

Hạt Mưa Ngày Ấy

Contents

Hạt Mưa Ngày Ấy	2
1. Chương Mở Đầu	2
2. Chương 1	5
3. Chương 1 .2	13
4. Chương 1 .3	20
5. Chương 1 .4	27
6. Chương 1 .5	35
7. Chương 1 .6	41
8. Chương 1 .7	49
9. Chương 1 .8	58
10. Chương 2 .1	62
11. Chương 2 .2	69
12. Chương 2 .3	77
13. Chương 2 .4	84
14. Chương 2 .5	91
15. Chương 2 .6	98
16. Chương 2 .7	107
17. Chương 2 .8	114
18. Chương 2 .9	123
19. Chương 2 .10	130
20. Chương 2 .11	136
21. Chương 3 .1	142
22. Chương 3 .2	150
23. Chương 3 .3	157
24. Chương 3 .4	164
25. Chương 3 .5	169
26. Chương 3 .6	176
27. Chương 3 .7	182
28. Chương 3 .8	189
29. Chương 3 .9	196
30. Chương 3 .10	201
31. Chương 3 .11	210
32. Chương 3 .12	218
33. Chương 4 .1	223
34. Chương 4 .2	231
35. Chương 4 .3	240
36. Chương 4 .4	247
37. Chương 4 .5	253
38. Chương 4 .6	258
39. Chương 4 .7	263
40. Chương 4 .8	269
41. Chương 4 .6	277

42. Chương 4 .10	285
43. Chương 4 .11	293
44. Chương 4 .12	299
45. Chương 4 .13	304
46. Chương 4 .14	311
47. Chương 5 .1	314
48. Chương 5 .2	321
49. Chương 5 .3	328
50. Chương 5 .4	335
51. Chương 5 .5	341

Hạt Mưa Ngày Ấy

Giới thiệu

ĐÁNH GIÁ TRUYỆN THEO ĐỘ TUỔI:15+CẢNH BÁO:Truyện có chỗ khá khó hiểu nên mong mọi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hat-mua-ngay-ay>

1. Chương Mở Đầu

Hạt mưa ngày ấy - Chương 00

MỞ ĐẦU: Định mệnh nắng, mưa và giọt nước mắt

Người ta thường nói, mưa và nắng tưởng rằng đối lập nhau nhưng thực tình luôn ở bên nhau.

Nắng xuất hiện là cũng sẽ có mưa.

Sáng sớm hôm ấy, một buổi sáng trời nắng thật đẹp. Những ánh nắng chiếu rọi rõ trên bầu trời như muốn mỉm cười cùng với vạn vật. Từng lá cây như được bừng sáng xanh khi nắng chiếu vào, những bông hoa hé nở theo nắng. Nắng chiếu vào một bệnh viện nơi có những tiếng khóc chào đời của các sinh linh bé nhỏ được cất lên.

Một cửa phòng được mở ra bởi cô bác sĩ hiền dịu:

“Ai là người nhà của sản phụ Vũ Thị Ngọc?”

“Là tôi!” – Người đàn ông ăn mặc bảnh bao với gương mặt tràn đầy hạnh phúc đứng lên.

“Chúc mừng anh và cả nhà, chị đã có một bé gái!”

Cả nhà ai nấy đều vui mừng khôn xiết, cuối cùng sinh linh bé bỏng mà họ chờ đợi đã được sinh ra.

Người phụ nữ trẻ bên trong phòng cũng không cảm được nước mắt khi nhìn thấy con mình. Bé gái sinh ra đỏ hỏn, bé xúu nhưng rất xinh xắn, cái nét giống cả bố lẫn mẹ. Tiếng khóc của bé cũng không quá to, chỉ vừa để bé thở, cảm nhận cuộc sống mới. Mẹ bé vô cùng hài lòng và các bác sĩ cũng vậy.

Sản phụ Vũ Ngọc được chuyển về phòng nghỉ. Suốt cả ngày, chồng chị và gia đình cứ túc trực để chăm lo. Ngày nắng đẹp, đứa bé cũng đẹp nữa, khỏi nói gia đình ấy vui đến mức nào. Chỉ có duy nhất một sản phụ cùng phòng với gia đình này thì buồn rười rượi, Vũ Ngọc rất ngạc nhiên vì chị thấy người phụ nữ đó có một bé trai, chỉ nhìn qua thôi cũng thấy bé trai đó rất đáng yêu, khéo lớn lên sẽ cực kỳ đẹp trai tuấn tú, vậy mà người mẹ thì buồn rầu như vậy. Ngạc nhiên hơn là sản phụ đó chẳng có người nhà đến thăm thì phải...

Ngày chiều đó, những đám mây đen kéo đến đầy trời. Gió giật mạnh ngoài cửa sổ, dù đóng cửa kính nhưng ai cũng nhìn thấy gió thổi bụi mù mịt, đường đi đông đúc vì dòng người chạy mưa. Tiếng sấm ầm ầm trên trời, báo hiệu một cơn mưa lớn. Em bé gái dù vẫn ngủ ngoan nhưng cũng phải cựa quậy vì thời tiết thay đổi nên mỗi đứa trẻ đều cảm thấy khó chịu.

Và bỗng một tiếng khóc xé không gian vang lên!

Cả căn phòng giật bắn mình nhìn về phía sản phụ có đứa bé trai. Không hiểu tại sao đứa bé trai đó cứ khóc thét lên, đúng là thời tiết có thay đổi nhưng không thể khiến một đứa bé mới sinh như thế khóc to vậy được. Tất nhiên tiếng khóc không khoẻ như đứa trẻ lớn hơn nhưng vẫn đủ để các em bé khác khóc ré lên. Các sản phụ bế dỗ con, người nhà những sản phụ đó thì tức giận quay ra quát mắng người mẹ này. Người mẹ tội nghiệp bế con, đừng đưa, dỗ dành, cho sữa đủ kiểu nhưng em bé cứ khóc to hơn. Mưa ngoài kia bắt đầu rơi, càng lúc càng nặng hạt.

Vũ Ngọc thấy không thể dễ như vậy, lại thương tình cho người mẹ ấy liền nói:

“Chị đưa đây tôi bế cho nào!”

“Không cần đâu...” – Giọng người mẹ đó áy náy.

“Chứ chị muốn nó khóc vậy à? Đừng ngại, cứ đưa đây!”

Người mẹ ấy đành đưa con cho Vũ Ngọc. Vũ Ngọc tuy còn rất trẻ nhưng vì chị là một cô giáo mầm non nên chị rất biết tính trẻ con, đứa bé vừa được chị bế, vỗ về là thôi khóc, chìm vào giấc ngủ. Lúc này em bé lại thật ngoan, nhưng Vũ Ngọc linh cảm đứa trẻ này rất lạ kỳ.

“Nó ngủ rồi, tôi đặt tạm nó ở đây nhé?” – Vũ Ngọc nói.

Người mẹ gật đầu, dù sao cho nó ngủ say đã rồi hẵng bế về với mẹ. Vũ Ngọc đặt đứa trẻ nằm cạnh con gái mình. Bé gái vẫn ngủ rất ngoan, và em bé trai cũng không hề khóc khi nằm ở nơi xa mẹ như vậy.

Vũ Ngọc nhìn hai đứa trẻ ngủ mà hài lòng.

Bỗng nhiên chị giật mình khi thấy có một giọt nước trên khoé mắt bên phải của con gái mình.

Chị nhìn ra cửa sổ chưa đóng, mưa càng lúc một to nên những giọt nước mưa cứ bắn cả vào trong phòng và có lẽ giọt nước kia chính là giọt mưa. Chị vội đóng cửa sổ lại để hai đứa trẻ ngủ ngon hơn, căn phòng cũng thêm yên tĩnh.

Giọt nước ấy...

Là giọt mưa?

Hay là giọt nước mắt...?

“Từ từ thôi nào, ngã bây giờ con!”

Đôi vợ chồng cứ phải chạy theo đứa con gái đang chạy về phía ngôi trường mẫu giáo. Đứa trẻ nào cũng sợ đi học mẫu giáo vì phải rời xa cha mẹ, nhưng cô bé này thì khác. Mới có 3 tuổi mà bé đã nhận thức được nhiều thứ, thấy việc đi học là một điều vui vô cùng.

Trường gần nên ai cũng biết đến gia đình này, thấy vậy bật cười:

“Con nhà tôi nhìn thấy trường là khóc ầm lên, chả bù cho cái Ly!”

“Trông con bé kia, yêu chết đi mất.”

“Nhà đó sướng thật, đã giàu có rồi còn có con xinh nữa!”

“Xinh đã đành, lại ngoan và tự tin. Tôi chỉ ước có con như nó! Sao tôi thích đôi mắt của nó thế không biết?”

“Soi kỹ thế, mắt nó cũng soi!?”

“Trời ơi các bác chán thật, mắt nó trong veo như pha lê ấy, tôi lúc nào chả lấy làm cảm hứng sáng tác!”

“À quên mắt cô là hoạ sĩ, hahahaha!!!!”

Vợ chồng Vũ Ngọc nghe vậy mà cười thầm. Chẳng hiểu con bé Hương Ly này giống ai nữa mà đúng là có một đôi mắt tuyệt đẹp. Chị lúc nào cũng buộc tóc cao cho con để đôi mắt ấy không bị che mất. Chính chị còn thích nhìn vào đôi mắt này, đứa trẻ nào cũng có mắt đẹp cả nhưng mắt của con gái chị lại đặc biệt hơn. Nó trong veo như viên pha lê, nhìn tưởng là bầu trời lấp lánh những ngôi sao đang ở trong đó, trong một đôi mắt ngây thơ, đáng yêu nhưng đặc biệt là ở chỗ lúc nào cũng long lanh như có những giọt nước lúc nào cũng chứa đựng.

“Hương Ly!” – Cô hoạ sĩ hàng xóm đó gọi.

“Kìa con ra gặp cô kia!” – Mẹ bảo Hương Ly và cô bé ngoan ngoan đi ra.

“Cô mất mắt ngày để vẽ được chân dung con đó nhá, con xinh ơi là xinh ấy, tặng con nè!”

Hương Ly thấy bức tranh mình thì thích lắm, dù cô bé không nghĩ đó là vẽ mình, chỉ biết cứ là tranh vẽ thì thích rồi.

“Cháu “tám” ơn “tô” ạ!” – Bé cảm ơn cô rất lễ phép dù rằng vẫn còn nói chưa ra từ, “cám” thì thành “tám”, “cô” thì thành “tô”, nghe thật đáng yêu.

“Ng ngoan quá, đi học tốt nhé con!” – Cô hoạ sĩ cười.

Hương Ly một tay cứ giữ khư khư bức tranh và tiếp tục đi đến trường thật nhanh. Bé sẽ khoe cô giáo bức tranh này, và cô giáo sẽ cho bé quà, nghĩ thế mà đã vui rồi.

Bỗng nhiên bố mẹ Hương Ly giật mình đứng lại. Trước mặt họ có một người phụ nữ đang đi tới, tay dắt đứa con trai. Vũ Ngọc nhận ra đó chính là người phụ nữ mà ngày sinh Hương Ly chị đã gặp.

“Ồ có phải chị không?”

“Chị là...?”

“Tôi Ngọc đây, chị nhớ tôi không? Nhà chị gần đây à?”

“À vâng đúng rồi, tôi nhớ! Nhà tôi cũng gần đây, tôi đang cho cháu đi học. Lâu lắm mới gặp chị.” – Người phụ nữ cười nhưng không giấu được nét buồn trên khuôn mặt.

Lúc này Vũ Ngọc mới để ý đến đứa trẻ. Bé trai ngày nào giờ mới 3 tuổi nên cũng không thay đổi quá nhiều, chỉ là Vũ Ngọc thấy cậu bé có vẻ rất cứng rắn, lạnh lùng, chẳng nói chẳng rằng gì dù rằng đúng như chị nghĩ, cậu bé nhìn rất đẹp trai. Cậu bé đang mãi chơi một cái que gỗ nhọn chắc nhặt được bên đường, trẻ con hay mày mò nhặt nhạnh mà.

“Chào cháu!” – Vũ Ngọc mỉm cười.

Cậu bé chẳng nói gì cả. Hương Ly không hiểu chuyện gì cả cứ kéo tay mẹ đi tiếp.

Và cậu bé nhìn thấy Ly. Tự dưng cậu đi tới. Chẳng nói chẳng rằng gì cậu giật phắt bức tranh trên tay cô bé. Cô bé thấy bị cướp mất thì khóc toáng lên. Người mẹ của cậu bé vội vàng tóm con lại nhưng cậu bé nhất quyết không trả, cứ giữ chặt bức tranh lại. Vũ Ngọc hốt hoảng:

“Cháu, cháu trả cho bạn đi!”

Nhưng cậu bé cứ giấu bức tranh ra đằng sau. Người phụ nữ kia rồi rút:

“Tôi xin lỗi, không hiểu sao thằng con tôi từ lúc sinh ra đã bướng bỉnh và bắt nạt những bạn khác như thế này!” – Rồi chị đánh con một cái – “Mày có trả lại cho bạn không?”

Bị đánh quá đau, cậu bé buông bức tranh ra rơi xuống đất, lồm lồm không nói gì. Người mẹ bực mình nhìn cậu rồi nhặt bức tranh đem tới trả cho Hương Ly, nhưng...

Cậu bé bỗng chạy tới đẩy Hương Ly ngã xuống đất, lưng cô bé trầy xước. Đau quá bé khóc âm lên, nhưng cậu bé kia chẳng biết gì cả vì còn quá nhỏ, chẳng biết đến đau đớn của người khác mà cứ thế chạy đến. Cậu chỉ biết là cô bé đã khiến cậu bị đánh, bị mẹ mắng, cậu không chịu như vậy.

Các phụ huynh hốt hoảng chạy tới nhưng cô bé Hương Ly vì quá sợ hãi nên đã quay người bỏ chạy ra phía đường để tránh cậu bé kia. Vũ Ngọc hét lên:

“Hương Ly, đừng chạy ra đấy con ơi!!!!”

Nhưng không kịp nữa rồi, cô bé ấy làm sao biết mình đang chạy đi đâu?

Một chiếc xe ô tô từ đâu lao đến không kịp phanh lại...

2. Chương 1

Hạt mưa ngày ấy - Chương 01.1

Chương 1: Tình bạn thuở ấu thơ

LỚP MỘT: Khu vườn cổ tích

“Chào buổi sáng, Hương Ly!”

“Cháu chào cô Thảo!”

“Cô đến để xem cháu cô chuẩn bị thế nào rồi. Ở kia dậy mà không mặc quần áo đi, không biết hôm nay là ngày gì hả?”

“Ngày gì ạ?”

“Ôi cái con bé này, cô nhắc từ hôm qua rồi mà! Ngày 5/9 là khai giảng đó nghe chưa? Cháu bắt đầu đi học, thế mà đã quên rồi. Này nhé, vì cháu mà cô phải xin dạy Mỹ thuật ở trường cháu đấy, cô muốn dạy Hương Ly vẽ lắm chứ cứ làm họa sĩ vẽ Hương Ly thì cô không thích bằng đâu!”

“Nhưng đi học là đi đâu thế ạ?”

“Đi học mẫu giáo thì cũng phải biết là đi đâu chứ?” – Cô Thảo nghe thế liền nói luôn chẳng kịp suy nghĩ.

Bỗng cô giật bản mình, vội chữa lại:

“À cô nhầm, cháu cứ đi cùng bố mẹ thì sẽ biết được đi học là gì ấy mà! Nào để cô trang điểm cho Hương Ly nhé!”

Cô Thảo vội lấy lược và chải đầu cho Hương Ly, cô bé ngoan ngoãn ngồi đọc truyện, để cho cô chải đầu. Chải mái tóc mượt mà của bé, cô khẽ thở dài. Ban nãy vì cái tính lúc nào cũng vội vã nên cô đã nói “lộ” mất, may là Hương Ly còn nhỏ nên không để ý gì. Cô bé không biết đi học là đi đâu cũng đúng thôi, vì trong suốt 3 năm trời liền là những năm mà các bạn cùng tuổi với cô bé được đi học mẫu giáo thì cô bé phải sống trong bệnh viện, trải qua bao nhiêu phẫu thuật đau đớn, để rồi ngày hôm nay khi đã tròn 6 tuổi thì cô bé mới được ra ngoài và chuẩn bị biết đến lớp học.

“Quay mặt ra đây nào cháu!”

Hương Ly quay mặt ra cho cô. Cô Thảo nhìn bé, lại xót lòng. Bé rất xinh xắn, có mái tóc rất dài và óng mượt, đặc biệt bé để mái tóc chéo che đi cả một nửa mặt bên phải, nhưng trông thế lại rất xinh, như một

tiểu thư dài các vậy. Nhưng có ai ngờ rằng mái tóc ấy dùng để che đi con mắt bên phải của cô bé. Tai nạn của bé cách đây 3 năm đã cướp đi một ánh sáng bên mắt phải của Hương Ly, liệu bé có được đối xử tử tế khi đi học hay là bị dị nghị, khinh thường đây? Cô Thảo rất lo lắng về điều đó, cô tự trách mình vì đã tặng bé bức tranh chân dung hôm ấy và bị cái thằng bé nào giằng mất, để rồi xảy ra tai nạn kinh hoàng đã khiến gia đình Hương Ly khổ đau, vất vả bao nhiêu năm để cứu được bé. Giờ cô chỉ muốn chăm sóc cho Hương Ly để phần nào bù đắp lại mọi tổn thương mà cô bé đã chịu đựng.

Không biết bố mẹ đã chuẩn bị từ lúc nào mà Hương Ly được mặc một cái váy gọi là “đồng phục”. Ừm, đồng phục là gì vậy nhỉ? Chỉ biết là có một chiếc áo trắng tinh mặc ở trong và có cái váy bên ngoài. Chiếc váy màu xanh gần như xám, màu có vẻ không được đẹp nhưng trông mặc vào cũng không đến nỗi, khá đáng yêu. Nhìn Hương Ly thật xinh, cô Thảo cũng phải khen:

“Xinh quá đi! Tự hào học sinh tương lai của cô ghê!”

“Học sinh? Học sinh là gì vậy cô?”

“Người đi học được gọi là học sinh hay là học trò đó cháu. Nào đi xuống nhà nhé cô học trò nhỏ!”

Cô Thảo đưa Hương Ly xuống dưới nhà. Vũ Ngọc đã chờ ở đó, chị mỉm cười nhìn con. Cô bé đã khoẻ mạnh hơn nhiều, và đang rất hồi hộp được đi học. Có lẽ chị không phải buồn nữa rồi, con gái chị rồi sẽ được sống một cuộc sống bình yên thôi.

Chị bảo chồng:

“Mau đi thôi kéo muộn!”

Người chồng gật đầu và đi ra xe ô tô. Hương Ly vào xe cùng bố mẹ và cô Thảo, cô bé rất hồi hộp vì không biết đi học là mình đi đâu. Nơi ấy sẽ là như thế nào nhỉ? Có phải là nơi có một khu vườn cổ tích nơi những nàng tiên hoa hay xuống chơi? Có phải đại dương sâu thẳm có nàng tiên cá xinh đẹp nô đùa trong cả một Thế giới sắc màu? Có phải là một toà lâu đài có một vị vua, một hoàng hậu, một nàng công chúa và một chàng hoàng tử? Biết bao những câu hỏi cứ diễn ra trong đầu cô bé ngây thơ. Hầu như trong suốt những năm qua cô thường được cô Thảo đọc cho những truyện cổ tích.

Thế nhưng, khi đến nơi thì cô bé biết nơi ấy không giống như mình đã nghĩ...

Cô bé ngơ ngác theo mẹ xuống, nhìn xung quanh. Ôi nơi này rộng quá, có toà lâu đài to thật. Toà lâu đài màu trắng (sơn tường trắng ấy mà ^^), mái đỏ, có rất nhiều cánh cửa nhưng chỉ có hai, ba tầng thôi chứ không cao vút như toà lâu đài trong truyện. Ở đây cũng có vườn nhưng không có nàng tiên nào, và tất nhiên lại càng không có đại dương nào hết. Chỉ có ở một bên là một khu vườn nhỏ có những bông hoa màu sắc, không đẹp như trong truyện nhưng đủ để Hương Ly rất thích. Và xung quanh nơi rộng lớn này thì chỉ có cây cối thôi. Có những cây rất cao, có phải cây đậu thần trong truyện “Jack và cây đậu thần” không mà cao thế? Rồi một mùi hương thơm phảng phất khiến cô bé mê đi, nhìn về phía một cây bên phải. Cây ấy không cao lắm nhưng có hoa rất to (bé yêu ơi cây hoa sữa đấy, hoa nó bé lắm nhưng mà xếp thành chùm nên to chứ hoa không to đâu ^^), thơm ngào ngạt vô cùng.

“Mẹ ơi mùi hoa thơm quá! Là hoa của nàng tiên nào vậy ạ?”

“Của nàng tiên Hoa Sữa con ạ!” – Vũ Ngọc đáp, con bé ngây thơ thật – ” “Con cũng từng nghĩ thấy hoa này rồi, nhớ không?”

Hương Ly suy nghĩ một lát rồi reo lên:

“Đúng ạ! Hoa này thơm ơi là thơm! Con đã từng nghĩ, và giờ con biết hoa đến từ đâu rồi!”

“Thế hoa đến từ đâu nào?”

“Đến từ nơi có toà lâu đài này mẹ ạ!”

Câu trả lời của cô bé khiến mấy phụ huynh cũng đưa con đến khai giảng và thầy cô giáo đi qua đều phải bật cười. Đến bố mẹ và cô Thảo còn phải cười, không phải chê gì cô bé mà là họ đều thích cái câu trả lời ngây ngô ấy.

“Đây không phải toà lâu đài đâu con, đây là trường học đấy! Lúc nào chúng mình về thì lại đi thăm toà lâu đài của công chúa nghe con?”

“Vậ ạ? Thế con nhớ rồi, đây là “lâu đài trường học”, đúng không mẹ?” – Cô bé vẫn cười. (Ồi cha mẹ ơi đáng yêu chết mất)

Các phụ huynh đành bó tay, dắt con vào trong sân trường, vừa đi vừa giảng giải cho cô bé biết thêm một chút. Nào thì nơi con đang đi là sân trường, “toà lâu đài” là lớp học, rồi vườn trường, sân khấu, lá cờ. Hương Ly thích lắm, cô cứ tưởng những nơi trong truyện cổ tích đã vui lắm rồi, hoá ra bên ngoài cô cũng có nơi thích hơn cả thế nữa. Ô kìa sao ồn ào vậy nhỉ? Cô nhìn vào. Có rất nhiều cô cậu bé đang đứng tập trung dưới sân trường, có bạn còn đang bám lấy áo mẹ mà sợ sệt không dám đứng vào hàng lớp mình, có bạn còn khóc khi bố mẹ đi nữa.

Hương Ly thấy vậy liền “hùng dũng” bỏ tay mình ra khỏi tay cô Thảo và bố mẹ, nói:

“Con không như các bạn kia đâu, con không khóc, con đi vào đây!”

“Úi giờ Hương Ly anh hùng quá đi! Yên nào để mẹ còn đưa con gặp cô giáo đã rồi mới đứng vào hàng, không lại nhầm lớp đấy.”

“Không con nhớ rồi, cô Thảo bảo con học lớp 1C mà, kia là biển 1C kìa mẹ, con vào luôn đây!” – Cô bé cũng thường được cô Thảo dạy chữ nên biết ngay đâu là “1C”.

Hai vợ chồng Vũ Ngọc và cô Thảo chẳng biết làm thế nào nữa, đành nhìn con gái đang chạy xằng xằng về phía lớp mình. Nhưng một giọng nói cất lên ngay cạnh cô bé:

“Con học lớp nào nhỉ?”

Hương Ly quay lại nhìn. Ôi đây có phải là cô tiên? Cô ấy có mái tóc dài, gương mặt thật xinh đẹp và hiền hậu, giọng nói trầm ấm như lời hát ru mà mẹ hát cho cô bé vậy. Nơi này đúng là khu vườn cổ tích sao?

“Cô...là cô tiên ạ?”

“Ôi con dễ thương ghê, cô không phải cô tiên, cô là cô giáo!”

“Cô giáo là ai ạ?”

Gia đình Hương Ly thấy vậy liền chạy đến. Cô Thảo vì đã xin vào làm giáo viên ở trường nên biết cô giáo này, nói luôn:

“Chị Phương, đây là con bé hàng xóm mà hôm trước em kể cho chị nghe đấy, nó bắt đầu vào trường và đang làm quen với lớp, nhờ chị dạy dỗ và giúp đỡ nó.”

“A có phải là Hương Ly không nhỉ?”

“Vâng, cháu là Vũ Ngọc Hương Ly!” – Vũ Ngọc cẩn thận nói thêm.

“Vậ con đứng vào hàng đi!”

Hương Ly bước vào hàng, vậy là cô bé được đi học rồi...

Hương Ly đứng tạm ở cuối hàng, nhưng dù là đứng cuối cả trường vẫn quay lại nhìn cô bé:

“Trời ơi công chúa kìa!”

“Trông xinh quá!”

“Đúng là một nàng tiên!”

Đến các anh chị lớp 5 còn khen:

“Bé kìa xinh chưa kìa!”

“Ô dễ thương quá đi!”

Hương Ly nghe vậy biết mình được khen thì vui lắm, cứ cười mãi. Nhưng lập tức có một tiếng nói vang lên:

“Này đừng cười nữa đi!”

Cô bé giật mình. Là ai nói vậy nhỉ?

Cậu bé đứng ngay phía trên Ly quay ngay xuống:

“Trật tự đi, ồn quá!” (Mới cười cũng kêu ồn, ra dáng vừa thôi ông tướng ạ)

Hương Ly im bật ngay, không cười nữa. Nhưng không phải là cô bé không nghe thấy những gì mà cậu bé nói mà là cô bé đang...ngắm cậu bé. Trông cậu rất giống chàng hoàng tử. Là hoàng tử trong Nàng Tiên Cá? Là hoàng tử trong Công chúa ngủ trong rừng? Là hoàng tử trong Nàng công chúa và hạt đậu? Không, chắc không phải đâu, vì những chàng hoàng tử đó đều có một công chúa đi cùng, còn “hoàng tử” này hình như có một mình thôi.

“Cậu là...hoàng tử à?” – Hương Ly ngây ra rồi hỏi.

“Hả?” – Cậu bé tròn mắt.

Các thầy cô giáo không thể nhịn được cười. Sao lại có cô bé ngây thơ thế này kia chứ? Rõ ràng là bạn bè cùng lớp nhưng sao cô bé lại liên tưởng đến hoàng tử thế này?

Thấy mọi người cười, Hương Ly biết mình “hớ” liền đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Bố mẹ cô bé về mất rồi, sao chẳng còn ai ở lại với cô bé để “minh oan” cho cô đây? Bỗng có một bạn gái reo lên:

“Đó là hoàng tử đó cậu!”

Hương Ly ngẩng lên. Đó là một cô bạn gái rất xinh, có nụ cười hiền đáng yêu. Bạn gái ấy vừa nói xong là các bạn khác cũng hòa theo luôn:

“Đúng đó cậu ơi! Hoàng tử đấy!”

“Lúc tớ đến tớ cũng nghĩ đó là hoàng tử.”

“Bạn hoàng tử này đẹp ghê kia!”

Hương Ly nghe vậy mà cảm động phát khóc. Hóa ra không chỉ có cô mà những người bạn đều coi cậu bé này là hoàng tử. Nơi đây thật đúng là khu vườn cổ tích, cô bé bắt đầu thích nơi này rồi đó.

Nhưng cậu bé kia thì bí xị:

“Tớ không phải hoàng tử!”

“Vậy thì cậu là gì?” – Cô bạn gái kia tiếp tục.

“Tớ là...” – Cậu bé cũng gãi đầu gãi tai chẳng biết trả lời thế nào nữa.

Cô Phương thấy vậy cười:

“Được rồi, chúng ta bắt đầu lễ khai giảng kìa các con. Chốc nữa lên lớp chúng ta sẽ biết hết các bạn!”

Cả lớp nghe lời cô liền đứng im. Chỉ có Hương Ly vẫn ngó nghiêng nhìn xem còn cái gì mà mình chưa nhìn thấy. Hình như cô nhìn hết rồi, chỉ còn cái sân khấu thôi. Cạnh sân khấu có một cái cột treo gì cao quá, a cột cờ, cái này thì cô bé biết. Lá cờ đỏ sao vàng đang bay phấp phới trong gió. Trên sân khấu có một cô giáo đang nói cái gì ở trong một quyển sách màu xanh (cô hiệu trưởng đang đọc diễn văn, bé ngây ngô quá), và cạnh cô là cái gì mà to vậy?

Một cô giáo khác (cô tổng phụ trách chứ cô nào) nói:

“Các em học sinh thân mến, chúng ta sẽ cùng lắng nghe tiếng trống trường đầu năm từ tay cô giáo hiệu trưởng nhé!”

Trống? Trống là cái gì vậy?

Cô hiệu trưởng cầm một cái gậy khá to lên (thưa bà con đó là cái dùi trống, hix) Cô cầm làm gì vậy? Để cô phù phép? Cô là phù thủy chẳng? Vậy cô sẽ biến Hương Ly thành gì đây?

Nhưng không. Cô cầm cái “gậy” ấy gõ cạch cạch vào phía trên cái trống to dùng rồi đánh mạnh vào mặt trống.

TÙNG!

Một tiếng vang lên rất to khiến Hương Lygiật mình. Trời ơi đây là cái gì vậy? Cô giáo sao lại đánh cái trống đau như vậy chứ? Tiếng gì mà to quá, cô bé rất sợ. Tiếng của ma, hay quỷ chẳng mà to thế?

TÙNG TÙNG TÙNG!

Cô bé chỉ muốn tiếng đó tắt đi thôi, nhưng sao nó càng vang lên. Nơi đây thật là đáng sợ, mẹ cô bé đâu rồi, cô Thảo đâu rồi, Hương Ly sợ lắm, rất sợ.

Nhưng tiếng trống cứ vang lên, dù muốn bịt tai thì tiếng trống vẫn cứ vang trong tai Hương Ly. Đột nhiên có một cảm giác nào đó rất lạ trong lòng cô. Tiếng trống ấy mỗi lúc một nhanh, một to hơn, như muốn thúc giục cô bé. Trống vang rộn rã, tưởng là một bài ca, cứ thế giục những người học trò bé nhỏ hãy vững bước vào trường, vững bước vào tương lai. Dần dần, Hương Ly bỏ tay ra. Tiếng trống mà cô bé vừa rất sợ tự dừng lại hay một cách diệu kỳ.

Vậy mà tiếng trống hết luôn. Cô hiệu trưởng đã dừng lại và đi xuống. Hương Ly buồn vô cùng, biết thế cô bé dừng bịt tai để nghe tiếng trống nhiều hơn. Nhưng cô lại nghe giọng nói trong trẻo ban nãy:

“Ngày mai lại có mà, cậu đừng lo!”

Cô bé quay lại. Vẫn là cô bạn lúc nãy.

“Cậu cũng biết à?”

“Chị tớ học ở đây, nên mình nghe tiếng trống quen rồi. Mai lại có mà!”

“Hihi vậy tớ vui rồi.”

Hai cô bé cùng cười.

Tình bạn đến với nhau lại nhanh hơn bất cứ điều gì khác.

“Chào mừng các em đến với lớp 1, cô xin tự giới thiệu tên cô là Phương, cô sẽ đảm nhiệm công tác chủ nhiệm cho lớp ta.”

“Công tác chủ nhiệm là gì ạ?” – Mấy bạn dưới lớp nhao nhao.

“Hi, giờ các con còn nhỏ, sau này sẽ hiểu. Nói chung cô sẽ dạy học cho lớp ta từ bây giờ. Nào, giờ cô điểm danh nhé. Cô sẽ đọc tên các bạn, bạn nào được cô đọc tên thì “Có” cho cô nhé. Hiểu chưa nào?”

“Rồi ạ!”

“Tốt lắm, để cô xem lớp ta có những hoàng tử công chúa nào nào. Thứ nhất, Vũ Hương Anh?”

“Có ạ!”

Hương Ly nhìn xem đó là ai. Đó chẳng phải là cô bạn ban nãy sao? Tên bạn ấy giống tên mình ghê, mình là Vũ Ngọc Hương Ly thì bạn ấy là Vũ Hương Anh. Chắc là cô giáo đọc theo A, B, C rồi, cô Thảo cũng dạy Ly những chữ cái này, tên cô bé chắc lâu nữa mới được đọc đến.

“Hoàng Văn B.?”

“Có ạ!”

“Nguyễn Hải C.?”

“Có ạ!”

“Phạm Minh D.?”

“...”

“Vũ Ngọc Hương Ly?”

Chẳng có ai trả lời.

“Bạn Ly đâu rồi?”

Cô bé Hương Ly lúc này đang mãi để ý đến cái tên Hương Anh của cô bạn kia, chẳng hề để ý tên mình đã được gọi từ lúc nào.

“Này, đọc đến tên cậu kìa!” – Một bàn tay từ sau đập nhẹ vào lưng Hương Ly.

“Ồ! Dạ có con ạ!” – Cô bé giật bản mình vội đáp cô giáo rõ to.

“Hương Ly tập trung vào nhé. Tiếp nào!”

Hương Ly quay xuống xem ai đã nhắc mình. Là cậu bé ban nãy đã nhắc cô bé trật tự lúc khai giảng. Gương mặt cậu bé không hề có phản ứng gì khi cô bé nhận ra mình.

“Cậu...biết tên tớ à?”

“Ban nãy nghe cô giáo nói tên cậu là Ly.”

“Oa cậu nhớ nhanh thế? Cậu đúng là hoàng tử.”

“Đã bảo không phải hoàng tử mà!” – Cậu bé gắt.

“Hoàng Tú Phong là bạn nào nhỉ?” – Đúng lúc đó giọng cô giáo vang lên.

“Dạ em ạ!” – Cậu bé đó trả lời ngay.

“Rồi, tiếp...”

Hương Ly tròn mắt:

“Cậu không phải hoàng tử mà là Tú Phong à?”

“Thì đã nói tớ đâu phải hoàng tử.” – Tú Phong xì một cái.

“Thế thì cậu không khôi ngô tuấn tú như hoàng tử rồi, và không đi cứu công chúa được rồi.”

“Cậu nói gì? Tớ vẫn đi cứu công chúa được chứ bộ!” (Cậu bé coi vậy mà cũng ngây ngô ghê)

Cả lớp nghe vậy cười lăn cười bò. Đến cô giáo phải cười. Tú Phong đỏ cả mặt, nhìn cô bạn kia cũng đang cười mình. Đi học mẫu giáo mấy năm vui ời là vui mà vừa vào lớp 1 cậu đã xui xẻo thật đấy...

“Nào, thế cả lớp đã nhớ tên các số từ 1 đến 10 chưa nhỉ?”

“Rồi ạ!”

“Giỏi lắm, vậy để cô thử nhé!” – Cô Phương liền lấy ra một chiếc giỏ đựng rất nhiều những viên kẹo xinh xắn, giơ lên một cái – “Cô có mấy cái kẹo đây cả lớp?”

“Dạ một cái ạ!”

“Được rồi, giờ cô lấy thêm cái nữa thì là mấy cái nào?”

“Hai cái ạ!” – Cả lớp đồng thanh rất to.

“Giỏi quá, vậy thì bạn nào nhớ lại phép tính cho cô nào?”

Cả lớp ngơ ngẩn ra. Phép tính ấy như thế nào ấy nhỉ?

“Con ạ!” – Một cánh tay giơ lên.

Cô Phương nhìn xuống:

“Hương Ly? Rồi, bạn Hương Ly sẽ nhắc lại phép tính cho chúng ta nhé! Nào, con nói đi!”

“Là một cộng...”

“Con phải thưa gửi mới là bé ngoan nào!”

“Dạ con thưa cô, phép tính là một cộng một bằng hai ạ!”

“Cả lớp thấy bạn nói đúng chưa nào?”

“Rồi ạ!!!”

“Giỏi lắm, bây giờ Hương Ly lên bảng viết lại cho cô được không?”

“Vâng ạ!”

Hương Ly lên bảng, cầm lấy cục gì trắng trắng mà cô đưa. Cái gì vậy nhỉ? À là cục phấn. Ban nãy cô giáo viết bằng cái này chứ không dùng bút như cô Thảo viết đâu. Hương Ly suy nghĩ một lúc rồi viết viết lên bảng:

$$1 + 1 = 2$$

Cả lớp và cô Phương đều ngạc nhiên, không phải là ngạc nhiên vì cô bé viết rất đúng mà là cô bé viết quá đẹp. Mới vào lớp, còn là học sinh lớp 1, mà cô Phương còn nghe nói Hương Ly không được đi học mẫu giáo, nhưng từng con số của Ly cực kỳ nắn nót, đẹp không thể tả nổi. Đến những cô giáo viết đẹp nhất như cô Phương – vốn là giáo viên đoạt giải viết chữ đẹp hàng năm cũng phải thấy cô bé này viết còn đẹp hơn cả mình.

Cô Phương cười:

“Bạn Ly viết đẹp quá đúng không cả lớp! Vậy hôm nay cô cho bạn Ly 10 điểm và một chiếc kẹo nhé!”

Hương Ly vừa học số nên biết số 10 là cao nhất, vì vậy cô bé vui lắm, tung tăng cầm chiếc kẹo về chỗ. Nhưng cô bé quay lại thấy Hương Anh, Tú Phong cùng những bạn khác rõ là rầu rĩ. Lập tức cô bé giơ tay:

“Cô ơi, cô có thể cho các bạn cùng ăn kẹo không ạ?”

Cô giáo và cả lớp càng ngạc nhiên hơn trước tấm lòng của Hương Ly. Cô rất cảm động, liền nói:

“Được, cũng sắp ra về rồi, cô chiêu đãi cả lớp kẹo nha!”

Vậy là mỗi bạn được một chiếc kẹo rất ngon, màu sắc rõ là đẹp. Ai nấy đều vui hớn hở vô cùng, quay hết sang Hương Ly và khen cô bé:

“Cậu tốt bụng quá!”

“Cậu vừa xinh, viết đẹp và còn quan tâm tới bọn tớ!”

“Cám ơn cậu nhiều lắm ý!”

“Hương Ly, chơi với tớ nha!”

“Hí chơi với tớ nữa!”

Thấy các bạn quan tâm đến mình như vậy Hương Ly rất cảm động, cô bé không ngờ ngày đầu tiên đi học lại vui đến như thế này. Mấy năm qua cô bé đã sống rất cô đơn, rất buồn nhưng giờ thì cô bé vui hơn bao giờ hết.

TỪNG TỪNG! Tiếng trống trường vang lên báo hiệu đã tan học. Ôi sao nhanh vậy nhỉ? Thế là cô bé phải ra về rồi sao?

Học sinh xếp hàng ra cổng trường. Nhưng hình như bố mẹ Hương Ly chưa đến, đành phải ngồi đợi vậy. Cô Thảo lại chưa ra, chắc cô còn bận, Hương Ly ngồi tạm xuống ghế đá để đợi bố mẹ.

“Hương Ly, chưa về à?”

Cô bé quay lại. Là Hương Anh.

“Tớ đang đợi bố mẹ!”

“Vậy sao? Thế tớ ngồi đợi với cậu nha!”

“Cậu không về à?”

“Hi, tí tớ về, nhà tớ ngay gần đây mà. Cậu giỏi thật đấy Hương Ly, được điểm 10 vui nhé!”

“Tớ may mắn thôi mà.”

“Này, nhà cậu ở đâu vậy?”

“Ồ tớ không nhớ...”

“Có gần đây không? Khi nào sang nhà tớ chơi đi! Tớ thích chơi với cậu rồi đấy.”

“Thế à? Nhà cậu có gì chơi?”

“Có nhiều lắm chứ! Nhà tớ ngay gần công viên đấy, tha hồ mà chơi luôn. Khi nào xin bố mẹ cho sang chơi nhé.”

“Nhất định rồi, tớ sẽ sang. Nhưng ở chỗ nào chỉ rõ cho tớ đi!”

“Nào ra đây!” – Hương Anh kéo tay cô bé ra phía cổng trường, chỉ về phía bên phải – “Ồ đằng kia kìa, ngôi nhà màu xanh ấy. Đó là nhà tớ.”

“Đâu? Tớ có thấy gì đâu?”

“Bên phải ấy?”

“Tớ chẳng thấy gì cả!”

Hương Anh quay lại nhìn Hương Ly, thấy mái tóc dài đang che mắt mắt bên phải của cô bé liền nói:

“Tóc che mắt rồi thì thấy được gì? Bỏ ra nè!” – Hương Ly đưa tay định vén mái tóc lên.

“Ấy đừng!”

“Sao?”

“Mẹ tớ nói không được để ai vén mái tóc của tớ!”

“Tại sao lại thế?”

“Tớ không biết, chính tớ còn không được vén. Tớ chỉ cảm thấy có cái gì cứ che mắt tớ lại ấy...”

“Thì đưa đây tớ xem nào.”

Hương Anh vẫn rất tò mò và nhanh chóng vén mái tóc của Hương Ly lên...

“TRỜI ƠI!!!!!!!!!!!!!!” – Cô bé hét lên thất thanh.

“Hương Anh, làm sao vậy?” – Hương Ly chẳng hiểu gì cả, thấy bạn hét lên thì rất sợ.

“Mất...mất cậu...”

Hương Anh thật sự kinh sợ khi thấy bên mắt phải của Hương Ly được băng trắng lại bởi một lớp bông dày. Dù không hề có máu me hay bất cứ cái gì đáng sợ nhưng cũng đủ để cô bé Hương Anh vốn nhát lại càng sợ thêm. Hình ảnh những tên cướp biển, hay những phù thủy trong truyện cổ tích lại hiện về khi Hương Anh thấy Hương Ly như vậy.

“Hương Ly, rốt cuộc là mắt tớ làm sao vậy?” – Chính Hương Ly cũng khó chịu khi không biết cái gì ở trên mắt mình, đã bao giờ cô bé được nhìn đâu?

Hương Anh lôi cái gương nhỏ để bên cặp sách ra:

“Cậu nhìn đi!”

Hương Ly nhìn vào chiếc gương và không thể tin nổi nữa. Lúc được mái tóc che đi thì cô bé vô cùng xinh đẹp trong gương, nhưng khi vén mái tóc lên thì kinh khủng thế này sao. Ngay bên cạnh con mắt đẹp như ánh sao là một con mắt nhưng bị che đi hoàn toàn bởi một lớp bông trắng, thảo nào mà cô bé không nhìn thấy gì.

Rốt cuộc là tại sao Hương Ly lại như thế này?

Cô bé không hiểu gì cả!

“Hương Anh, tớ bị làm sao vậy?” – Cô bé lao tới nắm tay bạn.

“Không, tránh xa tớ ra!” – Hương Anh không đủ can đảm liền giật tay ra và chạy vù đi.

“Hương Anh!” – Hương Ly cố gọi nhưng cô bé ấy đã chạy mất rồi.

Đúng lúc đó cũng vang lên bao nhiêu tiếng:

“Trời ơi xem kìa!”

“Hương Ly có cái gì trắng trắng che bên mắt đấy!”

“Bạn ấy là cướp biển sao?”

“Hay bạn ấy là phù thủy?”

“Khiếp quá đi! Bạn ấy bị bệnh đấy!”

“Chạy đi, đừng có chơi với bạn ấy kéo chúng ta lây mất.”

“Cút đi đồ phù thủy.”

Hương Ly không thể tin nổi vào những gì mình nghe, mình thấy nữa. Những người bạn vừa rất yêu quý cô bé giờ lại tránh xa cô như một bệnh truyền nhiễm thế này sao? Lẽ nào vì con mắt này của cô? Sao chính cô cũng không biết gì cả? Chưa bao giờ cô bé được vén mái tóc của mình lên, và hôm nay thì cô bé mới được biết.

Lũ bạn chạy nhanh ra khỏi cổng trường và còn chỉ chỉ trỏ trỏ Hương Ly cho bố mẹ. Mấy đứa con trai lớp trên còn ác hơn là đẩy Hương Ly ngã vì chúng nghĩ Hương Ly chính là một tên cướp biển hoặc một phù thủy một mắt. Hương Ly ngã rất đau. Cảm giác này sao quen thuộc thế, nhưng vẫn đau đớn thế? Cô bé tủi thân, bất lực, khóc oà lên nhìn chúng bạn xa dần, chỉ còn cô bé bơ vơ trước cổng trường. Thấy cô giáo chưa ai ra cả, cô Thảo cũng chưa ra.

“Đừng khóc, cậu đứng lên đi!”

Hương Ly ngẩng lên. Là Tú Phong!

3. Chương 1.2

Hạt mưa ngày ấy - Chương 01.2

Hương Ly không tin nổi nữa. Tất cả các bạn đều đã chạy, đều đã xa lánh và bỏ mặc cô, vậy mà Tú Phong lại ở đây khuyên nhủ cô bé ư? Điều này có phải sự thật không vậy? Người trước mặt cô bé là Tú Phong, có đúng không vậy?

Tú Phong thấy cô bé cứ ngồi trên trên ra đấy không chịu đứng lên thì ngồi xuống, nhìn thẳng vào mặt cô bạn:

“Này, đứng dậy đi chứ! Ngồi đó bần hết người đấy!”

“Nhưng...” – Cô bé nghe vậy chợt tỉnh ra thì vội vã lấy mái tóc che đi bên mắt phải của mình. Cô xấu hổ không muốn cậu nhìn thấy.

“Không sao, cậu không phải che đâu. Tớ nhìn thấy rồi.”

“Cậu...Cậu không ghê sợ à?”

“Có gì phải ghê sợ? Tớ thấy bình thường mà, cậu không phải phù thủy, đúng không?”

“Không, tớ không phải!” – Nghe vậy Hương Ly giãy lên lắc đầu.

“Ừ, cậu không phải.

“Vậy thì đứng lên đi, đừng có ngồi đó nữa không thì tưởng là phù thủy thật đấy.”

“Nhưng tớ không đứng được...” – Lúc này cô bé mới nhận ra mình ngã quá đau, chân còn bị trật khớp.

Tú Phong vội đỡ cô bé đứng dậy. Hương Ly tự dưng thấy hơi ngại, cậu bạn mới quen biết mà đã giúp đỡ cô thế này sao? Cô nhìn cậu, khẽ nói:

“Cám ơn...”

“Ừ!” – Tú Phong quay mặt ra nhìn cô bé.

Gương mặt cậu bé thật đẹp, giống y chang một hoàng tử vậy. Cô bé đờ người ra, cứ ngẩn mãi, tưởng tượng đó là chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú trong truyện cổ tích đêm đêm thường ở trong giấc mơ của cô bé.

“Lại nghĩ tớ là hoàng tử à?”

Hương Ly giật mình, đỏ bừng mặt. Sao mình có thể nhìn cậu ấy như thế nhỉ?

Không ngờ Tú Phong bật cười:

“Cậu ngố ghê Ly ạ!”

“Ồ...” – Ly nghe vậy vừa ngượng vừa buồn cười.

“Tự dưng tớ thích cái ngố đó đấy.”

Lời nói chân thành làm cho Hương Ly một thoáng xúc động. Cô bé hỏi:

“Cậu sẽ không ghét tớ chứ?”

“Không!”

“Cậu không coi tớ là phù thủy, hay cướp biển hả?”

“Đã nói rồi mà, cậu chẳng có gì là phù thủy, là cướp biển gì cả, tớ đoán cậu đang cố tình chơi trò trốn tìm với đôi mắt của cậu thôi.”

“Vậy thì cậu coi tớ là gì?” – Tự dưng cô bé ngây thơ nói.

Tú Phong giật mình, mặt cậu hơi đỏ. Cậu gãi đầu gãi tai (ô cậu bé này có cái hành động đáng yêu nhỉ), muốn nói nhưng cứ lắp ba lắp bắp. Hương Ly vốn tò mò, cứ đứng đợi xem cậu sẽ nói gì.

Bỗng có tiếng gọi đằng sau:

“Hương Ly, con chờ cô lâu không? Chúng ta về thôi, bố mẹ nhờ cô đón con!” – Là tiếng cô Thảo.

Tú Phong quay lại nhìn thấy cô Thảo thì lập tức ghé tai nói thầm với Hương Ly:

“Tớ coi cậu là công chúa!”

Rồi cậu bé ù té chạy vù đi, vèo cái đã biến mất.

Cô bé Hương Ly đờ người ra. Cậu ấy...cậu ấy vừa nói gì vậy nhỉ?

Tú Phong không coi Hương Ly là phù thủy, là cướp biển hay bất cứ nhân vật độc ác nào khác...

Mà cô bé là công chúa sao?

Còn cậu ấy thì là hoàng tử?

“Này, Hương Ly, sao con cứ cười thế?”

“Hahaha!!!” – Cô bé cứ cười mãi mà chẳng hề để ý cô Thảo cứ gọi mình.

“Ly!” – Cô Thảo nói to.

“Haha, á, dạ? Dạ con đây cô!”

“Làm gì cười kinh khủng thế? Cậu bé ban nãy nói gì với con vậy?”

“Hi không có gì đâu cô...”

Cô Thảo thấy vậy liền nảy ý trêu cô bé:

“Sao mặt đỏ thế? Bạn ấy là bạn thế nào vậy?”

“Hả?? Không không có gì cô! Bạn ấy con mới biết thôi.” – Hương Ly càng đỏ mặt thêm.

“Haha, thôi được rồi đi về với cô nào.” – Cô Thảo dắt tay Ly về.

“Á đau quá!” – Hương Ly định đi một bước thì chân cô lại đau, kêu toáng lên.

“Sao thế?”

“Con...Ban nãy con bị ngã...Đau quá!” – Vết thương càng lúc càng đau.

“Trời đất! Để cô xem nào! Làm sao ngã thế này?” – Cô Thảo cúi xuống xem chân Ly thì thấy một vết thương rất nặng.

Vết thương càng lúc càng hành hạ cô bé, Hương Ly đau đến mức phát khóc. Những lời nói vui vẻ ban nãy với Tú Phong lại quên hết, chỉ còn những gì day nghiền, chỉ trở, khinh bỉ của lũ bạn khi nhìn thấy con mắt của cô. Cô bé oà lên khóc nức nở, ôm chặt cô Thảo:

“Cô ơi, mắt con bị làm sao vậy cô? Có phải mắt bên phải đang chơi trò trốn tìm với mắt bên trái không? Nhưng tại sao các bạn lại nói con là phù thủy, là cướp biển? Con không phải phù thủy đúng không cô!?”

Cô Thảo ngơ ra rồi hiểu tất cả mọi chuyện. Hóa ra các bạn đã biết hết. Vậy là ngay ngày đầu tiên Hương Ly đã phải thế này hay sao? Lòng cô đau quặn, bây giờ Hương Ly đã phải chịu thế này rồi, thì sau này cô bé có đủ tự tin để đi học, để tiếp xúc với xã hội nữa hay không?

Cô Thảo bế Hương Ly ngồi lên ghế đá, nói:

“Bây giờ cô sẽ đưa con đi khám lại vết thương, nhưng con không được nói với bố mẹ là các bạn biết con không có mắt bên phải đâu nhé. Rồi cô sẽ giải thích mọi chuyện với con.”

“Tại sao ạ? Con muốn nói với bố mẹ để bố mẹ mắng những bạn kia...Huhu!”

“Nín đi con, ngoan nào. Bố mẹ con sẽ rất buồn nếu như con nói ra đấy. Cứ làm như không có chuyện gì con nhé, bố mẹ hỏi thì bảo là con chạy nhảy nên ngã. Ngoan rồi cô cho kẹo, cô yêu, nghe chưa? Nếu con nói thì ngày mai các bạn lại nói con là phù thủy đấy!” – Cô Thảo đành phải vừa dỗ vừa dọa.

“Không, con không muốn bị gọi là phù thủy đâu!”

“Vậy thì nghe lời cô, không được nói nghe chưa?”

Hương Ly đành phải vâng dạ, lau nước mắt, theo cô Thảo đi về...

Ông Vũ Hùng và Vũ Ngọc sau một ngày làm việc thì vội chạy ngay về với con. Hôm nay lẽ ra họ đi đón Hương Ly thì công việc đột xuất nên phải nhờ cô Thảo đón. Vừa về đến nhà họ đã thấy Hương Ly ngồi ngoan ngoãn trên bàn ăn tối với cô Thảo.

“Ôi làm phiền Thảo quá, bọn anh về hơi muộn.” – Ông Vũ Hùng nói.

“Có gì đâu, mới 7h tối muộn đâu mà muộn. Nhà em tí nữa mới ăn cơm kia.”

“Hương Ly, đi học vui không con?”

“Dạ hôm nay các bạn...” – Hương Ly thấy mẹ thì định nói.

Cô Thảo vội ho mấy cái thật to, Ly giật mình nhớ ra lời cô dặn vội vàng nói:

“Hôm nay các bạn quý con lắm ạ, con còn được điểm 10 và kẹo của cô Phương đó mẹ.”

“Con gái mẹ giỏi quá! Con có quen được bạn nào không?”

“Con quen nhiều bạn lắm ạ! Có bạn Hương Anh xinh như công chúa vậy mẹ.” – Dù là khen như vậy nhưng nghĩ đến lúc Hương Anh bỏ chạy, Hương Ly lại muốn khóc – “A và còn bạn Tú Phong nữa, bạn ấy quý con lắm, còn đỡ con lúc con bị ngã cơ!” (Má ơi tránh vỗ đura gấp vỗ đura, đúng là trẻ con chẳng biết giữ miệng gì cả T.T)

“Cái gì? Con bị ngã à?” – Bố mẹ Hương Ly hốt hoảng.

“Á chết!” – Hương Ly nhận ra mình lỡ thì đã xong rồi – “Dạ, dạ con...”

Cô Thảo vội đỡ hộ:

“Hôm nay có nhiều bạn nên con bé vui quá, chạy nhảy vô tình ngã ấy mà. Em đưa nó đi khám rồi, không sao đâu!”

“Chết thật, có đau không con? Nhớ cẩn thận nhé!”

“Vâng ạ! Bây giờ con vào học bài đây, cô giáo bảo về tập viết đó mẹ.”

“Ừ con vào đi!”

Cô bé vừa vào phòng, Vũ Ngọc quay ra Thảo:

“Này, con bé biết gì không đó?”

“Hả? Biết gì là biết gì ạ?”

“Thì cái mắt ấy...” – Vũ Ngọc cố nói nhỏ.

“À à thì...Nó không biết đâu, nó cũng thấy bức mình vì cái bông trên mắt nhưng mà nó không để ý gì đâu, chị đừng lo.”

“Tội nghiệp con bé, nếu nó biết thì chắc sẽ khổ lắm. Không được để bất cứ ai biết đâu nhé!”

“Vâng...” – Giọng cô Thảo hơi buồn – “Mà cái gia đình đó thế nào?”

“Chẳng biết, sau khi bồi thường được cho nhà mình thì cũng dọn đến đâu rồi. Chắc, thực ra lúc họ dọn đi chị cũng trả lại tiền cho người phụ nữ ấy nhưng mà cứ không chịu nhận vì cảm thấy có lỗi lắm. Khổ thân, nhà đó nghe nói rất nghèo, vả lại thằng chồng thì còn vũ phu cơ, chẳng biết gia đình đó sống thế nào. Tội nhất thằng bé nữa, nguyên nhân gây ra tai nạn cho cái Ly cũng là do thằng bé đó cứng đầu quá, mà chị cứ sợ sau này lớn lên nó sẽ không phải người tốt gì đâu.”

“Biết đâu lại khác, nhưng em cũng linh cảm vậy.”

“Trông thằng bé rất đẹp trai, có vẻ ngoan hiền, nhưng mà đối diện với nó thì sợ lắm. Mong là gia đình mình sẽ không còn phải gặp nó nữa.”

“Phải đó! Thôi em về đây, gia đình chị nghỉ ngơi đi nhé.”

“Ừ tạm biệt.”

Chữ này là chữ gì đây nhỉ? Là chữ L, đúng chữ cái đầu tên cô bé. Viết dễ ấy mà! Xong! Sao tự dưng cô bé thích viết thế nhỉ? Những con chữ này khiến cô bé rất thích, cứ cảm nhận nó đang nhảy múa trước mặt cô bé vậy.

“Nè Hương Ly, bạn có thích viết không?”

Hương Ly giật mình:

“Ai đấy?”

“Mình là thiên thần trí tuệ!” – Một giọng nói trong trẻo đáp.

Hương Ly nhìn quanh chẳng thấy ai cả.

“Bạn ở đâu đấy?”

“Ồ trong vở của bạn đây này!”

Hương Ly nhìn vào vở, ngỡ ngàng vì chữ L đang đứng hẳn lên và ngồi trong chữ L là một cô bé nhỏ xíu bằng ngón tay út, có một đôi cánh phát ra ánh sáng rực rỡ. Trông giống như nàng tiên Tinkerbell của truyện “Peter Pan” vậy.

“Bạn vừa nói với mình đó à?”

“Ừ! Hương Ly rất thích viết đúng không nhỉ?”

“Mình thích viết lắm, những con chữ rất xinh xắn.”

“Vậy thì đi cùng mình đến Xứ sở Chữ Viết đi! Ở đó bạn tha hồ được viết!”

“Thật á? Thế thì đi thôi!”

Nàng tiên trí tuệ hoá phép một cái. Hương Ly thấy mình như đang bay lên vậy. Cô bé mở mắt ra. Ôi! Một Thế giới lung linh sắc màu với những con chữ cứ nhảy múa rộn ràng vậy. Tưởng tượng nơi đây là ngôi nhà và những con chữ là chủ. Chữ A thì nhảy nhót, chữ B thì lăn lộn cái thân ục ịch, chữ C thì đang ăn cái gì to lắm đây. Và bao nhiêu chữ khác nữa, Hương Ly chưa bao giờ nhìn thấy.

“Nơi này vui quá!” – Cô bé reo lên.

“Vui chứ! Hương Ly, bạn đói không? Chúng ta cùng đi ăn đi!”

“Được!”

Nàng tiên trí tuệ bay đến bên một bàn ăn, cả hai ngồi vào và có biết bao món thịnh soạn. Chợt nghe thấy có tiếng ồn, Hương Ly quay sang bên cạnh.

Bàn ăn ấy có 5 chữ cái. Chữ P ngồi giữa, quây hai bên là chữ D, chữ V, chữ L, chữ N.

Những chữ này có liên quan gì mà sao lại ngồi ăn cùng bàn thế này?

Thấy mấy chữ cái nhìn mình, Hương Ly cũng vẫy chào lại. Chữ N cười rất to và đáng yêu, chữ L thì ồ lên: “Tên bạn cũng bắt đầu bằng mình!”, chữ D thì mỉm cười vô cùng thân thiện, chỉ có chữ V thì nhìn cô bé bằng ánh mắt sắc lạnh còn chữ P thì không nói gì cả.

Nhưng cô bé vẫn chú ý nhất đến chữ P.

Vì cô bé lại nhớ tới cậu bé ngày hôm nay đã ở bên cô, che chở cho cô.

“Chữ P, cậu là Tú Phong đúng không?” – Cô bé gọi.

Chữ P giật mình quay lại. Và bỗng dưng biến thành một cậu bé, không, một hoàng tử. Chàng hoàng tử tiến tới nắm lấy tay Hương Ly, mỉm cười:

“Tớ là Tú Phong.”

Hương Ly như mơ màng đi, hạnh phúc xiết bao! Cô bé đưa tay ra định nắm tay chàng hoàng tử chữ P.

Thế nhưng bỗng nhiên các con chữ khác cũng hỗn loạn cả lên, kêu ầm ĩ khiến Hương Ly giật mình. Và bỗng ở đằng sau hoàng tử chữ P hiện lên một bóng đen lao đến. Cô bé để ý, 24 chữ cái hình như thiếu đi một chữ. Cái bóng đen kia có phải là chữ cái nào đó?

“Á không, đừng!!!!” – Hương Ly hét lên.

“Đây Ly, con sao thế? Con gặp ác mộng à?”

Hương Ly giật mình tỉnh dậy, lao đến bên mẹ:

“Mẹ ơi con sợ lắm, con mơ thấy có ai đến bắt cóc con!”

Mẹ vội ôm lấy Ly:

“Làm gì có chuyện đó. Con nằm xuống ngủ ngoan đi, không có ai đến bắt cóc con cả.”

“Mẹ phải ở bên cạnh con, mẹ nhé!”

“Ừ, con đừng sợ. Hãy ngủ đi, mẹ ru con nhé?”

“Vâng...” – Hương Ly nằm xuống.

Ngoài trời kia đã có lấp lánh những ánh sao

Những ngôi sao xa xôi đang ở tận phương nào?

Mau về đây ru con vào trong những giấc mơ nồng ấm

Cùng ánh trăng vàng soi sáng khắp ban đêm.

Những giấc mơ êm đềm

Những giấc mơ mang đầy hạnh phúc

Hãy mơ đến những niềm tin khát vọng

Cho một ngày mai tương lai sáng diệu kỳ.

Ngủ đi con, con yêu

Rồi mọi thứ sẽ nhanh chóng qua đi tất cả

Đừng bao giờ phải lo sợ, phải vấp ngã

Ngay cả trong giấc mơ, cũng hãy bình yên nghe con?

Ngủ đi con, con yêu

Rồi ngày mai sẽ có thiên thần bay tới

Đưa con đến xứ sở của muôn hoa

Để nơi đó con sẽ được hạnh phúc

Hãy yên tâm, hãy vững lòng

Hãy bước đi...

Buổi sáng. Từng chiếc lá vàng mùa thu rơi nhẹ trong những hạt mưa nhỏ tí tách. Một cơn gió thổi qua khiến Hương Ly run lên vì lạnh. Hôm nay cô bé đi cùng cô Thảo, bố mẹ giờ rất bận nên không đưa cô đi học được. Ngẩng nhìn bầu trời âm u xám xịt tự dưng trong lòng Hương Ly có một cảm giác gì đó không được tốt cho lắm.

Chẳng mấy chốc xe máy của cô Thảo đã chở Ly đến cổng trường. Cô bé giật mình hoảng hốt khi thấy chúng bạn đã đứng đông đúc ở cổng và nhìn thấy cô. Hương Ly vội vã lấy mái tóc dài che đi khuôn mặt mình, nhưng đôi tai thì vẫn nghe thấy những lời nói cay độc:

“Phù thủy lại đến kìa!”

“Tránh xa nó ra nhá các cậu!”

“Ai lại gần nó là sẽ bị biến thành quái vật đấy.”

Những anh chị lớp trên dù hiểu biết hơn nhưng vẫn “xả” ra những lời không ai nghe được:

“Con bé đó bị mù một mắt đấy.”

“Khiếp, tởm lợm!”

“Coi chừng lây nó thì khôn.”

“Tao kinh dị nhất đứa nào mù một mắt, nhìn như quái nhân ấy!”

“Đợi nó xuống xe ra xử lý nó đi để nó đừng đến gần chúng ta!”

Hương Ly nghe những lời nói đó mà bật khóc. Cô Thảo cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ bảo những học sinh đó tránh ra cho xe cô vào. Và cô phải ra gửi xe. Còn Hương Ly thì đứng lại đây ư?

“Cô Thảo, cô đứng lại đây đi!”

“Cô phải gửi xe, con đứng đây một phút thôi rồi cô quay lại ngay!”

Cô Thảo vội vã dắt xe đến nhà xe. Hương Ly hoảng sợ nhìn lại phía sau. Lũ học sinh thấy cô bé đứng một mình thì kéo nhau đi tới, đứa nào cũng nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, kinh dị, coi cô bé như một thứ bỏ đi.

“Này con bé kia, trường danh tiếng này là không dành cho đứa nào mù mắt như mày đâu!”

“Cút đến trường khuyết tật mà học đi!”

“Hôm nay chúng tao sẽ ày một trận vì cái tội thích làm phách ở trường này. Mày nghĩ mày xinh là được à? Mau cút xéo khỏi nơi này đi!”

Hương Ly sợ hãi lùi lại, cô bé yếu ớt như vậy thì làm sao chống được mấy thằng con trai lớp 2, lớp 3 kia? Chưa kể lũ con gái cũng đánh đá, chúng nó khỏe hơn cô bé rất nhiều. Làm sao đây? Tại sao mọi người khinh ghét cô vậy chứ? Tại sao? Cô Thảo ơi, cô mau cứu con với!

Một thằng con trai đô con xông đến phía cô bé. Nó chính là một trong những đứa ngày hôm qua đã vô cùng yêu quý cô, vậy mà chỉ vì đôi mắt này mà nó đã quay mặt lại với cô sao? Rõ ràng nhờ cô nó mới ăn được kẹo kia mà!

“Dừng lại!” – Một bàn tay hất thẳng bé kia ra.

Hương Ly kinh hãi mở mắt. Một cậu bé đứng ngay trước cô che chắn cho cô.

Cậu ấy chẳng phải ai khác, đó chính là Tú Phong!

Lũ con trai và cả con gái đều tròn mắt ngơ ngác:

“Hoàng tử...”

“Cậu? Sao cậu lại làm thế?”

“Cậu đừng bảo vệ đồ phù thủy đó.”

“Phong, đó là con gái cướp biển một mắt đấy, tránh xa ra. Cậu đừng để nó mê hoặc!”

“Nè em trai, con bé đó bị bệnh đấy.”

“Mau tránh xa nó ra đi!”

“Chị khuyên thật lòng đó, cậu bé đẹp trai thế này đừng để ý tới loại con gái ấy.”

“BẠN ẤY KHÔNG PHẢI PHÙ THỦY!”

Tiếng hét to của cậu bé át đi mọi ồn ào ầm ĩ của chúng bạn. Ai nấy ngơ ngác nhìn cậu, không thể tin nổi nữa. Tú Phong dù là mới vào trường nhưng đã trở thành thần tượng của đủ loại lứa tuổi học sinh, ai cũng yêu quý cậu, đến cả những bạn gái đều nghĩ cậu là một chàng hoàng tử trong mơ. Nhưng tại sao cậu lại bảo vệ đứa con gái mà cả trường đang xa lánh như vậy chứ?

“Hương Ly là người, bạn ấy không phải là phù thủy, là cướp biển gì cả. Các bạn không được bắt nạt bạn ấy!”

Những người bạn mới quen của Tú Phong thấy vậy thì nóng mặt:

“Này tụi tớ cấm cậu bao che nó!”

“Cậu bao che nó thì tụi tớ sẽ tẩy chay cậu!”

“Cậu đừng mơ chơi với chúng tớ nữa.”

Nhưng những lời đó không làm Tú Phong run sợ, cậu còn cười:

“Các cậu dám tẩy chay tớ thật đó hả? Chính các cậu mời tớ chơi cùng các cậu mà!”

Lũ bạn cứng đờ. Hóa ra chính chúng mới là kẻ “hớ”. Tất cả im bật chẳng nói được câu nào, rồi xấu hổ chuồn thẳng. Tú Phong quay lại Hương Ly, nói với cô bé:

“Không sao rồi, chúng ta đi vào đi.”

Cô bé gật đầu đi theo cậu lên lớp.

Cô Thảo ở đằng sau chứng kiến tất cả, khẽ mỉm cười nhìn cậu bé kia...

“Ô mình vào lớp sớm quá, chẳng có ai cả.”

“Tớ thấy mấy bạn dưới kia còn gì?”

“Mới có 7 giờ, 7 rưỡi mới trống kia, chúng nó đến sớm chắc ăn sáng thôi.”

“7 giờ, 7 rưỡi là cái gì vậy?”

“Hả, cậu chưa biết xem đồng hồ à?”

“Tớ không biết...”

“Bà tớ dạy xem từ hồi 5 tuổi cơ. Đây, tớ cho cậu xem nè!”

Tú Phong lấy một chiếc đồng hồ rất xinh xắn, nhỏ xíu cậu để trong cặp. Hương Ly chăm chú ngồi xem, chiếc đồng hồ dễ thương quá đi.

“Đây là kim dài, còn đây là kim ngắn, và cái kim chạy không ngừng này là kim giây. Kim giây chạy nhanh nhất, mấy cái kim kia cũng chạy nhưng chậm lắm. Vậy thì kim ngắn chỉ vào đâu, kim dài chỉ vào đâu cậu thử nói đi, tức là chỉ vào số mấy ý?”

“À ờ, kim ngắn chỉ số 7, kim dài chỉ vào số 12.”

“Đúng rồi, vậy thì đó là 7 giờ. Cứ kim dài chỉ vào số 12 là một giờ nào đó. Giờ đó thì phụ thuộc vào kim ngắn, ví dụ kim ngắn chỉ số 7 này nè.”

“Ô tớ hiểu rồi. Vậy nếu kim dài chỉ số 1?”

“Chỉ số 1 thì gọi là 7 giờ 5 phút, chỉ số 2 thì gọi là 7 giờ 10 phút, chỉ số 3 thì gọi là 7 giờ 15 phút, chỉ số 4 thì gọi là 7 giờ 20 phút, chỉ số 5 thì gọi là 7 giờ 25 phút, chỉ số 6 thì gọi là 7 giờ 30 phút nhưng mà mình hay gọi là 7 rưỡi.”

“Thế thì kim dài chỉ số 7?”

“Vẫn thế, chỉ là thêm chữ “kém” thôi. Chỉ số 7 thì là 7 giờ kém 25, chỉ số 8 thì là 7 giờ kém 20, chỉ số 9 thì là 7 giờ kém 15, chỉ số 10 thì là 7 giờ kém 10, chỉ số 11 thì là 7 giờ kém 5.”

“Ô hay quá, tớ hiểu rồi. Tớ sẽ cố gắng nhớ.” – Cô bé cười vang.

Thực ra, cách chỉ kim đồng hồ của Tú Phong hoàn toàn là một cách chỉ “ngây thơ”, không hiểu gì cả, chỉ dùng trí nhớ của mình nhớ lại những gì người lớn nói, chứ cậu bé không hề hiểu vì sao lại như thế, không biết gì đến việc tính toán trong đồng hồ, nhưng cậu lại rất thích được nhớ. Dường như sinh ra cậu có một trí nhớ siêu phàm, chỉ cần đọc hoặc nghe một lần là cậu đã có được hết trong đầu rồi.

Nhưng Tú Phong không phải là một cậu bé hoàn hảo, cho dù cậu có được một trí nhớ như vậy...

4. Chương 1 . 3

Hạt mưa ngày ấy - Chương 01.3

“Hai bạn đến sớm thế?” – Một giọng nói vang lên.

Cả hai giật mình nhìn ra cửa. Một cô bé xinh xắn đã đứng đấy từ lúc nào. Đó là Hương Anh.

Cô bé bước vào trong lớp. Thấy vậy Hương Ly nhớ những hành động của Hương Anh hôm qua thì lại vừa giận vừa xấu hổ, cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ làm như không biết đến sự hiện diện của Hương Anh vậy. Nhưng Hương Anh lại ngồi xuống, nắm lấy tay của Hương Ly:

“Ly à, cho tớ xin lỗi...”

“Hả?” – Ly ngẩng mặt lên.

“Tớ thực sự rất sợ bọn cướp biển hay những mụ phù thủy. Hôm qua tớ thấy cậu như vậy thì tớ đã rất hoảng sợ, bỏ chạy đi. Nhưng đi được một đoạn thì tớ nghe thấy tiếng ồn ào, và cả những tiếng quát mắng của nhiều bạn nữa. Tớ nhận ra chính tớ đã hại cậu, và họ đang mắng cậu, nên tớ đã quay lại...”

“ ... ”

“Tớ đã nhìn thấy cậu bị ngã, cậu khóc. Tớ nghĩ lúc đó cậu không phải phù thủy hay cướp biển nữa. Những kẻ đó độc ác lắm và chúng chẳng bao giờ khóc vì đau đầu.”

“ ... ”

“Tớ định chạy đến xin lỗi cậu nhưng Tú Phong đã đỡ cậu dậy và cậu đi về. Tớ không đủ dũng cảm chạy ra vì tớ xấu hổ lắm. Tớ xin lỗi cậu.”

“Không, cậu đừng nói thế! Cậu không có lỗi, tớ nhìn mắt tớ tớ cũng sợ mà...”

“Cậu không giận tớ?”

“Không!”

“Ôi Hương Ly cậu đúng là bạn tốt của tớ!” – Hương Anh reo lên mừng rỡ, nắm chặt lấy tay bạn.

Cả căn phòng ngập tràn tiếng cười.

“Ly à, bây giờ chúng ta làm lại bài toán hôm qua đi. Thế nào hôm nay cô giáo cũng gọi đấy.”

“Ừ đúng rồi. Bài toán như thế nào nhỉ?”

“Như thế này này, tớ đổ cả hai giải lại nha: Cô giáo có một quả táo trong giỏ, lại thêm một quả nữa vào giỏ. Hỏi có bao nhiêu quả táo? Tú Phong cậu trả lời trước đi, hoàng tử phải ưu tiên trước.” – Hương Anh lém lỉnh chỉ vào Tú Phong.

Hương Ly cũng mỉm cười nhìn Tú Phong, nhưng thực tình cô bé đang nghĩ chẳng có gì phải nhìn cả, vì bài toán này dễ hơn cả dễ, phép tính cô bé cũng thuộc chỉ trong có vài giây, chỉ là phải có thêm “Lời giải” và “Đáp số” thôi. Nói gì Tú Phong, được tôn làm hoàng tử, chắc chắn bài này thì “quẹt mở” là xong.

Nhưng trái ngược với mọi suy nghĩ của cô bé, Tú Phong cứ nhìn chăm chăm vào bài toán mà toát mồ hôi hột. Cậu cố gắng nhớ lại các con số hôm qua, ừ thì 1, 2, 3..., là dãy số tự nhiên, nhưng chúng có liên quan gì đến bài toán này nhỉ? Cậu không hiểu gì cả. Hôm qua cô giảng thế nào ý, cậu vẫn chẳng hiểu một cái gì. Còn lời giải, đáp số là cái gì vậy chứ? Không hiểu, hoàn toàn không hiểu!

Hương Anh và Hương Ly sốt ruột chờ Tú Phong, mãi mà cậu vẫn không hề trả lời gì, trán cậu ướt đầm mồ hôi vì suy nghĩ. Quái, bài này có gì mà phải suy nghĩ chứ? Hương Anh và Hương Ly chỉ cần nhớ mấy con số tự nhiên là cũng đủ thanh toán bài này trong vài giây, mà cô Phương hôm qua còn dạy hay nữa kia.

Tú Phong tức giận đứng lên, hét to:

“Tớ không làm nữa đâu!”

“Cái gì vậy Phong?”

Cậu bé giật mình ngẩng lên. Cô Phương đã đứng ngay ngoài cửa. Xung quanh chúng bạn đã đến lúc nào không hay, và ngồi ổn định trong chỗ của từng người rồi. Trời đất! Cậu đã nghĩ bài toán này trong nửa tiếng sao?

Cô Phương nghiêm mặt:

“Phong, Ly, Hương Anh, sao không xuống tập trung dưới sân trường, cô tưởng các con đi muộn đấy!”

“Dạ tụi con xin lỗi, chúng con đang, gọi là gì ấy nhỉ, à là truy bài ạ!”

“Ồ vậy à? Thế thì tuyệt quá còn gì?” – Cô Phương cười ngay – “Các con đang truy bài gì?”

“Dạ, bài toán hôm qua đó cô.”

“Tốt lắm, vậy cô thử kiểm tra nhé. Xem bạn nào sẽ nhận được điểm 10 của cô nào!”

Cả Hương Ly và Hương Anh đều cười rạng rỡ, phen này được điểm 10 là chắc rồi. Cả hai đưa nhìn cô với ánh mắt “thiết tha” rằng thì là mà: “Cô ơi cô gọi em đi!”

Nhưng cô nhìn Tú Phong:

“Hương Ly có điểm rồi, còn Hương Anh thì học giỏi vậy cơ mà, thôi cô gọi hoàng tử lớp mình, Tú Phong nào.”

Tú Phong giật bản mình, gương mặt hoảng hốt. Nhưng Ly mỉm cười:

“Bài này dễ mà, cậu lên đi!”

Cả lớp cũng ồ ạt ủng hộ cậu. Thấy thế cậu vững tin đi lên bảng, nhưng khi cầm viên phấn thì cậu chẳng biết viết gì. Mồ hôi cậu tuôn ra như tắm. Cả lớp ngơ ngác chờ cậu. 15 phút trôi qua thêm nữa mà Tú Phong vẫn chẳng viết được gì cả.

Cô Phương bắt đầu hơi bực:

“Có một quả táo, thêm một quả nữa thì là mấy quả hả Phong?”

“Dạ là...”

“Con làm phép tính đi! Đây sử dụng trừ hay cộng?”

“Ồ, trừ ạ...”

“Này, hôm qua con có nghe giảng không vậy? Con chỉ nhớ trừ và cộng chứ không nhớ nó được áp dụng khi nào sao?” – Cô nói to, làm gì có chuyện không phân biệt nổi trừ và cộng thế này.

“Con...” – Tú Phong cúi gằm mặt vì xấu hổ – “Con không biết...”

Cô Phương kinh ngạc không thể nói được gì. Cậu bé đẹp trai, sáng sủa này mà đến một phép tính dễ nhất quả đất cũng không biết sao!!!!?

Cô liền lấy hai cái bút:

“Đây, cô có một cái bút, lại thêm cái nữa, là mấy? Con nhớ các số tự nhiên từ 1-10 chứ?”

“Dạ là...”

“Xếp theo thứ tự số tự nhiên từ bé đến lớn cô xem nào!”

“Thưa cô, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10!”

“Con nhớ thế mà con không hiểu sao? Xếp sau số 1 là mấy?”

“Thưa cô, 2 ạ.”

“Vậy thì cô có bao nhiêu cái bút đây?”

“Dạ 2 cái bút.”

“Đúng rồi, giờ thử trình bày bài toán kia cô xem nào.”

Tú Phong quay lại viết lên bảng rất nhanh. Cô Phương nhăn mặt vì chữ cậu bé xấu quá, phải luyện thường xuyên mới được.

“Có một quả táo, thêm một quả nữa thì là 2 quả vì xếp sau số 1 là số 2.”

Đúng một câu cụt lủn trên bảng.

“Trời đất ơi cô bảo thế để con hiểu sự tăng dần của số tự nhiên mà làm phép tính chứ có bảo con viết ra thế này đâu!?? Con về chỗ!” – Cô Phương tức giận. – “Bạn nào lên làm bài này?”

Hương Anh đành giơ tay:

“Thưa cô, con ạ!”

“Hương Anh lên đi.”

Tú Phong chạy về chỗ, lẳng lặng không nói gì còn chúng bạn thì không thể tin nổi vào cậu nữa. Hương Ly quay xuống cậu, chính cô bé cũng không tin. Cứ ngỡ cái gì cậu cũng biết, hoá ra cậu chẳng được như vậy.

“Cậu nhìn lên bảng đi, Hương Anh giải bài toán rồi đó.”

Tú Phong ngẩng lên.

“Số quả táo sau khi được thêm là:

$1+1=2$ (quả)

Đáp số: 2 quả táo”

Giọng cô Phương vang lên:

“Hương Anh làm rất tốt, cô để 10 điểm. Còn Phong, tạm thời cô để điểm 1, con phải học lại đi nhé. Đây là bài toán cực kỳ đơn giản đấy.”

Tú Phong buồn rầu vâng dạ.

Buổi trưa. Cậu bé lặng lẽ ngồi một góc trong khi các bạn thì ngồi tám chuyện vui vẻ, sắp được ăn bán trú mà. Gió thổi mạnh, trời bắt đầu rét chút rồi. Ngày hôm nay sao lại buồn vậy chứ? Một bài toán cùn con, phải nói là quá quá dễ, nhưng sao cậu vẫn chẳng hiểu gì? Rốt cuộc là cậu bị làm sao vậy chứ?

“Tú Phong!” – Giọng nói trong trẻo ở đâu vang lên ngay sau.

Tú Phong quay lại. Một cô bé xinh xắn đứng trước mặt cậu, trên tay cầm một cái bát cơm:

“Cơm của cậu này, tớ lấy hộ cậu nhé. Suất ngon đấy!”

“Cám ơn, lần sau đừng có lấy. Để tớ tự!” – Tú Phong thở dài nhận hộp cơm, đặt xuống bàn nhưng vẫn chẳng ăn.

“Cậu ăn đi!”

“Tớ không muốn ăn.”

“Đây cậu không ăn là cậu sẽ bị đau bụng đấy.”

“Đau bụng cũng được.”

Hương Ly bối rối, sao cậu cứng đầu vậy chứ? Bỗng lúc đó cô giáo nói:

“Các con ăn ngoan, xong thì chúng ta sẽ cùng xem phim “Nàng Tiên Cá” nha. Cô có đĩa hoạt hình đây.”

Ly vội ngồi ngay xuống cạnh Phong:

“Đây ăn đi còn được xem phim “Nàng Tiên Cá”!”

“Đó là phim gì?”

“Ừa cậu không biết hả? Tớ chưa xem phim, tớ mới chỉ đọc truyện thôi, đọc thương lắm ý!”

“Như thế nào?”

“À, đó là câu chuyện về một nàng công chúa dưới thủy cung, nàng có một chiếc đuôi cá đẹp lắm cơ, và nàng cũng thật là xinh. Thế nhưng sau một lần lên mặt biển trông thấy đất liền và vô tình cứu được một chàng hoàng tử, nàng yêu chàng và xin mẹ phù thủy một đôi chân. Nhưng đổi lại, nàng không được phép nói một lời nào cả, mẹ phù thủy còn bảo nếu như hoàng tử không lấy nàng thì nàng phải biến thành bọt biển.”

Không ngờ hoàng tử lấy công chúa khác, nàng tiên cá phải biến thành bọt biển nhưng linh hồn nàng được bay lên không trung.” – Hương Ly kể không dứt câu chuyện mà cô bé thích nhất.

Tú Phong quên cả buồn:

“Vậy thì nàng tiên cá đừng có cầu xin mù phù thủy chứ, mù ta độc ác quá!”

“Nhưng tớ ước gì mình cũng được như vậy...”

“Hả? Là sao?”

“Nếu như mù phù thủy đó có thể cho tớ ánh sáng của con mắt bên phải, chắc tớ cũng sẽ làm theo bất cứ điều gì của mù ta, kể cả là biến thành bọt biển!” – Cô bé hướng ra ngoài cửa sổ như thể nhìn điều gì đó rất xa xăm, vô vọng. Đôi mắt buồn càng như đầm lệ.

Tú Phong lặng đi nhìn bạn, rồi nói:

“Ai cũng có cái xấu mà, rồi mắt cậu sẽ không chơi trò trốn tìm nữa, nó sẽ về với cậu.”

“Chắc vậy à. Thế cậu cũng không được buồn vì không hiểu bài toán đâu nha!”

“Ồ...”

Hương Ly cười luôn:

“Giờ thì ăn đi!” – Rồi cô bé nhảy tót lên ngồi với Hương Anh để cho Tú Phong vẫn ngơ ngẩn ngẩn ngơ.

Ghét ghê, hoá ra bị “cảm động hoá”, lừa vố đau thật!

Nhưng Tú Phong liệu có biết...

...để cười được như thế thì Hương Ly khó khăn đến mức nào?

Đến một cô bé nhỏ cũng mong ước được như nàng tiên cá, vậy liệu những con người khác thì sẽ thế nào? Có lẽ ai cũng có lúc mong mình sẽ được như vậy. Khi đọc câu chuyện về nàng thủy nữ ấy thì ai cũng bảo là sao đại đột thế nhưng thực tình ai cũng sẽ có lúc vậy thôi. Sẽ có những điều mà mình không thể làm được nhưng mình khao khát làm được việc đó, cho dù là vô vọng, cho dù là không thể nào có thể. Và nếu chợt có mù phù thủy làm được điều này, thì ta sẽ lại đồng ý, sẽ lại đánh đổi một điều gì đó để có được giấc mơ của mình, kể cả cái chết như nàng tiên cá.

Cứ ngỡ rằng nụ cười mới là niềm vui...

Nhưng đôi lúc, chính nước mắt còn vui hơn cả một nụ cười. (*)

LỚP HAI: Biển và bầu trời

Một cơn gió nhẹ ở đâu khẽ thổi thoảng qua nơi đây, mang theo mùi hương của hoa cỏ ngát thơm. Hương Ly khoan khoái bước ra ban công. Chiều rồi mà vẫn nắng thật đấy à, đúng là mùa hè có khác! Mới hôm qua cô bé còn rét run đi đến trường thế mà đã qua một năm học rồi, cô bé đã có nhiều kỷ niệm từ lớp 1, buồn cũng có mà vui cũng không ít.

Hôm nay là ngày cuối của tháng 6 rồi, chỉ còn mấy tuần nữa cô lại quay lại trường để học hè, và cũng là lúc gặp lại những người bạn thân yêu mà năm học qua họ đã ở bên cô. Là Tú Phong dễ thương, đẹp trai như một hoàng tử và lúc nào cũng tỏ ra dững dưng cảm dù phải nói năm học qua thật là “kinh khủng” với cậu bởi cái khả năng học tập không được tốt cho lắm, là Hương Anh xinh xắn, học giỏi đỉnh nhất lớp, dù mới qua lớp 1 đã bộc lộ cái chất “đầu to mắt cận” nhưng khá là nhút nhát, cái gì cũng có thể sợ, từ những câu chuyện về phù thủy, cướp biển, mù đi ghê độc ác cho đến mấy con vật ngoài đời như gián, chuột, sâu, thạch sùng,...

“Ly, đang nghĩ gì thế con?” – Mẹ cô bé bỗng bước vào.

“Mẹ ời!” – Cô bé chạy đến bên mẹ – “Con sắp lại được đến trường phải không mẹ?”

“Hả? Ừm sắp rồi con à!”

“Hi hi vui quá, con muốn đến trường lắm, nhưng vẫn còn lâu quá...”

“Lâu thật đó à, mấy tuần kia! Hay là trong thời gian chờ đến ngày, con có muốn đi nghỉ mát không?”

“Nghỉ mát là gì ạ?”

“Tức là đi chơi ấy, nhưng mà bố mẹ cho con đi chơi xa. Con có thích đi biển không?”

“Biển á mẹ? Có phải là nhà của Nàng Tiên Cá không?”

“Đúng rồi, nhưng nhà của Nàng Tiên Cá là ở dưới đáy biển còn chúng ta chơi trên mặt biển. Dù vậy cũng đẹp lắm, con có thích đi không?”

“Có ạ! Nhưng đi biển nào vậy mẹ?”

“Con biết vịnh Hạ Long không?”

“Vịnh Hạ Long...?”

“Đó là biển cực đẹp luôn, chúng ta đi tham quan một chuyến nha, rồi về sẽ có nhiều chuyện kể cho bạn bè.”

“Vâng!” – Cô bé reo lên. Có chuyện để kể thì còn gì bằng nữa!

Khỏi nói hôm đó cô bé đã vui đến thế nào. Cô xăng xăng giúp bố mẹ chuẩn bị đồ đạc, quần áo. Cô Thảo cũng đi cùng nữa, ôi trời ơi hạnh phúc quá đi! Nghe nói là gia đình cô đi công tác hết chỉ còn cô ở nhà với con nên cô sẽ đi cùng gia đình Hương Ly.

“Cô Thảo ơi cô có biết gì về vịnh Hạ Long không?”

“Biết chứ, cô biết nhiều lắm! Nhà cô có một bức tranh về vịnh Hạ Long đấy!”

“Thật ạ? Vậy cô cho con về xem đi!”

Cô Thảo không thể từ chối đành xin phép bố mẹ Hương Ly đưa cô bé sang nhà. Gần 7 năm nay cô Thảo chỉ toàn sang nhà Hương Ly chứ chẳng bao giờ đưa cô bé sang vì gia đình đông, nay không có ai thì đưa sang cho biết nhà nhau vậy.

Cô Thảo về đến nhà định mở cửa thì không mở được.

“Sao vậy cô?”

“Chắc con cô nó khoá cửa sợ trộm ấy mà!” – Cô hướng lên gọi – “Duy ơi, mở cửa ẹ!”

“Vâng ạ!” – Một giọng nói lạnh lạnh vang xuống.

Tự dưng Hương Ly cảm thấy có gì đó dễ chịu khi nghe giọng nói đó.

Cạch cạch. Cửa nhà được mở rất nhanh.

Ánh sáng của mặt trăng chiếu xuống không được sáng như mặt trời, nhưng cũng đủ soi sáng gương mặt ấy.

Một cậu bé đẹp như tranh vẽ, với đôi mắt sáng như sao, chiếc mũi cao, đôi má bầu bĩnh, làn da khoẻ mạnh, dáng người rất nhanh nhẹn. Khuôn mặt cậu có cái gì đó khiến người ta không rời ra được. Vừa mang nét gì đó tinh nghịch, đáng yêu mà cũng hiền lành, dễ gần, đặc biệt vẻ đẹp trai thôi rồi, không thể tả được. Bảo một Hoa vương vẫn còn có từ để tả, nhưng cậu bé này lại có cái gì đó không từ nào diễn tả được vẻ đẹp của cậu.

“Mẹ về rồi ạ? Ở bạn này là ai...?” – Cậu bé giật mình nhìn cô bé đứng đằng sau mẹ.

“Bạn Hương Ly nhà cô Ngọc đấy, mẹ kể cho con rồi, hôm nay nhà không có ai thì mẹ đưa bạn ấy sang chơi cho vui. Hương Ly, đây là con trai cô, Thiên Duy. Nó bằng tuổi con đó!”

“Vậy ạ?” – Hương Ly rụt rè gật đầu chào Thiên Duy – “Chào cậu!”

“Ừm cậu vào đi!” – Thiên Duy cũng ừ một cái rồi đi vào, nhưng câu trả lời đó cho thấy cậu không hề xa lánh gì Hương Ly.

Hương Ly bước vào nhà cô Thảo. Ngôi nhà to thật đấy, treo rất nhiều những bức tranh tuyệt đẹp mà đa phần là tranh phong cảnh, màu sắc lung linh như truyện cổ tích vậy. Đúng là cô Thảo có khác, ngày trước cô là họa sĩ mà, giờ thì là cô giáo dạy Mỹ thuật nên cũng ít có thời gian đi vẽ mà chủ yếu là dạy vẽ thôi.

“Ly, cháu ngồi đây nhé. Duy, rót nước cho bạn! Mẹ đi lấy cái này!” – Rồi cô đi nhanh lên gác.

Còn lại Hương Ly đang ngắm nhìn những bức tranh trong nhà cô Thảo.

“Cậu uống nước đi này!”

Ly giật mình quay lại thì thấy Thiên Duy đã đứng ngay trước mặt. Nhìn cậu càng lúc càng đẹp trai, một hoàng tử nữa hay sao? Đẹp hơn cả Tú Phong, mà trông thật hiền lành.

“Cám ơn cậu!” – Cô đón nhận cốc nước.

“Này sao tóc cậu che hết mặt đi kia!” – Cậu bé bỗng để ý mái tóc dài của Hương Ly liền định đưa tay vén ra.

“Đừng!” – Cô bé giật mình vội nắm lấy tay cậu.

Thiên Duy giật mình khi thấy Hương Ly cứ nắm lấy tay cậu rất chặt, dường như cô sợ bỏ ra cậu lại vén mái tóc của cô lên. Cô sợ lắm rồi, cô không muốn bị chê cười thêm một lần nào nữa!

“Mẹ tớ kể về cậu rồi, cậu đừng sợ nữa!” – Bỗng Thiên Duy mỉm cười lên tiếng làm Hương Ly giật mình.

“Cái gì? Cậu...biết rồi...?”

“Mẹ tớ quý cậu đến mức tớ còn phải ghen tỵ đấy, suốt ngày kể về cậu! Rằng cậu là một cô bé xinh đẹp như công chúa, và còn nhiều thứ nữa cơ.”

Hương Ly khẽ đỏ mặt vì ngượng, cô Thảo khen mình vậy sao? Thế hoá ra không chỉ Tú Phong coi cô là công chúa mà còn có cô Thảo nữa.

Nhưng vui chỉ đến trong chốc lát, Ly lại buồn rầu:

“Công chúa gì mà không tìm thấy con mắt này của mình kia chứ, tớ toàn bị coi là phù thuỷ hay cướp biển thôi.”

“Bù lại cậu rất xinh mà!”

Ly giật mình. Cô bé không nghe nhầm đấy chứ?

Thiên Duy vẫn đang đứng trước mặt cô, nở một nụ cười hiền dịu chân thành. Cậu...cậu nói thật ư? Cậu đang khen cô?

“Cậu...là ai...?” – Cô bé cất giọng run run.

“Tớ là con mẹ Thảo chứ là ai?”

“Nhưng cậu...là hoàng tử thứ hai à...?”

Thiên Duy chợt bật cười phá lên. Hương Ly giật bản mình, lại mơ mơ mộng mộng rồi. Bị cười trêu kia, ức quá đi! Xấu hổ không có mo nào đây mặt!

Nhưng không có mo đây cũng được...

Nhìn cậu ấy cười cũng tốt.

Nụ cười tươi của cậu bé Thiên Duy không đáng yêu dễ thương như Tú Phong nhưng thật thân thiện, nhìn rõ một tấm lòng chân thành, hiền hậu. Đặc biệt nụ cười này được hiện lên trên gương mặt khôi ngô tuấn tú của Thiên Duy thì còn gì có thể tả được nữa! Dù cô bé đang thân với Tú Phong nhưng phải công nhận cả trường không ai tìm ra một người nào đẹp như Thiên Duy (bé tí đã biết đẹp, sau này chắc chết cái rầm mất ^^)

Vậy mà nụ cười của Thiên Duy tắt luôn đi:

“Nhưng sao lại là hoàng tử thứ hai?”

“Hả?”

“Còn hoàng tử thứ nhất là ai vậy?”

“Ồ...”

“Công chúa có hoàng tử thứ nhất rồi à?” – Mặt cậu xịu xuống khiến Hương Ly bối rối.

“Thì là, không, à có, à mà...” – Cô bé cứ lắp ba lắp bắp.

Đôi mắt Thiên Duy buồn hẫng đi, cậu phụng phịu quay người đi chạy lên gác. Đúng lúc cô Thảo đi xuống:

“Sao không ở dưới này chơi với bạn đi con?”

“Con không chơi với bạn ấy đâu!” – Thiên Duy giận dỗi.

“Sao không chơi? Bạn ấy làm gì con à?”

“Bạn ấy...đáng ghét lắm!” – Thiên Duy quay xuống nhìn Hương Ly. Câu nói của cậu cũng làm cho cô bé chết đứng.

“Tại sao lại đáng ghét?” – Cô Thảo càng thắc mắc.

Thiên Duy ngập ngừng một hồi rồi thủng thẳng:

“Vì bạn ấy không cho con làm hoàng tử thứ nhất!”

5. Chương 1 .4

Hạt mưa ngày ấy - Chương 01.4

Cô Thảo tròn mắt nhìn con. Thiên Duy thấy mẹ như vậy thì tự dưng mặt đỏ bừng vì xấu hổ, cậu vừa nói gì vậy chứ? Đáng ghét, cậu lao thẳng lên nhà, đóng sầm cửa lại! Tiếng đóng cửa khiến cô Thảo bừng tỉnh, tay cô bám chặt vào cầu thang, cố gắng để không cười. Trời ơi nếu không có Hương Ly ở đây chắc cô cười vỡ bụng mất, thằng bé này tưởng hiền lành thế mà cũng ham hố thật! Năm nay lên lớp 2 rồi mà...

“Hức, hức...” – Bỗng cô nghe thấy có tiếng nấc nghẹn ở đằng sau.

Cô Thảo giật mình quay ra sau thì thấy Hương Ly đang đứng đó, nước mắt sắp rơi, cổ họng thì nấc từng tiếng chuẩn bị oà khóc. Cô vội chạy đến bên cô bé:

“Ly, sao thế? Đừng khóc!”

“Bạn...bạn ấy...Cháu đâu có đáng ghét...”

Cô Thảo chợt hiểu ra, ôi con bé này, ngây thơ quá đấy, chứ cô nghe Thiên Duy nói chỉ muốn cười lăn cười bò. Nhưng mà Hương Ly còn nhỏ biết gì đâu chứ?

“Nín đi con, cô sẽ mắng Thiên Duy một trận, con đừng khóc nữa! Rồi nó sẽ xin lỗi con!”

Nhưng dường như Hương Ly vẫn không nín được, nước mắt của cô bé tuôn trào.

Cô Thảo chợt để ý...

...chỉ có con mắt bên trái của Hương Ly đang khóc, còn bên mắt kia, không hề có dòng nước mắt nào rơi.

Trái tim cô bỗng chốc đau nhói.

Đôi mắt của cô bé này còn không được khóc một cách trọn vẹn nữa...

Cô Thảo ôm lấy Hương Ly:

“Nín đi con, con đừng khóc! Cô cho con xem cái này nhé!”

Cô đưa ra bức tranh. Hương Ly nín khóc ngay vì trước mặt cô bé là một phong cảnh thật đẹp. Bức tranh này vẽ gì vậy? Biển ư? Hình như là biển rồi, mà biển màu xanh lá cây mới đẹp chứ? Mà sao biển lại có núi thế nhỉ?

“Đây là vịnh Hạ Long đó con, một vịnh biển tuyệt đẹp của nước ta. Những núi đá này là đảo đấy, có rất nhiều đảo, chính chúng đã góp phần làm cho Hạ Long trở thành một thắng cảnh đẹp nhất nước!”

“Ôi đẹp thật, là cô vẽ à?”

“Ừ cô vẽ, nhưng nếu con đến ngắm trực tiếp thì con sẽ còn thấy đẹp hơn nữa. Ở Hạ Long còn có các hang động đẹp cực kỳ, thôi ngày mai cô sẽ chỉ cho con rõ hơn. Giờ con phải vui lên thì cô mới cho con đi nhé!”

“Vâng con vui đây!” – Hương Ly cười khi khi.

Cô Thảo nhìn Hương Ly. Cô bé ngày thơ này đến bao giờ mới nhận ra được bao giông tố đến với mình. Trong lòng cô Thảo vẫn vẩn vẩn một nỗi sợ, bây giờ Hương Ly ngày thơ không biết gì cả, nhưng nếu lớn lên, đôi mắt này hành hạ cô, nhất là con mắt bên phải, thì liệu cô bé sẽ như thế nào?

“Tối rồi, cô đưa con về nhé!”

“Vâng!”

Cô Thảo mở cửa. Bỗng có tiếng điện thoại reo, cô giật mình:

“Ồ điện thoại, con đứng đây chờ cô chút!”

Hương Ly vâng dạ, đứng ngoài cửa chờ. Trời tối rồi, cô bé ngồi tạm dưới gốc cây vậy. Bầu trời trên kia nhiều sao quá, nhưng mà nhà cửa cứ lấn chiếm hết, đếm được có vài ngôi sao. Ông trăng ở đâu nhỉ? Mình muốn được thấy ông trăng, nhưng sao ông trăng cứ đứng ở bên phải, cứ cái gì bên phải là mình không thấy gì cả.

A bên trái có ánh sáng kìa! Ông trăng chạy sang bên trái rồi, cả những vì sao nữa!

Nhưng...không phải.

Đó là ánh điện sáng từ căn phòng trên tầng chiếu qua cửa sổ. Ngồi cạnh cửa sổ là một cậu bé. Ánh trăng rất sáng cùng với ánh sao nên Hương Ly vẫn nhìn rõ cậu bé ấy. Cậu bé cũng đang nhìn lên bầu trời, đôi mắt cậu ấy thật đẹp, cả gương mặt toát ra một vẻ đẹp hiền lành, cậu ấy thật giống các hoàng tử út (trong truyện cổ tích, hoàng tử út thường là những hoàng tử tốt bụng hiền lành). Hình như cậu ấy đang suy nghĩ cái gì đó, lặng lẽ như vầng trăng kia vậy.

Bất chợt, cậu nhìn xuống và chạm vào ánh mắt của Hương Ly.

Ánh mắt của cô bé, long lanh như các vì sao, mà cũng chứa đựng cái gì thật buồn...

Cô bé giật mình, lúng túng nửa nhìn lên nửa nhìn xuống. Nhưng ánh mắt cậu không rời khỏi cô bé. Cậu chẳng nói gì cả, im lặng như một cái bóng nhưng ánh mắt của cậu lại khiến cô bé vô cùng bối rối.

Hương Ly cố tìm ra lời nói:

“Mai...mai cậu có đi Hạ Long không...?”

“Không!”

“Tại sao? Thế cậu ở nhà à?”

“Ừ!”

“Cậu ở nhà với ai?”

“Một mình!”

“Cậu không sợ ở nhà một mình à?”

“Không!”

“Không sợ đói?”

“Tớ sang nhà bác ăn!”

“Không sợ có ai vào nhà?”

“Nhà khoá cửa kín lắm!”

“Không sợ gián, sợ chuột, sợ thạch sùng à?”

“Cậu có cần tớ bắt ột con không?”

Hương Ly cứng họng, chẳng biết nói gì nữa bèn nói to:

“Nhưng tớ muốn cậu đi!”

Thiên Duy tròn mắt. Cái gì chứ? Cô bạn kia muốn cậu đi?

“Sao tớ phải nghe cậu chứ? Tớ chẳng quen biết gì cậu kia!”

“Nhưng cậu là con cô Thảo, tớ muốn cậu đi cùng cô Thảo! Cậu không được rời xa mẹ cậu!”

Thiên Duy im lặng sau câu nói ấy. Mẹ cậu ư? Đúng, cậu yêu mẹ cậu nhất, làm sao ở nhà một mình được chứ? Nhưng mà cậu không thích đi với cô bạn kia, cậu thích làm hoàng tử thứ nhất cơ, cậu không muốn thua kém ai cả!

“Tớ không thích đi với cậu.”

“Sao lại không thích đi với tớ?”

“Tớ...” – Thiên Duy bỗng thấy ngượng.

Nhưng Hương Ly nhớ ngay, cô bé cười:

“Thiên Duy, cậu không phải hoàng tử thứ nhất, nhưng cậu vẫn có cái nhất mà!”

“Nhất gì?”

“Cậu hiền lành nhất, lại còn khôi ngô tuấn tú nhất đấy!”

Thiên Duy nghe vậy mà mát hết người, cậu vẫn cố giữ cái mặt “lạnh như tiền”:

“Cậu nịnh đấy à?”

“Không, tớ nói thật mà! Thiên Duy, cậu mà học ở trường tớ, chắc chắn các bạn gái thích cậu hết đấy.”

“Thế cậu không thích à?”

Đúng lúc đó cô Thảo bước ra:

“Đi thôi Hương Ly!”

Cô dắt tay Hương Ly đi, nhưng cô bé khẽ quay lại nhìn Thiên Duy vẫn đang đứng trên kia, nở một nụ cười tươi thật dễ thương.

Có nghĩa là, cô muốn nói: “Có thích!”

Thiên Duy tự dưng bật cười! Cậu lẩn ra ghế mà cười, không hiểu vì sao luôn!

Cô bạn này là ai, mà khiến cậu vui vậy chứ?

Mẹ cậu suốt ngày kể về cô, cậu nghe mà nhàm hết cả tai, thậm chí cậu còn chẳng nghĩ cô bé ấy được như lời mẹ cậu nói. Nhưng khi cậu nhìn thấy cô, cậu đã cảm thấy khác hẳn. Cô bạn ấy thật xinh đẹp, đặc biệt đôi mắt trong veo của cô ấy khiến cậu không hề sợ gì cả, và chẳng có liên tưởng gì đến những phù thủy, cướp biển chột mắt.

Nghe cô khen cậu, sao mà cậu cảm thấy vui ời là vui như được cho kẹo vậy đó!

Ngày mai, nhất định cậu phải đi cùng cô!

“Mới có 4h rưỡi sáng mà Hương Ly mặc xong quần áo rồi, đợi mẹ đi chứ nào!”

“Mẹ nhanh lên!”

“Con gái bố lúc nào cũng chỉ sốt ruột.”

“Thì nó thích đi chơi mà anh, uống thuốc chống say chưa đấy con, lên xe say thì chết!”

“Mẹ yên tâm, con không say đâu. Nhanh đi bố mẹ ơi, cô Thảo đang đợi đấy!”

“Rồi, xong rồi đây.”

Hương Ly hăng hái chạy ra ngoài xe. Cô Thảo đã đứng đợi ở đấy. Mặt trời chưa lên nên tối quá đi. Ô ai kia? Một cậu bé đang đứng ngay cạnh cô Thảo, mặc bộ áo phông quần bò trông thật đẹp trai. Thiên Duy! Cậu ấy đi thật!

“Thiên Duy, cậu quyết định đi rồi hả?” – Ly chạy lại.

Thiên Duy không đáp, chỉ mỉm cười. Đôi má bầu bĩnh trông càng đáng yêu với nụ cười đó (muốn véo một cái quá!!!). Cô Thảo cũng phải vui trước tình bạn đến rất nhanh của hai cô cậu này.

Chiếc xe ô tô của nhà họ Vũ chạy đi rất nhanh. Hương Ly ngồi cạnh Thiên Duy, thỉnh thoảng lại bắt chuyện hỏi cậu nhiều thứ:

“Cậu đi biển bao giờ chưa vậy Duy?”

“Tớ chưa đi, ở biển có gì nhỉ?”

“Thì có san hô, có cá, có toà lâu đài...”

“Đó là dưới đáy biển, mà cậu hay đọc truyện cổ tích thế?”

“Truyện cổ tích hay mà, tớ rất thích những Nàng Tiên Cá đấy!”

Thiên Duy nhìn Hương Ly, chợt cười nhẹ. Trông cô bé ấy cũng xinh xắn, có mái tóc dài giống như Nàng Tiên Cá vậy...

Bỗng xe nảy mạnh một cái vì đi vào đường xóc, Hương Ly sức khoẻ vốn yếu, chỉ gặp va chạm như thế là quay cuồng chóng mặt. Vũ Ngọc vội vàng chạy ra:

“Con sao thế? Say à?”

“Con...con...” – Bụng cô bé sôi lên.

“Mang cái túi ra đây!”

Thiên Duy giật mình, Hương Ly nói là cô bé sẽ không say vậy mà lại thế kia sao? Nhìn người ta say xe Thiên Duy thấy kinh khủng chết đi được nhưng sao nhìn Hương Ly cậu không cảm thấy có gì đáng sợ cả.

“Này cậu uống đi.”

Hương Ly và mọi người không khỏi ngạc nhiên khi thấy Thiên Duy đưa chai nước cho cô bé. Vũ Ngọc cầm lấy chai nước:

“Cám ơn cháu, Thiên Duy tốt bụng quá!”

Hương Ly uống nước, không quên nhìn Thiên Duy với một ánh mắt biết ơn.

Say xe nên cô bé cảm thấy rất mệt, cứ ngồi gục trên ghế, dường như muốn nằm nhưng cũng không dám nằm. Thiên Duy ngồi cạnh thấy vậy thì nói:

“Cậu nằm đi!” – Rồi cậu đứng lên.

“Thế cậu ngồi đâu?”

“Tớ đứng cũng được, hoặc ra kia ngồi, cậu cứ nằm nghỉ đi!”

“Làm gì còn chỗ nào chứ, cậu cứ ngồi, tớ không sao đâu.”

“Không sao thật chứ?”

“Không, mệt chút thôi!”

“Nhưng...”

“Cứ ngồi đây đi, không có cậu cũng chán chết.”

Thiên Duy đành phải ngồi lại chỗ. Hương Ly nói:

“Cậu biết truyện cổ tích nào không?”

“Cậu thích nghe à?”

“Ừ, tớ thích nghe kể chuyện. Cái gì cũng được, miễn là kể chuyện!”

“Thế cậu nghe Cuộc phiêu lưu kỳ lạ chưa?”

“Chưa? Nó như thế nào?”

“Hay lắm nhá, có một cô bé tên là Doroti, sống cùng hai bác và chú chó tên là Toto. Bỗng một ngày kia có một cơn lốc xoáy tới cuốn mất nhà cô bé đi, hai bác kịp trốn còn Doroti và Toto bị bay theo ngôi nhà. Bay mãi thì ngôi nhà rơi xuống, đè bẹp được một mụ phù thủy. Có nàng tiên hiện ra và bảo rằng:

- Doroti à, em hãy đi theo con đường màu vàng trước mặt, gặp vị thần xứ Ozo là sẽ tìm được đường về nhà.

Thế là cô bé cùng Toto lên đường. Dọc đường họ gặp một chú bù nhìn bị trói ở ruộng ngô, có mấy con quạ cứ bay trên đầu chú bù nhìn đó cười khanh khách. Doroti cởi dây trói cho chú bù nhìn đó, chú bù nhìn cảm ơn cô bé và đi theo cô.”

“Chú bù nhìn chỉ đi theo Doroti chứ không làm gì à?” – Hương Ly hỏi.

“Không, chú bù nhìn cũng muốn xin vị thần xứ Ozo một bộ não để không bị lũ quạ cười chê nữa. Rồi những người bạn còn gặp một người sắt đang đồn củi. Người sắt gỡ củi, thế là Doroti xoa dầu cho. Người sắt vui lắm, và cũng đi theo vì muốn có một trái tim nhân hậu như Doroti.”

“Ôi thật à? Người sắt cũng muốn có trái tim?”

“Tất nhiên! Rồi họ gặp một con sư tử rất hung dữ nữa, nhưng chú sư tử lại rất nhút nhát. Chú cũng xin đi theo để có một trái tim dũng cảm. Dọc đường, khi đến một bờ vực họ đã gặp một con quái vật rất hung tợn đòi ăn thịt Doroti. Bù nhìn liền nghĩ ra kế lừa bảo sư tử đứng chặn quái vật, người sắt đồn cây để băng qua vực, khi tất cả chạy qua thì sư tử vọt sang và người sắt chặt cây. Quả nhiên mọi người đã làm được. Sư tử ở lại chặn quái vật, người sắt thì đồn cây bắc cầu, khi tất cả chạy sang thì người sắt nhanh nhẹn chặt cây đi, quái vật rơi xuống vực tan xác!”

Dù là kể tóm tắt nhưng cách kể của Thiên Duy rất thú vị, Hương Ly chăm chú nghe rồi ớ ra:

“Chú bù nhìn biết nghĩ ra kế hay, sư tử dám chặn quái vật lại, vậy thì họ có trí tuệ và lòng dũng cảm rồi còn gì?”

“Tớ cũng đang không biết vì sao lại thế nữa, truyện viết vậy mà!”

Hương Ly và Thiên Duy còn quá nhỏ, có lẽ không hiểu rằng câu chuyện ấy viết vậy để muốn nói rằng: Dù bao giờ nghĩ chúng ta thua kém ai một cái gì, dù bao giờ nghĩ chúng ta không có cái gì mà tủi thân, chạnh lòng, bởi khi gặp gian nan nguy hiểm thì những thứ đó sẽ đến với chúng ta, đồng hành cùng ta. Sẽ không có ai là không có khiếm khuyết, nhưng ai cũng có thể khắc phục được khiếm khuyết đó.

Rồi Thiên Duy còn kể về lúc mà nhóm bạn ấy đánh thắng mụ phù thủy Băng Giá, cuối cùng thì chú bù nhìn được một bộ não bằng đồng, người sắt được một trái tim bằng vải, sư tử được một thìa xiro “Dũng cảm” từ vị thần xứ Ozo.

Hương Ly mỉm cười:

“Ước gì tớ đi đâu cũng có thể gặp được nhiều người bạn như vậy!”

“Thì cũng gặp được hai hoàng tử rồi còn gì?”

“Cậu này, thích làm hoàng tử lắm à?”

“Ừ, còn thích gặp cả hoàng tử thứ nhất của cậu nữa đây!”

“Thôi đi! Sắp xuống rồi đây, không cho cậu xuống xe nữa giờ!”

“A sợ quá đi! Haha!”

Cuối cùng xe cũng đã đến Hạ Long. Trời sáng rồi nên nắng đã lên. Hương Ly khỏe hơn rồi nên rất phần khởi, cô bé vội vàng nhảy xuống xe cùng Thiên Duy. Ôi nơi đây rộng thật đấy, lại đông người nữa. Thiên Duy nói:

“Biển kia, ra xem đi!”

Cậu vội kéo tay Hương Ly chạy ra biển. Cái gì dưới chân vậy nhỉ? Mịn mịn, lại có nhiều hạt nhỏ. À đúng rồi, cát! Nàng Tiên Cá cũng đã điu hoàng tử lên bờ biển có bãi cát trắng mịn.

Hàng dừa xanh đung đưa trong nắng và gió. Hai đứa trẻ nhìn ra ngoài khơi xa. Ôi Hạ Long đẹp hơn mọi tưởng tượng của chúng. Biển xanh rì rào sóng vỗ, có nhiều thuyền du lịch đi lại, và hơn cả là đảo rất nhiều, biển gì lạ ghê, có đảo ngoài biển kia đấy. Bầu trời trên kia rộng lớn vô cùng, những đám mây bông bênh trôi như là những miếng kẹo bông to đùng trông thật ngọt ngào.

Hương Ly thích quá kéo Thiên Duy đi ra gần biển:

“Nước biển mát ghê kia!”

“Ừ lạnh cả chân luôn!”

“Coi chừng giẫm phải cái gì kia!” – Bỗng Hương Ly kêu lên.

Thiên Duy nhìn xuống, nhặt cái đó lên.

“Ồ là vỏ sò ấy mà, nghe nói biển Hạ Long đẹp nhưng mà tắm thì cứ gọi là đau chân chết luôn.”

“Nhưng vỏ sò đẹp ghê ta!”

“Ừ mà sò còn ăn được đấy, tí nữa bảo mẹ cho đi ăn đi!”

“Tuyệt quá đi chứ! Đưa tớ mượn xem nào!”

Bỗng có một giọng nói vang lên:

“Thiên Duy, là cậu đó hả?”

Hai người bạn quay lại, không khỏi ngạc nhiên khi thấy một cậu bé đứng đó. Gương mặt đẹp trai, vô cùng đáng yêu đầy cùng cái đáng nhanh nhẹn, cao ráo không thể là ai khác...

Thiên Duy sau một hồi ngẩn ra thì reo to lên:

“Ôi bạn tốt của tôi!!!!” – Cậu chạy ngay về phía cậu bé.

“Đúng là Duy rồi, sao mà trùng hợp thế này???” – Cậu bé đó cũng chạy về phía Thiên Duy.

Cả hai bắt tay nhau, cười:

“Cũng đi nghỉ mát ở đây hả Tú Phong?”

“Ừ, mà sao đi ở đây không bảo một tiếng hả?”

“Có biết đâu mà bảo? Điện thoại nhà thì hỏng rồi, mà số cậu thì tớ...không nhớ!”

“Trời, số bạn thân mà không nhớ!???”

“Thông cảm, thông cảm, tớ không có cái đầu nhớ nhanh như cậu!” – Thiên Duy cười cố xoa dịu – “Thôi ra đây chơi cùng tớ, tớ có bạn mới này.”

Thiên Duy lôi Tú Phong ra chỗ mình. Cậu đang cười rõ tươi nhưng bỗng im bật ngay khi thấy cô bạn đứng đằng sau Thiên Duy. Và cô bạn ấy cũng vậy, con mắt to đẹp của cô lại càng thêm ngạc nhiên.

“Tú Phong?”

“Hương Ly?”

“Cậu...cậu cũng nghỉ mát ở đây!?”

“Tớ định hỏi cậu câu đó!”

“Hai cậu quen nhau hả?” – Đến lượt Thiên Duy trở mặt.

“Bạn học của tớ mà!” – Tú Phong và Hương Ly đồng thanh.

“Thiên Duy, sao cậu lại quen Tú Phong? Cậu đâu có học cùng trường?”

“Tớ học cùng mẫu giáo với bạn ấy, và cũng là bạn hàng xóm mà...”

Im lặng...

1

2

3

“Ô HAY QUÁ CHÚNG TA CÙNG LÀ BẠN RỒI!” – Cả ba hét lên vang trời.

“Trời ơi thật không ngờ, tớ quen Thiên Duy, Thiên Duy quen Hương Ly, tớ quen Hương Ly!”

“Tú Phong là bạn tớ, Hương Ly cũng là bạn tớ!”

“Thiên Duy, Tú Phong đều là bạn tớ, hehe vui quá!”

“Tuyệt vời, chuyến này mình đi chơi được với nhau rồi.”

“Cái gì mà ồn ào thế mấy đứa? Mau về khách sạn để cất đồ đạc đi nào.” – Cô Thảo và bố mẹ Hương Ly gọi.

Hương Ly và Thiên Duy đành phải từ biệt Tú Phong, chưa kịp nói chuyện gì cả, tiếc ghê. Cô quay lại nhìn cậu, mới một mùa hè mà trông cậu đen đi nhiều, dù vẫn đẹp trai như thế, hoàng tử đầu tiên của cô bé mà. Thiên Duy đẹp hơn thì kệ, cô bé vẫn quý Tú Phong lắm ý, chỉ tiếc cậu học không được giỏi, còn Thiên Duy, có vẻ cậu bé giỏi hơn vì hiểu biết nhiều thế kia mà.

Tú Phong nhìn cô, dường như cậu lại rất thích ánh mắt của cô:

“Đi chơi vui nhé, Hương Ly!”

Thiên Duy vô tình nghe thấy...

Về đến khách sạn, hai đứa cất ngay đồ rồi chạy theo bố mẹ.

“Nào, giờ chúng ta sẽ đi du lịch trên biển nhé, chiều tắm biển sau, đồng ý không hai bé?”

“Dạ có ạ!”

“Rồi, tàu thủy đến rồi kia, các con lên đi nào!”

Hai đứa trẻ nghển cổ ngược con tàu rất lớn đề chữ “Hải Âu”. Ôi tàu thủy nè, to lớn quá đi, Hương Ly lại nhớ “Nàng Tiên Cá” rồi, trong truyện ấy cũng có con tàu lớn mà. Cả hai xăng xái bước lên boong tàu, bố mẹ chúng thì vào ngay khoang nhưng trong khoang đông người quá đi, thôi đứng ngoài át.

Con tàu Hải Âu bắt đầu ra khơi. Hương Ly đang mãi ngắm mọi thứ nên không để ý, loạng choạng suýt ngã. Nhưng Thiên Duy vội đỡ lấy cô bé:

“Cẩn thận chút nào!”

Hương Ly nhìn cậu. Còn ai tốt hơn Thiên Duy cơ chứ?

Tàu ra xa khơi, phong cảnh càng rộng. Đứng ngoài nên hai đứa trẻ càng nhìn rõ biển cả. Nước biển xanh, đảo cũng xanh, nhiều đảo quá không thể đếm nổi. Trời nắng đến nheo cả mắt, nhưng gió mát thổi lồng lộng, cả hai chỉ thích đứng hóng gió và ngắm phong cảnh tuyệt đẹp của vịnh Hạ Long.

“Ôi Thiên Duy, có điều kia!”

“Đúng rồi, toàn là điều thả từ tàu thuyền!”

“Con điều kia gần gần, nó có ở tàu mình không?”

“Ừm xem nào!” – Thiên Duy ngược lên phía trên khoang tàu – “Có người đang đứng trên kia thả điều kia.”

“Sao lên đấy được?”

“Có thang, không nhìn thấy à?” – Một giọng nói vang lên từ tít trên đỉnh khoang tàu.

Cả hai giật mình. Trời đất! Người đang đứng thả điều trên cao kia chính là Tú Phong sao!??? Tên này học thì sợ như gì, nhưng chuyện khác thì chẳng sợ gì. Đứng trên đấy ngã xuống biển đánh ùm thì chết!

Nhưng Thiên Duy và Hương Ly vẫn không hề sợ, trèo ngay lên đỉnh khoang. Tú Phong đứng trên đó, áo phông, quần xắn, trông thật khoẻ mạnh. Cậu đang thả con điều cao đến tận mây xanh.

“Nè ông bạn, cũng đi thuyền này sao?”

“Ừ, bố mẹ tớ gọi tàu, mình gặp nhau nhiều ghê.”

“Mà biết thả điều từ lúc nào đấy?”

“Chú tớ mới dạy, dạy cả làm điều đấy. Con điều này tớ làm hết.”

“Thế cho tớ thả cùng với!” – Thiên Duy thích quá xin luôn.

“Ô kê cầm lấy này, giữ chắc thế này...”

Chỉ sau vài lời dạy là Thiên Duy thả điều được ngay, con điều bay phấp phới trong gió hoà cùng các con điều khác nhìn thật đẹp vô cùng. Hương Ly thấy vậy cũng muốn thả điều:

“Cho tớ thả cùng được không?”

“Sao không? Cậu thả đi!” – Cả hai cậu bé đều vui vẻ nhường cho cô.

“Như thế nào hả Phong? Chỉ tớ cái!”

“Đây, cậu cứ giữ chắc vào!” – Tú Phong lại gần chỉ cho Hương Ly.

Nhưng bàn tay Hương Ly rất lỏng, chưa kịp nghe Tú Phong là nắm chắc thì đã tuột mất sợi chỉ. Mà con điều đang thả quá cao, chỉ cũng chẳng nhiều nên vèo một cái chỉ tuột hết khỏi cán, con điều bay mất trong sự bàng hoàng của cả ba cô cậu bé. Chưa đầy mấy giây, điều đã biến mất vào những đám mây...

“KHÔNG!!!” – Hương Ly hét lên – “Điều bay rồi, không!!! Tớ phải lấy điều lại!”

“Đừng, ngã đấy Ly!” – Cả hai cậu bé níu cô lại, cô làm sao có thể bay được mà định nhảy lên lấy điều cơ chứ?

Hương Ly gục xuống, oà khóc:

“Tú Phong, tớ làm mất con điều của cậu rồi, huhu!!”

“Cậu nín đi, không sao đâu mà.”

“Không, đó là con điều cậu tự làm, cậu đã bỏ công sức ra, vậy mà tớ làm mất!”

“Đã làm sao đâu, tớ sẽ làm cái khác. Cậu đừng khóc, tớ không thích nhìn cậu khóc đâu!”

Nhưng Hương Ly vẫn cứ khóc. Tú Phong cảm thấy có gì đó rất đau nhói từ trong tim.

Bởi vì chính cậu cũng để ý, cô bé chỉ có thể khóc được ở mắt bên trái...

Nếu như khóc cũng không được trọn vẹn, còn đau hơn cả cười không được trọn vẹn!

Tú Phong vỗ vai an ủi Ly:

“Nín đi mà, đừng có khóc nữa, con điều ấy chắc cũng chơi trốn tìm đấy!”

“Trốn tìm là sao?”

“Cậu có nghe cô Phương kể không, con điều thường gắn liền với ước mơ. Ước mơ thì chỉ chưa đến, chứ rồi nó sẽ đến, chắc nó đang chơi trốn tìm giống như mắt của cậu đây nè! Vì thế nó sẽ về, yên tâm, cậu mà khóc nó lại không về tớ sẽ bắt đền cậu.”

“Ế ế tớ không khóc nữa, đừng bắt đền tớ mà.” – Hương Ly cười méo mó, lau nước mắt đi.

“Được rồi, giờ thì chơi trò khác đi nào!” – Tú Phong kéo cô bé đứng dậy. – “Nhìn đi, sắp đến chợ nổi rồi đấy.”

“Chợ nổi? Chợ trên mặt nước á?”

“Ừ, thú vị cực! Tớ đi ở đây rồi mà, xuống xem đi. Thiên Duy, xuống cùng nhé!”

“OK, xuống liền đây.” – Thiên Duy cũng chạy xuống theo.

Nụ cười vẫn ở trên môi cậu, cậu vẫn vui vẻ đi theo cùng hai người bạn thân của mình.

Nhưng Thiên Duy nhận ra, hoàng tử thứ nhất của Hương Ly là ai...

Trong lòng cậu xuất hiện một ý nghĩ...

6. Chương 1 .5

Hạt mưa ngày ấy - Chương 01.5

Một ngày đã qua rất nhanh trên biển Hạ Long. Con tàu Hải Âu cũng đã tạm biệt du khách của nó để nghỉ ngơi sau một ngày ra khơi đã mỗi mệt. Các nhà hàng, khách sạn tấp nập, trên đường cũng nhiều người đi. Mùa hè lại đang vào thời điểm du lịch đắt giá nên đông người ra phết.

Hôm nay vì hào hứng đi thuyền nên Hương Ly không tắm biển, cả ngày cùng hai người bạn mình vui chơi, nào thì xem chợ nổi, mua cá mua tôm cùng bố mẹ, rồi lại thả điều, chơi đủ các trò với Tú Phong và Thiên Duy. Mà cũng may mắn là trên thuyền có nhiều gia đình tốt, họ ấy cô cậu bé một con điều rất đẹp để thay thế con điều đã bị bay mất.

Hiện tại là Hương Ly và gia đình cô bé đang ở đâu vậy nhỉ? Ô ô căng hết cả mắt, bên bờ biển có bao nhiêu nhà hàng, rồi còn trời tối nữa, cô bé của chúng ta đi đâu rồi có ai thấy không nào?

Ồ kia rồi! Có gì mà không tìm thấy nhỉ? Bên một nhà hàng gần bờ biển khá là sang trọng là hai, à không, ba gia đình. Ba gia đình của ba cô cậu bé: một cô bé xinh xắn có mái tóc dài che đi nửa mặt rất dễ nhận ra, một cậu bé nhìn rất lém lỉnh đáng yêu và một cậu bé vừa hiền lành lại vừa đẹp trai. Ôi chao, cả ngày thì chỉ có thích chơi nên giờ ăn tốn quá, trông mấy cô cậu của chúng ta vào một cái đĩa xơi gần hết cái nồi lẩu cá, chưa kể đến ngao sò ốc hến, cua ghẹ đủ loại cũng không tha!

Hương Ly và Thiên Duy ăn nhanh nhất, cả hai khoan khoái ôm cái bụng no phễnh. Thiên Duy bỗng hỏi:

“Ăn xong rồi à?”

“Ừ!”

Cậu đứng dậy, ra gần chỗ cô bé:

“Xong thì ra đây với tớ đi!”

“Ra đâu?”

“Ra ngoài biển kia thôi, ở đây nóng lắm.”

Hương Ly cũng cảm thấy bức bối vì ngồi gần cái nồi lẩu liền chạy ra ngoài cùng Thiên Duy. Tú Phong thấy vậy cũng muốn đi theo, nhưng khổ ghê, cậu chưa ăn xong, mà món ăn còn ngon, bỏ sao nổi!

Bãi biển Hạ Long buổi tối khá vắng, chỉ có vài người đi qua đi lại. Có mấy cái ghế ở đó, hai đứa trẻ ngồi xuống. Sóng biển khá lặng, gió thổi mát lòng lộng. Những hòn đảo sáng nay cũng không thấy rõ nữa, chỉ thấy một không gian rộng lớn của biển và bầu trời.

“Oa Thiên Duy, cậu nhìn kìa!” – Hương Ly ngẩng lên trời.

“Nhìn gì?”

“Trên kia nhiều sao quá!”

Cả hai đều ngẩng lên. Bầu trời ở đây rộng lớn quá, rộng hơn bầu trời thành phố nhiều. Những vì sao cứ lấp lánh trên trời, có vì sao rất sáng, có vì sao sáng mờ mờ nhưng đều lấp thành những dải ánh sáng tuyệt đẹp chiếu xuống mặt nước biển phẳng lặng.

“Một ông sao sáng, hai ông sao sáng, ba ông sao sáng sáng chiếu muôn ánh vàng...”

Thiên Duy giật mình quay lại. Hương Ly đang hát.

“Bốn ông sao sáng, kìa năm ông sao sáng, kìa sáu ông sao sáng trên trời cao.”

Cậu bé chợt mỉm cười. Đó là bài “Đếm sao” mà, bài này các cô giáo và các bạn hát nhiều rồi, ca từ của bài hát nghe thì rắc rối nhưng dễ thương làm sao. Cứ “sao sáng” rồi lại “sáng sao”. Đặc biệt giọng hát của Hương Ly trong trẻo, dễ nghe vô cùng. Cậu ít khi nghe hát, nhưng sao khi cô bé hát cậu thích vậy chứ?

“Có trăm ông sao chứ chẳng ít đâu.”

“Trăm là bao nhiêu?”

“Là một trăm ấy, to lắm. Lớp 2 chắc mới học.”

“Thế mà cậu biết rồi à?”

“Tớ thích tìm tòi về những con số!”

“Ôi tớ cũng vậy, tớ thích học Toán lắm nha.”

“Hi chung sở thích rồi! Vậy đếm xem có bao nhiêu ông sao nha.”

Cả hai hăng hái thi nhau đếm. Nhưng chỉ một lúc là đã mỗi cổ, mà Hương Ly cũng chẳng biết được cách đọc mọi loại số, lớp 1 thì chỉ có 1, 2, 3 chứ làm gì có số to đến trăm nghìn cho cô bé đọc. Bỏ cuộc luôn, một phờ, nhưng trò chơi này thật là vui!

“Duy à!”

“Sao?”

“Ồ títt đằng xa kia tớ vẫn thấy sao, sao là vô tận không hết đâu nhỉ?”

“Tớ nghĩ vậy, biển rộng lắm mà, không đi hết được đâu, cũng như bầu trời vậy!”

“Vậy thì Trái Đất hình chữ nhật rồi!”

“Hả? Cậu nói gì vậy?”

“Tớ thấy có các bạn hỏi rằng Trái Đất hình gì, tớ nghĩ là hình chữ nhật, hoặc là một hình đường thẳng không có giới hạn. Chắc là xa lắm đấy!”

“Đúng rồi, Trái Đất là đường thẳng, không bao giờ là hình tròn...” – Giọng Thiên Duy buồn buồn.

“Sao thế? Hình thẳng thì tốt chứ sao? Chúng ta có thể đi mãi, đi mãi đến bất cứ nơi đâu!”

“Nhưng mà chúng ta đi là không thể quay trở về, còn nếu như là hình tròn thì vẫn sẽ quay được về đấy!”

“Vậy à? Tức là đi không về, không gặp lại nhau nữa ấy hả?”

“Ừ...” – Thiên Duy bỗng ngẩng lên – “Tớ có chuyện muốn nói!”

“Chuyện gì?”

Cậu bé ngáp ngừng một lát rồi nói:

“Tớ...thích chơi với cậu...”

Con mắt rất đẹp của Hương Ly mở to vì ngạc nhiên:

“Cậu...nói thật à?”

“Thật! Chơi với cậu tớ thấy vui, tớ ít khi chơi với ai mà vui thế!”

Hương Ly đỏ mặt vì lời khen ấy, cô bé cười:

“Tớ cũng thích chơi với Thiên Duy...”

“Thật chứ?”

“Cậu tốt bụng, hiền lành, lúc nào cũng giúp đỡ tớ, lại còn kể chuyện cho tớ nghe nữa. Có được người bạn như cậu tớ cũng vui lắm.”

Thiên Duy tưởng rằng chính cậu cũng đang bay lên các vì sao kia. Lời nói ấy chân thành biết nhường nào!

“Hương Ly, tớ muốn ngày nào cũng được chơi với cậu kia, nhưng...”

“Nhưng gì?”

“Nghỉ hè sắp hết rồi, tớ lại không được chơi với cậu nữa. Tớ đâu có học với cậu như Tú Phong...”

“Ừ nhỉ! Buồn quá...” – Hương Ly xụ mặt.

“Nhưng mà nếu tớ đến học với cậu thì có được không nhỉ?”

“Hả? Cậu nói gì?”

“Nếu tớ đến học cùng trường với Ly thì hay lắm, tớ có Ly, có Phong cùng chơi, chứ ở trường đang học tớ không thích.”

“Hay đấy, hay đấy! Cậu đến trường tớ học đi!”

“Chỉ là liệu mẹ tớ có cho chuyển không?”

“Cô Thảo á? Yên tâm, nhất định tớ sẽ nói cho cô Thảo, cậu đến trường tớ học mà, nhá nhá nhá?”

“Tất nhiên, chỉ cần được chuyển tớ sẽ tới đó liền!”

“Thiên Duy, cậu chuyển đến trường tớ thật à?” – Giọng Tú Phong vang ngay đằng sau.

Cậu bé đã ăn xong liền chạy ngay ra chỗ hai bạn và nghe được câu chuyện.

“Tú Phong, cậu ngồi đây đi, Thiên Duy muốn về trường mình học.”

“Hay quá còn gì nữa! Bạn tốt ơi tớ chỉ mong thế thôi đó.” – Tú Phong khoác vai Thiên Duy.

“Vây là Trái Đất dù có hình chữ nhật chúng ta vẫn không xa nhau rồi, vui quá!” – Cô bé Hương Ly phấn khởi.

Những cô cậu bé thật là ngây thơ, Trái Đất của chúng ta hình tròn (đúng ra là một hình cầu bị nén dọc theo hướng từ địa cực tới chỗ phình ra ở xích đạo), nhưng trong tâm trí của những đứa trẻ không nhận ra điều đó. Với chúng Trái Đất là một con đường thẳng rất dài, rất xa, song dù là thẳng hay tròn thì tình bạn vẫn luôn sát bên nhau, không bao giờ có thể chia cắt. Hãy cứ bước đi và bước đi thật xa trên “con đường thẳng Trái Đất”, vì yên tâm sẽ có những người bạn cùng đi, cùng bước, cùng san sẻ những niềm vui nỗi buồn gặp phải.

“Vây chúng ta mau về nói với bố mẹ thôi, còn xin phép cô Thảo cho Thiên Duy đến học cùng nữa chứ!”

“Ừ đi!” – Hương Ly và Thiên Duy hăng hái đứng dậy trước.

Tú Phong vội đi theo. Chợt chân cậu giẫm phải cái gì đó.

Cậu giật mình cúi xuống. Có cái gì sáng sáng trong cát vậy nhỉ? Tú Phong liền bới cát lên, và nhặt được một chiếc vòng cổ có gắn viên rubi rất đẹp, toả sáng trong màn đêm tối.

Chiếc vòng này có ánh sáng như ánh mắt của Hương Ly vậy...

“Mẹ ơi, vòng của con kìa!” – Một giọng nói lạnh lạnh bỗng vang lên đằng sau.

Tú Phong quay lại. Một người phụ nữ đi cùng cô con gái chạy tới:

“Ôi may quá, cháu bé, cháu cho cô xin lại chiếc vòng này được không? Cô cứ tưởng bị văng mất!”

“Nó là của cô ạ?”

“Mẹ mua cho em ạ!”

Tú Phong nhìn cô con gái đứng cạnh bà mẹ. Đó là một cô bé khoảng 5, 6 tuổi, mái tóc cũng buông dài thật mượt mà, gương mặt vô cùng xinh xắn đáng yêu với làn da trắng mịn như một nàng công chúa. Đặc biệt cô bé có đôi mắt to tròn sáng long lanh trông rất ngây thơ.

“Anh cho em xin lại được không ạ?” – Cô bé giơ hai tay ra, cất giọng nói trong trẻo như tiếng chim sơn ca.

“À ừ...” – Tú Phong đưa chiếc vòng cho cô bé – “Của em này!”

“Anh ơi, em không biết đeo vòng, anh đeo cho em đi.” – Cô bé vẫn ngây ngô.

“Ấy để mẹ đeo cho, sao lại làm phiền người khác thế?” – Người mẹ định ngăn lại.

“Dạ thôi, cô cứ để cháu đeo cho em ạ.”

Tú Phong cúi xuống đeo chiếc vòng lên cổ cho cô bé. Viên rubi sáng lấp lánh khiến cô bé thích vô cùng:

“Em cảm ơn anh!”

“Được rồi Ngọc Thủy, mau về nào. Cảm ơn cháu nhé!”

“Dạ không có gì ạ.”

Tú Phong nhìn theo bóng người mẹ đó bế cô con gái nhỏ đi mất. Trong lòng cậu có một cảm giác xuyên xao.

Cô bé ấy tên là Ngọc Thủy...

“Tú Phong! Không về à?” – Tiếng Hương Ly và Thiên Duy gọi.

“Ừ về đây, đợi xíu!”

Thôi khỏi để ý đến cô bé ấy nữa, người qua đường thôi mà! Tú Phong chạy về cùng hai bạn.

Bầu trời vẫn lấp lánh những ngôi sao...

LỚP HAI: Biển và bầu trời

“Chào mừng tất cả các con đã quay trở lại! Có ai còn nhớ cô Phương không nào?”

“Chúng con nhớ ạ! Cô Phương xinh đẹp thế kia mà.”

“Cô Phương hiền nữa.”

“Cô Phương giảng bài hay lắm ạ!”

“Ôi cô cảm động chết thôi, cảm ơn các con yêu của cô. Năm nay tiếp tục chủ nhiệm lớp mình cô thích lắm. Thế nghỉ hè vừa rồi các con có vui không?”

“Có ạ!”

“Kể cho cô nghe nha! Hương Anh, nghỉ hè con đi đâu?”

“Dạ con đi tắm biển ở Nha Trang, rồi leo núi ở Thiên Sơn Suối Ngà cô ạ.”

“Ô cô cũng đi Nha Trang đấy, thế mà không gặp con. Còn Hương Ly nào!”

“Con đi Hạ Long cô ạ, ở đấy vui ời là vui đó cô.”

“Thế cơ à? Vậy con đi với ai?”

“Con đi cùng gia đình và bạn Tú Phong đấy ạ!”

“Ồ thế hả, vậy có nghĩa Tú Phong cũng đi Hạ Long với Ly sao?”

“Con đi với gia đình thì tình cờ gặp bạn ấy cô ạ. Tụi con thích nhất là chơi thả diều và đi chợ nổi.”

“Chà chà nghe mà vui thật, cô cũng muốn đi lắm, lâu rồi cô chưa đến Hạ Long. Qua có mỗi kỳ nghỉ hè mà các con lớn hẳn lên, mà nhiều bạn đen đi lắm nha, tẩm nắng hả? Nhưng lớp mình vẫn đáng yêu như ngày nào!”

“Hihi chúng con cảm ơn cô!”

“Đúng rồi, thế lớp mình có muốn thêm một bạn đáng yêu nữa vào lớp không nhỉ?”

“Bạn nào thế cô?” – Cả lớp nhao nhao.

“Năm nay lớp ta sẽ đón một bạn học sinh mới. Các con đợi cô đưa bạn ấy tới lớp nhé!” – Cô Phương nói xong bước ra ngoài.

Cả lớp cứ háo hức đứng chực ở cửa sổ, chỉ có Hương Ly và Tú Phong vẫn ngồi đó cười cười. Hương Anh quay ra cô bạn:

“Nè cậu biết bạn ấy hả?”

“Đoán siêu thế, bạn ấy là bạn thân của Tú Phong đấy!”

“Gặp rồi hả?”

“Ừ, tớ cũng chơi với bạn ấy. Kìa đến rồi đó.”

Hương Anh quay lại. Cô Phương bước vào, đi theo chính là cô Thảo – cô giáo dạy Mỹ thuật và đứng sau cô là một cậu bé.

“Giới thiệu với cả lớp, bạn mới của lớp ta là bạn Lê Thiên Duy, con của cô Thảo!”

“Oa thật ạ?” – Cả lớp vội đứng cả lên để nhìn bạn, nhưng cậu bé lại cứ đứng sau lưng mẹ.

“Thiên Duy, con đứng ra đây nào.” – Cả cô Thảo và cô Phương cùng nói.

Sau một hồi còn lạ lắm Thiên Duy cũng chịu bước ra. Cả căn phòng như được sáng bừng lên, không chỉ đơn thuần là sáng vì nắng, vì đèn mà còn vì cậu bé này. Cả trường tưởng rằng chỉ có Tú Phong là “vô địch” khoản đẹp trai, đến các anh lớp trên còn chưa ai bằng được, nhưng không ngờ người bạn mới này còn đẹp hơn thế. Một vẻ đẹp đáng yêu, hiền lành, rất dễ khiến người ta xao động. Cả lớp như “vỡ tim” vì cậu bạn này, một hoàng tử nữa lại xuất hiện và còn đẹp hơn cả chàng hoàng tử kia nữa!

Đến cô Phương cũng phải nói thầm với cô Thảo:

“Con trai thật không đó?”

“Con em mà chị!”

“Đẹp trai thế, chắc bố nó đẹp lắm đây. Khéo về chị cướp chồng cô mất!”

“Ấy da ai cho chị cướp, chồng em chẳng thêm bà vợ xì tin như chị.”

“Ai xì tin, cô thật là...Chị ghen với cô đó nhá, con trai bé tí mà đẹp thế này thì lớn lên nó đổ gục con gái hết.”

“Ừm thì đổ, thôi em có tiết em phải đi dạy, giao nó cho chị đấy.”

“OK đi đi!”

Cô Thảo đi rồi, cô Phương tươi cười nói với Thiên Duy:

“Lớp ta mỗi người ngồi một bàn, cũng thừa nhiều bàn lắm con chọn chỗ ngồi đi.”

Thiên Duy đảo mắt nhìn lớp. Ai ai cũng ngóc cao đầu để cậu chú ý tới, nhất là các bé gái chỉ mong chàng hoàng tử này sẽ chọn chỗ gần mình.

Nhưng cậu bé chỉ để ý tới chỗ mà có cô bạn để mái tóc dài ấy. Cậu bước nhanh xuống trong sự ngỡ ngàng của các bạn khác, ngồi luôn vào bàn bên cạnh bàn cô. Cũng tiện, bên cạnh là Hương Ly, ngồi ngay dưới Hương Ly là cậu bạn thân Tú Phong. Hương Ly thấy cậu ngồi gần mình thì mỉm cười. Cậu cũng mỉm cười đáp lại.

Cả lớp nhìn vậy thì vô cùng ghen tức, nhất là những cô cậu không ưa gì Hương Ly. Tú Phong quý, giờ thì Thiên Duy cũng quý, thế là sao chứ? Quý gì cái loại mắt chột đó, thật không thể tức giận hơn!!!

Cái tin lớp 2A có một học sinh mới đẹp trai hơn cả hoàng tử Tú Phong đã lan khắp trường.

Từ những em lớp 1 mới vào cho đến các anh chị lớp 5 lớn nhất trường đều tùm tùm về phía cửa lớp 2A. Lúc này tiết Toán chưa kết thúc nên ai nấy chỉ đứng ngoài cửa để nhìn được cậu bé ngồi gần cuối vẫn đang chăm chú học bài cùng bạn.

“Trời ơi bé kia đáng yêu quá!”

“Đẹp trai chết luôn, yêu mất rồi!”

“Lớp mình mà được ăn bán trú cùng lớp này thì tớ nguyện chăm sóc em ấy.”

“Chao ôi hoàng tử nữa kìa! Bạn ấy đẹp trai thật.”

Bao nhiêu lời khen cứ bay tít tít lên nhưng Thiên Duy không hề ngẩng mặt. Cậu vẫn chăm chú vào học bài, cả lớp nhiều bạn quay ra tít tít nói chuyện vì bài cũng dễ nhưng Thiên Duy vẫn nghe giảng. Tiếng ồn ào của chúng bạn không làm cho cậu bé bị mất tinh thần.

Cô Phương bỗng nói to:

“Học sinh!”

“Trật tự!” – Cả lớp vội ngồi im.

“Bây giờ cô hỏi một câu, bạn nào trả lời được trong vòng 10 phút thì cô sẽ cho 10 điểm. Từ ba chữ số 3, 5, 6 em hãy viết tất cả các số tự nhiên có hai chữ số có thể được”. Cả lớp làm vào vở đi!”

Cả lớp cúi gằm mặt xuống vờ viết viết nhưng thực tình chúng chẳng hiểu gì. Từ bấy đến giờ mãi nói chuyện quá...Đến Hương Ly, Hương Anh và Tú Phong cũng lúng túng, chỉ có Thiên Duy bình thản ngồi viết viết.

“10 phút đã trôi qua, bạn nào giơ tay?”

“Con ạ!” – Một cánh tay nhanh nhẩu giơ lên.

“Ồ Thiên Duy, được con đứng lên nói cho lớp nghe nào.”

“Con thưa cô, từ ba số 3, 5, 6 con viết được những số tự nhiên sau ạ: 35, 56, 36, 53, 63, 65.”

“Cả lớp thấy bạn nói đúng không nào?”

“Đúng ạ!”

“Thế con sắp xếp các số theo thứ tự từ bé đến lớn cô xem?”

“Dạ con thưa cô là 35, 36, 53, 56, 63, 65!” – Thiên Duy trả lời không cần nghĩ.

“Đúng rồi, bạn Thiên Duy rất giỏi, cô cho con 10 điểm. Cô rất khen bạn Duy hôm nay vừa ngoan lại vừa giỏi nữa.”

Thiên Duy mỉm cười ngồi xuống. Hương Ly quay lại:

“Sướng nhé, cậu được 10 điểm lại còn được khen nữa!”

“Hi có gì đâu mà khen?”

“Cậu ngoan, lại học giỏi nữa mà. Năm nay chắc cậu giỏi nhất lớp rồi!”

“Cậu nịnh vừa chứ, tớ đâu có giỏi nhất lớp? Tú Phong chứ nhỉ?”

“Không, Tú Phong học kém lắm, cậu ấy nhớ giỏi nhiều thứ nhưng học không tốt, cả năm qua Hương Anh và tớ phải kèm mãi.”

“Ô thế mà không nói với tớ!” – Thiên Duy quay xuống nhìn Tú Phong.

Nhưng hình như Tú Phong đang không để ý hai người bạn vừa nói đến mình. Cậu đang nghĩ đến cái gì khác.

Một viên rubi...

“Tú Phong, cậu nghĩ gì đấy?”

“À không, không có gì!”

“Chúng tớ vừa nói gì cậu nghe không?”

“Nói gì à? Các cậu nói...ờ nói gì ấy nhỉ?”

“Tụi tớ đang hỏi vì sao cậu nhớ nhanh thế mà cậu học không được giỏi?”

Tú Phong giật mình nghe câu hỏi đó, mặt cậu buồn đi cúi gằm xuống. Một lúc sau cậu nói rất nhỏ:

“Tớ không biết...”

“Hả?”

“Tớ cũng muốn giỏi, nhưng chẳng hiểu sao tớ không thể chú tâm vào những bài toán này, nó làm tớ đau đầu lắm. Tớ toàn bị mắng là ngu dốt thôi, chẳng được cái gì...”

Ba người bạn lặng đi trước những câu nói tủi hờn của Tú Phong. Họ ngây thơ quá, quên mất Tú Phong dù rất tinh nghịch đáng yêu nhưng cũng rất dễ tổn thương. Hương Ly vội nói:

“Tú Phong, tớ xin lỗi, tớ không hỏi thế nữa đâu. Cậu đâu có ngu dốt, cậu có rất nhiều cái thông minh mà!”

“Cám ơn, Hương Ly! Nhưng tớ vẫn mong được giỏi như cậu.”

“Tú Phong, đừng buồn nữa mà, chẳng phải người bạn thân của cậu đã về học cùng cậu đây sao. Thiên Duy học giỏi như vậy sẽ kèm cho cậu, cậu sẽ học giỏi, giỏi nhất lớp ấy chứ, yên tâm đi cậu luôn là hoàng tử của tụi tớ.” – Hương Anh cũng an ủi.

“Đúng đó, anh bạn à, cậu cái gì cũng không sợ mà, chúng ta chơi với nhau từ nhỏ mà cậu luôn ở cạnh tớ, bảo vệ tớ còn gì, cậu là người giỏi nhất! Cái gì cậu cũng sẽ làm được!”

Tú Phong nở nụ cười nhìn các bạn, nhất là người bạn thân nhất của mình. Đúng vậy, cái gì cũng sẽ làm được. Thiên Duy luôn là người bạn không chỉ tốt bụng mà còn mang lại cho cậu rất nhiều niềm tin.

Cứ thế, năm lớp 2 được trôi đi nhẹ nhàng nhờ niềm tin ấy...

7. Chương 1.6

Hạt mưa ngày ấy - Chương 01.6

LỚP BA: Ai cũng có thể là một thiên tài!

Mùa thu. Những chiếc lá nhẹ rơi theo làn gió. Vậy là năm nay là năm thứ 3 học tại trường rồi.

Dù vẫn ngây ngô, vẫn thích chơi đùa, nghe những câu chuyện cổ tích nhưng dường như những người bạn lớp 1A hôm nào đã lớn lên. Hương Ly đã được các bạn trong trường quý hơn dù vẫn sợ bệnh của cô bé, Hương Anh thì ngày càng học giỏi, chỉ là đúng như những gì đã “tiên đoán”, ngày gặp lại bạn bè cũng là ngày mà các bạn phải nhìn một Hương Anh đeo kính cận.

Hương Ly và Hương Anh gặp nhau sau mấy tháng hè thì mừng khôn xiết:

“Năm nay lớp 3 rồi, trông Ly ngày càng xinh! Còn tớ thì cận rồi đây...”

“Cậu cận vẫn xinh mà, hihi!”

“Tú Phong và Thiên Duy đâu rồi?”

“Chúng tớ đây!”

Cả hai quay lại. Hai cậu bé mặc áo trắng chần chu đang khoác vai nhau đi đến. Năm vừa rồi có ai là không ghen tị với tình bạn của hai cậu bé, lúc nào cũng sát cánh bên nhau. Tú Phong đã cao hơn nhiều, cậu bé may mắn sở hữu tài học thể dục tốt nên dáng vóc vượt trội các bạn, mới chuẩn bị lên lớp 3 đã cao hơn 1m40, ngẩng lên so với các bạn. Còn Thiên Duy hơi còi cọc, nhưng đôi má vẫn bầu bĩnh đáng yêu và vẻ đẹp tuấn tú cứ ngời sáng lên như mặt trời.

“Chào hai cậu, hè có vui không?” – Hai cậu bé hỏi luôn.

“Tụi tớ vui lắm, còn hai cậu?”

“Cũng vui mà. Năm lớp 2 tớ học giỏi hơn nên bố mẹ cũng cho tớ đi chơi nhiều!” – Tú Phong cười.

“Oa công của Thiên Duy to đó nhá!”

“Hi hi, tớ cũng đâu có công to, nếu như Tú Phong giỏi như hai cậu thì chắc tớ mới có công to.”

“Ế ế đừng khinh, hai mụ rồi sẽ bị tớ đạp đổ như chơi!”

Hương Ly cười đùa:

“Gớm, thế thì chắc Tú Phong sắp thuê thiên tài đến dạy rồi!”

“Thiên tài là gì?” – Tú Phong “ngây thơ bò đeo nơ”.

“Là người thông minh ý, họ giỏi cực kỳ luôn, làm cái gì cũng chẳng cần phải nghĩ.” – Hương Anh đáp hộ.

“Ồ haha chúng mình mà được gặp thiên tài nhỉ? Tớ sẽ phục lắm đó, tớ chẳng thể làm một thiên tài đâu!” – Tú Phong cười.

“Ai cũng có thể là một thiên tài!”

Một giọng nói rất nhanh vang lên làm ba người bạn giật mình quay lại.

Trước mắt họ là một cậu bé mặc áo đồng phục trắng, đeo cặp sách, vóc dáng rất cao khéo cũng ngang tầm Tú Phong. Nhưng điều mà họ chú ý là gương mặt cậu bé đẹp vô cùng. Không đẹp đáng yêu như Tú Phong. Không đẹp rực rỡ như Thiên Duy. Vẻ đẹp này có cái gì đó rất bí ẩn...Lại một hoàng tử nữa?

“Ồ bạn là ai?”

Cậu bé đó quay thẳng mặt nhìn ba người bạn, nhếch một nụ cười:

“Tôi là học sinh mới chuyển đến, tên tôi là Hoàng Vũ!”

“Hoàng Vũ? Chuyển đến? Chuyển đến lớp nào?”

“Lớp 3A. Mấy bạn là học sinh lớp 3A đúng không? Tình cờ nghe các bạn nói chuyện thì vừa mạn phép một câu nói, không sao chứ nhỉ?” – Nụ cười đó vẫn hiện lên trên gương mặt Hoàng Vũ.

Cả ba quay vòng cái đầu. “Mạn phép” là gì vậy? Lớp 2 học chưa nhỉ? Mà cái cậu “từ trên trời rơi xuống” đây nói gì mà như người lớn thế, nghe mà chẳng có nét gì ngây thơ như tụi này, dù mặt thì vẫn trẻ con.

“À không sao, nhưng bạn vừa nói gì ấy nhỉ?” – Thiên Duy hỏi.

“Tôi không nhắc lại cái gì, tự hiểu đi nhé!” – Giọng nói lãnh đạm đến lạ kỳ.

Hương Ly nói:

“Cậu ấy nói Ai cũng có thể trở thành một thiên tài.”

“Ồ bạn nhớ rõ thế? Tôi nói rất nhanh đấy!” – Hoàng Vũ nhìn cô bé.

“Dù nhanh cũng hiểu được, thế cậu nghĩ là tụi tớ không nhớ rõ chắc?”

“Tôi lại cứ nghĩ các cậu mới biết đánh vần chứ không biết đọc lại!” – Hoàng Vũ cười rồi bước đi.

“Cậu...” – Hương Ly tức tối – “Này vừa phải thôi nhé, cậu là ai mà có quyền nói vậy với chúng tôi? Chúng tôi còn chưa quen cậu kia!”

“Bình tĩnh cô bạn, làm gì mà nóng thế? Trông xinh xắn mà hổ báo gớm!” – Hoàng Vũ tiếp tục nói những lời khó nghe.

“Cái gì mà hổ báo ở đây? Tôi không phải là hổ báo, tôi là người đấy!”

“Đó là phép so sánh chứ có phải tôi nói bạn là hổ báo thật đâu. Haha!”

Cái gì vậy chứ? Đây là tên quái nào? Cậu học giỏi hay sao mà dám “chơi đểu” mình như thế chứ? Mặt Hương Ly đỏ bừng vì giận. Tú Phong không thể đứng yên liền bước ra:

“Này cậu mới vào mà thô lỗ thế à? Tôn trọng bọn tôi chút đi!”

“Thô lỗ? Tôn trọng?Ồ cậu này biết dùng từ đấy! Nhưng tôi thấy mấy bạn kia còn hơn các cậu, nói chuyện với các cậu chán thật, định làm quen bạn mới mà. Thôi bye, tí gặp lại.”

Má ơi tên này còn nói cả tiếng gì đó của nước ngoài nữa, “bye” là gì nhỉ? Chết thật, nói chuyện thì thô lỗ nhưng có vẻ kiến thức thì không tồi chút nào.

Năm nay cô Phương vẫn chủ nhiệm, vui quá đi.

“Ừm cô có duyên với lớp mình rồi!” – Cô Phương không chào niềm nở nữa nhưng vẫn thật dịu dàng.

“Dạ cô cứ dạy chúng con mãi đi ạ!”

“Chúng con chỉ thích cô dạy thôi!” – Nhiều bạn nhao nhao. – “Cô dạy môn gì cũng hay, Toán, Tiếng Việt, Tự nhiên xã hội, Đạo đức,...”

“Thì còn cô Thảo dạy Mỹ thuật, thầy Trọng dạy nhạc và năm nay còn có cô Lan dạy tiếng Anh nữa đấy.”

“Tiếng Anh? Môn mới hả cô?”

“Ừ môn học này lớp 3 các con mới được học. Cô chúc cả lớp học tốt nhé, rồi cuối năm cô lại thưởng kẹo!”

“Hura cô muôn năm! Cô nhớ chuẩn bị ra 29 cái kẹo đi ạ, nhất định tụi con sẽ ăn hết!”

“30 chứ con, năm nay lớp ta có thành viên thứ 30 rồi.”

“Dạ? Ai ạ?”

Bộ bốn Ly – Anh – Duy – Phong (LADP) (Lynk Boo đầu rồi, suýt tí nữa là Vy Anh – Duy Phong nè) thở dài. Thành viên thứ 30 đúng là gây “ấn tượng tốt” với họ, chẳng muốn hỏi là ai luôn.

“Bạn ấy chắc chắn sẽ được lớp chúng ta yêu quý. Con vào đây!” – Cô giáo gọi vọng ra.

Cửa lớp mở. Cậu bé ấy bước vào.

“Cô giới thiệu với cả lớp đây là bạn Phạm Hoàng Vũ, chúng ta cùng chào mừng bạn ấy nào!”

Cả lớp vỗ tay. Nhưng dường như Hoàng Vũ không gây ấn tượng gì với họ ngoài đôi mắt lạnh lùng, không đáng yêu như hai hot boy trước.

“Cũng đẹp trai đó, Thiên Duy có bằng không nhỉ?” – Mấy đứa xì xào.

“Làm sao lại bằng chứ! Thiên Duy đẹp nhất, đẹp hơn ấy!”

“Cũng chẳng đáng yêu như Tú Phong, lằm lằm lì lì.”

LADP cũng đành bó tay. Đúng là cậu bé kia chẳng có gì nổi bật ngoài cái vẻ thô lỗ vừa rồi.

Nhưng Hương Ly lại nhận ra có một cái gì đó khác lạ...

Chỉ riêng cô bé thấy...

Ánh mắt lạnh lùng và cả nụ cười ban nãy của Hoàng Vũ có cái gì đó mà không biết làm sao để diễn tả.

Mà cậu bé cũng đẹp mà, tuấn tú vô cùng, chỉ là vẻ đẹp ngời sáng của Thiên Duy quá chinh phục mọi người, chứ nếu nhìn kỹ Hoàng Vũ lại đẹp hơn Thiên Duy vì cái kỳ bí, lặng lẽ đến mức phải rùng mình. Hoàng tử này là hoàng tử thế nào đây? Hay là không phải hoàng tử mà là con trai thần bóng tối chẳng?

“Lớp trật tự đi nào. Lớp ta năm nay bàn chuyển hết đi rồi, không còn bàn thừa cho Hoàng Vũ nữa, con tự chọn một chỗ để ngồi nhé! Cứ đi quanh lớp, tìm chỗ nào cũng được.”

Hoàng Vũ vâng một cái rồi bắt đầu đi vòng quanh lớp. Cậu càng đến gần thì lũ bạn càng nhận ra cậu cũng đẹp trai (ban nãy nhìn xa quá mà). Nhất là mấy đứa con gái, thấy cậu lại xiêu xiêu, kệ, Thiên Duy có đẹp hơn thì cũng phải ình một người đẹp khác nữa chứ. Họ ngồi dịch vào, ý bảo Hoàng Vũ hãy ngồi cùng.

Nhưng Hoàng Vũ chỉ thờ ơ lướt qua.

Cho đến bàn có cô bé ấy...

Thấy cậu, Hương Ly giật mình ngẩng lên. Hoàng Vũ đang định đi tiếp thì bỗng giật mình...

Giờ cậu mới để ý kỹ là mái tóc dài để chéo đã che đi mắt bên phải của cô bé. Nhưng cái mà cậu để ý hơn chính là con mắt còn lại. Nó không được che đi. Nó đẹp vô cùng, đẹp như làn sương sớm mỏng manh. Đẹp như chứa đựng hàng ngàn những vì sao lấp lánh. Đẹp như rực lên một ánh mặt trời. Nhưng hình như trong đó cũng có một hạt mưa, vì vậy mà nó mới long lanh như vậy.

“Này cậu!” – Giọng Hương Ly vang lên làm cậu bừng tỉnh. – “Cậu định ngồi chỗ nào đây?”

Hoàng Vũ e hèm một cái rồi đáp:

“Tôi ngồi đây!”

Nói rồi cậu ngồi phịch xuống bên cạnh Hương Ly khiến không chỉ cô bé mà tất cả các bạn đều ngỡ ngàng. Hoàng Vũ vẫn giữ gương mặt lạnh nhạt, cậu lấy sách vở ra mà không để ý gì đến những con mắt đang tròn xoe ngơ ngác.

Sau rồi mọi người mới nhận ra điều gì, Hương Ly vội nói:

“Này này thiếu chỗ đâu sao cậu phải ngồi cạnh tôi!!!!?”

“Không thích à?”

“Ừ! Tôi không thích cậu từ sáng rồi!”

“Tôi lại thích ngồi cạnh người không thích!”

Hỏi xoáy đáp xoay, có liên. Hương Ly không nói nổi câu gì, chỉ biết kêu trời. Tú Phong ngồi bàn dưới và Thiên Duy ngồi bàn cạnh cũng phải nóng người, sao tên quái đó lại ngồi cạnh cô kia chứ?? Thiếu đâu chỗ mà ngồi, quả này lấy cái bệnh thô lỗ không ra gì mất.

Nhưng tuyệt nhiên Hoàng Vũ ngồi rất lặng lẽ, không nói một câu gì. Cậu còn tập trung hơn cả Thiên Duy, đến một cử động cũng không ngoài cái cử động viết bài. Hương Ly thỉnh thoảng quay sang nhìn, cậu cũng chẳng buồn nhìn cô, vẫn cứ cắm cúi mà viết bài. Chợt cô khẽ cười: ra về ta đây học giỏi nhưng cũng phải cắm cúi mà học thế sao? Chẳng biết giỏi đến đâu?

Bỗng cô Phương nói:

“Bây giờ các bạn làm vào vở cho cô mấy phép tính, 15 phút sau cô thu cô chấm.”

Rồi cô viết lên bảng:

$$34+25=$$

$$40+15=$$

$$230+23=$$

$$120+19=$$

$$100+105=$$

Cả lớp nhìn thế mà hoảng luôn, vội vàng cúi xuống làm, 15 phút đấy. Hương Ly, Thiên Duy và Hương Anh cũng phải cắm cúi làm, Tú Phong thì hoa mắt chóng mặt. Ôi cái phép tính đầu cũng phải nghĩ rồi đây, bằng bao nhiêu nhỉ? $34+25$, $3+2$ bằng 5, $4+5$ bằng 9, à bằng 59. Ủm ừm rồi...

Hương Ly vô thức quay sang bên cạnh thì thấy Hoàng Vũ đang ngồi khoanh tay. Cô bé dù chẳng ưa cậu nhưng vẫn giục:

“Cậu làm bài đi chứ, hết giờ bây giờ! Không làm được sao? Tôi ra được một phép tính rồi đấy!”

“Tôi xong rồi.”

Câu trả lời nhẹ như gió.

“CÁI GÌ? XONG RỒI!!!!???” – Hương Ly không tin nổi hét lên khiến ai nấy giật bắn người.

“Ai xong rồi thế?” – Cả lớp và cô giáo hỏi, nhìn xuống Hoàng Vũ.

Hương Ly trố mắt, vội vàng nhìn vào vở của Hoàng Vũ.

$$34+25=59$$

$$40+15=55$$

$$230+23=253$$

$$120+19=139$$

$$100+105=205$$

Mấy câu này cậu ấy làm chỉ trong có 1 phút rưỡi??? (Nếu mà là chúng ta bây giờ khéo làm trong vài giây ấy nhé)

Cả lớp tùm vào để xem, ai nấy mắt tròn mắt dẹt. Học giỏi như Hương Anh, Thiên Duy cùng lăm chỉ bắt đầu phép tính thứ 3. Vậy mà Hoàng Vũ đã xong cả 5 phép tính? Thật đúng như những gì đã nghĩ ngờ!

Cậu ta...là một thiên tài?

Cô Phương cũng phải ngạc nhiên:

“Bạn Vũ làm nhanh thật đấy, cô ghi điểm 10 cho Vũ trước nhé!”

Điểm 10 đỏ chói trong vở Vũ khiến 29 người còn lại như người sao Hỏa, không tin chuyện gì đang xảy ra nữa. Họ thật sự quá kinh ngạc, Hoàng Vũ giỏi đến thế sao?

Nhưng Toán thì cũng chưa đủ.

Một giờ học Tiếng Việt.

“Các con nghe cô đọc bài văn sau và trả lời cho cô xem trong đó có bao nhiêu phép so sánh:

BIỂN ĐẸP

Buổi sớm nắng sáng. Những cánh buồm nâu trên biển được nắng chiếu vào hồng rực lên như đàn bướm múa lượn giữa trời xanh.

Mặt trời xế trưa bị mây che lỗ nhỏ. Những tia nắng dát vàng một vùng biển tròn, làm nổi bật những cánh buồm duyên dáng như ánh sáng chiếu đèn sân khấu khổng lồ đang chiếu cho các nàng tiên biển múa vui.

Lại đến buổi chiều gió mùa đông bắc vừa dừng. Biển lặng đỏ đục, đầy như mâm bánh đúc, loáng thoáng những con thuyền như những hạt lạc ai đem rắc lên trên.

Biển nhiều khi rất đẹp, ai cũng thấy như thế. Nhưng có một điều ít ai chú ý là: vẻ đẹp của biển, vẻ đẹp muôn màu sắc ấy phần lớn là do mây trời và ánh sáng tạo nên.

(Vũ Tú Nam)

Sau 5 phút bạn nào biết đáp án thì giơ tay nhé!”

Nhưng bỗng một cánh tay giơ ngay lên khi cô Phương vừa kết thúc lời nói:

“Hoàng Vũ, con hỏi gì về bài à?”

“Không, con xong rồi ạ!”

“Cái gì cơ!!!!???” – Cô và cả lớp trố mắt.

“Con đã tìm xong các phép so sánh rồi ạ.” – Hoàng Vũ nhắc lại một cách bình thản, nụ cười ấy vẫn nở trên môi một cách lạ kỳ.

Cô Phương vẫn không tin nổi:

“Thật à? Vậy con đứng lên nói cô nghe xem nào!”

Hoàng Vũ đứng lên, nói rất nhanh:

“Con thưa cô, bài văn có 4 phép so sánh ạ. Phép so sánh thứ nhất ở câu “Những cánh buồm nâu trên biển được nắng chiếu vào hồng rực lên như đàn bướm múa lượn giữa trời xanh” là so sánh cánh buồm với đàn bướm. Phép so sánh thứ hai ở câu “Những tia nắng dát vàng một vùng biển tròn, làm nổi bật những cánh buồm duyên dáng như ánh sáng chiếu đèn sân khấu khổng lồ đang chiếu cho các nàng tiên biển múa vui” là so sánh cánh buồm với ánh sáng chiếu đèn sân khấu. Phép so sánh thứ ba ở câu “Biển lặng đỏ đục, đầy như mâm bánh đúc” là so sánh biển với mâm bánh đúc, cuối cùng là phép so sánh ở câu “loáng thoáng những con thuyền như những hạt lạc ai đem rắc lên trên.” là so sánh con thuyền với hạt lạc. Em nhận ra những phép so sánh này là nhờ từ “như” là từ dùng để so sánh.” (Ồ hô diễn đạt kiểu này hơi thiếu đó nhá em trai nhưng thôi bỏ qua vì là học sinh lớp 3)

Hoàng Vũ nói nhanh tới mức cả lớp quay cuồng đầu óc để nghe, sau đó thì vỗ tay rào rào. Đến cô Phương cũng không ngờ được cậu bé như thế lại trình bày một cách rõ ràng, từ câu văn có phép so sánh cho đến thứ so sánh, từ so sánh. Cô chẳng bắt trình bày như thế, kiểu đó khéo chỉ có học sinh lớp 4, 5 mới trình bày, vậy mà cậu bé này...

“Quá tuyệt vời! Bạn Vũ thật là giỏi, cô tiếp tục để bạn điểm 10.”

“Con thưa cô, con có ý kiến!”

Cả lớp quay lại Hương Ly đang giơ tay. Cái gì vậy? Cậu ấy trả lời đúng thế còn ý kiến ý cò gì nữa?

“Ly có ý kiến gì?”

Ly đứng lên, khẽ nở một nụ cười nhẹ rồi đáp:

“Bạn ấy nói sai một phép so sánh ạ!”

“Hả? Còn gì mà sai nữa?” – Cả lớp phản đối liền.

“Trật tự! Ly, con chỉ ra chỗ sai đi!”

“Dạ con thưa cô, ở phép so sánh thứ hai là câu “Những tia nắng dát vàng một vùng biển tròn, làm nổi bật những cánh buồm duyên dáng như ánh sáng chiếu đèn sân khấu khổng lồ đang chiếu cho các nàng tiên biển múa vui” không phải là so sánh cánh buồm với ánh sáng mà là so sánh những tia nắng giống như ánh sáng chiếu đèn. Hai vật hoàn toàn khác nhau, chẳng liên quan gì như “cánh buồm” và “ánh sáng” sao lại có thể so sánh với nhau được, phải là “tia nắng” và “ánh sáng” mới đúng!”

“Ồ đúng rồi, bạn Ly rất thông minh đã phát hiện ra. Cô rất tiếc Vũ nhé, lần sau Vũ nhớ chú ý hơn một chút thôi, nhưng cô nhận ra con học rất giỏi đấy. Cô để con 9 điểm nhé, hai con ngồi xuống đi!”

Hương Ly ngồi xuống, mặt hí ha hí hửng nhìn Hoàng Vũ lạnh như tiền, không nói nổi một câu gì. Trông cậu hầm hầm chắc là tức lắm đây, hehe thiên tài mà cũng bị mắc lỗi, cô bé lập công to thật! Hương Anh và Tú Phong quay ngay xuống:

“Ôi má ơi cậu nói hùng hồn cũng chẳng khác gì bạn ý!”

“Hương Ly cũng là thiên tài môn Tiếng Việt chứ chả đùa.”

“Cậu nghe giỏi thật, tớ nghe cứ nhanh như biến có biết đúng sai cái gì đâu?”

Thiên Duy cũng góp sang:

“Này Hương Ly, cậu kêu thích Toán nhưng Tiếng Việt còn giỏi hơn cơ đấy.”

“Hi hi cậu đừng khen quá, ngại ghê! Tớ nghĩ gì nói nấy mà.”

Những người bạn cứ cười rôm rả không để ý cậu bé ngồi cạnh Hương Ly đã tối sầm mặt lại.

Tuy là bị bắt lỗi nhưng cái khả năng thiên tài của Hoàng Vũ đã được công nhận là đỉnh cao. Số “fan” của cậu áp đảo luôn cả số “fan” của Tú Phong và Thiên Duy. Học sinh tiểu học thì điểm 10 là quan trọng chứ đẹp trai, đáng yêu chưa đủ. Hoàng Vũ học giỏi đến nỗi cả lớp chỉ cần nhờ cậu giảng bài là 10 tới tấp, không có nổi con 9 nào. Bất cứ giờ học nào Hoàng Vũ cũng được cái thầy cô khen hết lời, đến môn Tiếng Anh là cái môn mà nghe cũng lằng nhằng lằng tằng nhưng cậu nói rất trôi chảy.

Nhưng cậu cứ lăm lì như thế, chẳng ai có thể thân với cậu được, dù nếu hỏi bài hay cái gì thì cậu đều trả lời tận tình. Bộ bốn LADP cũng chẳng thêm để ý nữa, họ vẫn vô tư, hồn nhiên cười nói.

Vậy mà bỗng một ngày cô Phương nói:

“Bàn của Hương Anh trục nhật rồi, giờ đến lượt bàn của Hương Ly. Nhưng bàn của Hương Ly có hai người nên cả Hoàng Vũ cũng trục nhật cho cô nhé, việc đầu tiên là tiết này các con xuống chăm sóc mấy bông hoa trong vườn trường.”

“Dạ vâng ạ!” – Hương Ly rất vui vẻ đi vì cô bé vốn thích trồng hoa.

Cô bé chạy ngay xuống vườn trường. Ôi mấy bông hoa xinh xắn đầy màu sắc thơm ngát khắp góc vườn của lớp 3A. Hương Ly liền ngắt một bông cài thử lên tóc, trông đẹp chứ bộ! Cô bé nhớ truyện “Bà Chúa Tuyết” quá, cô bé Giecda đi tìm bạn Kay của mình và lạc đến nhà của một bà có phép lạ. Bà ấy có khu vườn rất đẹp, hoa thơm đủ màu sắc, duy nhất hoa hồng không có vì bà ấy sợ thấy hoa hồng thì Giecda sẽ nhớ Kay mà bỏ đi mất. Và trong khu vườn này thì có hoa gì rồi nhỉ? Nhiều quá đi, hoa cúc, hoa cẩm chướng, hoa uất kim hương, hoa dã quỳ...

...và cũng không có hoa hồng!

Lớp mình không trồng hoa hồng sao? Cô bé quên cả việc chăm sóc, mò mẫm vào góc vườn tìm bông hoa hồng.

“Tìm cái gì đấy? Nát hoa bây giờ!”

Cô bé giật mình quay lại, sợ hết hồn đi được. Hóa ra là cái tên “thiên tài” lớp mình, quên mất là cũng trục nhật cùng.

“Tối, tối định...nhỏ cỏ thôi.”

“Không phải cậu đang tìm hoa hồng đấy chứ?”

“Hả? Sao cậu...?”

“Cậu suốt ngày đọc truyện cổ tích, bởi bởi thế tôi đoán cậu đang nghĩ đến “Bà Chúa Tuyết” đúng không?”

A phục thật, đúng là thiên tài! Cái gì cũng biết, cứ như là đọc trong suy nghĩ của người ta ấy!

“Không nói chuyện với thiên tài đâu, tớ đi tưới cây đây!”

“Này cậu thích hoa hả?” – Hoàng Vũ bỗng gọi giật lại.

“Hả?” – Cô bé giật mình. Lại đoán trúng nữa rồi. – “Sao cái gì cậu cũng biết thế?”

“Tôi đoán thế vì ban này cậu gài một bông hoa lên tóc.”

Hix sao cái gì cũng không qua mắt được tên này thế này?

“Tôi gài chơi thôi, không có gì đâu. Cậu mau đi tưới nước đi!”

“Hỏi thêm tí nữa, sao cậu gài bên trái mà không gài ở bên phải?”

Hương Ly sững người.

Đến cả cái đó cậu ta cũng để ý ư...?

Hương Ly lẳng lặng bỏ đi, lấy xô nước nhưng không quên được lời Hoàng Vũ nói. Lúc cô bé quay về cậu vẫn ở đó, đang ngồi nhỏ cổ. Chắc là cậu ta không hỏi nữa đâu, cô bé liền đi tới vờ tưới nước để im đi.

“Tôi thấy cậu kiểu kiểu gì ý Ly ạ!”

“Hả? Kiểu gì là kiểu gì?”

“Cậu có những hành động kỳ quặc, đến cái tóc của cậu tôi cũng thấy kỳ quặc rồi.”

“Kỳ quặc ở chỗ nào?”

“Có ai để mái che hết đi cả nửa mặt của mình như cậu không, che mất đi thì nhìn thấy cái gì?”

Hương Ly lẳng im không đáp được. Đúng là kỳ quặc thật! Dù rằng để mái chéo thì cô bé rất xinh, nhưng tóc cô bé dài nên loà xoà nhìn trông chẳng ra thể thống gì.

“Đến cậu cũng chê tôi à?” – Cô bé bỗng nghẹn ngào.

“Hử? Tôi chê gì? Cậu sao thế?”

“Tôi đã vốn kỳ quặc lâu lắm rồi, cậu đừng ra vẻ giỏi mà bắt nạt tôi!” – Cô bé cảm thấy giận, liền té nước vào người Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ vội né tránh, không hiểu gì cả. Cô bé vẫn cứ tới tấp té nước, Hoàng Vũ đành phải nhảy ra phía bên phải, cứ toàn té bên trái là sao, vào hết cây bây giờ? Cô bạn này dỗi nhanh thế?

Bỗng Hương Ly đứng im lại, không hề té nước nữa. Mắt cô bé như đang tìm cái gì đó.

Hoàng Vũ càng khó hiểu. Cậu đứng ngay bên cạnh sao cô không té tiếp nhỉ? Dù là chẳng muốn cô bé làm cái trò đó nữa nhưng cậu vẫn cảm thấy lạ.

“Này, tôi ở đây kia mà!”

“Cậu...ở chỗ nào?” – Giọng Hương Ly cất lên.

Hoàng Vũ không tin vào tai mình.

Cậu vậy vậy:

“Nè ở đây, sao lại quay về bên đó?”

“Ồ...phía nào?”

“Bên phải ý!”

“Tôi...không nhìn thấy bên phải...” – Hương Ly nghẹn giọng, khóc không ra tiếng.

Hoàng Vũ như bị sét đánh lần thứ hai.

Không nhìn thấy bên phải? Cái gì mà lạ kỳ vậy?

Cậu vội chạy lên, đứng trước mặt cô:

“Tôi đây!”

“Hả????? Cậu có phép tàng hình thật sao!???”

“Cậu...lại nhìn thấy tôi?”

“Tôi nhìn rõ mồn một.”

“Thế là thế nào?”

Đúng lúc đó có một chị lớp 5 đi qua thấy vậy thì bật cười:

“Em trai mới vào hay sao mà hỏi ngố thế? Con bé đó bị mù mắt bên phải, dĩ nhiên là đứng bên phải nó thì nó không thấy gì rồi, còn đứng trước mặt nó thì mắt trái vẫn tinh rành rành. Tránh xa nó ra đi, con này mắc bệnh lạ khéo lây đấy em ạ!”

Hoàng Vũ đơ người.

Lời nói đó như đâm thẳng vào trái tim Hương Ly.

Đã một năm nay cô bé quên mất đôi mắt của mình.

Quên mất con mắt bên phải giờ đã không còn ánh sáng, cứ ngỡ Hoàng Vũ tàng hình. Sao lại đau thế này? Con mắt ấy muốn khóc quá, nhưng nó không có nước mắt, nó không làm gì được ngoài việc ẩn sau lớp bông và mái tóc dài, chỉ biết cô độc vì ánh sáng của nó đã bị tắt từ lúc nào...

8. Chương 1.7

Hạt mưa ngày ấy - Chương 01.7

Bỗng một giọng nói vang lên khiến Ly bình tĩnh và ngạc nhiên:

“Mù đầu phải là cái bệnh lây, chị ăn nói cho vừa phải thôi nhé, đừng có nói bạn tôi như vậy!”

“Hả? Thằng bé này, mày dám nói chị mày thế à? Tao đang muốn tốt ày đấy!”

“Tôi cũng khuyên chị muốn tốt thì đừng có nói bạn tôi như thế nữa.”

“Cái thằng...” – Cô chị đó lao đến định ột trận, nhưng giật mình thấy Hoàng Vũ vừa cao to mà mình thì bé lóat choắt nên cũng hơi hãi, chỉ biết lườm – “Mày liệu hồn đấy, lại thêm một thằng ngu không biết gì!”

Rồi cô bé đó hậm hực bỏ đi. Hương Ly nhìn Hoàng Vũ:

“Sao...sao cậu lại bảo vệ tôi?”

Cậu quay lại:

“Tôi ghét việc bị xúc phạm!”

Chỉ vắn vắn đúng một câu.

Rồi cậu đi thẳng lên lớp, không nói gì, nhưng cô bé đằng sau thì đứng đơ ra, không hiểu cậu vừa nói gì nữa.

Cậu bé đó, tuy là thô lỗ, tuy là kiêu ngạo...

...nhưng hình như bên trong có những thứ không muốn nói ra cho ai.

“Này sao cậu buồn thế?”

Hương Ly ngẩng lên. Là Tú Phong. Gương mặt đáng yêu đang thắc mắc không hiểu vì sao cô bé cứ buồn xo từ bấy đến giờ. Ra chơi hết rồi mà còn ngồi một mình trong lớp.

“À không...”

“Ban nãy Hoàng Vũ có chọc tức cậu không đấy?”

“Hả? Không, cậu ấy không xấu xa thế đâu!”

“Sao cậu bênh cậu ta vậy? Bữa trước còn ghét mà?” – Tú Phong càng đặt dấu hỏi chấm.

“À thì...” – Hương Ly ngập ngừng – “Cậu ấy đã bảo vệ tớ lúc tớ bị một chị ra chế giễu.”

“Cái gì? Chị nào chế giễu cậu!!!?”

“Không sao đâu, Hoàng Vũ đã bảo chị ấy đi rồi.”

“...”

“Tú Phong à, tớ thấy Hoàng Vũ...”

“Làm sao?”

“Tội tội kiểu gì ý!”

Tú Phong tí nữa thì sặc:

“Tội gì thiên tài như cậu ta?”

“Cậu đừng khinh, thiên tài cũng phải có nhược điểm chứ, giống như tớ đã bắt lỗi cậu ấy hôm học Tiếng Việt ý. Hay là...”

“?”

“Cho cậu ấy chơi cùng bọn mình đi!”

“HẢ????? Cậu đùa đấy à!?”

“Tớ nghĩ nếu chơi cùng cậu ấy sẽ vui hơn, và cậu cũng có người để giúp trong việc học. Không thấy cả lớp mình được 10 điểm nhờ Vũ à. Đi mà, cho cậu ấy chơi cùng đi!” – Hương Ly bắt đầu hơi năn nỉ.

Tú Phong thấy rất khó xử. Cậu có nên chơi cùng Hoàng Vũ không? Dù cậu ta kiêu ngạo nhưng cậu cũng cần cái đầu của cậu ta lắm!

“Cậu ta có muốn chơi không mới là vấn đề.”

“Để tớ hỏi cho. Nhưng cậu...đồng ý hả?”

“Tớ không thích để Ly buồn, Ly thích gì thì tớ nghe thôi, cậu nói gì cũng đúng nên tớ sẽ nghe cậu!” – Cậu bé vẫn rất hồn nhiên.

“Oa oa Tú Phong cậu đáng yêu chết đi à!!!” – Hương Ly nhảy lên bá cổ Tú Phong...

...và chụt một cái! (Ôi ôi)

Tú Phong như giật điện ở má, cậu đứng đực ra như một pho tượng. Hương Ly vẫn cười:

“Tớ đi hỏi Hoàng Vũ đây, cậu đi chơi đi nha! Cậu đáng yêu thật đấy!”

Cô bé tung tăng chạy đi. Tú Phong vẫn đông cứng cả người ở đó.

Hương...Hương Ly vừa...

“Hoàng Vũ!” – Hương Ly gọi ngay khi thấy cậu đang đọc sách dưới một gốc cây.

“Cái gì?” – Giọng nói lạnh lùng khó nghe.

“Ồ cậu không chơi với ai à?”

“Không có ai chơi, và cũng không muốn chơi!”

“Cứ ngồi đọc sách thế này à?”

“Thì sao? Đọc sách cũng trở thành thiên tài đấy!” – Cậu bé nhấn mạnh hai chữ “Thiên tài”.

“Thiên tài cái mớ xì, có mà đầu to thêm thì có. Đã học là phải giải trí chứ, thiên tài mà không biết điều đó thì lạ đấy. Cậu là bạn mới, chưa quen cũng phải thôi. Hay cậu có muốn chơi cùng bọn tớ không?”

“Không!”

“Sao không?”

“Mấy cậu chỉ biết chơi mấy trò vớ vẩn chứ đâu có quan tâm gì học hành, tôi không thích bạn như thế!”

“Nè khinh vừa vừa phai phải cái, nếu như không quan tâm đến học hành thì cậu nghĩ vì sao hôm đó tôi bắt lỗi được một kẻ thiên – tài – hoàn – hảo như cậu??”

Hoàng Vũ buông cả quyển sách xuống.

Cậu đã đi học 3 năm, chưa một lúc nào cậu được điểm dưới 10.

Đó là lần đầu tiên...

Lẽ nào cô bé đây còn là một thiên tài nữa?

“Thôi giải trí một tí đi, chơi cùng đi mà!”

Hoàng Vũ vẫn im lặng, nhưng đứng dậy...

“Lạy Chúa, cậu ấy muốn chơi với tụi mình hả?” – Thiên Duy và Hương Anh nhăn mặt nhìn cậu bé lạnh lùng phía sau Hương Ly.

“Ừ tớ muốn cậu ấy vào đây, ai phản đối không?”

“Ồ thì...” – Cả hai cũng muốn phản đối nhưng Hương Ly như thế thì ai dám chứ, tự dưng dập tắt niềm vui của cô bé.

“Thế thì tụi mình chơi trò gì đi! Tú Phong đâu rồi?”

“Kia kìa, sao nhảy từ tầng 2 xuống tầng 1 mà đi cứ xiêu xiêu vẹo vẹo vậy nhể?” – Thiên Duy bó tay thẳng bạn.

Hương Ly nhìn cậu bé ấy, tự dưng bật cười.

“Tú Phong, làm gì đấy không ra chơi à?”

“Hả? À có, có chứ!” – Cậu bé chạy ngay ra.

“OK chơi gì bây giờ? Hương Anh khởi xướng đi!”

“Ừm, hội đồng tổng cốc không?”

“Chơi luôn!” – Cả lũ đồng ý.

Năm đứa ngồi quây vào nhau. Hương Anh chỉ từng bạn và đọc:

“Hội đồng tổng cốc ai ăn kem cốc thì phải trả tiền nếu không trả tiền...” – Đọc chậm – “Là...thằng...ăn...cấp! Hoàng Vũ làm đi!” – Tay Hương Anh chỉ luôn vào Hoàng Vũ.

“Cái gì? Sao lại là tôi?”

“Chưa chơi trò này bao giờ à?” – Hương Anh ngạc nhiên.

“Chưa!”

“Má ơi con lạy bố! Trò này như thế này: đọc câu kia lên, mỗi từ chỉ một đứa, cứ thế đến từ cuối thì đứa nào bị chỉ vào thì sẽ phải cúi xuống, một đứa nào đó búng tai hoặc làm gì tùy và đứa thua phải đoán được là ai búng mình.”

“Trời đất! Không phải mấy cậu định nhân trò này búng tôi đấy à?”

“Yên tâm búng nhẹ thôi, thiên tài gì sao lại sợ trò trẻ con đó thế?”

“Ai sợ?”

“Thế thì làm đi!”

Hoàng Vũ bắt buộc phải cúi xuống.

Một quả búng tai!

Ái da đau quá, đứa nào dám búng vậy?

“Là cậu hả, cậu đầu trò mà Hương Anh?”

“Ê thiên tài ơi tớ đứng trước cậu nhưng tai cậu ở hai bên mà. Thiên Duy nó búng đó!”

Hoàng Vũ âm ỉ phải cúi xuống.

Một quả giật tóc!

Trời ơi sợi tóc quý hiếm. Hoàng Vũ hét lên:

“Hương Ly hả?”

“No no, Tú Phong đó!”

Cay lắm rồi đây! Vẫn phải cúi, hix hix.

Thêm một quả đánh vào đầu.

“Bảo nhẹ tay thôi mà??? Tú Phong?”

“Trượt rồi bạn hiền, Hương Ly đấy!”

Hoàng Vũ quay sang Hương Ly:

“Này cậu có biết đánh vào đầu là ngu đi không hả?”

“Càng tốt, cậu bảo ai cũng có thể là thiên tài mà, chẳng lẽ để một mình cậu làm thiên tài. Cúi xuống mau!”

Hoàng Vũ âm ỉ vô cùng, lũ bạn này vẫn cười nhớn nhớn ra!

Nhưng thực tình, cậu chưa bao giờ như ngày hôm nay.

Cậu chỉ biết lặng lẽ như một cái bóng bên đèn sách, chưa bao giờ biết chơi trò chơi, biết giận dữ, nóng nảy, âm ỉ, chỉ thế cũng đủ để nhận ra có quá nhiều thứ nữa cậu không phải là thiên tài. Những người bạn này dù học không bằng cậu, nhưng họ luôn lạc quan yêu đời, không sợ một cái gì cả.

Năm lớp 3 được chuyển lên đây có lẽ là điều thay đổi với cậu!

LỚP BỐN: Cây đàn ghita

Lớp 3A không những được coi là lớp giỏi nhất trường, mà còn được cả quận tuyên dương mỗi khi về trường. Khỏi phải nói thành tích của lớp cao như thế nào, không một bài kiểm tra dưới 9, ai cũng học giỏi lên. Người lập công lớn đó không ai khác đó chính là “thiên tài” Hoàng Vũ, chỉ cần cậu giảng một lần thôi là đủ “ghim” kiến thức cho tất cả 29 đứa còn lại.

Năm nay, năm thứ tư được gắn bó kỷ niệm nơi mái trường thân yêu này...

Hương Ly đã lớn thêm nhiều, tuy rằng tâm hồn còn rất ngây thơ nhưng cô bé đã dần nhận thức được nhiều điều. Cô bé vẫn yêu truyện cổ tích nhưng không còn nghĩ trường là “khu vườn cổ tích”, các cô giáo là “bà tiên” nữa. Nghĩ lại đến lúc đó cô bé lại chỉ bật cười vì sự ngây ngô của mình.

Năm vừa rồi, cô bé cũng học rất giỏi, sự hỗ trợ của Hoàng Vũ cũng có nhưng chủ yếu là cô bé tự túc. Nhìn lớp mình giỏi, cô bé cũng vui.

Trước ngày đến học lớp 4, Hương Anh sang nhà Hương Ly chơi.

“Hương Ly, năm vừa rồi lớp học tốt thật đó à, chắc năm nay sẽ còn giỏi hơn nữa ấy nhỉ?”

“Ừ tất nhiên là như vậy rồi...”

“Sao cậu có vẻ buồn buồn thế, cậu chẳng hồn nhiên ngây thơ nữa gì cả!”

“Không phải đâu, chỉ là vì tớ thấy có cái gì đó thiếu thiếu...”

“Thiếu á? Toán 10, Tiếng Việt 10, môn gì cũng 10 rồi mà. Hoàng Vũ giúp đúng là đỉnh cao đấy!”

“Nhưng cậu thấy cậu ấy xa lánh mọi người quá không?”

“Ồ thì...hơi hơi lạnh lùng...”

“Tớ lại thích một cái gì đó không lạnh lẽo như thế, nhưng cái đó là gì thì chưa nghĩ ra...”

“Ôi dào nghĩ nhiều làm gì, quan trọng là chúng ta vẫn là nhóm bạn VUI VỀ LÀ TRÊN HẾT kia mà. Thôi chuẩn bị đi, mai lại đến trường rồi.”

“Ừ thời gian nhanh quá đi, năm nay lớp 4 kia đó.”

“Á, ai vậy?” – Hương Ly giật mình khi đang đi học cùng Hương Anh thì bị một bàn tay bịt mắt lại từ sau.

“Hehe Thiên Duy đấy!” – Giọng nói đó cất lên.

“Này này Tú Phong, cậu nghĩ tớ không nhận ra giọng của cậu chắc? Bỏ tay ra đi!”

“A trời đất, phát hiện nhanh thế?” – Tú Phong đành bỏ tay ra, Thiên Duy và Hương Anh bùm miệng cười.

Hương Ly quay lại. Ba người bạn của cô lại tụ tập dưới sân trường như mọi năm, ai cũng cao hơn, lớn hơn nhưng vẫn trẻ con chết đi được à, tính cách con người chắc là chẳng bao giờ thay đổi.

“Hoàng Vũ đâu nhỉ?” – Thiên Duy hỏi.

“Ái da, thiên tài thì phải ngủ một tí chứ, chắc chưa đến đâu!” – Tú Phong cười đều.

“Xin lỗi đi, thiên tài thì lại càng chẳng bao giờ ngủ ông ạ.” – Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Hoàng Vũ đứng đó, mặc áo trắng, đeo cặp. Nhìn cậu lạnh lùng thật là đáng sợ, dù rằng là một thiên tài thông minh nhưng cậu chẳng bao giờ toả sáng, ngược lại chỉ biết thu mình lặng lẽ như một cái bóng. Chẳng bù cho Tú Phong, dù rằng cậu học không được giỏi nhưng chỉ cần giỏi cái gì đó là cậu luôn toả sáng, cháy sáng hết mình!

“Tôi tưởng cầu thủ bóng đá thì mới ngủ nhiều chứ nhỉ? Có biết học là gì đâu, chỉ lẩn quay ra ngủ thôi!” – Hoàng Vũ nở một nụ cười bí hiểm nhìn Tú Phong.

“Này này đừng có đá xoáy tôi, sút cho quả bây giờ!”

“Thử đi! Đừng tưởng tôi không biết đá bóng nhé!”

“Chơi luôn, nào ra đây!”

Thiên Duy bật cười, vỗ vai thằng bạn:

“Máu quá đấy, bóng đâu mà đòi chơi?”

“Ồ thì...quên rồi! Hôm nay tập trung mà.”

“À da lần đầu tiên Tú Phong quên bóng đấy!” – Thiên Duy đập bôm bốp vào vai Phong. Phong tuy rằng học kém, nhưng ngoài giờ học thì lại là một con người xuất sắc thực sự. Lũ trẻ của trường tiểu học cho đến các thầy cô giáo phải kính phục cậu bé trẻ tuổi, đẹp trai, có nụ cười đáng yêu và đặc biệt cực kỳ giỏi thể thao và nhất là bóng đá. Đơn giản là trí nhớ của cậu rất tốt, cùng với dáng vẻ khỏe mạnh rắn rỏi, cậu hoàn toàn là một người xuất sắc trên sân bóng. Quả bóng với cậu đã trở thành người bạn chí cốt, cậu mà quên thì quả là hiếm thấy bao giờ.

“Ôi dào ai mà chẳng phải quên chứ?” – Tú Phong lè lưỡi.

“Cứ nói thế đi, chứ nếu mất quả bóng thì ngồi đó mà khóc!”

“Khóc? Ai khóc? Mất thì mua quả khác, quả bóng thì có cái gì đâu chứ?”

“Đừng nói vậy, ai cũng có một thứ luôn mang bên mình kia mà!” – Cả bọn chết sững khi lại nghe thấy một giọng nói khác vang lên đằng sau mình.

Hoàng Vũ là người quay lại đầu tiên. Kẻ lãnh đám như cậu cũng phải suýt sặc khi nhìn thấy cậu bạn đứng sau đang cất giọng nói vừa rồi. Lũ bạn cũng tí nữa ngã lăn ra cười, cố gắng để nhìn được cậu ta.

Một học sinh mới, nhưng có coi là hoàng tử không?

Chiếc áo trắng đồng phục của cậu ta được thêu diêm dúa bao nhiêu là hoa tiết, đến cái mác trường còn chẳng thấy đâu nữa. Chiếc khăn đỏ bị xé te tua thành hình cái khăn gì đó không ai tả nổi, nhưng chắc theo cậu ta thì đó là đẹp. Mái tóc thì dựng ngược, tai còn đeo mấy cái khuyên, cổ và tay cũng đeo mấy cái vòng, quần thì không hiểu là quần đồng phục hay quần rách nữa. Đã vậy còn đi cái đôi giày to khủng bố, màu sắc sặc sỡ trông đến là nổi bật!

Và một đặc điểm nổi trội nhất chính là trên người cậu ta đeo một cây đàn.

Đàn gì mà quen vậy nhỉ?

Mặc cho tất cả các bạn đang nhìn mình với con mắt nhìn người ngoài hành tinh, cậu bé đó vẫn bình tĩnh tiến đến, mỉm cười rõ tươi:

“Xin tự giới thiệu, tôi là Cao Tùng Lâm, học sinh mới của lớp 4A!”

Cái gì!????

Học sinh của lớp 4A? Tức là lớp mình?

Hương Anh ngạc nhiên rồi chuyển sang bức tức, chạy lên:

“Này cậu kia, lớp 4A là lớp chọn của trường đấy, kẻ “7 sắc cầu vòng” như cậu mà đòi vào học lớp tôi à?”

Tùng Lâm quay lại nhìn thẳng. Gương mặt ấy không đẹp đẽ gì, nhất là nếu so với bộ ba hot boy Phong – Duy – Vũ thì phải dùng cái từ “xấu tệ” song lại có một cái gì đó rất mê hoặc.

“Vậy cậu là học sinh lớp 4A rồi?” – Cậu vẫn cất giọng nhẹ nhàng.

“Đúng, và lớp chúng tôi không thích người như cậu. Người gì mà ăn mặc không ra học sinh gì cả, mà bố mẹ cậu đâu không đến đưa cậu đi à?”

“Bố mẹ tôi chẳng bao giờ phải đưa đón tôi đến tận nơi, tôi tự đi thôi, nhà trường cho tôi vào rồi mà.”

“Nói dối! Lớp tôi chỉ nhận những học sinh ưu tú thôi!” – Hương Anh vẫn cãi lại.

“Ưu tú? Thế bạn gì kia học kém mà cũng là học sinh ưu tú à?” – Tùng Lâm bỗng giơ tay chỉ về phía Tú Phong.

Tú Phong giãy nảy:

“Này cậu đừng có khinh thường tôi chứ! Tôi học không giỏi nhưng tôi có tài khác!”

“Cậu nói thế thì tôi cũng có tài.”

“Tài gì chứ?”

“Nó đây này!” – Tùng Lâm giơ cái đàn đang đeo lên.

Mấy người bạn cười rũ rượi. Hoàng Vũ lạnh lùng như vậy cũng phải cười, cậu đi tới vỗ vai Tùng Lâm:

“Bạn à, muốn chơi đàn này thì đợi mười năm nữa đi, miệng còn hôi sữa, người thì vừa lùn vừa xấu cầm cái đàn to đùng còn chưa nổi nữa là.”

Tùng Lâm tối sầm mặt khi nghe câu nói ngạo mạn ấy, cậu đáp:

“Tôi không đẹp trai như cậu, chắc cũng chẳng giỏi như cậu nhưng tôi chơi đàn chắc chắn còn khá hơn cậu đấy!”

“Vậy ư? Cậu có biết cái đàn này muốn chơi được thì phải rèn luyện thế nào không?”

Tùng Lâm chưa kịp trả lời thì Hương Ly đã cất tiếng hỏi:

“Đàn này là đàn gì vậy Lâm?”

Lâm ngẩng lên. Mấy người bạn kia ai cũng ăn nói cộc cằn với cậu, sao chỉ có cô bạn này lại dịu dàng như vậy? Câu hỏi của cô rất chân thành chứ không có ác ý gì với cậu. Trong lòng cậu cảm thấy thật ầm ập, cậu mỉm cười:

“Cái này là đàn ghita, cậu không biết à?”

“Ồ đúng rồi! Tớ đã nghe đến đàn ghita nhưng nhớ mãi cũng không nhớ được. Tớ nghe các chú chơi đàn này hay lắm.” – Hương Ly mỉm cười. Nụ cười của cô bé và cả con mắt long lanh cũng cười theo khiến cho Tùng Lâm thấy rất yêu mến cô.

“Vậy cậu có biết chơi đàn này không?”

“Không, khi nào cậu thử chơi đi.”

“Bây giờ tớ chơi luôn nhé?”

“Thôi, chúng ta có thể chơi vào giờ ra chơi, nhưng giờ ai cũng phải vào học cả, vì thế cậu cứ cất cái đàn đi rồi chúng ta sẽ chơi sau.” – Hương Ly vẫn nở nụ cười thân thiện.

“Ừ thế tớ nghe cậu.” – Tùng Lâm mỉm cười. Cậu ấy chẳng đẹp trai gì nhưng sao cười lại ầm ập dịu dàng vậy chứ?

Tú Phong và Hoàng Vũ thấy vậy xì một cái, còn Thiên Duy chẳng nói chẳng rằng gì. Hương Anh thì bó tay, Hương Ly lúc nào cũng thế cả, chẳng bao giờ chê bai ai.

“Chào các con, cô xin giới thiệu cô tên là Trang, cô sẽ đảm nhiệm công việc chủ nhiệm của lớp ta!”

Cả lớp nhìn cô giáo xinh đẹp đứng trên bục, dù cô rất dịu dàng nhưng dường như tất cả đã quá quen cô Phương nên chỉ cười gượng nhìn cô giáo mới. Cô nhìn cả lớp một lúc rồi cười tươi:

“Cô cũng mới chuyển lên đây dạy, trước kia cô dạy ở nơi khác. Cô cũng giới thiệu với các con một bạn học sinh mới, bạn ấy là con trai cô và rất mong được vào lớp ta.”

Cô Trang ra cửa vẫy vẫy ai đó. Và rồi cô bước vào, theo sau là...

Tùng Lâm!

“HAHAHAHA!!!!!!!!” – Một tràng cười vỡ bụng vang lên.

Cả lớp làm sao có thể nhịn cười trước cậu bé “màu sắc sắc sỡ” như vậy chứ. Quần áo, đầu tóc cậu chẳng ra cái gì cả, cậu cũng chẳng đẹp trai như các hoàng tử hôm nào của lớp. Nhưng chính vì thế mà cả lớp lại quên đi cả nỗi nhớ cô Phương, cười sảng sặc. Mấy đứa còn trêu:

“Cô ơi, cô xinh thế mà con trai cô buồn cười vậy?”

“Bạn ấy giống ca sĩ quá đi, haha!!!”

“Rất vui được gặp bạn, bạn vào đây đi!”

“Bạn trông đáng yêu đấy!”

“Bạn biết hát không? Trông bạn giống ca sĩ lắm.”

Tràng cười giòn giã làm cho cô Trang quên đi cả việc định mắng con trai một trận. Sáng nay vì cô bận nên đi sớm, bảo bà Tùng Lâm đưa đến, ai dè bà cứ chiều nó để nó ăn mặc thế này. Dẫu sao làm cả lớp cười là cô cũng cảm thấy vui rồi.

“Các cậu không thể dừng lại được à?” – Một tiếng nói vang lên làm cả lớp im bật.

Hoàng Vũ vẫn ngồi đó cạnh Hương Ly, ánh mắt cậu như một con dao sắc lạnh.

“Cô không chăm sóc gì cho bạn ấy sao, cô thật không đáng là một người mẹ!” – Lời nói ngỗ ngược của cậu làm cho cả cô giáo và các bạn bàng hoàng. Thiên tài Hoàng Vũ sao lại có thể nói ra những lời như vậy?

Cô Trang vì còn trẻ nên cũng dễ khó chịu, nhất là với đứa học sinh mới vào mà đã nói cô hỗn láo như vậy. Cô đáp:

“Cô sẽ bảo lại bạn ấy phải ăn mặc đúng hơn, và cô cũng mong mẹ con về dạy lại con đi. Mẹ gì mà để con trai bé tí đã hỗn thế à?”

“Cô thôi đi!!!!” – Hoàng Vũ hét lên.

Cậu bé nhảy xuống, chạy ra khỏi lớp. Đôi mắt rực lửa suýt nữa trào nước mắt. Cô Trang định chạy theo nhưng đành dừng lại. Cô biết cô nặng lời, chắc cậu bé ấy giận cô. Dẫu sao trẻ con dễ quên, rồi cậu bé ấy sẽ quay lại. Cô quay về bắt đầu bài học với lớp.

Chỉ có nhóm bạn Hương Ly, Tú Phong, Hương Anh thì ngạc nhiên vô cùng trước phản ứng của Hoàng Vũ. Sao nhắc đến “mẹ” mà cậu lại như vậy chứ?

Bỗng cậu bé Tùng Lâm đứng dậy chạy vụt ra ngoài theo Hoàng Vũ. Cô Trang không ngăn kịp, đành để cho Lâm đi.

Bầu trời xám xịt, từng hạt mưa bắt đầu rơi.

Mưa...

Ngày đó là một ngày mưa...

Hoàng Vũ dựa vào lan can, nước mắt cậu bé trào ra. Cậu bé không thể nhớ được những gì xảy ra ngày hôm đó. Chỉ biết, người phụ nữ mà thuở thơ ấu đã yêu thương cậu, ngày đêm bên cậu bỗng dưng không còn nữa. Trong ký ức giờ chỉ mập mờ trôi nổi.

ĐOÀNG!

Hoàng Vũ bịt chặt tai lại, cậu sợ tiếng sấm sét! Cứ khi nghe thấy những tiếng này là dường như có tiếng hét của ai đó đang vang lên trong ký ức của cậu. Và rồi mọi thứ vỡ tan ra, trôi đi, từng mảnh ký ức đã không còn nguyên vẹn trong tâm trí của cậu bé. Cậu không thể nhớ, vì lúc đó cậu còn quá nhỏ, đến bây giờ cậu cũng không đủ nhận thức được.

“Cậu đừng như vậy!” – Bỗng một bàn tay đặt lên vai Hoàng Vũ.

Cậu bé quay lại. Tùng Lâm đang ở ngay đằng sau cậu. Sao cậu cảm thấy tức giận như vậy chứ? Cậu hét lên:

“Cậu đi đi, tôi không muốn thấy cậu đâu!”

“Tớ xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì?”

“Nếu tớ làm cậu khó chịu thì tớ xin lỗi. Tớ biết tớ không nên ăn mặc quái dị như thế này đến trường, tớ sai, cậu đừng trách mẹ tớ.”

Hoàng Vũ lặng đi trong nước mắt, mãi cậu mới nói:

“Cậu yêu mẹ cậu lắm hả?”

“Ừ mẹ tớ là người mà tớ yêu nhất! Tớ còn viết bài hát về mẹ đấy.”

“Viết bài hát? Cậu làm nhạc sĩ à?”

“Hi hi tớ nghĩ ra giai điệu thôi, chứ nốt nhạc thì tớ không biết. Nhưng tớ có thể đánh bài đó trên đàn ghita đấy.” – Tùng Lâm khoe cây đàn của mình, cậu chạy theo Vũ đã tranh thủ mang nó theo. – “Hay để tớ hát thử cậu nghe nhé?”

“Ừm...” – Hoàng Vũ đã lâu lắm không nghe hát, giờ nghe cho đỡ buồn vậy.

Tùng Lâm vui sướng vô cùng, cậu rất thích được người khác đồng ý nghe cậu hát. Cậu bắt đầu gảy đàn và hát:

“Con yêu mẹ

Mẹ là mặt trời ấm áp

Mẹ là hạt mưa mát dịu
Con nhớ những lúc mẹ ru con ngủ
Con thích những khi mẹ cho con chơi đùa
Mẹ giống như một bà tiên hiền hậu
Mẹ thật đẹp như một hoàng hậu trong truyện cổ tích
Con muốn mẹ lúc nào cũng chơi với con, dạy con học
Con yêu mẹ lắm lắm!”

Lời bài hát ngây ngô “tự sáng tác” nhưng lại khiến cho Hoàng Vũ phải cố kìm nước mắt. Tùng Lâm chơi đàn ghita rất hay, chắc do cậu thích chơi và tình cờ chơi ra cái giai điệu này thì cậu ghép thêm lời bài hát và hát vào. Đặc biệt giọng hát của cậu hay đến mức mưa cũng phải ngừng, nắng phải lên, đến Hoàng Vũ lạnh lùng như vậy cũng phải rưng rưng nước mắt...

Nhưng có lẽ, cậu bé khóc chỉ vì giọng hát đó một phần thôi.

Tùng Lâm, hay bất cứ người bạn nào khác...

...đều có mẹ...

“Cậu hát hay lắm!”

“Thật hả? Cậu là người đầu tiên trong trường này khen tớ hát hay đấy!” – Tùng Lâm cười sung sướng.

“Vây tớ rất vinh dự.” – Hoàng Vũ cố nở một nụ cười nhẹ.

“Cậu tên là gì thế?”

“Tớ tên là Hoàng Vũ.”

“Tên cậu đẹp đấy, trông cậu như vậy chắc là cậu học giỏi lắm. Cậu đã khen tớ vậy, hay là làm bạn đi.”

“Bạn hả? Tớ...làm bạn với các bạn kia rồi.”

“Ôi bạn bè thì đâu có giới hạn số lượng! Đi, tớ thích làm bạn với cậu đó. OK nha?”

Hoàng Vũ cười gượng:

“Ừ được!”

Tùng Lâm cười rạng rỡ, chưa bao giờ cậu cảm thấy hạnh phúc đến vậy. Bạn bè ở trường cũ chẳng ai đồng ý kết bạn với cậu vì cậu xấu quá, ai dè cậu lại được làm bạn với cậu bé mà sáng nay hai cậu còn “không đội trời chung”.

“Bài học đầu tiên có bóng hình núi sông

Yêu thương những cánh đồng

Nối tiếp đường cha ông.

Bài học đầu tiên ấm êm lời ru của mẹ.

Con cò trắng bay qua câu ca dao ngọt ngào...

Bài học đầu tiên sóng vỗ lời biển xanh căng no những cánh buồm chở tiếng hò quê hương.

Bài học đầu tiên cảm ơn thầy cô đã dạy

Con đường tới tương lai xây đất nước đẹp giàu...

Bài học đầu tiên em đã thuộc rồi thầy ơi. Là bài ca yêu Tổ quốc không bao giờ em quên...!”

“Hoan hô hay quá!”

“Tùng Lâm, cậu đúng là thiên tài âm nhạc!”

“Cái tài lẻ của cậu đỉnh thật.”

“Eo ôi hát hay thế? Bạn của Hoàng Vũ đúng là chỉ toàn người siêu.”

Tùng Lâm ngượng nghịu khi nghe Hương Ly, Thiên Duy, Tú Phong, Hương Anh khen ngợi. Những người bạn này lúc đầu cậu chẳng ưa gì cả, nhưng giờ đây họ đã cho cậu niềm vui chưa bao giờ cậu có được. Không ngờ giọng hát của cậu lại có thể xua đi mọi ý xấu khi người ta nhìn ngoại hình của cậu, đến cả Hoàng Vũ còn thích chơi với cậu kia mà.

Riêng cô bé Hương Ly, cô đã hiểu ra vì sao lúc mùa hè cô cứ cảm thấy có cái gì thiếu thiếu. Đó chính là âm nhạc và nói đúng hơn là nghệ thuật. Dù học Toán, học Tiếng Việt,...đều có cái vui nhưng không có nghệ thuật thì cuộc sống vẫn thật là nhàm chán. Những tiếng ca, bài hát đi vào lòng người giúp cho cô cảm thấy yêu đời hơn, quên đi nước mắt nỗi buồn, quên đi vất vả mồ hôi mà đã phải bỏ ra. Tùng Lâm không chỉ hát hay mà còn vẽ đẹp nữa, cậu đã tô đậm thêm cho cuộc sống của những cô cậu học trò này thêm nhiều nụ cười. 4 năm rồi, tưởng rằng năm thứ 4 này là vui nhất.

Nhưng năm nào cũng phải có một cái gì đó khác biệt...

Và còn một năm nữa mới hết thời Tiểu học, liệu các bạn học trò nhỏ có gặp được sự khác biệt ấy?

9. Chương 1 .8

Hạt mưa ngày ấy - Chương 01.8

LỚP NĂM: Viên bi màu đỏ

Tuổi học trò trôi nhanh như cơn gió bay trên bầu trời. Vừa hôm nào những người bạn vẫn còn nhỏ xíu ngây thơ mà giờ đây đã vào lớp 5 rồi. Không còn đâu Hương Ly ngây ngô cho rằng trường mình là khu vườn cổ tích nữa, cô bé ấy cũng đã lớn lên cùng các bạn và cũng biết suy nghĩ, biết ước mơ. Hương Anh thì có ước mơ trở thành một cô giáo vì cô bé hiện tại học dẫn đầu cả lớp. Tú Phong ngày càng trở thành một cậu bé đam mê bóng đá, dường như đó chính là ước mơ của cậu. Thiên Duy thì vẫn đẹp trai như ngày nào, nhưng hình như nhóm bạn phát hiện ra cậu đã biết đi theo một con đường của riêng mình. Ngay từ hồi mới gặp Hương Ly cậu đã rất thích những vì sao, và rồi khi được học về Địa lý, Khoa học cậu bắt đầu tìm hiểu về thiên văn học vì cậu muốn làm nhà khoa học. Nói thiên văn học nghe cho oai chứ cậu vẫn chỉ học những bài cơ bản về các hành tinh, các vì sao chứ không to tát gì. Còn Tùng Lâm thì chắc ai cũng biết, cậu là một thiên tài âm nhạc của trường, không những vậy còn đàn hay, dẫu rằng giọng hát của cậu nhẹ nhàng nhưng dễ chạm vào trái tim người nghe. Còn Hoàng Vũ, chẳng biết cậu ấy có ước mơ gì nhưng khéo cậu có thể là một giáo sư, tiến sĩ hay một cái nghề cao siêu vì cậu ấy quá thông minh, càng lên lớp cao thì lại càng học giỏi.

Chỉ có mỗi cô bé Hương Ly thì chưa biết sau này mình sẽ làm gì. Cô bé thấy các bạn mình mơ ước thì cũng thích lắm nhưng mà nói đúng ra thì...nghề gì cô bé cũng khoái!

Dù là không còn mơ mộng về truyện cổ tích nhưng cô bé vẫn rất thích đọc. Cô Thảo vẫn thường sang đọc truyện cho cô bé nghe. Tối ấy, ngày trước khi đến học lớp 5, tự dưng Hương Ly bảo cô Thảo:

“Ước gì những nhân vật trong truyện là có thật nhỉ, con ước sẽ có một vị tiên đem cho con bảo bối gì đó có thể nhìn thấy ước mơ của con.”

“Con nhất định sẽ tìm được bảo bối ấy mà. Cô sẽ mong là bảo bối ấy có thể đáp ứng mọi nguyện cầu của con.”

“Con cảm ơn cô.” – Hương Ly mỉm cười. Lúc cô cười thì con mắt ấy thật là đẹp...

Giờ đã lớn rồi nên Hương Ly có thể tự đi bộ đến trường. Sáng sớm con đường thật là đẹp. Lá vàng thu bay nhẹ nhàng trong gió, rơi xuống ngập vàng con đường nắng dịu. Những cơn gió thoang thoảng lướt qua mái tóc dài mượt mà của cô bé, nắng cũng mỉm cười với cô khi đang đứng trên vòm lá xanh còn ướt sương. Có

cánh chim bay trên bầu trời. Cô bé đưa mắt nhìn theo cánh chim ấy cứ bay xa dần, trong lòng trào lên một điều gì đó cũng vọng theo, xa xăm theo...

Bỗng nhiên có cái gì đó lẩn lẩn rồi đụng vào chân cô bé. Hương Ly giật mình nhìn xuống.

Một viên bi màu đỏ sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Màu đỏ và màu nắng khiến cho cô bé chói cả mắt, nhưng cô vẫn cúi xuống nhặt viên bi đó lên. Khi đưa viên bi lại gần cô lại càng thấy nó đẹp. Nó đẹp một cách huyền ảo, tưởng rằng chứa đằng sau màu đỏ ấy còn cái gì đó nữa. Viên bi của ai mà đẹp thế này?

“Bạn gì ơi cho tớ xin lại viên bi đó đi!”

Hương Ly ngẩng lên. Trước mặt cô là một cậu bé rất to béo, phải nặng gấp bốn năm lần cân nặng của cô là ít. Trường của cô rất ít khi có ai béo như sumo thế này, nhưng cô lại thấy cậu bé này thật dễ gần. Gương mặt béo đầy thịt nhưng lại đang cười vô cùng đáng yêu, mắt đeo cái kính to tròn trông cậu bé lại càng dễ thương hơn.

“Đây là viên bi của bạn à?” – Hương Ly bạo dạn hỏi.

“Ừ tớ đang đi thì làm rơi nó, may quá nếu mất chắc tớ không chịu nổi mất!”

“Sao lại không chịu nổi?”

Cậu bé ngượng nghịu:

“Vì...vì viên bi này là bảo bối của tớ!”

“Bảo bối? Bảo bối gì vậy?”

“Ồ thì...Không nói cho bạn đâu, tớ không nói cho người lạ. Tớ đi học đây, cảm ơn bạn nhé!”

Cậu bé đó nhanh chóng đi luôn. Nhưng Hương Ly nhìn lên áo đồng phục của cậu ta rồi gọi lại:

“Ê này, bạn mặc đồng phục cùng trường với tớ à?”

“Hả?” – Cậu bé quay lại. Cô bé ấy cũng mặc đồng phục đó. – “Bạn cũng học trường này?”

“Tớ học năm nay năm thứ 5 rồi. Tớ chưa gặp bạn bao giờ, bạn mới đến học à?”

“Ừ gia đình xin học cho tớ từ hè rồi, hôm nay tớ chỉ việc đến thôi.”

“Bạn xin vào lớp 5A?”

“Ừ đúng rồi! Bạn cũng học 5A à?”

“Hi hi vậy chúng ta sẽ trở thành bạn cùng lớp rồi!” – Hương Ly cười, gương mặt cô bé lại càng xinh xắn.

“Hay quá, vậy là tớ không sợ ngại nữa rồi.”

“Ngại gì chứ? Lớp tớ sẽ luôn chào đón người bạn vui tính như bạn.”

“Tớ có gì mà vui tính? Đi đi, bạn dẫn tớ đến cái!”

“Thế thì phải cho tớ biết cái bảo bối của bạn!”

“Ồ khôn thế? Được rồi!” – Cậu bé đó suy nghĩ một lát rồi mỉm cười.

Hai người bạn cùng nhau đi đến trường.

“Mà cậu tên gì nhỉ?”

“Hương Ly! Còn cậu?”

“Bảo Nam.”

“Tên hay ghê!”

“Quá khen rồi!”

“Thôi không hỏi tào lao nữa, hỏi vấn đề chính đi. Cho tớ biết cái viên bi màu đỏ này sao lại là bảo bối của cậu vậy?”

“Nó là kỷ vật mà tớ không thể nào quên được.”

“Thế à? Sao lại không quên được?”

Cậu bé ngừng một lúc, nhìn lên bầu trời mỉm cười nói:

“Thực ra nhà tớ rất nghèo...”

“Sao?”

“Bố tớ bị bệnh, mẹ tớ ngày ngày phải làm việc cật lực để giúp đỡ gia đình. Tớ thương bố mẹ lắm, tớ ước có một ngày tớ sẽ kiếm được ẹ một đồng tiền thôi để mẹ vui. Nhưng tớ không biết làm gì cả. Một hôm tớ gặp một chú là bố của bạn thân tớ ở trường cũ, chú ấy rất giàu nhưng hầu như quanh năm chú ấy lo công việc nên lúc nào cũng buồn bã, âu sầu. Thằng bạn tớ nó bảo là nếu như tớ làm chú ấy vui vẻ thì thế nào tớ cũng được tiền. Tớ liền cùng thằng bạn diễn hài, tự dựng thế nào chú ấy vui vẻ suốt cả mấy hôm luôn...”

“Hả? Làm thế nào mà được vậy?”

“Tớ và thằng bạn diễn kịch đã dành nhưng mà còn nhảy Gangnam Style kia!”

“Trời cậu biết nhảy cái đó á? Tớ chỉ nghe nói đó là một video ca nhạc gây sốt toàn cầu mới đây, nhưng mà tớ chưa nhìn thấy cái điệu đó. Tên nó là “điệu nhảy ngựa” tớ nghe chắc khó lắm.”

“Ừ thì không khó đâu Ly ạ, chỉ cần như thế này này (nhảy luôn Gangnam Style). Ộp Ộp Ộp Ộp pa Bảo Nam xì tai!”

Hương Ly bật cười ha hả, chưa bao giờ cô thấy điệu nhảy nào ngộ nghĩnh thế. Thảo nào mà già trẻ lớn bé toàn mê cái Gangnam Style này cả. Ưa nhưng mà Bảo Nam vừa hát cái gì ấy nhỉ? Không phải là Gangnam mà hình như là “Bảo Nam xì tai”. Cô bé lại cười to.

“Chưa bao giờ tớ cười vui thế cả! Chú ấy vui là đúng rồi, thế sau đó cậu nhận được tiền chứ?”

“Có chứ, chú ấy cho tớ cả một khoản tiền to luôn, tất nhiên nhà tớ không dám nhận nhiều. Chú ấy còn định cho riêng tớ tiền nhưng tớ không nhận, tớ bảo tớ chỉ cần tiền trang trải cuộc sống cho gia đình tớ thôi. Thế là chú ấy tặng tớ viên bi này. Tớ nhận luôn. Chú ấy bảo: “Viên bi này là bảo bối của cháu, nó sẽ giúp cháu có được ước mơ của mình, soi sáng cho cuộc đời cháu.” Và quả thật nhờ nó mà tớ có được ước mơ đấy. Tớ ước gì sau này tớ sẽ làm một diễn viên hài kiêm nhảy nhót, nghĩ đến mà tuyệt!” – Bảo Nam cười sáng khoái.

Hương Ly nghe vậy rất thích thú. Cậu bé Bảo Nam này thật là tốt bụng, lại còn lạc quan yêu đời như vậy dù hoàn cảnh có ra sao.

“Tớ cũng muốn có ước mơ, cho tớ mượn viên bi được không?”

“Được chứ!” – Bảo Nam đưa ngay viên bi cho Hương Ly.

Cô bé cầm viên bi. Tuy nó màu đỏ nhưng nó vẫn trong veo và có thể soi mặt vào đó.

Cô bé nhìn thấy con mắt của mình sáng long lanh chiếu qua viên bi...

Tự dưng cô dừng lại, nhìn mãi chính mắt của mình.

Bảo Nam thấy vậy cũng bắt đầu để ý.

“Này sao cậu không buộc tóc lên, che hết mắt rồi đấy!”

“Không, tớ xoa thế có ý cả!”

“Ý?”

“Mắt phải của tớ không nhìn được...” – Cô bé cất giọng rất nhỏ.

“Trời!” – Bảo Nam ngạc nhiên – “Không nhìn được á!!!!?”

“Cậu không thể nói nhỏ à?”

“Ồ tớ xin lỗi. Tớ trông cậu rất xinh, không ngờ cậu lại...”

“Tớ nghe cậu đó nhiều rồi!”

“Thôi đừng buồn nữa, ai cũng có khuyết điểm mà. Như tớ đây cũng béo ú béo ụ, mọi người bảo nhà tớ nghèo mà tớ ăn lắm, nhưng mà tớ bị béo phì từ nhỏ đấy. Nhưng tớ không buồn đâu, tớ thấy béo rất đáng yêu mà!”

“Ôi cậu lúc nào cũng vui vẻ được.”

“Tất nhiên rồi, vì thế cậu lúc nào cũng phải vui vẻ nhé. Màu đỏ tượng trưng cho sự vui vẻ mà! À tớ nghĩ ra rồi, hay sau này cậu làm bác sĩ đi?”

“Bác sĩ?”

“Làm bác sĩ để chữa mắt, thế là cậu có được đôi mắt sáng, rồi chữa cho tất cả những người bị bệnh mắt như cậu nữa! Ui ui chữa béo phì cho tớ nữa, hehe!!!”

“Cậu thật là...” – Hương Ly cười, đánh yêu Bảo Nam một cái.

Năm nay cô lại có một người bạn.

Bạn ấy không phải hoàng tử đẹp trai, học giỏi, hát hay,...

Mà bạn ấy mang đến niềm vui cho cô.

“Giới thiệu với mọi người, đây là Bảo Nam. Bạn ấy là bạn mới của lớp mình, tớ vừa mới quen, hay cho bạn ấy gia nhập nhóm ta nhé?”

Hương Anh thấy cậu bé đeo kính cận giống mình thì hưởng ứng liền:

“OK chào mừng cậu!”

Tú Phong thì xì một cái:

“Cậu biết đá bóng không đó?”

“Cậu có thể nghiên cứu các vì sao không?” – Thiên Duy dò xét.

“Cậu biết hát không?” – Tùng Lâm cười tủm tỉm.

“Học hành cậu có giỏi không? Trông cái mặt thế kia chắc không đâu nhỉ?” – Hoàng Vũ vẫn cái giọng lạnh tanh đó.

Bảo Nam thì cứ cười toe cười toét:

“Tớ trả lời từng câu vậy. Đá bóng thì tớ đá nhiều rồi, khoa học cũng là môn tớ yêu thích, tớ vừa thích nhảy vừa thích hát và học tập thì bằng điểm đây.”

Bảo Nam giơ cái bảng điểm lớp 4 ra. Toàn 9, 10, dù là không 10 tất như Hoàng Vũ nhưng cũng để cậu hài lòng.

“Bạn ấy cũng có tài riêng mà, lại còn có một viên bi làm bảo bối đấy.” – Hương Ly bô lô ba loa luôn.

Đúng là con gái, chẳng biết giữ miệng gì cả.

Bảo Nam đành phải lôi vật thiêng ra. Viên bi tuyệt đẹp làm cho cả nhóm thích thú vô cùng, thốt lên vì quá đẹp. Bỗng Tú Phong giật phắt lấy viên bi:

“Ê cậu làm gì thế? Trả tớ đây!”

“Tớ muốn chơi thử!”

“Bi này không dùng để chơi đâu.”

“Không dùng để chơi thì làm cảnh chắc. Tớ thử phát thôi.”

Tú Phong lúc nào cũng nghịch ngợm vậy. Cậu liền ngồi xuống lẫn viên bi. Viên bi lăn lăn, màu đỏ của nó lấp lánh lại càng thêm đẹp. Nhóm bạn trầm trồ, vui sướng ùa vào mà đòi chơi bi. Mới đầu năm đã vui vậy rồi. Đến Hương Anh là con gái mà cũng “cá tính” thật. Chỉ có Hương Ly chịu chết, cô bé có biết chơi bi đâu, lữ kia ra rìa cô nhanh thế?

Bỗng dưng cô cảm thấy hoa mắt, con mắt bên phải bỗng đau dữ dội. Mọi thứ cứ mờ mờ đi...

“Tở thẳng! Đến lượt tớ!”

“Nào lăn đi, lăn đi!”

“Hương Ly vào đây chơi cùng đi.” – Hương Anh vừa chơi vừa gọi. – “Hương Ly sao không trả lời vậy?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Hương Anh giật mình quay lại. Cô hét lên một tiếng khi thấy cảnh tượng trước mắt:

“HƯƠNG LY!!!!!!”

10. Chương 2 .1

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.01

CHƯƠNG 2: “THE BOYS OF DARNES” – KÝ ỨC, BÓNG TỐI VÀ NHỮNG NỖI ĐAU

(1) Sự đổi thay của số phận

Những cơn gió thổi trên con đường lạnh vắng, xua đi cái ẩm áp sáng nay để rít lên hơi lạnh của chiều đông đang về. Gió thổi, mây bay, từng gợn mây vờn vũ trên bầu trời như báo hiệu một cơn mưa sắp đến. Có tiếng sấm rền vang ở nơi đâu. Từng cánh chim hồi hải bay khắp bầu trời xám xịt, đương đầu với cơn gió để tìm nơi trú ngụ. Cái gì cũng vội vàng, vạn vật như đang chạy thật nhanh để tránh mưa vậy. Chỉ có một cô gái giữa con đường vắng vẻ mênh mông thì lại đi rất chậm, dường như việc mưa không ảnh hưởng gì đến cô. Gương mặt cô rất xinh đẹp với mái tóc dài tung bay trong gió, lại cài thêm một bông hoa hồng nhưng bước chân cô cứ thế đi không thêm để ý đến vẻ đẹp của chính mình, đôi mắt như nhìn vào hư vô. Đôi mắt ấy bị che đi một bên, chỉ còn lại một con mắt rất đẹp được lộ ra, nhưng con mắt đó dù long lanh đẹp đến mấy cũng rất vô hồn, tưởng như không nhìn lên bầu trời, không nhìn về phía trước, chỉ nhìn thấy khoảng không vô định của ký ức xa xăm.

Cô không tài nào nhớ ra được...

Mọi thứ của ngày hôm ấy vụt chốc tan thành mây khói. Cô không tài nào nhớ ngày xưa cô đã từng là ai, là người như thế nào. Cô nhớ mình không phải là cô gái nghèo như ngày hôm nay. Cô nhớ cha mẹ cô không phải là hai con người ăn chơi sa đọa, ham mê vào cờ bạc mà rồi cả một cơ ngơi giàu có đã sụp đổ, căn biệt thự đã trở thành một căn nhà lụp xụp tồi tàn. Thế nhưng hai con người ấy vẫn mặc kệ, cứ đổ đốn, sa đà, làm bất cứ việc gì để được chơi cờ bạc. Đó là cha mẹ cô ư? Cô không tin!

Năm nay, cô đã bước vào tuổi 16 – tuổi còn đến trường, còn chưa đến trưởng thành, nhưng có lẽ cuộc đời cô đã gặp bao nhiêu đắng cay. Cô không tin vào những gì đang xảy đến với mình. Cô không tin là mình có những người bạn độc ác, ngày nào cũng cười nhạo cô, phỉ báng cô, coi cô như một con bệnh tật, con mù, con chột. Đến thầy cô giáo trong trường cũng không ai đối xử tốt với cô cả. Một ngày đi học trôi đi là một ngày chịu biết bao sỉ nhục, ngày ấy cô còn sợ, còn khóc nhưng sau khi nhận sự lạnh lùng không quan tâm của những người thân xung quanh thì dường như trái tim ấy đã đóng băng, đôi mắt lạnh lợi đã như vô hồn, không còn nhìn thấy ai, con mắt bên trái của cô cũng chẳng để làm gì nữa, chỉ giúp cô nhìn đường mà thôi.

Chiều rồi, trời đang mưa. Cô không muốn về. Về lại bị hai con người đó hỏi học hành thế nào, rồi bắt làm bao nhiêu việc phục vụ cho họ, còn họ thì ngồi đó mà tiếp tục chuẩn bị bữa cờ bạc tiếp theo. Thà cứ đứng

đây, cảm lạnh cũng được, chết luôn cũng tốt, cứ để mưa xua tan đi đau khổ trong cô, để mưa tìm lại cho cô những thứ mà cô dường như đã có. Nhưng đó là gì?

“Hương Ly, sao lại đi dưới mưa thế này?”

Hương Ly quay lại. Cô gái ấy đang đứng dưới mưa, che ô. Mái tóc cô cắt ngắn, mắt đeo kính cận, nhìn rất ra dáng một cô gái tri thức.

“Hương Anh...” – Cô khẽ gọi tên cô bạn ấy.

Kỳ lạ thật đấy, sao cứ nhìn Hương Anh là Ly lại cảm thấy có gì đó thật quen? Hương Anh là người bạn duy nhất không xa lánh cô, lúc nào cũng ở bên cô, bảo vệ cô và trở thành bạn thân của cô từ những ngày đầu lên cấp II và giờ là cấp III. Nhưng còn cấp I thì sao? Cô không tài nào nhớ được cấp I của mình là như thế nào, và cô lại có cảm giác Hương Anh học với mình từ hồi cấp I cơ.

Hương Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười:

“Tớ có ô đây, tớ sẽ cùng cậu về. Đi thôi!”

Nụ cười của Hương Anh làm cho Hương Ly cũng muốn cười, nhưng cứ cười là cô lại dối lòng mình nên không muốn. Giờ cô chỉ sống thu mình, không muốn cười với bất cứ cái gì khác.

Hai người bạn lặng lẽ đi trên con đường mưa ấy. Hương Ly lạnh lùng không nói gì cả. Cô bạn đi bên cạnh bỗng thở dài.

Hương Anh nhớ lắm, ngày xưa đi với nhau, Hương Ly luôn trò chuyện vui vẻ, nụ cười luôn thường trực như ánh mặt trời rạng rỡ. Nhưng đó chỉ là cô bé Hương Ly của ngày xưa. Cô bé Hương Ly ham mê truyện cổ tích. Cô bé Hương Ly xinh xắn, ngây thơ, dịu dàng tốt bụng.

Giá như ngày ấy không xảy ra, thì Hương Ly giờ vẫn đang sống trong gia đình hạnh phúc, có bố Vũ Hùng giỏi giang, thành đạt, yêu thương gia đình, có mẹ Vũ Ngọc lúc nào cũng chăm sóc, nâng niu con gái, và có người hàng xóm là cô giáo Thảo dạy Mỹ thuật yêu thương cô bé như con ruột của mình vậy. Và hạnh phúc hơn là học trong ngôi trường có các thầy cô, bạn bè tốt bụng, không bao giờ trêu chọc cô bé, đặc biệt là 5 người bạn – 5 cậu bé ngày ấy...

Hoàng tử Tú Phong đáng yêu, có trí nhớ rất tốt, sống hết mình vì những gì mình ước mơ.

Thiên thần Thiên Duy đẹp trai, yêu những vì sao trên trời.

Thiên tài Hoàng Vũ giỏi giang, lạnh lùng nhưng thực chất rất tốt bụng.

Ca sĩ Tùng Lâm “dị hợm” nhưng hát hay, đàn giỏi, là siêu sao âm nhạc.

Và người bạn mà cô bé mới quen chỉ được vài tiếng đồng hồ buổi sáng sớm, cậu bé Bảo Nam hài hước. Viên bi màu đỏ của cậu giờ vẫn được Hương Ly giữ, nhưng cô lại quên đi tất cả rồi, không thể nhớ những gì thuộc về viên bi ấy.

Không còn gì ở lại nữa.

Mọi thứ xoá tan theo cơn mưa ướt đẫm.

Chỉ vì ngày hôm đó...

“Hương Ly!” – Hương Anh hét hoảng chạy đến.

5 cậu bé cũng chạy đến và học sinh cả trường cũng tò mò vây quanh. Hương Ly nằm ngất lịm trên đất, mặt cô bé tái đi. Tú Phong vội vàng đỡ cô bé dậy, lay gọi cô nhưng cô không tỉnh lại. Hoàng Vũ liền vén mái tóc của cô và kinh hãi khi thấy lớp bóng trắng băng con mắt phải nhuộm đỏ một màu máu. Máu ướt bóng, rồi loang khắp gương mặt xinh đẹp của Hương Ly. Ai nấy bỏ chạy tán loạn, chỉ để lại cô bé với những người bạn bằng hoàng thực sự.

Thiên Duy quay lại thì thấy cô Thảo vội gọi to:

“Cô Thảo ơi, bạn Ly có chuyện rồi!”

Cô Thảo nghe vậy thì không tin vào tai mình nữa, chạy ngay đến chỗ Hương Ly. Cô suýt ngất khi nhìn thấy cô bé như vậy, chuyện gì lại xảy ra thế này!?? Nhưng cô Thảo vẫn cố gắng bình tĩnh, cùng nhóm bạn đưa Ly lên phòng y tế. Sau khi đã sơ cứu, Hương Ly được chuyển ngay lên bệnh viện cấp cứu khẩn cấp.

Tiếng còi xe cấp cứu vang lên trên con đường mưa bắt đầu rơi. Trong xe, những người bạn không ngớt lay gọi Hương Ly:

“Hương Ly, tỉnh lại đi!”

“Ly, cậu làm sao thế? Mau mở mắt ra đi!”

Họ càng cố lay gọi, cô bé lại càng không tỉnh. Chỉ có những giọt máu vẫn cứ rơi khỏi con mắt đang cố che mình sau lớp bông mỏng manh.

Trường mầm non Y.

“Lúc ở nhà mẹ cũng là cô giáo, khi đến trường cô giáo như mẹ hiền...”

Vũ Ngọc hài lòng khi thấy các bé ngồi hát rất ngoan. Tự dưng cô cảm thấy hơi buồn, con gái cô không được đi học mẫu giáo nếu không cũng được chính mẹ cô bé dạy học cho. Dẫu sao Vũ Ngọc cũng rất thích nghề dạy trẻ này, cô lại thấy vui hơn. Hôm nay phải mua quà gì cho Ly mới được, cô đang phân khởi mà.

Chuông điện thoại kêu. Ngoài trời mưa tầm tã, sao Vũ Ngọc lại có cảm giác không tốt cho lắm.

Ai gọi đây? Cô Thảo mà, chắc có chuyện gì vui rồi.

“Thảo à chị đây!” – Vũ Ngọc mỉm cười nhắc máy.

“Chị Ngọc...” – Giọng Thảo lạc đi, nghe như đang hoảng loạn.

Vũ Ngọc tái mặt:

“Thảo, sao thế em?”

“Hương...Hương Ly...”

“Hương Ly? Con bé làm sao!??”

“Chị mau đến bệnh viện đi!!!!” – Bống Thảo hét lên.

Trời tuy mưa nhưng cũng may cơm hộp vẫn ngon. Ông Vũ Hùng yên tâm cầm hộp cơm mang vào cho vợ để chốc nữa dùng bữa trưa. Bống ông vừa bước ra khỏi ô tô thì thấy Vũ Ngọc chạy ra, mặt cô hoảng sợ thực sự:

“Anh, mau đến bệnh viện!”

“Ngọc, em sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

“Ly...Ly bị ngất, mắt còn bị chảy máu. Anh mau đưa em đến đó đi!”

Hộp cơm trên tay Vũ Hùng rơi xuống từ lúc nào.

BIM BIM!!!!

Tiếng còi xe đường như đã bị át hết đi trong cơn mưa nặng hạt và dòng người như mắc cửi. Gần trưa mà đã tắc đường thế này rồi sao? Vũ Hùng và Vũ Ngọc tưởng rằng phát điên lên, càng cố lách qua lại càng bị lấn tới. Những kẻ lái xe kia sao vô lương tâm thế, đường dành cho ô tô thì toàn thấy xe máy với xe đạp. Nếu hai người mà đến muộn thì liệu chuyện gì sẽ xảy ra với Hương Ly nữa!

Dòng người cũng vẫn đi một chút. May quá, Vũ Hùng vội vàng lái thật nhanh.

Nhưng...

Ô tô không chạy được!

Trời đất ơi, chuyện gì thế này? Chết máy ư? Hay là lốp xe bị làm sao? Chiếc xe bị dừng lại làm đường càng thêm tắc, còi xe kêu inh ỏi, mưa cứ tuôn rơi rào rào khiến cho hai bố mẹ tội nghiệp ấy càng thêm hỗn loạn

không biết xử trí như thế nào. Cùng đường và không thể chịu nổi nữa, Vũ Ngọc vội vàng mở cửa chạy ra ngoài.

Vũ Hùng hốt hoảng khi thấy vợ lao ra giữa đường, ông không nghĩ gì cũng nhào người ra theo.

Một chiếc xe tải lao đến giữa màn mưa trắng xoá!

Người đàn ông đó chỉ kịp ôm chặt lấy vợ mình, ngã xuống...

“Bố ơi! Mẹ ơi!”

Giấc mơ của cô bé ấy cứ thét lên gọi như vậy. Mọi thứ đều quay cuồng, đều rối loạn. Có tiếng còi xe cấp cứu vang lên mơ hồ, ban đầu nghe rất rõ rồi cuối cùng chỉ còn là những tiếng vọng nơi xa.

Và rồi, mọi thứ chỉ còn là màu trắng...

Ký ức cũng bị màu trắng ấy xoá nhoà đi...

“Chị Thảo, hãy bằng lòng cho chúng tôi nuôi cô bé này thì cả bố mẹ của nó cũng đều được cứu sống!”

Đó là lời nói đã ám ảnh trong tâm trí của cô bé Hương Anh suốt bao nhiêu năm nay. Lúc đó, mọi người đều không chịu nổi tấn bi kịch, 5 cậu bé dường như lâm vào trạng thái hoảng loạn, cô Thảo thì không tin vào chuyện gì xảy ra nữa, chỉ có Hương Anh dù đau khổ tột cùng vẫn đủ nghe thấy lời nói ấy. Lời nói của một vợ chồng quyền quý nhưng hình như không có con, họ vào bệnh viện và sẵn sàng giúp đỡ gia đình Hương Ly với điều kiện Hương Ly phải là con gái họ.

Cô Thảo không thể nhận thức được gì nữa, chỉ biết gật đầu đồng ý vì sinh mạng của ba con người ấy đang như ngọn đèn trước gió. Cô bé Hương Ly nếu như không được cứu ngày hôm đó có lẽ cô đã chết vì căn bệnh đột ngột tái phát dữ dội. Thế nhưng, khi cô tỉnh lại thì mọi thứ dường như đã bắt đầu lại từ đầu. Cô đến sống cùng người cha người mẹ lạ mặt ở một nơi rất xa, cô quên đi mọi thứ, chỉ có Hương Anh may mắn biết được chỗ cô học nên bảo gia đình xin đến học cùng cô, còn kỷ niệm về những người bạn khác thì đã vùi chôn theo những ký ức mà Hương Ly đánh rơi đi. Hương Anh đã ở bên Hương Ly, chứng kiến cuộc sống mới của Hương Ly mà lòng quặn thắt. Bạn của cô càng lớn càng xinh đẹp nhưng lại càng lạnh lùng, xa lánh, sống khép mình vào bóng tối, vào những cơn mưa, vào cơn đau mắt hằng đêm phải chịu đựng. Nhưng điều mà Hương Anh đau lòng nhất là cái gia đình giả tạo của Ly đã đổ đốn thế nào, vậy mà Hương Ly lại không được phép trở về với gia đình thật dù Hương Anh biết Vũ Hùng, Vũ Ngọc đã bình phục và không ngày nào là người nổi nhớ con, ngày nào cũng đi tìm con gái. Vả lại Hương Ly có trở về thì cũng không nhớ lại được gì nữa.

Đến ngõ nhà, Hương Ly bỗng giữ tay bạn lại:

“Về đi!”

“Cậu bảo tớ về à?”

“Ừ!”

“Chỗ này còn mưa, để tớ đưa cậu về đến nhà thì tớ về.”

“Tớ bảo cậu về đi mà!” – Giọng Ly như ra lệnh.

Hương Anh đành phải nghe lời, nhưng cô vẫn lo:

“Cậu sẽ không sao chứ?”

“Không sao đâu, cậu mau về ngay đi!” – Có lẽ từ mấy năm nay đây là câu nói dài nhất của Hương Ly.

Hương Anh nhìn bạn một lúc lâu rồi đặt vào tay bạn cái ô:

“Cầm lấy đi về đi kéo ướm! Tạm biệt!”

Rồi cô chạy vụt đi trong mưa. Hương Ly nhìn theo, con mắt ấy lại muốn khóc...

Bỗng có tiếng hét the thé vang lên từ trong ngõ:

“Con kia, mày vào đây!”

Hương Ly chưa kịp định thần để đi vào thì một người đàn bà to béo đi ra, chỉ chưa đầy vài giây bà ta đã bẻ gãy chiếc ô mỏng manh trên tay cô. Cô sững sờ rồi tức giận:

“Mẹ làm gì vậy???”

“Cuối cùng cũng mở mầm cơ à? Mày sướng nhỉ, nhà đang nghèo như ổ chuột chết mà mày còn mua được cái ô này sao? Giàu rồi thì biến đi sao còn vác mặt về đây!!!!?”

Hương Ly giật mình vội vàng chạy về phía nhà mình thì thấy phải đến trăm người đang vây quanh nhà mình. Cô hốt hoảng len vào sân nhà thì thấy mấy chục người khỏe mạnh lực lưỡng đang đánh gã đàn ông hèn nhất kia.

“Mày có trả tiền ngay không?”

“Mày nợ nhà ông bao nhiêu tiền rồi? Một là mày trả không thì tao xé xác mày ra cùng với cái nhà rách của mày!”

“Đánh chết thằng già này đi tụi bay, không thể để nó quít được.”

Mấy tên đó tiếp tục đánh đá “bố” của Hương Ly. Đó là kẻ đã đối xử tệ bạc với cô, đã khiến cô đau khổ suốt thời gian qua. Nhưng, hần cũng đã chăm sóc cô...

“Dừng lại đi, các ông đừng đánh nữa!”

Ai nấy giật mình khi thấy một cô gái trẻ chạy đến ôm lấy gã đàn ông già, khóc lóc van xin.

“Mày là con gái thằng này à?”

“Tránh ra đi, nếu mày cản trở bọn tao thì bọn tao đánh cả mày đó!”

“Được, cứ đánh đi, miễn là đừng có đánh bố tôi!” – Hương Ly hét lên.

Mấy kẻ đó không tin vào tai mình luôn:

“Á à con này được, thế cho cả nhà mày chết chung!”

Một quả đấm giáng xuống thẳng vào mặt Hương Ly.

“Chúng mày đừng hết lại!” – Bỗng có tiếng quát vang như sấm rền.

Hương Ly giật mình mở mắt. Mưa rơi mờ đi mọi thứ.

Đó là một chàng trai...

Chàng trai ác quỷ

Qua ánh mắt mờ nhạt theo làn mưa, Hương Ly nhìn thấy chàng trai ấy mặc chiếc áo khoác đen, dáng cao lớn đang tiến dần về phía cô. Cô không thể nhìn rõ được khuôn mặt, nhưng bắt chợt ánh mắt ấy nhìn thẳng cô và lóe sáng lên như ánh chớp trong đêm. Ánh mắt sắc lạnh như ác quỷ khiến cô rùng mình, kèm theo một nụ cười bí hiểm nhưng sao cô cảm thấy rất thân quen...

Mấy gã đàn ông đứng lên.

“Cậu chủ, sao cậu lại ngăn chúng tôi chứ? Chúng tôi đang xử lý gia đình kẻ đang nợ chúng ta mà”

“Hắn ta thì đánh chết đi, còn cô ta để lại đó!” – Giọng nói lạnh lùng đầy sắc nhọn vang lên trong màn mưa gió bão bùng.

“Sao? Cô ta có gì mà phải để lại!!!!?” – Ai nấy ngạc nhiên.

Chàng trai đó không nói gì, lững lững tiến lại về phía Hương Ly. Cô chưa kịp nhận ra chuyện gì thì cánh tay cô đã bị kéo dậy. Chàng trai ghé sát mặt cô, dù mưa gió và trời nhập nhoạng tối khiến cô không tài nào thấy được rõ nhưng cũng đủ để cô biết rằng, người đứng trước mặt cô thực sự rất đẹp trai. Nhưng vẻ đẹp đó như vẻ đẹp của một ác quỷ khiến cô rùng mình kinh sợ.

Cô định hỏi cậu ta định làm gì, nhưng chàng trai chỉ mỉm cười rồi kéo cô về phía chiếc xe máy thượng hạng nhìn rất khủng bố của mình, có vẻ là loại xe dành cho dân ăn chơi. Nhìn chiếc xe thôi cũng đủ để cô có cảm giác ngờ ngợ về con người này.

Chàng trai buông một tiếng lạnh lẽo:

“Lên đi!”

Hương Ly sợ không dám mở miệng và không dám ngồi lên chiếc xe máy đó.

“Chưa thấy cái xe này bao giờ sao?”

Lắc đầu.

Nhưng cậu ta không hề thương tình cho cô:

“Một là lên, hai là cha cô sẽ bị giết chết!”

Hương Ly kinh sợ. Dù là cô hận kẻ mà cô buộc phải gọi là “cha” đó cô vẫn không thể để cho ông ta chết. Cô đành phải ngồi lên xe, chiếc xe cao khiến cô chóng mặt. Chàng trai đó đã ngồi ngay lên, chiếc áo khoác dài bay như đôi cánh. Cô chưa kịp định thần thì cậu ta đã rồ ga phóng xe.

Mất đà, cô vội vàng ôm chặt lấy cậu ta!

Cả người cô đang lạnh buốt vì cơn mưa bỗng trở nên ấm áp đến lạ lùng. Thân người cao lớn và chiếc áo khoác dày của chàng trai bỗng nhiên sưởi ấm cô giữa giá rét mùa đông. Cô dựa chặt vào cậu ta, mặc cho cậu ta đưa cô đến đâu, mặc cho những hạt mưa nặng trĩu cứ rơi tới tấp lên người, lên mặt khiến cô đau rát.

Sức khỏe vốn đã yếu, lại gặp mưa thế này khiến Hương Ly lả dần đi. Đúng lúc đó xe phanh gấp lại trước một ngôi nhà lớn, chàng trai nhảy xuống và bảo:

“Xuống đi!”

Nhưng cô đã lả đi, mệt muốn ngất, không nghe được cậu nói cái gì. Bực mình, chàng trai quát:

“Cô định ngồi làm vật trang trí cho xe tôi luôn đấy à!!!!?”

“Tôi...mệt...”

Cô gục xuống và ngã ra khỏi xe. Nhanh như chớp, chàng trai đó vội đỡ lấy cô. Cả thân người bé nhỏ của cô được cậu ôm lấy. Mưa rơi khiến mái tóc cô ướt sũng quần lầy che hết cả mặt cô, hơi thở cô gấp gáp và trán cô nóng bừng. Chàng trai đó vẫn chẳng có dấu hiệu gì của hoảng hốt lo sợ, cậu lạnh lùng bế cô bước vào trong ngôi nhà đó.

Lúc được đặt xuống trong một căn phòng nhỏ tối tăm, cô bỗng mở mắt và thấy gương mặt đó đối diện với mình. Trời bắt đầu tạnh mưa và sáng hơn, ánh điện ngoài đường chiếu len lỏi qua cửa sổ khiến cô nhìn rõ hơn con người ấy. Cô đã đúng, cậu thực sự rất đẹp, mà hình như rất trẻ chứ không “già dặn” như cái dáng vẻ cao lớn của cậu. Nhưng chính đôi mắt của cậu, và cả cái khí thế lạnh lẽo u ám của cậu nữa khiến cho cô run bần người, có lẽ vì ai cũng nghĩ cô là “ma nữ lạnh lùng” nhưng hóa ra cô còn gặp một “con ma” đáng sợ hơn.

Cô vội ngồi bật dậy:

“Anh là ai? Anh định làm gì?”

“Cô nghĩ là tôi định làm gì?” – Chàng trai đó cúi xuống sát cô hơn, mái tóc cậu cũng ướt nên những giọt nước mưa rơi xuống mặt cô lạnh buốt.

“Anh...” – Cô run sợ vội lùi lại, tay nắm thành nắm đấm, lo lắng điều gì sẽ xảy ra với mình. Chàng trai thấy cô lùi thì càng tiến, gương mặt tuấn tú càng lúc càng sát mặt cô khiến cô càng sợ thêm, chưa bao giờ tim cô đập nhanh đến vậy.

Bỗng nhiên chàng trai đó bật cười:

“Tôi bằng tuổi cô đấy, 16 tuổi mà trong đầu cô lại có ý nghĩ đen tối gì hả?”

Tiếng cười pha lẫn sự khinh thường khiến cho cô vừa run vừa giận.

“Sao anh biết...tôi 16 tuổi...?”

“Cô nghĩ là tôi không biết gia đình của kẻ đang nợ nần tôi chồng chất là như thế nào sao?”

“Vậy tại sao với những gã đó lớn tuổi hơn anh lại hỗn xược gọi là “chúng mày” chứ?” – Hương Ly tức giận.

Ánh mắt chàng trai loé lên tia lửa, cậu để tay lên sau gáy cô, kéo cô sát mặt mình, rít một tiếng đáng sợ:

“Tôi muốn gọi thế nào cũng được, cô bạn ạ! Ngay cả cô, tôi cũng có thể gọi cô là cô em đấy, cô em xinh đẹp. Đừng có lên mặt chỉ bảo tôi, tôi sẽ cho cả nhà cô em ra đường mà ăn mày sống không bằng chết luôn!”

Giọng nói tráo trở khiến cô bực bực lửa giận, nhưng cô không biết làm thế nào để chống lại cậu ta. Cậu ta dù bằng tuổi cô nhưng to cao gấp mấy lần cô, mà tuổi cô còn đi học cấp III mà cậu ta đã du côn thế này sao?

Tay cậu ta xiết chặt cổ cô hơn khiến cô khó thở vô cùng, rốt cuộc sao gã “cha” đáng nguyên rủa lại có thể nợ tiền một kẻ như thế này chứ?

“Hoàng Vũ, dọa thế đủ rồi đấy!” – Bỗng một giọng nói rất âm áp vang lên.

Cả hai nhìn ra cửa. Một chàng trai khác đang đứng đó, anh không cao to như chàng trai này nhưng gương mặt ấy đẹp đến lạ kỳ. Trời tối, tạnh mưa, những vì sao lại sáng lấp lánh trên trời chiếu vào càng làm cho chàng trai kia thêm đẹp. Đẹp không thể tả được. Đẹp đến mức mà biết bao con trai trong trường Hương Ly còn lâu mới sánh nổi. Một vẻ đẹp hiền lành, toả sáng như vì sao nhưng giọng nói thì cũng thật lạnh đậm.

Hương Ly không hiểu sao, cả hai chàng trai đều khiến cô có cảm giác thân quen...

Chàng trai có tên Hoàng Vũ thấy vậy không nói gì chỉ lạnh lùng bước đi ra phía cửa. Đang định đi hẳn thì chàng trai kia nói thầm với Vũ:

“Cậu không nhớ cô ta là ai sao?”

“Cô ta? Là con thằng ăn quýt đó chứ là ai?”

“Cậu thực sự quên rồi?”

“Tôi không biết cô ta, Thiên Duy, nếu cậu quen thì vào với cô ta mà hỏi!” – Hoàng Vũ buông một lời lạnh nhạt rồi đi nhanh khỏi.

“Cậu nói thật đấy chứ?”

Bỗng nhiên Hoàng Vũ đứng lại, không quay mặt nhìn Thiên Duy, nhưng giọng nói cất lên thì sắc bén như một con dao:

“Tôi không muốn nhớ ra cô ta là ai!”

Rồi biến mất như một bóng ma trong ngôi nhà tắm tối.

Thiên Duy thở dài nhìn theo rồi quay lại căn phòng nhỏ, tiến vào trong. Hương Ly cứ ngồi sát vào góc phòng, sợ sệt nhìn chàng trai lạ. Hình như ở đây phải có rất nhiều người lạ ấy chứ!

“Các anh...các anh rốt cuộc là ai?” – Cô run rẩy.

“Cậu quên tớ rồi sao?”

“Hả? Tôi biết anh?” – Hương Ly ngạc nhiên tột độ.

“Đừng gọi tớ là “anh”. Chúng ta quen nhau, cậu thực sự quên rồi hả Hương Ly?”

“Tôi, tôi không biết anh! Sao anh lại biết tôi?” – Giọng Hương Ly càng sợ hơn.

Đôi mắt buồn và dịu dàng của Thiên Duy bỗng chốc hằn lên những tia tức giận, cậu cúi xuống, nhìn thẳng vào con mắt long lanh vẫn không hề thay đổi của cô:

“Có nhiều thứ tôi đã quên hết, nhưng riêng cậu, tôi không bao giờ quên!” – Cậu gằn giọng.

“Là sao?” – Lẽ nào chàng trai này biết ký ức của cô?

“Tôi vốn dĩ rất yêu quý cậu, tôi không muốn đổ mọi tội lỗi cho cậu, nhưng cậu dám vờ vịt chối từ tôi thế này sao? Vì cậu mà tôi đang sống yên ổn thì phải thế lắm thế này, cậu biết không hả?”

Giọng Thiên Duy từng câu từng chữ như đâm vào trái tim của Hương Ly.

“Tôi...tôi thực sự bị mất trí nhớ! Tôi không biết cậu, tôi không nhớ ra cậu...” – Cô cố gắng giải thích.

“Mất trí nhớ? Cái lý do thật nực cười! Vậy nó có bằng việc mẹ tôi không những mất trí nhớ mà còn trở nên điên loạn không?”

“Mẹ cậu? Cậu nói gì tôi không hiểu???”

“Mẹ tôi mà cậu cũng không nhớ sao!!!!? Mẹ tôi đã yêu quý và chăm sóc cậu như con gái mình suốt một thời gian cậu còn nhỏ, cậu vô ơn như vậy à? Vì cậu, vì tấn bi kịch của gia đình cậu mà mẹ tôi bị ám ảnh và rồi còn tệ hại hơn cái “mất trí nhớ” của cậu nữa kia!”

Hương Ly ôm đầu, hét lên:

“Đừng nói nữa!!!!” – Cô khóc, dù chỉ khóc được một bên mắt nhưng cô vẫn thấy đau.

Thiên Duy chợt giật mình nhận ra mình đã hơi quá, cậu liền dịu giọng:

“Xin lỗi, tôi biết tôi đã làm cậu tổn thương, và cậu không có lỗi gì...”

“Nhưng rốt cuộc tôi đã gây ra thảm kịch cho gia đình cậu? Sao tôi không thể nhớ gì cả? Tôi thực sự không nhớ, xin cậu hãy tin tôi.”

Thiên Duy nhìn cô với nước mắt đã rơi ướt đầm mặt, cùng với những hạt mưa trên người còn chưa khô, tự dưng trái tim yêu thương có sẵn của một cậu bé hiền lành thuở xưa lại động lòng:

“Tôi sẽ tin cậu...”

“ ... ”

“...nhưng một ngày nào đó cậu phải trả lại những gì tôi đã mất!” – Thiên Duy nói rồi rút một chiếc khăn ra, đưa cho cô và đổi luôn đề tài câu chuyện – “Lau đi, cậu ướt hết rồi.”

11. Chương 2 .2

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.02

Hương Ly cầm chiếc khăn. Hành động dịu dàng này hình như rất thân quen...

“Nhưng...đây là đâu vậy?”

“Đây là chỗ của chúng tôi!”

“Chúng tôi? Tức là cậu và cậu Hoàng Vũ kia?”

“Không, nhóm chúng tôi đông lắm, chục người chứ không ít!”

“Nhóm gì?”

“Cậu đừng nên biết thì hơn, cậu là một nữ sinh của một ngôi trường tốt, biết chúng tôi để làm gì?”

“Trường tôi ai cũng bắt nạt tôi, tốt gì chứ!”

“Bắt nạt là còn nhẹ chán đấy, trường tôi toàn côn đồ khéo thấy người bị bệnh mất thế này như cậu chắc là không để cậu yên đâu.”

“Vậy...các cậu là côn đồ à?” – Hương Ly ngờ ngợ nhìn Thiên Duy. Cậu ấy nhìn hiền như vậy mà.

“Thực ra, còn đồ thì chỉ dùng cho Hoàng Vũ thôi, nhưng nhiều đứa lại hứa theo cậu ta.”

“Chắc cậu ấy khoẻ nhất và cũng là nhóm trưởng chẳng?”

“Không! Khỏe nhất và nhóm trưởng là người khác, không phải là cậu ta!”

“Thế thì là ai?”

“Cậu thực sự không thể nhớ gì à?”

“Không...”

“Vậy thì cậu đừng có biết nữa! Mà kể cũng lạ, nhóm chúng tôi lẽ nào các cậu không biết?”

“Không biết...”

“Không biết thì thôi đi!” – Thiên Duy không nói nữa, đứng dậy.

“Thiên Duy!” – Ly bỗng níu áo cậu lại – “Hãy cho tôi về nhà được không?”

“Cậu còn muốn về ngôi nhà đó sao?”

“Tôi còn biết đi đâu...?” – Cô buồn rầu.

“Vậy thì đợi đó đi, cậu có dây mơ rễ má với Hoàng Vũ nên hãy để cậu ta quyết định việc này. Tôi sẽ đi gọi cho.” – Thiên Duy quay mặt bước ra ngoài.

Bóng cậu khuất sau cánh cửa. Trong lòng Hương Ly như nghẹn đắng lại một điều gì đó, cậu ấy là ai? Sao cậu ấy biết mình mà mình không biết cậu ấy? Cậu ấy thật dịu dàng, tốt bụng, chắc hẳn phải mang trong mình nhiều điều đau đớn lắm mới làm bạn với kẻ còn đồ như tên Hoàng Vũ kia. Và chắc còn nhiều người nữa cô không biết, nhưng có thể họ biết cô...

“Cô đang cố nhớ ra chúng tôi là ai sao?” – Giọng nói lạnh lùng sắc nhọn lại vang lên.

Cô ngẩng lên. Hoàng Vũ đã đứng trước mặt cô từ lúc nào, chiếc áo khoác đen bay trong cơn gió lạnh vừa thổi khiến cho cậu càng giống một ác quỷ có đôi cánh đen. Đôi mắt cậu rất đẹp, nhưng dường như nó đang nhìn vào một nơi nào đó chứ không phải nhìn vào cô. Cậu nói đúng, cô đang cố nhớ ra cậu là ai trong quá khứ của mình. Nhưng càng nhìn cậu thì cô chỉ thấy có bóng đen chứ không nhớ ra được cái gì cả.

“Đừng nhìn tôi như thế, ánh mắt của cô làm tôi sợ đấy!”

“Ánh mắt của tôi...”

“Cô bị mù còn gì? Con mắt còn lại của cô lại khiến cho tôi cảm thấy ghê rợn hơn bao giờ hết!”

“Tôi...”

Hoàng Vũ không nhìn mắt cô nữa, nhìn sang phía bên phải thì thấy trên tóc cô cài một bông hồng. Bỗng dưng quá khứ ngày xưa hiện về trong đầu cậu. Hôm đó, khi tưới nước vườn trường cô đã cài một bông hoa lên mái tóc, và giờ có lẽ đã thành thói quen của cô rồi.

Ánh mắt Hoàng Vũ như rực lửa. Cậu ghét, ghét nhớ lại ký ức đó! Ghét nhớ lại những gì thuộc về cô! Cậu cúi xuống, đặt mạnh tay lên vai cô:

“Cô muốn về đúng không?”

“Phải...” – Giọng cô yếu ớt.

“Vậy thì tôi giao cho cô điều kiện: về bảo gã mà cô gọi là bố trả cho tôi đúng số tiền mà hắn đã nợ tôi, đúng 3 ngày nữa tôi sẽ gặp cô và nhận tiền. Nếu như hắn không trả tiền cho tôi thì tôi sẽ cho cả gia đình hắn, và cả cô không có chỗ để sống!” – Hoàng Vũ hét lên – “Đừng khinh tôi, tôi dù 16 tuổi nhưng tôi không phải là người tốt bụng thánh thiện như cô đâu!”

Tay Hoàng Vũ nắm chặt vai cô đau nhói. Cô run lên:

“Tôi...tôi sẽ bảo bố mình...”

“Và một điều nữa...”

“Điều gì?”

“Đừng để tôi nhìn thấy ánh mắt của cô!” – Nói rồi bỗng nhiên cậu nghiêng người về phía bên phải.

Trước mắt cô lại chẳng thấy ai nữa.

“Hoàng...Hoàng Vũ, cậu ở đâu vậy?”

“Hãy luôn để tôi đứng bên phải cô, tôi ghét chạm phải ánh mắt của cô!” – Giọng Hoàng Vũ vang lên càng bí ẩn và khó hiểu – “Thiên Duy, đưa cô ta về hộ tôi!”

Thiên Duy xuất hiện, dẫn cô ra ngoài. Cô đi thật nhanh không dám ngoái đầu lại, cô sợ nhìn thấy chàng trai ác quỷ ấy. Lời nói của anh vẫn cứ vang trong tai cô, cô thực sự hoảng sợ.

“Cậu ta lại thô lỗ với cậu đúng không?” – Giọng Thiên Duy ảm áp khi đội cho cô cái mũ bảo hiểm.

“...”

“Hoàng Vũ luôn là người như thế rồi, rồi cậu sẽ quen thôi. Lên đi.” – Thiên Duy chỉ vào chiếc xe máy của mình.

“Cậu...cậu đi xe máy?”

“Chúng tôi không có khái niệm 18 tuổi mới đi xe máy đâu. Sao? Sợ cảnh sát bắt à? Cậu trông tôi thế này thì giống 16 tuổi không?”

Hương Ly nhìn cậu. Đúng là trông cao lớn như thế thì Thiên Duy không sợ cảnh sát là phải. Dẫu sao cô cần phải về gấp, mặc kệ vậy. Chiếc xe máy của Thiên Duy phóng vút về phía trước.

“Tại sao Hoàng Vũ lại thô lỗ như vậy?” – Bỗng Hương Ly hỏi.

“Cậu muốn biết ư?”

“Nếu không thể biết tôi cũng không cần đâu.”

“Nếu muốn tôi sẽ nói cho cậu!” – Thiên Duy vừa lái xe vừa đáp.

“Cậu nói đi.” – Hương Ly rất tò mò.

Tiếng Thiên Duy nhẹ nhàng trong gió:

“Trong nhóm chúng tôi, Hoàng Vũ là kẻ độc ác và nguy hiểm nhất. Bất cứ ai cũng sợ cậu ta. Thực ra cậu ta là một thiên tài, học rất giỏi và cực kỳ thông minh...”

Thiên tài? Sao quen quá vậy?

“Nhưng hoàn cảnh của cậu ta đáng sợ hơn cả hoàn cảnh của tôi và mẹ tôi.”

“Sao? Đáng sợ hơn? Mẹ cậu như thế mà còn có người đáng sợ hơn à?”

“Mẹ tôi dù thảm hại nhưng vẫn còn sống, còn mẹ Hoàng Vũ thì chết rồi. Cho đến khi lúc sắp lên cấp II cậu ta mới biết một điều kinh khủng mà điều đó đã thay đổi hoàn toàn cậu ấy...”

“Điều đó là gì?”

“Cậu có đủ bình tĩnh để nghe không? Chính điều này mà không chỉ có bố cậu mà hình như cứ thấy ông bố nào cậu ta cũng hận.”

“Nghĩa là...” – Hương Ly tái mặt đi.

Cô đã đoán được “điều kinh khủng” ấy là gì.

3) “The Boys Of Darkness” và trận bóng đá

Hương Ly lầm lũi bước vào nhà, im lặng vì biết cô sẽ bị mắng ngay sau đó. Quả nhiên bà “mẹ” nhìn thấy cô đã sùng sỏ:

“Mày còn vác mặt về à!!!?? Sao không ở lại đó luôn đi?”

“Họ muốn con về nói với bố...”

Gã đàn ông sống dở chết dở trên giường bỗng ngồi bật dậy, hỏi:

“Chúng nó nói gì?”

“Bố phải...” – Cô không dám nói hết.

“Trả tiền đúng không?”

“...”

“Nếu không trả thì chúng nó sẽ không tha đúng không?”

“Vâng...” – Hương Ly đáp rất nhỏ.

Gã đàn ông điên tiết đập một phát vào cái ghế trước mặt khiến nó đổ rầm. Hấn rít lên:

“Khốn kiếp, lũ đó chỉ vì có một thằng thủ lĩnh miệng còn hôi sữa mà đã lên mặt thế sao?”

“Thủ lĩnh?”

“Thằng áo đen mà đã đưa mày đi ấy, tao nghe nói nó là một côn đồ thứ thiệt, trông cái mặt non choẹt thế mà dụ dỗ được bao nhiêu tên đồ đệ to xác đến đánh tao như tử thể này đây. Có mỗi tí tiền mà cũng phải đòi!”

Bà vợ bỗng tức giận quát:

“Tí tiền??? Tí tiền của ông cũng lên đến chục triệu rồi đó!!”

“Bà thì biết gì mà nói? Vậy bà đi lo cho tôi chục triệu đó đi rồi hãy lên mặt dạy bảo tôi!”

“Chính ông chơi bài chơi bạc lại còn đổ cho tôi à?”

“Bà ngày nào chẳng đi theo tôi, bà còn nghiện chơi hơn tôi!” – Rốt cuộc hai vợ chồng cãi nhau om sòm.

Hương Ly đành phải can ngăn:

“Bố mẹ đừng cãi nhau nữa, giờ phải lo được tiền cho anh ta trong vòng 3 ngày thôi.”

“3 ngày!!!??” – Ông “bố” hét lên.

Những tưởng lão ta sẽ lại nổi khùng lên nữa nhưng không ngờ hắn bình tĩnh lại rồi dịu dàng một cách lạ thường:

“Để tao nghĩ đã, mày vào nấu cơm đi.”

“Vâng!” – Hương Ly ngạc nhiên thực sự trước ông bố cục tính tự dưng lại nhẹ nhàng đến vậy.

Sau một đêm mưa, trời sáng nắng rất đẹp. Đang là mùa đông nên vẫn có gió lạnh nhưng hôm nay trời đã ấm áp hơn. Từng giọt nắng nhẹ nhàng rơi qua lá xuống bờ vai, gió thổi hát vang bên tai khiến cô nữ sinh ấy thêm nhẹ lòng hơn.

Sân trường Trung học phổ thông H. lúc nào cũng rộn rã tiếng cười của các nam nữ sinh. Họ đang mải đùa nhau trước giờ vào lớp nên cũng quên cả việc “ma nữ” Hương Ly đã đến từ lúc nào, nếu không chắc cô lại bị trên một trận nữa. Hương Anh chạy tới đón bạn:

“Hương Ly, chào buổi sáng!”

“Ô Hương Anh, cái ô của cậu...”

“Ô của tớ à? Không sao, mai mang cho tớ cũng được.”

“Nhưng mà...” – Hương Ly ngập ngừng – “Nó đã bị mẹ tớ làm hỏng...”

Hương Anh hơi bất ngờ nhưng vẫn mỉm cười vì cô biết rõ tính “mẹ” của Hương Ly:

“Không sao, ô đó cũng cũ rồi tớ không cần nữa. Cậu đừng để bụng. Mà hôm nay Ly có vẻ nói nhiều rồi nhỉ, mặt mũi tươi tỉnh hơn, có chuyện gì à?”

“À thì...Không có chuyện gì đâu!” – Hương Ly ngồi xuống gốc cây, giở sách ra đọc.

Hương Anh nhìn bạn. Rõ ràng Hương Ly có sự thay đổi, mọi khi cô luôn lạnh lùng không hé răng nói một câu kia mà. Dẫu là cô vẫn không vui vẻ hoạt bát như ngày xưa nhưng cũng đủ để Hương Anh cảm thấy vui rồi. Giá như bố mẹ thật của Ly đang ở đây thì họ cũng sẽ vui lắm...

Giá như, Hương Anh có thể nói cho họ biết Hương Ly đang ở đây. Hương Anh hoàn toàn liên lạc được với bố mẹ Hương Ly.

Nhưng, cô không thể...

Bỗng một nhóm nữ sinh ngồi gần đó nói to oang oang:

“Ê chúng mày nghe tin gì chưa? Hôm nay đội bóng trường mình thi với đội bóng nhóm trường B. đấy!”

“Trường B. á? Đừng có nói với tao là thi với đội BOD đấy nhé!”

Đội BOD ư? Hương Ly giật mình lắng nghe.

“Còn đội nào nữa! Tao khiếp trường đó lắm, toàn học sinh cá biệt cả, nhất là bọn BOD nhưng chả hiểu sao chúng nó giỏi bóng đá lắm.”

“Ái da, đó là nhờ Prince hết đấy!”

“Ừ ha, có mỗi thằng Prince là giỏi bóng đá thôi, chắc nó dạy cho cả lũ.”

“Ai cũng giỏi mà, nhóm đấy còn có 3 chàng đẹp trai kinh, dù chúng nó nhỏ tuổi hơn tụi mình ấy nhỉ?”

“Xời ơi giỏi, đẹp trai nhưng toàn lũ côn đồ!” – Một đứa nguyệt dài.

“Gớm mày, mày thử xem đi, fan nữ của ba thằng Prince, Angel và Devil viết ra được thành quyển rồi đấy. Còn thằng Singer, Happy chả đẹp trai gì nhưng chúng nó tài năng, fan cũng một đồng. Mấy thằng khác chả tài cán gì cả, toàn đi theo 5 thằng đấy là chính!”

“Đi theo chúng nó hư hỏng hết thôi. Tốt hơn hết là mình đi cổ vũ trường mình đi!”

“Ừ đi thì đi, giờ chuẩn bị cái đã.” – Nhóm nữ sinh đứng lên đi khỏi.

Hương Ly đã nghe toàn bộ đầu cuối câu chuyện. Cô lại nhớ lời Thiên Duyệt nói hôm qua:

“Vậy thì cậu đừng có biết nữa! Mà kể cũng lạ, nhóm chúng tôi lẽ nào các cậu không biết?”

“Không biết...”

“Không biết thì thôi đi!” – Thiên Duyệt không nói nữa, đứng dậy.

Hương Anh vỗ vai bạn:

“Nè, nghĩ gì vậy Ly?”

“BOD là ai?” – Đột nhiên Ly lên tiếng.

“Hả?” – Hương Anh trở mắt ra một hồi – “À cậu vừa nghe mấy con kia nói chuyện hả? Cậu không biết BOD sao?”

Lắc đầu.

“Thực ra tớ cũng chưa nhìn mặt nhóm đó bao giờ, vì tớ nghe nói trường đó toàn học sinh cá biệt tớ sợ lắm. Nhưng danh tiếng BOD có lẽ lan sang đây lâu lắm rồi, tớ nghe tụi nó kể mà cũng hình dung ra. BOD là viết tắt của “The Boys Of Darkness” nghĩa là “Những chàng trai của bóng tối” đấy. Nghe cái tên kêu chết đi được! Nhóm này có 11 người và mỗi người lại có chục thằng đệ tử đi theo, đa phần là lũ xã hội đen già khụ, còn trong nhóm thì toàn 16-17 tuổi thôi.”

“16-17 mà đã ghê gớm vậy à?”

“Chứ sao, chúng nó không phải là giết người cướp của nhưng cũng thuộc dạng côn đồ rồi. Suốt ngày bỏ học, đánh nhau, cãi thầy cô giáo. Thầy cô trường đó sợ tụi này lắm nên cũng làm lơ thôi không thì chuốc vạ vào thân. Nhất là 5 thằng đầu đàn, hư hỏng thôi rồi, nhưng chúng nó là linh hồn của nhóm, nếu không có thì chắc nhóm đó tan rã từ đời tám hoành nào rồi ấy.”

“5 thằng nào?”

“Thì mấy đứa kia vừa nói đấy, tớ chả biết tên họ chúng nó là gì, chỉ nghe cái biệt danh mà lũ con gái gọi thôi. Thằng cầm đầu tên là Prince, kêu chưa, hoàng tử cơ đấy. Mà kể ra chắc thằng đó hoàng tử thật, nghe nói rất đẹp trai và đá bóng cực giỏi. Tiếp theo là Angel. Ấy da bạn này thì còn đỡ, tớ cũng chả dám biết mặt đâu nhưng nghe bảo đẹp trai nhất nhóm, lại hiền lành, không bắt nạt ai, giống như thiên thần vậy. Thứ ba là thằng nổi tiếng du côn trong nhóm: Devil. Chắc vì nó ác nhất nên mọi người gọi nó là ác quỷ. Thứ tư lại là đứa xấu xí nhất, nhưng bù lại nó hát hay kinh khủng, tớ có lần nghe thấy mấy con gái tụi mình mở bài hát thu âm trong điện thoại của nó ra, dù tớ không nghe rõ lắm nhưng cũng đủ thấy hay rồi, vì thế nên nó được gọi là Singer (Ca sĩ). Còn đứa thứ năm lại là đứa lạc quan yêu đời nhất, lúc nào cũng vui vẻ nên có tên là Happy, nhưng thế thôi chứ nó cũng hư hỏng chả kém gì ai.” – Càng nói sao Hương Anh càng cảm thấy quen quen, nhưng cô cũng chưa thấy mặt BOD bao giờ nên cô không nghi ngờ gì cả.

“Vậy trong nhóm này chắc chỉ có Prince hoặc Angel là tốt nhất nhỉ?”

“Ái da Prince chả tốt đâu, lạnh băng à, gặp con gái là như dị ứng ấy đồ đứa nào dám hé răng nói chuyện với cậu ta kéo lại bị sút quả bóng vào mặt. Angel hiền lành, đẹp trai nhưng cũng dị ứng con gái, hình như hai đứa đó thân nhau hay sao cho nên cái gì cũng giống nhau. Đứa được thích nhất nhóm lại là Devil đấy!”

“Hả? Thật à?”

“Thật chứ sao không? Ác quỷ mà đẹp trai, giỏi võ như nó thì có là Dracula (quỷ hút máu) con gái cũng đi theo, chả sợ gì đâu. Hơn nữa thằng đấy học giỏi lắm, mà kể cũng lạ, suốt ngày bỏ học với đánh nhau mà điểm học của nó nghe đồn cái gì cũng 10. Nó cũng không dị ứng con gái đâu, nghe bảo có lần nó còn hôn một đứa con gái ngay trong trường, nghĩ đến mà khiếp!” – Hương Anh dừng lại, cô nói nhiều đến khô cả họng rồi.

Hương Ly trầm ngâm suy nghĩ một lát, cô đã đoán ra nhóm BOD đấy có thể là ai...

“Tớ muốn đi cổ vũ đội bóng trường mình!” – Bỗng cô lên tiếng.

“Hả? Sao tự dưng quyết định đột ngột thế?”

“Ai muốn đi cũng được còn gì? Tớ sẽ đi!”

“Này không phải cậu muốn nhìn mặt BOD đấy chứ?”

“Muốn chứ sao? Cậu không muốn à? Cậu biết nhiều về tụi nó mà không nhìn mặt tụi nó một lần?”

Hương Anh cũng cứng họng, không biết nói gì hơn.

“Nhưng Hương Ly, hôm qua cậu đi mưa vậy, không bị ốm à?”

“Tớ quen rồi, cảm một tí rồi lại khỏi thôi. Chiều nay cậu đi với tớ chứ?”

“Sao cậu thay đổi thế Ly nhỉ?”

“Cậu không đi thì tớ sẽ đi!”

“Ấy đi chứ, bạn tớ đi mà tớ lại không đi à?” – Hương Anh đành phải tươi cười. Hương Ly lạnh lùng thế mà cũng biết dỗ cơ đấy.

Hương Anh hoàn toàn không hề hay biết chuyến đi chiều nay sẽ khiến cô ngạc nhiên đến thế nào...

Chiều.

“Nè con Hương Ly cũng đi cổ vũ kìa!” – Tụi con gái trường H. nhao nhao nhìn cô gái đang điềm tỉnh đi cùng bạn vào trong khán đài.

“Chết tiệt chúng mày ơi, đuổi nó ngay. Nó mà cổ vũ thì đội trường mình thua là cái chắc!”

“Muốn đuổi lắm chứ, nhưng mà có con Hương Anh...”

“Hương Anh thì sao? Tại mình đông người thế mà sợ con nhãi ấy à?” – Một đứa con gái nói, mặt hầm hầm tiến về phía hai người bạn.

Thấy thế lũ con gái cũng hòa theo, mặt đằng đằng sát khí chặn Hương Ly và Hương Anh lại:

“Chúng mày không được vào!”

“Tại sao? Chẳng phải ai cũng được cổ vũ ư?” – Hương Anh bất bình.

“Mày thì được, nhưng nó thì không!” – Họ chỉ vào Hương Ly.

“Quá đáng! Bạn ấy cũng là học sinh trong trường mà.”

“Chúng tao không chấp nhận, nếu nó vào thì sẽ chỉ gây họa cho đội mình thôi. Mau biến khỏi đây nếu không cả hai đứa mày phải lết vào bệnh viện đấy!”

“Chúng mày cứ thử xem!” – Hương Anh lên giọng thách thức, dù cô rất run sợ. Cô giỏi võ nhưng mà một lô một lốc con gái thế này cô địch lại sao nổi, bọn này cũng bị BOD làm mất hết nhân tính rồi à?

“Xông lên đi chúng mày, phải để hai con này chữa mới được!” – Một đứa con gái to béo hùng hổ và cả lũ xông đến.

Bỗng một giọng nói vang lên kìm chân lũ con gái lại:

“Chỗ này là sân vận động, không phải nơi đánh nhau đâu nhé!”

Tất cả giật mình quay lại. Một nam sinh cao lớn mặc bộ đồ thể thao lừng lững đi tới, ánh mắt sắc nhọn đến rợn người. Theo sau là tận chục nam sinh khác đều mặc bộ đồ có chữ “Trường B.”.

“De...Devil.” – Đứa nào đứa nấy run rẩy lấp ba lấp bấp không phải vì sợ mà là do nam sinh trước mặt quá đẹp trai so với tưởng tượng.

Còn Hương Anh thì bất động khi nhìn thấy chàng trai đó.

Chàng trai quay lại Hương Ly, tiến lại gần về phía cô, nâng cằm cô lên:

“Nhớ tôi là ai không?”

“Nhớ...” – Cô làm sao có thể quên được chứ.

“Đến để trả tiền cho tôi hay là cổ vũ tôi?”

“Đều không phải.” – Giọng nói bỗng lạnh lẽo đến lạ thường.

“Vậy cô đến đây làm gì?” – Giọng Hoàng Vũ trở nên hằn học vì cậu rất ghét khi nghe thấy ai lạnh lẽo với mình.

“Tôi đến cổ vũ đội trường tôi!” – Hương Ly vẫn lạnh băng nói, ánh mắt không hề nhìn Hoàng Vũ.

Cậu bỗng cười một nụ cười bí hiểm, ánh mắt sắc nhọn chĩa vào cô:

“Cô sẽ không cổ vũ ai khác...” – Cúi xuống gần cô – “...ngoài tôi đâu!”

Hương Ly chưa kịp hiểu gì thì Hoàng Vũ đã kéo cô lại và hôn mạnh vào môi cô.

Ai nấy đều thất kinh trước cảnh đó. Khán đài còn ít người nên không ai để ý, nhưng những người xung quanh thì như chết đứng. Cả Hương Ly cũng bàng hoàng trước hành động của Hoàng Vũ. Cậu ta còn là một nam sinh.

“...nghe bảo có lần nó còn hôn một đứa con gái ngay trong trường, nghĩ đến mà khiếp!”

Lời Hương Anh nói lại vang bên tai Hương Ly khiến cô cảm thấy ghê hơn bao giờ hết. Hoàng Vũ đúng là một ác quỷ, đến nụ hôn này, cũng là nụ hôn của quỷ. Cô đẩy mạnh cậu ra. Nhưng cậu chẳng hề tức giận mà còn cười:

“Cô chỉ là của tôi, nghe rõ chưa?” – Rồi cậu đi thẳng, mặc cho cô và những người khác kinh ngạc đến tột độ.

“Cậu đứng lại được không?” – Giọng Hương Anh vang lên.

Hoàng Vũ chợt đứng lại. Cậu khẽ nhắm mắt rồi lại tiếp tục đi.

Thiên Duy đi sau, nhìn Hương Anh rồi cũng đi tiếp. Cô vội níu tay chàng trai tiếp theo – chàng trai không đẹp dễ nhưng lại toát ra cái vẻ đẹp của nghệ thuật:

“Cậu nói với tôi vài lời được không?”

“Xin lỗi, tôi đang bận...” – Tùng Lâm buồn rầu nhìn Hương Anh rồi đi nhanh.

Hương Anh định giữ lại thì có tiếng phía sau:

“Hương Anh, đã lâu không gặp!”

Cô quay lại. Một chàng trai béo mập với nụ cười nhẹ trên môi đang nhìn cô.

“Cậu...Bảo Nam phải không?”

“Ừ! Hương Anh dạo này khỏe chứ?”

“Tại sao...tại sao lại thế?” – Hương Anh không tin nổi nữa – “Nhóm BOD lại chính là các cậu ư? Không thể nào! Bảo Nam, hãy nói cậu không phải loại học sinh như thế này đi!” – Cô chạy tới lay Bảo Nam.

“Tớ biết cậu nghĩ gì...” – Bảo Nam vẫn cười nhẹ – “Nhưng xin lỗi Hương Anh, chúng tớ ngày xưa đã không còn nữa rồi, cậu đừng bận tâm nữa.”

Nói rồi cậu nhìn Hương Ly một cái rồi bước đi.

Nhưng cô không hề để ý, đến cuộc nói chuyện vừa rồi giữa Hương Anh và Bảo Nam cũng không lọt vào tai cô. Chỉ có nụ hôn của Hoàng Vũ là cứ xâm chiếm lấy đầu cô mà thôi.

Trên khán đài, một ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào cô. Đột nhiên ánh mắt đó khẽ hằn lên những tia máu.

“Các đội mau vào vị trí, sắp đến giờ rồi!” – Tiếng trọng tài vang lên.

Khán đài lúc này đông nghịt người, không ai chú ý đến nụ hôn ban nãy của Hương Ly và Devil Hoàng Vũ nữa bởi vì ai cũng loạn lên khi nhóm BOD không thấy át chủ bài đâu.

“Sao BOD lại không có Prince?”

“Prince đâu? Nếu không có cậu ấy thì tôi không xem nữa đâu!”

Quả thực là hôm nay 11 người của BOD lại có một người mới toe, còn Prince được mệnh danh là át chủ bài của BOD thì chẳng thấy đâu cả. Khán giả như náo loạn khiến trọng tài, MC cũng không biết làm thế nào. Tùng Lâm đành phải mượn micro của MC nói to:

“Prince bị đau vai, cậu ấy tạm thời không tham gia trận đấu hôm nay, dẫu sao BOD cũng đã có thành viên bổ sung cho đủ 11 người.”

“Đau vai thì ảnh hưởng gì? Chân vẫn đá được mà!”

“Nếu không có cậu ấy thì BOD nghỉ đi!” – Khán giả vẫn chẳng thèm đếm xỉa gì đến lời của Tùng Lâm.

Đột nhiên Hoàng Vũ giật cái mic của Tùng Lâm và hét một tiếng làm cả khán đài im bật:

“Chẳng lẽ từ trước đến nay đội bóng của chúng tôi chỉ có 1 người là có ích còn lại tất cả là rác rưởi à?”

Ai nấy im lặng chẳng dám ho he câu nào.

“Một vận động viên, vấn đề sức khỏe là rất quan trọng. Tôi sẽ thay cậu ấy điều khiển trận bóng và đội BOD vẫn sẽ thắng lợi như thường! Xin hết!” – Hoàng Vũ ném chiếc mic cho MC rồi quay nhanh về phía đội.

Hương Ly vẫn tro tro, ánh mắt chỉ nhìn vào cậu. Lúc cậu ấy nói như vậy, cô cảm thấy đằng sau sự độc ác vẫn có cái gì đó...

Tiếng còi vang lên.

Khán giả chỉ biết hồi hộp theo dõi trận đấu, đội cổ vũ hai trường cất lực hét tên đội trường mình. Trường H. của Hương Ly nổi tiếng là một ngôi trường có học sinh giỏi cả văn hoá lẫn thể thao, họ đá bóng rất dẻo dai, đẹp mắt, từng cú chuẩn xác có kỹ thuật. Nhưng trường H. càng lúc càng bị đẩy lùi bởi sự điên cuồng của trường B. Đội BOD dường như không học cũng đá bóng phải nói khủng khiếp, họ giành giật bóng như là những con thú dữ đang giành mồi. Tuy nhiên có lẽ vì không có Prince nên BOD vẫn chưa thắng được đâu cho Hoàng Vũ, Thiên Duy, Tùng Lâm và cả chàng thủ môn béo ú Bảo Nam đều thực sự toả sáng.

Đội trường H. bắt đầu bao vây quyết dành được quả bóng đang được Hoàng Vũ giữ. Cậu đá quả bóng đi mọi chỗ để đội trường H. không bắt được nhưng công nhận rằng trường H. rất quyết chí, nếu như để quả bóng rơi vào chỗ đội H. thì coi như thua mất vì tỉ số cũng đang ngang nhau. Tùng Lâm hét lên:

“Vũ, đá bóng ra chỗ tôi!”

Tùng Lâm và Hoàng Vũ vốn là hai người bạn thân, chỉ cần người này gọi người kia là đủ tiếp sinh lực cho nhau. Hoàng Vũ gật đầu, rồi lấy hết sức bình sinh đá quả bóng. Quả bóng bay vút qua đầu các thành viên đội trường H., nhưng không ngờ do cú đá quá mạnh nên quả bóng bay qua cả đầu Tùng Lâm và lao vút về phía khán đài.

Cả sân ngỡ ngàng nhìn theo hướng quả bóng. Ngay trước mặt quả bóng là cô gái ấy. Dường như cô đang để tâm đến việc khác, không hề để ý đến quả bóng đang nhằm thẳng con mắt trong veo của cô. Hương Anh hốt hoảng, cô đang ngồi trên hàng ghế à Hương Ly ở tít dưới kia...

Thiên Duy vội hét lên:

“Hương Ly, cẩn thận!”

Hương Ly giật mình ngẩng lên và...

BỐP!

Mọi người nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn cảnh đó!

Nhưng ơ kìa, quả bóng không hề đập vào người Hương Ly.

Hương Ly mở mắt ra, một nam sinh đang ôm lấy cô. Chàng trai đó đội mũ lưỡi trai che kín mặt, bờ vai bên phải cậu và cũng là phía bên trái của cô (hai người đối diện mà) in dấu trái bóng tròn. Có nghĩa là...

12. Chương 2 .3

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.03

Chàng trai đó bỗng khụy xuống ôm lấy vai. Hương Ly hốt hoảng:

“Này cậu có sao không? Sao lại cứu tôi?”

Không có tiếng trả lời, cô không thấy rõ mặt bởi chiếc mũ lưỡi trai nhưng thấy nam sinh đó đang nghiến răng vì đau. Hình như vai của cậu ấy không phải là đau vì quả bóng đập phải mà là đau từ lâu rồi. BOD thấy vậy vội chạy lại.

“Cậu đau ở đâu vậy?” – Chưa bao giờ Hương Ly hốt hoảng như thế.

“Ê cậu, cho chúng tôi xin lỗi, chúng tôi không cố ý...” – Tùng Lâm vội vàng xin lỗi nam sinh đó, nhưng khi nhìn kỹ thì cậu giật mình – “Trời đất, Pr...”

“Im!” – Cậu nam sinh bỗng quát một tiếng rồi vươn chân đá quả bóng một phát ý muốn đội bóng mau quay về chỗ thi đấu tiếp. Quả bóng bay vút về phía sân vận động một đường cong chuẩn xác khiến ai cũng bất ngờ. Đường bóng đẹp như thể ngoài ai khác...

Khán giả bắt đầu tò mò về nam sinh đội mũ lưỡi trai sụp xuống kín mặt kia, quên cả đội bóng:

“Nè cậu là ai?”

“Cậu đá bóng giỏi vậy? Sao đá giống Prince thế?”

“Cho chúng tôi xem mặt cậu đi!”

“Bỏ cái mũ ra đi anh bạn!”

Nhưng nam sinh đó không hề có phản ứng gì, cậu đứng lên, tay vẫn ôm vai lạnh lùng đi thẳng, để lại đằng sau cô nữ sinh đang ngỡ ngàng không hiểu đó là ai mà lại như thế.

Chỉ có Hương Anh biết rõ đó là ai...

Trận bóng hôm đó, đội BOD thắng nhờ cú đá từ “kẻ lạ” ấy.

Đội trưởng H. hậm hực ra về, suýt nữa họ cũng thắng rồi. Bọn con gái của cả hai trường quay sang Hương Ly, vừa vì việc thua của đội và vừa vì nụ hôn “động trời” ban nãy.

“Tất cả là tại mày, mày đến làm đội mình thua!”

“Mày còn ngang nhiên cặp kè với Devil à?”

“Mày là trường nào? Trường H. á? Devil không thèm chơi với cái loại như mày.”

“Một con chột mà cũng được Devil hôn cơ á, chắc là cậu ấy nhầm người rồi!”

“Cậu ấy chỉ thử con này thôi chứ cái loại như nó thì chả ai thèm đâu!”

“Chuẩn đấy!”

Trước bão tố như thế Hương Ly chỉ biết im lặng cúi đầu bỏ đi khỏi sân vận động. Hương Anh cũng đi sau, gương mặt cô chưa hết bàng hoàng vì nhận ra nhóm bạn cũ của mình hoá ra học ngay ở ngôi trường “hàng xóm” nhưng cũng là ngôi trường đáng sợ toàn học sinh cá biệt.

“Cậu có chuyện gì với Devil à?” – Đang đi Hương Anh chợt hỏi.

“Bố...À không, không có chuyện gì cả!”

“Không có chuyện gì mà tự nhiên cậu ta lại hôn cậu à?”

“Thì chắc cậu ta...thử thôi, lũ kia nói chắc đúng đấy!” – Hương Ly đi nhanh khiến Hương Anh cảm thấy lạ.

Hương Ly về nhà nhanh vì cũng đã đến giờ nấu cơm chiều. Nhưng vừa bước vào nhà cô đã ngạc nhiên vô cùng khi đã thấy mâm cơm bày biện sẵn toàn món ăn thơm ngon. Quây quanh bàn ăn là “bố mẹ” cô, gương mặt họ có vẻ rất tươi tỉnh.

“Ly, vào đây ngồi đi con!” – Gã “bố” cất giọng ngọt như mía đường khiến cô không tin nổi.

“Dạ...” – Cô đành phải ngồi vào mâm.

“Mẹ nấu cơm rồi, con ăn luôn đi!” – Bà “mẹ” cũng vậy khiến cô ngạc nhiên. Nhưng cô gái vốn ngay thơ nên vẫn cúi xuống ăn luôn.

Đang ăn bỗng gã đàn ông cười:

“Cậu ta bảo 3 ngày là phải nộp tiền, tức là ngày nào?”

“Cậu ta tính cả ngày hôm qua, hôm nay, và với cậu ta thì ngày thứ 3 chính là ngày mai.” – Hương Ly nói nhỏ vì sợ nghe vậy gã “bố” sẽ tức giận.

Nhưng không ngờ hần gặt gặt đầu:

“Tốt lắm!”

“Sao ạ?”

“Nếu có gặp thì cứ bảo là ngày mai bố sẽ đưa cho trăm triệu chứ không cần phải chục triệu đâu.”

“Bố đã có tiền rồi sao?” – Hương Ly tròn mắt nhưng không giấu được sự vui mừng.

Gã đàn ông nhấp một ngụm nước rồi nhìn Hương Ly bằng ánh mắt nham hiểm:

“Bố đã quyết định bán con làm vợ kế cho ông bạn bố – đại gia Hoàng Tú Bình.”

4)Cuộc chạm trán bất ngờ

Đôi đũa trên tay Hương Ly rơi đánh cạch một cái!

“Bố...bố nói cái gì?” – Cô run run không tin vào tai mình nữa.

“Con yên tâm đi, giờ con mới 16 tuổi chưa kết hôn vội, con vẫn sẽ được học đến hết cấp III sau đó khi đủ tuổi sẽ lấy ông ấy. Nhưng mà ông ta cho phép con đến nhà ông ta ở. Ông ta rất giàu, li dị vợ, yên tâm sẽ làm cho con có một cuộc sống sung sướng đủ đầy chứ không khổ cực vất vả đâu. Tối nay bố sẽ đưa con đến đó luôn để nhận tiền, mai trả cho thằng bé ấy là gọn gàng xong xuôi.”

“Bố! Bố bảo con phải lấy một ông già ư!!!?” – Hương Ly bất bình đứng dậy.

“Già gì mà già, ông ta mới hơn 40 thôi, trông rất đẹp trai phong độ, lại là giám đốc của một công ty lớn, ai cũng ước được tái hôn với ông ta đấy!”

“Ai cũng ước nhưng con không ước!” – Hương Ly không thể chịu được.

Gã đàn ông tức giận đập bàn một cái:

“Mày muốn cả nhà này đều chết không có chỗ chôn à!!!!?”

Hương Ly sững lại. Hình bóng Hoàng Vũ lại hiện ra trước mặt cô như bóng đen một ác quỷ. Nụ hôn lúc chiều lại khiến cho cô bật run người. Dường như nụ hôn đó thay ọi những gì Hoàng Vũ muốn nói. Nếu như gia đình cô không trả tiền cho cậu ta thì mãi mãi cô sẽ không thể thoát khỏi cậu ta được.

“Vậy thì tôi giao cho cô điều kiện: về bảo gã mà cô gọi là bố trả cho tôi đúng số tiền mà hần đã nợ tôi, đúng 3 ngày nữa tôi sẽ gặp cô và nhận tiền. Nếu như hần không trả tiền cho tôi thì tôi sẽ cho cả gia đình hần, và cả cô không có chỗ để sống!”

“Cô chỉ là của tôi, nghe rõ chưa?”

Lời của Hoàng Vũ vang vọng bên tai khiến cô hoảng sợ ôm đầu cố đẩy nó ra khỏi trí nhớ. Nhưng càng cố thì cô lại càng nhớ thêm. Cô lại nhớ “điều khủng khiếp” mà Thiên Duy nói về Hoàng Vũ, có lẽ với một người như vậy thì đúng là sẽ chẳng bao giờ tha cho gia đình cô, nhất là người bố.

Điều khủng khiếp đó là:

“Mẹ Hoàng Vũ đã bị chính bố cậu ta giết chết vì một lý do mà đến giờ cậu ta chưa được tiết lộ! Và bố cậu ta vẫn đang ở tù chung thân chứ không tử hình. Nếu như bố cậu ta mà tử hình thì chắc là cậu ta có thể không biết gì cả, nhưng đã biết thì cậu ta sẽ thay đổi vậy đấy.”

Cô sẽ không thể quên được lời của Thiên Duy.

Cô sẽ không thể chạy trốn được con người mang dòng máu ác quỷ đó.

Trừ phi...cô nghe theo lời của gã “bố” nhần tâm.

Con mắt trong veo tuyệt đẹp của cô rơi lệ. Dù thế nào thì cuộc sống của cô cũng đã khổ lắm rồi, có khổ thêm nữa cũng chẳng đáng gì.

“Thế nào? Mày có nghe lời không?”

Hương Ly lau nước mắt...

...rồi gạt đầu.

21h, người “bố” chở cô đến một ngôi nhà to đẹp nằm ngay giữa một con phố lớn. Nhà của “bố mẹ” cô cũng phải nói là rất đẹp rồi nhưng ngôi nhà này còn đẹp hơn nữa, có người ra người vào, chắc hẳn phải là một ngôi nhà rất giàu thuộc quyền sở hữu của tỉ phú chứ chẳng chơi. Mà có nên gọi là “nhà” không hay gọi là “biệt thự” đây? Hai bên cổng nhà là vườn hoa, đài phun nước,...Dù trời tối nhưng Hương Ly có thể thấy khu vườn ấy đẹp như một khung cảnh thần tiên.

Thấy bố con Hương Ly, một người vội chạy ra mở cửa. Cả hai bước vào, mới là cái phòng khách mà đã to đẹp thế rồi, đèn bật sáng trưng. Giữa phòng là một người đàn ông đang ngồi trên cái ghế salon hàng hiệu. Ông ta thấy vậy vội vàng chạy ra:

“Ông bạn, đến rồi đây à?”

“Bình, lâu lắm mới gặp!”

“Ừ ngồi đi! Đây là...”

“Là vợ tương lai của ông đấy. Ông thấy chứ, con gái tôi rất xinh đẹp phải không?”

Tú Bình nhìn Hương Ly, ông ngỡ ngàng một hồi rồi ghé tai bạn:

“Sao tôi tưởng nó bị mù?”

“Không thấy nó để mái tóc che một bên mắt thế kia à? Mà yên tâm đi, nó mù một mắt nhưng nó còn đẹp hơn khối đứa, và chẳng ảnh hưởng đến ai đâu. Con bé rất tháo vát, chăm chỉ, nó chắc chắn sẽ là người vợ tốt của ông đấy.”

“Mà trẻ quá nhỉ...”

“Trẻ thì tốt chứ sao? Vợ già thì còn gì là vui nữa. Thôi, mau đưa tiền đi rồi tôi để nó lại cho ông.”

Tú Bình cau mày:

“Dạo này ông có vụ gì mà phải cần số tiền lớn thế?” – Ông không hề biết thói ăn chơi cờ bạc của bạn mình vì đã lâu không liên lạc.

“Một vụ trọng đại không nói với ông được. Sao? Ông không có tiền à? So với tài sản kếch xù của ông thì vài triệu là cái gì, đúng không?” – Gã đàn ông vẫn cười lấy lòng.

“Ờ ừ...Thôi ông ngồi xuống uống nước chơi chút để tôi gọi người vào lấy tiền.”

“Được!” – Ông “bố” kéo Hương Ly ngồi xuống nhưng vẫn ra hiệu cho Tú Bình phải lấy tiền nhanh lên.

Biết bạn sốt ruột, Tú Bình đành phải gọi:

“Cường, lấy cho tôi cái vali trong phòng ra đây!”

“Vâng ông chủ đợi chút ạ!” – Một cậu phục vụ trẻ măng vội vàng chạy lên cầu thang.

Bỗng “SẦM”. Cường đi quá nhanh, cầm đầu xuống đất nên đâm cả vào một người đang từ cầu thang đi xuống.

“Á cậu chủ, tôi xin lỗi, tôi...” – Cậu ta cuống quýt.

Tú Bình, gã đàn ông và Hương Ly liền quay lại nhìn ra phía cầu thang.

Đứng trên chiếc cầu thang rất đẹp kiểu xoắn ốc là một chàng trai trẻ trạc tuổi Hương Ly. Trời đang vào mùa đông lạnh nhưng cậu vẫn chỉ mặc một chiếc áo phông cộc tay tôn lên vóc dáng cao lớn khỏe mạnh không kém gì Hoàng Vũ. Chàng trai đó bất chợt quay lại nhìn Hương Ly. Cô bỗng cảm thấy như có cái gì đó rất thân thuộc quay về với mình. Ánh mắt ấy, lạnh lẽo như băng tuyết, dường như nhìn về một nơi nào đó rất xa xăm chứ không nhìn thẳng vào ai cả nhưng cô có cảm giác đằng sau sự lạnh lùng đó vẫn có ánh mắt ấm áp thân quen. Không chỉ ánh mắt mà cả gương mặt của chàng trai cũng lạnh lùng, xa cách, nhưng

gương mặt ấy quả thật là rất đẹp. Một vẻ đẹp mà Hương Ly không thể rời mắt khỏi. Đột nhiên, cô thấy chàng trai đó khẽ giật mình, ánh mắt lạnh bỗng hơi xôn xao...

Hai tay cậu dứt túi quần, đi xuống không nói năng gì, định đi về phía bếp thì Tú Bình gọi giật lại:

“Phong, ra đây chào khách đã!”

Chàng trai buộc phải quay lại. Thấy cậu đang tiến về phía mình thì Hương Ly quay lại cúi mặt xuống. Sao cô có thể nhìn cậu không chớp mắt vậy chứ?

Nhưng chàng trai đó cũng chẳng đoái hoài gì đến cô, chỉ buông một tiếng cũng lạnh như sắt đá:

“Chào bác!”

“Ừ chào cháu!” – Ông “bố” cũng đáp lại.

Tú Bình thấy con kiếm lời quá liền cười:

“Đây là con trai tôi, Hoàng Tú Phong. Nó lúc nào cũng lăm lì như thế, ông bỏ qua nha!”

“Ồ không sao, cậu bé rất đẹp trai và cũng lễ phép mà.” – Ông “bố” vẫn phải cố nịnh để còn được lấy tiền chứ thực tình hẳn cũng chẳng ưa gì cái cậu vừa rồi của Tú Phong.

“Nếu không có gì thì con xin phép!” – Tú Phong định quay đi.

“Này đứng lại đây đã, bố muốn giới thiệu với con một người. Ngồi xuống đây!”

Tú Phong bực mình:

“Sao bố...”

“Ngồi đi!” – Tú Bình lừ mắt.

Tú Phong buộc phải ngồi đối diện với Hương Ly. Thấy thế cô lại càng cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng lên.

“Phong, đây là bạn của bố, người mà bố đã nói với con sáng nay đó. Và đây là con gái của ông ấy, sắp trở thành mẹ kế của con.” – Tú Bình nói hơi nhỏ mấy từ cuối nhưng vẫn để lọt vào tai Tú Phong.

Gương mặt lạnh lùng của Tú Phong bỗng tối sầm lại. Cậu định nói gì đó nhưng đúng lúc ấy Cường mang tiền ra:

“Thưa ông, đây ạ!”

“Được rồi! Đây, của ông đây.” – Tú Bình đưa vali cho gã đàn ông kia.

Hắn ta hí hửng cầm tiền đứng lên:

“Vậy tôi xin phép đi luôn, tôi đang có việc. Con bé này gửi lại cho ông đấy! Hương Ly, ở lại đây ngoan nhé, thỉnh thoảng về thăm bố mẹ.”

Rồi hắn chuồn thẳng trong sự ngỡ ngàng của Hương Ly. Vậy là...cô bị gả đi dễ dàng thế này sao?

Bỗng Tú Phong lên tiếng:

“Bố ra đây, con muốn nói chuyện với bố!”

Cậu đứng lên đi thẳng về phía ban công. Tú Bình thấy vậy cũng không biết làm thế nào đành phải đi theo, dù ông biết khi nào con trai ông mở miệng muốn nói chuyện với ông thì phải là chuyện ghê gớm lắm.

Vừa đặt chân ra ngoài ban công, Tú Phong đã quay lại nói với bố bằng giọng thực sự tức giận:

“Bố bảo rằng cô ta chính là mẹ kế của con sao?”

“Phong, bố biết cô ta còn rất trẻ, nhưng...”

“Nhưng nhị gì? Bố bỏ mẹ con còn chưa đủ hay sao mà còn lấy một cô gái bằng tuổi thằng con của bố? Bố nghĩ là con gọi cô ta là mẹ được à?” – Tú Phong tức giận thực sự.

“Vậy con để bố sống thế đến hết đời sao? Con ngày nào cũng đi, có bao giờ con về nhà đâu? Bố không thể chịu được cái cảnh như vậy! Bố quyết định rồi, khi Hương Ly đủ tuổi thì sẽ là vợ hai của bố, con đừng có can ngăn nữa!” – Tú Bình cũng tức tối không kém.

“Nếu thế thì đừng có coi con là con của bố nữa!” – Tú Phong hét lên một tiếng rồi bỏ đi, để lại người bố thở dài không biết nói sao.

Cậu vừa bước ra thì đã thấy Hương Ly đứng đó. Cô cũng đã nghe thấy hết những gì bố con cậu vừa nói. Thấy cậu phát hiện ra mình nghe lén, cô lúng túng định nói gì đó nhưng Tú Phong chỉ nhìn cô một cái rồi đi tiếp một cách lạnh lùng và nhẫn tâm.

Bỗng cậu dừng lại, một tay cậu ôm lấy vai phải, khẽ nghiêng rằng vì đau. Hành động đó đã lọt vào mắt Hương Ly...

Vai phải của cậu ấy...

“Cậu...cậu là người đó...?” – Hương Ly ngạc nhiên tột độ.

Tú Phong nghe thế vội bước đi nhanh nhưng cô đã chạy đến giữ cậu lại:

“Cậu là người đã đỡ quả bóng cho tôi chiều nay đúng không?”

“Bỏ ra!” – Tú Phong gạt cô ra.

“Vai cậu bị thương đúng không, mau đưa tôi xem!” – Cô rất hốt hoảng, quên mất cậu đang rất giận cô.

Tú Phong quay lại cô:

“Cậu nhớ tôi là người lúc chiều sao?”

“Phải, tôi nhớ!”

Cậu bỗng kéo cô lại gần mình, hai tay cậu siết chặt lấy eo cô khiến cô đau điếng:

“Vậy tôi là ai, cậu nhớ không?” – Giọng cậu lạnh lẽo đáng sợ đến run người.

“Cậu...cậu nói gì tôi không hiểu?”

“Đồ lừa bịp! Cậu có thể nhớ một tên không rõ mặt nhưng một người lúc nào cũng ở bên cậu suốt gần 5 năm thì cậu không nhớ. Tôi không ngờ cậu lại giả dối như vậy!” – Tú Phong giận dữ rít lên.

“Tú Phong, cậu nói thế nghĩa là sao? Hãy giải thích rõ hơn cho tôi được không?”

Tú Phong buông cô ra, nói một câu không liên quan đến câu hỏi của cô:

“Rồi sẽ có ngày cậu phải biến mất khỏi đây, cậu đừng mơ vào được nhà tôi!”

Cậu bỏ đi nhanh về phía cầu thang, để lại cô đã ù đặc cả hai tai. Nhưng vết thương trên vai khiến cậu không thể đi nổi, nó càng lúc càng đau hơn khiến cậu khụy xuống. Hương Ly quên cả sợ, vẫn chạy đến:

“Đưa tôi xem nào!”

“Đừng có động vào tôi, tôi không cần cậu quan tâm!”

“Dù không quan tâm thì cậu vẫn cần phải lên được đến phòng chứ?” – Cô nói to khiến cậu im bật chẳng nói được gì, đành để cô muốn làm gì thì làm.

Hương Ly đỡ cậu đứng dậy. Tú Phong nhìn cô, tự dưng cảm thấy đau lòng. Cô vẫn là cô, vẫn tốt bụng như vậy, nhưng dường như thời gian và biết bao bi kịch đã biến đổi cô, để cô ngày hôm nay vẫn không thể nhận ra cậu là ai.

Cậu thực sự ghét.

Ghét cô thì ít...

..mà ghét việc cô làm mẹ kế của cậu thì nhiều!

Cuối cùng thì Tú Phong cũng lên được đến phòng, khi ngồi xuống giường cậu nói luôn:

“Đi xuống đi.”

“Để tôi xem vết thương của cậu được không?” – Cô vẫn không đi – “Dẫu sao vết thương của cậu cũng là do tôi.”

Tú Phong thở dài, Hương Ly thế mà lì lợm thật.

“Vậy tôi xin lỗi nhé...”

Hương Ly vén tay áo cậu lên, cũng đơn giản vì cậu mặc áo cộc tay (mùa đông mà dám mặc vậy). Cô từng sờ khi thấy vai cậu chỉ quần một lớp băng mỏng manh, máu đã loang ra khắp lớp băng, không cần bỏ băng ra cũng đủ biết vết thương này rất nặng. Cô nhìn vào phòng cậu thì thấy có một cái lọ đựng lá thuốc đã giã nhưng cái lọ đó bị vứt chổng chơ ở một xó.

“Hình như cậu chỉ quần băng, không quần thuốc vào à?”

“Tôi ghét cái thứ thuốc đó. Mùi buồn nôn khiếp, vả lại xót lắm!”

“Thuốc Đông y tốt lắm đấy, phải có thuốc mới khỏi được.” – Cô cầm cái lọ ấy lên.

“Đã bảo là tôi không bôi cái thuốc đó đâu!” – Tú Phong tức giận (nhưng trông thật đáng yêu).

“Vết thương của cậu nặng lắm đấy, để thế thì sao mà đi đá bóng được.”

Tú Phong ngạc nhiên nhìn cô như muốn hỏi: “Sao lại biết tôi đi đá bóng?”

“Tôi nhìn cái vai áo của cậu có cái gì là tôi biết cậu là ai rồi.” – Cô chỉ vào vai áo cậu có thêu ba chữ BOD – “Cậu là Prince – trưởng nhóm BOD đúng không? Tôi nghe nói cậu đá bóng rất giỏi, thấy cú đá chiều nay của cậu rất tuyệt. Thế mà BOD không có cậu cũng tiếc thật, suýt nữa trường tôi thắng đấy.”

Tú Phong chẳng nói gì cả.

“Cậu lạnh lùng thế? Thảo nào tụi con gái chỉ đi theo Hoàng Vũ chứ chẳng đi theo cậu!”

“Thế cậu cũng đi theo cậu ta còn gì?” – Bỗng cậu lên tiếng liền.

“Hả? Ai bảo vậy chứ?”

“Thế nụ hôn động trời chiều nay không phải là minh chứng à?” – Giọng cậu rất thờ ơ.

“Đó đâu phải là tại tôi, tự nhiên cậu ta hôn tôi đó chứ...” – Cô bỗng buồn buồn – “Nhưng chính vì thế mà tôi phải đến đây.”

Tú Phong lại ngạc nhiên thêm nữa.

“Bố tôi chơi bài nợ nần cậu ta, nếu tôi không đến làm vợ bố cậu thì nhà tôi sẽ không có tiền để trả cho cậu ta và chính tôi cũng không chạy thoát được.”

Sự ngạc nhiên của Tú Phong có thể đến độ rơi cả mắt ra.

“Tôi thực sự không thể có một gia đình tốt.”

“Ai bảo thế? Gia đình cậu...” – Bỗng Tú Phong ngưng lại. Có nói ra thì cô sao có thể tin cậu cơ chứ.

“Gia đình tôi làm sao?”

“Ồ chắc là không tốt thật! Nhưng mà cậu vẫn được đi học ở trường tốt còn gì?” – Cậu lúng túng kiếm chủ đề khác để nói.

“Vậy à? Thế cậu thì sao? Cậu giỏi thế sao không vào trường H. mà vào trường B. toàn học sinh cá biệt thế?”

“Trường H. toàn học giỏi...”

“À vậy cậu học dốt hả?”

“Này ai bảo thế? Tôi học hơi bị giỏi nhá!” – Tú Phong đỏ mặt.

“Thôi không đùa nữa, làm trưởng nhóm BOD nổi điên thì chắc tôi cũng chết đấy! Xong rồi.”

“Hả? Xong gì?” – Tú Phong nhìn lại bên vai mình thì đã thấy cô quần xong một lớp băng gọn gàng kèm theo thuốc.

“Không xót đúng không? Cậu mãi ngồi buồn quá nên xót gì nữa! Mà có băng rồi nên cũng chả có cái mùi gì đâu mà cậu lo. Giờ an tâm ngủ đi, nhưng nhớ để báo thức đêm dậy mà thay lần băng nữa không nó lại thối ra thì chết!” – Hiếm lắm mới thấy Hương Ly biết cười đùa.

“Vậy cậu làm báo thức cho tôi đi!”

“Là sao?” – Hương Ly giật mình.

Tú Phong không nói gì, cậu bỗng kéo tay cô khiến cô ngã xuống giường.

13. Chương 2 .4

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.04

(5) Chỉ thuộc về quá khứ

Hương Ly giật mình chưa kịp hiểu gì thì đã thấy Tú Phong cúi xuống khiến cô đỏ bừng mặt. Cậu...cậu ta định làm gì vậy chứ? Hương Ly sợ hãi vội quay mặt nhìn đi chỗ khác, nhưng Tú Phong đã trừng mắt:

“Nhìn thẳng ra đây!”

Cô buộc phải quay lại nhìn cậu, mái tóc vén sang để lộ con mắt tuyệt đẹp sáng long lanh. Trong màn đêm chỉ có vì sao đang chiếu ngoài kia, trông Hương Ly xinh đẹp như một ngôi sao sáng nhất với gương mặt hồng hào, làn da mịn màng trắng trẻo, bờ môi hồng quyến rũ như đang thổi miên người khác. Nhất là con mắt ấy, nó thật đẹp nhưng sao có cái cảm giác rất đáng sợ giống bị hút vào đấy vậy.

Hương Ly thấy Tú Phong nhìn mình với ánh mắt lạnh lẽo thì run run:

“Tú...Tú Phong...”

Gương mặt đáng yêu ban nãy của Tú Phong đã chuyển sang lạnh băng đáng sợ, cậu nói nhẹ như gió:

“Biết vì sao tôi phải chịu vết thương này không?”

Cô lắc đầu.

“Cũng vẫn vì bóng đá, và sau đó lại đỡ thêm quả bóng cho cậu nữa.”

“Cậu yêu bóng đá đến mức bị thương...?”

“Tôi yêu bóng đá là vì ai, cậu biết không?”

“Vì ai...? Chắc là vì người mà cậu rất yêu quý?” – Đôi môi cô run rẩy không biết nói gì hơn.

Tú Phong uất nghẹn trong người, hai ánh mắt như loé lên những tia chớp.

Cậu có thể học không giỏi, không có tài tiếp thu bài học như các bạn khác, nhưng trí nhớ của cậu thuộc loại siêu đỉnh. Đến Hoàng Vũ cũng không thể nhớ được hết tất cả những gì là kỷ niệm với Hương Ly, nhưng cậu thì nhớ hết, nhớ đến mọi giây phút được gặp cô ngày ấy.

Cô là người bạn luôn ở bên cậu, không bao giờ chê bai việc cậu học dốt cả. Chính cô đã hướng cậu đến một tương lai sáng hơn, không cần phải áp lực quá chuyện học toán, học văn mà hãy cứ đi theo ước mơ của cậu. Cậu đã nhận ra tài năng của mình vẫn có ở môn thể thao nên cậu đã đi theo bóng đá. Cậu có được ước mơ của mình, đều là nhờ cô.

Nhưng khi cô bỏ rơi cậu, cậu đã hận cô vô cùng.

Cậu nhớ hôm đó, khi cô tỉnh lại thì cô nói cô không biết cậu là ai cả và cứ thế cô đi theo hai con người xa lạ ấy để làm con gái họ, thậm chí chẳng biết bố mẹ thật của cô đang đau đớn trong bệnh viện vì tai nạn kinh hoàng. Cậu quên làm sao được ngày đấy cậu đã cố gắng níu tay cô nói: “Hương Ly, cậu ở lại với chúng tớ đi!” mà cô vẫn cứ trơ ra như một tảng đá, cô lạnh lùng giật tay cậu và rồi bóng dáng cô khuất xa đi. Cậu không còn ai ở bên cậu bởi sau đó cha mẹ cậu ly dị. Cậu thất bại là coi như gục ngã hoàn toàn, cậu bị chê là học dốt nhưng chẳng ai đỡ cậu dậy nữa, chỉ có Thiên Duy nhưng sự suy sụp của mẹ Thiên Duy cũng đã khiến cậu bạn này gục ngã theo, để rồi kéo cả hai đến với BOD. Cậu đã trở thành học sinh cá biệt của một trường cá biệt, thành trùm sò lạnh lùng của một nhóm học sinh ám ảnh biết bao thầy cô giáo trường khác, cậu bị rất nhiều người mắng nhiếc, thất vọng,...đều chỉ vì ngày đó cô rời bỏ cậu, rời bỏ những người bạn đã thân quen suốt một thời tiểu học, rời bỏ gia đình thân thương của cậu để đến nơi xa lạ.

Và rồi, số mệnh đã cho cậu gặp lại cô thế này! Gặp lại cô khi ký ức của cô đã bị mất. Hồi đó cậu còn nhỏ, biết cái gì là “mất trí nhớ” đâu?

Cô chẳng nhớ gì cả nữa!

Cô chỉ quan tâm cho cái gia đình giả của cô!

Suốt bao nhiêu năm nay, cậu đã sống trong cái vỏ bọc lạnh lùng này, vậy mà cô đã khiến cậu lại biết đỏ mặt, xấu hổ, tức giận,...Chỉ có thể là cô! Sao lúc nào cũng chỉ có thể là cô?

Cậu ghét cô, ghét vì không thể xóa được hình ảnh của cô. Cô vẫn đang nằm đây, ngay trước mặt cậu, với con mắt dịu dàng long lanh y hệt mười năm về trước lần đầu tiên cậu gặp cô, với mái tóc dài mượt mà luôn dùng làm vũ khí phòng vệ mắt cho cô, và với đôi môi ngọt ngào đã từng thơm cậu một cái thật là đáng yêu...

Nhưng, Hoàng Vũ đã hôn cô.

Nhớ lại cảnh đó, Tú Phong giận hơn bao giờ hết! Trong một giây không suy nghĩ, cậu cúi sát xuống...

“Hương Ly, phòng cô đã được chuẩn bị xong rồi, đi ngủ đi!” – Bỗng có tiếng gọi vang lên ở ngoài cửa.

Tiếng Tú Bình làm cho Tú Phong giật mình, cả Hương Ly cũng vậy. Suýt nữa cậu đã...Cậu đứng lên, còn cô cũng xấu hổ vội vàng ngồi dậy đi ra phía ngoài. Cậu nhìn theo, buông một tiếng thở dài lạnh ngắt. Hương Ly của ngày xưa, đã không thể trở lại nữa rồi.

Bởi vì, cô sẽ là mẹ kế của cậu!

Bầu trời buổi sáng mùa đông lúc nào cũng lạnh lẽo, đầy mây và gió thổi se buốt. Hương Ly dậy, cô nhìn ra cửa sổ. Còn đâu khu vườn đơn giản xinh đẹp của cô nữa? Chỉ còn khu vườn rộng lớn với đài phun nước, cây hoa rất đẹp nhưng sao lạ lẫm quá. Cô chợt ôm đầu, hành động hôm qua của Tú Phong rất cuộc là tại sao? Rõ ràng là cậu ấy đang rất bình thường, thậm chí có phần vui vẻ tự đứng lại hằm hằm như thế.

Cô mặc quần áo bước ra chuẩn bị đi học. Đúng lúc Tú Phong cũng vừa đi trên tầng xuống. Cậu thậm chí còn lạnh lùng hơn trước, chỉ nhìn cô lướt cái rồi định đi luôn.

“Tú Phong, vết thương của cậu...” – Cô gọi cậu lại.

Giọng nói ấy, sao vẫn cứ quen thuộc đến thế?

Tú Phong khẽ nhắm mắt, rồi lại bước đi, vô tình đến tàn nhẫn.

Nhưng cô vẫn cất giọng nói dịu dàng:

“Hôm qua nếu như khiến vết thương này làm sao thì cho tớ xin lỗi, nhưng tớ vẫn muốn biết cậu thay bằng chưa?”

Tú Phong đứng lại, hừ một tiếng rồi quay lại:

“Từ nay, hãy coi như chúng ta không ở một nhà đi!”

“Tại sao?”

“Không biết sao, tôi rất ghét ở với con gái đấy. Và thứ hai, tôi lại càng ghét cô hơn vì cô dám thay thế vị trí của mẹ tôi.” – Giọng Tú Phong khác hẳn hôm qua, lạnh lùng mà cay độc.

“Tôi xin lỗi, nhưng...”

“Tôi không có lỗi mà cô xin. Rồi cô sẽ phải biến mất khỏi nhà tôi, tốt hơn hết đừng có ra vẻ thân thiết với tôi nữa.” – Cậu quay nhanh đi ra đường.

Hương Ly chạy đuổi theo:

“Nhưng dấu sao tôi đã chữa vết thương cho cậu, cậu vẫn ghét tôi sao?”

Tú Phong giật tay ra khỏi bàn tay cô đang giữ lấy cậu:

“Cô biết tôi là ai không?” – Cậu lừ mắt, chỉ vào cái huy hiệu được cài trên áo có chữ BOD.

“Cậu là...” – Cô hơi run – “...Nhóm trưởng BOD...”

“Phải, nhóm trưởng đấy! Nhóm trưởng của một nhóm mà tất cả học sinh trường H. ghê tởm đấy. Vì thế cô đừng bao giờ mong tôi không ghét cô, trường cô ghét chúng tôi thì tất nhiên chúng tôi cũng thế. Còn vết thương này, là vì cô bám tôi dai quá nên tôi buộc phải để cô động vào, nhưng mà sau đó tôi bỏ ra rồi, cái thứ thuốc ấy chỉ làm tôi buồn nôn, cô nghe rõ chưa?” – Tú Phong lạnh lẽo nói từng chữ như đâm vào trái tim Hương Ly, cô biết cậu không nói thật nhưng đúng là...

...Gương mặt của cậu tối qua khiến cô quên đi mất cậu là ai...

“Ê Tú Phong, Hương Ly, hai đứa chưa đi học à?” – Bỗng có giọng nói quen thuộc vang lên đằng sau.

Cả hai quay lại, đó là “bố” của Hương Ly.

Gã đàn ông nở nụ cười giả lả, bước đến vờ hỏi han Ly:

“Con gái, ở nhà Tú Bình vui không?”

“Dạ có...”

“Thế sao mặt buồn thế? Vui lên đi nào!”

“Nhưng bố tìm con làm gì? Bố đi nộp tiền cho Hoàng Vũ chưa?”

“Bố đang định nói đến việc đó đây. Bố chẳng biết cậu ta ở đâu nên con đưa tiền cho cậu ta hộ bố nhé!” – Ông ta đặt vào tay Ly một phong bì dày cộp rồi chuồn nhanh.

Hương Ly hoang mang với phong bì trên tay. Cô sẽ đến trường B. ư? Lũ học sinh trường B. liệu có để một nữ sinh “chột” đến từ trường H. là cái trường “không đội trời chung” với họ? Nghĩ đến cảnh lũ con gái đứng đó khinh miệt, lũ con trai đầu gấu xông vào khiến cô rùng mình...

Cô ngẩng lên nhìn Tú Phong, gương mặt cậu không biểu lộ một chút cảm xúc. Lời nói lại bị nuốt vào cổ họng, cô không dám nhờ cậu, chỉ đành cúi đầu bước đi.

Tú Phong nhìn theo cô, cảm xúc băng lãnh lại dao động.

Cậu đã quá tức giận nên mới nói cô như thế, nhưng nếu để cô một mình đến trường B. chẳng khác nào tiến vào hang cọp sao? Dẫu gì thì cô cũng là bạn cậu, không phải bây giờ nhưng mà là ngày ấy...

Tú Phong tiến lên, nắm lấy cánh tay cô:

“Đi với tôi!”

Trường B.

Trái ngược hẳn với ngôi trường H. xanh sạch đẹp, yên tĩnh chỉ có tiếng chim hót du dương, sân trường B. mới sáng ra đã toàn các âm thanh hỗn loạn. Toàn là cãi nhau, nói tục, hét, cười rú, rồi bật nhạc to chẳng có ý tứ gì. Đang là mùa đông nên học sinh mặc gì cũng được, màu sắc chói lóa khắp sân trường. Cái sân thì toàn rác, cây cối cũng bị bẻ tứ tung, tường trắng mà bẩn hết. Học sinh từ con trai đến con gái đều thật

đáng sợ. Con trai xăm trổ, tóc dựng nhìn rất đầu gấu ăn chơi còn con gái trang điểm lòe loẹt “tóc xanh mớ đỏ” nhìn đã biết vừa điệu đà vừa đánh đá, lại gần là “tiêu” ngay.

Thấy cảnh tượng đó Hương Ly phải run sợ, nép mình đằng sau thân hình to lớn của Tú Phong.

“Ê Prince đến rồi kìa!” – Một đứa hét lên.

Cả trường càng thêm náo loạn, mặc cho thầy cô giáo gọi tập trung đến khản cả cổ. Tú Phong luôn vậy, nằm trong bộ ba hot boy của trường và là trưởng nhóm BOD nên cậu rất chi là nổi tiếng dù ai cũng chỉ ngắm cậu từ xa.

“Hôm nay Prince đẹp trai quá, không biết hết đau vai chưa nhỉ?”

“Tại trận bóng tuần trước làm cậu ấy ra nông nổi đó, nên trận hôm qua vắng mắt, ghét thật!”

“Không sao, đau vai vẫn đẹp. Prince đúng là hoàng tử mà!”

“Prince no.1!”

Cậu vẫn hồ hững đi vào cho đến khi một thằng con trai nhìn thấy Hương Ly:

“Ê kia là ai hả chúng mày?”

“Trời! Hôm nay tao không bị đau mắt chứ?”

“Prince dẫn theo một cô gái, mặt trời mọc đằng tây rồi!”

“Prince nổi tiếng...dị ứng gái mà!”

“Nhưng chúng mày ơi, con bé đó là Hương Ly trường H. đấy.”

“Mày nói gì? Con mù trường H. á????” – Nhiều đứa hét lên.

“Nhìn đi, chắc chắn 100% luôn, ai chứ con này không lẫn vào đâu được. Nó ỉnh là ai mà đòi đi cùng Prince vào trường chúng ta? Chúng mày, ta có khẩu hiệu đập chết đứa nào trường H. vào đây mà, phải thanh toán con bé đó ngay!”

“Phải đó, tao nghe nói trường H. cũng chẳng cần con này, một con chột mắt chỉ đáng ghê tởm thôi. Prince, hãy tránh xa con bé đó ra!” – Lũ học sinh không chịu được nữa, chồm chồm lao tới.

Hương Ly sợ hãi khi thấy những con thú dữ đó lao vào như đang khát máu. Dù mọi khi cô rất thờ ơ, vô tâm nhưng cô cũng có cảm xúc của mình, trước bọn học sinh như thế không sợ sao được?

Nhưng cánh tay ấy đã che chắn cho cô:

“Ai đụng vào Hương Ly thì đừng có trách!”

“Nè Prince, mày bị bùa mê thuốc lú ở đâu mà bảo vệ nó thế? Cái khẩu hiệu “đập chết trường H.” cũng là mày và BOD nghĩ ra mà, sao mày lại bênh nó?” – Một thằng con trai có vẻ lớn tuổi nhất trường (lớp 12) sừng sỏ.

“Tao không bênh, nhưng chúng mày đừng có mà làm càn ở đây!” – Tú Phong lạnh lùng bắt đầu trở lại đúng nguyên hình của trưởng nhóm BOD.

“Ê thằng nhãi, mày đừng quên mày kém tao đến 2 tuổi, mày còn thuộc dạng bé nhất trường này đấy.”

“Vậy mày đừng có cậy lớn nhất trường mà lên giọng, thế là hèn đấy Hiệp ạ! Trông mày tên Tuấn Hiệp mà chẳng thấy “hiệp” tẹo nào.” – Tú Phong thờ ơ, giọng khích bác.

Tuấn Hiệp điên tiết:

“Mày...”

Nhưng một đứa con gái giữ cậu ta lại:

“Đừng làm thế, Prince không võ vẽ như Devil nhưng cú đá của nó đủ làm gãy răng mày đấy.”

Tuấn Hiệp nghiêng rằng, buộc phải dừng tay, hằm hằm nhìn Tú Phong. Cậu ta nổi tiếng là đứa học sinh hư hỏng gần như nhất của trường, nhưng cậu ta ganh ghét BOD và cực kỳ ghét Tú Phong. Chẳng hiểu sao người học giỏi, được ái mộ như Hoàng Vũ cậu ta không ghét mà cậu ta chỉ ghét Tú Phong – con người ngang tàn, lạnh lùng mà cũng thâm hiểm. Có lẽ vì Tú Phong đá bóng rất giỏi, mà con trai thì gần như ai mà chả thích đá bóng giỏi chứ, cú đá được mệnh danh huyền thoại của Tú Phong thì không ai dám phá kỷ lục.

Hương Ly nhìn Tuấn Hiệp, cậu học sinh có mái tóc dựng ngược, ánh mắt sắc nhọn trên gương mặt khá điển trai khiến cho cô có cảm giác rất sợ. Nhưng Tú Phong đã nhanh chóng lôi cô đi, không để cô nhìn rõ hẳn cậu học sinh đó.

Lớp 10E dường như chỉ gắn cái mác “lớp” chứ thực ra giống ổ chuột hơn. Rác bừa bãi, bàn ghế xộc xệch, bảng cũng viết đủ thứ linh tinh,...có mà đến sáng mai cũng không tả được hết cái “lớp ổ chuột” này. Học sinh thì ngồi lên bàn như ngồi ghế thường, cuối lớp lúc nào cũng là nhóm BOD đang ngồi với nhau trêu đùa lũ con gái, lớp chẳng khác gì cái chợ, toàn la với hét.

Bỗng Tú Phong ghé vào làm cả lớp im bật.

“Hoàng Vũ, ra đây tôi nhờ!” – Cậu hướng mắt về phía nam sinh mặc áo khoác đen đang ngồi chễm chệ ở chiếc bàn cuối lớp.

Hoàng Vũ nhảy qua mấy cái bàn nhanh như chớp, trong vài giây đã xuất hiện trước mặt Tú Phong. Tú Phong không nói gì, chỉ quay mặt ra ngoài lớp. Lũ bạn hiếu kỳ định đi theo nhưng Hoàng Vũ đã lừ mắt không cho đứa nào nghe trộm rồi bước ra theo Tú Phong. Hương Ly đã đứng đó, cúi đầu không dám nhìn cậu.

Hoàng Vũ cười khẩy rồi tiến đến trước mặt cô, vẫn làm cái động tác nâng cằm mà khiến cô cũng phải khó chịu, cậu ta không muốn nhìn thấy ánh mắt cô nhưng cứ bắt cô phải nhìn cậu ta là sao?

“Trường H. mà cũng vào được đến đây cơ à? Cô được ưu ái thật đấy!”

“Tôi sẽ không còn chạm mặt cậu nữa đâu.” – Hương Ly vẫn cứ lạnh lùng dù biết Hoàng Vũ chẳng hề thích cô như vậy.

“Vậy sao?” – Mặt Hoàng Vũ tối sầm lại.

“Từ nay tôi cũng chẳng có dây mơ rễ má gì với cậu nữa, tiền của cậu thì đây, không thiếu đồng nào, cậu cứ thoải mái muốn làm gì làm, miễn sao đừng xuất hiện trước mặt tôi, ngay từ đầu tôi đã chẳng thích nhìn thấy cậu.” – Hương Ly nói mà chẳng biết mình nói gì nữa, những gì mà Hoàng Vũ gây ra khiến cô tức giận và cứ thế trào tuôn như mưa.

Khỏi phải nói Hoàng Vũ tức giận đến thế nào, cậu xiết chặt gáy cô, lao đến hôn, mà không thể gọi nhẹ nhàng như thế, mà gọi là cắn vào môi cô. Hương Ly đau đến bật máu. Từng giọt máu chảy ra, đau đớn, tanh tưởi, xen lẫn những ký ức bộn bề đang bị trôi dạt ở nơi đâu.

Tú Phong như chết đứng, người cậu cũng rùng rục lửa. Cậu giận dữ bước vào lớp, đóng sầm cửa khiến cho ai cũng sợ hãi, lăm lét nhìn ra Hoàng Vũ ngoài cửa sổ kia. Trong lớp, có ba chàng trai khác cũng ngồi đó, gương mặt họ cũng sa sầm lại nhưng họ không thể làm gì được.

Ngoài trời, những cơn mưa lại bắt đầu rơi bay bay, gió thổi lạnh thấu xương.

Những đám mây vẫn vũ trên trời.

“Cô...” – Hoàng Vũ buông Hương Ly ra, nhưng vẫn cách cô rất gần, giọng nói của cậu gần lên – “...đừng tưởng sẽ thoát được khỏi tôi!”

Nói rồi cậu mở cửa lớp đi vào, mặc cho cô đứng ngoài đó, thất thần, vô cảm không biết chuyện gì đang xảy ra. Đôi môi nhuộm máu khiến cô đau đớn, nhưng cô quên mất cảm giác ấy rồi. Cô chỉ lại đang cố nhớ, cố nhớ...Mỗi khi mưa, những ký ức mập mờ lại hiện về trong cô. Chỉ mờ mờ thôi, mà cô vẫn cố gắng để nhìn rõ nó.

Điện thoại cô khẽ rung. Là tin nhắn của Hương Anh:

“Hương Ly, sao giờ này vẫn không đi học?”

Hương Ly giật mình nhìn ra mình đã muộn học mất 15 phút, cô vội vàng ngẩng lên thì Tú Phong đã vào lớp mất rồi. Vậy thì...ai sẽ đưa cô ra khỏi đây? Trường B. này dường như chẳng có kỷ luật, dù giờ đã vào học nhưng chúng nó vẫn trốn tiết đứng đầy ngoài kia như canh giữ trường, chờ chực con mồi là cô.

Nhưng cô không thể đứng ở đây, thầy cô đi trực sẽ phát hiện ra.

Chẳng lẽ xông vào lớp ấy gọi Tú Phong? Cô đâu có điên chứ! Vả lại trong lớp có Hoàng Vũ...

“Vẫn còn đứng đây à?”

Hương Ly giật mình quay lại. Đứng tựa vào chiếc cột là nam sinh cao lớn, đẹp trai nhưng mái tóc dựng ngược, quần áo ăn chơi khiến cô chột dạ. Cô bỗng ớ ra: kẻ này chính là...

...Tuấn Hiệp!

Là nam sinh lớp 12 ban này định xông vào cô nhưng đã bị Tú Phong ngăn lại. Cô hoảng sợ lùi một bước, giờ không có ai cả, lớp nào cũng đóng cửa, cậu ta sẽ làm gì cô đây?

Tuấn Hiệp lừ lừ tiến lại, Hương Ly run bần bật:

“Xin anh...xin tha cho...”

“Sợ tôi đánh em à?”

“...”

“Yên tâm, cô em xinh đẹp như vậy tôi sẽ không đánh đâu, là tại em đi cùng thằng Tú Phong nên tôi điên tiết thế thôi.” – Tuấn Hiệp cúi xuống ghé gần mặt Hương Ly – “Nhưng cũng may, cô em yêu Hoàng Vũ hả?”

“Không, anh nói linh tinh gì thế?”

“Lại chẳng đúng đi! Ở sân vận động cũng hôn, ở đây cũng thế, chẳng phải cô em là bạn gái của Hoàng Vũ à?”

“Anh điên à? Tôi không thèm, cậu ta có hàng đồng bạn gái, tôi điên đâu mà gia nhập cái danh sách ấy chứ? Vả lại cậu ta là đồ bỉ ối, không xứng đáng làm người chứ đừng nói là làm học sinh.” – Hương Ly tức giận.

“Câm mồm! Mày còn nói nữa tao sẽ ày biết thế nào là lễ độ!” – Tuấn Hiệp hét lên khiến Hương Ly im bật – “Hoàng Vũ mà là đồ bỉ ối, không xứng đáng làm người ấy hả? Cái đó dành cho thằng Tú Phong đi! Hoàng Vũ là thần tượng của tao, cả nhóm BOD tao đều ghét, tao chỉ khâm phục thằng Hoàng Vũ ấy thôi. Còn mày, nếu như mày muốn làm bạn gái Hoàng Vũ thì tao sẽ giúp đỡ mày bất cứ lúc nào, còn nếu như mày dính dáng đến thằng Tú Phong thì mày sẽ là kẻ thù không đội trời chung với tao!”

Hương Ly ngạc nhiên. Hoàng Vũ là ai mà sao Tuấn Hiệp lại yêu quý đến vậy? Còn Tú Phong, sao lại ghét như thế? Chỉ vì ganh tỵ, ghen ghét hay là một lý do nào khác?

“Hương Ly, mày có thích Hoàng Vũ không?”

Hương Ly sợ sệt nhìn Tuấn Hiệp, trông cậu ta giống như một con thú dữ sẽ ăn thịt cô nếu cô trả lời rằng mình thích Hoàng Vũ. Nhưng cô vốn thông minh nên xâu chuỗi được mọi việc, giờ cô chỉ còn mỗi Tuấn Hiệp cứu tinh, nếu như cậu ta giúp cô rời khỏi ngôi trường này thì không phải sợ gì cả. Dẫu gì thì cô cũng sẽ không, không bao giờ chạm mặt Hoàng Vũ nữa.

“Có...”

“Mày nói thật hả?”

“Tôi đúng là có ghê sợ Hoàng Vũ, nhưng tôi có thích...”

“Nhưng mày vừa bảo...”

“Vì lúc cậu ta cần tôi, tôi giận nên tôi nói thế, nhưng tôi không ghét cậu ta!”

Tuấn Hiệp vốn chẳng thông minh gì nên tin luôn lời cô. Và cậu ta đồng ý giúp cô rời khỏi ngôi trường này.

Nhưng, cô sẽ để lại nơi đây một dấu ấn khó phai.

Câu vừa rồi của cô đã lọt hết qua cửa sổ vào bên trong ấy.

Tiết này là tiết của cô giáo chủ nhiệm, thế nào Hương Ly cũng bị kỷ luật cho coi. Cô ngó mặt vào trong lớp, thấy cả lớp đang im lặng học bài, cô giáo cũng đang giảng không hề để ý đến cô. Sự yên tĩnh này còn đáng sợ hơn, thà náo loạn như ở trường B. thì còn trà trộn luôn vào lớp.

Hương Ly đành phải quay ra, nhắn tin cho Hương Anh đang ngồi trong kia. Điện thoại của Hương Anh để chế độ rung nên vẫn có thể biết bạn nhắn tin đến.

“Giúp tớ với, tớ đang kẹt ngoài này!”

“Cậu bây giờ mới đến sao?”

“Ừ, tớ phải đi trả tiền cho bố, làm sao bây giờ, mau nghĩ cách cho tớ vào lớp đi.”

Hương Anh nắm chặt điện thoại, làm sao để Hương Ly vào lớp bây giờ? Cô giáo rất khó tính, sẽ kỷ luật nặng Ly mất.

Nhìn đề bài toán trên bảng, đầu Hương Anh bỗng loé lên một ý nghĩ.

Cô nhắn tin bảo Hương Ly đợi ở ngoài rồi giơ tay lên bảng. Cô giáo nói:

“Hương Anh học giỏi rồi, đề bài khó hơn thì cô gọi, chứ bài này lên lại 10 à?”

“Không sao mà cô, nếu thế thì cô chấm chặt hơn.”

“Thôi đi, hỏi cả lớp xem có bài toán nào em giải lại tìm được một lỗi nhỏ nhất không chứ?”

“Ôi thế thì các bạn lớp mình kém quá, không bắt lỗi được tớ à?” – Hương Anh cất giọng khiêu khích.

Quả nhiên cả lớp râm râm lên:

“Cô ơi, cô cho Hương Anh lên đi!”

“Sợ gì chứ, đây sẽ bắt lỗi đến dấu chấm luôn.”

“Hương Anh, lên làm bài đi!”

Cô giáo thở dài, đành phải cho Hương Anh lên bảng. Hương Anh mỉm cười rồi nhanh chóng giải bài toán. Cô viết rất nhanh nhưng bài giải chẳng bao lâu đã kín đặc bảng, phải nói Hương Anh “để chữ” cho bài toán của mình khá giỏi. Không những thế, lần đầu tiên bài toán của Hương Anh khá nhiều lỗi vặt, mà những lỗi đó nằm ở trong bài khá khó tìm lại càng thôi thúc sự tò mò thích thú của cả lớp, cả cô giáo cũng muốn “vạch lá tìm sâu” bài toán của cô học trò giỏi nhất lớp này. Thế là cả lớp xô nhau kéo lên bảng để tìm lỗi từng câu, từng chữ trong bài của Hương Anh. Ngay lập tức Hương Anh nhắn tin cho Hương Ly:

“Vào nhanh lên!”

Hương Ly ngó ngay vào thì thấy lớp quây vào nhau trên bảng như thể liên vội vàng cúi đầu luôn rất nhanh về phía chỗ ngồi cạnh Hương Anh. Cả lớp chẳng hay biết gì, đến cô giáo cũng đang mải tìm lỗi, lại bị lũ học trò cao lớn che chắn mất nên không hề hay Hương Ly đã đi vào và yên chỗ.

“May cho cậu đấy nhé, hôm nay cô không điểm danh, không để ý từ bấy đến giờ cậu chả có ở đây.”

“Cậu nghĩ ra cách gì mà cả lớp bu hết vào một chỗ vậy?”

“Tớ làm bài toán thật nhiều lỗi sai để câu giờ cho cậu đấy, cứ ồn ào đôi lúc lại có ích thật!”

“Ừ ồn ào lại có ích...” – Hương Ly nhớ lại cái lớp học vừa rồi.

“Trời, Ly! Sao môi cậu lại chảy máu thế kia?”

Hương Ly liền lấy chiếc gương soi nhỏ của Hương Anh để đó ra soi thì thấy môi cô đầy máu. Một cảm giác tức giận trào lên trong cô, nhưng cô vẫn cố gắng vui vẻ:

“Không sao đâu, tớ đi vội quá nên bị ngã.”

“Sao cậu lại đi muộn? Có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì mà, tớ...ngủ quên thôi.”

“Hương Ly mà ngủ quên á?”

“Thật mà, cậu không tin tớ à? Cậu chẳng phải là bạn tốt!” – Hương Ly dối.

“Đâu có, đâu có, tớ tin cậu. Đừng có hiểu lầm nhau thế!” – Hương Anh cười xuề xòa.

Hương Ly mỉm cười nhẹ, vậy là cô yên tâm được rồi.

Nhưng, ngày chưa hết thì vẫn thuộc về một ngày.

Phòng Tin học. Lớp 10A có tiết, đang ngồi chăm chú vào màn hình máy tính.

Cô giáo Tin lên tiếng:

“Các em có thể lên diễn đàn tại website của trường để thảo luận thêm về bài tập của cô!”

Học sinh lập tức kích chuột vào website, tới diễn đàn của trường.

Bỗng cái lớp trưởng thét lên:

“Trời ơi cái gì thế này?”

“Cái gì là cái gì?”

“Lớp mình ơi mau vào chỗ “Tin mới” trên diễn đàn đi!”

Mọi người nghe theo lớp trưởng.

Ở mục “Tin mới” là một cái tin với tiêu đề đỏ chói.

Hương Ly biến sắc sau khi thấy cái tiêu đề đó...

14. Chương 2 .5

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.05

6)Nước mắt của ác quỷ

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Tiếng cô giáo chủ nhiệm hét to lên khiến học sinh và cả cô giáo dạy Tin đang ồn ào bỗng im bật, sợ rúm người không ai dám nói gì. Hương Ly và Hương Anh đứng đó, cũng im lặng nhưng mà là đang mãi nghĩ đến những gì đang xảy ra chứ không phải sợ cô giáo chủ nhiệm nghiêm khắc.

“Hương Ly, chị là học sinh của một lớp chọn mà chị bôi bác tôi thế này à?” – Cô giáo không thể kìm được tức giận.

“Thưa cô, chuyện này có thể là hiểu lầm thôi...” – Hương Anh vội đỡ.

“Cái gì mà hiểu lầm? Rõ ràng rành ra đây, có cả cái video clip nữa. Hương Ly, chị rút khỏi trường ngay cho tôi để tôi khỏi xấu mặt vì mang tiếng làm cô giáo của chị!”

Hương Ly im lặng, lũ bạn xì xào bàn tán toàn những lời cay độc. Nước mắt tự dưng ầng ậc nước trong con người long lanh ấy, cô khóc không phải vì buồn, vì tủi, vì sợ mà là vì giận. Cô giận mình đã lỡ nói ra câu ấy để tất cả học sinh trường B. biết được và tung lên diễn đàn của trường H., kèm theo cả ảnh và video nữa, không thể chối cãi được.

“Tôi có ghê sợ Hoàng Vũ nhưng tôi thích cậu ấy!”

Lời nói vừa thốt ra với Tuấn Hiệp khiến cô chỉ muốn chạy khỏi đây, hét lên đó chỉ là lời nói dối thôi nhưng ai có thể tin cho cô?

Cô giáo Tin vốn hiền dịu liền tới hạ hoả cho cô giáo chủ nhiệm hộ Hương Ly:

“Chị à, chúng ta cần phải hỏi rõ chuyện này, không thể kết luận luôn được. Bây giờ phải ngăn chặn cái tin này để không bị phát tán nhiều trên Internet nữa, chúng nó mà truyền nhau lên Facebook hay cái gì nữa thì không thể ngăn được, trường ta còn mang tiếng hơn.”

Cô giáo chủ nhiệm cũng bớt tức giận, gật đầu:

“Vậy em giúp chị gỡ cái tin này xuống đi. Hương Ly, sau tiết này chị đi xuống phòng hiệu trưởng với tôi.”

Rồi cô bước nhanh ra ngoài, vừa lúc Hương Ly ngã quỵ xuống. Hương Anh vội đỡ lấy cô, nhưng lũ bạn ấy đã chạy đến và đẩy Hương Anh ra, buông đủ mọi lời độc địa vào Hương Ly:

“Mày không xứng đáng làm học sinh chứ đừng nói là làm học sinh của trường này!”

“Mày không biết nhục à? Chúng tao tưởng hôm trước là thằng Devil nó cưỡng hôn mày thì còn bỏ qua được, nhưng hoá ra hai đứa mày thích nhau thật!”

“Ôi nghe đi, “tớ ghê sợ nhưng tớ thích”, mày không thể nói câu nào đỡ ngu hơn tí à?”

“Này tao nói ày nhá, cái loại mày thì chẳng ai thích đâu. Vừa mù, vừa ngu lại còn tỏ ra nguy hiểm.”

Cô giáo Tin nóng mặt:

“Trật tự! Các em có để cho tôi làm việc không hả?”

“...”

“Trước hết tôi nhắc các em, không được ho he cái tin này phát tán khắp trường, nếu danh tiếng trường bị ảnh hưởng thì các em hoàn toàn chịu trách nhiệm. Còn em Hương Ly, tiết này em mau xuống giải quyết đi, tôi chẳng thể dạy được là do em đó!”

Hương Anh vội vàng vàng đỡ Hương Ly dậy, kéo cô ra khỏi phòng Tin ồn ào hỗn loạn ấy. Nhìn gương mặt hoang mang hoảng loạn của Hương Ly, Hương Anh hoảng sợ lay gọi:

“Hương Ly, đừng như vậy mà, tớ sợ lắm!”

Nghe tiếng gọi của bạn, Hương Ly tỉnh lại và nhận ra chuyện gì đang xảy ra với mình. Lửa giận uất ức trào lên, cô lao thẳng xuống tầng dưới.

“Hương Ly, cậu đi đâu đấy?”

“Tớ không thể chịu nổi cậu ta một giây phút nào nữa!” – Cô đáp lại rồi cứ thế chạy thẳng xuống dưới sân trường.

Nhưng cô vừa đi ra thì từ cổng trường một bóng người bước vào. Cô sững sờ đứng lại. Bóng người ấy cứ tiến lại gần cô, lúc đầu chỉ là một bóng đen xa rồi cứ thế rõ dần, rõ dần lên.

Trong gió lạnh, chiếc áo khoác đen bay phấp phới như đôi cánh ác quỷ.

Đến trước mặt Hương Ly, cậu dừng lại, đưa đôi mắt sáng nhưng bí hiểm nhìn cô, lạnh lùng và đáng sợ.

“Nếu muốn đánh tôi thì cứ đánh đi!”

Hương Ly bặm môi, hai bàn tay cô nắm lại. Thực sự chỉ cách đây vài giây cô vẫn muốn tát thật mạnh vào mặt cậu ta.

Nhưng lúc này đây, khi cậu đứng ngay trước mặt cô, gương mặt đẹp trai, tuấn tú nhưng ẩn chứa một cái gì đó thân thương này khiến cô không thể nào làm gì được, dù cô giận, giận lắm! Để được bình yên với chúng bạn đã là việc khó khăn của cô rồi, nay cậu còn châm một ngọn lửa nữa thiêu đốt mọi cố gắng của cô vừa tạo dựng được.

“Không dám sao?” – Hoàng Vũ lại gần cô – “Không sợ tôi sẽ hôn cô lần nữa à?”

“Cậu...” – Ánh mắt cô như loé sáng vì giận – “Tôi đâu có làm gì cậu, nhà tôi đã trả nợ hết cho cậu, sao cậu lại làm thế với tôi chứ? Chỉ là bố tôi có lỗi chứ đâu phải là tôi. Cậu muốn làm gì thì làm, sao lại huỷ hoại tình bạn và cả việc học hành của tôi?”

“Vì tôi ghét cả hai thứ đó!”

“Cái gì...?” – Hương Ly ngạc nhiên. Chẳng phải Hoàng Vũ rất thân nhau với BOD và còn học giỏi sao, hai cái đó mà ghét ư?

“Những người có tình bạn thì được yêu quý...” – Hoàng Vũ gằn giọng, nhưng cô nghe cậu nói nghẹn ngào vô cùng. – “Những người học giỏi thì được mọi người kính trọng...”

“...”

“Nhưng tại sao tôi đều có những thứ đó mà tôi chẳng được yêu quý, tôi chẳng được kính trọng?” – Hoàng Vũ hét lên. – “Mọi người xung quanh đều coi tôi như một thằng bỏ đi, đồ rác rưởi của xã hội. Họ lên án tôi là con của tù nhân nên tôi cũng đáng phải vào tù. Đến trẻ con, họ còn đem tôi ra để dọa chúng rằng: ‘Kia là tội phạm giết người đấy!’. Không một ai yêu thương tôi, không một ai chấp nhận tôi. Tôi học giỏi đến bao nhiêu thì họ cho rằng tôi đe dọa thầy cô giáo để họ cho tôi điểm cao.”

Giọng Hoàng Vũ vẫn giận dữ nhưng càng lúc càng nghẹn lại, xen lẫn đau đớn khổ tâm dần vạt trong trái tim. Hương Ly lặng đi.

Một giọt...

Hai giọt...

Rồi hai dòng nước mắt cứ thế trào ra khỏi đôi mắt lạnh lùng và đáng sợ như ác quỷ. Lúc này không còn khí thế của một ác quỷ nữa, chỉ còn là một cậu bé đáng thương không mẹ, không được bố ở bên, bị cả xã hội ruồng bỏ, ghê sợ.

“Cả xã hội này đều không ai coi tôi ra gì, thì...” – Bỗng cậu hần học.

“Thì sao?”

“Thì tôi sẽ trả thù! Tôi ghét những con người có tình bạn, học giỏi, có người ở bên cạnh yêu thương.”

“Hoàng Vũ, cậu làm thế là sai rồi! Nhất định sẽ có người yêu thương cậu. Như mẹ cậu chẳng hạn...”

“Mẹ tôi? Bà ấy là ai tôi còn không được biết mặt! Bà ấy chết rồi, vậy tôi phải làm thế nào? Chết theo bà ấy sao?” – Nước mắt Hoàng Vũ rơi xuống xen lẫn nỗi đau tột cùng.

“...”

“Lẽ ra tôi đã chết từ lâu, từ lâu rồi cơ, nhưng tôi không muốn đấy, vì nếu tôi chết đi thì hần còn sống, khi hần ra tù rồi thì hần sẽ lại làm cần nữa, tôi muốn sống để giày vò hần, để trả thù ẹ của tôi! Vì sao? Mẹ tôi có tội lỗi gì mà hần giết mẹ tôi? Hần đúng là đồ súc vật, cầm thú!”

Hương Ly biết cậu nói đến ai:

“Hoàng Vũ, cậu đừng nghĩ như thế được không? Dù thế nào đó cũng là bố cậu, là người sinh ra cậu. Cậu không thể trả thù bố mình được, chắc hần vào tù như thế bố cậu sẽ day dứt lương tâm lắm, ông ấy sẽ hối hận chứ không làm cần như cậu nghĩ đâu.”

“Hối hận? Hahaha!!!” – Hoàng Vũ cất một tiếng cười man rợ – “Khi tôi đến chỗ hần ta, khóc ròng gọi tên hần, muốn hần gọi tôi một tiếng ‘con trai’ nhưng hần quay đi, lạnh lùng nhìn tôi rồi cất tiếng quát đuổi tôi, nếu như không có cán bộ quản lí khéo hần còn lao ra khỏi tù để giết tôi như mẹ tôi rồi! Cái gì mà sinh ra tôi? Chính vì thế tôi càng hận hần! Vì tôi mang trong người dòng máu cầm thú của hần nên tôi cũng bị coi là cầm thú, là súc vật đấy, cô có bao giờ nghe người ta c.hửi.i rửa tôi không???”

Hương Ly chưa kịp trả lời thế nào thì Hoàng Vũ đã kéo cô lại sát cậu:

“Cô nghĩ là tôi có thể ngu ngốc như cô à? Cô sống với gã đàn ông ấy, gọi hần là bố, sẵn sàng làm mọi thứ vì hần nhưng hần còn bán cô đi để lấy tiền và rồi lại lao vào cờ bạc, cô không hề hận hần ta sao?”

“Không! Vì ông ấy đã sinh ra tôi!”

“Nếu như đó không phải bố cô thì sao?” – Giọng Hoàng Vũ nhỏ đi nhưng vẫn đầy rùng rợn, đâm thẳng vào tai Hương Ly.

“Cái...cái gì?” – Cô không tin mình nghe thấy gì nữa – “Cậu nói...ông ta không phải bố tôi ư?”

“Phải, bố của cô không phải là hấn ta. Cô nghĩ tôi không biết cô sao?”

“Cậu nói thế là ý gì? Rốt cuộc bố tôi là ai???”

“Biết để làm gì? Tôi chỉ muốn hỏi nếu như bố cô là người khác, không phải gã kia thì cô có còn yêu thương gã nữa không?”

“Tôi...” – Hương Ly nghẹn ngào – “Tôi không biết! Nhưng dù thế nào thì ông ấy cũng đã nuôi dưỡng tôi, ông ấy không quan tâm tôi nhưng vẫn cho tôi đi học, vẫn cho tôi một cuộc sống tốt chứ không phải ra đường ăn mày. Ông ấy vẫn là người mà tôi kính trọng, kể cả không phải là bố tôi, tôi vẫn nợ ơn ông ấy...”

“Hương Ly, cô rốt cuộc có còn là cô nữa không!!!???” – Hoàng Vũ hét lớn.

“Hoàng Vũ...”

“Cô mất trí nhớ đến mức ngu dần rồi à? Hương Ly ngày xưa đâu rồi? Tôi chỉ biết ngày xưa tôi cũng quen một cô bạn tên là Hương Ly, cô ấy là người đã khiến tôi bị điểm 9 đầu tiên trong đời, cô ấy thông minh hơn cô, biết suy nghĩ hơn cô, cô ấy yêu thương, quan tâm đến người khác nhưng biết chọn người mà yêu thương chứ không ngu ngốc như cô!”

Đúng lúc ấy có tiếng gọi:

“Hoàng Vũ, Hương Ly, hai em lên phòng hiệu trưởng!”

Hoàng Vũ thở hồng hộc vì nói rất cả họng, cậu bực tức quay đi nhanh về phía phòng hiệu trưởng. Hương Ly giật mình vội chạy theo níu tay cậu:

“Hoàng Vũ, cậu biết tôi sao? Những ngày đó tôi không thể nhớ được, cậu nói cho tôi đi, cậu hãy cho tôi biết đi! Hãy cho tôi biết vì sao tôi lại như thế này?”

“Cô muốn biết sao?” – Chợt Hoàng Vũ dừng lại.

“Phải, nói cho tôi đi! Chỉ cần cậu nói cho tôi, thì điều gì tôi cũng đáp ứng!”

“Điều gì cũng được phải không?”

“Điều gì cũng được!”

Hoàng Vũ nở một nụ cười bí hiểm rồi tiến về phía phòng hiệu trưởng.

(7) Đêm Noel

“Em rời xa vòng tay anh, ôm tình yêu thật mong manh

Còn đây dĩ vãng trong con tim đầy giá lạnh

Anh thầm trách mình vô tâm, đã có những sai lầm

Chẳng còn em như khi đó bên anh

Và trong bóng đêm anh gọi tên em

Tim lại như càng mong thêm

Hiện lên ký ức em trong tay anh như bao ngày...”

“Hoan hô, hay quá!”

“Tùng Lâm hát hay chẳng kém gì Lynk Lee!”

“Bài này bài gì í nhỉ?”

“Bài Còn đâu vòng tay – Lynk Lee ft. Phúc Bằng, hay thật đó à!”

“Nhất là đã được Tùng Lâm cover thì chỉ có tuyệt đỉnh. Tùng Lâm hát nhạc nào cũng được ấy nhỉ?”

“Tất nhiên, Singer mà lì!”

Lớp 10E rất ít khi nói những lời hoa mỹ, chỉ có khi Singer cất lên tiếng hát thì không ai có thể chê nổi. Trên chiếc ghế, nam sinh trẻ ngồi cầm cây đàn, tuy là chẳng đánh đàn nhưng cứ ôm như một kỷ vật vậy. Trông nhìn cậu thật quái dị, đầu tóc chỗ xoăn tít chỗ thẳng đứng, quần áo màu sắc chẳng ra đâu vào đâu. Thế nên không chỉ có cái tên là Singer mà cậu còn có cái tên “Lady Gaga version 2”. Cậu rất thích nghe nhạc, cứ nghe bài nào hay là giờ rồi lại hát cho cả lớp nghe bằng giọng hát thiên phú mê đắm lòng người, dẫu rằng cậu cũng là BOD.

Bảo Nam đang vỗ tay thì quay ra thấy duy nhất Tú Phong không nghe Tùng Lâm hát, gương mặt lạnh như băng pha lẫn sự tức giận. Cậu liền chạy ra ngồi cạnh Phong:

“Trưởng nhóm, không nghe Tùng Lâm hát à?”

“Chán rồi!” – Tú Phong đáp không cảm xúc.

“Noel sắp tới rồi, Tùng Lâm sẽ thay BOD biểu diễn văn nghệ hát mừng Noel đấy, cậu là trưởng nhóm cũng phải góp vui cái gì chứ nhỉ?”

“Tôi có cái khỉ gì mà góp vui?” – Tú Phong bực tức.

“Này này khỉ cũng có nhiều cái góp vui lắm nhá! Hay là nghĩ ra điệu nhảy Monkey Style nhé?”

“Ê ông chưa chán cái bài Gangnam Style ấy sao? Mấy năm rồi đấy!”

“Chán rồi, chỉ chưa chán “Bảo Nam xì tai” (Baonam Style) thôi!” – Bảo Nam lại cao hứng nhảy, cơ thể béo ú khiến cho sàn lớp kêu rầm rầm – “Oppa Baonam Style, oppa Baonam Style, é é é sêc xi lầy đi (sexy lady)”.

Cả lớp thấy vậy cười ha hả trước cậu bạn hài hước nhất lớp. Đến Tú Phong cũng phải suýt bật cười, Bảo Nam luôn dễ làm người khác vui, không bao giờ để cậu phải giận dữ như cậu đã giận cô...

Nhưng đúng lúc cậu định nở nụ cười thì người đó bước vào. Cậu ta bình thản lướt qua Tú Phong, mắt nhìn thẳng về phía Bảo Nam, ngồi chễm chệ lên bàn:

“Bảo Nam, nhảy đẹp đấy. Cả Tùng Lâm nữa, ông lúc nào cũng hát hay ra phết!”

“Chuyện, bạn ông mà!” – Tùng Lâm cười, cậu vốn hiểu bạn nên chẳng bao giờ hỏi những chuyện không đáng nói mà hoà vào chủ đề khác luôn.

Nhưng lũ bạn chẳng để yên:

“Nè Hoàng Vũ mày bị triệu sang bên ấy à? Có chuyện gì không?”

“Lũ khốn trường H. có nói gì mày không? Chúng tao nhất định sẽ sang trả đũa tụi nó!”

Hoàng Vũ cười khẩy:

“Chính chúng mày tung ảnh với video lên mà còn ra vẻ anh hùng gớm nhỉ?”

Nghe thế đứa nào đứa nấy im bất cú đầu, đều vì chúng nó không chịu được, vả lại vốn ghét trường H. nên đăng tin ấy nhằm vào Hương Ly trường H. thôi, dè gì lôi kéo theo Hoàng Vũ.

“Hoàng Vũ à, tụi tao xin lỗi...”

“Thôi bỏ đi, chả sao đâu, lại còn được lời hơn đấy.” – Hoàng Vũ bất chợt nhìn về phía Tú Phong đang lạnh lùng ngồi quay lưng lại – “Lớp chúng ta sắp có học sinh mới...”

“Điều đó làm cậu vui lắm à????” – Bỗng có tiếng hét lớn ở phía cửa.

Cả lớp 10E giật mình quay ra thì thấy một cô nữ sinh tóc ngắn, xinh đẹp nhưng đang vô cùng tức giận.

“Ê mày là ai? Trường lớp nào dám xông vào đây?”

“Hoàng Vũ, con bé này xinh thế, em nào nữa đây à?”

Mặc cho lũ học sinh bàn tán, Hương Anh xông thẳng vào trong lớp, quát vào mặt Hoàng Vũ:

“Đồ tồi tệ, cậu có biết cậu đã làm tổn thương bạn tôi thế nào không!!!???”

Tiếng quát của cô làm ai nấy im lặng vì bất ngờ, còn Hoàng Vũ vẫn giữ nguyên nụ cười ấy – xảo quyệt và bí hiểm:

“Ra ngoài đi!”

Hành lang trường B.

“Hoàng Vũ, cậu vẫn nhớ chúng tôi là ai, đúng không?”

“Điều đó chẳng quan trọng, nhớ hay không cũng được.” – Hoàng Vũ thờ ơ, mắt để đi đằng nào.

“Nhưng dù thế nào cậu cũng phải nhớ Hương Ly đã là bạn của cậu, và cô ấy học cùng cậu tận 2 năm, lớp 3 và lớp 4, tận 2 năm đấy! Cậu vẫn nhẫn tâm để cô ấy như thế à? Cậu có biết giờ cô ấy đang rất đau khổ và thậm chí đến ra khỏi trường đi về cũng không dám không?”

“Sao không dám? Vì lưu luyến cái trường đó quá à?”

“Hoàng Vũ, cậu nên nhớ trường H. là mơ ước của tất cả học sinh trong thành phố này, không trừ Hương Ly, chỉ có hư hỏng như cậu mới không thêm vào mà vào cái trường đáng xấu hổ này, lại còn khiến một học sinh trường H. phải chuyển sang trường B., cậu quá độc ác!”

“Hương Anh, cậu dám nói như vậy mà không sợ tôi hả?” – Hoàng Vũ quát mắt.

“Sao tôi phải sợ cậu? Tôi không phải Hương Ly đâu! Hương Ly không nhớ ra cậu, mà cứ gặp cậu là cô ấy lại phải điên đầu cố nhớ, nên dần dà cô ấy sợ gặp cậu, lảng tránh cậu. Nhưng tôi thì không! Tôi là bạn của Hương Ly đến nay đã 10 năm rồi, tôi hoàn toàn hiểu cô ấy, và những con người xung quanh cô ấy, cũng thế cả!” – Hương Anh tức tối.

“Cũng thế cả? Vậy cậu hiểu tôi được bao nhiêu?” – Hoàng Vũ bỗng cất giọng làm Hương Anh cứng đờ. –

“Đừng có ngạo mạn cho rằng cậu hiểu tôi, cậu cũng ngu ngốc giống Hương Ly mà thôi. Cậu sẽ chẳng bao giờ ngăn cản được tôi, tôi đã quyết là tôi làm. Hương Ly sẽ thuộc về tôi, chỉ là của tôi, không bao giờ là bạn cậu, và chẳng là bạn ai hết!”

“Tôi không còn nhận ra cậu nữa. Cậu không nhận ra cậu quá ích kỷ và nhẫn tâm sao? Cậu thay đổi rồi, thực sự cậu đang quá sai lầm, cũng chẳng khác gì bố cậu đâu!”

“Im đi!” – Hoàng Vũ giận đỏ bừng mặt, giơ tay lên về phía Hương Anh định giáng cho cô một cú tát.

Nhưng chưa kịp chạm đến mặt cô, Hoàng Vũ bỗng dừng lại.

Chẳng hiểu sao khi đứng trước Hương Anh, có một cái gì đó luôn ngăn cản cậu định giận dữ với cô. Hương Anh là bạn Hương Ly nhưng khác hẳn Hương Ly. Hương Anh không mất trí nhớ. Hương Anh lúc nào cũng mạnh mẽ đứng lên. Hương Anh luôn thẳng thắn, đối diện với bóng đêm để tìm ra ánh sáng chứ không ẩn mình hay trốn chạy...

...như cậu và Hương Ly...

“Hoàng Vũ, tại sao cậu lại nói thế với thầy hiệu trưởng để Hương Ly phải chuyển về trường B.? Cô ấy sẽ hận cậu lắm!” – Hương Anh cũng hạ giọng.

“Hận tôi? Dù thế nào thì cô ta cũng sẽ theo tôi thôi!”

“Cái gì?”

“Tôi nắm bắt được thứ mà cô ta muốn, đổi lại cô ta phải chấp nhận để sang trường B. Nhưng Hương Anh, tôi cảm thấy quá vô lý...”

“Vô lý cái gì?”

“Cậu luôn ở cạnh Hương Ly 10 năm rồi, nhưng sao cậu không tiết lộ cho Hương Ly bố mẹ thật của cô ấy?”

Hương Anh mặt biến sắc:

“Ồ thì...”

“Vì cô ấy sẽ không tin à?”

“Không phải!”

“Vì gia đình cậu ấy sao?”

“Không...”

“Thế là vì cái gì?” – Hoàng Vũ hần học.

“Xin lỗi nhưng cậu đừng đề cập đến ký ức của Hương Ly nữa!”

Những cơn gió đông gần về chiều lại càng thêm lạnh, gió rít lên qua khe cửa đem theo hơi giá rét buốt tê cóng. Bầu trời xám xịt, thỉnh thoảng lại có những hạt mưa hắt vào. Cây cối ngoài kia xác xơ, nghiêng ngả theo gió, mọi thứ dường như bị gió đảo lộn. Gió cuốn bay ánh nắng ảm áp, gió đem đến những hạt mưa lạnh căm, gió thổi vào se lạnh cả con tim.

Lớp học tối om, chẳng còn ai.

Chỉ còn một cô nữ sinh ngồi trong góc phòng, khép mình trong bóng tối, nấc nghẹn từng tiếng để nước mắt không chảy ra nữa. Mỗi khi con mắt bên trái khóc là con mắt bên phải cũng muốn khóc, nhưng nó chỉ đau chứ không thể khóc được. Số phận của cô là đây sao? Mù mắt? Mất trí nhớ? Bị khinh rẻ? Không biết ai sinh ra mình? Và không được học ở ngôi trường mà mình mơ ước?

“Định ngồi đây đến bao giờ?”

Một giọng nói ở đâu vang lên, nhẹ nhàng như gió bay.

Hương Ly ngẩng lên, người ấy là ai mà lại cao lớn đến che cả tầm mắt cô đi thế này? Cứ ngỡ là Hoàng Vũ, nhưng không có chiếc áo đen. Cứ ngỡ là Tú Phong, nhưng không lạnh lùng như thế.

Người ấy cúi người xuống, gương mặt đẹp trai thân thuộc hiện ra trước mắt cô. Khác hẳn với đôi mắt ác quỷ kia, đôi mắt này đẹp long lanh như một vì sao trên trời. Ở nơi đó trong sâu thẳm đôi mắt kia cô cảm nhận được sự bình yên, một chỗ dựa trong lúc cô đang chơi vơi trong khoảng không của ký ức.

Cậu nhìn cô, khẽ lau những giọt nước mắt trên má cô:

“Đừng khóc nữa, sẽ không giải quyết được vấn đề gì cả.”

Nhưng câu nói ấy chỉ càng làm cô vỡ oà những gì đang đè nén trong người. Cô ôm chặt lấy cậu, quên mất cậu là ai, quên mất cậu cũng là bạn của con người độc ác kia, nhưng cô biết cậu có thể dựa được. Nước mắt trào ra như mưa, ướt đầm bờ vai áo trắng tinh.

Bỗng hai cánh tay ấy choàng ra sau lưng ôm lấy cô vỗ về. Cậu nghe Hương Anh nói “cô tổn thương” là đã chạy ngay đến đây chỉ để an ủi cô. Cô nức nở:

“Thiên Duy, cho tôi biết tôi phải làm sao đi! Tôi không muốn sang trường B., tôi sợ nơi đấy lắm!”

Thiên Duy đẩy nhẹ cô ra, nhìn cô bằng ánh mắt trù mến:

“Vậy cậu cũng sợ tôi à?”

“Cậu...cũng là bạn với...”

“Hương Ly, cậu từng là bạn của chúng tôi, và đến giờ vẫn thế!”

“Không! Hoàng Vũ không coi tôi là bạn! Cậu ta độc ác, cậu ta đã huỷ hoại mọi thứ của tôi!”

“Bình tĩnh, có chuyện gì kể tôi nghe xem nào.”

“Khi thầy hiệu trưởng gọi chúng tôi lên hỏi về cái vụ ảnh với video kia, Hoàng Vũ đã điềm nhiên trả lời rằng chúng tôi thích nhau, và rồi cứ thế bịa ra trắng trợn về tôi, cứ tưởng như tôi cũng hư hỏng giống cậu ta vậy,

thế rồi kết luận một câu: Tôi cần học ở trường B. thì tốt hơn. Thầy hiệu trưởng quá tức giận nên sẽ cho tôi chuyển sang trường B., đúng ra là đuổi học, vì thầy tin Hoàng Vũ.”

“Sao cậu không phản bác lại?”

“Cậu nghĩ tôi có thể không...?” – Suýt nữa cô nói thêm “Điều kiện của cậu ta là tôi phải học ở trường B.”, nhưng cô liền nói lại – “Thiên Duy, tại sao cậu ấy lại muốn tôi học trường B. chứ?”

“Chuyện thực sự rất rắc rối, cậu lại mất trí nhớ, nên cậu khó lòng có thể hiểu được.”

“Tôi sẽ hiểu, hãy giúp tôi tìm lại trí nhớ đi, tôi muốn biết thực sự có chuyện gì xảy ra với mình!”

“Tôi chỉ sợ rằng, cậu sẽ chán nản và rồi buông xuôi mà thôi. Có quá nhiều câu hỏi mà thực sự đến tôi cũng không biết phải trả lời như thế nào, nói gì là cậu chứ?”

“Không, tôi không nản đâu! Nhất định tôi phải biết mình là ai.”

“VẬY...hãy chấp nhận học ở trường B. đi!”

“Tại sao?”

“Đừng tăng thêm một câu hỏi, chi bằng hãy tự tìm kiếm nhiều câu trả lời!”

“Cậu nói gì mà khó hiểu vậy?”

15. Chương 2 .6

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.06

Bỗng Thiên Duy xòe tay ra:

“Đưa tay đây!”

Hương Ly không hiểu gì nhưng vẫn đặt tay vào bàn tay Thiên Duy. Cậu nắm chặt tay lại, hơi ẩm từ tay cậu xua đi cái lạnh trong lòng cô.

“Cậu đưa tôi đi đâu?”

“Đi về!”

“Về?”

“Về chuẩn bị để mai cậu đến lớp mới! Nghe nói cậu học lớp tôi đấy!”

“Cái gì? Tôi phải học ở trường B. thật sao?”

“Phải, cậu có biết để tự tìm kiếm câu trả lời là thế nào không?”

“Là thế nào?”

“Là cậu hãy đối diện với khó khăn!”

Rồi cậu nắm chặt tay cô bước đi trên con đường gió thổi. Hương Ly chợt mỉm cười. Cô đã hiểu ra ý cậu.

Có thể, bạn đang phải gặp quá nhiều khó khăn, quá nhiều câu hỏi mà bạn không hiểu gì cả, không thể nào trả lời được. Và không có ai trả lời được cho bạn....

Thì chính bạn hãy tự tìm mình một câu trả lời!

Cuộc sống là một chuỗi những câu hỏi, mỗi câu hỏi lại gắn với một khó khăn, thử thách, với những điều mà chúng ta không thể lường trước được. Sẽ chẳng có ai trả lời thay bạn được câu hỏi đó cả, chỉ có bạn mới có thể chọn mình con đường phải đi. Đừng trốn tránh, đừng nản chí, đừng buông xuôi, nếu không hiểu hãy làm sao để hiểu đến cùng, nếu không tìm được câu trả lời thì hãy cứ tìm đến cùng, vì bất chợt một lúc nào đó

câu trả lời ấy sẽ đến với bạn vào một lúc nào đó bạn không thể ngờ tới, và đằng sau khó khăn sẽ mở ra một cánh cửa ánh sáng hạnh phúc.

Chỉ cần bạn không sợ, hãy dũng cảm đối diện với khó khăn của chính mình!

“Thiên Duy, cậu biết tôi...ở nhà Tú Phong rồi à?”

“Ừ cái gì mà tôi chẳng biết, Tú Phong là bạn thân của tôi mà!”

“Lạ nhỉ? Tú Phong lạnh lùng thế mà cậu cũng chơi thân được sao?”

“Chúng tôi thân nhau từ nhỏ!”

Từ nhỏ? Lại một ký ức đâu đó hiện lên.

Xa xa trong ký ức đó, có một cánh diều bay trên bầu trời...

“Thôi nghĩ ngợi gì nữa, mau đi vào nhà đi.” – Thiên Duy mỉm cười dịu dàng.

“Cám ơn cậu vì hôm nay.”

“Cám ơn gì chứ? À mà tối nay Noel rồi, BOD có hoạt động vui lắm đấy, cậu sẽ đi nhé?”

“Ừm tôi sẽ đi!”

Thiên Duy tạm biệt cô rồi khuất dần trong dòng người tấp nập. Hương Ly khẽ mỉm cười rồi đi vào trong nhà. Cô đứng ngay Tú Bình đang ngồi trên salong.

“Hương Ly, ngồi xuống đây!”

Cô bình thản ngồi xuống đối diện với ông.

“Nhà trường nói cô bị đuổi học phải không?”

“Tùy ông muốn nghĩ thế nào cũng được!” – Cô đáp lạnh tanh.

Tú Bình thấy cô gái này không vừa liền dịu giọng:

“Cô sẽ sang trường B. học phải không?”

“Phải!”

“Nhưng có chuyện gì vậy? Tôi nghe nói cô là học sinh giỏi tại trường H.?”

“Ông không cần quan tâm đâu!” – Hương Ly đứng dậy tiến lên phòng.

Tú Bình nhìn theo cô, thở dài. Làm sao ông có thể lấy cô gái trẻ bằng tuổi con ông thế này kia chứ?

Hương Ly vừa đi lên đến phòng thì thấy Tú Phong cũng đi từ tầng trên xuống. Cậu nhìn cô một cái, lạnh lùng, thờ ơ nhưng ánh mắt không giấu nổi sự căm phẫn vì một điều gì đó.

Bỗng cậu dừng lại, cất tiếng:

“Vừa đi về với Thiên Duy đúng không?”

“Ừ!”

“Và cậu ấy bảo tối nay đi chơi Noel cùng chúng tôi đúng không?”

“Sao cậu biết?”

“Thiên Duy như thế nào tôi đều biết, cậu ấy lúc nào cũng cố gắng quan tâm đến người khác nhưng đâu có biết quan tâm đến mình.”

“Cậu ấy là một người tốt...”

“Phải, nhưng cô thì không tốt như thế, Hương Ly ạ!”

Nói rồi cậu bỏ đi.

Chỉ còn Hương Ly đứng đó, thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ. Không khí náo nức của Noel đã về rồi, đường phố tấp nập nhộn nhịp sao chỉ có mình cô đơn độc nơi đây với miền ký ức không tên đang cứ quanh quẩn như cơn gió lạnh cuối đông.

Tối.

“Cháu chào bác!”

“Thiên Duy đó à? Mấy đứa đi chơi Noel sao?”

“Vâng ạ! Tú Phong, xuống đi!”

Thiên Duy vẫy Tú Phong đang đi từ cầu thang xuống, nhưng cậu để ý tới Hương Ly hơn. Nhìn Thiên Duy hiền lành mỉm cười với mình, Hương Ly thấy ấm lòng biết bao. Còn Tú Phong chẳng nói chẳng rằng, cứ thế bước đi.

Ba người bạn đi trên con đường đầy không khí Noel. Ở đâu cũng đầy màu sắc vui tươi. Tiếng ca “Jingle Bells”, “We Wish You A Merry Christmas”,... vang lên ngân nga theo tiếng cười của dòng người đi lại. Hương Ly quên hết đi cả buồn đau nước mắt mà cứ thế cười đùa cùng với Thiên Duy, lúc thì xem những món đồ bày bán ngày Noel trông rất ngộ nghĩnh, lúc thì chỉ các vì sao trên trời – thứ yêu thích của Thiên Duy. Chỉ có Tú Phong là hậm hực cứ phải đi theo, vẫn cứ giữ cái mặt lạnh như tiền.

“Ê ông bạn, đội thử cái mũ này đi, Hương Ly chọn đó nhá!”

“Tớ có phải ông già Noel đâu mà đội cái mũ đó!” – Tú Phong giãy nảy gạt Thiên Duy ra.

“Trông to cao lực lưỡng thế này thì đeo râu vào là giống ông già Noel ngay mà. Đội thử coi nào, trông đẹp trai đấy!”

“Thôi đi, tớ ghét cái mũ nào cứ hình tuần lộc mãi lắm, trông trẻ con chết!”

“Thì đâu có hình tuần lộc đâu, nhìn lại đi.”

Tú Phong đành phải nhìn kỹ cái mũ đó. Một chiếc mũ đỏ đúng chất liệu “màu Noel” nhưng lại thêu hình những cánh diều xinh xắn.

Tú Phong tự dưng mỉm cười khi nhớ lại lúc đó.

“KHÔNG!!!” – Hương Ly hét lên – “Diều bay rồi, không!!! Tớ phải lấy diều lại!”

“Đừng, ngã đấy Ly!” – Cả hai cậu bé níu cô lại, cô làm sao có thể bay được mà định nhảy lên lấy diều cơ chứ?

Hương Ly gục xuống, oà khóc:

“Tú Phong, tớ làm mất con diều của cậu rồi, huhu!!”

“Cậu nín đi, không sao đâu mà.”

“Không, đó là con diều cậu tự làm, cậu đã bỏ công sức ra, vậy mà tớ làm mất!”

“Đã làm sao đâu, tớ sẽ làm cái khác. Cậu đừng khóc, tớ không thích nhìn cậu khóc đâu!”

Nhưng Hương Ly vẫn cứ khóc. Tú Phong cảm thấy có gì đó rất đau nhói từ trong tim.

Bởi vì chính cậu cũng để ý, cô bé chỉ có thể khóc được ở mắt bên trái...

Nếu như khóc cũng không được trọn vẹn, còn đau hơn cả cười không được trọn vẹn!

Tú Phong vỗ vai an ủi Ly:

“Nín đi mà, đừng có khóc nữa, con diều ấy chắc cũng chơi trốn tìm đấy!”

“Trốn tìm là sao?”

“Cậu có nghe cô Phương kể không, con điều thường gắn liền với ước mơ. Ước mơ thì chỉ chưa đến, chứ rồi nó sẽ đến, chắc nó đang chơi trốn tìm giống như mắt của cậu đây nè! Vì thế nó sẽ về, yên tâm, cậu mà khóc nó lại không về tớ sẽ bắt đền cậu.”

“Ế ế tớ không khóc nữa, đừng bắt đền tớ mà.” – Hương Ly cười méo mó, lau nước mắt đi.

“Được rồi, giờ thì chơi trò khác đi nào!” – Tú Phong kéo cô bé đứng dậy.

Cánh điều ấy, liệu nó có quay về không? Nếu như nó quay về, biết đâu sẽ có phép màu xảy ra và đưa cô bạn đáng yêu của cậu quay trở lại, cùng với những năm tháng bình yên ngày ấy. Cánh điều ước mơ nếu như quay trở về, cũng sẽ về lại hết kỷ ức thân thuộc. Vẫn sẽ là Tú Phong đáng yêu, luôn mỉm cười, luôn hết mình vì ước mơ; là Thiên Duy hiền lành, yêu thương người khác, có một cuộc sống ấm no hạnh phúc, không phải day dứt khổ tâm một mình; là Hoàng Vũ kiêu ngạo nhưng thực tình ấm áp, luôn giúp đỡ mọi người để “ai cũng có thể trở thành thiên tài”; là Tùng Lâm dị hợm nhưng hát hay, quan tâm bạn bè; là Bảo Nam với nghị lực vươn lên khỏi cuộc sống nghèo nàn, luôn lạc quan, yêu đời.

Tất cả, đã bay theo cánh điều ngày xưa.

Đúng lúc đó, Hương Ly đi ra, đầu cô cũng đội một cái mũ rất dễ thương, cô tươi cười với Tú Phong:

“Cậu đội đi, Noel mà không đội sao?”

Nụ cười này, sao vẫn ấm áp và thân quen không thay đổi đến thế? Hay là biết đâu cánh điều cũng có thể quay về?

Tú Phong vẫn giữ cái mặt lạnh, nhưng cậu đã đội cái mũ lên.

Nhóm BOD đã tụ tập tại chỗ và khi ba người đến thì cười lăn cười bò

“Ô hô chuyện gì thế kia?”

“Nhóm trưởng không làm hoàng tử nữa mà làm ông già Noel à?”

“Thiên Duy, sao lại mua cái mũ thộn thế?”

Trong lúc Tú Phong và Thiên Duy còn lúng túng thì Hương Ly đã nhanh nhẩu:

“Tôi mua đấy!”

“Nè, cô là ai?” – Một thành viên khác hỏi.

“À à Hương Ly đúng không?”

“Ồ thì...” – Hương Ly vẫn hơi sợ vì biết đâu họ còn ghét cô?

Bỗng dưng tất cả cười toe:

“Dấu sao thì hôm nay cũng là Noel, vì thế chả quan tâm cô là ai hết, mau vào đây đập phá đi. Tùng Lâm, ột bài!”

Cả nhóm cười ầm lên, đâu còn những học sinh quậy phá, nghịch ngợm nữa. Hương Ly khẽ mỉm cười. Bất chợt ánh mắt cô chạm vào ánh mắt ấy – chỉ rất khẽ thôi, nhưng lúc này thì ánh mắt ấy không hề đáng sợ như ác quỷ chút nào, vì mọi người đang rất vui vẻ trong không khí Noel.

Tùng Lâm cầm cây đàn ghita, đeo kính râm rất ngầu, cất giọng:

“Hát bài gì đây?”

“Bài gì nhảy được ấy, Bảo Nam chủ trì phần nhảy!”

“OK, thế chơi Jingel Bells cho nhanh!”

“Ồ hồ bài này cũ quá!”

“Cũ nó mới hay. Nhạc lên!”

Giữa cái sân rất rộng, nhóm BOD tung bừng theo điệu nhạc của Jingle Bells. Bài hát này vốn có giai điệu nhẹ, không quá quây phá nhưng với giọng hát và đủ các loại cách làm nhạc khác, BOD đã làm Noel vui hẳn lên. Bảo Nam chủ trì phần nhảy, cậu vừa nghĩ ra thêm cả cái điệu Monkey Style siêu hài hước. Thấy Hương Ly đứng đó, cậu liền chạy tới:

“Nào vào đây quây tí đi!”

“Nhảy nhót gì, tớ không biết đâu!”

“Chán cậu ghê, nhảy thế mới vui chứ. Nào tiếp tục, tiếp tục. Jingle Bells, Jingle Bells,...”

Người đi đường cũng phải ngoái lại để nhìn nhóm học sinh ấy, có ai tin đâu đây là nhóm học sinh kinh khủng nhất trong mọi học sinh cá biệt. Cho dù học dốt, cho dù quây phá thì ai cũng có một cái gì đó lương thiện. Đến Hoàng Vũ lạnh nhạt như thế mà cũng lên song ca với cả ông bạn thân Tùng Lâm kia mà. Hương Ly quên cả cái lúc mà cô ghét cay ghét đắng nhóm BOD, cô lại thấy nhóm học sinh này rất đoàn kết, vui vẻ, luôn biết quên đi những chuyện buồn bởi vì dù hoàn cảnh cuộc sống có thế nào thì họ vẫn có nhau.

Bỗng nhiên Tú Phong nắm tay cô:

“Ra đây với tôi một lát!”

“Vì cậu sẽ làm bay con điều của tôi một lần nữa!”

Hương Ly ngạc nhiên không biết vì sao Tú Phong gọi mình đột ngột như vậy nhưng cô vẫn mỉm cười gật đầu đi theo cậu. Cậu nắm tay cô kéo đi, cô cảm thấy ngại, dù vậy vẫn cứ nắm lấy tay cậu vì bàn tay cậu rất ấm, hơn nữa đường phố Noel đông nghịt người, cô lại chẳng quen đường, dễ lạc.

Họ cứ thế đi qua dòng người tấp nập, qua những con phố tung bừng ngày lễ Noel với bao nhiêu là màu sắc rực rỡ. Chẳng biết là đi đâu nữa nhỉ? Bỗng có cơn gió khê thổi mái tóc dài mượt của Hương Ly, cơn gió này lạnh quá, nhưng sao chẳng có cảm giác lạnh mà chỉ thấy có gì đó ấm áp thân quen.

“Tú Phong, đi đâu thế?”

Tú Phong im lặng không đáp, cứ đưa cô đi. Rồi cậu dừng trước một khu giải trí Noel rất sầm uất trong ngôi nhà cao tầng. Đến cầu thang, cậu nói, giọng lạnh nhưng hình như khá vui:

“Lên tầng 5!”

Hương Ly làm theo dù rất ngạc nhiên.

Cửa thang máy mở lên tầng 5. Đây là sân thượng sao? Gió thổi vào lạnh buốt, Hương Ly càng khó hiểu vì sao Tú Phong lại đưa mình lên tầng cao thế này, dù đây là khu giải trí nhưng chẳng có ai lên sân thượng hết, vắng tanh vắng ngắt, chỉ có một cây thông Noel được để trên đó, vẫn được treo đèn sáng lung linh.

Tú Phong ngẩng lên trời, đột nhiên nói:

“Hôm nay không có rồi!”

“Hả? Không có gì?” – Hương Ly cố hỏi dù lạnh đến run cả giọng.

“Điều!”

“Hả? Ai thả điều vào lúc lạnh thế này?”

“Sao lại không? Ở khu này thường có mấy anh hay chơi thả điều vào Noel (chắc muốn chơi trội), gió lạnh đến mấy mà cũng thả được. Nhưng năm nay chắc chán rồi, vả lại rét hơn những năm trước nên nghỉ rồi.”

“Cậu lớn thế này còn thích xem thả điều sao?”

“Vậy cậu mấy tuổi rồi còn mua cái mũ ông già Noel có gắn hình cái điều kia?”

Hương Ly chẳng biết đáp sao, Tú Phong cũng chẳng phải tay vừa thật. Cô đành im lặng ngắm nhìn bầu trời kia, chỉ toàn sao là sao.

“Tôi luôn thích ngắm điều vào Noel...” – Tú Phong lên tiếng – “A nghĩ ra rồi!”

Cậu quay lại cây thông, quả nhiên trên cây treo rất nhiều đồ trang trí, trong đó có cả hình một cánh điều nhỏ xíu. Cậu lấy luôn một sợi dây khá dài cũng dùng để treo đồ trang trí cây thông, buộc vào cánh điều đó rồi chờ một cơn gió mạnh tung lên. Cánh điều tí hon đó khá nhẹ vì làm bằng giấy bạc, giữa màn đêm cứ sáng rực lên, gió thổi khiến cánh điều xa tí tấp, nhưng vẫn sáng một đốm sáng như những vì sao.

Hương Ly ồ lên:

“Ôi hay quá đi, Tú Phong cậu giỏi thật!”

“Có gì đâu, dễ mà!”

Tú Phong có vẻ thả điều rất giỏi nên cậu làm cho “cánh điều” kia bay như điều thật, không hề bị tuột ra bay mất theo gió. Hương Ly thích thú:

“Như thế nào hả Phong? Chỉ tớ cái!”

Tú Phong nhìn cô.

Cô nói y hệt những gì cô nói cách đây bao nhiêu năm.

“Cậu cứ giữ chặt dây là được, dây buộc vào điều thì tôi buộc chặt lắm rồi, không phải lo bay mất, cái chính là tay cậu phải giữ chắc!”

“Được!” – Hương Ly hăng hái cầm dây điều.

Cô đứng đưa “vì sao” kia bay trên trời, người đi đường ở dưới cũng phải ngạc nhiên vì có một ngôi sao lạ sáng hơn hẳn những ngôi sao khác. Thấy người ta như vậy Hương Ly càng thêm vui hơn, cái vẻ lạnh lùng biến đâu mất mà lại là cô bé trẻ con năm nào. Tú Phong nhìn vậy, không nói được gì...

Bỗng vì mãi để ý những người dưới kia, Hương Ly buông lỏng tay. Sợi dây tuột dần.

BỘP! Tú Phong vội vươn tay ra định nắm lại lấy sợi dây không cho nó bay mất.

Nhưng...

...cậu đã nắm chặt sợi dây, và nắm chặt cả bàn tay đang cầm sợi dây đó.

Chỉ trong một giây, Hương Ly sững người khi thấy cả thân người cao lớn của Tú Phong áp gần mình, hơi thở ấm áp phả lên cổ cô từ sau. Bàn tay cậu đang nắm lấy tay cô, giữ chặt sợi dây điều lại. Con điều không bay mất, vẫn cứ lơ lửng trên trời và toả sáng như một vì sao dưới ánh trăng bạc.

Phút giây đó, gần như không có một tiếng động nào. Âm thanh ồn ào dưới kia như bị bay đi hết, chỉ còn hai con người đó, cùng với cánh điều nhỏ.

Hương Ly ngại đỏ mặt, vội vàng nói:

“Tú Phong, tớ xin lỗi, tớ nắm chặt lại dây điều rồi, cậu bỏ tay ra được không?”

“Không!”

“Hả? Tại sao?”

“Vì cậu sẽ làm bay mất con điều của tôi thêm lần nữa!”

Bay mất con điều thêm lần nữa ư?

Tại sao lại quen thuộc đến thế này? Ký ức bỗng nhiên mở ra thêm một ánh sáng nữa. Hình như quen lắm, rõ lắm, đang hiện dần lên đây. Hiện lên cảnh biển Hạ Long tuyệt đẹp với hàng ngàn đảo lớn nhỏ, bầu trời xanh cao rộng tít tận chân trời, và con tàu lớn đang lướt đi trên mặt biển. Trên con tàu đó, vang lên tiếng cười của những đứa trẻ – của một cô bé, và hai cậu bé.

Rồi cái gì nữa? Sao ký ức cứ ủa về như cơn gió thế này?

Đứng ở nóc tàu cao, ba đứa trẻ đó chơi thả điều. Cô bé đó đang nhờ một cậu bé dạy thả điều.

Cậu bé đó là ai? Cứ mờ mờ, cứ xa dần đi, gương mặt đó không tài nào hiện về trong trí nhớ của cô. Chỉ biết quen lắm, rất xa mà rất gần.

Và rồi, có tiếng hét vang lên:

“KHÔNG!!! Điều bay mất rồi!”

Hương Ly ôm đầu, tay vẫn cầm cánh điều nhưng cô gục xuống, đầu cô đau như búa bổ. Rốt cuộc ký ức không thể hiện về hết với cô, không thể...

Tú Phong giật mình vội quỳ xuống đỡ lấy cô:

“Hương Ly, sao thế?”

Cô ngẩng lên nhìn cậu. Liệu cậu bé đó...có giống gương mặt này?

“Tú Phong...Cậu có phải người đó không?”

“Người đó? Cậu nói gì vậy?” – Tú Phong ngạc nhiên.

“Tớ đã làm mất cánh điều của ai đó phải không, là ai? Là ai? Cậu nói cho tớ biết đi! Tớ không nhớ gì cả, cậu có biết không?” – Hương Ly hốt hoảng như vừa gặp một điều đáng sợ lắm.

Tú Phong im lặng. Cậu biết cô nhớ về cái gì.

Cậu muốn dùng cánh điều để gọi lại trí nhớ cho cô, nhưng hoá ra cô vẫn chưa thể nhớ ra được dù cô đã nhớ nhiều hơn. Nhưng người bạn của cô ngày ấy, thì sao vẫn chẳng thể nhớ ra chứ? Hay là cậu nói đó là cậu? Thế thì khác nào cậu đang ép cô phải nhớ ra cậu chứ? Cô sẽ không tin, và có nói thì cô cũng không thể tự nguyện nhớ ra!

“Ừ cứ cho là làm mất đi, suýt nữa mất cánh điều của tôi rồi đấy!” – Tú Phong lạnh lùng buông một câu.

Hương Ly giật mình nhìn sợi dây điều vẫn đang ở trên tay cô. Cô chợt bừng tỉnh:

“À xin lỗi cậu, chắc tớ nhớ lung tung, cánh điều không mất, nó vẫn còn đây!” – Cô vội ngồi dậy và tiếp tục thả điều.

Tú Phong vẫn không ngồi dậy, cậu cứ trơ ra đó ngược nhìn cô.

Cô làm diễn viên giỏi thật, rất dễ thay đổi cảm xúc. Nhưng cậu biết, cậu hoàn toàn biết. Cậu là người bạn gần bó với cô nhiều nhất, điều gì mà cậu chẳng biết về cô. Ban nãy, nhìn thấy cô suýt nữa lại làm mất cánh điều cậu vội vã tóm lấy nó, dù cậu biết có thể nó sẽ bay mất. Nhưng cậu không muốn, cậu sợ một điều là cô sẽ lại mất đi một lần nữa!

Đã mười năm nay, cậu rời xa cô, đã mất tích hoàn toàn những gì thuộc về cô.

Và không ngờ định mệnh đã cho cậu gặp lại cô bây giờ, gặp lại người bạn mà cậu vô cùng yêu quý thời đi học tiểu học. Giá như không có quá nhiều biến cố, cậu sẽ lại nở nụ cười với cô, tiếp tục trở thành người bạn của cô. Cậu rất thích được nhìn ánh mắt của cô, nó sáng như vì sao kia, như cánh điều tí hon kia bàng bạc trong đêm.

Nhưng, hình như, có một thứ nữa còn sáng hơn trong lòng cậu, mà không biết là cái gì vì đó chỉ là một ký ức vụt qua.

Bỗng có tiếng hét vang lên từ dưới khu nhà:

“CỨU TÔI VỚI!!!!!!”

Hương Ly và Tú Phong giật mình nhìn xuống thì thấy khu giải trí la hét ầm ĩ, bỏ chạy tán loạn. Một nhóm người rất đông mặc áo đen, bịt mặt, đeo kính đen đang phá rối, đe dọa mọi người ở khu giải trí. Buổi tối Noel thành buổi hỗn loạn. Có tiếng cô gái nào hét:

“Bỏ tôi ra!”

Đó là một nạn nhân chậm chân bị lũ cướp bắt được. Hương Ly hoảng sợ:

“Trời ơi, Noel mà lại có cả trộm cướp à!???”

“Chính vì Noel nên mới có cướp, chỗ này không có cảnh sát nên chúng nó lộng hành đấy!”

“Cậu mau làm gì đi, cô gái kia rơi vào tay chúng rồi!”

“Hương Ly, bình tĩnh đi! Chạy nhanh về chỗ BOD gọi cả lũ ra đây thanh toán lũ này, tôi sẽ tìm cách cứu cô gái đó!”

Hương Ly đành nghe theo Tú Phong, chạy về phía cầu thang. Cô bỗng quay lại:

“Tú Phong, xuống đi chứ!”

“Đi xuống đi, tôi đi đường này!”

Hương Ly không tin vào mắt mình nữa. Tú Phong bám lấy cành của một cây to sát đó, nhảy lên và bắt đầu tuột xuống. Có thần thánh mới dám tin cậu đang làm gì: tuột xuống từ tầng 5 xuống tầng 1 nhờ một cái cây. Tú Phong quả thực không hổ danh giới thể thao, cậu nhanh nhẹn dẻo dai khác hẳn cái thân hình cao lớn, trong chốc lát đã tuột được xuống mà không thương tích gì.

Cậu đến trước mặt nhóm trộm cướp, hét:

“Mau thả cô gái đó ra!”

“Thằng nhãi, mày là ai?” – Một thằng đầu trâu mặt ngựa hét hăm.

“Mày biết làm gì, hãy xem mày là ai đi đã!”

“Tao là ai à? Tao là nhóm trưởng của nhóm cướp nổi tiếng giang hồ đây!”

“Úi da sắc mùi quá nhỉ, tao trông mày giống mấy thằng “đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm” hơn!”

“Thằng nhãi con, miệng còn hôi sữa mà dám nói thế với tao à? Mày chán sống rồi chứ gì?”

“Rất tiếc, người chán sống phải là mày!”

Nói đoạn, Tú Phong giơ một cú đá thẳng vào quai hàm của tên cướp. Hắn không kịp đề phòng, bị cú đá huyền thoại của Tú Phong ột chưởng vỡ mặt, ngã chúi xuống, kêu oai oái vì đau. Tú Phong đập cho hắn một cái:

“Nhóm trưởng mà như thế à, về quê chăn vịt còn sướng hơn đó con ạ!”

Những tên khác thấy vậy liền xông đến. Tú Phong thoáng giật mình, nhóm cướp này đông gấp ba gấp bốn BOD của cậu. Nhưng cậu chẳng hề nao núng, bằng sức vóc nhanh nhẹn dẻo dai, cậu nhanh chóng lách qua từng đứa mà chẳng phải hao tổn sức nào, tiến thẳng tới chỗ thằng cướp đang bắt cô gái. Thằng cướp hèn nhát thấy cậu lao đến vội vàng giao ngay cô gái cho cậu, nhưng Tú Phong vừa định kéo cô gái trốn thì thằng nhóm trưởng ra lệnh:

“Chúng mày, tập hợp đội hình!”

Nhóm cướp bắt đầu lên gân cốt thực sự, chúng bao vây Tú Phong, quyết một trận sinh tử với cậu. Dù cậu có khoẻ đến đâu thì làm sao đối đầu với một lũ như thế này?

Đúng lúc đó có tiếng bước chân rầm rầm. Tất cả quay lại.

Mười thành viên còn lại của BOD đã xuất hiện lừng lững. Lúc này những học sinh cá biệt, dữ dằn đã trở thành những anh hùng bóng tối oai phong lẫm liệt. Họ lừ lừ tiến lại về phía Tú Phong và tụi cướp, dẫn đầu vẫn là Hoàng Vũ với chiếc áo khoác đen như đôi cánh ác quỷ làm bọn cướp rùng mình.

Hoàng Vũ tiến lại về phía Tú Phong:

“Hương Ly đã báo kịp cho chúng tôi. Đưa cô gái đó đi đi, để chúng nó lại tụi tôi giải quyết!”

Tú Phong gật đầu, rồi kéo tay cô gái đó bỏ chạy. Tụi cướp hô hào:

“Đuổi theo, con bé đó là con mồi ngon của chúng ta đấy!”

“Mồi gì? Chúng mày muốn mồi gì cũng được chiều tất!” – Cả lũ bị chặn lại bởi Hoàng Vũ.

“Thằng này, mày thích chết à? Mày tưởng kéo theo vài thằng đến là được sao? Thằng bạn mày có tội, chúng tao không muốn tính sổ với mày đâu, tránh ra!”

“Bạn tao thì cũng là tao, chúng mày muốn tính sổ thì nhào vô!” – Thiên Duy hiền lành bỗng nhanh chóng trở thành một “BOD” chính hiệu.

Lũ trộm cướp vốn hiếu thắng, nghe khích bác thế thì điên tiết lao vào BOD. Buổi Noel vui vẻ trở thành buổi đánh nhau kịch liệt. Toán cướp đó không phải tay vừa, hai mươi, ba mươi đứa “đầu trâu mặt ngựa”, đều to xác, khoẻ mạnh, võ võ không kém, nhưng không thể đối đầu với BOD. BOD không chỉ cao lớn, giỏi võ mà rất thông minh (đẩy, đánh nhau thì giỏi nhưng học thì dốt, học sinh cá biệt thường vậy). Họ biết đối phương tấn công mình thế nào để né tránh và ra đòn. Từ “thiên thần” Thiên Duy hiền lành đến “ca sĩ” Tùng Lâm, “diễn viên” Bảo Nam toàn chỉ biết hát với nhảy nay cũng là những anh hùng thật sự, dù bị thương nhưng chẳng hề hấn gì, vèo một cái họ đã thanh toán gần chục đứa. Còn Hoàng Vũ thì khỏi nói, cậu ta quả thực là một côn đồ “đánh nhau có kinh nghiệm”, lại kèm với trí tuệ thông minh không ai bằng nên một mình hạ được không biết là bao nhiêu tên cướp.

Bỗng có tiếng vang lên:

“Dừng lại! Tất cả đã bị bắt!”

Cuối cùng đã thoát khỏi vòng vây của lũ cướp, Tú Phong buông cô gái ra, thở hổn hển vì chạy nhanh.

“Anh gì ơi, anh có sao không?”

Tú Phong giật mình. Sao giọng nói này có vẻ quen quen? Cậu quay lại nhìn cô gái.

Có lẽ không thể gọi là cô gái được, đó là một nữ sinh chắc khoảng tầm học cấp II nhưng cô bé rất xinh đẹp. Mái tóc dài, mượt, buộc hai bên xinh xắn, gương mặt trẻ trung, đáng yêu với những đường nét hoàn hảo từ mũi, môi, làn da cho đến đôi mắt sáng tuyệt đẹp.

Cô bé mỉm một nụ cười dịu dàng, trong sáng như ngọc:

“Cám ơn anh đã cứu em! Em đang chơi cùng bạn bè tự dưng có tụi cướp đến làm loạn, em chậm chân không kịp thoát khỏi bọn chúng, suýt phải đi theo chúng nó rồi. May là có anh, cảm ơn anh lắm lắm.”

“Dừng có khách sáo, mau đi về đi không bạn bè lo lắng!”

“Không, anh đã cứu em, ít ra cho em biết anh là ai để bố mẹ em sẽ cảm ơn anh.”

“Khỏi cần, em không cần biết tôi là ai, tôi chỉ bất ngờ gặp em và tiện ra tay cứu thôi.”

“Vậy...em cũng phải trả ơn anh chứ.” – Cô bé rụt rè vì Tú Phong có vẻ không thích cái gì cả – “Em còn chút tiền, anh có muốn mua gì...?”

“Tôi không hơi đâu dùng tiền người khác! Em cứ về đi, tôi không cần phải trả ơn.”

Cô bé không biết nói gì nữa, đành phải về. Nhưng lúc cô đứng dậy định quay đi, một cơn gió thổi mái tóc cô bay, để lộ cổ cô với một chiếc vòng...

Tú Phong giật mình:

“Đứng lại đã!”

“Sao ạ?” – Cô bé quay lại.

Tú Phong tiến lại gần cô bé, cậu nhìn chiếc vòng trên cổ cô một hồi lâu với ánh mắt kinh ngạc rồi nói:

“Em muốn trả ơn phải không?”

“Vâng, anh muốn gì ạ?”

“Tôi muốn...chiếc vòng của em!”

16. Chương 2.7

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.07

9) Như một cơn gió vụt qua

“Vậy có nghĩa là những tên cướp này đã làm náo loạn khu vui chơi?” – Giọng người công an nghiêm nghị.

“Vâng, chính là như vậy ạ!” – Hương Ly phải nói đỡ cho BOD.

“Nhưng các em có biết các em còn là học sinh không? Các em chỉ biết đánh nhau mà không biết gọi chúng tôi à, nếu xảy ra thương tích thì làm sao?”

“Ồ đó làm gì có đồn công an nào, đợi mấy anh đến để chúng nó bắt cóc người khác đi à!!!???” – Hoàng Vũ điên tiết.

Hương Ly vội vàng:

“Hoàng Vũ, bình tĩnh đi! Anh à, vì lũ cướp này định bắt cóc một cô gái nên các bạn này ra cứu. Vả lại... là do em đã gọi các bạn ấy...”

“Em còn khơi mào vụ này kia à? Em có biết nếu lũ bạn của em mà đánh nhau nữa sẽ xảy ra việc gì to hơn không? Sẽ không chỉ xây xước, thương tích thế kia đâu!” – Anh công an tức giận thật sự, quát to.

“Chuyện này không liên quan đến bạn ấy!”

Anh công an và Hương Ly quay lại. Bảo Nam bước tới, nói:

“Là do chúng em tự đến, Hương Ly chỉ vô tình đi qua thôi!”

“Thật sao?”

“Phải, chúng em thấy đâu đánh nhau đó, sao nhất thiết phải có một cô gái chen vào chứ? Mau thả Hương Ly ra đi, bạn ấy không có tội gì!”

Anh công an suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Nếu vậy thì cô bé này được về, nhưng chúng tôi vẫn sẽ cảnh cáo em! Còn mấy em này, ở lại đây và đợi chúng tôi gọi phụ huynh đến để lập biên bản.”

“Nhưng...” – Hương Ly hoảng hốt không dám về khi nghe thấy anh công an gọi phụ huynh.

Bảo Nam vội nói nhỏ với cô:

“Mau về đi, chúng tớ không sao đâu, gọi Tú Phong ra là giải quyết được. Nhanh lên!”

Hương Ly buộc phải đi, cô ngoái đầu lại nhìn Bảo Nam với ánh mắt hàm ơn. Cậu cũng mỉm cười với cô...

Một nụ cười thật dễ thương trên gương mặt mập mập tròn trịa làm cho Hương Ly tự dưng muốn cười theo. Nụ cười đó toả sáng như một ánh mặt trời màu đỏ giữa màn đêm.

Màu đỏ...

“Còn không mau về??” – Anh công an bực mình.

“À vâng...” – Hương Ly vội vàng chạy đi.

Trong màn đêm, cô chạy vượt cả tốc độ của gió. Gió rít rất mạnh, thổi tạt vào mặt cô khiến cô có cảm giác rất buốt. Đêm Noel lúc nào cũng lạnh như vậy mà. Gió đông cứ thổi trong đêm, chỉ còn ánh đèn đường soi sáng cho cô, nhưng nó không đủ sức sưởi ấm cho cô. Nhưng dường như cô không bận tâm đến việc đó. Cô luôn lạnh cảm với thời tiết, dù nó ảnh hưởng không nhỏ đến sức khỏe của cô. Giờ cô quan tâm là cứu những con người kia, dẫu rằng biết BOD là một nhóm học sinh hư hỏng nhưng nụ cười của Bảo Nam lại khiến cô tin rằng họ là người tốt, cái xấu xa chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi.

Cô chạy về đến nhà. Cửa đóng im ỉm.

Cô bấm chuông gọi Tú Bình. Nhưng cô chợt nhớ ra, hôm nay ông có việc phải đi đến tận sáng mai. Vậy còn Tú Phong đâu? Cậu ấy đã cứu được nạn nhân của vụ cướp, đã 11 giờ đêm vẫn chưa về ư?

Hương Ly co ro nép vào cửa nhà, đến người giúp việc của nhà ai ai cũng đi Noel hết rồi. Lạnh quá...Một người lạnh lùng, lãnh cảm bao nhiêu năm như cô bây giờ lại biết lạnh sao? Gió xuyên qua áo khoác mỏng manh, đâm vào da thịt cô, lạnh đến tê buốt.

Cô run run lấy điện thoại.

“Số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được.”

Cô tự dưng hốt hoảng, sốt ruột. Tú Phong làm gì mà không nghe điện thoại vậy?

Hương Ly kiên trì gọi, không liên lạc được vẫn cứ gọi, không biết vì sao cô lại làm cái việc thừa hơi thế này nữa?

Lần gọi thứ 16...

Cô thở dài nghe tiếng “Tút” bắt đầu vang, chắc lần này Tú Phong lại không nghe máy, cô có gọi cũng vô ích thôi.

Bỗng dưng có tiếng hét trong điện thoại:

“Bị làm sao thế? Gọi người ta đến cuộc thứ 16 rồi đấy!”

“Tú Phong? Sao cậu không nghe máy?” – Giọng Hương Ly hốt hoảng nhưng rất run vì lạnh.

“Liên quan gì đến cậu? Đừng có gọi nữa!”

“Tú Phong, đừng cúp máy, tớ có chuyện...” – Hương Ly run bần bật.

“Này, cậu đang ở ngoài đường đó à?”

“Phải...Tớ đứng trước nhà cậu, nhưng nhà đi hết rồi. Mà BOD bị công an bắt rồi, cậu về ngay đi.”

“Tôi đang gấp lắm, tí nữa mới về được, cậu đừng có đứng đó, đến nhà hàng xóm nào ngồi nhờ đi, không chết rét ra đấy!” – Rồi cậu dập máy rất nhanh.

Hương Ly cứng đờ người, tay vẫn cầm điện thoại để trên tai.

Sao cậu ấy vội vã thế? Như một cơn gió vụt qua trong chớp lát rồi bay đi tới phương trời xa.

Trái tim cô như trống rỗng một cái gì đó. Tú Phong là ai? Là ai mà có thể khiến cô cảm thấy hụt hẫng thế này? Lúc cậu nghe điện thoại cô cảm thấy run bần bật vì quá xúc động. Trong sâu thẳm trái tim cô, cô vẫn mong cậu nói chuyện với cô nhiều hơn. Khi nghe cậu bảo cô “đến nhà hàng xóm” cô cảm thấy khoe mát cay cay, giọng cậu thì vội vã, dữ dằn nhưng ẩn chứa sự quan tâm chân thành.

Trên tay cô vẫn có cánh điều nhỏ xíu ấy. Cánh điều...Cô tin là ký ức ngày xưa, cô đã có một cánh điều khác.

Và người thả cánh điều đó là một người...

...có thể là Tú Phong.

Bao nhiêu năm cô lãnh đạm, không rung động, không cảm xúc trước bất cứ cái gì, nhưng từ khi gặp BOD, cô đã lấy lại được biết bao xúc cảm. Cô biết cảm động trước sự chân thành dịu dàng của Thiên Duy, biết tức giận trước sự ngang tàn của Hoàng Vũ, biết rung động trước những lời hát của Tùng Lâm, biết cảm thấy vui và muốn mỉm cười khi nhìn thấy Bảo Nam, và giờ là biết cảm giác lạnh lẽo khi chờ đợi Tú Phong.

Cô nhớ ngày hôm đó, cô băng vết thương trên vai cho cậu. Ngồi bên cạnh cậu, cô cảm thấy ấm áp vô cùng. Ấm áp vì thân hình cao lớn, hay là vì sự ấm áp tỏa ra từ trong tim?

Giờ đây, ngọn gió ấm áp đã là ngọn gió lạnh lẽo bay vù đi, để lại cô đơn cô đơn nơi này. Cảm giác trống trải xen lẫn tủi thân. Cô ngồi xuống, co ro vì rét. Chẳng hiểu sao cô không dám sang một nhà hàng xóm nào. Vì cô sợ họ ghét người “chột” như cô? Vì cô sợ làm phiền đêm Noel của họ?

Hay vì cô muốn chờ đợi ngọn gió của cô trở lại?

Tách.

Một giọt nước nữa lại chảy xuống. Trong căn phòng bệnh toàn một màu trắng, một cô nữ sinh trẻ đang nằm. Gương mặt cô tái mét vì rét nhưng vẫn thấy rõ vẻ xinh đẹp. Cô vừa mới định thiếp đi.

“Khụ khụ!”

Cô bỗng ho mạnh, mặt cô tím tái, ho đến bật ra máu. Chàng trai ngồi bên cạnh cô vội đỡ cô dậy, vỗ lưng cho cô:

“Có sao không? Vẫn không ngủ được à?”

“Không sao đâu, em...Khụ khụ!” – Cô bé ho nhiều hơn, tiếng ho như xé ruột xé gan người khác.

Chàng trai bất lực nhìn cô ho, trong lòng cậu bỗng dưng trào lên một cái gì đó nhói đau như thể cậu đang phải chịu nỗi đau của cô bé ấy vậy. Cậu nhớ cô bé ấy...Vì thế mà cậu cảm thấy cô và cậu đã quen nhau từ rất lâu rồi.

Chiếc vòng cổ hình viên rubi vẫn lấp lánh trên cổ cô, nó khẽ rung mỗi khi cô ho.

“Anh...anh muốn cái vòng này?” – Cô bé giật mình nhìn Tú Phong.

“Phải, cho tôi nó được không?”

“Không được! Anh có thể muốn cái gì cũng được nhưng không thể lấy cái này!” – Cô bé vội giữ chặt chiếc vòng trên cổ, lùi lại mấy bước.

Viên rubi vẫn cứ sáng lấp lánh như sáng lại kỷ ức xưa.

“Anh cho em xin lại được không ạ?” – Cô bé giơ hai tay ra, cất giọng nói trong trẻo như tiếng chim sơn ca.

“À ừ...” – Tú Phong đưa chiếc vòng cho cô bé – “Của em này!”

“Anh ơi, em không biết đeo vòng, anh đeo cho em đi.” – Cô bé vẫn ngây ngô.

“Ấy để mẹ đeo cho, sao lại làm phiền người khác thế?” – Người mẹ định ngăn lại.

“Dạ thôi, cô cứ để cháu đeo cho em ạ.”

Tú Phong cúi xuống đeo chiếc vòng lên cổ cho cô bé. Viên rubi sáng lấp lánh khiến cô bé thích vô cùng:

“Em cảm ơn anh!”

“Được rồi Ngọc Thủy, mau về nào. Cảm ơn cháu nhé!”

“Dạ không có gì ạ.”

Tú Phong nhìn theo bóng người mẹ đó bế cô con gái nhỏ đi mất. Trong lòng cậu có một cảm giác lạ lùng. Cô bé ấy tên là Ngọc Thủy...

Tú Phong tiến lại gần cô bé ấy, trong vô thức cậu gọi tên cô:

“Ngọc Thủy...”

“Sao...sao anh biết tên em?” – Cô bé biến sắc.

“Em là Ngọc Thủy thật sao?” – Tú Phong như biến thành người khác, không kìm được sự xúc động.

“Sao anh biết tôi? Anh là ai? Anh cũng là người xấu như họ ư?” – Ngọc Thủy sợ hãi, cô bé nắm chặt lấy chiếc vòng cổ.

“Ngọc Thủy, chiếc vòng này...”

“Tôi sẽ không đưa cho anh đâu! Tôi không biết anh, tôi không bao giờ giao nó cho người lạ.”

Rồi cô chạy vụt đi trong tâm trạng hoảng sợ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tú Phong cũng ngẩn người nhìn theo bóng cô bé đó. Cậu vừa nói gì vậy? Vừa làm gì mà khiến cô bé đó thế kia?

“Á!”

Một tiếng kêu thất thanh vang lên.

Trước mắt Tú Phong là cảnh cô bé đó đã gục ngã bên lề đường...

“Đã đỡ nhiều chưa?” – Tú Phong nhìn Ngọc Thuỷ đã bớt ho dần.

Cô bé gật đầu rồi ngoan ngoãn nằm xuống, gương mặt xinh đẹp tái mét và mệt mỏi. Tú Phong vẫn ngồi bên cạnh giường cô, cô sợ sệt nhìn cậu. Bây giờ nhìn kỹ, trông cậu rất quen.

“Anh Tú Phong, có lẽ anh không phải người xấu. Không có anh nếu không em ngã ngoài đường rồi.”

“Không sao đâu, xin lỗi vì ban nãy đã làm em sợ.”

“Nhưng...anh biết em hay sao mà gọi được tên em?”

“Tôi mới gặp em có một lần thôi, nhưng thông cảm là tôi nhớ rất dai. Khi tôi gặp em có lẽ em mới 4, 5 tuổi.”

Ngọc Thuỷ kinh ngạc:

“Trời lâu vậy sao? Nhưng em không nhớ gì cả.”

“Nhỏ tuổi như em thì nhớ sao được? Chỉ là tôi rất ấn tượng với chiếc vòng rubi của em nên tôi nhớ ra em, không ngờ tôi còn gặp được em vào lúc này.” – Lúc này trông Tú Phong dịu dàng lạ kỳ.

“Nếu thế thì vui quá, em rất vui vì đã từng gặp được một người tốt như anh Tú Phong. Cứ cho là em chưa gặp đi chăng nữa em cũng rất biết ơn anh, nhất định bố mẹ em sẽ cảm ơn anh.” – Một nụ cười tươi xuất hiện trên đôi môi khô nhạt của Ngọc Thuỷ.

“Phải rồi, em có cần gọi bố mẹ không? Anh sẽ gọi đến!”

“Không cần đâu ạ...” – Giọng Ngọc Thuỷ yếu ớt.

“Tại sao? Em đang ốm mà?”

“Em không ốm thường đâu, em nằm viện thường xuyên rồi...”

“Cái gì?”

Tú Phong không tin nổi cô nữ sinh xinh đẹp kia đang nói gì. Cô khẽ đưa tay lên cầm viên rubi trên cổ mình, tự dưng một hàng nước mắt rơi xuống thấm ướt viên ngọc ấy. Cô cắn môi, dường như muốn nói gì đó nhưng khó quá, biết nói thế nào đây?

“Anh Tú Phong, chiếc vòng cổ này giống như sinh mạng của em vậy...”

“Là sao?”

“Có nó, em mới có thể tiếp tục sống để đợi chờ ngày...”

“Ngày gì?”

“Em không biết phải nói ngày đó như thế nào, nhưng em mong đến hôm đó, và mong ngày đó sẽ đến với em mãi mãi. Em sợ một ngày nào đó, em sẽ chết. Em sẽ lại không được đến trường. Anh à, năm nay em học lớp 9 rồi đây, em sắp lên cấp III giống anh rồi, em chỉ mong ngày nào cũng thấy mình được đến trường.” – Ngọc Thuỷ nức nở.

Dù cô bé còn mập mờ, nói khó hiểu vài chỗ nhưng cũng đủ để Tú Phong nhận thấy chuyện gì đang xảy ra với cô nữ sinh trẻ. Trái tim băng lạnh của cậu lần đầu tiên cảm thấy xúc động. Cậu cảm thấy thương cô bé ấy. Một cô bé mà cậu đã gặp chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, nhưng ký ức về cô bé lại cứ sáng mãi như viên rubi kia đến tận bây giờ. Sáng quá, sáng đến mức chói loà cả những ký ức khác, kể cả ký ức về ai kia...

Tú Phong ngồi xuống cạnh Ngọc Thuỷ, an ủi cô:

“Đừng khóc, anh sẽ ở đây với em, hãy vui lên đi!”

Đã biết bao nhiêu năm rồi cậu mới biết an ủi...

...nhưng lại là nhờ người khác, nhờ Ngọc Thuỷ, chứ không phải nhờ cô bạn ấy.

Noel rồi. 12 giờ đêm. Cả con phố như chìm vào một phút vắng lặng để nhớ tới thời khắc thiêng liêng của Chúa trời. Chỉ có gió vẫn cứ thổi mạnh, rít gào trong đêm. Cô gái ấy, chỉ mặc một cái áo len, một chiếc áo khoác mỏng manh không đủ sức chống lại cơn gió quá mạnh. Rét cùng với gió tấn công cô tới tấp, cô muốn né tránh nhưng lại càng thấy rét hơn, lạnh hơn vì cái lạnh đó là từ trong trái tim cô chứ không phải bên ngoài.

Cuối cùng thì nhà hàng xóm cũng đóng cửa.

Cô vẫn chẳng chịu đến trú ở nhà ai, một mực chờ đợi ở trước cổng nhà lạnh lẽo chỉ vì một lời nói rất vội vã: “Tí nữa mới về được.”

Cô làm thế này là vì cái gì đây? Vì ai đây?

Sao cô có thể can đảm chờ đợi một con người như Tú Phong suốt đêm như thế này? Trời càng lạnh nhưng cô vẫn cứ ngồi đây, chẳng chịu rời đi đâu mặc ối lần ngẩng lên cô chỉ thấy nhà cửa đóng im ỉm và màn đêm bao trùm mọi phía, gió lại tấp vào mặt cô tê buốt, khiến con mắt bên phải của cô lại đau.

Nhưng cô lại lãnh cảm hết với mọi thứ...

Chỉ để chờ đợi một người.

Tại sao cô phải làm thế này? Tại sao chứ? Tú Phong – nhóm trưởng cầm đầu một nhóm học sinh hư hỏng, ăn chơi, một kẻ mà ai cũng sợ, cũng xa lánh, có can dự gì đến cô mà cô phải chờ đợi cậu ta chứ?

Cô gục xuống, mệt mỏi, thở dài.

Bỗng có cái gì đó ấm áp quàng lên người cô.

Cô ngẩng lên. Qua con mắt đang mờ mờ dò dẫm đêm tối, gương mặt đó hiện lên trong cơn gió thổi mạnh. Một gương mặt thật đẹp trai, tuấn tú, ánh mắt ấy không hề lạnh lùng mà lại rất dịu hiền, nhân từ, đặc biệt đang mỉm một nụ cười nhẹ như làn gió và trìu mến nhìn cô, choàng áo cho cô.

Nhưng rồi tất cả chỉ là ảo ảnh! Cô lại chẳng thấy gì nữa. Cả chiếc áo đang choàng cho cô cũng biến mất.

Cô nhớ người đó sao? Nhớ đến mức nhìn thấy cả người đó dù là ảo ảnh thôi?

Một giọt nước mắt khe rơi từ con mắt bên trái tuyệt đẹp, long lanh như sao trời. Ánh mắt ấy cứ nhìn hư vô vào khoảng không của bóng tối, xung quanh nơi đây chẳng có ai khác ngoài cô trong bóng đêm vô tận. Im lặng đến rùng rợn. Gió rít cứ như tiếng người làm cho cô sợ hãi, hết nhìn bên này lại nhìn bên kia. Nơi đâu cũng đã bình yên trong giấc ngủ, chỉ còn cô luẩn quẩn trong nỗi sợ với chính mình.

Con mắt bên phải...nó lại muốn khóc quá...

Nhưng sao bao nhiêu năm nay, nó vẫn không biết khóc, mà chỉ biết đau thôi. Nó không còn ánh sáng nên nó đau lắm, nó muốn tìm lại ánh sáng nên nó cứ hét lên, nó giãy vò cô để cô trả lại ánh sáng cho nó. Cô biết làm thế nào đây? Chính lúc này cô còn phải ngồi một mình trong bóng tối nói gì là mắt của cô? Lạnh quá, càng về đêm càng rét, mắt cô lơ đãng tìm kiếm ai trong bóng đêm...

Từ xa, hình như có ai tiến lại.

Lạnh lẽo, mệt mỏi, cô đơn cứ thế lắng xuống, mắt cô mở to để cố nhìn bóng người đó. Trời tối, cô khó mà nhìn được.

Đúng lúc đó, vầng trăng bạc lấp ló trên bầu trời trong đêm đông mây vẫn vẩn vũ lạnh lẽo. Ánh trăng bí ẩn soi sáng con đường đó, dù ánh sáng rất mong manh cũng đủ để cô nhìn được đó là ai.

Dáng người cao lớn, lạnh lùng đó cứ tiến lại gần. Lần này cô không nhìn nhầm! Không phải ảo ảnh! Là Tú Phong...Chính là cậu ấy.

Tại sao trong lúc này, cô lại muốn ngồi dậy, chạy đến cạnh cậu, ôm chặt lấy cậu để không còn cảm giác sợ hãi bóng tối nữa? Tại sao trong lúc này cô muốn được hỏi cậu đã làm gì, vì sao lại để cô chờ cậu như thế?

Nhưng, cô có quyền đó không? Và lại cô lạnh quá, người cô cứng cả rồi, không thể đứng dậy nổi nữa. Cô vẫn hy vọng cậu đến và đỡ lấy cô như trong lúc cô nhìn nhầm ban nãy.

Không hề xảy ra.

Cậu bình thần đi tới, đứng đó nhìn cô đang ngược lên nhìn cậu. Cô đã tím tái mắt, môi thâm lại, mắt lơ đãng, người run bần bật, nhưng ánh mắt cậu vẫn không có lấy cảm xúc nào.

Vậy mà cô, vẫn cứ mong ánh mắt ấy xao động...

Tú Phong lạnh lùng rút chìa khoá và lách cách mở cửa nhà, bước vào không hề ngoái lại nhìn cô. Cô nhìn theo, hụt hẫng, sưng sờ đến tột độ, không biết phải làm gì nữa.

Cuối cùng cậu cũng quay lại, nhưng buông một lời nói một mồm và phủ phàng:

“Đã mở cửa rồi còn ngồi đó cho chết lạnh ra à?”

Hương Ly bất ngờ thực sự trước câu đó, nhưng cô vẫn nghe lời cậu cố gắng đứng dậy, nhưng cô mệt quá, người lả cả đi rồi, muốn đứng lên cũng khó. Cô thấy Tú Phong khá bức mình với cô, nhưng cậu vẫn đi tới và đỡ cô đứng dậy. Nhưng chỉ kéo cô đứng lên thôi rồi cậu buông ra quay thẳng lên nhà luôn.

“Tú Phong...” – Cô bỗng giữ tay cậu lại. – “Còn những người của BOD...”

“Cậu phải quan tâm làm gì nhỉ, bắt vào đó rồi lại thả thôi, mau đi lên nhà đi!”

“Nhưng...họ cần cậu đến...”

“Cậu nghĩ tôi rảnh mà đến đó à? Họ đâu phải trẻ con mà phải cần tôi chứ, họ tự lo ình giỏi hơn cả tôi kia.” – Tú Phong tức giận quát to rồi đi về phía cầu thang.

“Tú Phong, cậu là người vô tâm thế sao?”

“...” – Cậu bỗng đứng khựng lại.

“Tại sao tôi phải mất công đứng đợi cậu suốt từ 11h đêm đến bây giờ không biết là mấy giờ sáng nữa? Tôi không biết vì sao tôi có thể chịu chết công ở đây chỉ để đợi cậu. Vì tôi tưởng cậu sẽ trở về. Tôi cứ tưởng cậu sẽ quan tâm đến người khác, giống như cậu vừa dạy tôi thả điều vậy. Cậu có biết lúc đó tôi cảm thấy rất vui không, đó là lúc tôi cảm thấy vui nhất từ khi tôi mất trí nhớ, đảo lộn cuộc sống. Đường như tôi suýt nữa nhớ ra ký ức của mình rồi, đều là nhờ cậu. Nhưng hoá ra tôi lại sai lầm. Tôi chẳng có thể tin tưởng vào ai, nhất là một người lạnh lùng, vô tâm như cậu sao?” – Giọng cô run run đến nghẹn ngào.

Tú Phong thở dài không đáp, cứ thế lên nhà. Nhưng cậu chỉ cần đặt chân lên một bậc cầu thang là lại dừng lại vì lời nói của cô vang lên khàn đặc, yếu ớt:

“Tú Phong, tôi tin là cậu không phải người như thế, đúng không?”

“...”

“Tôi đã từng biết cậu, và chắc chắn tôi sẽ còn nhớ ra cậu, nên tôi mới cứ chờ đợi cậu như thế, có phải vậy không? Hãy cho tôi câu trả lời đi, cậu cứ lạnh băng như vậy sao?”

“...”

“Cho tôi biết, tại sao tôi lại cứ chờ đợi cậu vô ích như thế đi? Cho tôi biết cậu đã đi đâu đi? Tôi không biết vì sao tôi lại chờ cậu nữa, có phải vì tôi đã...”

Nhưng chưa kịp nói hết, cô đã gục ngã. Tú Phong không thể lạnh lòng được nữa, cậu giật mình chạy ngay ra chỗ cô. Trán cô nóng bừng nhưng người cô thì lạnh toát, da tái mét lại. Cô đã phải chịu lạnh trong suốt mấy tiếng như thế. Bây giờ là 3 giờ sáng rồi, khéo cô phải chịu lạnh 4 tiếng vì cô còn chờ cậu một tiếng trước Noel.

Cô đã chờ cậu...

Cô không sang nhà hàng xóm, cứ đứng đó chịu rét để chờ cậu về...

Tú Phong vội bế Hương Ly lên phòng cô, đắp chăn cho cô. Dù đã đắp mấy cái chăn dày nhưng cô vẫn cứ run bần bật. Thử hỏi đêm Noel rét xuống đến 5, 6 độ phải ở ngoài đường suốt mấy tiếng có ai là chịu nổi không? Huống hồ Hương Ly sức khỏe vốn không được tốt.

Lúc này Tú Phong mới nhận ra vì sao cậu lại nóng nảy như thế với cô.

Cậu nhìn cô nằm mà vẫn run lên như thế, cậu lại càng không thể quên được cô bé với chiếc vòng cổ rubi.

Nếu như bố mẹ cô bé đó mà không đến chắc là cậu cũng ở lại đó rồi. Nhưng lúc cậu rời đi, Ngọc Thuỷ đang trong tình trạng rất xấu. Cô bé ho ra máu, không ăn uống được gì, ngủ cũng không thể ngủ vì cứ nằm xuống là lại co giật. Tú Phong không biết Ngọc Thuỷ bị bệnh gì, nhưng cậu biết chắc chắn cô bé ấy bị căn bệnh không thể chữa được, không sống được bao lâu. Chỉ trong một đêm, có đến hai người khiến cho cậu đau lòng...

Cậu nhắc điện thoại lên:

“Alo giữa đêm ai phá đám giấc ngủ của người ta vậy?...”

“Bảo Nam à, mấy cậu sao rồi?”

“Tú Phong hả? Chúng tớ vừa được thả về rồi, chỉ bị cảnh cáo thôi, cũng nhờ Tùng Lâm phải phân bua thanh minh mãi, lão công an đó thế mà nghiêm khắc gớm.”

“Xin lỗi, tớ đã không đến giúp các cậu...”

“Thủ lĩnh lạnh lùng mà cũng biết xin lỗi sao? Không có gì đâu mà, cậu đừng lo. Nhưng hình như cậu gặp chuyện gì à? Sao giờ vẫn chưa ngủ thế?”

“Không sao đâu, gọi xem các cậu thế nào thôi.”

“Mà Hương Ly về có gặp cậu không đấy?”

“Hả?”

“Tớ bảo cô ấy về nhà mà, có gì thì gọi cậu ra giúp chúng tớ. Cô ấy có gặp không vậy? Mà Hương Ly tốt lắm nhé, nếu không có cô ấy chắc chúng tớ còn bị mắng te tua hơn nữa cơ, may là cô ấy nói hộ bọn tớ vài câu. Tú Phong à, tớ cảm thấy Hoàng Vũ hơi nhần tâm quá, một người tốt như Hương Ly phải vào trường B. chúng ta có tội nghiệp không?”

Tú Phong lặng đi mấy giây, rồi nói:

“Bảo Nam, tớ thấy cậu tốt như thế mà vào trường B. cũng thật khổ cho cậu.”

“Không sao mà, làm học sinh hư hỏng với các cậu cũng là vui với tớ.”

“Bảo Nam, giá như ai cũng có thể lạc quan như cậu...” – Tú Phong nói nhanh rồi dập máy luôn.

Cậu thở dài quay lại nhìn Hương Ly, rồi lại lo lắng nhớ đến cô bé Ngọc Thuỷ kia. Dường như giờ đây mọi thứ đều biến mất chỉ còn có cậu vậy. Chỉ có lúc này đây, trưởng nhóm lạnh lùng vô cảm của BOD mới là con người của chính mình: Biết lo lắng, biết buồn rầu, biết suy nghĩ,...nhưng không biết làm thế nào để có thể lạc quan.

Liệu rằng sau đêm nay, ngày mai khi trời sáng mọi thứ có trở lại đúng vị trí của nó?

17. Chương 2 .8

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.08

(10) Ấn tượng ngày đến lớp

Những ánh nắng đầu tiên của ngày mới chiếu rọi qua cửa sổ. Trời vẫn còn khá lạnh, nhưng dường như nắng lên đã làm bừng sáng ngày mới, xua tan đi giá rét đêm qua. Con phố xinh đẹp lại bắt đầu một ngày sinh hoạt bình thường sau lễ Noel tưng bừng hôm qua. Mọi thứ vẫn thật bình yên như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ánh nắng đánh thức Hương Ly dậy. Cô mở mắt, nhưng nheo lại vì nắng hơi chói. Cô ngồi dậy, đau đầu quá. Mấy giờ rồi nhỉ? Mới có 6h sáng thôi sao? Đêm qua cô đã thức đêm lâu như vậy mà giờ vẫn cứ dậy sớm như một thói quen ấy, nhưng cô vẫn rất mệt, chẳng muốn rời khỏi giường chút nào.

Cô quay lại định ra rửa mặt thì giật bản mình khi thấy có người dù vẫn ngồi trên ghế nhưng đã nằm gục xuống giường cô. Nhưng sau vài giây hơi hoảng cô nhận ra ngay đó là Tú Phong. Cậu đã nằm đây cả đêm sao? Cô nhớ ra hôm qua vì lạnh quá nên cô đã ngắt, cậu đã đưa cô về phòng. Vậy mà hôm qua cô lại trách cậu...

Hương Ly lặng lẽ nhìn Tú Phong. Ánh nắng chiếu lên khắp gương mặt đẹp như một hoàng tử ấy. Lúc ngủ, trông cậu thật dịu dàng, thậm chí còn đẹp trai hơn cả lúc cậu tỉnh dậy với gương mặt lạnh lùng vô tâm. Trông cậu xanh xao đi hẳn, hình như cậu còn mệt hơn Hương Ly. Không biết hôm qua cậu đi đâu mà thành ra thế này?

Hương Ly nhẹ nhàng bước xuống giường, rất nhẹ tránh cho Tú Phong tỉnh giấc. Nhưng cô vừa đứng lên thì có một bàn tay đã nắm tay cô lại khiến cô lại giật mình lần nữa. Cô quay lại thì thấy Tú Phong vẫn nằm đó, không mở mắt. Cậu dậy thật chưa hay là đang mơ vậy?

Cô liền lấy tay mình định bỏ tay Tú Phong ra, nhưng cậu vẫn nắm rất chặt đến mức cô phải khó chịu vì đau. Bỗng Tú Phong thì thào:

“Ngọc Thuỷ...”

Hương Ly giật mình. Ngọc Thuỷ? Ngọc Thuỷ là ai vậy?

Cô linh cảm cậu đã gặp ai đó tên là Ngọc Thuỷ, chắc là một cô gái mới có cái tên đẹp và nữ tính như thế. Cô rất tò mò nhưng phải gỡ tay Tú Phong ra đã, cậu vẫn cứ tưởng cô là Ngọc Thuỷ hay sao mà nắm chặt thế, gãy tay cô rồi đây. Hương Ly sức yếu không tài nào gỡ ra được, đành phải dùng tay kia lay gọi Tú Phong:

“Tú Phong, dậy đi, là tôi mà!”

Nhưng Tú Phong vẫn ngủ mê man.

Đúng lúc đó có tiếng bước chân đi lên cầu thang cùng tiếng gọi:

“Tú Phong, bố về rồi đây!”

Hương Ly hoảng hốt. Nếu bắt gặp Tú Phong trong phòng cô thế này chắc Tú Bình sẽ nổi trận lôi đình mất. Cái tên Prince này, hoàng tử cái gì chứ, ngủ như chết thế này à? Ngủ mà còn nắm tay người ta chặt thế? Cái cô Ngọc Thuỷ nào thế không biết? Càng lay gọi, gọi càng to thì Tú Phong...càng ngủ say hơn.

Tiếng bước chân Tú Bình càng lên gần hơn.

Hương Ly hoảng thật sự, bỗng trong đầu cô loé lên một ý nghĩ. Cô nói vào tai Tú Phong:

“Dậy đi, tôi là Ngọc Thuỷ đây!”

Và không nằm ngoài dự đoán, Tú Phong mở mắt, bật dậy:

“Ngọc Thuỷ!”

“Tôi đây, cậu làm sao mà lăn quay như chết thế? Gãy tay tôi rồi đấy!” – Hương Ly bực mình.

Tú Phong nhìn cô ngơ ngác một lúc rồi nhận ra mình đang nắm tay cô, vội bỏ tay ra, gương mặt thoáng chút ngượng ngùng. Hương Ly tò mò:

“Này Ngọc Thủy là...”

“Tú Phong đâu rồi nhỉ, Hương Ly cô thấy nó không?” – Tiếng Tú Bình vang lên bên ngoài cửa ngắt lời cô.

Tú Phong và Hương Ly hoảng loạn, sao mới sáng sớm mà ông đã về rồi vậy? Phải trốn chỗ nào đây? Cái phòng Hương Ly chẳng có chỗ nào nấp được, sao mà số đen thế không biết! Tú Phong lạnh lùng, ứng xử mọi việc rất nhanh lúc này lúng ta lúng túng, hấp ta hấp tấp. Hương Ly cuối cùng lại là người xử lý mọi việc khi nhìn thấy chăn trên giường mình.

“Này, chui vào chăn thôi mà trốn đi vậy, chăn to thế kia không sợ đâu!”

Tú Phong làm theo lời Hương Ly, nhảy lên chui vào chiếc chăn bông dày và to, cũng may chiếc chăn này dài nữa nếu không chẳng đủ che thân người cao lớn của cậu. Chui vào rồi cậu lại thò mặt ra:

“Còn đứng được ra đó à, lên đây!”

“Lên...?”

“Nhanh, giả vờ như cậu đang ngủ, còn che cho tôi đi chứ!”

“Nhưng tôi...phải nằm cạnh cậu à?”

“Còn lo được cái đó nữa sao, vào ngay!”

Tú Bình bắt đầu cạch cạch mở cửa. Hương Ly hốt hoảng chẳng nghĩ gì nữa, phi thẳng lên giường đắp tấm chăn lên trùm kín mình.

“Hương Ly, cô dậy chưa?” – Tú Bình bước vào.

Hương Ly thò mặt ra khỏi chăn, gắt:

“Này, sáng ra ông vào phòng tôi không gõ cửa à?”

“Xin lỗi nhưng cô có biết Tú Phong đâu không?”

“Ai mà biết được? Chắc cậu ta đi học sớm, ông thật là vô duyên quá!”

“Lạ nhỉ, cô mà biết gắt gỏng sao?” – Tú Bình ngờ ngợ khi thấy Hương Ly lạnh lùng tự dưng lại biết gắt gỏng tới lên.

“Ờ thì...”

“Có chuyện gì à? Mà sao cô đắp chăn kín mít vậy, sáng ảm rồi.”

“Thì...Tôi đắp chăn thế nào liên quan gì đến ông. Tôi đang bực mình vài chuyện, phiền ông ra cho. Đừng nghĩ tôi là vợ tương lai của ông mà ông muốn làm gì thì làm nhé!”

“Được rồi, sao mà dữ như hổ vậy? Tôi xuống nhà đây, cô xuống mà ăn sáng đi.”

Tú Bình đóng cửa rồi đi xuống. Khi tiếng chân ông đã đi hẳn thì có tiếng cười khúc khích trong chăn.

“Này, cười cái gì vậy?” – Hương Ly xấu hổ và bực mình liền tung luôn cái chăn ra, cô càng điên tiết khi thấy Tú Phong đang bụm miệng cười.

“Mẹ ơi, mẹ đúng là sư tử Hà Đông đích thực 100%!”

“Cái...cái gì? Cậu muốn làm tôi tức chết à?”

“Cậu làm dì ghẻ của tôi cũng được đấy, khéo bố tôi phải sợ vợ rằm rắp.” – Tú Phong không thể nhịn nổi cười.

Hương Ly đỏ mặt:

“Tôi vừa cứu nguy cho cậu đấy đồ mê ngủ, cậu nói tôi thế đấy à?”

“Cứu nguy? Sao phải cứu nguy?”

“Ồ...” – Hương Ly đơ mặt.

“Nếu bố tôi thấy tôi và cậu ở đây thì sao? Sao lại nguy?”

Câu hỏi của Tú Phong làm Hương Ly lúng túng hơn.

“À phải rồi, cậu sợ cậu xảy ra xì căng đan với tôi giống như Hoàng Vũ chứ gì?” – Tú Phong cất giọng hơi mỉa mai, tiến sát lại gần cô.

“Ồ...Thì cậu cũng thế mà, cuống cuống cả lên còn gì, lại còn bắt tôi nằm cạnh để che cho cậu nữa!” – Hương Ly chống chế.

“Nằm cạnh tôi thì sao? Không thích à, ầm quá còn gì? Tôi còn hơn cả mấy cái chăn bông đắp vào đấy.” – Tú Phong vẫn đùa.

“Khỏi, tôi thà nằm một mình còn hơn cứ dính dáng đến cậu!”

“Không cần tôi sao?”

“Không!”

“Không cần mà dám chờ tôi suốt 4 tiếng?”

Hương Ly sững lại. Đến giờ cô mới nhớ ra suốt đêm qua cô đã chờ đợi cậu như thế nào. Suốt 4 tiếng ngoài đường không một ai, tối om, ghê sợ và lạnh lẽo, nhưng vẫn cứ đợi cậu.

“Vậy Tú Phong, 4 tiếng đó cậu đã đi đâu?”

Tú Phong im lặng không đáp, cô thấy đôi mắt cậu buồn đi hẳn. Cậu ngồi dậy, định rời khỏi nhưng cô lại hỏi:

“Ngọc Thuỷ là ai?”

“...”

“Ban nãy trong mơ cậu gọi Ngọc Thuỷ, cô ấy là ai thế?”

“Cậu không cần biết.” – Tú Phong lạnh lùng mở cửa.

“Bạn gái cậu à?” – Hương Ly hỏi một câu mà không biết vì sao mình hỏi nữa.

Cô nghĩ chắc cậu sẽ im lặng thôi, nhưng không ngờ Tú Phong đáp lại:

“Đó là một người coi trọng tôi hơn cậu.”

Rồi cậu đi luôn, để lại cô vẫn khó hiểu với lời nói vừa rồi. Nhưng liệu cậu có thấy ánh mắt cô đã buồn hẳn...?

Bàn ăn đã được bày sẵn, dù là bữa sáng nhưng trông vẫn rất sang trọng. Hương Ly ngồi ăn với cô giúp việc vừa về, Tú Bình đã đi từ ban nãy. Cô giúp việc cũng khá trẻ, chỉ hơn tuổi Hương Ly, Tú Phong một chút chạy ra nói:

“Hương Ly, có phải ban nãy cậu chủ vẫn ở nhà không?”

“Hả? Sao cô biết?”

“Thì tôi vừa nhìn thấy cậu ấy xuống đây, tôi giật mình hỏi sao cậu ấy vẫn ở nhà, cứ tưởng đã đi học sớm như cô bảo rồi chứ. Nhưng cậu ấy rất lạnh lùng, chỉ nói rằng hôm nay cậu ấy nghỉ học rồi bỏ đi đâu không rõ.”

“Nghỉ học?”

Hương Ly ngạc nhiên tột độ. Tú Phong nghỉ học mà lại đi đâu không rõ? Rốt cuộc là từ hôm qua đến giờ cậu ta làm sao thế nhỉ?

Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa. Cô giúp việc vội chạy ra, mắt sáng rực:

“Ô Thiên Duy em đến đó à?”

Thiên Duy mỉm một nụ cười nhẹ nhàng đáp lại khiến cô giúp việc thích mê, không chỉ có cô ta mà có lẽ tất cả phụ nữ trong nhà này nhìn thấy Thiên Duy một lần là mê mẩn dù cậu mới 16 tuổi. Cậu khá lễ phép:

“Chào chị, Tú Phong dậy chưa vậy?”

“À nó, nhầm, cậu chủ xin phép nghỉ học và đi đâu rồi ấy.”

“Nghỉ học? Sao lại nghỉ học?” – Thiên Duy cũng trở mắt.

“Tôi làm sao mà biết được?”

“Để tôi xem!”

Thiên Duy bước vào nhà và chỉ thấy Hương Ly đang ngồi đó. Cô cũng đứng dậy chạy ngay ra chỗ cậu.

“Hương Ly, sao Tú Phong lại nghỉ học?”

“Tớ tưởng cậu là bạn thân của cậu ấy thì cái gì cũng biết chứ!”

“Biết sao mà biết? Hôm qua cậu về có gặp cậu ấy không?”

“Ồ thì...có. Sáng nay cậu ấy còn ở nhà.”

“Vậy sao lại nghỉ được nhỉ? Tú Phong dù chẳng thích học nhưng cũng không bao giờ nghỉ học, trừ phi đi gặp ai hoặc có việc gì gấp lắm thôi.”

Đi gặp ai? Hương Ly giật mình, cô vốn thông minh nên có thể đoán ra là Tú Phong đi đâu. Gương mặt cô buồn hẳn khiến Thiên Duy ngờ ngợ:

“Cậu biết Tú Phong đi đâu à?”

“Hả? Không, không biết! Chắc cậu ấy có việc gì thôi, từ hôm qua tớ thấy cậu ấy không sao cả. Chúng ta đến trường đi, được chứ?”

Thiên Duy dù bán tính bán nghi nhưng cậu tin Hương Ly nên không dă động gì nữa, gật đầu và quay đi. Cô cũng đi theo, dù rằng có Thiên Duy đi cùng thì cô không phải sợ học sinh trường B. nữa nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó trống trải lạ kỳ. Con đường buổi sáng thật vắng vẻ quá, dù trời rất đẹp nhưng không khiến Hương Ly vui được. Cô biết Tú Phong đi đâu và có vẻ như Tú Phong đã khác hẳn sau ngày hôm qua. Thiên Duy đi cạnh cô, cậu chỉ biết im lặng trước gương mặt buồn của cô.

“Thiên Duy, Hương Ly, đi nhanh lên đi chứ kéo muộn bây giờ!” – Có tiếng vang lên từ sau.

Cả hai quay lại thì thấy Tùng Lâm tươi cười vác cây đàn ghita đi đến. Trông nhìn cậu rất “quái”, ăn mặc kỳ cục chẳng ra mùa đông cũng chẳng ra mùa hè, màu mè lòe loẹt, đầu tóc xù lên trông còn “Lady Gaga” hơn cả hôm qua. Dù chẳng thích cái “xì tai” ấy tí nào nhưng Hương Ly không thể nhịn được cười, cô phải lấy tay che miệng để không cười to.

Tùng Lâm chạy đến chen ngay vào giữa Thiên Duy và Hương Ly:

“May quá, nghe bảo hôm nay lão Prince không đi học đúng không, thế thì tụi tớ sẽ đãi cậu một bữa luôn!”

“Tớ có làm gì mà đãi?”

“Cậu đã cứu nguy cho chúng tớ hôm qua còn gì?”

“Có cứu được gì đâu...”

“Nhưng cậu là học sinh mới, là học sinh mới thì chúng tớ phải chào đón chứ. Đặc biệt cậu là...”

Thiên Duy trừng mắt đập cho Tùng Lâm một cái, cậu ó ra rồi im bật luôn, những từ “tùng là bạn thân nhất của chúng tớ” bị thu lại. Thiên Duy biết nếu như nhắc lại về kỷ ức thì lại càng khiến Hương Ly đau khổ hơn là vui vẻ.

“Là gì?” – Hương Ly ngây thơ vẫn cứ hỏi.

“Ơ...ơ thì là...” – Tùng Lâm lúng túng không biết nói thế nào.

“Là người xinh đẹp nhất trong số học sinh mới chuyển đến, cậu ta định nói thế í mà!” – Một giọng nói vô cùng dễ thương vang lên cứu nguy cho Tùng Lâm.

Cậu bạn Bảo Nam đi đến, thân hình béo tròn béo trịch càng làm cho cậu thêm đáng yêu. Không ai tin nổi đây lại là học sinh trường B. và lại còn là thuộc nhóm BOD nữa. Trông cậu vừa đi vừa nhảy chân sáo thật yêu đời làm sao.

“Tùng Lâm, chẳng phải định nói thế à?” – Bảo Nam vỗ vai Tùng Lâm.

“À à ừ đúng, hi hi...” – Tùng Lâm đỏ cả mặt nhưng biết làm sao được, Bảo Nam đã cứu thì đành phải chịu thôi, tên béo này không còn lời nào hay hơn sao, ngượng chết đi à.

Cậu lấm lét nhìn Hương Ly xem phản ứng của cô thế nào thì cô mỉm cười:

“Cám ơn cậu, Tùng Lâm! Tớ không dám nhận lời khen đó đâu.”

“Cậu đừng nói vậy, cậu...xinh thật mà, lại rất tốt bụng.” – Chẳng hiểu sao Tùng Lâm nghĩ ra mấy lời nịnh hót làm Thiên Duy và Bảo Nam tí sặc.

Hương Ly bật cười, sao những người bạn này lại đáng yêu và thân thiện vậy, chứ không như ai kia...

Kéo chuột xuống đọc tiếp!!!!

Multi-Quote This MessageTrích Dẫn+

Trả Lời Với Trích Dẫn Trích Dẫn

Phúc Đáp Nhanh Trả Lời

23-01-2013, 23:40 #329

nhungoc_1998 s Avatar

nhungoc_1998

nhungoc_1998 hiện đang online Tập Yêu Zing

Tham gia: 19-11-2011

Đến từ: Đà Nẵng

Bài gửi: 682

Mặc định

khựa khựa cuối cùng Meo cũng xuất hiện ^^ mà sao cái chữ nhỏ thê ??? đọc đau mắt lắm (Meo muốn mình đổi kính đeo luôn hai cái *** chai hử??? TT__TT

Đây là Fanpage chính thức của tác giả Born – Grantty

Cùng đọc và cảm nhận nhé!

www.facebook.com/HoinhungnguoiometrueycuatagiatreBorn?ref=hl

Multi-Quote This MessageTrích Dẫn+

Trả Lời Với Trích Dẫn Trích Dẫn

Phúc Đáp Nhanh Trả Lời

23-01-2013, 23:43 #330

angelofmercy1998 s Avatar

angelofmercy1998

angelofmercy1998 hiện đang offline Tập Yêu Zing

Tham gia: 18-03-2012

Đến từ: Nơi nhiều gió để choém=))

Bài gửi: 1,210

Mặc định

“Kìa BOD đến rồi, 3 người!” – Trường B. lại hỗn loạn mỗi sáng.

“3 người hả? Lại bộ ba Prince – Angel – Devil chứ gì?”

“Không, Angel thì đứng rồi nhưng mà đi cùng Singer và Funny.”

“Ôi đùa à, lần đầu tiên đó nhá! Angel đẹp trai, Singer hát hay, Funny dễ thương, bộ ba này cũng vô đối!”

“Ô mà chúng mày, ai đi cùng họ thế?”

“Ra xem nào!”

Học sinh trường B. đổ ùn ùn ra cổng trường, ai nấy đều ngạc nhiên đến rơi cả mắt xuống đất vì thấy Hương Ly – cô học sinh trường H. hôm nào lại đến, giờ còn mặc cả đồng phục của trường nữa. Ngay lập tức học sinh nổi điên:

“Lại là nó kìa, tao đến tức ộc máu vì nó mất!”

“Nó đẹp để gì cho cam mà đi cạnh thiên thần của tao???”

“Nó tài giỏi cái quái gì mà được ca sĩ Singer đi cạnh???”

“Nó trông vô cảm như con robot mà đòi đi cùng Funny dễ thương!!!!???”

“Này con kia, mày lại vác mặt đến trường tao làm cái gì đó hả?”

“Tránh xa các hot boy nhà BOD của chúng tao ra không đừng có trách!”

Thiên Duy buộc phải lên tiếng làm im lặng những lời đó:

“Dù sao cô ấy cũng đi cùng chúng tôi, các bạn đừng có thiếu tôn trọng thể chứ?”

Học sinh đều im thin thít, mắt hình tượng quá đi. Chỉ muốn bảo vệ BOD thôi mà...

Nhưng Tùng Lâm đã nhanh chóng làm không khí vui lên:

“Các bạn đừng tẩy chay Hương Ly nữa nhá, hôm nay tôi sẽ lại đả các bạn những bài hát hay nhất!”

“Thật à? OK luôn, Singer mà hát thì còn gì hơn nữa!”

“Thôi đi đi chúng mày ơi, đừng mắng con Hương Ly nữa không lại không được nghe hát bây giờ.”

Lập tức học sinh tản đi, thậm chí lúc trống họ tập trung rất ngoan, không quấy phá như những hôm trước. Khởi phải nói sức hút của BOD lan rộng thế nào, khéo BOD chỉ phẩy tay một cái là cả trường B. trở thành học sinh giỏi ấy chứ (nếu BOD cũng giỏi).

Trống vào giờ. Lớp 10E thấy Hương Ly bước vào cùng ba chàng BOD thì không dám nói gì cả, chỉ nhìn cô bằng con mắt không được thiện cảm cho lắm. Thiên Duy nhìn quanh lớp rồi nói:

“Lớp mình không còn bàn nào trống nhỉ, ai cho Hương Ly ngồi cùng không?”

Tất nhiên là ai nấy đều giữ chỗ của mình, chẳng ai chịu ngồi cạnh một cô gái mà thực tình cả lớp chẳng ai quý như vậy cả. Nhất là họ đều sợ lây “chột” từ cô, mặc cho cô có xinh đẹp đến đâu. Hương Ly và Thiên Duy thoáng bối rối, vậy thì Hương Ly ngồi đâu đây? Lớp này chẳng đông, mỗi người ngồi một bàn vậy mà cũng kẹt xì thật. Nếu như không phải BOD ngồi với nhau và sợ rằng Hương Ly ngồi gần chỗ BOD sẽ ảnh hưởng đủ các thói hư tật xấu thì Thiên Duy đã kéo cô ra chỗ mình rồi, cùng lắm là đuổi một chàng BOD đi cũng chẳng sao.

“Ngồi với tôi đi!”

Thiên Duy và Hương Ly hướng mắt về chiếc bàn títt dãy gần cửa sổ. Một cô nữ sinh đang ngồi trên bàn, nhưng nói thật là Hương Ly không dám gọi cô ta là nữ sinh. Bằng tuổi Hương Ly nhưng nhìn cô ta có vẻ già hơn tuổi vì son phấn loè loẹt trên mặt, tay trái không rời khỏi chiếc gương, tay phải cứ lúc thì cầm lấy lược chải chuốt, lúc thì lấy phấn xoa khắp mặt, lúc thì lấy son, lấy bút kẻ mắt, học sinh thể ở trường H. chắc là bị tổng cổ khỏi trường từ lâu rồi.

“Riêng cậu thì không được!” – Thiên Duy đáp chắc nịch.

“Tại sao? Tôi đặc biệt đến thế kia à?”

“Phải, cậu quá đặc biệt khiến người ta phát khiếp, có ai là dám ngồi gần cậu đâu!”

Cô bạn đó sa sầm mặt lại:

“Thiên Duy, cậu khinh thường tôi thế sao? Nếu cậu không để cô ta ra ngồi cạnh tôi thì chẳng có ai đồng ý đâu!”

“Vậy sao?” – Thiên Duy cười khinh bỉ rồi quay lại – “Hãy cho Hương Ly ngồi cùng, tôi sẽ chấp nhận các cậu một yêu cầu nào cũng được.”

Cả lớp sáng rực mắt:

“Yêu cầu nào cũng được à?”

“Ừ!”

“Tụi này mà đưa yêu cầu là chỉ muốn làm người yêu thôi đấy Angel ạ, hehe!”

“Chẳng sao, ok liền!” – Thiên Duy chẳng ngại ngần gì.

Nhưng cô nữ sinh kia đã chĩa ngay ánh mắt vào cả lớp. Ánh mắt sắc nhọn ấy bắn ra những tia lửa khiến cả lớp rùng mình, đứa nào cũng im bất không dám nói gì. Thiên Duy hiểu ngay ra, cả lớp này còn sợ cô bạn kia hơn cả BOD nữa.

“Thế nào Thiên Duy, tôi đã bảo mà! Yên tâm đi, tôi không bắt nạt cô ta đâu, trông cô ta chẳng có gì đáng bắt nạt.”

Thiên Duy đành cắn răng chịu, nhìn Hương Ly. Nhưng cô đã mỉm cười ý muốn nói cậu hãy yên tâm rồi đi về phía chỗ cô nữ sinh kia. Chưa ngồi mà cô đã khó chịu vì mùi nước hoa nồng nặc rồi, nhưng cô không hề tỏ thái độ gì mà lặng lẽ ngồi xuống, lấy sách vở ra ôn bài. Quả không hổ danh học sinh trường H. – ngoan ngoãn và chăm chỉ.

Nhưng cô nữ sinh đó không để cho Hương Ly yên:

“Này đến trường B. rồi còn giả vờ làm học sinh ngoan làm gì?”

“...”

“Ê tôi đang nói chuyện với cậu đấy!!”

“...” – Hương Ly vẫn cúi đầu vào quyển sách.

“Chà chà, không sợ tôi kia à? Có biết tôi là ai không đấy? Cả trường này ai cũng phải sợ tôi đấy, cậu định làm mặt dày với tôi đó à!”

“Chẳng có ai là ngồi xem mặt mình có dày hay không cả.” – Cuối cùng Hương Ly cũng buông một tiếng lạnh lùng như đá.

“Cậu nói gì? Cãi tôi đó à!” – Cô bạn nổi nóng.

Hương Ly quay lại nhìn cô bạn đó, tự dưng cô ta giật mình ngồi lù lại. Ánh mắt của Hương Ly không cần kẻ đậm như cô ta nhưng cũng đủ để người ta thấy sợ. Dù mang một con mắt to tròn, long lanh như giọt nước trong veo nhưng ánh mắt toả ra lại như vũ khí định đâm vào ai khác: một ánh mắt lạnh lùng đầy đáng sợ. Chỉ ánh mắt đó thôi cũng thay cho câu trả lời của Hương Ly khiến cô bạn đó cũng phải dụi giọng lại nhưng vẫn đầy kiêu ngạo:

“Vậy tôi giới thiệu nhé, tôi là K.D, nhân vật nổi tiếng khắp mọi nơi đây. Ai cũng phải sợ tôi mà!”

“Đừng tự nhận thế, trường H. có ai biết đến cậu đâu.” – Bảo Nam nói.

“Cái thằng mập này, ai khiến cậu xía vào! Cần quái gì bọn trường H. biết, nhưng cứ đến trường B. là phải biết tôi!” – K.D gân cổ lên cãi.

“Mà nghĩ đâu cái tên ka-đê (K.D) hay thế, nghệ danh đấy à?”

“Ka-đê cái gì, phải gọi là Ka-đi mới hay chứ, tên dễ nhớ thì sẽ nổi tiếng, hehe!”

“Xin lỗi nhưng người nổi tiếng với tôi thì đều có tên thật đằng hoàng.” – Hương Ly lên tiếng, vẫn giọng nói lạnh tanh.

“À hoá ra cậu muốn biết tên thật của tôi à, tên của tôi là Kiều Diễm, và nghệ danh của tôi là K.D, cậu muốn gọi thế nào cũng được!” – Cô nữ sinh thấy được hỏi thì lại càng lên giọng.

“Kiều Diễm cái gì mà Kiều Diễm, cái tên Nguyễn Thị Diễm nó khó nói đến mức ấy à? Có mà Kiều Diễm thì có, Kiều Kiều cái liêu tiếu phiêu.” – Một giọng nói lạnh tanh cũng chẳng kém Hương Ly vang lên từ cửa.

Kiều Diễm đỏ bừng mặt, cô tức giận quay ra cửa thì thấy Hoàng Vũ đi vào trong lớp. Nếu như là người khác chắc cô đã cho ăn một phát vả nhưng mà riêng ác quỷ của trường thì cô ho he không dám nói gì. Hoàng Vũ tiến lại, nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc lạnh:

“Này, sao bảo ai cũng phải sợ cậu kia mà, tôi nói thế không phản đối gì à? Vậy gọi cậu là Kiều Diễm nhá? Hay gọi là Nguyễn Thị Diễm?”

“Ồ...ơ Kiều...Kiều Diễm đi...” – Kiều Diễm (vì tác giả không muốn đổi “Kiều” với “Kiêu” nữa nên cứ gọi là Kiều Diễm cho nhanh) giận run người nhưng vẫn phải đồng ý, còn hơn bị gọi cái tên đơn giản kia.

Hoàng Vũ cười một tiếng đáng sợ:

“Hahaha vậy thì nhớ nhé, từ nay đừng gọi là Diễm nữa luôn, gọi là Kiêu Ngạo tôi nghĩ còn hay hơn nhiều! Liệu mà đối xử tốt với Hương Ly đấy!” – Rồi cậu chạy đến chỗ mình chơi với lũ con gái đang cứ bầu vào cậu.

Kiều Diễm nhìn cảnh đó quay sang Hương Ly gầm gừ:

“Này cậu không tức giận à?”

“Tức giận gì? Người tức giận phải là cậu chứ?”

“Cậu ta là bạn trai cậu mà thân nhiên chơi với một lũ con gái khác kia!”

“Ai nói cậu ta là bạn trai tôi? Vả lại cậu ta nổi tiếng lắm bồ, tôi chẳng quan tâm.”

“Ai da, cậu ta mà không phải bạn trai cậu á? Vậy tại sao tôi thấy hai người cứ hôn nhau hoài vậy?”

“Đi mà hỏi cậu ta! Mà cậu thích làm bạn gái cậu ta thì tôi nhường cậu luôn, không thêm!” – Giọng Hương Ly tức tối.

“Ấy được rồi, làm gì mà nóng! Tôi không thêm làm bạn gái cậu ta đâu.”

“Sao? Cậu ta đẹp trai vậy, ưa gái nhiều thế mà không thích à?”

“Tôi rất ghét những ai bắt cá nghìn tay như cậu ta! Tôi chỉ thích...”

“Thích ai?”

Đột nhiên Kiều Diễm nhìn về phía sau chỗ BOD và nói:

“Tôi chỉ thích những ai kiêu kỳ, không thích con gái. Như thế càng làm tôi theo đuổi hơn.”

Hương Ly nhìn theo, rốt cuộc cô ta đang nhìn ai vậy nhỉ? Nhưng ngay lập tức cô đã đoán được.

“Thiên Duy phải không?”

Mặt Kiều Diễm bỗng đỏ bừng lên, cô ta gất:

“Nói bé thôi chứ, mà ai bảo cậu vậy? Tôi không có thích cậu ta đâu!”

“Cậu càng chối càng lộ ra đấy!”

“Còn lâu đi! Cậu dựa vào cái gì mà nói tôi thích cậu ta?”

“Vì cậu nói cậu thích người kiêu kỳ, không thích con gái. Hoàng Vũ thì loại luôn, Bảo Nam, Tùng Lâm đều là những người thân thiện với mọi người, vậy không phải Thiên Duy thì còn ai nữa.”

“Thì biết đâu là người khác! Mà ai bảo cậu chỉ có Thiên Duy kiêu kỳ, còn Tú Phong cũng chả kém cạnh đâu. Tú Phong kỳ con gái luôn đấy!”

“Không phải đâu...” – Hương Ly thở dài, Tú Phong không phải là con người lạnh lùng “dị ứng” con gái nữa rồi...

“Bố mẹ em rất thích anh Tú Phong đấy!”

“Thích gì chứ?”

“Anh đã cứu em, lại còn nghỉ học để vào chăm sóc em nữa. Hiếm có người nào mà tốt như anh.”

“Không sao đâu, dẫu sao thì anh cũng đã cứu em thì cứ chăm sóc em cho chót, em có vẻ bệnh nặng lắm.” – Tú Phong vừa nói vừa vắt khăn mặt cho Ngọc Thuỷ. Nếu như cô bé cũng là thành viên trong lớp của cậu chắc sẽ ngất xỉu vì không tin vào mắt mình mất.

“Nhưng anh nghỉ học vậy thì em áy náy lắm...”

“Chẳng sao, anh ghét học lắm!”

“Sao lại ghét? Học là một niềm vui mà anh!”

“Nhưng anh...học không giỏi như người khác...” – Tú Phong ngập ngừng.

Ngọc Thuỷ đờ ra nhìn cậu rồi bỗng cười:

“Anh à, không giỏi thì phải làm ình giỏi chứ! Em rất thích học chỉ vì em muốn thi đua cùng các bạn khác.”

“Ừ công nhận, em ồm ồm mà còn ngồi làm được mấy bài tập Văn dài dằng dặc kia, anh là anh nản luôn đó.”

“Thực ra em cũng kém Văn lắm, dù là con gái nhưng em lại thích mấy môn Toán Lý Hoá hơn.” – Ngọc Thuỷ cười rồi nhìn vào quyển vở của mình – “Ôi bài này khó thế?”

“Bài nào?”

“Đây nè, anh học lớp 10 chắc còn nhớ Văn 9 chứ?”

“Chắc là nhớ!” – Tú Phong khá tự tin rồi cầm quyển vở lên.

Nhưng cái đề bài làm cậu toát mồ hôi:

“Tại sao ông hoạ sĩ trong truyện ngắn Lặng lẽ Sa Pa của Nguyễn Thành Long lại có suy nghĩ “người con trai ấy đáng yêu thật nhưng làm cho ông nhọc quá?””.

Ngọc Thuỷ nhìn Tú Phong đang lơ ngơ trước cái đề bài thì cười xoa dịu:

“Bài này khó đúng không anh?”

“Ừ...Năm ngoái học anh chẳng hiểu gì về Lặng lẽ Sa Pa hết.”

“Truyện ngắn này rất hay nhưng em vẫn khó hiểu quá, không sao đâu em sẽ hỏi người khác.”

“Em hỏi ai chứ? Nghe bảo mai em phải nộp bài rồi mà.”

“Ừ nhỉ, thế thì...Thôi không cần đâu, em thiếu một bài không sao đâu, mất một điểm thôi mà.” – Ngọc Thuỷ nở nụ cười dịu dàng, gương mặt xanh xao nhìn hồng hào lên.

Nhưng Tú Phong chẳng thể cười được, cậu im lặng suy nghĩ một điều gì đó...

18. Chương 2 .9

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.09

“Thông báo là tiết này cô Hoà đi họp, cả lớp ngồi làm bài luyện tập trong sách giáo khoa.” – Lớp trưởng lớp 10E cao giọng – “Nhưng mà tội gì chúng ta phải làm nhỉ? Đập phá một bữa đi!”

Tức thì cả lớp đồng thanh:

“Đập phá luôn!!!”

Và sau đó là một cảnh hỗn loạn chưa từng thấy. Học sinh coi bàn ghế như sàn nhà, thản nhiên đứng lên, đuối nhau trên bàn. Lũ con gái thì lên phá tan cái băng chỉ bằng mấy viên phấn vẽ nhăng vẽ cuội kín đặc băng, nhưng họ cảm thấy việc này vui hơn bao giờ hết. Lũ con trai thì đuối nhau, ném đồ đạc tứ tung, ăn uống, bày rác khắp phòng. Đến BOD cũng nghịch ngợm chẳng kém, hiền nhất là Thiên Duy ngồi ném đồ đạc cho lũ bạn, Bảo Nam thì đứng lên bục giảng nhảy điệu “Monkey Style” rầm rầm đến tưởng sập sàn, Tùng Lâm vì phải thực hiện lời hứa ban nãy với cả trường nên hát inh ỏi, giọng hát cậu rất hay nhưng hát cái bài nhạc bốc nên âm ỉ vô cùng. Các lớp khác cũng đâu kém gì, cũng ồn ào cả, có giáo viên hay không đối với trường B. chẳng là gì hết. Chỉ duy nhất có Hương Ly ngồi yên lặng, chăm chú với mấy bài toán khá là hóc búa nhưng cô không tỏ thái độ gì, kể cả lớp ồn ào đến mấy cũng đều không ảnh hưởng gì đến cô. Kiều Diễm kinh ngạc:

“Này quậy tí đi chứ, học nhiều là đỡ hơi bây giờ!”

“Cậu có học đâu mà biết đỡ hơi?” – Hương Ly lên tiếng.

“Cái gì mà tôi không học, tôi cái gì mà chẳng biết!”

Hương Ly cười thâm, con bạn này trông xinh đẹp và ranh ma vậy mà chẳng khôn chút nào, chỉ muốn lên mặt với mình đây mà. Kiều Diễm nào có biết Hương Ly thông minh chẳng kém ai.

“Cái gì chẳng biết thì giải hộ tôi bài toán này với, tôi thấy khó quá à.” – Hương Ly đẩy quyển sách ra cho Kiều Diễm.

“Có gì mà không được nhỉ, xem tài tôi đây!”

Kiều Diễm cầm quyển sách lên nhưng chỉ vài giây sau khi đọc đề bài cô bạn đã hoa mắt chóng mặt, không hiểu gì luôn. Bài mà Hương Ly đưa là thuộc dạng nâng cao, gì chứ cô ta đến cái cơ bản còn chưa biết cơ mà.

“Sao? Có giải được không?”

“Để yên, tôi sẽ không chịu thua bài này đâu!”

Kiều Diễm căng mắt vào bài toán cố tìm lời giải, nhưng làm sao cái đầu rỗng của cô ta có gì mà làm được cơ chứ?

“Làm được không?”

“Ồ thì...Bài này khó quá, cả lớp chẳng ai giải được đâu!” – Cô ta gất.

“Thật sao?”

“Để tôi chứng minh cho cậu xem! Cả lớp, dừng!”

Tiếng của Kiều Diễm làm cả lớp im luôn. Ái da lờ được cú đầu tiên, lớp này im đi yên tĩnh quá!

“Lớp mình ai giải được bài toán này?” – Kiều Diễm giơ quyển sách lên.

Ai nấy tò mò lại gần coi đề bài, nhưng chỉ vài giây là đều lắc đầu quầy quậy.

“Thiên Duy, cậu làm được không?”

“Chịu thôi, tôi chỉ làm được mấy bài cơ bản chứ nâng cao tôi bó tay.”

“Tùng Lâm?”

“Bó tay chấm nét!”

“Bảo...” (Ý nói Bảo Nam).

“Áy đừng hỏi tôi, tôi xưa nay chỉ biết nhảy nhót chứ toán tôi ngu lắm!”

Kiều Diễm đắc thắng quay lại:

“Đấy thấy chưa, làm gì có ai làm được bài này đâu mà cậu hỏi!”

“Chắc đấy chứ?” – Bống Hương Ly cười.

“Chắc...” – Kiều Diễm nói nhưng vẫn hơi ngờ ngợ vì Hương Ly có vẻ có ẩn ý gì đó.

Hương Ly giật lấy quyển sách rồi đi thẳng xuống chỗ Hoàng Vũ đang mãi chơi game trên điện thoại. Nhìn thấy Hoàng Vũ, Kiều Diễm mới ở ra vì ban nãy cô quên cậu.

“Thiên tài, làm được bài này chứ?” – Hương Ly đặt cuốn sách xuống bàn thật mạnh để Hoàng Vũ ngẩng lên.

Hoàng Vũ bực dọc vì đang mãi ván game hay, nhìn lướt bài toán một cái rồi khó chịu:

“Đã hỏi thì hỏi cái bài nào khó tí đi chứ, hỏi cái bài mẫu giáo cũng làm được này làm gì? Suy nghĩ đi!” – Rồi chơi game tiếp.

Hương Ly quay lại cả lớp đang nghệt mặt ra, cô mỉm cười nhìn Kiều Diễm:

“Thế nào? Cậu bảo chẳng ai làm được mà? Vậy mà không chỉ có cậu ta mà trẻ mẫu giáo cũng làm được đấy.”

“Ồ...ơ...” – Kiều Diễm tức nhưng không làm gì được – “Thế bài đó làm thế nào chứ?”

“Phải suy nghĩ thôi! Ai thích ra đây tôi giảng cho!”

“OK liền!” – Cả lớp cũng đồng thanh, quên cả việc đang làm vì ai cũng muốn biết bài toán đó làm thế nào.

Tất cả đi ra chỗ Hương Ly, cô mỉm cười đi theo. Bống có bàn tay nắm lấy tay cô kéo giật cô về phía sau. Cô ngã vào người Hoàng Vũ, gương mặt cậu đang ở ngay trước mặt cô khiến cô giật mình.

“Cậu làm cái gì thế?” – Cô tức giận ngồi dậy.

Nhưng Hoàng Vũ vẫn giữ chặt cô lại:

“Cậu vừa gọi tôi là gì?”

“Là gì là sao?”

“Mãi game quá nên tôi không để ý, nhưng giờ thì tôi nghe thấy rồi đấy.”

“Nghe cái gì chứ?”

“Ai cũng có thể là một thiên tài!” – Hoàng Vũ bỗng đột ngột buông một câu.

Hương Ly sững người. Sao câu nói này...quen quá vậy...?

Câu nói ấy cô đã từng nhớ, và đã từng nói. Nhưng là lúc nào? Lại thuộc về nơi ký ức đang bị đánh mất của cô sao? Đừng, đừng chứ! Đừng bắt cô phải nhớ, cô muốn nhớ lắm, nhưng nhớ thì cô sẽ đau đớn, không tài nào nhớ được! Cô ôm đầu, rơi vào tâm trạng hoảng loạn.

“Sao, có nhớ không? Cậu đã nói tôi là gì?”

“Đừng, đừng hỏi nữa, cậu đừng hỏi!”

“Hương Ly, cậu dám bảo cả lớp tôi không được chơi mà phải ngồi học, phải suy nghĩ, vậy cậu có biết suy nghĩ không? Suy nghĩ đi xem nào, hahahaha!!!!”

Hương Ly hoảng sợ trước tiếng cười của Hoàng Vũ, cô ôm đầu chạy vụt ra khỏi lớp, cố để xua đi tiếng cười độc ác đó. Nhưng nó cứ văng vẳng bên tai cô, càng chạy thì tiếng cười đó càng bám chặt lấy cô.

May thay, tiếng chuông điện thoại vang lên kéo cô ra khỏi tâm trí đó:

“Alo Hương Ly tôi nhờ tí!”

Giọng nói ấy sao mà vừa lạnh lùng vừa ấm áp thế? Hương Ly ghen ngào, giọng hoảng hốt:

“Tú...Tú Phong, cậu ở đâu? Cậu ở đâu vậy?”

“Hả? Cậu làm sao thế?”

“Tớ, tớ sợ lắm! Cậu đang ở đâu thế?”

“Bình tĩnh nào, có chuyện gì?”

“Cậu mau đến đây đi, tôi không thể nào ở cái lớp này được, mau đến đi mà!”

Bỗng có ai giật mạnh điện thoại của cô.

Tiếng gọi của Tú Phong bị tắt ngay. Hương Ly hoảng hốt quay ra, cô càng hoảng sợ hơn khi người giật điện thoại của cô không phải là Hoàng Vũ mà là Tuấn Hiệp. Cô làm sao có thể quên được nam sinh lớp 12 này, không chỉ lớn tuổi hơn cô mà còn cao lớn, thậm chí cao hơn cả Tú Phong và Hoàng Vũ, gương mặt đẹp trai nhưng vô cùng hiểm ác này khiến cô ghê sợ từ lâu rồi.

Cô với tay lấy cái điện thoại:

“Trả cho tôi!”

“Trong giờ học dám chạy ra ngoài gọi điện cho bạn trai à? Dám phản bội Hoàng Vũ sao?”

“Đó không phải chuyện của anh, anh cũng chạy ra ngoài thế cũng là vi phạm kỷ luật còn gì!”

“Lại còn dám bắt bẻ tao à? Tao ra để trị tội mày thay cho Hoàng Vũ!”

“Hoàng Vũ là ai mà anh phải bênh vực cậu ta như thế?” – Đến giờ Hương Ly vẫn không hiểu sao Tuấn Hiệp có thể bênh vực một kẻ như Hoàng Vũ.

“Mày cần biết làm gì???” – Tuấn Hiệp điên tiết gơ tay định tát Hương Ly.

Nhưng “PẮP”. Một bàn tay đã giữ chặt tay cậu ta lại.

Hương Ly và Tuấn Hiệp ngơ ngàng nhìn lên. Tú Phong đang đứng che ở Hương Ly, bàn tay rắn chắc của cậu tóm chặt tay Tuấn Hiệp và ánh mắt thì lạnh lùng như thể muốn giết chết kẻ đối diện.

“Bỏ ra thẳng khốn!” – Tuấn Hiệp đang giận dữ hơn, lấy tay kia định giáng cho Tú Phong một quả đấm.

Vậy mà Tú Phong rất nhanh đã tóm chặt lấy tay đó của cậu ta, bàn tay cậu rất dẻo dai rắn chắc nên Tuấn Hiệp có cố đến mấy cũng không thể thoát ra khỏi.

Nhưng, Tú Phong quên mất Tuấn Hiệp không phải chỉ có mỗi đôi tay...

“Á!!!”

Hương Ly sững sờ nhìn Tú Phong vừa hét lên một tiếng. Tuấn Hiệp đã dùng chân đá cho cậu một cái, cú đá rất mạnh khiến cho cậu ngã quỵ xuống, buông tay Tuấn Hiệp ra. Chỉ lợi dụng lúc đó, Tuấn Hiệp giáng cho cậu một cú đấm khiến Tú Phong ngã lăn ra, mặt tím bầm vì cú đấm. Hương Ly hốt hoảng chạy tới chỗ Tú Phong:

“Tú Phong!”

Cậu liền đẩy cô ra, dùng tay chặn Tuấn Hiệp đang lao đến như một con mãnh thú. Nhưng chỉ đỡ được một lúc cậu đã không thể vì cậu đang trong thế yếu hơn. Tuấn Hiệp điên cuồng đánh đập cậu, quần áo trắng trên người cậu bắn bê bết những vết giày, thậm chí lưng cậu đã bị chảy máu loang khắp chiếc áo trắng.

Học sinh cả trường chạy ra náo loạn:

“Đánh nhau rồi!”

“Tuấn Hiệp đánh nhau với Prince kia!”

“Trời ơi đồ khốn, sao dám đánh Prince???”

Nhưng học sinh chẳng ai dám ra can cả, còn BOD do ở trong phòng đóng cửa kín nên không hay biết gì. Chỉ đến khi nghe có tiếng giáo viên quát to thì mới có đứa để ý, cả lớp 10E chạy ra ngoài.

“Tuấn Hiệp, mau dừng tay lại!” – Tiếng thầy hiệu trưởng tức giận.

Tuấn Hiệp bị ngăn lại trước khi giáng cho Tú Phong một quả đấm vào mặt. Cậu ta bị các bác bảo vệ lôi lên phòng hiệu trưởng, còn Tú Phong vẫn nằm đó, cậu nghiêng rằng cổ gồng chịu đau, người cậu bết máu và vết giày, đến gương mặt tuần tú được cả trường ao ước cũng dính một vết tím bầm bên má. Cậu thở hổn hển, thấy đầu cũng chóng mặt hoa mắt.

Hương Ly không thể ngăn cản được Tuấn Hiệp đánh cậu, cô vội ôm chặt lấy cậu khóc:

“Tú Phong, tôi xin lỗi! Là tại tôi, tại tôi mà cậu ra nông nỗi này. Tôi không ngăn cản được anh ta, đều do tôi cả!”

Tú Phong sững người khi thấy Hương Ly ôm chặt lấy mình, những dòng nước mắt của cô rơi xuống vai áo cậu như làm mát dịu đi những vết thương. Vai cô run bần bật lên, hẳn cô rất hoảng sợ, cô cảm thấy mình như có tội lỗi lớn vậy. Chỉ vì lời nói của Hoàng Vũ mà cô phải gọi cậu đến, và rồi cậu đã thay cô gánh chịu mọi thứ từ tên Tuấn Hiệp “cùng một giuộc” với Hoàng Vũ kia.

BOD vừa lúc chạy ra đến nơi và nhìn thấy cảnh đó. Hoàng Vũ là người đầu tiên hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt cậu nảy lửa nhìn vào hai người. Cậu tức giận hỏi:

“Ai là người gây ra vậy?”

“Là...Tuấn Hiệp...” – Một học sinh run run.

“Tại sao vẫn lại là anh ta chứ!!!!?” – Hoàng Vũ quát to một tiếng rồi quay lưng đi thẳng đến phòng hiệu trưởng.

Còn lại Thiên Duy, Tùng Lâm, Bảo Nam vội chạy về phía Tú Phong:

“Tú Phong, tưởng cậu nghỉ học mà? Cậu có sao không?”

Tú Phong ngẩng lên nhìn ba bạn, cười xoa dịu:

“Tớ không sao, tớ sẽ giải thích với mọi người sau.” – Rồi cậu đẩy Hương Ly ra, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng hiếm thấy – “Đi với tôi!”

Rồi cậu đứng lên, cầm tay cô đi. Học sinh ai nấy tròn mắt, Tú Phong lạnh lùng thế mà nắm tay con gái sao?

Đi đến cổng trường thì Hương Ly ớ ra, vội nói:

“Tú Phong, đang học mà.”

“Hôm nay thầy cô đi họp hết, tí về học cũng được chứ sao. Vả lại lo gì, tụi tôi trốn học là chuyện như cơm bữa.”

Không biết làm thế nào, Hương Ly đành phải đi theo Tú Phong. Cậu cứ thế dắt tay cô đi, bàn tay cậu thật ấm khác hẳn với vẻ ngoài lạnh băng mọi người thường thấy. Nhưng nhìn cậu tội quá, áo thì rách một khoảng, người dính máu, vậy bần, hẳn là cậu rất đau.

“Tú Phong, có đau không?”

“Đau chứ sao không?”

Hương Ly không nói được gì, cô buồn hẳn đi trông thấy. Tú Phong thấy vậy quay ra cười:

“Đùa đấy, con trai đánh nhau là chuyện thường, nhất là ở trường tôi thì lại càng thường thôi. Tôi đánh nhau không phải lần đầu đâu mà cậu lo.”

“Nhưng chắc là phải đau lắm chứ...”

“Nói đến đau, chỉ có hai chỗ mà nếu bị đánh vào chắc tôi sẽ đau.”

“Chỗ nào?”

“Cậu không cần biết đâu.” – Tú Phong vẫn mỉm cười rồi đi tiếp.

Hương Ly lại tò mò, cậu lúc nào cũng úp mở như vậy. Nhưng cô nhận ra một điều rằng Tú Phong có thể là một học sinh hay đánh nhau, trốn học,...nói chung là một học sinh hư nhưng cậu vẫn có tấm lòng nhân hậu và đặc biệt chẳng bao giờ kêu ca về việc mình đau, luôn biết giữ lại trong lòng. Nếu như cô cũng như cậu, cứ giữ lại nỗi đau trong lòng có phải hay hơn không? Cứ phải vì lời nói của Hoàng Vũ mà ảnh hưởng, cô lại sợ ký ức của chính mình đến thế sao?

Đi chỉ được vài phút là Tú Phong dừng lại trước cổng một bệnh viện.

“Sao lại đến bệnh viện? Cậu bị thương nặng lắm đúng không?”

“Vớ vẩn! Đi vào đây, tôi muốn cậu giúp một việc!”

Hương Ly theo Tú Phong vào. Lên đến tầng trên, họ tới một căn phòng bệnh nhỏ dành ột người. Cậu đẩy cửa vào. Hương Ly nghe tiếng một cô gái trẻ:

“Trời ơi anh Tú Phong, anh đi đâu mà thảm hại thế kia???”

“Anh không sao đâu, chỉ bị ngã thôi.” – Tú Phong nói dối nhanh thật.

“Ngã mà máu me be bét thế sao, anh có đau không?”

“Không sao mà, anh ngã đầy rồi! Anh đưa tới cho em một người đây, Hương Ly vào đi!”

Hương Ly nghe tiếng gọi đành phải bước vào. Trước mặt cô là một cô nữ sinh trẻ ngồi trên giường bệnh, dù gương mặt xanh xao và thân hình gầy gò nhưng cô bé rất xinh đẹp, đặc biệt có đôi mắt sáng trong veo. Nhìn đôi mắt sáng lung linh đó Hương Ly hơi chạnh lòng vì cô bé có cả hai con mắt, nhưng cô cũng không phủ nhận đôi mắt đó quá đẹp, vả lại đôi mắt không hề lạnh lùng như mắt cô mà dịu dàng, toát ra vẻ hiền lành nhân hậu.

“Chị ấy là ai thế ạ?”

“Đây là bạn anh, Hương Ly.” – Tú Phong quay ra phía Hương Ly – “Đây là Ngọc Thủy!”

Ngọc Thủy? Là người mà trong giấc mơ sáng nay Tú Phong đã gọi? Hoá ra cô bé ấy là một bệnh nhân ư?

“Em chào chị!” – Ngọc Thủy mỉm cười chào lễ phép.

“Chào em!” – Hương Ly cũng chào lại.

Tú Phong lên tiếng:

“Được rồi, Hương Ly, cậu giúp em ấy đi!”

“Giúp gì vậy?”

“Ồ thì, giúp em ấy làm bài tập.”

Hương Ly tí thì cười, tên nhóm trưởng này oai thế thôi nhưng cứ nói đến học là khổ thế này, hại mình phải trốn học cơ đấy. Ngọc Thủy nghe vậy thì vô cùng cảm động bởi Tú Phong vẫn tìm cách để giúp cô học bài, nhưng cô bé vẫn ngại:

“Cũng không quan trọng lắm đâu ạ, nếu chị Hương Ly bận thì không cần đâu!”

“Không sao, em cứ đưa bài đây chị giảng cho!”

“Nhưng bài của em lớp 9, chị có nhớ không ạ?”

“Mới một năm thôi mà, chị nhớ chứ! Đưa đây nào!” – Hương Ly nhẹ nhàng ngồi xuống.

Ngọc Thuỷ đưa bài cho Hương Ly. Cô đọc đề bài rồi mỉm cười:

“Bài này dễ mà em!”

“Dễ ạ? Bài này nâng cao đấy, em thấy khó lắm.”

“Có gì khó đâu, câu trả lời đa phần ở trong văn bản hết, không phải tìm ở đâu đâu. Em cứ thử đọc lại truyện Lặng lẽ Sa Pa xem.”

“Em đọc rồi nhưng không biết chi tiết em tìm có đúng không.

Câu trả lời ngây ngô lại càng làm cho Hương Ly thấy quý cô bé này.

“Em bảo chi tiết nào?”

Ngọc Thuỷ lấy sách giáo khoa chỉ vào một đoạn trong truyện Lặng lẽ Sa Pa:

“Cũng may mà bằng mấy nét, hoạ sĩ ghi xong lần đầu gương mặt của người thanh niên. Người con trai ấy đáng yêu thật, nhưng làm cho ông nhọc quá. Với những điều làm cho người ta suy nghĩ về anh. Và về những điều anh suy nghĩ trong cái vắng vẻ vợi vợi hai nghìn sáu trăm mét trên mặt biển, cuộn cuộn tuôn ra khi gặp người. Những điều suy nghĩ đúng đắn bao giờ cũng có những vang âm, khơi gợi bao điều suy nghĩ khác trong óc người khác, có sẵn mà chưa rõ hay chưa được đúng. Ví dụ như quan niệm về cái đất Sa Pa mà ông quyết định sẽ chỉ định đến để nghỉ ngơi giai đoạn cuối trong đời, mà ông yêu nhưng vẫn còn tránh.”

Hương Ly nhìn theo đoạn văn mà Ngọc Thuỷ chỉ rồi nói:

“Có gì mà không đúng nhỉ, em chỉ ra rất đúng đấy chứ, vì câu hỏi của em nằm trong đoạn này mà. Nhưng em cần đọc cái đoạn phía trên nữa.”

Hương Ly chỉ lên trên quyển sách.

“Hơn bao nhiêu người khác, ông biết rất rõ sự bất lực của nghệ thuật, của hội hoạ trong cuộc hành trình vĩ đại là cuộc đời. Ông thấy ngòi bút của ông bất lực trên từng chặng đường đi nhỏ của ông nhưng nó như là một quả tim nữa của ông, hay chính là quả tim cũ được “đề cao” lên, do đó mà ông khao khát, mà ông yêu thêm cuộc sống. Thế nhưng, đối với chính nhà hoạ sĩ, vẽ bao giờ cũng là một việc khó, nặng nhọc, gian nan...”

Ngọc Thuỷ reo lên:

“A em tìm thấy một chi tiết rồi!”

“Tốt lắm, mau đọc tiếp đi”

“Làm một bức chân dung, phác hoạ như ông làm đây, hay rồi vẽ dầu, làm thế nào làm hiện lên được mẫu người ấy? Cho người xem hiểu được anh ta, mà không phải hiểu như một ngôi sao xa? Và làm thế nào đặt được chính tấm lòng của nhà hoạ sĩ vào những bức tranh đó? Chao ôi, bắt gặp một con người như anh ta là một cơ hội hân hỷ cho sáng tác, nhưng hoàn thành sáng tác còn là một chặng đường dài. Mặc dù vậy, ông đã chấp nhận sự thử thách.”

Đọc xong một đoạn như vậy cũng không phải là khó, chỉ là đọc kỹ thì cũng khá lâu. Hương Ly hỏi:

“Vậy theo em thì vì sao ông hoạ sĩ ấy lại cho rằng người con trai ấy đáng yêu nhưng làm ông nhọc?”

Ngọc Thuỷ vừa đọc lại đoạn văn rồi nói:

“Em nghĩ là vì để vẽ được một người như anh thanh niên (người con trai) thì rất là nhọc...”

Hương Ly bật cười, cô bé này thực ra hiểu bài nhưng diễn đạt có vẻ chưa được.

“Đúng rồi, ông hoạ sĩ ấy muốn vẽ lại chân dung của nhân vật anh thanh niên nhưng để vẽ một người thì quả là rất khó, đúng không? Nhưng vì sao lại vậy nhỉ?”

Ngọc Thuỷ lúng túng:

“Em cũng chẳng biết diễn đạt thế nào.”

“Thôi được rồi, vậy chị hướng dẫn em nhé. Ông hoạ sĩ có suy tư Người con trai ấy đáng yêu thật nhưng làm cho ông nhọc quá vì ông là một người đam mê nghệ thuật cháy bỏng, khát khao sáng tạo, ông coi nghệ thuật như một “quả tim thứ hai” hay là “quả tim cũ được đề cao” đấy. Em cứ lấy dẫn chứng trong truyện là được. Ông ấy đam mê nghệ thuật nên ông lúc nào cũng muốn phải vẽ được cái gì suốt đời mình thích. Và thật may mắn cho ông khi lặn lội lên Sa Pa ông đã gặp được anh thanh niên, khi nghe anh kể về cuộc sống của anh thì ông đã nhận ra được vẻ đẹp tâm hồn từ trong con người này, ông bối rối, xúc động và muốn vẽ lại hình ảnh anh thanh niên nhưng quả thật là rất khó nhọc. Bởi vì con người ấy có “những điều làm cho người ta suy nghĩ về anh. Và về những điều anh suy nghĩ trong cái vắng vẻ vùi vùi hai nghìn sáu trăm mét trên mặt biển, cuộn cuộn tuôn ra khi gặp người”, ông hoạ sĩ trần trở không biết làm sao để vẽ được anh mà để người xem bức tranh có thể hiểu được những suy nghĩ ấy.”

“Vậy là có nghĩa hội hoạ hay nghệ thuật đều khó nhọc phải không ạ?”

“Chính xác! Em có thể lấy dẫn chứng “Làm một bức chân dung, phác hoạ như ông làm đây, hay rồi vẽ dầu, làm thế nào làm hiện lên được mẫu người ấy? Cho người xem hiểu được anh ta, mà không phải hiểu như một ngôi sao xa? Và làm thế nào đặt được chính tấm lòng của nhà hoạ sĩ vào những bức tranh đó?”. Cái khó của nghệ thuật là như vậy, chính vì thế mà ông hoạ sĩ rất nhọc dù anh thanh niên rất đáng yêu. Ông hiểu ngôn ngữ hội hoạ không đủ diễn tả vẻ đẹp tâm hồn của anh, đặc biệt là những suy nghĩ của anh về công việc, về cuộc sống.”

“Ôi vậy em hiểu rồi, bài này không khó lắm nhỉ?”

“Khó gì đâu, cái quan trọng là phải hiểu đề bài và đọc lại văn bản, tối thiểu khi học Văn phải biết đọc kỹ văn bản, người ta sẽ chẳng hỏi gì sâu xa cả, cứ tìm trong văn bản là có tất.”

“Chị Ly học giỏi ghê, chị nói rất hay, thế này em sẽ giỏi Văn nhờ chị mất!”

“Có gì đâu, ai cũng có thể học giỏi mà.” – Vừa nói cô vừa nhìn Tú Phong. Cậu thấy vậy liền quay đi, nhưng cô biết vừa rồi cậu vẫn nhìn cô và Ngọc Thuỷ.

“Bố mẹ em sắp đến rồi, vậy anh quay lại trường nhé!”

“Vâng anh chị cứ đi đi ạ, hôm khác em sẽ gặp lại!” – Ngọc Thuỷ mỉm cười chào tạm biệt Tú Phong và Hương Ly.

Hai người cùng nhau về trường. Đang đi tự dưng Hương Ly nói:

“Cô bé ấy đáng yêu nhỉ?”

“Ừ, có lẽ thế!”

“Đáng yêu y như nhân vật anh thanh niên đó, dù mang bệnh nhưng vẫn lạc quan với cuộc sống, giống như nhân vật anh thanh niên dù cô đơn vẫn hết mình vì công việc.”

“Thôi đi, làm gì mà sắc mùi văn học thế? Tôi nghe cậu nói cũng chẳng hiểu gì cả đâu!”

“Đây là cậu không thích học, cái gì cũng phải đam mê chứ. Giống như cái ông hoạ sĩ đó, ông ấy rất đam mê nghệ thuật dù biết nghệ thuật rất khó nhọc. Một khi cố gắng thì cái gì mà chẳng làm được.”

Nhưng khi nói câu này, Hương Ly lại cảm thấy buồn. Cô nhớ Hoàng Vũ vừa nói gì với cô và cảm thấy chính cô cũng đang bất lực. Liệu cố gắng cô có nhớ được ký ức của mình không?

Đang mải nghĩ bỗng có chiếc xe máy rồ ga đi qua và một thứ thuốc gì đó xịt vào hai người. Chưa kịp hiểu chuyện gì thì cả hai đã ngất xỉu đi...

19. Chương 2 .10

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.10

(11)Hoàng tử của gió

Một ánh sáng chiếu qua khe cửa sổ của căn phòng tối om. Hương Ly dường như rất thính với ánh sáng, cô giật mình tỉnh dậy, đầu cô lại đau như búa bổ, con mắt bên phải nhói đau dữ dội. Bông băng trên mắt bị tuột ra nên cô bị đau là phải, phòng tối, cô lại chỉ có một ánh mắt nên càng khó nhìn, cô quờ quạng tay để lại bông trên mắt. Tự dưng cô tủi thân quá, con mắt này lúc nào cũng phải che giấu như thế này...

Nhưng cô nhận ra chuyện gì ngay. Rốt cuộc tại sao cô lại ở cái nơi tối hơn cả tối thế này? Cô đang đi đến trường mà...

Cô giật mình nhớ ra Tú Phong, vội nhìn ra bên cạnh thì thấy cậu đang nằm đó ngất lịm đi. Có vẻ như cậu không tỉnh được vì vừa một trận đánh nhau lại bị xịt thuốc mê thì cứ mê man đi là phải. Cô lay gọi cậu:

“Tú Phong, tỉnh lại đi!”

Nhưng cậu dường như không nghe được tiếng gọi của cô. Cô vội nâng đầu cậu lên để cậu dễ thở hơn và thuốc mê dễ bay hết đi thì thấy bên cổ cậu có một vết máu dài. Cô hoảng hốt gọi cậu to hơn, nhưng mọi thứ vẫn chẳng như cô muốn.

“Đừng có gọi nữa, nó chết rồi mà không phải gọi đâu!”

Hương Ly ngẩng lên thì thấy từ trong bóng tối bước ra một chàng trai cao lớn, áo quần xộc xệch bị rách nhiều chỗ, mặt và người vương máu khiến run sợ. Chàng trai đó tiến lại gần và cuối cùng cô đã nhận ra đó là ai.

“Tuấn...Tuấn Hiệp!”

“Ngạc nhiên lắm đúng không? Chúng mày nghĩ để tao xuống phòng hiệu trưởng là xong à?”

“Anh! Anh đã làm gì Tú Phong?”

“Còn làm gì nữa? Nó tỉnh dậy trước mày và định cho tao mấy quả nữa cơ, thế là tao phải cho nó một gậy gãy cổ thôi.” – Tuấn Hiệp giơ cây gậy khá to lên.

Hương Ly giận dữ hét lên:

“Đồ hèn, chính anh đã gây sự trước anh còn làm thế với cậu ấy à???”

“Tao gây sự trước? Haha con này mày giỏi, mày bảo vệ thằng này ghê quá nhỉ? Tao gây sự đấy, tao thích thế đấy! Vì tao ghét hai đứa chúng mày, tao cực kỳ ghét chúng mày, tao muốn chúng mày biến mất khỏi trường tao, khỏi cuộc sống của tao.”

“Tú Phong đã làm gì mà anh ghét cậu ấy đến vậy?”

“Làm gì ư? Mày nhìn đi!”

Tuấn Hiệp kéo cổ áo để lộ một vết sẹo trên cổ.

“Đó là do cú đá của nó!” – Tuấn Hiệp điên tiết.

“Không...không phải.”

“Còn không phải ư? Mày đã ở trường B. thì nên hỏi xem nó đã làm gì với tao đi! Nếu như Hoàng Vũ không ra can thì liệu nó có đánh chết tao không? Mày bệnh nó làm gì? Vì nó đẹp trai, nó là hoàng tử à? Mày chết mê chết mệt nó à? Hô hô mày nhầm rồi, nó là kẻ thù không đội trời chung với tao từ hồi cấp II rồi, tao sẽ băm vằm nó ra bất cứ lúc nào!”

Hương Ly không tin nổi nữa, hai tay cô run rẩy buông Tú Phong ra. Cô sợ, cô ghê sợ cậu. Cô không ngờ cậu lại là người như thế, đối xử như thế với Tuấn Hiệp.

“Nói cho tôi biết đi, tôi không hiểu gì cả!” – Cô khấn khoản.

“Muốn biết thì đi với tao!” – Tuấn Hiệp chìa tay ra.

Hương Ly sợ bàn tay ấy, nhưng cô không dám ở lại với Tú Phong nữa. Cô nắm tay Tuấn Hiệp định đứng dậy.

“Đừng đi!” – Bỗng cánh tay kia của cô bị giữ chặt lại.

Cô không quay lại. Cô biết người đang nắm giữ cô là cậu...

“Hương Ly, cậu tin hân ta, không tin tôi sao?”

Cô cắn chặt môi, không, cô không muốn tin cậu. Cô nhìn vết sẹo trên cổ Tuấn Hiệp, lại càng ghê sợ hơn.

“Nó không thêm tin loại khốn kiếp như mày đâu, mau buông ra!” – Tuấn Hiệp dùng sức định kéo Hương Ly về phía mình.

Nhưng Tú Phong đã nhổm người dậy, lấy hết sức giữ Hương Ly lại:

“Tớ không phải là hoàng tử!”

Hương Ly sững người. Sao câu nói này...? Cô đã nghe lúc nào vậy? Lời nói này quả thực quá quen, nó cứ như đang ghim chặt vào trái tim Hương Ly vậy.

“Nhưng tớ coi cậu là công chúa!”

Lại một lời nói nữa đánh thẳng vào bọc ký ức kín mít của Hương Ly. Mọi cảm xúc tưởng như đang ulla về, “hoàng tử”, “công chúa”, những câu chuyện cổ tích ở đâu đó đang ở ngay lại nơi này.

Ký ức là gì vậy?

Ký ức giống như một bông hoa luôn mọc trên một cái cây, thế nhưng khi có một cơn gió bay đến thì từng cánh hoa bắt đầu rơi xuống, mỗi cánh hoa là đem theo một kỷ niệm bay đi và không hề trở lại.

Ký ức có thể tồn tại, nhưng rồi cũng mất đi. Và khi quay lại, liệu có bao giờ hàn gắn được? Giống như chiếc gương vỡ, có gắn lại thì vẫn có những vết nứt, không thể gắn lại hoàn toàn.

“Công chúa hoàng tử cái gì ở đây, mau đi thôi!” – Tuấn Hiệp tức giận sốt ruột nên kéo Hương Ly đi.

“Hương Ly, cậu không nhớ được cái gì sao?” – Tiếng Tú Phong vẫn vang lên.

Hương Ly dừng lại:

“Cậu đừng nói nữa được không?”

“Sao lại không nói nữa? Cậu nghĩ tôi là người như Tuấn Hiệp kể sao?”

“Tôi chẳng có lý do gì mà không tin cậu cả! Một nhóm trưởng của nhóm học sinh hư hỏng thì chẳng có nguyên do gì lại không như thế. Tuấn Hiệp có lẽ nói đúng về cậu đấy.” – Hương Ly lạnh lùng.

“Cậu chỉ biết tôi bây giờ còn không hoàn toàn biết tôi của ngày xưa? Cậu đã từng tin tôi, đã từng là bạn tôi, cậu không nhớ một cái gì???”

“Không nhớ và không muốn nhớ!” – Giọng Hương Ly vẫn sắc lạnh như lưỡi dao.

Tuấn Hiệp quay ra cười khinh bỉ:

“Mày sẽ không bao giờ làm cho nó nhớ ra đâu, ngoan ngoãn ngồi đó đi!” – Rồi cậu ta bình thản kéo Hương Ly đi ra trước sự sững sờ của Tú Phong.

Bỗng có một bóng đen từ đâu lao đến đá một quả giữa ngực Tuấn Hiệp. Không kịp chống đỡ cậu ngã lăn ra. Tú Phong không nhìn rõ đó là ai, chỉ biết là một người bịt kín mặt. Người đó giơ tay ra hiệu cậu mau đi đi. Hiểu ý, cậu gật đầu rồi đứng dậy, cầm tay Hương Ly chạy đi. Hương Ly bị cậu lôi đi nhanh quá không kịp phản ứng, khi cô nhận ra thì cậu đã kéo cô chạy đi xa căn phòng đó rồi.

Căn nhà của Tuấn Hiệp cũng chẳng khác gì cái mê cung giống như chỗ của BOD vậy, nó còn tối và rộng hơn. May là giờ vẫn là ban ngày nên có vài ánh sáng chiếu qua khe hở của tường nhưng cũng chẳng đủ để

Hương Ly nhìn thấy gì cả. Còn Tú Phong thì vẫn đi như có đèn vậy, có lẽ cậu đã quen sống với bóng tối hơn cả Hương Ly. Bàn tay cậu sao ấm áp đến vậy, trái ngược với vẻ lạnh lùng làm vỏ bọc bên ngoài.

Nhưng Hương Ly đã giật tay mình ra rất mạnh. Tú Phong quay lại, cô liền nói ngay:

“Cậu mau đi đi, tôi không cần cậu!”

“Cậu định ở lại đây với tên Tuấn Hiệp sao?”

“Phải, anh ấy còn an toàn hơn cậu!”

“Ồ lại với hắn để làm gì?”

“Để...” – Cô bỗng nín bật.

Tú Phong áp sát cô vào tường, trong bóng tối chỉ loé lên ánh mắt của cậu vừa mới bị tổn thương:

“Để nghe tên khốn đó nói về tôi phải không?”

“Thì sao? Tôi muốn biết đấy, để tôi tránh xa con người như cậu!”

“Nhưng rõ ràng cậu vẫn quan tâm tới tôi!”

Hương Ly sững người. Cậu nói thế là có ý gì chứ?

Bỗng nhiên Tú Phong đưa tay lên vén mái tóc của cô ra, nhìn vào bên mắt bị thương của cô. Bỗng dưng cậu cười, một nụ cười vô cùng dễ thương và trong sáng, nhưng lúc này nụ cười ấy như nhuốm một màu buồn. Trong cái ánh sáng mong manh của căn phòng tối om, nụ cười đó như bừng sáng lên, không phải bừng sáng căn phòng mà bừng sáng một ký ức đã ngủ quên, đã vùi dập theo dòng kỷ niệm mờ nhoà ngày xưa. Đứng trước mặt cô không còn là một chàng trai lạnh lùng, mà là một cậu bé năng động, lúc nào cũng vui vẻ, hồn nhiên và dễ thương.

“Cậu không phải phù thủy, đúng không?” – Cậu bé đó đang nhìn vào con mắt bên trái của cô, hỏi.

“Không...”

“Cậu là nàng công chúa xinh đẹp nhất, là công chúa trong lòng tớ.”

“Thật sao...?”

“Cậu nhớ tớ chứ? Tớ là hoàng tử của gió, tớ sẽ đưa cậu đến xứ sở thần tiên, nơi có những cánh diều của câu chuyện cổ tích.”

“Cậu tên là gì...?”

“Cậu bị làm sao thế!??? Tên tôi là Tú Phong, đến tên tôi cậu còn giả vờ quên đó hả?” – Một tiếng hét vang lên khiến Hương Ly bừng tỉnh.

Cậu bé trước mắt lại biến thành chàng thiếu niên trẻ, gương mặt lạnh lùng đang tức giận khi nghe câu hỏi của cô. Gương mặt ấy, dù đang giận dữ, nhưng đôi mắt vẫn mang vẻ thơ ngây của cậu bé kia, vẫn giống cậu bé kia.

Tú Phong...

Hoàng tử của gió...

“Cậu không phải hoàng tử mà là Tú Phong à?”

“Thì đã nói tớ đâu phải hoàng tử.”

“Thế thì cậu không khôi ngô tuấn tú như hoàng tử rồi, và không đi cứu công chúa được rồi.”

“Cậu nói gì? Tớ vẫn đi cứu công chúa được chứ bộ!”

“Lại nghĩ tớ là hoàng tử à? Cậu ngố ghê Ly ạ!”

“Ồ...” – Ly nghe vậy vừa ngượng vừa buồn cười.

“Tự dưng tớ thích cái ngố đó đấy.”

Lời nói chân thành làm cho Hương Ly một thoáng xúc động. Cô bé hỏi:

“Cậu sẽ không ghét tớ chứ?”

“Không!”

“Cậu không coi tớ là phù thủy, hay cướp biển hả?”

“Đã nói rồi mà, cậu chẳng có gì là phù thủy, là cướp biển gì cả, tớ đoán cậu đang cố tình chơi trò trốn tìm với đôi mắt của cậu thôi.”

“Vậy thì cậu coi tớ là gì?”

“Tớ coi cậu là công chúa!”

“Hoàng tử...”

“Cậu? Sao cậu lại làm thế?”

“Cậu đừng bảo vệ đồ phù thủy đó.”

“Phong, đó là con gái cướp biển một mắt đấy, tránh xa ra. Cậu đừng để nó mê hoặc!”

“Nè em trai, con bé đó bị bệnh đấy.”

“Mau tránh xa nó ra đi!”

“Chị khuyên thật lòng đó, cậu bé đẹp trai thế này đừng để ý tới loại con gái ấy.”

“BẠN ẤY KHÔNG PHẢI PHÙ THỦY!”

“Hả, cậu chưa biết xem đồng hồ à?”

“Tớ không biết...”

“Bà tớ dạy xem từ hồi 5 tuổi cơ. Đây, tớ cho cậu xem nè! Đây là kim dài, còn đây là kim ngắn, và cái kim chạy không ngừng này là kim giây. Kim giây chạy nhanh nhất, mấy cái kim kia cũng chạy nhưng chậm lắm. Vậy thì kim ngắn chỉ vào đâu, kim dài chỉ vào đâu cậu thử nói đi, tức là chỉ vào số mấy ý?”

“À ờ, kim ngắn chỉ số 7, kim dài chỉ vào số 12.”

“Đúng rồi, vậy thì đó là 7 giờ. Cứ kim dài chỉ vào số 12 là một giờ nào đó. Giờ đó thì phụ thuộc vào kim ngắn, ví dụ kim ngắn chỉ số 7 này nè.”

“Ồ tớ hiểu rồi. Vậy nếu kim dài chỉ số 1?”

“Chỉ số 1 thì gọi là 7 giờ 5 phút, chỉ số 2 thì gọi là 7 giờ 10 phút, chỉ số 3 thì gọi là 7 giờ 15 phút, chỉ số 4 thì gọi là 7 giờ 20 phút, chỉ số 5 thì gọi là 7 giờ 25 phút, chỉ số 6 thì gọi là 7 giờ 30 phút nhưng mà mình hay gọi là 7 rưỡi.”

“Thế thì kim dài chỉ số 7?”

“Vẫn thế, chỉ là thêm chữ “kém” thôi. Chỉ số 7 thì là 7 giờ kém 25, chỉ số 8 thì là 7 giờ kém 20, chỉ số 9 thì là 7 giờ kém 15, chỉ số 10 thì là 7 giờ kém 10, chỉ số 11 thì là 7 giờ kém 5.”

“Ồ hay quá, tớ hiểu rồi. Tớ sẽ cố gắng nhớ.”

“Hương Ly, cậu đã nói cậu sẽ cố gắng nhớ, nhưng cuối cùng cậu lại thế này ư? Tôi chẳng còn là gì với cậu nữa đúng không? Vậy thì tốt thôi, hãy cứ coi tôi như Tuấn Hiệp nói đi!” – Tú Phong sau một hồi tức giận thì bất lực, cậu buông tay trên mái tóc cô ra rồi quay mặt.

“Đừng đi, Tú Phong!” – Bỗng cô lao đến ôm chặt lấy cậu lúc cậu chưa kịp quay đi.

Tú Phong lại một lần nữa sững người vì bị cô ôm, lần này cô còn ôm cậu chặt hơn nữa, như thể sợ cậu bỏ đi không quay lại vậy. Cô dựa người vào vòng ngực to lớn ấm áp của cậu, nghe được cả tiếng trái tim của cậu. Đột nhiên, nước mắt cô lăn chã rơi, dù chỉ là một bên mắt...

“Chính là cậu, chỉ có thể là cậu, đúng không?”

“Hương Ly, cậu nói gì...?”

“Cậu là cậu bé đó! Sẽ không ai khác ngoài cậu được! Chính cậu là người đã ở bên tớ trong lúc tớ bị cả trường xua đuổi, cậu đã dạy cho tớ biết nhìn đồng hồ,...Là cậu, không bao giờ có thể là người khác!”

Tú Phong chết lặng đi khi nghe Hương Ly nói. Vậy là cô...nhớ ra cậu sao? Cậu đã làm được, đã khiến cô nhớ ra mình sao? Những kỷ niệm ngày xưa bị vùi chôn giờ đã được tìm lại, đã quay trở lại! Đây liệu có phải là một giấc mơ? Cô công chúa ngày xưa đã nhớ ra cậu thật rồi! Cô bạn nhỏ ngày ấy đã không hề quên cậu! Cậu vừa cười vừa khóc, tưởng rằng như chưa bao giờ vui như thế. Cậu chỉ biết siết chặt lấy cô, cậu cũng sợ cô bỏ cậu đi. Không đâu, cô đã nhớ ra cậu rồi!

Bỗng điện thoại của Tú Phong vang lên:

“Tú Phong, có chuyện gấp rồi! Ngọc Thủy...”

(12) Có một mặt trời sáng hơn

Tú Phong rụng rời chân tay khi nghe điện thoại, cậu vội vàng chạy ra ngoài, gương mặt hoảng sợ vô cùng. Chẳng hiểu vì điều gì mà cậu tìm ngay được cửa ra, lao thẳng đến hướng bệnh viện, quên cả cậu vẫn đang đau đớn vì vết thương trên mình. Cậu có thể không đau, nhưng Hương Ly rất đau vì ban nãy lúc xịt thuốc mê cô đã bị ngã, cô không chạy theo nỗi quy xuống đường. Tú Phong giật mình quay lại, chạy về phía cô:

“Có sao không? Bị thương ở đâu à?”

“Không...không sao, cậu mau đến chỗ Ngọc Thủy đi!”

“Vậy cậu thì ngồi ở đây chắc? Chân bị thương rồi này!”

“Tớ không sao mà, mau đi đi.”

Tú Phong cắn môi nghĩ vài giây rồi rút ngay điện thoại ra.

“Alo Phong à, có chuyện gì thế?”

“Đến phố X chỗ số nhà...Nhanh lên nhé, đưa Hương Ly về giùm tớ!”

“OK đợi tí!”

Tú Phong đứng lên, dặn Hương Ly:

“Ngồi nhờ tạm vào cái quán ăn kia đi không thì tên Tuấn Hiệp nhìn thấy thì khổ, sẽ có người đến đón cậu ngay!”

Hương Ly nhìn Tú Phong, cứ nhìn cậu là cô lại càng nhớ ra nhiều hơn. Sao chỉ có mình cậu là cô nhớ ra nhanh vậy nhỉ?

“Tú Phong, cậu vẫn luôn đáng yêu như vậy!” – Cô bỗng mỉm cười.

Tú Phong hơi bất ngờ một lúc rồi cũng mỉm cười lại, nụ cười của cậu còn tươi hơn cô nữa. Cứ như cái ông leader lạnh lùng đã biến trở thành đứa trẻ vậy. Nụ cười của Tú Phong có sức quyến rũ lạ kỳ, liệu có cô gái nào đã được nhìn thấy cậu cười tươi thế này? Nụ cười đáng yêu sau mười năm vẫn dễ thương như thế, nó thể hiện con người thật của cậu, chỉ dùng vỏ bọc lạnh lùng để ngăn cách mọi người chứ chỉ cần được sưởi ấm, cậu lại đáng yêu, ấm áp, dễ thương.

“Nói thật đó hả?” – Cậu nhìn cô.

“Thật mà!”

“Không tin!”

“Sao lại không tin?” – Hương Ly xấu hổ, khen mà lại kêu không tin thì làm người ta mất mặt chết.

“Vì lúc cậu khen câu đó cậu còn làm cái gì nữa nhể?” – Giọng điệu Tú Phong rõ là hài hước và xảo quyết.

“Làm gì là làm gì?” – Hương Ly “ngây thơ bò đeo nơ” đến tội nghiệp.

“Thế mà dám nói là nhớ ra rồi!”

Tú Phong bỗng cúi xuống đặt tay ra sau gáy Hương Ly và hôn một cái vào má cô!

Một giây...

Hai giây...

Hương Ly bất động hoàn toàn.

Tú Phong vẫn kề sát gần bên má mịn màng của cô đang nóng ran và đỏ dần lên, bỗng nhiên cậu lại bật cười thành tiếng:

“Dám cướp đi nụ hôn đầu của người ta thì phải trả đũa thôi!”

Rồi cậu đứng lên chạy ngay đi, miệng vẫn vang tiếng cười chẳng biết ngượng là gì. Còn Hương Ly, sau một hồi “lơ tơ mơ” thì đưa tay lên má, cô cảm thấy ấm áp khắp mặt.

“Tớ nghĩ nếu chơi cùng cậu ấy sẽ vui hơn, và cậu cũng có người để giúp trong việc học. Không thấy cả lớp mình được 10 điểm nhờ Vũ à. Đi mà, cho cậu ấy chơi cùng đi!” – Hương Ly bắt đầu hơi năn nỉ.

Tú Phong thấy rất khó xử. Cậu có nên chơi cùng Hoàng Vũ không? Dù cậu ta kiêu ngạo nhưng cậu cũng cần cái đầu của cậu ta lắm!

“Cậu ta có muốn chơi không mới là vấn đề.”

“Để tớ hỏi cho. Nhưng cậu...đồng ý hả?”

“Tớ không thích để Ly buồn, Ly thích gì thì tớ nghe thôi, cậu nói gì cũng đúng nên tớ sẽ nghe cậu!” – Cậu bé vẫn rất hồn nhiên.

“Oa oa Tú Phong cậu đáng yêu chết đi à!!!” – Hương Ly nhảy lên bá cổ Tú Phong...

...và chụt một cái!

Tú Phong như giật điện ở má, cậu đứng đực ra như một pho tượng. Hương Ly vẫn cười:

“Tớ đi hỏi Hoàng Vũ đây, cậu đi chơi đi nha! Cậu đáng yêu thật đấy!”

Cô bé tung tăng chạy đi. Tú Phong vẫn đông cứng cả người ở đó.

Môi cô cong lên vẽ thành một nụ cười, lúc đầu chỉ là cười nhẹ, nhưng sau đó càng cười to hơn. Nụ cười ấy pha chút ngượng nhưng lại đầy xúc động. Tú Phong đã thực sự biến thành con người khác, à không hẳn thế đó chứ, vẫn là cậu bé ngày xưa trẻ con hơn cả trẻ con nữa. Tiếng cười ấy vẫn vang khắp con phố dù bóng cậu đã xa rồi, nhưng vô hình tiếng cười đó đã thay đổi trái tim của Hương Ly.

Một xúc cảm nào đó đi qua trái tim cô...

Chỉ là một nụ hôn trẻ con theo kiểu bạn bè.

Nhưng liệu có thật như vậy không? Có thật chỉ là bạn bè...

“Hương Ly, sao lại ngồi ra đất thế?”

Hương Ly giật mình quay lại. Là Bảo Nam ư? Tú Phong đã gọi Bảo Nam đến đưa cô về. Cậu chạy lại về phía cô, thân hình béo tròn, gương mặt mập mạp trắng trẻo với chiếc kính cận khiến cô thấy quen quá? Nhưng sao...hình như cô chỉ nhớ mỗi Tú Phong trong ký ức của mình...

“À tớ, tớ bị thương...”

“VẬY Ờ? Nhưng cũng đừng ngồi ra giữa vỉa hè vậy, mau đứng lên nào!” – Bảo Nam kéo tay cô đứng dậy.

“A đau quá!” – Hương Ly không thể đi nổi, cô bị trật khớp.

Bảo Nam nhăn mặt khi thấy cô như vậy rồi bồng cậu ngồi xuống:

“Lên đi, tớ sẽ công cậu!”

“Nhưng...”

“Nhưng gì? Tớ không kéo cậu đi được đâu nhưng công cậu thì dễ quá, tớ nặng hơn cậu khéo ba mấy cân chứ đùa gì. Nhanh không thằng Hiệp nó ra bây giờ!”

20. Chương 2 .11

Hạt mưa ngày ấy - Chương 02.11

Hương Ly nghe đến tên Tuấn Hiệp thì hoảng hốt vội bám lấy lưng Bảo Nam. Cậu đứng lên nhanh nhẹn như chưa có cái gì trên lưng vậy. Cô nặng 45kg, có thể là nặng so với ai gây chứ với người nặng bảy mấy cân như cậu thì cô như cái...cặp sách mà thôi. Bảo Nam trông béo vậy mà đi rất nhanh, loáng một cái đã bỏ xa con phố đó. Hương Ly ấy nấy:

“Cậu cứ đi bộ thế này ờ? Có xe cộ gì không?”

“Nhà tớ có mỗi cái xe đạp thì bố mẹ đi rồi, đành đi bộ chứ sao?”

“Nhà cậu nghèo lắm ờ?”

“Tớ kể cho cậu rồi mà.” – Bảo Nam bồng nói.

“Hả? Kể rồi...?”

“À chết, nhầm, chưa đâu.” – Bảo Nam cười, nhưng cậu hơi buồn vì cậu biết cô có còn nhớ gì đâu – “Nhà tớ nghèo từ lúc tớ nhỏ cơ.”

“Thật á? Vậy sao cậu béo thế?”

“Tớ bị bệnh béo phì...” – Giọng Bảo Nam buồn hẳn.

Hương Ly hiểu ra mình vừa nói gì.

“Xin lỗi, tớ không nên hỏi!”

Nhưng không ngờ Bảo Nam chẳng giận gì cô mà còn đùa lại:

“Tớ làm gì có lỗi mà cậu xin ờ, cậu có lỗi đó chứ!”

“Ồ thì...” – Hương Ly ngạc nhiên vì phản ứng Bảo Nam khác hẳn cô tưởng – “Ừ ừ tớ có lỗi, hi hi! Tớ sẽ không hỏi cậu như thế nữa đâu.”

“Tớ đâu bảo cậu có lỗi vì hỏi tớ câu đó, cậu có lỗi vì dám nghĩ tớ ăn nhiều như lợn nên béo chứ gì? Tớ không công cậu nữa đâu!” – Bảo Nam vờ dỗi, buông lỏng tay định thả Hương Ly xuống.

“Đâu đâu có, tớ không nói vậy mà! Đừng thả, đừng thả ngã bây giờ!” – Cô vừa cười vừa bám chặt vào cổ Bảo Nam, cô sợ cậu thả thật nên bám rất chặt.

“Éc éc không thả nữa, sẽ công sẽ công mà, bố người ta có kẻ bóp cổ tôi!” – Bảo Nam kêu ầm lên.

Cả góc phố vang lên tiếng cười của hai người.

Nếu như Tú Phong đem lại cho Hương Ly một nụ cười xúc động.

Thì Bảo Nam là đem lại một nụ cười lạc quan, vui tươi và cảm thấy cuộc sống tươi đẹp hơn, chẳng bao giờ có bóng tối, đau khổ.

“Hương Ly à, cậu còn giữ nó không?”

“Nó là cái gì?”

“Cậu không nhớ thật sao? Bảo bối của tớ ấy!”

“Cái gì nhỉ?”

Bảo Nam đi chậm lại, cậu từ tốn nói:

“Cậu biết không, bố tớ bị bệnh, mẹ tớ ngày ngày phải làm việc cật lực để giúp đỡ gia đình. Tớ thương bố mẹ lắm, tớ ước có một ngày tớ sẽ kiếm được ẹ một đồng tiền thôi để mẹ vui. Nhưng tớ không biết làm gì cả. Một hôm tớ gặp một chú là bố của bạn thân tớ ở trường cũ, chú ấy rất giàu nhưng hầu như quanh năm chú ấy lo công việc nên lúc nào cũng buồn bã, âu sầu. Thằng bạn tớ nó bảo là nếu như tớ làm chú ấy vui vẻ thì thế nào tớ cũng được tiền. Tớ liền cùng thằng bạn diễn hài, tự dựng thế nào chú ấy vui vẻ suốt cả mấy hôm luôn...”

Hương Ly sững sờ trước những gì Bảo Nam nói, những lời nói này cô cũng nghe rồi, và nghe ở khoảng thời gian rất gần là đằng khác.

“Sau đó chú ấy tặng tớ bảo bối đó, cậu không nhớ sao? Tớ đã kể cho cậu mà!” – Bảo Nam vẫn mỉm cười dù cậu thực sự buồn.

“Bảo Nam...Cậu cũng là một người bạn ngày đó của tớ đúng không?”

“Đúng vậy, chúng ta trở thành bạn chỉ nhờ viên bi màu đỏ.”

Cô giật mình thêm. Viên bi màu đỏ, hình như vẫn ở trong nhà cô chẳng? Là cái gì vậy nhỉ? Khó nhớ quá, lâu lắm rồi.

“Không cần nhớ đâu, nếu cậu không nhớ được thì cứ cho qua đi!” – Bảo Nam vẫn công cô trên lưng, đi nhanh hơn.

“Nhưng viên bi màu đỏ đó là bảo bối của cậu, sao lại là tớ giữ thế?”

“Cậu có hiểu được viên bi màu đỏ ấy là cái gì không?”

“Là gì?”

“Màu đỏ là màu của mặt trời, của niềm tin rực sáng. Khi tớ có viên bi màu đỏ đó, tớ đã cảm thấy cuộc sống của tớ luôn có mặt trời soi sáng, tớ chẳng sợ bị bệnh béo phì mà mặc cảm, tớ chẳng lo nhà nghèo vất vả, tớ luôn muốn cố gắng để vượt qua mọi thứ mà không dựa vào cái gì hết. Nhưng Hương Ly có nhớ không, ngày mà Hương Ly mê man trong bệnh viện, dù tớ mới gặp Hương Ly chỉ trong vài tiếng nhưng tớ đã rất sợ Hương Ly ra đi nên tớ đặt viên bi vào tay cậu, mong ánh mặt trời sẽ soi sáng cho nỗi đau tăm tối của cậu, và rồi cậu sẽ tỉnh lại. Vậy đấy, và giờ Hương Ly có thể không nhớ nó, nhưng cậu vẫn hãy luôn tin vào cuộc sống này nhé!” – Giọng của Bảo Nam ầm ập như mặt trời từ từ đi vào trong tâm hồn Hương Ly.

Nước mắt cô rơi vì cảm động lúc nào không hay, cô ôm chặt lấy Bảo Nam, dựa vào tấm lưng to lớn của cậu, nghẹn ngào:

“Cám ơn, Bảo Nam. Nhất định tớ sẽ luôn như vậy!”

“Thế là tốt rồi!”

“Nhưng Bảo Nam, cậu có nghị lực như vậy, có thể mất viên bi cũng không sao, vậy mà cậu vẫn tham gia vào BOD à?”

Bảo Nam im lặng trước câu hỏi đó, cậu vẫn đi tiếp. Cậu có nên nói không? Viên bi màu đỏ ấy là viên bi mặt trời đỏ sáng, nhưng nó không thể sáng bằng một mặt trời duy nhất trong cuộc đời cậu...

Không có mặt trời ấy suốt bao nhiêu năm qua, cậu đã mất niềm tin và trở thành BOD.

Hoàng hôn đang dần xuống trên con phố nhỏ, bình yên...

...nhưng lại mở ra một màn đêm tăm tối...

(13) “Don’t ever leave me”

Cô giúp việc trẻ dường như là giúp việc chính (giúp việc cũng có chính và phụ?) trong nhà hay sao mà mỗi lúc Hương Ly về là đã xuất hiện ngay.

“Ly phu nhân, sao Bảo Nam phải công phu nhân thế?”

“Chị Lan, đừng gọi em như thế được không?”

“Được rồi chị đùa đó mà! Em làm sao đấy?”

“Bạn ấy bị đau chân, chị giúp em đưa bạn ấy vào nhé!” – Bảo Nam nhẹ nhàng đặt Hương Ly xuống.

Lan đỡ lấy Ly, nói:

“Được rồi, em mau về đi kéo muộn.”

Bảo Nam gật đầu rồi quay về, nhưng vẫn kịp tặng cho Hương Ly một nụ cười trấn an. Cô lo lắng vì nụ cười ấy cho đến lúc chị Lan kéo cô đi:

“Sao người em lại bẩn thế này, chân lại còn bị thương nữa?”

“Không sao đâu chị à, em đi tắm là lại sạch thôi.”

“Cậu bị thương hả Hương Ly?” – Bỗng có tiếng vọng ra từ trong bếp.

Hương Ly nhìn vào trong thì vô cùng ngạc nhiên khi thấy một chàng trai đang cặm cụi nấu bếp, đeo tạp dề rất là thành thạo. Nhưng điều đáng chú ý là trái ngược với vẻ chăm chỉ thì ngoại hình của chàng trai đó thật “không đỡ nổi”: tóc dựng, mặt còn phấn son, áo quần loè loẹt diêm dúa. Nhìn là biết ai rồi.

“Tùng Lâm, là cậu à?”

“Tớ chứ còn ai nữa?” – Tùng Lâm ngẩng lên – “Cậu làm sao mà lấm lem thế? Lại còn bị chảy máu chân kia!”

“Tớ không sao, cảm ơn cậu. Nhưng...sao cậu lại ở đây?”

Chị Lan nhanh nhẩu:

“BOD hay qua nhà trường nhóm chơi mà, hôm nay là ngày đặc biệt nên Tùng Lâm sang sớm một chút để nấu ăn. Trông Lâm thế thôi mà nấu ăn ngon nhất bọn!”

“Ngày đặc biệt? Ngày gì vậy?”

“À...” – Chị Lan ghé tai Hương Ly – “Sinh nhật của Tú Bình đó!”

“Hả cái gì!?? Thật à?”

“Chứ còn gì nữa, em sắp trở thành bà chủ nhà chị rồi, em cũng phải tham gia sinh nhật của ông ấy chứ. Chốc nữa Bảo Nam, Thiên Duy, Hoàng Vũ sẽ lại đến đây, em mau vào đi tắm đi, trông người em bẩn quá!”

Hương Ly nghe đến Tú Bình thì không thích tí nào nhưng biết là có những người bạn ở đây cô cũng vui liền đi lên phòng. Nhưng chân cô không tài nào đi được, chỉ có thể nhúc nhích một tí nhưng đi lên cái cầu thang xoắn ốc kia thì quả đúng là việc khó hơn lên gỏi. Tùng Lâm thấy thế liền chỉ vào cái phòng ngay cạnh chỗ mình đang đứng nấu cơm:

“Nhà này tiện ghê, xây cả cái phòng tắm này cạnh bếp cơ đấy. Hương Ly, cậu không lên được thì vào đây, có thiếu phòng tắm đâu. Chị Lan lấy quần áo cho!”

“Nhưng cậu...”

“Sao? Sợ tớ nhìn trộm chắc? Đây tớ không đến mức đó đâu nhá!” – Tùng Lâm đùa.

Hương Ly đỏ mặt:

“Không, không phải! Chỉ là cậu đang nấu cơm ngay cạnh phòng tắm như thế, nhờ làm cậu không tập trung vì...tiếng nước chảy thì sao?”

Tùng Lâm suýt thì bật cười, Hương Ly thế mà vẫn ngây thơ như ngày nào. Cậu nói:

“Cậu cứ vào đi, bật to nước thoải mái, tớ vẫn có tiếng to hơn nhiều!”

“Tiếng gì? Dao kéo à?”

“Dao kéo nhằm nhò chi. Cứ vào rồi sẽ biết, trông người bần quá, nhanh đi!” – Tùng Lâm tuy là bạn thân nhất của Hoàng Vũ nhưng cậu khác hẳn cậu bạn cục cằn, ngược lại rất thích đùa người khác.

Hương Ly chẳng còn cách nào đành phải bước vào trong phòng tắm với tâm trạng áy náy. Nhìn mình trong gương, đúng là trông cô bần thật. Thế mà Bảo Nam dám công cô, thảo nào cậu ấy quay về chứ không ở lại nấu ăn cùng Tùng Lâm, ra là về...thay quần áo đây! Ôi đều tại cái tên Tuấn Hiệp đó, cô bắt đầu cảm thấy run sợ khi bắt gặp con người bí ẩn này.

Cô mở nước. Vì sợ sẽ ảnh hưởng đến Tùng Lâm ngay ngoài kia nên cô mở vòi hoa sen, nhưng tường với sàn của cái nhà tắm này làm bằng giấy hay sao mà mỏng thế, nước rơi xuống là tạo ra những âm thanh hỗn loạn của nước. Mà cái vòi hoa sen cũng to, nước rào rào như mưa vậy ấy. Hương Ly cuống cuống định tắt nước đi thì...

“I just wanna hold you

I just wanna feel you

I don't know how to keep these memories, baby

I hope that you'll stay with me

Don't ever leave me”

Mọi thứ dường như ngừng lại sau tiếng hát ấy. Tiếng hát không hề to hơn tiếng nước chút nào, nhưng giọng hát ấm áp đó như khiến mọi âm thanh khác phải tắt đi, không nghe thấy gì nữa. Trái tim Hương Ly như nghẹt thở khi chỉ nghe vài câu hát như thế, một bài hát có lẽ nhiều người đã nghe, nhưng sao cô nghe lại như mới lần đầu tiên vậy. Bởi vì bài hát được hát bởi Tùng Lâm...Cô nghe cậu hát trong đêm Noel rồi, nhưng chưa bao giờ nghe cậu hát ột mình cô nghe thế này. Có thể những người khác trong nhà cũng nghe, nhưng cô tưởng rằng cậu đang hát chỉ cho cô thôi.

Và đúng vậy, lời hát đó cậu dành cho cô...

“Hương Ly, không tắm đi còn để nước chảy xối xả thế à?”

“Hả?” – Hương Ly giật mình bừng tỉnh – “Sao...sao biết tớ chưa tắm mà để nước xối xả?”

“Hầu như ai tắm mà nghe giọng hát của tớ, họ đều sẽ vặn nước nhỏ lại. Hehehe cậu không vặn nước nhỏ, nghe nước cứ chảy rào rào thế biết là cậu đang đứng như trời trồng vì giọng hát tuyệt cú mèo của tớ rồi!”

“Cậu kiêu vừa chứ, ai thèm đứng như trời trồng vì giọng hát của cậu. Cậu đi mà hát cho bà Lan kia hoặc ai đó ý!” – Hương Ly ngượng quá liền chống chế.

“Tớ hát cho cậu đấy!”

Hương Ly sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Giọng Tùng Lâm vẫn vang bên ngoài cùng với tiếng bầm bầm chặt chặt:

“Bài hát đó là bài Còn đâu vòng tay, tớ thường hát cho các bạn ở lớp vì tớ rất thích bài hát này, nhất là đoạn tiếng Anh đó. Cậu hiểu đoạn đó muốn hát gì không?”

Hương Ly nhớ lại từng lời của bài hát: (Tác giả dịch có thêm bớt từ cho “cảm xúc” tí, xin lỗi nếu không được hay nhé)

“I just wanna hold you (Anh chỉ muốn giữ chặt lấy em)

I just wanna feel you (Anh chỉ muốn cảm nhận hình bóng em)

I don't know how to keep these memories, baby (Anh không biết phải làm thế nào để lưu giữ lại những kỷ ức, em yêu à)

I hope that you'll stay with me (Anh hy vọng rằng em sẽ ở lại bên anh)

Don't ever leave me (Đừng bao giờ rời xa anh)”

Hương Ly cảm thấy trái tim mình như đang muốn khóc, dù nước mắt không tuôn trên mắt cô. Cô chỉ nhớ ra một mình Tú Phong còn những người bạn khác cô vẫn quên, vẫn cứ để lại họ hoài trong ký ức kia.

Cô có biết rằng, Tùng Lâm cũng như những người bạn khác, muốn níu giữ cô, tìm lại kỷ ức về cô mà khó khăn quá...

“Thôi tắt nhanh đi Hương Ly, chú Bình sắp về rồi!” – Giọng cười của Tùng Lâm lại vang lên ngoài kia.

“À ừ, được rồi!”

Và cứ thế, cho dù tiếng nước của cô có to đến mấy cũng không át được tiếng hát của Tùng Lâm. Cứ mỗi lần cậu hát cô lại cảm giác mình đang là ngày xưa, đang sống trong những ngày được ở bên các cậu bé dễ thương này. Cô nhớ được Tú Phong, thì cô sẽ nhớ được họ, điều đó chắc chắn là có thể. Hãy vui lên, vì cái gì cũng có thể làm được, tối nay sẽ là một tối thật vui, đúng không Hương Ly nhỉ?

Nhưng những câu hát buồn của Tùng Lâm đã khiến cô linh cảm cái gì đó chẳng lành...

“HẸP PI BỐT ĐÂY CHÚ BÌNH!!!!”

Một tràng pháo tay giòn giã nổ ra khi Tùng Lâm bước ra với phong cách đúng là “quái dị”. Cậu đeo kính râm, tóc vuốt keo dựng đứng như Sơn-gô-ku, đeo khuyên tai, vòng cổ nặng chịch, quần áo loè loẹt chẳng giống ai, đi một chiếc giày “khủng” và tất nhiên vẫn cầm chiếc đàn ghita để làm chứng mình là “Singer”.

“Ồi giờ Tùng Lâm, làm chú sợ quá!”

“Sợ ấy ạ? Trông đẹp giai hơn mọi ngày mà chú!”

“Đẹp gì, trông sợ lắm!”

“Ê, tớ có đáng sợ không?”

“Có đấy!” – Thiên Duy đáp liền, cười tủm tỉm.

“Ai cũng hiệp đáp tớ thế à?”

“Không, trông cậu đáng yêu lắm!” – Hương Ly ngồi trên ghế, nhìn Tùng Lâm đang dỗi.

“Bảo Nam, tớ đáng yêu nhé?” – Cậu nhắng lại ngay được.

“Đáng...ghét thì có, trông dị quá đi, học Lady Gaga rồi đấy.” – Bảo Nam đang thò tay định ăn vụng mấy miếng hoa quả thì rút tay lại cười khi khi trêu Tùng Lâm.

“Lady Gaga là thần tượng tớ mà. Ông bạn, ông thấy tôi giống Lady Gaga chưa?”

“Không giống, là Lamdien (Lâm điên) Gaga thì đúng hơn!” – Ngồi ngay cạnh đó, Hoàng Vũ buông một câu lạnh lùng nhưng thật “nguy hiểm cấp độ 10”.

“Cái thằng này, chỉ thích đá đểu bạn bè!” – Tùng Lâm gầm gừ chồm về phía Hoàng Vũ.

Bảo Nam vội vàng ngăn lại:

“Nào thôi, có mau ngồi xuống chúc mừng sinh nhật chú Bình đi! Chị Lan bưng bánh ra rồi đây.”

“Mấy cái đứa này, chú già rồi mà còn bánh với kẹo, còn thấp nển nữa sao cho đủ?”

“Nén số mà chú, cái nén hình số 45 đây. Hát mừng sinh nhật nào!” – Tùng Lâm bắt đầu vỗ tay.

“Khoan!” – Bổng Thiên Duy lên tiếng ngăn lại – “Tú Phong đâu?”

Cả căn phòng đang đông vui náo nức thì im bật lại. Từ bấy đến giờ họ mãi vui mà quên mất nhóm trưởng BOD không hề có mặt tại đây. Còn Hương Ly cũng sững người, cô biết cậu đi đâu nhưng không hề biết chuyện gì đang xảy ra mà cậu vẫn chưa về. Nhưng Thiên Duy đã quay lại cô:

“Chẳng phải Tú Phong đi cùng cậu sao?”

“Đúng rồi, Tú Phong đưa cậu đi đâu vậy?” – Bảo Nam và Tùng Lâm cùng hỏi.

“Và hiện tại sao cậu ấy chưa về?” – Hoàng Vũ chêm một câu.

“Tớ...tớ không biết...” – Hương Ly hoang mang.

“Để chú gọi nó xem!” – Tú Bình nhắc điện thoại lên.

Nhưng đáp lại ông chỉ là tiếng “Tút tut” ngân dài lạnh lẽo. Cả bọn càng thêm lo lắng, Tú Phong đánh nhau với Tuấn Hiệp một trận sáng nay, giờ lại biến mất không dấu vết vậy.

Đúng lúc đó điện thoại của Hương Ly vang lên. Cô giật mình vội gỡ ra, nhưng chưa kịp nở nụ cười thì đã phải tắt đi vì người gọi không phải là Tú Phong.

“Alo ai đấy ạ?”

“Cô là Vũ Ngọc Hương Ly phải không?”

“Dạ vâng, bác là...”

“Tôi là bác sĩ bệnh viện N. Hôm nay là ngày khám mắt định kỳ của cô, cô không định đến kiểm tra sao?” – Giọng vị bác sĩ gay gắt – “Bệnh của cô không nhẹ cho cam, lẽ ra cô phải ở trong viện chứ không chạy nhảy tự do để quên cả ngày khám đâu!”

“Vâng, tôi sẽ đến ngay, tôi xin lỗi bác sĩ.”

“Nhanh đi cho tôi còn đi làm việc khác!” – Dập máy phũ phàng.

Hương Ly buông điện thoại xuống, vội quay ra:

“Xin lỗi, mọi người cứ sinh nhật đi!”

“Hương Ly, có chuyện gì thế?”

“Tớ phải đến bệnh viện khám, nếu không không kịp.”

“Lấy ô tô của tôi mà đi!” – Tú Bình nói. – “Cường đâu, mau ra lái xe cho cô chủ đi!”

“Không cần đâu, để cháu lái cho.” – Hoàng Vũ nói.

“Cháu ư...”

“Bác lo gì chứ, cháu lái xe chẳng kém ai đâu, bác đừng có sợ tuổi tác ở đây chứ! Mau đi thôi, Hương Ly!” – Hoàng Vũ kéo nhanh Hương Ly đi.

“Để tôi đi cùng với!” – Thiên Duy, Bảo Nam, Tùng Lâm cũng đi theo.

Hoàng Vũ lái xe chẳng khác một tài xế thực thụ, cậu lái rất tài và nhanh. Vèo một cái họ đã đến bệnh viện. Hương Ly mở cửa xe, bảo các bạn cứ chờ mình rồi đi vào trong. Nhưng không ai bảo ai, cả bốn người bạn tự động đi theo Hương Ly. Đường như họ cảm thấy sẽ không an tâm nếu như chỉ có một mình cô bước vào trong, dù khám mắt là cái việc thường xuyên tháng nào cô cũng đi, chỉ là hôm nay lại khác...

Bệnh viện buổi tối vắng lặng, chỉ có các bác sĩ và người nhà bệnh nhân đi lại. Năm người lăm lăm đi về phía phòng khám mắt, ông bác sĩ đã chờ ở đó, mặt như sát thủ nhìn Hương Ly.

“Có biết mấy giờ rồi không?”

“Dạ biết, tôi xin lỗi đã đến khám muộn...”

“Cô thì lúc nào chẳng thế! Nằm xuống đây!”

Hương Ly nằm xuống chiếc giường bác sĩ chỉ, còn bốn chàng trai đứng ngoài chờ. Bác sĩ chiếu đèn vào mắt cô, lạch cạch dụng cụ. Tự dưng cô rùng mình, mỗi lần khám mắt như thế này là cô sẽ lại phải đau đớn. Bởi vì mắt cô có như người thông thường đâu.

Bác sĩ đưa tay chuẩn bị tháo miếng bông trên mắt cô, bỗng:

“Bác sĩ Vinh, bác xử lý sao với cái cậu chỗ Khoa tiêu hoá đây?” – Một cô y tá bước vào.

“Khoa tiêu hoá liên quan quái gì đến tôi? Tôi là Khoa mắt mà, ra cho tôi khám bệnh!”

“Khổ quá nhưng mà biết cầu cứu ai bây giờ, ai khuyên cậu ta cũng vô ích cả, cứ quyết ngồi đực ra đó!”

“Điên rồi! Vì một con bé mà ngồi ra đó chết luôn đi!”

“Thì đó, nhưng con bé đó vẫn chưa phẫu thuật xong, không biết tình hình thế nào. Nhưng tôi quả quyết con bé đó không qua nổi đâu.”

“Con bé đó bệnh gì mà ghê gớm thế?”

“Bệnh nhân Phạm Bích Ngọc Thuỷ, phòng bệnh...Ung thư dạ dày chứ bệnh gì nữa, haizz dạo này lắm người bị bệnh này thế, mà nó thuộc hàng nặng nhất trong mấy người bị bệnh đấy. Vừa lên cơn nguy kịch, suýt nữa toi rồi, cũng may phẫu thuật kịp nhưng chưa thấy ra.”

Lời nói đó như một cú đánh làm Hương Ly choáng váng. Cô y tá đó đang nói đến...Ngọc Thuỷ ư...?

Cô vùng dậy chạy ra khỏi phòng khám mắt, mặc cho bác sĩ giật mình gọi lại. Bốn chàng trai cũng ngạc nhiên khi thấy cô hốt hoảng như vậy, vội chạy theo cô. Cô chạy nhanh đến mức họ đều là những người khỏe mạnh mà còn thở hổn hển.

Khoa tiêu hoá đây rồi.

Hương Ly bước vào, kêu thét lên khi nhìn thấy...

21. Chương 3 .1

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.01

CHƯƠNG 3: TÌNH YÊU...HAY CHỈ LÀ SỐ MỆNH?

(1)“Tôi thích cậu”

Hương Ly không thể nhận ra nỗi cậu thiếu niên đang ngồi ở trước một cánh cửa kia nữa. Hình như đằng sau cánh cửa đó là phòng phẫu thuật. Cậu thiếu niên trước mặt cô đích thị là con người chiều nay cô đã nhớ lại được, là người đã tặng cô một nụ cười rạng rỡ và cả nụ hôn đáng yêu. Nhưng lúc này đây, cậu đã biến thành con người khác. Gương mặt cậu lạnh lùng, đôi mắt đầy sát khí như muốn đuổi tất cả những bác sĩ, y tá nào đến gần để khuyên cậu đi ra. Cậu ngồi đó, không để ý đến chuyện bên ngoài, không để ý cả việc mình đang bê bết, quần áo thì rách, trên cổ vẫn còn vết thương máu chảy ròng ròng chưa chịu băng lại. Mấy cô y tá nhẹ nhàng đi ra khuyên cậu đi chữa trị vết thương rồi đợi ca phẫu thuật xong nhưng y rằng bị cậu quát đuổi đi. Họ bực tức và cứ để mặc cậu ngồi đó. Dù cậu không thể hiện ra nhưng Hương Ly nhìn thấy cậu đang nghiền răng cố chịu những vết thương do tên khốn Tuấn Hiệp gây ra đang hành hạ cậu. Cô cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹn lại, vội chạy về phía cậu hét to:

“Tú Phong, cậu đang làm gì thế?”

Tú Phong ngẩng lên nhìn cô, đôi mắt cậu lơ đãng thiếu sức sống khiến cô càng đau lòng hơn. Cô không kìm được tức giận:

“Cậu đã ra nông nỗi này, còn không lo cho bản thân mình mà phải vì người khác tự làm khổ mình thế này sao? Cậu mạnh mẽ lắm mà, cậu có thể đứng lên dù gặp vấp ngã cơ mà! Nhưng sao cậu phải thế này? Ngọc Thủy đã chết đâu mà cậu phải như thế chứ!”

Ánh mắt Tú Phong như có tia lửa, cậu quát:

“Câm miệng, đừng có nói Ngọc Thủy chết!”

Hương Ly sững sờ. Cậu...quát cô ư...? Cậu đang mắng cô để bảo vệ cho Ngọc Thủy...Cô nghiến chặt răng, cố kìm nước mắt nhưng những giọt lệ cứ trào ra khỏi con mắt long lanh của cô. Cô vừa mới nhớ ra cậu, cô vừa mới nhớ ra người bạn đáng yêu chẳng bao giờ mắng mỗ cô, luôn tin tưởng cô ngày đó nhưng giờ thì sao đây? Cô không giận việc cậu bảo vệ Ngọc Thủy, cô giận vì cậu đã không còn là chính mình.

Bất giác, Hương Ly cúi xuống ôm chặt lấy Tú Phong, khóc trên vai cậu:

“Đừng như thế mà, Tú Phong! Cậu đừng thay đổi như vậy!”

Đúng lúc đó bốn chàng trai kia cũng chạy đến, họ đứng khựng lại khi nhìn thấy cảnh đó. Bảo Nam, Tùng Lâm, Thiên Duy cắn răng chẳng biết làm gì, còn Hoàng Vũ thì nhìn họ với ánh mắt như lửa đốt.

Hương Ly vẫn cứ ôm chặt Tú Phong, hy vọng sẽ như sáng nay khi cô ôm cậu, cậu nhẹ nhàng đẩy cô ra rồi mỉm một nụ cười nói rằng cậu không sao cả. Cô thích nụ cười đó, cô mong có được nụ cười đó chứ không phải một Tú Phong như thế này. Nhưng...

“Bỏ ra đi!”

Giọng nói của Tú Phong lạnh như một tảng băng vang ngay bên tai cô.

Cô càng sững sờ hơn, bàn tay run run rời khỏi người cậu, nhưng vẫn cứ dừng lại không muốn buông xuống. Tú Phong không hề nhìn cô, đôi mắt cậu nhìn ra chỗ khác như muốn từ chối cái ôm của cô.

Hoàng Vũ không đứng yên được nữa, liền đi tới giật tay Hương Ly ra khỏi người Tú Phong, kéo cô đứng lên.

“Cậu làm thế mà được à? Cậu có biết cậu là ai không đấy, cậu đang xúc phạm thể diện của Hương Ly đấy!” – Cậu hét lên.

Tiếng Hoàng Vũ làm Tú Phong ngẩng lên, nhưng dường như cậu chẳng để ý, ngược lại còn nhếch mép một nụ cười:

“Hoàng Vũ mà cũng biết bảo vệ người khác sao, cậu xúc phạm thể diện của người khác còn nhiều hơn tôi đấy.”

“Cậu dám...!” – Hoàng Vũ tức điên, đôi mắt long sòng sọc định lao tới Tú Phong.

Thiên Duy, Bảo Nam, Tùng Lâm vội vàng chạy ra giữ cậu lại. Họ biết bản tính Hoàng Vũ vốn nóng nảy như vậy thì ai cũng có thể đánh được cho dù là Tú Phong hay ai trong BOD đi chăng nữa. Tưởng rằng có thể ngăn được Hoàng Vũ nhưng Tú Phong lại đứng lên, dựa người vào tường, nhìn Hoàng Vũ nói một giọng khiêu khích:

“Bảo vệ bạn gái cậu thì mau về với nhau đi, đừng có ở lại đây làm phiền tôi!”

Hoàng Vũ điên lên như con thú bị thương, sức của Thiên Duy, Tùng Lâm, Bảo Nam khoẻ đến mấy không thể bằng cậu lúc tức giận. Cậu hất cả ba ra, lao đến túm áo Tú Phong. Nhưng Tú Phong không phản ứng lại, đôi mắt của cậu cũng loé sáng như muốn thiêu đốt Hoàng Vũ khiến Hoàng Vũ lại càng muốn bốc hỏa, cậu giơ tay định đâm cho Tú Phong một cái.

“Hoàng Vũ, Tú Phong, xin hai người dừng lại đi được không?” – Tiếng Hương Ly vang lên yếu ớt nhưng đã ngăn được cú đâm của Hoàng Vũ trước khi nó chạm vào mặt Tú Phong.

Hoàng Vũ quay lại Hương Ly đang khóc nức nở vì bất lực trước cảnh hai người bạn định đánh nhau như vậy. Ngọn lửa trong người cậu bị dập tắt lúc nào không hay, cậu bước tới đưa tay lên má lau nước mắt cho cô, giọng vẫn cộc cằn nhưng chứa đựng sự chân thành:

“Đừng có khóc nữa!”

Hương Ly nín khóc, gật đầu nhưng đôi mắt vẫn nhìn Tú Phong đầy đau buồn. Đáp lại cô chỉ là ánh mắt lạnh lẽo. Lần này không phải cô quên cậu mà là cậu quên cô rồi.

Đúng lúc đó cánh cửa mở. Tú Phong như con robot biến thành người, cậu quay phắt lại về phía Ngọc Thuỷ vừa được đưa ra. Cậu chạy tới chỗ một bác sĩ:

“Bác sĩ, em ấy thế nào rồi?”

“Chúng tôi muốn nói chuyện với bố mẹ cô bé.”

“Hãy nói cho tôi, tôi sẽ truyền đạt lại cho bố mẹ em ấy!”

“Ừm...” – Bác sĩ nhìn Tú Phong, thấy cậu khá quen liền gật đầu – “Vậy thì nghe đây, dù phẫu thuật thành công nhưng cô bé vẫn đang rất nguy kịch, để xem có tỉnh lại được không mới là vấn đề.”

Hương Ly thấy gương mặt Tú Phong hoảng sợ lo lắng nhìn Ngọc Thuỷ.

“Chúng tôi sẽ đưa cô ấy quay lại phòng bệnh, cậu hãy chăm lo cho cô bé đi.”

“Vâng!”

Tú Phong liền cùng mấy bác sĩ đẩy chiếc giường của Ngọc Thuỷ đi. Cứ thế đi...

“Tú Phong, đừng đi!” – Bỗng người con gái ấy gọi khiến cậu đứng sững lại.

Hương Ly cũng không biết vì sao mình lại gọi cậu nữa, cứ như một phản xạ vậy. Thấy cậu dừng lại, cô không nén được sự vui mừng, vội chạy về phía cậu. Nhưng Hoàng Vũ đã giữ chặt tay cô lại:

“Đừng có gọi cậu ta nữa, vô ích thôi!”

Hương Ly định giật tay ra nhưng Tú Phong không hề quay lại mà buông một lời lạnh lẽo:

“Phải, vô ích thôi!”

Rồi cậu cứ thế đi, lạnh lùng và tàn nhẫn...

“Tú Phong, cậu vẫn luôn đáng yêu như vậy!” – Cô bỗng mỉm cười.

Tú Phong hơi bất ngờ một lúc rồi cũng mỉm cười lại, nụ cười của cậu còn tươi hơn cô nữa. Cứ như cái ông leader lạnh lùng đã biến trở thành đứa trẻ vậy. Nụ cười của Tú Phong có sức quyến rũ lạ kỳ, liệu có cô gái nào đã được nhìn thấy cậu cười tươi thế này? Nụ cười đáng yêu sau mười năm vẫn dễ thương như thế, nó thể hiện con người thật của cậu, chỉ dùng vỏ bọc lạnh lùng để ngăn cách mọi người chứ chỉ cần được sưởi ấm, cậu lại đáng yêu, ấm áp, dễ thương.

“Nói thật đó hả?” – Cậu nhìn cô.

“Thật mà!”

“Không tin!”

“Sao lại không tin?” – Hương Ly xấu hổ, khen mà lại kêu không tin thì làm người ta mất mặt chết.

“Vì lúc cậu khen câu đó cậu còn làm cái gì nữa nhể?” – Giọng điệu Tú Phong rõ là hài hước và xảo quyệt.

“Làm gì là làm gì?” – Hương Ly “ngây thơ bò đeo nơ” đến tội nghiệp.

“Thế mà dám nói là nhớ ra rồi!”

Tú Phong bỗng cúi xuống đặt tay ra sau gáy Hương Ly và hôn một cái vào má cô!

Một giây...

Hai giây...

Hương Ly bất động hoàn toàn.

Tú Phong vẫn kề sát gần bên má mịn màng của cô đang nóng ran và đỏ dần lên, bỗng nhiên cậu lại bật cười thành tiếng:

“Dám cướp đi nụ hôn đầu của người ta thì phải trả đũa thôi!”

Rồi cậu đứng lên chạy ngay đi, miệng vẫn vang tiếng cười chẳng biết ngượng là gì. Còn Hương Ly, sau một hồi “lơ tơ mơ” thì đưa tay lên má, cô cảm thấy ấm áp khắp mặt.

Tú Phong sáng nay, và bây giờ, là hai con người khác nhau sao?

Bảo Nam vội lái sang chuyện khác:

“Hương Ly, mau đi khám mắt nhé!”

“Không...Tớ muốn về...”

Những người bạn không biết làm thế nào đành phải đưa cô ra xe.

Chiếc ô tô do Hoàng Vũ lái đưa họ trở về. Không khí thật im lặng và căng thẳng. Bỗng Hoàng Vũ dừng xe lại:

“Thiên Duy, Tùng Lâm, Bảo Nam, hai cậu ở nhà cùng một phố, tự về được không?”

Ba cậu thiếu niên lưỡng lự rồi gật đầu, xuống xe. Hoàng Vũ phóng xe vụt đi, không để họ kịp nhìn lại. Không hiểu vì sao ban nãy lái xe chậm như thế mà giờ Hoàng Vũ lái rất nhanh chẳng sợ cảnh sát hay đường sá đêm tối, tâm trạng cậu có vẻ đang rất tức giận chuyện gì đó. Hương Ly lặng lẽ nhìn cậu, cô không biết nói gì hơn, vì cô mà cậu mất công lái xe quá.

Họ đã về đến nhà Tú Bình. Hoàng Vũ lái xe vào bãi đỗ xe đằng sau nhà. Khi xe dừng lại, Hương Ly nói rất nhanh:

“Cám ơn cậu!”

Rồi cô vội vàng mở cửa xe nhảy xuống định chạy đi. Nhưng...

Hoàng Vũ đã nhanh hơn, cũng xuống xe và chạy tới ôm chặt lấy cô từ sau. Cả thân hình cao lớn dựa vào lưng cô, chiếc áo khoác đen khoác luôn cả người cô vào khiến cô cảm thấy ấm áp lạ. Vòng tay cậu giữ chặt lấy cô, hơi thở cậu phả lên cổ cô, xua đi cái giá rét trong đêm.

“Làm bạn gái tôi đi!”

Tiếng của Hoàng Vũ vang lên trong màn đêm yên lặng.

Hương Ly chết lặng sau lời nói ấy.

“Hoàng Vũ, cậu nói gì vậy?”

“Tôi thích cậu!” – Giọng nói ấy đầy quyết đoán.

“Có hiểu thế nào là “thích” không?” – Hương Ly nghiêm mặt.

“Là sao?”

“Cậu chỉ bắt chước người khác, và cho rằng đó là thích? Là yêu? Hãy nhớ, chúng ta là học sinh, không có cái gì gọi là thích hay bạn gái ở đây đâu, đừng mơ tưởng nữa!”

“Tôi không bắt chước ai, và cũng không mơ tưởng! Riêng cậu thì tôi thích thật, từ lâu lắm rồi!” – Hoàng Vũ cũng như biến thành người khác thật, cậu càng ôm chặt Hương Ly hơn.

“Lâu lắm rồi? Tôi chẳng gặp cậu lần nào mà cậu đòi thích tôi! Cậu là một thiên tài, học giỏi như vậy mà suy nghĩ vớ vẩn quá, mong cậu tỉnh ngộ và trở thành một học sinh tốt đi.”

Hương Ly lạnh lùng gỡ tay cậu ra, đi thẳng.

“Vậy cậu với Tú Phong thì sao?”

Cô đứng lại.

“Sáng nay cậu cũng ôm cậu ta, ban nãy cũng vậy, cậu còn khóc vì cậu ta, lúc nào cũng đi bên cạnh cậu ta, vậy cậu còn cấm tôi không được thích cậu à?”

Hương Ly lặng đi, rồi cắn môi:

“Tôi với cậu ấy chỉ là bạn, và tôi lo lắng cho cậu ấy. Tôi không thích cậu ấy!” – Ngừng một lát, cô nói tiếp – “Và cho dù là không thích, tôi thấy cậu ấy còn tốt hơn cậu.”

Cô nhanh chóng bước đi, bỏ lại Hoàng Vũ ở đằng sau. Sống mũi cô cay cay, sao cô có thể nói như thế chứ? Tú Phong đã tàn nhẫn rời bỏ cô, cô lại nói cậu tốt hơn Hoàng Vũ. Sao cứ đứng trước Hoàng Vũ, cô có cảm giác ghê sợ và muốn trốn tránh, dù sự thực đâu phải như thế...

Cậu thiếu niên vẫn đứng đó với chiếc áo khoác đen bay như đôi cánh ác quỷ. Bỗng cậu mỉm cười:

“Chưa biết ai tốt hơn ai đâu, cậu sẽ phải là của tôi!”

Rồi cậu lấy chiếc xe máy thượng hạng để ngay đó ban nãy vừa dùng để đến sinh nhật Tú Bình, phóng vụt đi trong đêm. Cậu giận lắm. Rất giận! Cậu sẽ không bao giờ để Hương Ly quên cậu, phũ phàng với cậu như vậy! Tại sao cô lại thế chứ? Tại sao?

Mãi lái xe quá nhanh, Hoàng Vũ không để ý có một người đang qua đường. Lúc để ý thì đã không kịp, cậu vội vàng bóp phanh nhưng cũng đủ để mũi xe đâm vào người đó.

“Á!!!” – Tiếng một cô gái hét lên.

2)Em là ai của anh?

Cô gái nằm sòng soài dưới đất, mãi mới lồm cồm bò dậy được, ôm chân quất âm lên:

“Thằng nào đêm hôm khuya khoắt đi đứng kiêu gì đâm vào bà đây??? Gãy xương rồi đây này!”

“Thằng này đây, đánh đá vừa chứ!” – Giọng nói lạnh lẽo vang lên trong màn đêm.

Cô gái giật mình quay lại, ánh đèn đường mờ mờ giúp cô nhìn rõ người vừa đâm cô là ai. Hoàng Vũ cũng nhìn thấy mặt cô gái đó, cậu đứng đưng và làm như không có chuyện gì xảy ra, bởi vì cô gái đó là...

“Hả? Sao lại là cậu?”

“Ngạc nhiên lắm à? Giờ tôi mới biết Hương Anh học giỏi ngoan ngoãn hoá ra còn biết đi chơi đêm và đánh đá vậy đấy.”

“Ai nói tôi đi chơi đêm?” – Hương Anh nổi quạu – “Tôi có đồ phải mua gấp nên chạy sang cửa hàng bách hoá đằng kia, đêm hôm còn phóng xe vèo vèo, may tôi chưa chết đấy! A đau quá...” – Hương Anh xuyết xoa ôm lấy chân đã chảy máu ròng ròng.

Hoàng Vũ nhìn cô, rồi nói:

“Lên xe đi!”

“Hả? Đi đâu?”

“Tôi đã gây ra tai nạn thì tôi phải chịu trách nhiệm chứ.”

“Thôi đi, tôi tự về cũng được, cậu thì chịu trách nhiệm cái gì?”

“Có lên không thì bảo?” – Hoàng Vũ quát mắt.

“Nhưng mà...bố mẹ tôi không cho đi...”

“Chẳng phải cậu đang ở nhà bạn học cho gần sao?”

“Sao cái gì cậu cũng biết thế?”

“Sao tôi lại không biết? Lên ngay trước khi tôi tóm cậu lên!”

Nghe Hoàng Vũ nạt, Hương Anh không biết làm thế nào đành phải ngồi lên. Chiếc xe này “tổ bố” quá đi, cô thì đâu có cao, thấp hơn cả Hương Ly kia. Chặt vật mãi cô mới leo được lên, nhưng nhìn xuống thì không dám, cứ như đang đứng bên mép vực ấy!

“Chiều ột cái xe máy cũng sợ à?” – Hoàng Vũ trêu.

“Sợ...sợ gì chứ? Làm gì có!”

“Thôi đi đừng có sĩ diện. Bám chặt vào!” – Hoàng Vũ khẽ mỉm cười rồi phóng vụt đi.

Hương Anh tí nữa thì bay ra khỏi xe, cô vội vàng bám chặt vào người Hoàng Vũ. Gió mạnh quá, cậu ta phóng bao nhiêu km/h vậy (nhiệm toán nặng)? Cả cái áo của cậu ta nữa, cứ phập phồng bay tạo ra gió mạnh hơn. Hai tay Hương Anh càng ôm chặt lấy Hoàng Vũ hơn.

Gió rất lạnh, nhưng khi ôm một ai đó đều có cảm giác ấm áp thì phải...

Hoàng Vũ nhanh chóng dừng lại trước một ngôi nhà hai tầng. Hương Anh ngẩng lên và không tránh khỏi ngạc nhiên. Hoàng Vũ nổi tiếng là một tay sát gái, lúc nào cũng “giết người không dao” thế tưởng rằng cũng phải giàu có thì mới có người theo đuổi chứ, dè gì ngôi nhà của cậu ta cực kỳ bình thường. Nhìn tổng quát ngôi nhà khá đẹp tường sơn đã hoen ố, cửa gỗ mục nát cả. Chắc là lâu ngày không sửa, không biết gia cảnh tên Hoàng Vũ này kiểu gì mà nhà cũng chả sửa thế này.

Hoàng Vũ mở cửa, dắt xe vào một góc nhà. Một người đàn bà trung niên, trông nhìn bà già hơn tuổi, gương mặt nhăn nheo khắc khổ chậm chạp bước ra. Hương Anh chắc mẩm đây là mẹ Hoàng Vũ vội cúi đầu chào:

“Cháu chào bác ạ!”

“Ừ chào cháu. Vũ, sao con về muộn thế?”

“Con xin lỗi, dì lại phần cơm cho con đấy à? Con đã nói không cần mà!”

Dì ư? Người đàn bà này là dì của Hoàng Vũ? Hương Anh ngạc nhiên hết sức, và càng ngạc nhiên hơn khi một Hoàng Vũ có thể xấc xược với cả thầy cô lại lễ phép và nhẹ nhàng đến như vậy với dì mình.

“Dì cứ nghĩ con đi sinh nhật nhanh rồi về luôn. Con có đói không cứ ăn đi.”

“Con không ăn nữa đâu, dì cứ cất đi ngày mai con ăn. À dì còn thuốc không, bạn con bị thương ở chân.”

“Thế à? Vậy thì để dì đi lấy cho. Con gái, cứ vào trong kia đi!” – Người dì hiền từ bảo Hương Anh như vậy rồi chậm chạp bước vào trong bếp, cái dáng người kia yếu ớt tưởng như muốn ngã vậy.

Hương Anh quay lại nhìn Hoàng Vũ, thấy cậu tự dưng cúi xuống lau lau cái gì đó, hình như là nước mắt...Nhưng cậu nhanh chóng ngẩng mặt lên và quay vào bên trong:

“Đi vào đây!”

Hương Anh đành phải đi theo cậu vào. Ngay tầng 1 cô đã không hài lòng lắm, hình như tầng 1 là chỗ ở của dì Hoàng Vũ nên có vẻ ngăn nắp gọn gàng nhưng tường thì vẫn bẩn, mạng nhện bám đầy. Cô quay lại nhìn người dì đang chậm chạp khệ nệ bê ấm thuốc thì cũng xót lòng, người phụ nữ ấy chắc làm việc rất vất vả nhưng sức yếu nên cứ chậm như thế, khó làm được việc gì.

Lên đến tầng 2 thì Hương Anh muốn xỉu luôn. Phòng của Hoàng Vũ giống như cái...nhà kho vậy, căn phòng không bé nhưng chất đầy đồ đạc nên cứ bé dần đi. Quần áo, sách vở,...xếp cao như núi, Hoàng Vũ học giỏi nhưng dường như cái khái niệm “dọn nhà” cậu không biết hay sao ấy. Độ bẩn thì khỏi nói đi, có vẻ chẳng bao giờ quét, tủ dính đầy bụi, sách vở cũ, đồ gỗ y như rằng bị mối mọt xơi tái. Hương Anh thực sự ngại khi phải bước vào căn phòng này, cô vốn sống sạch sẽ, gọn gàng tươm tất, dọn dẹp nhà cửa luôn là việc thường xuyên của cô, sao mà cô vào được nơi này kia chứ?

“Kìa con gái, vào đi cháu!” – Người dì vừa lúc đi lên, trườ mền gọi cô như vậy – “Bác mang thuốc cho cháu đây, vào bác xoa cho.”

“Vâng ạ.” – Vì nể người dì, Hương Anh đành phải bước vào và ngồi xuống chiếc giường cũ kỹ.

Người dì đặt ấm thuốc xuống rồi nhìn Hoàng Vũ:

“Trông người con bần thế, con mau đi tắm đi!”

“Vâng.” – Hoàng Vũ nghe lời quay đi liền, để lại Hương Anh cho dì.

Khi cậu đã đi xuống phòng tắm dưới nhà, người dì mới thở dài nhìn quanh phòng:

“Bữa bọn lảm phải không cháu? Bác xin lỗi...”

“Dạ không sao đâu ạ, tính Hoàng Vũ chắc chẳng quen dọn dẹp, thế này là được rồi ạ.” – Hương Anh đỡ lời.

“Cháu ngoan quá đi, nói thật là nhiều đứa con gái theo đuổi thằng Vũ cứ đòi về đây lắm nhưng lên phòng nó là thôi bỏ đi luôn.” – Vừa nói người dì vừa lấy thuốc đắp vào vết thương cho Hương Anh.

“Vậy ạ?”

“Chắc cháu là bạn thân của nó hả? Cháu có vẻ rất hiểu nó.”

“Chúng cháu chơi với nhau hồi nhỏ ạ, giờ vô tình gặp lại thôi.”

“Hoá ra là như thế, cảm ơn cháu đã làm bạn với Vũ. Cháu đừng nghĩ sai về nó nhé, nó thực tình không xấu tính như nhiều người nghĩ đâu.”

“Cháu không nghĩ xấu về cậu ấy đâu.” – Hương Anh đành phải nói dối một phen – “Cậu ấy rất lễ phép với bác mà, có người dì như bác thật tốt.”

“Tốt gì chứ, bác chỉ càng làm khổ nó thôi.”

“Dạ...?”

Giọng người dì nghẹn ngào:

“Khổ thân thằng bé, nó sinh ra đã không được thừa hưởng tình yêu của cha mẹ. Mẹ nó thương nó lắm, lúc nào cũng cưu mang nó, hồi đó bác ở dưới quê cũng chẳng lên thăm được nhưng mà nghe nói mẹ nó phát ốm vì thằng bé. Cái thằng bố của nó thì rượu chè be bét, rồi gáí gú có bao giờ để ý đến mẹ con nó đâu. Đùng một cái dì nhận được cái tin động trời là bố nó giết mẹ nó phải vào tù, cái thằng kh.ó.n nạn ấy nó mất tính người rồi hay sao mà giết cả vợ mình.”

Hương Anh bàng hoàng, giọng run run:

“Bố Hoàng Vũ...giết mẹ cậu ấy...?”

“Cháu không biết sao? Bác chẳng hiểu vì sao cái thằng khốn đó giết chị ấy nữa, lúc nghe được tin dữ bác vội vã bắt tàu chạy lên thì thấy có mấy người hàng xóm đang làm tang lễ cho chị, thằng bố thì bị bắt rồi, nhà nó sống riêng nên làm gì có ai đâu, ông bà nội ngoại cũng ở xa chưa về kịp. Có mỗi thằng bé chơ vơ trong nhà một mình, nó khóc gào lên gọi mẹ, bác chỉ biết ôm nó mà khóc thôi. Khốn khổ, thằng Vũ sinh ra đã lắm lì ít nói, nhưng ở bên mẹ nó là nó có thể vui, cười, vậy mà có mỗi người mẹ cũng ra đi, cuối cùng nó trở thành như thế đấy. Bố nó ngày xưa từng học giỏi cực kỳ nên nó hưởng gen học giỏi, nhưng nó chẳng thích học vì nó cho rằng cái máu đó là của bố nó. Nó chỉ thích ăn chơi, đập phá, nhà cửa dọn dẹp với nó thích dọn thì dọn không thì thôi.”

Hương Anh suýt thì mất bình tĩnh nhưng vẫn cố hỏi tiếp:

“Nhưng hồi cháu học cùng bạn ấy, bạn ấy cũng rất vui vẻ, chuyên tâm học hành đâu đến nỗi...”

“Lúc đó nó đã biết cái gì đâu!” – Người dì gay gắt.

“...”

“Lẽ ra bác không nên nói cho nó thì hơn, nhưng cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Mẹ nó mất, bố nó đi tù rồi thì bác đành phải nhận nuôi nó thôi, cái nhà này ngày xưa gia đình nó sống đầy chứ, hồi đó còn khá giả nhưng càng lúc kinh tế càng kém đi, bác thì bị bệnh đau lưng khổ lắm. Nhưng bác vẫn sống tốt với nó, thằng bé nhỏ nên không biết gì, chỉ là cho nó đi học thì nó càng nhận ra được nó thiếu vắng mẹ, lớp 1,2 vì nó bị bạn bè trêu không có mẹ ghê quá nên nó phải chuyển sang trường mấy cháu hồi lớp 3 đấy. Cũng may là các cháu quý nó, chơi thân với nó nên nó không cô đơn nữa. Vậy mà hồi nó lên cấp 2, trong lúc nó đang đau buồn vì việc có bạn nào đấy bị mù mắt ở trong viện, bố mẹ bạn ấy bị tai nạn (ý chỉ Hương Ly) thì bác tự dưng lại nói lại chuyện của nó. Chính bác là người đã biến nó thành thế này!” – Người dì nói không biết mệt, chỉ khóc.

Hương Anh bối rối, ôm lấy hai vai bà:

“Bác à, bác đừng khóc. Dẫu sao thì Hoàng Vũ vẫn rất yêu quý bác, bác xem, ngoài bác ra cậu ấy làm gì đối xử tốt với ai hơn thế nữa?”

“Bác biết, nhưng chính vì thế bác lại càng có lỗi với nó!” – Người dì lau nước mắt – “Thôi xin lỗi cháu, mất thời gian quá. Bác quần thuốc xong rồi, cháu đi được không?”

Hương Anh đứng dậy thử đi mấy bước:

“Dạ được rồi bác ạ! Cháu cảm ơn bác nhiều, giờ cháu về đây.”

“Về luôn à? Cứ ở lại đây chơi đi.”

“Không cần đâu ạ, cháu về luôn không muộn. Mai cháu còn phải đi học nữa.”

“Ừ cháu về đi. À mà cháu tên là gì nhỉ?”

“Cháu tên là Vũ Hương Anh.”

“Hương Anh, khi nào cháu thích, đến chơi với dì nhé!” – Người dì mỉm cười nhân hậu xưng “dì” với Hương Anh, bà thực sự có ấn tượng với cô nữ sinh trẻ này.

Hương Anh ngơ ra một lúc rồi mỉm cười:

“Vâng nhất định ạ!”

Cô đi ra cửa đúng lúc Hoàng Vũ cũng tắm xong. Lần đầu tiên cô thấy cậu không mặc chiếc áo khoác đen, trông cậu có vẻ hiền hơn hẳn.

“Về à?”

“Ừ cậu cứ vào ngủ đi, tớ bắt xe ôm về cũng được.”

“Giờ này làm gì còn xe ôm, để tôi đưa về!”

Hoàng Vũ liền lấy chìa khoá cạch cạch cái xe máy. Hương Anh bỗng lại gần cậu:

“Hoàng Vũ, dì cậu tốt thật đấy!”

Cậu ngưng lại một lúc rồi đáp:

“Dì nói gì với cậu à?”

“Không, chẳng nói gì đâu. Chỉ là...”

“Chỉ là sao?”

“Dì muốn tớ đến chơi với dì, được chứ?” – Hương Anh cười.

Hoàng Vũ im lặng, sau đó cậu đáp dừng dừng:

“Đó là việc của dì, cậu hỏi tôi làm gì chứ?”

“Nghĩa là đồng ý hả?”

“Lên xe đi!”

Hương Anh nhảy tót lên xe, có vẻ tâm trạng cô nàng vô cùng phấn khởi. Chiếc xe của Hoàng Vũ phóng đi trong đêm, gió lạnh thổi trên phố vắng, Hương Anh một lúc là xuýt xoa nhưng Hoàng Vũ thì cứ lạnh lùng thẳng tiến. Cậu mặc duy nhất chiếc áo phông trắng, nhưng chẳng biết lạnh là gì. Không khí im lặng đến khó chịu, chỉ có tiếng xe máy rồ ga.

“Hương Ly thế nào rồi vậy?” – Hương Anh lên tiếng phá tan sự im lặng.

“Thế nào là thế nào?”

“Sang bên đó cậu ấy học có tốt không?”

“Một người học tốt thì ở đâu chẳng học tốt.”

“È sai rồi, con người có thể phụ thuộc vào yếu tố môi trường nhiều lắm chứ, Sinh học 9 bảo vậy mà.”

“Đẹp cái miệng sắc mùi học hành của cậu đi.”

“Được rồi, sao cậu cứ phải nóng nảy thế nhỉ? Chắc là chẳng quan tâm gì đến Hương Ly đúng không? Thế này thì chắc mấy đứa lớp tôi nói đúng đấy, chúng nó bảo thấy Tú Phong có vẻ quan tâm Hương Ly hơn ấy chứ.” – Hương Anh đùa.

“Đừng có nhắc đến Tú Phong ở đây!” – Bỗng Hoàng Vũ quát một tiếng.

“Ồ tớ đùa thôi mà, có gì mà cáu?”

Hoàng Vũ không đáp, nhưng lửa giận vẫn cứ trào lên. Thực ra cậu vẫn luôn là người bạn thân của Tú Phong trong BOD, nhưng sự đổi thay đến khó hiểu của Tú Phong khiến cậu không thể tức giận hơn.

Bệnh viện chìm vào im ắng. Gió lạnh khẽ thổi, tiếng gió đập vào cửa kính tạo ra âm thanh kỳ quái.

“Tú Phong, các bác cảm ơn cháu đã lo lắng cho Ngọc Thủy, nhưng giờ muộn lắm rồi, cháu mau về đi kéo bố mẹ lo.”

“Không sao đâu ạ, cháu phải đợi đến khi em ấy tỉnh dậy.”

“Chắc nó tỉnh rồi nhưng lại ngủ ấy mà, đêm rồi ai lại thức. Cháu cứ về đi, mai đến.”

“Không cần đâu, hai bác nghỉ ngơi đi, cháu sẽ trông em ấy.”

22. Chương 3 .2

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.02

Tú Phong quay lại nhìn cô bé đang nằm trên giường. Trông cô bé thật xanh xao, mái tóc dài đẹp rối bù, gương mặt xinh đẹp trắng bệch đi, môi khô nhạt vì thiếu nước, liên tục phải truyền oxi và truyền nước. Thỉnh thoảng cô khẽ run vì lạnh, nhưng đôi mắt ấy vẫn nhắm. Nếu không có tiếng thở yếu ớt chắc người ta tưởng cô không tỉnh lại mất.

Trên cổ cô, chiếc vòng cổ rubi vẫn sáng lấp lánh. Ánh sáng của viên rubi chợt làm Tú Phong nhớ đến ánh mắt của ai kia...

Cậu nhớ lại những gì cậu đã làm hôm nay.

Thực sự chính cậu cũng không hiểu nổi, ban nãy người đến trước mặt cậu chính là Hương Ly, người ôm cậu, rồi níu kéo cậu cũng là Hương Ly – người bạn mà sáng nay đã nhớ ra cậu. Có rất nhiều ký ức cô không nhớ nhưng riêng cậu cô lại nhớ, lẽ ra đó phải là niềm vui để cậu lúc nào cũng mỉm cười khi gặp cô, nhưng hôm nay lúc đó cậu lại phũ phàng đuổi cô ra, thậm chí với người bạn cùng nhóm với mình mà cậu suýt nữa đánh

nhau một trận. Cứ như cậu và Tú Phong sáng nay là hai con người riêng biệt vậy. Trong lòng cậu bỗng dâng lên một nỗi hối hận, cậu muốn chạy về tới chỗ Hương Ly, nhưng...

...cậu không thể...

Bố mẹ của Ngọc Thuỷ quá mệt nên đã ngủ, cậu còn mệt hơn thế, nhưng cậu vẫn cứ thức và chờ đợi cô bé ấy, đợi cô tỉnh lại và mỉm cười: “Anh Tú Phong”.

Giọng nói trong trẻo của Ngọc Thuỷ vô tình đã khiến cậu thêm yêu thương cô bé.

Ngọc Thuỷ chỉ đơn giản là người bạn đơn thuần hay sao? Bạn mà khiến Tú Phong bỏ mặc những người bạn khác?

Ngọc Thuỷ, em là ai của anh vậy?

Tâm trí Tú Phong hỗn loạn, nhưng cậu không dám hỏi, chỉ biết nắm lấy tay Ngọc Thuỷ, nhìn cô bé mà đau lòng. Hôm nay cậu mới biết cô bé bị ung thư dạ dày, thảo nào cô luôn ho ra máu, luôn phải truyền nước,...Cái hôm Noel cô đứng là mạo hiểm, dám ra đường đi chơi Noel, nhưng cũng vì thế mà cậu gặp lại cô.

Đang suy nghĩ mông lung, chợt bàn tay nhỏ nhắn của Ngọc Thuỷ khẽ cử động. Tú Phong giật mình ngẩng lên, lay lay nhẹ cô. Cậu như vỡ oà cảm xúc khi cô từ từ mở mắt, đôi mắt Ngọc Thuỷ trong đêm sáng như những vì sao.

“Anh Tú Phong!” – Cô reo lên vui mừng khi gặp cậu.

“Suyt, để cho bố mẹ em ngủ.” – Dù nói thế nhưng Tú Phong thấy rất vui, cậu chỉ muốn hét lên nhưng không được đó thôi.

“Vâng...” – Cô bé cũng thì thào nhưng nụ cười cứ nở trên môi – “Em phẫu thuật xong rồi ạ?”

“Ừ xong rồi.”

“Có tốt không anh? Em không bị sao chứ?”

“Bị sao làm sao được? Em khoẻ lắm, nhanh chóng rồi sẽ ra viện.”

“Thật thế ạ? Vậy tốt quá, em không thích ở đây đâu. Ở đây vừa bức bí, chật chội lại làm phiền anh Tú Phong.”

“Không có, anh đâu có phiền. Dù là em ở trong viện hay ở đâu anh cũng sẽ chăm sóc em.” – Không hiểu vì sao Tú Phong có thể nói ra những lời đó.

Ngọc Thuỷ cảm động rưng rưng nước mắt, cô bé nắm chặt tay Tú Phong:

“Tú Phong, anh tốt quá! Chưa bao giờ em gặp ai tốt như anh. Sao anh tốt với em thế?”

Tú Phong bỗng mỉm cười dịu dàng:

“Bởi vì anh rất thích em!”

“Hả?” – Ngọc Thuỷ há hốc (chắc hiểu nhầm).

“Anh rất thích sự cố gắng của em, em là một cô bé mạnh mẽ, bệnh tật vẫn không từ bỏ cuộc sống, nhất là việc học. Em luôn toả sáng như viên rubi của em vậy đó.”

“Anh Tú Phong nói hay như nhà văn vậy?” – Ngọc Thuỷ đùa, nhưng mắt đã rơm rớm lệ.

“Hi chẳng biết nó tuôn ra từ lúc nào nữa, nhưng mà anh nói thật đó. Em để lại cho anh nhiều bài học.”

Ngọc Thuỷ mỉm cười:

“Có thật không?”

“Thật chứ!”

“Thật thì anh đồng ý với em một việc đi!”

“Việc gì anh cũng chiều tất.”

Ngọc Thuỷ cười lém lỉnh:

“Nếu đã học được bài học từ em thì ngay bây giờ về và làm bài tập đi, em biết chắc anh ngồi đây trông em nên chưa làm bài đúng không?”

“Hả? Em đuổi anh đấy à?”

“Không phải đuổi, chỉ là em muốn xem anh Tú Phong có nói đúng không thôi. Anh bảo em không từ bỏ việc học mà, vậy anh cũng không được từ bỏ việc học chứ.”

“Haizzz em nguy hiểm thế, anh thua.”

“Thua thì về đi!”

“Từ từ, làm gì mà vội.” – Tú Phong đành đứng lên, đi ra phía cửa với tâm trạng chẳng vui tí nào.

“Này!” – Bỗng Ngọc Thuỷ gọi.

“Hm?”

“Ngày mai ĐEDC nhé!”

“ĐEDC?”

“Quên rồi à? Bí mật riêng của chúng ta mà!” – Ngọc Thuỷ nháy mắt.

“À ừ, tí thì quên!” – Tú Phong cười nháy mắt lại.

“Bye nhé!”

“Bye.”

Ra khỏi bệnh viện, Tú Phong cứ như nở hoa khắp người, vừa đi vừa cười. Cô bé Ngọc Thuỷ này thật đáng yêu, lẽ ra phải đánh cho vì cái tội làm anh lo lắng nhưng không đánh được ấy chứ.

Nhưng thôi xong, giờ mà về cậu sẽ đối mặt với Hương Ly thế nào?

3) Người quan trọng

Về đến nhà đã là 1h đêm rồi, cả nhà Tú Phong đã đi ngủ hết. Phòng ốc gì mà tối om, khó nhìn chết đi được. Tú Phong nhẹ nhàng mở cửa rón rén đi vào nếu không lại ảnh hưởng đến ai. Nhưng rón rén chưa được mấy giây, đúng lúc ngẩng lên cậu suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Trời tối, căn phòng khách tối om, chỉ có cửa sổ mở với ánh trăng mờ ảo. Bên cửa sổ, có một cô gái đang ngồi. Mái tóc buông xoã bay trong gió, gương mặt cô hiện ra mờ mờ dưới ánh trăng đang bị gió lạnh và mây che khuất. Gió rít u ám đến rùng rợn. Tú Phong loạng choạng mấy bước vì quá giật mình, nhưng ngay lập tức đèn phòng khách đã bật lên. Cô gái đứng bên cửa sổ đó chính là Hương Ly chứ không phải ai khác, vậy mà cậu cứ tưởng...ma nữ.

“Sao lại đứng đây mà không đi ngủ thế? Mà không bật đèn à, cứ tưởng ma, hãi chết đi được!” – Tú Phong gắt, nhưng thực tình là kiếm cớ để nói chuyện.

Hương Ly nhìn cậu, cô không nói gì cả. Cô lạnh lùng quay đi nhìn về phía ánh trăng xa xôi đang mờ đi theo mây gió. Cô thực sự đang buồn vô cùng, con mắt cô lấp lánh những giọt lệ chực trào ra.

Tú Phong đứng lặng như tượng, tự dưng cậu giận. Cậu nói thế mà cô “bơ” cậu thì lại càng khiến cậu “sĩ diện” hơn, chẳng lẽ giờ lại mở miệng ra nói xin lỗi à? Lời xin lỗi ngàn vàng nói ra mà lại bị “bơ” lần nữa thì còn cái mo nào đây mặt không? Giận nhau à? Giận thì cứ giận đi!

Tú Phong kéo ghế ngồi phịch xuống cổ tình gây tiếng động, nhưng Hương Ly chẳng thèm quay lại. Cô như một hòn đá vậy, cảm lạnh chẳng nói gì. Không khí im lặng căng thẳng đến khó chịu. Nhưng Tú Phong không thể đứng lên được, lẽ nào cậu thua cô à? Cậu rút điện thoại ra.

“Ồ gọi gì đấy, may là điện thoại em để rung đó nhé!”

“Ngọc Thuỷ, em chưa ngủ à?” – Tú Phong cất giọng ngọt ngào nhưng thực ra là nói cho ai kia nghe.

“Đừng có lúc nào cũng tốt như thế, anh đã làm bài chưa đó?”

“Anh buồn ngủ lắm, chẳng có tâm trí mà làm đâu. Mà có làm thì đầu óc chỉ nhớ Ngọc Thủy thì làm gì.” – Tú Phong lại cố tình nói to, nhìn về phía Hương Ly vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nịnh hót! Nếu không làm là ngày mai em không cho ĐEDC đâu. Em nhờ người khác đấy!”

“Này nhé việc đó phải nhờ anh, em mà nhờ người khác anh giận em liền.” – Tú Phong vẫn cứ nói to lên.

“Be bé cái mồm đi chứ, lộ bí mật bây giờ.”

“Lộ kệ nó lộ, có ai thèm nghe đâu.” – Hết nói to chuyển sang bóng gió.

“Không ai thèm nghe cũng không được nói. Mau đi làm bài đi rồi ngủ, không ngày mai lại bị cô giáo gọi lên bảng đấy.”

“Làm gì mà dữ thế, hiền lành tí đi nào baby.” – Tú Phong kéo dài từ “baby”.

Và tất nhiên đáp lại cậu vẫn là gương mặt trơ như đá của Hương Ly. Mọi lời của cậu không đi vào tai cô hay sao ấy?

“Thôi đi sến chết à, đừng gọi em thế. Anh học đi, ngày mai đừng dậy muộn nhé. Em mệt rồi, phải đi ngủ đây.” – Tiếng cô bé cười đầu máy bên kia.

“Ừ ngủ ngoan đi bé con, chụt!” – Tú Phong hôn một cái vào điện thoại.

Cậu quay ra nhìn Hương Ly, tức sôi máu khi cô vẫn chẳng thèm nhìn cậu lấy một lần. Nếu là đứa con gái khác chắc phải nổi máu Hoạn Thư với cậu là cái chắc, nhưng trái tim cô làm bằng sắt hay sao vậy? Kể cả dù không Hoạn Thư đi chẳng nữa cũng phải tỏ ra khó chịu tí chứ nhỉ.

Trời đất, Tú Phong đang làm gì vậy chứ? Cậu lại dùng cái cách trời ơi đất hỡi này để mong cô chú ý đến mình? Sao cậu trẻ con hơn cả một đứa trẻ con thế không biết! Hừm hừm không chú ý thì cứ đứng đó đi, ghét không tả nổi! Tú Phong nhìn quanh thấy cái cặp sách chắc mấy ông bạn mang về hộ còn để trên ghế salon, cậu bực bội lôi sách vở ra đặt bịch xuống bàn. Tất nhiên là Hương Ly vẫn đứng trơ ra đó, chỉ có cậu mặt đỏ gay đỏ gắt vì giận, nhưng không biết làm thế nào ngoài việc im lặng và nhìn vào chỗ bài tập Toán. Gì chứ riêng học động đến là cậu hoa mắt chóng mặt rồi, đến cái bài đầu tiên là bài trắc nghiệm chỉ việc khoanh nhưng cậu cũng quay vòng vòng cái đầu, nhất là một cả tối nay giờ chỉ muốn ngủ, nhưng nếu ngủ thì Ngọc Thủy không chịu mất. Hay là làm linh tinh nhỉ? Ôi trời mai mà cô giáo gọi lên bảng cho cậu trứng ngỗng thì Ngọc Thủy nổi khùng là cái chắc. Con bé Ngọc Thủy này, em hại anh thế này đây!

Cậu buộc phải lên tiếng trước:

“Trắc nghiệm khỉ gì mà khó thế, đồ ai mà biết điền cái gì? Cái phương trình....này khó dã man” (Tú Phong học lớp 10 nhưng tác giả chưa học đến nên cái chỗ ... kia tùy mọi người thích điền cái gì thì điền hộ tác giả ^^)

Cậu đưa mắt cầu cứu Hương Ly nhưng cô không nhìn cậu. Cậu bực mình lôi giấy nháp ra tự giải, nhưng viết đến kín đặc tờ giấy, số chỉ chít chít vẫn không ra nổi đáp án trong khi phương trình thì rất ngắn gọn, thậm chí có thể xếp vào hàng nâng ột chút của lớp 9 còn đối với lớp 10 thì là mất muối. Hay là hỏi Ngọc Thủy nhỉ? Ngọc Thủy rất giỏi Toán, chỉ có Văn là không khá lắm thôi, nhưng mà hỏi thì bị cười chết. Lần đầu tiên Tú Phong rơi vào hoàn cảnh này, ghét kinh khủng!

“Trời ơi điên mất, A, B, C hay D đây hả trời???”

“B.” – Giọng nói lạnh tanh vang lên trong gió.

“Hả?” – Tú Phong kinh ngạc nhìn ra Hương Ly, cô không nhìn cậu nhưng đã trả lời sao. Vậy có nghĩa cậu khiến cô khó chịu rồi đây – “Tại sao lại là B?”

“Giải ra thì là B.” – Hỏi xoáy có đáp xoay liền.

“Vậy giải như thế nào?”

“Giải phương trình như thế nào thì giải như thế.” – Hương Ly vẫn lạnh tanh nhưng câu trả lời nào cũng khiến Tú Phong nổ đom đóm, cô thế mà “thâm” gớm.

“Giải phương trình là như thế nào?” – Nhưng cậu vẫn chẳng chịu bỏ cuộc.

“Cái đó học sinh lớp 10 chưa biết thì quá là dốt!” – Cậu trả lời thâm thúy và cực kỳ nguy hiểm hơn.

“Dốt từ bé rồi, giúp giùm cái đi!” – Tú Phong đúng là con đĩa bám dai.

Hương Ly không thể chịu nổi nữa, cô quay ra, giọng nghẹn ngào đi:

“Đúng, cậu luôn ngu dốt nên chẳng biết cái gì cả, chỉ biết làm tổn thương người khác rồi mặt dày trắng trợn như vậy! Nhưng tôi còn ngu dốt hơn là cứ đợi cậu ở dưới này, hết lần này đến lần khác sao tôi cứ đợi cậu một cách ngu ngốc như vậy chứ!”

Cô đi thật nhanh về phía cầu thang, nước mắt cứ ầng ậc. Tú Phong liền đứng lên chạy về phía cô, cậu nhanh chóng kéo tay cô lại quay về phía mình. Cô ngã vào lòng cậu, hai cánh tay cậu ôm chặt lấy cô, dựa đầu cô vào ngực mình. Cô cảm nhận được hơi ấm của cậu, và cả trái tim cậu đang đập liên hồi. Nhưng trái tim đó đập vì ai? Vì người khác đúng không? Cô vùng ra:

“Bỏ ra!”

Nhưng Tú Phong rất khỏe, cậu giữ chặt cô lại bằng hai cánh tay rắn chắc của mình. Cô đánh vào người cậu:

“Tại sao cậu phải làm như thế? Tại sao chứ? Tôi không cần cậu thương hại đâu, coi như tôi vẫn chưa nhớ ra cậu đi! Cậu đến với Ngọc Thuỷ của cậu ấy! Bỏ ra!”

“Hương Ly, cậu có biết Ngọc Thuỷ bị làm sao không?” – Tú Phong vẫn ôm lấy cô, nhưng giọng cậu đã có phần tức giận.

Cô giật mình, thôi vùng vẫy:

“Làm sao...?”

Cô chợt nhớ tới lời của cô y tá lúc ở bệnh viện: “Bệnh nhân Phạm Bích Ngọc Thuỷ, phòng bệnh số...Ung thư dạ dày...”. Cô tá hỏa, lắp bắp:

“Ung thư...dạ dày ư...?”

“Phải, em ấy chịu căn bệnh này từ nhỏ, những ngày đi học với em ấy chẳng bao giờ nhiều bằng những ngày ở bệnh viện. Em ấy luôn cố gắng chống lại bệnh tật, nhưng căn bệnh chẳng bao giờ buông tha em ấy cả. Lúc gọi điện báo tin đến là lúc em ấy bị ngắt vì xuất huyết dạ dày, nếu không phẫu thuật kịp em ấy có thể tử vong. Chính vì thế mà tin không ngồi yên được, thành ra nóng nảy với mọi người chứ tin đâu muốn như thế!” – Tú Phong gay gắt.

Hương Ly biết cậu đang trách mình, cô buồn rầu cúi xuống:

“Xin...” (Xin lỗi)

“Đừng có nói câu đó, cậu không có lỗi!” – Tú Phong ngăn ngay câu nói của cô lại.

Cô ngẩng lên nhìn cậu.

“Hương Ly, là tin đã quá lo lắng nên tin thành ra như thế, cậu không phải xin lỗi gì cả đâu.” – Cậu cất giọng nói dịu dàng (hơn cả Thiên Duy) rồi cúi xuống ôm chặt lấy cô hơn – “Ngọc Thuỷ là người bạn rất quan trọng với tin, và cậu cũng thế.”

Hương Ly ngỡ ngàng một hồi, rồi mỉm cười thay cho sự cảm động. Tú Phong đẩy nhẹ cô ra, cười:

“Ra đây giúp tin làm nốt chỗ bài này đi, muộn quá rồi!”

Nụ cười đó giống như một cơn gió thổi vào trái tim cô lúc nào không hay...

“Ủm ngồi đi, tin sẽ giảng cho.”

“Bài này như thế nào, giúp tớ giải lại đi.”

“Như thế này nhé, cậu lấy...”

“Thế là sao nhỉ?”

“Ngốc quá đấy!” – Hương Ly đánh vào đầu cậu một cái – “Lại còn muốn người ta viết cho cả đáp án chắc?”

“Thôi mà, làm gì dữ, cô giáo gì mà ghê quá.” – Tú Phong ôm đầu kêu oai oái.

Giữa đêm khuya, căn phòng tràn ngập niềm vui xen lẫn tiếng cười, dù không cười to nhưng đủ thấy trong lòng họ rất vui. Họ vui quá nên không để ý bên ngoài cửa sổ ở phía xa kia, một người con trai mặc áo phông trắng đang ngồi trên chiếc xe máy nhìn họ bằng ánh mắt tức giận xen lẫn buồn rầu.

“Cậu chỉ để một người ôm cậu thôi sao?”

Giọng nói ấy như dao cứa vào làn gió đang thổi lạnh buốt đêm đông.

“Chào buổi sáng mọi người!” – Kiều Diễm bước vào lớp đồng đà đồng đành, tay vẫn còn cầm gương để xem cái mắt to tròn vừa đeo kính áp tròng của cô ta.

“Ồ chào.” – Giọng cả lớp cứ như cơm nguội.

“Này sao mọi người ỉu xiu như bánh đa thiêu thế?” – Kiều Diễm vốn chẳng thích lớp mình như vậy liền ngưng nguẩy, bỏ cái gương ra thì ngỡ ngàng khi thấy trước mắt mình toàn con trai, con gái lớp đâu hết rồi?

Một thằng con trai đáp:

“Haizzz sáng nào cũng như thế này thì lại chả ỉu xiu.” – Cậu ta nhìn xuống cuối lớp.

Kiều Diễm nhìn xuống cuối lớp – vị trí mà BOD hay ngồi, thấy Bảo Nam, Thiên Duy, Tùng Lâm ngồi quây vào nhau chơi cờ caro, Tú Phong chưa đến, còn Hoàng Vũ thì chễm chệ trên một cái bàn, hơn chục đứa con gái của lớp “bu” vào cậu như ruồi.

“Hôm nay Devil dễ tính quá, có thật là đái bọn tớ đi chơi không đấy?”

“Cậu phải boá hết đó nhá.”

“Eo ôi Devil đẹp trai, tài giỏi lại ga-lăng nữa.”

Hoàng Vũ hai tay quàng vai vài đứa con gái liền, cười:

“Yên tâm đi miễn là không phản bội thằng này thì muốn đi đâu cũng được, boá hết!”

“Làm sao phản bội chứ? Devil là nhất mà!”

“Chỉ có Devil mới đối xử tốt với bọn tớ.”

“Xem ba thằng kia kìa, rồi rãi lại đi ngồi chơi cờ caro.”

“Cái thằng Prince lạnh lùng chết đi được, tớ ghét.”

“Devil là ác quỷ giết người bằng vẻ đẹp trai và đáng yêu đến chết thôi!” – Bọn con gái nịnh đủ thứ trên trời dưới bể.

Kiều Diễm nóng hết mặt mày, đi tới quát âm lên:

“Này chúng mày biết đây là đâu không, thầy cô đi trực tuần ra xéo thịt chúng mày hết! Cứ thấy giai đẹp lắm tiền là bu cả lũ vào, chúng mày chẳng như tao đây này, tao có đi với thằng nào đâu.”

“Gớm mày không đi với thằng nào nhưng suốt ngày trang điểm thế cho ai ngắm?” – Con lớp trưởng cậy Hoàng Vũ nên không sợ Kiều Diễm, hất hàm.

“Mày dám...” – Kiều Diễm suýt nữa cho con bạn một cái tát nhưng nhìn ánh mắt sắc nhọn của Hoàng Vũ thì không dám – “Ừ thì tao vớ vẩn, nhưng chúng mày học tập Hương Ly đi, vừa học giỏi, vừa xinh đẹp lại chả bao giờ đua đòi như bọn mày.”

“Hương Ly là cái thá gì? Chả lẽ chúng tao phải mù mắt như nó à? Ồi xem kìa, Kiều Diễm nhà ta bắt đầu giả bộ ngoan ngoãn yêu quý bạn mới rồi cơ đấy.”

“Chúng mày, chúng mày...Tao đâu có yêu quý nó, nhưng tao nói sự thật thôi. Hoàng Vũ, cậu thích Hương Ly còn gì?”

“Ai nói thế vậy?” – Hoàng Vũ cười nhạt.

“Phải, ai nói thế? Hoàng Vũ là của bọn tao, cậu ấy thương con bé ấy bị bắt nạt bên trường H. nên cho sang đây đây.” – Tụi con gái bên Hoàng Vũ đứng túm tụm gần cậu, áp đảo Kiều Diễm.

Kiều Diễm tức điên:

“Hoàng Vũ mà như thế á? Cậu ta chả bao giờ thương ai đâu!”

“Nhưng cậu ấy thương bọn tao, phải không Vũ nhỉ?” – Lũ con gái sà vào cậu.

Cậu ôm lấy vài đứa, nhếch mép cười với Kiều Diễm:

“Đúng thế đấy!”

Kiều Diễm tức đến bốc hỏa, cô rất ghét cái thằng bạn đào hoa này, đang định nói vài câu thì có tiếng:

“Chuyện gì dưới đó vậy?”

Cả lũ nhìn lên phía trên, Hương Ly và Tú Phong bước vào đang ngạc nhiên nhìn. Ngay lập tức trong hàng chục người, mắt Hương Ly chạm mắt Hoàng Vũ. Những tưởng có một tia lửa đi qua thiêu đốt đến đốn đau. Hoàng Vũ thấy vậy liền cười – cười một nụ cười bí hiểm rồi ôm mấy đứa con gái chặt hơn, như thể muốn Hương Ly phải nhìn thấy. Quả nhiên Hương Ly quay ngay mặt đi, nhưng chính điều đó khiến nụ cười trên môi Hoàng Vũ lại càng cong lên.

“Chúng ta vào chỗ đi!” – Hương Ly giục Tú Phong.

Hai người cùng đi vào chỗ ngồi. Kiều Diễm cũng đi theo. Tú Phong nói:

“Diễm, tôi ngồi cạnh Ly một lát, tôi cần cậu ấy giảng bài nốt.”

“Ồi trời được thôi, Prince cũng thích học cơ đấy!” – Kiều Diễm kêu to lên.

Cả lớp thấy vậy thì trở mắt, con trai chạy đến, con gái cũng bỏ luôn Hoàng Vũ để quây vào bàn Hương Ly xem Tú Phong học bài. Lớp đông nên xô xô đẩy đẩy, chiếc điện thoại trong túi Tú Phong rơi xuống đất lúc nào không hay, tiếng người át cả tiếng điện thoại rơi nên cậu không hề biết gì.

Chỉ có một người biết...

Chiếc điện thoại đó được cầm lên, dò vào mục “Số vừa gọi” và bấm ngay dãy số đầu tiên trong danh sách. Điện thoại vừa kết nối lập tức tắt ngay đi, để lại máy bên kia một cuộc gọi nhỡ...

Ngay mấy phút sau điện thoại Tú Phong đổ chuông. Tiếng chuông “Nokia tune” so với tiếng người ồn ào thì bị át đi liền, không ai nghe thấy gì cả. Nhưng nó vẫn rung, rung cả cái bàn phía sau Tú Phong ngồi. Một thằng bạn đang đứng cạnh cái bàn đó thấy điện thoại rung thì tò mò nhòm vào. Cái tên “Ngọc Thủy” lạ hoắc khiến cậu ta đâm nghi ngờ, lén cầm lên:

“Alo anh Tú Phong, anh gọi em rồi tắt ngay đi là sao vậy?”

Cậu bạn sững người vì giọng con gái trong trẻo vang lên, cậu ta có vẻ đoán ra được điều gì. Cậu ta liền ngọt giọng, giả vờ là Tú Phong:

“Ừ anh xin lỗi, anh gọi nhầm.”

“Hi hi không sao, nhưng nhớ chiều nay ĐỀC đó nhé!”

“ĐỀC là gì vậy em?”

“Anh đùa đó à, sao quên nhanh thế?”

“Dạo này anh hơi bị đãng trí...”

“Anh mà đăng trí! ĐẾC là “Dẫn Em Đi Chơi” chứ còn cái gì nữa, đăng trí quá!”

Thằng bạn ngay lập tức tắt điện thoại đi, kêu ầm lên:

“CẢ LỚP ƠI TIN ĐỘNG TRỜI, PRINCE CÓ BẠN GÁI NÀY!!!”

Ai nấy đang mải học bài cùng Hương Ly thì giật mình quay phắt lại về phía thằng bạn kia. Tú Phong quay lại, thấy thằng bạn đang cầm điện thoại của mình thì giật thót:

“Tiến, sao mày cầm điện thoại của tao?”

“Ồ hô hô hô có một em vừa gọi đến cho Prince nhà mình và nói “dẫn em đi chơi” kia đây, tin hot, tin hot 100 độ luôn chúng mày ơi!” – Thằng bạn tên Tiến vẫn cứ hét lên.

Tú Phong nóng bừng mặt, lao đến phía Tiến:

“Trả điện thoại cho tao!”

Tiến không kịp chạy, bị Tú Phong giật lại điện thoại và còn giữ cả tay chân lại, kêu đau ầm lên. Nhưng Tú Phong đã nhanh chóng dừng lại vì cả lớp đang nhìn cậu bằng ánh mắt “không tin chuyện gì vừa xảy ra”. Cả Hương Ly, Kiều Diễm cũng nhìn cậu, đặc biệt là Hương Ly với ánh mắt buồn thắm.

Có tiếng mấy đứa con gái lớp bên:

“Chúng mày nghe thấy gì không? Prince có...bạn gái...?”

“Mau báo tin này cho cả trường biết!”

23. Chương 3 .3

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.03

4)Thích một ai đó

Tin Tú Phong có bạn gái lập tức bùng nổ khắp mọi hang cùng ngõ hẻm trong trường B. chỉ vì truyền từ miệng này sang miệng khác. Từ con trai đến con gái, giáo viên đến...bảo vệ, lao công đều ngỡ ngàng trước cái tin này. Nhưng giáo viên hay bảo vệ, lao công đều biết cái tiếng BOD nên đều làm ngơ, chỉ có học sinh thì phát điên, nhất là học sinh nữ. Thằng bạn Tiến bỗng dưng nổi như cồn vì được săn đón trong giờ ra chơi:

“Này, tin đó có thật không vậy?”

“Thật chứ sao? Tao nghe điện thoại của Prince mà!”

“Trời ơi tao điên lên mất!”

“Đứa con gái đó là ai vậy? Tao mà biết tao sẽ xé xác nó ra!”

“Nó là ai mà có thể trở thành bạn gái của Prince chứ?”

“Hoàng tử là của tụi tao!”

“Phải, hoàng tử có bao giờ thích con gái lạ đâu, hoàng tử sẽ không bao giờ là của ai khác!”

“Hoàng tử mà thích đứa con gái khác thật thì tao cũng sẽ bám vằm cậu ta...”

“Im!!!” – Mấy đứa con gái khác bỗng hét lên.

Đứa con gái vừa nói ra câu đó cũng im bật khi thấy Tú Phong từ xa đang đi tới. Gương mặt cậu lạnh lùng và ánh mắt sắc nhọn như dao khiến ai cũng khiếp sợ. Đứa con gái vội nấp ngay đằng sau người bạn để tránh

ánh mắt hình viên đạn đó, những đứa khác cũng đứng như trời trồng run sợ vì Tú Phong lừ lừ đi tới. Còn Tiến thì chuẩn ngay lập tức, chính cậu ta cũng hãi gương mặt đó của Tú Phong. Nhưng Tú Phong không làm gì cả, chỉ đi thật nhanh qua lũ con gái đó sau khi đã tặng họ ánh mắt giết người của mình. Mọi người lại bắt đầu bàn tán, học sinh đổ đến nhìn cậu lại đông, cậu có thể nghe rõ những lời xì xào cay nghiệt.

Hương Ly ngồi với Kiều Diễm dưới gốc cây, có vẻ như trong lớp có mỗi cô bạn đồng danh này lại thân với cô. Dù Kiều Diễm điệu đà, kiêu ngạo nhưng cô bạn này có rất nhiều điểm tương đồng với Hương Ly nên vẫn lấy được thiện cảm với Hương Ly.

“Này sao cậu thần thờ thế?” – Kiều Diễm đập vai Hương Ly.

“Hả? Không sao...”

“Đang nhìn Prince đó hả?”

“Làm gì có!”

“Thôi đi, con gái đứa nào chẳng thích Prince chứ, cậu có thích cũng chẳng sao đâu. Cậu ta có bạn gái thì đúng là cái tin sét đánh rồi.”

“Thích cái gì, tớ không thích!” – Hương Ly giãy nảy.

“À quên mất, cậu là bạn gái Hoàng Vũ mà.” – Kiều Diễm trêu cô.

Nhưng không ngờ lời trêu đùa đó vẫn lọt vào tai cậu thiếu niên mặc áo khoác đen đang đi tới.

“Cậu ấy thích Tú Phong đó, đừng có cho tôi vào!”

“Hả? Devil, sao cậu...” – Kiều Diễm trở mặt.

“Sao? Có gì đáng ngạc nhiên đâu, sống cùng nhà, đêm tối lại còn ôm nhau, ngồi cười với nhau, chẳng thích thì là cái gì.” – Hoàng Vũ thờ ơ đi qua, nhưng ánh mắt thì vô cùng cay nghiệt.

Hương Ly tức giận đứng lên:

“Hoàng Vũ, cậu cố tình phải không?”

“Cố tình cái gì chứ?” – Hoàng Vũ lạnh nhạt như không nghe thấy gì.

Hương Ly tự dưng mỉm cười:

“Chẳng phải cậu nói thích tôi sao, nhưng tôi không thích cậu nên cậu cố tình bày đặt việc tôi thích Tú Phong chứ gì? Cậu đúng là đáng thương đấy Hoàng Vũ, bao nhiêu em không thích lại thích tôi.”

“Hương Ly, cậu...” – Hoàng Vũ sa sầm mặt lại.

“Để tôi đoán nhé, cậu gọi điện cho Ngọc Thủy rồi lại tắt đi để em ấy gọi lại cho Tú Phong, thế là Tiến nghe được và lan truyền tin đồn, để cho Tú Phong có bạn gái, thế là tha hồ được thích tôi chứ gì.” – Hương Ly cười, nụ cười tự dưng trở nên đáng sợ.

Kiều Diễm sợ tái mặt khi nhìn thấy gương mặt của Hoàng Vũ lúc này. Ánh mắt cậu hằn lên những tia lửa, hai tay cậu nắm thành nắm đấm, cậu nghiến răng cố kìm cơn tức giận nhưng khó có thể kìm được. Chỉ có Hương Ly vẫn nhìn cậu với nụ cười khinh thường. Kiều Diễm vội vàng bỏ chạy ra chỗ Thiên Duy vừa đi từ lớp xuống:

“Angel, xảy ra chuyện không hay rồi!”

“Tránh ra, cậu lúc nào cũng bám người ta như đĩa vậy.” – Thiên Duy khó chịu.

“Ai thèm bám cậu, Hoàng Vũ, à nhầm, Devil lại nổi khùng với Hương Ly kìa!” – Kiều Diễm chẳng ưa gì cái việc cứ phải gọi biệt danh mấy tên BOD này.

“Cái gì?”

Thiên Duy nhìn về phía Kiều Diễm chỉ, cậu hốt hoảng vội vàng chạy tới chỗ Hương Ly và Hoàng Vũ:

“Xảy ra chuyện gì đó? Vũ, đừng có như thế chứ!” – Cậu giữ tay Hoàng Vũ lại dù Hoàng Vũ vẫn đứng đó chưa làm gì, nhưng cậu biết với bản tính nóng nảy thì Hoàng Vũ sẽ nổi điên với Hương Ly.

Hoàng Vũ nghiêng chặt răng, bỗng cậu đẩy mạnh Thiên Duy ra lao về phía Hương Ly. Cô nhắm mắt chờ đợi điều gì sẽ xảy ra, nhưng cô không trốn tránh điều đó, dù là bị đánh, bị mắng, hay là một nụ hôn thay cho sự tức giận...

Nhưng không có chuyện gì xảy ra cả.

Hương Ly mở mắt, thấy Hoàng Vũ đang đứng sát vào mình. Cô có thể nhìn thấy đôi mắt cậu đang hừng hực tia lửa, cậu đang cố kìm cơn tức giận của mình để đối mặt với cô. À không, cậu có bao giờ nhìn thẳng vào mắt cô đâu, đôi mắt đó không nhìn cô mà nhìn vào nơi đâu đó rất tuyệt vọng. Hình như, đôi mắt ấy hơi ngấn lệ...

Bỗng Hoàng Vũ gần giọng:

“Hãy nhớ, cậu là của tôi!”

Rồi cậu bỏ đi. Tự nhiên Hương Ly thấy rung mình. Thiên Duy và Kiều Diễm chẳng biết nói gì ngoài việc nhìn cô. Họ cảm thấy lo lắng vì cô đã làm Hoàng Vũ tức giận như vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì đây...?

Trống hết giờ ra chơi. Vào tiết, cả lớp vẫn bàn tán về chuyện của Tú Phong. Nhưng Hương Ly không còn để ý đến cậu nữa, vì lúc này BOD thiếu mất một người...

Trường H, lớp 10A.

“Chết rồi chúng mày ơi, tí nữa phải đi nộp cái tranh dự thi này rồi nhưng không có cái dây treo.”

“Xuống xin cô một cái đi!”

“Bọn lớp khác nó lấy hết rồi còn đâu. Hay đi mua nhỉ, ngoài cổng trường có nhiều lắm.”

“Bảo vệ có cho ra không đã.”

“Yên tâm tiết này không quan trọng, vả lại bác bảo vệ trường mình hiền khô à. Hương Anh, cậu đi đi.”

“Hả? Tổ phải đi à?”

“Chứ còn ai nữa, nhanh nhẹn thì chạy lẹ đi!”

Hương Anh nhìn bức tranh dự thi của lớp mình thì đành phải chạy đi, vì việc chung của tập thể mà. Nhờ đôi chân nhanh nhẹn, cô đã mua rất nhanh chóng dây cho lớp mình. Nhưng lúc định chạy về trường thì...

Hình như ở đằng kia, dưới gốc cây phía trước cổng trường B. có người đang ngồi thì phải. Hương Anh đeo kính vào. Người đó ngồi hơi xa nhưng chiếc áo khoác đen và dáng người cao lớn đã giúp cô nhận ra. Linh cảm điều gì đó, cô vội chạy về phía cậu:

“Hoàng Vũ, đang giờ học sao cậu lại ngồi đây?”

Hoàng Vũ không nói gì cả, chỉ cúi gầm mặt xuống im lặng. Hương Anh liền quỳ xuống thấp để nhìn cậu cho rõ, thì thấy đôi mắt cậu đỏ hoe đang cố kìm những giọt nước mắt. Có tiếng nấc nghẹn vang lên trong cổ cậu.

Hương Anh hốt hoảng, lay lay hai vai Hoàng Vũ:

“Cậu làm sao thế? Hoàng Vũ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Câu hỏi của Hương Anh như làm bật tuôn cảm xúc vẫn đang nghẹn lại trong lòng Hoàng Vũ, cậu bỗng ôm chặt lấy cô, ghì cảm mình vào vai cô, những giọt nước mắt bỗng dưng rơi trên chiếc áo trắng tinh của cô.

“Tôi chưa bao giờ được yêu thương, và chẳng bao giờ được nhận tình yêu của ai khác cả!”

Lời nói đó như đâm thẳng vào trái tim Hương Anh, cô nhớ lại những gì mà người dì Hoàng Vũ nói hôm qua, càng cảm thấy xót xa hơn. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

“Hoàng Vũ, đừng như vậy, nói cho tớ chuyện gì xem nào. Tớ sẽ giúp cậu, hãy bình tĩnh đi nào.” – Cô vỗ vai cậu.

Cậu nói chân thành ấy tự dưng biến nỗi đau trong Hoàng Vũ thành nỗi hận. Cậu tự dưng mỉm một nụ cười ác độc rồi lại khóc tiếp, nhưng lần này những giọt nước mắt không còn thật nữa:

“Tôi đã lầm, tôi đã lầm khi thân với Tú Phong!”

“Hả? Tú Phong đã làm gì cậu vậy?”

Hoàng Vũ đẩy Hương Anh ra, đầm đìa nước mắt nhìn cô:

“Tôi thân với Tú Phong vì cậu ấy đề nghị, tôi thích cậu ấy, tôi chỉ cần cậu ấy chứ tôi không muốn thân với Tú Phong. Tú Phong đã cướp cậu ấy của tôi!”

“Cậu ấy? Cậu ấy là ai? Hương Ly ư?”

“Phải, đó là người con gái duy nhất trong tim tôi!”

Hoàng Vũ tuyên bố thẳng thừng khiến Hương Anh tự dưng có cảm giác nhói ở đâu đó trong tim.

“Tú Phong cướp Hương Ly là sao?”

“Hai người đó sống chung nhà với nhau!”

“Cái gì?”

“Gã cha Hương Ly đã bán cậu ấy cho bố của Tú Phong, và hai người đó sống chung một nhà. Hương Ly bị cậu ta làm mê hoặc, chẳng hiểu cậu ta có cái gì mà đêm hôm còn ôm nhau, ngồi học với nhau, tình cảm với nhau. Nhưng Tú Phong là kẻ lừa dối, cậu ta đã có bạn gái, nhưng cậu ta vẫn đang lừa Hương Ly. Cậu ta làm thế để chống lại tôi. Phải, cậu ta có tất cả mà, có gia đình, nhà giàu, bạn bè, đẹp trai, tài năng và ai cũng yêu thương cậu ta nên cậu ta lừa ai chẳng được. Cậu ta hoàn toàn không lạnh lùng như thế.” – Hoàng Vũ vẫn trào nước mắt nhưng trong lòng thì nở nụ cười độc ác.

“Không, không phải. Tú Phong không phải con người như vậy...Hương Ly sẽ không thích cậu ta đâu.” – Hương Anh bàng hoàng.

“Hương Ly thích cậu ta!” – Hoàng Vũ hét lên như muốn khẳng định – “Chính mắt tôi nhìn thấy khi cậu ta đi với bạn gái, Hương Ly còn níu kéo cậu ta. Hương Ly luôn chỉ quan tâm cậu ta, ở đâu cũng nhìn cậu ta bằng ánh mắt dịu dàng nhất. Nhưng cậu ta đã lừa Hương Ly, tôi thấy có đứa con gái gọi đến cho cậu ta, đứa con gái đó là đứa mà cậu ta có thể bỏ học để đi theo. Tôi đã tận mắt thấy mà Hương Ly không tin!”

“Tú Phong...” – Hương Anh không kìm được tức giận khi tin vào lời Hoàng Vũ.

“Tôi chẳng thể làm gì được, dù tôi có hàng nghìn đứa con gái vây quanh nhưng tôi chỉ thích Hương Ly thôi. Vậy mà tôi không thắng được Tú Phong. Tôi cũng chẳng được Hương Ly yêu mến như Thiên Duy, Tùng Lâm, Bảo Nam. Tôi sinh ra đã bị người ta khinh rẻ, ghét bỏ rồi. Thà tôi chết đi cho xong!” – Hoàng Vũ đứng dậy định lao ra đường đang nhiều xe cộ đi lại.

“Đừng, tớ tin cậu mà!” – Hương Anh kéo tay Hoàng Vũ lại.

“Cậu nói gì?” – Hoàng Vũ quay lại.

“Tớ không ngờ Tú Phong lại là con người như vậy, tớ phải bảo vệ Hương Ly, tớ sẽ không để cho cậu phải thiệt thòi đâu.”

“Hương Anh, cậu nói thật đấy chứ?”

“Thật! Hoàng Vũ, dù cho cậu thay đổi như thế nào thì cậu vẫn là bạn của tớ ngày xưa, tớ tin cậu.”

Hoàng Vũ mỉm cười, nắm chặt tay Hương Anh:

“Hương Anh, cậu đúng là bạn tốt!”

“Đừng nói vậy, Hoàng Vũ. Cậu muốn tớ giúp gì, tớ cũng sẽ đồng ý.”

“Thật sao?”

“Ừ!”

“Vậy thì giúp tớ việc này đi...” – Hoàng Vũ ghé sát tai Hương Anh.

Hương Anh nghe xong, mỉm cười:

“Tưởng gì, dễ thôi. Tan học nhé?”

“OK, phải làm được đấy.”

“Tin tớ đi, tớ hơi bị giỏi việc này!”

“Tin chứ, cậu đã tin tớ mà.”

“Ừ, tớ tin cậu!” – Hương Anh nói rồi chạy ngay về trường.

Cô không nhìn thấy Hoàng Vũ đưa tay quệt sạch nước mắt rồi cười bí hiểm:

“Tổn tí nước mắt nhưng cũng lừa được một đứa con gái ngây thơ. Hương Anh, cậu thật ngốc khi tin tôi đấy!”

Hoàng Vũ quay trở lại trường. Cậu bé ngày xưa đã không còn nữa đâu...

Ngay lúc đó, trên lớp 10E trường B. cô giáo vào muộn nên lớp vẫn đang chơi. Bỗng điện thoại Tú Phong rung, cậu lập tức chạy ra ngoài nghe để cả lớp khỏi dị nghị:

“Anh Tú Phong, có chuyện gì vậy...?” – Giọng Ngọc Thuỷ run sợ bên máy kia.

“Em đừng sợ, không có chuyện gì đâu. Nhưng sao em lại gọi anh đúng lúc ấy?”

“Anh gọi em trước mà?”

“Anh gọi em lúc nào chứ?”

“Anh, rốt cuộc là có chuyện gì? Em không hiểu gì cả, em sợ lắm, không có chuyện gì đấy chứ anh?” – Ngọc Thuỷ như sắp khóc.

Tú Phong cắn môi, chính cậu còn chẳng hiểu chuyện gì kia mà. Nhưng việc đầu tiên không phải là hiểu chuyện gì mà phải an ủi Ngọc Thuỷ đã:

“Không có chuyện gì đâu, em đừng sợ như thế! Chốc nữa anh sẽ đến chỗ em, em đang ở một mình à?”

“Bố mẹ em có việc bận đi hết rồi, có cô y tá ngồi với em nhưng lại vừa đi ra. Em sợ ở đây một mình lắm, em muốn ra ngoài. Anh đến đây đi.”

“Anh đang đi học, lại trốn buổi nữa à?”

“Ấy không được, nếu đi học thì ngồi học nốt đi! Anh mà trốn học nữa em tẩy chay anh liền.”

“Được rồi, anh đi học đây, chốc nữa anh sẽ đến. Ngoan đi, có gì gọi bác sĩ nhé!”

“Vâng.”

Tú Phong cười ngay được, cậu bước vào lớp với gương mặt tươi rói khiến đứa nào đứa nấy tin sái cổ cái tin của thằng bạn Tiến kia. Nhưng chẳng ai dám làm gì, chỉ lẳng lặng ngồi học. Cô giáo ngạc nhiên vì hôm nay BOD đều học ngoan, nhất là Tú Phong nghe giảng chăm chú.

Cuối cùng thì cũng tan học, Tú Phong nhanh chóng thu dọn sách vở đi nhanh ra phía cổng trường. Bỗng có tiếng gọi:

“Tú Phong, cậu đi đâu à?”

Tú Phong quay lại. Cô bạn ấy đang đứng đằng sau cậu, nhìn cậu với ánh mắt dịu dàng thân thương.

“Tớ phải đi, cậu về bảo với chị Lan tớ không ăn đâu, khỏi phần cơm.” – Cậu cười đáp lại.

“Ừ được rồi!” – Hương Ly mỉm cười rồi bước đi.

Bỗng Tú Phong giữ tay cô lại:

“Cậu có tin không?”

“Hử? Tin gì?”

“Có tin lời thằng Tiến nói không?”

“Vậy Ngọc Thuỷ là bạn gái cậu à?”

“Không, tất nhiên là không rồi!”

“Thế thì sao tớ phải tin nhỉ? Tớ rất quý bé Thuỷ đó, cứ yên tâm rằng nếu như tớ là con trai thì tớ sẽ giành em ấy trước khi cậu nhận em ấy làm bạn gái đấy.” – Hương Ly cười đùa.

“Cậu thật là...” – Tú Phong bật cười trước câu đùa của Hương Ly – “Cám ơn vì đã tin tớ!”

“Không có gì, cậu mau đi đi!”

Tú Phong yên tâm chạy đi. Nhưng ngay lúc cậu quay người lại, nụ cười trên môi cô đã tắt đi. Cô có thể tin cậu hay không? Cô cảm thấy có điều gì đó không ngờ tới được...

Thích một người, là như thế nào vậy?

Là phải dùng mọi cách để có được người đó như Hoàng Vũ?

Hay là...luôn chờ đợi người đó, muốn được nhìn thấy người đó vui, người đó hạnh phúc...?

Nếu như thế, chẳng phải cô đã thích Tú Phong sao...?

“Ngọc Thuỷ, em chờ anh có lâu không?” – Tú Phong thở hồng hộc chạy vào trong phòng bệnh.

Ngọc Thuỷ vẫn đang truyền nước, nhưng khác hẳn với các bệnh nhân khác vừa phẫu thuật xong cứ nằm bẹp đó, cô lại đang ngồi đọc sách. Hình như trải qua nhiều cuộc phẫu thuật cô cũng chẳng biết đau đớn hay mệt nhọc nữa.

“Từ từ thôi nào, em lúc nào chẳng ở đây mà anh cứ sợ em đi mất thế. Uống nước đi, mồ hôi mồ kê nhễ nhại ra.”

“Thôi anh không sao.” – Tú Phong ngồi xuống – “Ăn gì chưa?”

“Chưa, đói lắm đây! Hay đi luôn đi?”

“Đi?”

“ĐEDC luôn.”

“Ồi giờ đùa vậy chứ làm sao mà đi được, em vừa phẫu thuật xong hôm qua đã đòi đi, định làm người hùng đó à?” – Tú Phong từ chối đây đây.

“Anh hứa cho em đi rồi mà...” – Ngọc Thuỷ buồn xo.

Tú Phong nhìn cô bé rồi trấn an:

“Anh hứa, nhưng mà không phải lúc này. Bác sĩ, bố mẹ em đều không cho em ra khỏi phòng bệnh đâu, vết mổ còn chưa lành mà. Khi nào em khoẻ hơn thì anh sẽ cho em đi khắp nơi luôn chứ không cần phải vừa đi chơi vừa trốn để tí nữa bị cướp bắt như hôm Noel đâu.”

“Nói thế mới nhớ, sắp sang năm mới rồi nhỉ?”

“Ừ nhỉ, mai là năm mới rồi. Có thích xem pháo hoa không?”

“Có phải 30 Tết đâu mà pháo hoa?”

“Ôi trời, Tết dương lịch vẫn bắn chứ bộ. Hay thôi, cứ nghỉ ngơi ở đây, tối xem pháo hoa cũng ở đây coi như là đi chơi luôn nhé!”

“Ừ ừ, đã đi là đi, không có thoả thuận thế này đâu.” – Ngọc Thuỷ nũng nịu.

“Được rồi, muốn đi thì phải ăn cái này đi.” – Tú Phong lôi ra một cái cặp lồng nhỏ.

“Hả anh mua lúc nào đấy?”

“Vừa mua nên chạy thực mạng đến đây không nguội mất đấy!” – Tú Phong mở nắp, trong cặp lồng là cháo sườn thơm phức còn nóng hổi.

“Ôi ngon quá, đang lúc đói.”

“Đói thì ăn đi nào!” – Tú Phong cầm thìa xúc cho Ngọc Thuỷ rõ là thạo.

Ngọc Thuỷ ngoan ngoãn đón nhận thìa cháo từ “bảo mẫu” liền, họ vừa ăn vừa cười nói rôm rả mà không hay biết chuyện gì đang xảy ra...

...ở ngoài cửa...

“Cháu chào dì!”

Người phụ nữ đang ngồi trong nhà thấy có tiếng gọi liền đi ngay ra:

“Ôi Hương Anh, cháu đến đó à?”

“Vâng hôm nay đến có phiền dì không ạ?”

“Không không, vào đây uống nước đi cháu. Ăn cơm trưa chưa?”

“Cháu ăn rồi, 2h chiều rồi làm sao không ăn được.”

“Thế thì vào nhà làm cốc nước với dì.” – Người dì bỗng nhanh nhẹn khác hẳn mọi ngày.

Hương Anh vào trong nhà, đúng lúc Hoàng Vũ cũng đi xuống. Giờ cô mới biết ở nhà cậu rữ bỏ cái áo khoác đen đáng sợ mà thường mặc áo màu sáng, hôm thì áo trắng, hôm nay thì áo vàng trông nhìn hiền hơn hẳn, mà nhìn khoẻ mạnh hơn. Cậu rót nước và đưa cho cô:

“Cám ơn, Hoàng Vũ!”

“Đã xong việc chưa đấy?” – Bỗng Hoàng Vũ hỏi nhỏ.

“Xong rồi, cầm lấy này!” – Hương Anh đưa cho Hoàng Vũ một cái gì đó giống như là thẻ nhớ hay USB.

Vừa lúc người dì đi vào:

“Hương Anh, cháu uống trà nhé! Nhà dì chẳng có nước gì nhiều.”

“Dạ được mà dì, cháu thích uống trà lắm.” – Hương Anh đón nhận cốc trà, nhìn người dì vẫn còn đeo tạp dề liền hỏi – “Dì đang làm gì vậy ạ?”

“À sắp hết một năm, dì phải dọn dẹp nhà cửa một tí không bẩn quá rồi.”

“Vậy để cháu dọn dẹp cùng dì!”

“Thôi cháu là khách ai lại dọn dẹp, cứ để dì làm.”

“Không sao đâu dì, dì để cháu làm cùng cho vui, lại nhanh hơn đấy.”

“Ừm nhưng nhà dì cũng không có nhiều chỗ để dọn ngoài tầng này và phòng của Vũ thôi. Tầng này một người làm cũng xong rồi, còn phòng Vũ...” – Người dì ngập ngừng, Hoàng Vũ có bao giờ cho bà dọn phòng đâu.

Hương Anh cười:

“Phòng Vũ cứ để cháu đi!”

Cô quay sang nhìn Hoàng Vũ nháy mắt ý hỏi có được không. Hoàng Vũ lườm một cái rồi cũng gật đầu. Thế là cô tung tăng xắn tay áo chạy ngay lên cái “ổ chiến trường” của Hoàng Vũ. Nhưng tung tăng có được là bao, khó chịu thì nhiều hơn. Đụng vào cái gì là bụi bẩn cái đấy.

“Nè Vũ, đi vò giùm cái khăn, cái tủ này lau mấy lần mới sạch được.”

“Tự đi đi, ai bảo thích dọn.”

“E hèm phòng cậu cậu không quan tâm thì còn ai quan tâm đây? Định ở bẩn à?” – Hương Anh nói chọc.

Hoàng Vũ bực mình đành giặt lấy cái khăn đi giặt. Những tưởng thế là xong, ai dè:

“Lấy giùm cái chổi.”

“Quên, dạo này hơi dăng trí, lấy chổi mà không lấy xểng thì làm ăn gì. Phiên xuống lần nữa nha!”

“Chết, cái chổi này chỉ quét nhà được thôi, nhà có chổi lông gà lấy giùm.”

Hoàng Vũ phải chạy đi chạy lại đến toát mồ hôi nhưng “bà giúp việc từ trên trời rơi xuống” kia vẫn nghĩ ra đủ thứ để bắt cậu lấy. Mà không lấy thì sẽ bị “đá xoáy” nào thì lười, ở bẩn, thiên tài mà không biết làm việc nhà,...Hương Anh cũng rõ là “thâm độc”, lấy cho rồi thì còn bắt làm nữa:

“Cha má ơi, cái nóc tủ chẳng với tới được, Vũ cao to đẹp giai thì đứng lên quét hộ nha.”

“Nè phân loại chỗ sách vở này đi rồi để vào giá nào.”

“Quần áo gì như một núi thế này, cái nào chưa giặt đề nghị mang xuống giặt, còn lại để tó gấp cho.” (Hương Anh chẳng phải tay vừa vì số lượng quần áo chưa giặt tất nhiên ít hơn số quần áo sạch để gấp)

“Cái tủ kia thì bê nó ra đây, cái giá sách bê ra chỗ này.”

“Kìa lau đi không bẩn hết bàn ghế.”

Vân vân và vân vân việc làm cho Hoàng Vũ. Nhìn cậu lúc này quả là...đáng thương, chạy hồng hộc để làm, còn Hương Anh làm thì ít mà...chỉ đạo thì nhiều. Cuối cùng cũng xong, Hoàng Vũ lăn ra giường, thở:

“Trời ơi làm như điên luôn, không thở nổi nữa!”

“Nhưng bù lại cũng biết dọn nhà đấy chứ.”

Hoàng Vũ ngẩng lên nhìn căn phòng của mình. Chính cậu phải choáng khi lúc này thứ nào cũng thơm mát, gọn gàng, được lau chùi sạch sẽ, cứ như là một căn phòng mới vậy. Không khí thoáng mát, không hề ngột ngạt như trước nữa.

“Oa trời ơi, phòng ai mà đẹp thế này?” – Người dì vừa đi lên không tin vào mắt mình.

“Phòng con đấy, con vừa dọn hết hơi luôn dì ạ!” – Hoàng Vũ giọng thì bực nhưng ánh mắt đầy tự hào.

“Con giỏi quá à, dì phải thưởng ấy con mới được. À mà cây hồng xiêm sau vườn nhà mình có quả chín đấy, nhà mình hên ghê có mảnh vườn trồng được cây. Để dì đi hái ấy đưa vài quả.”

“Thôi để tụi con đi lấy cho!” – Không để Hoàng Vũ kịp phản ứng, Hương Anh kéo tay cậu đi bắt chắp mặt cậu méo xệch.

24. Chương 3 .4

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.04

5) Cuộc trò chuyện khi đi hái hồng xiêm

Hương Anh đang định kéo Hoàng Vũ xuống nhà thì bỗng nhiên cô giặt mình đứng lại:

“Ê hái quả mà không có rổ sao đành, vừa thấy trong phòng cậu có cái rổ, vào lấy cái!”

Cô chạy ngược lại vào phòng Hoàng Vũ, cậu chỉ biết ngán ngẩm nhìn từ bên ngoài. Người dì cũng chịu thua cái cô bé này.

Hương Anh đảo mắt liếc ngang liếc dọc và cũng phát hiện ra cái rổ mình để ở trên bàn. Cô liền nhấc chiếc rổ ra nhưng giật mình khi thấy hình như có gì đó kẹp ở ngăn kéo. Hình như là một tờ giấy thì phải?

“Giấy gì thế này?” – Hương Anh định mở ngăn kéo để rút tờ giấy ra.

“Đừng có động vào nó!” – Bồng Hoàng Vũ hét lớn.

Hương Anh giật mình, bỏ tay ra khỏi tờ giấy. Hoàng Vũ gương mặt đang ngờ nghệch bỗng trở nên gườm gườm dữ tợn, cậu đi vào nhét tờ giấy vào giữa đồng sách trên giá rồi nói:

“Cậu muốn làm gì phòng tôi cũng được, nhưng cấm được đụng vào tờ giấy đó! Đi!” – Lần này là cậu kéo cô đi.

Hương Anh thật sự tò mò và ngạc nhiên trước hành động của Hoàng Vũ? Tờ giấy đó...rốt cuộc là gì vậy? Nhưng tất nhiên, có tò mò đến đâu thì Hoàng Vũ không để cho cô được phép ngoái lại nhìn tờ giấy đó một lần nào nữa, cậu lôi cô xềnh xệch ra ngoài vườn.

Trời đang vào buổi chiều, gió lạnh thậm chí có phần rét nữa nhưng vẫn có ánh nắng chiếu ấm áp. Cây hồng xiêm trước vườn không được xanh tốt nhưng vẫn cao lớn vươn vai trong gió. Vẫn có những quả hồng xiêm chín, to nhìn ngọt lịm như vậy chào người hái. Hương Anh hái quả rất khéo, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, không bị gãy cành, cũng không để rơi quả nào kéo bị nát. Còn Hoàng Vũ thì ngồi ở cái ghế dài để ở vườn, gườm gườm nghĩ ngợi chuyện gì có vẻ liên quan đến tờ giấy bí ẩn kia.

Hương Anh thấy vậy thì chọn một quả to nhất rồi ngồi xuống cạnh cậu:

“Ăn đi này, trông mặt buồn thiu buồn thiu thế?”

“Ai buồn?” – Hoàng Vũ chột tỉnh lại – “Đã rửa đâu mà ăn?”

“Gôm thế đi rửa đi!”

Hoàng Vũ chần chừ, lưỡi chết đi được, cái vôi nước ở tí tít đằng kia. Hương Anh cười, rồi bẻ đôi quả hồng xiêm ra, lấy một nửa chén liền, ăn cả vỏ cũng chẳng hay:

“Ăn thế nó mới ngon, rửa rửa rồi gọt gọt, lưỡi lắm không thích. Thích ăn “mọi rợ” thế này cơ.”

Giọng nói pha hài hước của cô khiến Hoàng Vũ bật cười. Dù cậu cười rất nhẹ, nhưng nụ cười đó thật sự đẹp...

Cậu cầm lấy nửa quả hồng xiêm mà Hương Anh đưa, vừa ăn vừa nhìn về phía hoàng hôn đang lặn sau những ngôi nhà và con phố trước mặt. Hương Anh bỗng lên tiếng:

“Cùng trong thành phố mà ở đây yên tĩnh và đẹp thế, ngay chỗ nhà tớ đã toàn nhà với cửa, chẳng thấy hoàng hôn đâu cả.”

“Thì vốn dĩ nó như thế!” – Hoàng Vũ đáp cụt lủn rồi lại ăn.

“Ồ nhưng mà cậu ở đây từ nhỏ à?”

“Thì sao?”

“Nơi này rất xa trường tiểu học ngày xưa của bọn mình, gần như ở ngoại thành luôn ấy, vậy ngày xưa cậu đã ở đây mà đi học đến trường xa như vậy?”

“Biết làm sao được, ngoài trường tiểu học đó thì chẳng còn trường nào chấp nhận tôi.”

Hương Anh giật mình nghĩ đến lời nói của người dì: “Nhưng bác vẫn sống tốt với nó, thằng bé nhỏ nên không biết gì, chỉ là cho nó đi học thì nó càng nhận ra được nó thiếu vắng mẹ, lớp 1,2 vì nó bị bạn bè trên không có mẹ ghê quá nên nó phải chuyển sang trường mấy cháu hồi lớp 3 đấy”. Cô thâm nghĩ, chắc những ngày đi học xa như vậy người dì sẽ rất vất vả.

“Nhưng tớ có thắc mắc...”

“Gì?”

“Cậu nhà xa nhưng lại ở gần đây đã đành, còn Tú Phong, Bảo Nam, Tùng Lâm và đặc biệt là Thiên Duy, nhà rất gần nhà Hương Ly ngày trước nhưng tại sao đều chuyển đến trường B. này học thế?”

“Tôi không biết!” – Hoàng Vũ đáp thờ ơ.

“Hả? Cậu...”

“Có lẽ là do chúng tôi chỉ còn có nhau.”

“...”

“Thực ra thì Tú Phong cũng ở đây từ nhỏ, ngày đó cũng đi học xa như tôi, nhưng lý do gia đình cậu ấy muốn đi học xa vậy là vì trường tiểu học đó rất tốt, vả lại gia đình Tú Phong có điều kiện nên cũng chẳng lo gì. Vì thế, lên cấp III Tú Phong học ở đây là điều dễ hiểu. Trường B. gần nhà cậu ấy hơn là phải đi xa lắc xa lơ, vả lại Tú Phong học không được giỏi, vào trường B. là đúng rồi. Thiên Duy là bạn thân của Tú Phong, hơn nữa cậu biết chuyện mẹ của Thiên Duy – cô Thảo rồi đấy. Từ sau cái việc gia đình Hương Ly bị tai nạn là cô ấy hình như mắc bệnh về thần kinh, suốt ngày điên loạn, gia đình Thiên Duy vì thế mà khổ hơn. Gia đình Tú Phong đã quyết định giúp đỡ Thiên Duy nên hiện tại thì bố Duy đi làm xa, mẹ vẫn ở trong viện và hàng ngày ngoài cậu ấy thì có họ hàng lên chăm sóc nữa. Thiên Duy học tốt, nhưng vì cậu ấy quá khổ và chỉ có Tú Phong là bạn tri kỷ nên quyết định học trường B.”

“Đấy là về Thiên Duy và Tú Phong, còn...” – Hương Ly hơi ngập ngừng sợ Hoàng Vũ khó chịu, cậu đã nói nhiều thế mà.

Nhưng Hoàng Vũ không hề tỏ ra khó chịu:

“Tùng Lâm có lẽ là người mà ít ai hiểu về cậu ấy nhất, tôi là bạn thân của cậu ấy nên cậu ấy toàn tâm sự với tôi. Tùng Lâm có bố mẹ, có gia đình nhưng dường như cậu ấy khổ là...bố mẹ không quan tâm còn ông bà thì chiều quá mức. Cậu nhớ cô Trang, cái cô xinh xinh chủ nhiệm lớp 4 của bọn mình không? Cô ấy tuy là mẹ Tùng Lâm nhưng không bao giờ chiều cậu ấy, toàn để cậu ấy tự lập, có nhớ lần đầu tiên gặp bọn mình cậu ấy đã nói “Bố mẹ tôi chẳng bao giờ phải đưa đón tôi đến tận nơi, tôi tự đi thôi, nhà trường cho tôi vào rồi mà” không? Thế nhưng ông bà của Tùng Lâm, nhất là bà cậu ấy chiều cậu ấy thái quá vì sợ cháu mình không đẹp trai thì thiệt thòi. Tùng Lâm thì nghịch ngợm lắm, yêu hát và yêu...Lady Gaga, toàn ăn mặc quái dị thôi, nhưng bà cậu ấy cho tất, mặc gì thì mặc. Bố mẹ cậu ấy bận suốt ngày, cô Trang đến năm lớp 4 mới về trường ta dạy đấy chứ nghe nói ngày trước dạy ở xa lắm, chẳng quan tâm đến con cái được, cũng đâu nghĩ là Lâm ăn mặc quái dị...ngay cả lúc đến trường. Chính vì được chiều nên bạn bè cũng ghét Lâm suốt từ lớp 1 đến lớp 3, cậu ấy còn xấu nữa. Nhưng sau khi cậu ấy hát cho tôi nghe bài hát về mẹ, tôi nhận ra cậu ấy còn đẹp hơn khối người...” – Hoàng Vũ ghen giọng khi nhớ lại những câu hát ngô nghê của Tùng Lâm ngày đó. – “Rồi chúng tôi đi đâu cũng có nhau, dĩ nhiên lên cấp III thì cậu ấy đòi học cùng tôi bằng được rồi, và nếu không có cậu ấy tôi cũng không thích học ở đây.”

Hương Ly ngẩn người. Phải rồi, Hoàng Vũ thiếu tình yêu thương, cha mẹ không có thì nếu không có người bạn Tùng Lâm liệu sẽ ra sao chứ?

“Thế Bảo Nam thì sao? Cậu ấy vốn rất trong sáng đáng yêu, sao lại vào trường B. và còn gia nhập BOD nữa?”

“Bảo Nam mới quen hồi lớp 5 nên tôi chẳng rõ lắm, hãy hỏi Tú Phong ấy, tôi thấy Tú Phong rất quý Bảo Nam.”

“Tú Phong quý mọi người vậy sao lại là người...” – Ý Hương Anh muốn nói là “sao lại là người như Hoàng Vũ nghì”, cô đâu biết Hoàng Vũ có thể lừa được bất cứ ai chứ.

“Đừng có nhắc đến cậu ta được không, tôi mệt lắm rồi! Nói mỗi cả mồm, giờ cậu nói đi!”

“Nói gì?”

“Cho tôi biết một điều thôi: Vì sao cậu lại chuyển đến sống ở gần đây và không cho Hương Ly biết bố mẹ thật của cô ấy đang ở đâu?”

“Vậy chẳng phải là hai điều sao?”

Hoàng Vũ bị bắt bẻ liền tròng mắt đe dọa khiến Hương Anh sợ tái mặt:

“Tớ trả lời điều thứ nhất trước nhé?”

Hoàng Vũ im lặng không đáp nhưng ánh mắt cho thấy cậu đồng ý. Hương Anh nhìn về phía hoàng hôn để nhớ lại ngày xưa, chậm rãi nói:

“Cậu có còn nhớ cái lúc mà Hương Ly tỉnh lại và không nhớ ra các cậu không? Lúc đó bố mẹ của Hương Ly là cô Vũ Ngọc với chú Vũ Bình bị tai nạn đấy, vừa được đưa vào trong viện cấp cứu. Chắc là tai nạn của bố mẹ được Hương Ly linh cảm trong mơ, và rồi thì ký ức của cậu ấy cũng bị xoá sạch, đảo lộn...”

Câu chuyện xin được kể lại bằng lời của Hương Anh

“Hương Ly, Hương Ly tỉnh rồi!” – Bảo Nam kêu âm lên.

Tôi không thể nào quên được cái phút giây ấy. Lúc mà Hương Ly được đưa vào trong bệnh viện, chúng tôi đã hoảng sợ vô cùng vì không biết tại sao mà cậu ấy như vậy. Chúng tôi đã ghê sợ khi nhìn thấy cậu ấy mặt mũi đầy máu, nhất là con mắt bị thương, tôi có thể đoán ra vết thương tiếp tục hành hạ Hương Ly. Chúng tôi, 6 đứa ngồi đó như chôn người vào ghế, vào sàn nhà không hề đứng dậy chỉ để mong Hương Ly tỉnh lại. Và giờ thì cậu ấy đã tỉnh, tôi như vỡ oà cảm xúc khi nhìn thấy gương mặt xinh xắn của cô bạn tôi. Hồi đó tôi còn nhỏ, tôi chỉ biết khóc, còn Tú Phong, Thiên Duy, Hoàng Vũ, Bảo Nam, Tùng Lâm và cả cô Thảo thì quây lại bên cạnh Hương Ly.

“Hương Ly, con có sao không? Cô đây mà, con đừng sợ, mọi chuyện đã qua rồi!”

“Tớ Tú Phong nè, cậu tỉnh rồi, may quá.”

“Thiên Duy đây, sao cậu làm tớ sợ quá!”

“Hoàng Vũ tôi thật là mất thời gian với cậu.”

“Nhận ra tớ không, tớ Tùng Lâm quá dị đó, tớ lo cho cậu quá.”

“Hương Ly, cậu không sao rồi!” – Bảo Nam cũng suýt khóc nhe.

Tôi cũng định chạy lại để hỏi han Hương Ly nhưng bỗng nhiên tôi sững lại khi cậu ấy cất tiếng:

“Đây là đâu? Các người là ai?”

Giọng nói đó nghe như đâm thẳng vào trái tim tôi. Tôi bàng hoàng, đứng sững lại. Cô bạn của tôi...vừa hỏi chúng tôi là ai ư...?

Cô Thảo là người ngạc nhiên nhất:

“Cô đây mà, cô Thảo của con đây, con không nhận ra cô hay sao?”

Những người bạn của tôi cũng thế, họ kêu âm lên:

“Tớ là Tú Phong mà, người bạn chí cốt của cậu mà, cậu hỏi thế là sao?”

“Tớ là Thiên Duy, cậu đừng có nói cậu quên tớ nhá!?”

“Hương Ly, cậu không nhận ra tôi sao? Tôi Hoàng Vũ mà! Cậu đang giỡn à?”

“Tớ Tùng Lâm đây, người quái dị nhất lớp, người chuyên hát cho cậu nghe đây!”

“Chúng ta vừa gặp nhau mà Hương Ly, viên bi màu đỏ của cậu đây nè!”

Nhưng những lời đó càng làm cho Hương Ly hoảng loạn, cậu ấy ôm đầu hét lên:

“Cứu tôi với, các người mau rút đi!”

Trời lúc đó đổ mưa. Tiếng sấm sét đùng đoàng ngoài bầu trời đen kịt. Cô Thảo và 5 người bạn vẫn cứ cố hét to để Hương Ly nhận ra mình. Chỉ còn tôi đứng bơ vơ, tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Đột nhiên có tiếng của bác sĩ nói to bên ngoài làm chúng tôi im bật:

“Bệnh nhân Vũ Ngọc, Vũ Hùng chuyển vào cấp cứu ngay! Nhanh lên, sẽ nguy hiểm đến tính mạng mất!”

Và sau đó, chúng tôi nhìn thấy hai chiếc giường đẩy hai bệnh nhân về phía phòng bệnh. Trên hai chiếc giường đó, tôi không nhận ra đó là cô Ngọc và chú Hùng nữa. Cả hai đều đang được truyền oxi, mặt mũi đầy máu, tôi kinh sợ hét lên còn cô Thảo thì ngất xỉu đi.

Tôi chẳng biết chuyện gì tiếp diễn nữa, chỉ có mưa ngoài trời thì cứ rơi rào rào xối xả từ những đám mây bay vùn vùn.

Quanh tôi là tiếng mưa, tiếng khóc, tiếng hét. 5 người bạn của tôi thì khóc, còn Hương Ly vẫn cứ giãy giụa trên giường bệnh, có vẻ như cậu ấy biết chuyện chẳng lành xảy ra. Còn tôi thì ngồi sụp xuống, tôi khóc hoài, nhưng hình như lý trí của tôi không bị mất đi, đủ để tôi chứng kiến và hiểu được những gì vừa ập đến. Nhưng nói thật là hồi đó tôi bé thì tôi nghe hết chứ nếu bình thường là tôi bịt tai lại rồi! Tôi chẳng hiểu sao mình có thể nghe hết được những lời như: “Vợ chồng anh Vũ Hùng bị thương quá nặng, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc”, “Hiện tại cần phải có cuộc phẫu thuật lớn nhưng liệu chị Thảo, chị có đủ viện phí không?”,...Tôi chỉ biết sơ qua được tình trạng của cô chú, tôi chẳng biết làm gì ngoài việc cứ ngồi sát vào một góc mà nghe thôi. Và rồi tôi đã thấy được cặp vợ chồng đó, họ đến để khám bệnh bình thường, chắc ốm đau vớ vẩn gì thôi, và họ vô tình biết được tấn bi kịch của gia đình Hương Ly. Họ đã nói với cô Thảo là sẽ lo mọi thứ, chỉ cần cho họ nuôi Hương Ly. Tội nghiệp cô Thảo, lúc đó cô dường như đã mất bình tĩnh, họ nói gì cũng đồng ý không phản đối điều gì.

Và thế là, người bạn của tôi ra đi...

Tôi tận mắt nhìn thấy Hương Ly lạnh lùng đi theo hai con người xa lạ kia, và cũng lạnh lùng buông tay những người bạn là Tú Phong, Thiên Duy, Hoàng Vũ, Tùng Lâm, Bảo Nam. Chỉ có tôi vẫn cứ đứng nấp sau bức tường, tôi không đủ can đảm để đối diện với cô bạn đã hoàn toàn thay đổi ấy. Tôi sợ và tôi đã gọi điện cho bố đến đón tôi về. Nhưng khi bố vừa đến thì là lúc Hương Ly lên xe của hai con người kia. Tự dưng trong lòng tôi cảm thấy không chấp nhận được, tôi đòi bố bám theo họ. Bố tôi hiểu nên đi theo ngay, tốc độ lái xe máy của bố tôi không thua gì cái tốc độ ô tô của họ. Trời mưa nên ô tô đi chậm, bố con tôi thì mặc áo mưa kín như bưng làm sao mà nhận được ra. Thế là chúng tôi bám theo họ, đi rất xa, cứ ngỡ là phải ra khỏi thành phố mất nhưng cũng may họ đã dừng lại. Và tôi biết bạn của tôi sẽ định cư tại đây.

Thế nhưng, bố con tôi đã bị phát hiện...

Xui xẻo làm sao khi con phố đó lúc ấy chẳng có ai ngoài xe bố con tôi và xe họ. Lúc họ dừng xe, người đàn ông ấy đã vô tình nhìn qua gương và phát hiện ra trong cả con phố vắng tanh lại có cái xe máy đang theo dõi mình. Thế là từ trong xe ông ta bước ra hai tên vệ sĩ lực lưỡng, chúng nhanh đến mức bố tôi định nổ máy chạy thì chúng đã tóm được bố và đẩy bố xuống, xe cũng đổ suýt thì đổ vào bố, còn tôi cũng bị ngã đau dập cả đầu gối. Bố vội vàng ôm chặt lấy tôi, tôi sợ quá nép vào người bố. Người đàn ông đó bước ra. Khác hẳn với vẻ hiền lành ban nãy, trông ông ta thật độc ác và dữ tợn. Ông ta thản nhiên cúi xuống rút cái ví trong túi bố tôi ra, lấy cái danh thiếp của bố và rồi ông ta nhìn tôi (tôi đoán ông đã nhận ra tôi là bạn Hương Ly vì ban nãy ở bệnh viện ông cũng nhìn thấy tôi), cười đáng sợ:

“Giờ thì tao đã có địa chỉ nhà và số điện thoại của bố mày, mày có dám lộ địa chỉ nhà tao cho người khác không?”

Tôi sợ hãi lắc đầu. Ông ta nhìn tôi chằm chằm:

“Tao nói ày biết, mày có thể chơi với con bé mù kia lúc nào cũng được, nhưng nếu mày nói cho nó biết những gì thuộc về quá khứ của nó như bạn bè, bố mẹ thật và đặc biệt là nếu mày tiết lộ địa chỉ nhà tao cho gia đình nó thì tao sẽ tìm đến nhà mày và đừng nói là bố mày, cả gia đình mày sẽ chết với tao!”

Tại tôi ừ cả đi, tôi chỉ biết gặt đầu và câm nín...

RẦM! Hoàng Vũ đập tay xuống cái ghế:

“Là do cái thằng cha đó sao? Tôi đã chẳng nghi ngờ gì, đã hay nợ nần, lại còn nham hiểm, dám bán cả con gái nuôi để lấy tiền kia mà! Đồ khốn!”

“Hoàng Vũ, tớ biết cậu không sợ ông ta, nhưng tớ thì khác...Gia đình tớ đã phải trốn tránh, bố tớ cũng chuyển lên đây để tiện cho tôi học gần với Hương Ly, đổi số điện thoại nữa, và cũng giữ khoảng cách với nhà của ông ta. Nhưng có ngờ đâu là ông ta còn thuê mật giám kia, chúng tớ có chạy đằng trời cũng không thoát được. Bây giờ tớ nói với cậu như vậy nhưng cậu đừng nói với ai kéo gia đình tớ...” – Hương Anh run sợ.

“Sao lại không nói? Tôi đi xử lý cái lão già này là xong chứ gì?” – Hoàng Vũ diên tiết đứng lên.

“Cậu nhấn nhin chút đi, cậu xử lý lão ta thì được nhưng xử lý một lũ gián điệp, vệ sĩ,...của lão ta thì có được không?” – Hương Anh giữ tay Hoàng Vũ lại.

Hoàng Vũ nghe Hương Anh nói chí lý liền ngồi xuống nhưng vẫn vô cùng tức giận. Hương Anh liền đưa cho cậu thêm quả hồng xiêm nữa:

“Ăn đi, phải biết kiềm chế chứ. Cảm ơn cậu vì đã lo cho tớ, nhưng tớ không sao đâu, cậu cũng đừng gây sự với lão ta thêm nữa.”

“Cảm ơn gì chứ, cũng tại tôi tin lão ta, cho lão vào sòng bạc chơi cùng.”

“Vậy cậu bỏ bài bạc đi!”

“Tôi chẳng hứng cái đó, đàn em của tôi chơi đó chứ. Nhưng quyền kiểm soát vẫn là tôi, hắn ta có thua nợ thì vẫn là nợ tôi thôi.”

“Ừ thì hắn ta lúc nào chẳng nợ cậu. Nhưng giờ đừng có bắt hắn ta trả nợ vội, giờ cần phải bảo vệ Hương Ly và giúp cậu ấy nhớ lại mọi thứ, nếu không sẽ còn rắc rối lắm.”

Hoàng Vũ khẽ cười thầm:

“Phải, sẽ còn rắc rối lắm! Sắp có chuyện vui để xem rồi Hương Ly ạ!”

25. Chương 3 .5

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.05

6) Những bức ảnh

Không khí lạnh tràn về trong con phố, nhưng cũng đi theo đó là không khí vui vẻ vì một năm sắp qua. Cô nữ sinh trẻ vẫn đang cặm cụi bên bàn học, dù ngày mai cả trường nghỉ Tết dương lịch nhưng lớp cô vẫn bận kế hoạch vẽ bức tranh chào mừng trường sắp được 20 năm nên ngày mai lớp cô bàn nhau vẫn sẽ đến trường.

Cô nhìn đồng hồ, đã 23h30 rồi. Ở chỗ này thì vẫn bắn pháo hoa dù chỉ là năm mới tính theo lịch dương. Những người bạn ở lớp vừa rủ cô đi xem pháo hoa, nhưng không biết cô có nên đi không nhỉ? Tú Phong giờ này còn chưa về, cậu tắt bật với Ngọc Thủy từ trưa đến giờ.

Cạch cạch. Có tiếng mở cửa nhà và tiếng bước chân bước vào. Hương Ly liền đứng ngay dậy chạy ra phía cầu thang thì thấy Tú Phong đang ở dưới nhà.

“Cậu về rồi à?”

“Ừ chị Lan và bố có giận không, tớ toàn đi suốt à!”

“Không giận đâu, hai người đó cũng hiểu hoàn cảnh của Ngọc Thủy mà. Em ấy thế nào rồi?”

“À khỏe hơn rồi, cứ nằng nặc muốn đi chơi nhưng tiếc là chưa đi được. Giờ thì đành xem pháo hoa trong bệnh viện thôi.”

“Cậu có đi xem pháo hoa với lớp không?”

“Không, tớ hứa xem cùng Ngọc Thuỷ rồi. Tớ về đây cất mấy cái đồ linh kinh đi thôi rồi tớ phải quay lại đây.” – Tú Phong quay ra phía cửa.

“Này Tú Phong!”

“Hử?”

Hương Ly rụt rè:

“Cho tớ...đi cùng được không...?”

“Muốn đi cùng tớ à? Không đi với lớp sao?” – Tú Phong mỉm cười.

“Nhưng tớ...thích xem cùng Ngọc Thuỷ...” – Hương Ly cười hì hì (chẳng biết có thật là thích xem cùng Ngọc Thuỷ không đây ^^).

“Thế thì đi nhanh đi không lại không kịp bây giờ.”

Nghe thấy thế Hương Ly cười rạng rỡ (vui quá ý mà) và chạy xuống đi theo Tú Phong ngay. Cả hai đi ra ngoài, đường phố ban đêm thật đẹp, nhất là nơi yên tĩnh như vùng này thì lại càng đẹp hơn. Bầu trời không có mây, chỉ có trăng sáng và những ngôi sao lấp lánh. Nhưng gió thì vẫn cứ thổi, càng về đêm càng rét làm Hương Ly xuyết xoa, thở ra hơi. Tú Phong quay lại cô:

“Trời đất, ra ngoài mà ăn mặc thế kia à?” – Cậu nhìn Hương Ly mặc có mỗi chiếc áo len.

“À không sao đâu, áo len này dày mà.”

“Dày đến mấy mà mặc có một cái thì làm sao mà ấm được chứ!” – Tú Phong cởi chiếc áo khoác bò của mình choàng lên người Hương Ly.

Chiếc áo rất dày, lại có hơi ấm của Tú Phong nên Hương Ly cảm thấy ấm đến lạ. Nhất là lúc choàng áo cho cô, Tú Phong còn mỉm một nụ cười hài lòng thì cô càng cảm thấy ấm áp hơn. Người đi xem pháo hoa trên phố rất đông nhưng trong dòng người ấy Tú Phong vẫn nổi bật như một vì sao sáng.

Tú Phong nhìn đồng hồ:

“Sao nhanh thế, đã 23h55 rồi á? Nhanh lên kéo muộn bây giờ!”

Cậu nắm tay Hương Ly chạy đi, không để cô kịp phản ứng. Nhưng cũng đâu cần chứ, bởi vì dù thế nào thì Hương Ly cũng đồng ý để bàn tay đó nắm lấy mình. Cả hai chạy đi thật nhanh để kịp thời gian, quên đi cả giá lạnh. Lạnh làm sao khi nụ cười của hai người vẫn đang hiện diện trên môi? Lạnh làm sao khi đôi bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy nhau, truyền cho nhau hơi ấm đến tận trái tim? Tưởng rằng mọi thứ đều đã tan biến hết, chỉ còn hai người vẫn đang chạy cùng nhau, chạy trên con đường hạnh phúc, chạy trên những ký ức ấm áp, êm đẹp của ngày tuổi thơ.

Có một nơi mà em không thể nhớ

Có một nơi mà em đã từng quên

Nơi đó cất giữ biết bao kỷ niệm, lưu giữ những trang ký ức

Em đã đánh mất đi, đã chìm vào bóng tối

Đã để mình lạc lõng giữa những giấc mơ không lối thoát

Và rồi, người mở cửa giấc mơ ấy vẫn là anh

Vẫn là hình ảnh anh, vẫn là bàn tay của anh

Anh như một cơn gió nhẹ nhàng đến bên em

Anh khiến trái tim em cảm thấy ấm áp, hạnh phúc như em đang ở nơi đó

Cơn gió là anh, đưa em đi đến khắp mọi miền

Cả cuộc đời này, em có thể đến bất cứ nơi đâu

Chỉ cần nơi đó có bàn tay của anh...

...Nắm lấy tay em...

...Nắm lấy định mệnh của chúng ta...

Pháo hoa nổ trên bầu trời, màu sắc rực rỡ lung linh sáng cả bầu trời đêm, tưởng rằng pháo hoa đang rơi từ trên trời xuống đất vậy. Tú Phong và Hương Ly dừng lại nhìn pháo hoa vài phút. Cứ ngỡ chỉ có hai người đang đứng dưới bầu trời đầy pháo hoa kia vậy. Họ vẫn nắm tay nhau không rời, để cho pháo hoa kia rơi xuống tay họ, rơi xuống trái tim họ...

Tú Phong kéo Hương Ly về phía bệnh viện. Họ chạy lên phòng thì thấy Ngọc Thuỷ đang nằm đó nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, đôi mắt đẹp của cô bé phản chiếu lại hình ảnh pháo hoa rực sáng. Nghe tiếng động, cô quay lại cười tươi khi thấy hai người thân yêu:

“Anh Tú Phong, chị Hương Ly, hai người cùng đến ư?”

“Đừng ngồi dậy, cứ nằm đó đi.” – Hương Ly vội chạy đến chỗ Ngọc Thuỷ.

Ngọc Thuỷ định ngồi dậy nhưng nghe Hương Ly nói vậy thì vẫn nằm, đầu sao nằm lại nhìn pháo hoa rõ hơn.

“Pháo hoa đẹp quá, anh chị nhỉ?”

“Ừ rất đẹp!” – Tú Phong và Hương Ly vừa nhìn pháo hoa vừa đáp.

“Giá mà lúc nào pháo hoa cũng sáng thế này.”

“Sao em lại mong như vậy?” – Hương Ly ngạc nhiên.

“Bởi vì em thích nhìn thấy ánh sáng!” – Ngọc Thuỷ cầm viên rubi trên chiếc vòng cổ của mình lên.

Hương Ly và Tú Phong lặng đi không nói được gì. Câu trả lời đó của Ngọc Thuỷ hàm ý muốn nói rằng cô bé muốn cuộc đời mình luôn tràn ngập ánh sáng, cô bé sợ căn bệnh một ngày nào đó sẽ mang ánh sáng đi và khiến cô bé chìm vào bóng tối. Hương Ly nắm tay cô:

“Chị cũng thế, Thuỷ ạ.”

Ngọc Thuỷ nhìn Hương Ly, nắm chặt tay cô:

“Chị Hương Ly, ai gây ra vết thương trên mắt chị vậy?”

“Chị không biết, hồi đó chị còn quá nhỏ...” – Hương Ly vẫn cố cười nhưng là một nụ cười buồn.

“Nhất định chị sẽ tìm lại ánh sáng, chị thiệt thòi quá. Kể đó độc ác thật đấy, nếu em không bị bệnh em sẽ cho kẻ đó một trận luôn, em cũng thích học võ lắm đấy.”

Tú Phong mỉm cười, vỗ vai Ngọc Thuỷ:

“Thuỷ tốt bụng ghê à, thế này thì bảo vệ chị Hương Ly giỏi hơn anh đấy!”

“Tất nhiên, anh đừng có thêm bảo vệ chị ấy. Em sẽ là bạn thân của chị ấy hơn cả anh, chị nhỉ?”

“Á à dám phản bội anh theo phe người khác à, anh mách bố mẹ bây giờ chứ bộ.”

“Anh cứ mách, bố mẹ em về rồi, mai mới đến cơ. Em thích chị Hương Ly hơn anh nhiều, hehe!”

“Em dám...” – Tú Phong làm bộ tức giận nhưng trong lòng lại rất vui, còn Hương Ly thì chỉ biết cười.

Pháo hoa trên trời giòn giã như tiếng cười của họ vang trong đêm...

Pháo hoa đã hết, Hương Ly và Tú Phong quay về để chuẩn bị mai vẫn phải đến trường. Về đến nhà cũng đã gần 1h sáng rồi, cả nhà đều ngủ hết cả. Mọi thứ giờ thật là yên tĩnh. Hương Ly cởi cái áo khoác của Tú Phong đưa cho cậu:

“Vào nhà ấm rồi, trả cậu cái áo này!”

“Cứ nhận lấy đi!” – Tú Phong bỗng cười nhưng ánh mắt thì có vẻ rất “gian”.

“Hả? Nhận làm gì chứ?”

“Chỉ cần giữ nó thì cậu sẽ không bao giờ quên tớ được!” – Tú Phong cười rồi chạy ngay.

Hương Ly đỡ người ra rồi quay ngay lại, nắm lấy áo Tú Phong:

“Định chạy đằng trời, vừa nói cái gì vậy hả?”

“Á á tớ có nói gì đâu, trời ơi ai cứu tôi cái nào!” – Tú Phong kêu ầm lên.

“Nói nhỏ thôi, mọi người dậy bây giờ!”

“Không nói nhỏ, nói to để còn chạy được chứ. Cứu tôi...”

“Này thì cứu!” – Hương Ly luồn ra trước mặt Tú Phong và hôn cậu một cái lên má.

Khỏi nói Tú Phong bất động thế nào, căn nhà không một tiếng gì chỉ có cậu đứng trơ ra đó. Còn Hương Ly thì cười:

“Đã lần đầu rồi thì cho thêm lần thứ hai để nhớ lâu hơn, hehe!” – Rồi cô cầm cái áo của cậu chạy vù lên nhà.

Tú Phong ngơ ngẩn mãi rồi cũng tỉnh ra, cậu mỉm cười nhìn về phía cầu thang:

“Cám ơn đã không quên tớ!”

Cậu đâu biết rằng không phải điều gì cũng là mãi mãi...

“Ôi trời hôm qua cậu chủ đi đâu vậy?” – Sáng ra Cường (anh chàng giúp việc của Tú Bình) và Lan đã hỏi han Tú Phong.

“Bận thì đi thôi, hai người có gì ăn không?”

“Sao lại không có nhỉ? Mời cậu chủ ăn sáng, phu nhân đang đợi, ông chủ đi rồi!”

“Phu nhân?”

“Còn ai vào đây nữa, mẹ kế cậu ấy!”

“Xin hai người đó, làm ơn đừng gọi phu nhân nữa, cứ kêu họ tên ra cho tôi. Bằng tuổi tôi đó!”

“Ừ ừ thì Hương Ly, mau ra ăn sáng đi.”

Tú Phong bước vào bếp, Hương Ly đang ngồi chén miếng bánh mì:

“Chào buổi sáng con trai!”

Suýt tí nữa Tú Phong ngã rầm một cái. Nhưng cậu vẫn cố bình thần và ngồi vào bàn:

“Vâng chào mẹ!”

Hương Ly bỏ ngay miếng bánh ra:

“Tú Phong lại lạnh lùng rồi, con trai mẹ thật là...”

“Thôi đi, ai là con trai cậu?”

“Vừa gọi người ta là mẹ đó thôi!”

“Cậu...” – Tú Phong găm gù rồi cầm cái bánh lên ngoạm.

“Hi giận rồi à? Thôi mà đùa tí thôi, tớ chẳng thèm làm mẹ cậu đâu.”

“Chẳng thèm hay thèm cũng được.” – Vẫn “lạnh lùng như con thạch sùng”.

“Làm mẹ cậu lại phải chăm sóc cậu thì mệt.”

“Này!” – Tú Phong đang uống nước đập bộp cái cốc xuống bàn một cái – “Ai cần cậu chăm sóc?”

“Thôi mà, đã bảo đùa xiu thôi, cậu giận tớ thật à? Không phải vì...” – Hương Ly véo má Tú Phong một cái.

“Thôi con lạy mẹ, ăn cũng chẳng yên!” – Tú Phong cầm miếng bánh lên đi luôn ra khỏi nhà, vừa đi vừa ăn cho xong.

Hương Ly bật cười rồi cũng đứng lên đi theo cậu. Nhưng cậu đi nhanh quá, có vẻ giận thật rồi đây. Ôi chán chưa, tên Tú Phong này mà giận thì mình tính sao đây? Đang cười Hương Ly xị mặt xuống, đi theo Tú Phong như một tên trộm vậy, cứ đi đằng sau không dám đi trước. Cô đâu biết rằng cái tên kia chỉ giả vờ giả vịt, hẳn ta đang cười tùm tùm trên cô kia chứ. Cuối cùng Tú Phong buộc phải quay lại:

“Nào đi nhanh lên, làm gì cứ như ăn trộm thế?”

“Ồ thì...”

“Con không thèm giận mẹ đâu, mẹ có đi nhanh lên không cho con nhờ!” – Tú Phong chìa tay ra.

Thấy cậu như vậy Hương Ly cũng chẳng ngại ngần gì nữa, nắm lấy tay cậu để cậu kéo đi nhanh hơn. Đường phố buổi sớm vắng vẻ chỉ có vài người qua lại, chính vì thế mà cả hai nghe rõ những tiếng của mấy đứa con gái đi đường:

“Trông kìa, hai người kia đẹp đôi nhỉ?”

“Lạy Chúa, anh kia đẹp trai thế! Phúc cho chị kia đấy.”

“Còn chìa tay ra cho nắm nữa, eo ôi ước gì anh đó là bạn trai mình.”

“Mày thật là, trông cái mặt non choẹt cỡ học sinh lớp 10 kia định làm “máy bay bà già” cho nó đó à? Nhìn người cũng không biết nhìn, anh anh cái gì chứ.”

“Ôi dào ôi trẻ hơn tao mà đẹp trai thế kia tao cũng thích. Tao ghen tỵ với cô bé quá!”

Hay mấy đứa con trai cũng chẳng khác gì:

“Ôi tao đẹp trai vậy mà thằng đó còn đẹp trai hơn! Tao ghen tỵ đó!”

“Bạn gái nó xinh đã man nữa, cặp đôi trời sinh à nha.”

“Tao muốn thế chỗ cái thằng đó, sao bạn gái nó đẹp vậy cà? Bạn gái mình cũng thua.”

Hương Ly nghe vậy thì xấu hổ đỏ cả mặt, cái gì mà bạn gái ở đây chứ? Cô định rút tay ra nhưng Tú Phong vẫn cứ nắm chặt lấy tay cô, còn nói:

“Muốn mấy thằng đó ra thế chỗ tớ không?”

Hương Ly chẳng hiểu sao lắc đầu ngay được, là do tụi con trai đó không đẹp bằng Tú Phong hay là cái gì đây? Tú Phong lại được dịp cười, cậu cứ thế nắm tay cô đi trong những ánh mắt ghen tỵ của người khác. Cô lại cảm thấy vui, cái nắm tay của cậu chỉ là cái móc “bạn thân” nhưng vẫn có gì đó ấm áp và đầy yêu thương.

Chẳng ai biết ở phía sau vẫn có bóng người đi theo, khẽ cười:

“Yên tâm đi sẽ có thằng này ra thế chỗ!”

Cổng trường B. đã tụ tập đông đủ lớp 10E. Hương Ly bỏ tay Tú Phong ra liền, chạy về phía lũ bạn:

“Mọi người đến sớm thế?” – Cô đã càng lúc càng quen lớp học này.

“Phải sớm để còn đi chơi chứ, ngày nghỉ kia. Có cái lớp nào Tết dương lịch cũng đến như cái lớp này đâu, haha!” – Mấy đứa nói.

“Đúng rồi đấy, lớp 10E này là chăm chỉ nhất luôn, đừng có nghĩ là lớp nổi loạn lười biếng nhá.” – Lớp trưởng hưởng ứng.

Hương Ly mỉm cười đứng ra chỗ các bạn gái, còn Tú Phong đi ra phía BOD. Mấy anh chàng của nhóm vẫn vậy, duy chỉ có Hoàng Vũ hôm nay hình như khang khác...

Cả lớp lục đục kéo nhau vào trường. Bác bảo vệ biết hôm nay có lớp đến nên bác cũng đến để mở cửa, trường B. sướng hơn trường H. ở đoạn có bác bảo vệ hiền và vui tính, không cấu gắt việc ngày nghỉ cũng

phải đến thế này chứ ở trường H. là còn lâu mới được thế. Cả lũ kéo nhau lên lớp, lúc này bàn ghế đã chồng chéo hết ở một góc để lại một khoảng sàn rộng. Mấy chục đứa ngồi bệt ra sàn, trải tờ giấy A0 to đùng ra. Đứa thì bắt đầu vẽ chì, đứa pha màu bột, đứa lấy nước làm màu nước, đứa chuẩn bị màu sáp, đứa gọt bút chì, đứa lấy tẩy,...Dù rằng rất ồn ào nhưng lại vui. Đến BOD cũng hăng hái giúp các bạn để hoàn thành được bức tranh. Mà BOD vẽ đẹp chẳng kém ai, nhất là Thiên Duy, Tùng Lâm, Hoàng Vũ, còn Tú Phong và Bảo Nam lại tô màu đẹp. Hương Ly tự dưng nhận ra rằng: có nhiều người dù rằng về khoản học các môn chính như anh văn toán thì lại chẳng giỏi nhưng cứ về nghệ thuật thì họ lại rất giỏi. Cô cũng từng đọc một cuốn sách nói rằng đa phần những ai mà học không tốt, lúc nào cũng thích nổi loạn họ lại sống tình cảm, vui vẻ, đặc biệt là rất giỏi về nghệ thuật, thể thao,...Và lớp 10E là một điển hình. Dù là cái lớp nghịch nhất trường nhưng vẫn được giao cái trọng trách vẽ bức tranh chào mừng kỷ niệm 20 năm thành lập trường. Quả thực, bức tranh này xét về tiêu chuẩn hội hoạ thì chẳng đẹp gì, nhưng đảm bảo ai nhìn cũng cảm thấy đẹp vì nó rất chân thực. Nó không vẽ “tâng bốc” một ngôi trường yên bình, học sinh chăm ngoan, giáo viên hiền lành mà nó vẽ lại đúng cảnh một ngôi trường “tưng bừng” những vết tích của lũ học trò “nhất quỷ nhì ma”, học sinh thì chạy tứ tung khắp sân trường đùa nghịch với nhau, giáo viên thì bắt lực trước đám học sinh. Nếu như là học sinh ngoan hay một thầy cô giáo tốt ở trường H. chẳng hạn, ai cũng sẽ khó chịu về bức tranh này nhưng với lớp 10E, cái gì cũng chân thật, đúng với lứa tuổi học trò, tranh vẽ cũng phải thật chứ không thể “bịa” được.

Có lẽ, Hương Ly đã cảm thấy vui hơn về ngôi trường cũng như lớp học này. Cả lớp cô cũng vậy, cũng rất vui vì được đùa nghịch, nổi loạn như thế. Ai nấy vừa vẽ vừa cười, vì càng vẽ lại càng nhớ thêm được những kỷ niệm vui, dấu cho lớp 10 có lẽ sẽ không nhiều kỷ niệm cho lắm.

Nhưng, cuộc vui ấy không được đến phút chót...

Tiến đang loay hoay tẩy tẩy cái nét vẽ nguệch của cậu ta thì bỗng có ai đó đập vào vai khiến cậu ta giật mình:

“Hả? Hoàng Vũ, có chuyện gì thế?”

“Nhờ cậu một việc được không, cậu chạy nhanh hơn tôi mà.”

“À ừ cậu cứ nhờ đi!” – Tiến gật đầu ngay, dù cho là Hoàng Vũ có muốn nhờ hay ra lệnh thì cậu ta cũng phải làm thôi, cả trường này ai mà không sợ Hoàng Vũ chứ?

“Tôi đang cần băng dính để dán lại cái tờ giấy này không nó bị nát, cậu xuống phòng Đoàn đội lấy giùm tôi được chứ. Phòng không khoá đâu.”

“Ôi xời chuyện nhỏ, phòng Đoàn đội ở ngay tầng dưới, đợi mấy giây nhé!”

“Ừ nhanh lên.” – Hoàng Vũ nở một nụ cười, nhưng có ai nhận ra sự thâm hiểm trong nụ cười đó. Cậu quay lại, nhìn cô bạn đang cặm cụi vẽ không hay biết gì.

Tiến chạy xuống phòng Đoàn đội, do chạy nhanh quá nên cậu ta trượt phải cái gì đó ngã đập cả mông. Cậu ta kêu ầm lên:

“Của nợ, cái gì làm ông mày ngã đấy?”

Cậu ta im ngay khi nhìn thấy tờ giấy vừa làm mình trượt đang nằm dưới đất. Nhận ra cái gì đó trong tờ giấy, cậu ta liền cầm lấy, phúi bụi đi và suýt tí nữa thì ngất xỉu. Đó không phải là tờ giấy, mà là một bức ảnh khổ lớn. Tiến đứng ngay dậy thì càng choáng hơn khi nhìn thấy xung quanh phòng Đoàn đội từ trên tường tới dưới đất đều có hàng chục tấm ảnh khác nhau, nhưng cũng giống nhau...

Tiến quên cả việc làm cho Hoàng Vũ, cậu ta nhặt sạch toàn bộ chỗ ảnh đó lại, chạy như bay lên lớp, vừa thở hồng hộc vừa cố hét to:

“Cả lớp ơi, shock nặng, shock nặng đây!” – Cậu ta giơ xấp ảnh lên.

“Cái gì đấy?” – Cả lớp bỏ cả tranh vẽ chạy về phía Tiến.

“Đây này, xem hết đi!” – Cậu ta thở hồng hộc, ném xấp ảnh xuống đất.

Liệu rằng có thể dùng từ “shock” hay là phải dùng từ “quá bàng hoàng”, “đại shock” đây? Trong những bức ảnh đó là Tú Phong và Ngọc Thuỷ. Bức thì là Tú Phong đút cho Ngọc Thuỷ ăn cháo, bức thì là Tú Phong cười với Ngọc Thuỷ, và nhiều nhất vẫn là bức ảnh chụp riêng cô bé xinh xắn cười rất tươi và hạnh phúc. Từ ngạc nhiên, shock, bàng hoàng cho đến tức giận, cả lớp (trừ BOD) đứa nào cũng giật lấy từng tấm ảnh, nhất là bọn con gái:

“Con này là bạn gái của Prince sao?”

“Nó dám mê hoặc Prince, đúng là con khôn mà!”

“Xé hết, xé hết đi!”

“Đừng xé, phải làm gì thâm độc vào. Lấy màu với bút vẽ ra đây.”

Lũ con gái quá tức giận mặc cho BOD và Kiều Diễm ngăn cản vẫn dùng bút và màu vẽ tô lem nhem lên bức ảnh có Ngọc Thuỷ. Họ còn xé đôi những bức ảnh có Tú Phong và Ngọc Thuỷ ra, vẽ và bôi bẩn bết lên khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Thuỷ, kèm theo những lời ***** rửa cạy nghiệt:

“Cho mày chết đi, mày đòi xinh hơn ai?”

“Mày giả vờ ốm để được thương hại à, này thì ốm!”

“Vẽ nhiều vào, cho cái mặt của nó xấu như yêu quái vào!”

“Hơn cả yêu quái luôn, tao sẽ cho nó người không ra người, ngợm không ra ngợm!”

Hương Ly nóng mặt, vội vàng ngăn bạn lại:

“Đừng có làm thế nữa, cô bé ấy đâu có làm gì mọi người chứ! Các bạn không sợ Tú Phong à?”

“Sao phải sợ, nhưng nó là bạn gái Prince thật hả?” – Một đứa lên tiếng.

“Các cậu nói thế là sao chứ?”

“Là sao ư? Haha Prince, có dám nhận con bé này là bạn gái không? Nếu cậu dám nhận thì chúng tôi sẽ không vẽ bẩn lên mặt nó thế này nữa! Prince mà nhận mình có bạn gái thì nhục lắm nhỉ, mất cả hình tượng lạnh lùng bất cần con gái, haha!” – Tụi con gái hết giận Ngọc Thuỷ lại quay sang trêu người Tú Phong.

Nhưng Tú Phong không nói gì cả, cậu cúi mặt đứng chờ ra đây. Tụi con gái càng được thể:

“Dám làm mà không dám nhận kìa, thôi chúng mày, vẽ tiếp đi, cho con bé này xấu vào, quái vật vào!”

Tú Phong đứng lặng nhìn lũ con gái tiếp tục bôi bẩn vào bức ảnh của Ngọc Thuỷ. Chúng nó đang phá hoại đôi mắt long lanh ấy, đang huỷ diệt nụ cười ngọt ngào ấy. Dù chỉ là bức ảnh nhưng cũng là một hành động nhục nhã. Ngọc Thuỷ đâu có làm gì? Ngọc Thuỷ đâu có đắc tội gì với lũ con gái này chứ? Ngọc Thuỷ chỉ là một cô bé yếu ớt, không làm được gì, chỉ biết lặng thầm ước mong cho cuộc đời mình ánh sáng.

Ánh sáng của cô bé ấy đã khiến trái tim cậu rung động từ cái ngày cách đây mười mấy năm rồi.

Từ khi có Ngọc Thuỷ, Tú Phong mới biết học hành chăm chỉ, mới tin rằng trên đời không gì là không thể. Nụ cười của cô bé, ánh mắt của cô, nghị lực của cô đều đã khiến cho cậu cảm thấy mọi thứ tươi sáng hơn. Cậu tìm được niềm vui sau những tháng ngày mất mát quá nhiều, mỗi ngày chăm sóc cô bé ấy, tìm cho cô bé ấy ánh sáng len lỏi nhất cũng khiến cậu hạnh phúc và tự hào. Ngọc Thuỷ – đúng như cái tên của cô, cô là một viên ngọc trong sáng như nước, tinh khiết giữa định mệnh trái ngang. Bệnh tật có hành hạ, ước mơ có bị vùi chôn thì viên ngọc ấy vẫn cứ toả sáng, vẫn cứ long lanh như giọt nước trong veo không bị vấy bẩn, không bị mòn đi.

Vậy mà, những đứa con gái kia chỉ vì thói ghen tỵ thấp hèn mà dám làm Ngọc Thuỷ thành ra thế kia ư? Tú Phong điên tiết như giọt nước tràn ly:

“ĐỦ RỒI ĐẤY!” – Tiếng quát của cậu vang lên làm cả lớp như bị đứng lại. Ngay cả Hương Ly cũng giật mình run sợ.

Cậu tiến đến phía lũ con gái, giật lại chỗ bức ảnh đó, gầm lên:

“Phải, trong lòng tao chỉ có mỗi cô bé ấy thôi, như thế đã đủ chưa? Đừng có làm người ta nhục nhã như vậy nữa nếu chúng mày không muốn phải trả giá đắt hơn!”

Lũ con gái kinh sợ, không ngờ họ chỉ trêu mà khiến Tú Phong tức giận như vậy. Còn cô, cô đứng lặng bất động trước những gì mà Tú Phong vừa nói...

Tú Phong cầm xấp ảnh, đôi mắt hằn lên ngọn lửa:

“Tao mà biết được kẻ nào dám làm chuyện này, đừng hòng tao tha cho!” – Rồi cậu bỏ ngay đi, không quên đánh đổ mấy lọ màu nước và màu bột của lũ con gái tung toé ra sàn nhà.

26. Chương 3.6

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.06

(7) “Vì với tôi, anh là một người hùng...”

Tú Phong đi nhanh ra phía cổng, đúng lúc ấy có tiếng gọi:

“Tú Phong, cậu đi đâu?”

Cậu quay lại thì thấy Hương Ly ở đằng sau, nhìn cậu với ánh mắt buồn đến tuyệt vọng. Nhưng lúc này cậu đang tức giận tột độ, cậu không muốn đối diện với cái buồn ấy:

“Cậu quay lại lớp đi!”

“Cậu lại đến gặp Ngọc Thuỷ phải không?” – Giọng cô ghen lại một cách bất thường.

“Phải, thì sao?” – Tú Phong không hề nhận ra cái gì trong giọng nói của cô.

Hương Ly ghen ngào, nước mắt tuôn ra khỏi mắt:

“Cậu hèn nhát như thế à?”

“Cậu nói gì?”

“Chỉ vì bị tung ra mấy cái ảnh, bị trêu chọc mà cậu đã muốn trốn tránh. Ngọc Thuỷ không có tội tình gì thì việc gì cậu phải bỏ việc chung của cả lớp mà đi như thế. Cậu thực sự thích Ngọc Thuỷ sao?”

“Tớ thích Ngọc Thuỷ, và tớ phải bảo vệ em ấy!” – Tú Phong nói rõ như đinh đóng cột.

“Tớ muốn cậu ở lại đây!” – Giọng nói của Hương Ly chuyển sang tức giận nhưng vẫn ghen lại cùng với những giọt nước mắt tuôn rơi không biết tại sao lại cứ rơi như vậy.

Tú Phong sững lại trước sự tức giận của Hương Ly. Cô giận, cô thực sự giận. Cậu đã nói thích người khác, cậu nói cậu chỉ quan tâm đến người khác trong khi sáng nay còn nắm chặt tay cô, còn mỉm cười với cô. Cậu lúc nào cũng vô tâm như vậy, cứ cái gì đụng đến Ngọc Thuỷ là cậu ích kỷ vậy sao? Cậu quên cô, quên luôn cả bạn bè, quên luôn cả công việc mà lớp cậu đang làm cho cả trường chứ không phải làm cho riêng ai.

Tú Phong lên tiếng:

“Xin lỗi, tớ sẽ quay lại!”

Cậu chạy về phía cô, những giọt nước mắt kia khiến cậu cảm thấy có lỗi vô cùng, cậu muốn chạy đến để đích thân lau nó đi.

Nhưng, khi cậu chưa kịp chạy tới nơi...

Một bàn tay đã xoay vai Hương Ly lại, dịu dàng lau nước mắt cho cô rồi ôm chặt cô vào lòng. Tú Phong sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Người đang ôm Hương Ly kia, chính là...

...Hoàng Vũ!

Hoàng Vũ đưa tay lên vuốt mái tóc dài của Hương Ly, khẽ nói rất dịu dàng:

“Đừng khóc nữa, cậu ấy muốn đi hay không thì cũng không đến mức phải khiến cậu khóc đâu!”

Hương Ly ngạc nhiên tột độ rồi nhận ra Hoàng Vũ, cô tức giận định đẩy cậu ra nhưng cậu lại ôm chặt cô hơn, giọng cậu nghèn nghèn buồn hẳn đi:

“Chỉ là một cái ôm thôi cũng không được sao?”

Hương Ly lặng người, cô chợt nhớ tới lời nói hôm trước của Hoàng Vũ, cậu cũng đã ôm cô nhưng bị cô đẩy ra phũ phàng, và chắc hẳn cậu rất đau khổ vì điều đó. Một giây cô quên mất con người mà cô đang níu kéo kia mà dựa vào người Hoàng Vũ cũng đủ thay đổi tất cả. Tú Phong sa sầm mặt mày, cậu ném một ánh nhìn như lửa rồi bỏ đi. Phải, Hương Ly là của Hoàng Vũ kia mà, cậu đâu có cái quyền được lau nước mắt cho cô kia chứ! Cậu chỉ có Ngọc Thuỷ mà thôi.

Lúc cậu quay đi cũng là lúc Hương Ly giật mình chợt tỉnh, cô đẩy Hoàng Vũ ra, nhìn gương mặt cậu ban nãy đang buồn như vậy bỗng nhếch mép một nụ cười gian xảo. Cô ngờ ngợ rồi nói:

“Hoàng Vũ, cậu có phải...”

“Có phải cái gì bạn mến?” – Hoàng Vũ càng cười to hơn, nụ cười lộ rõ vẻ độc ác.

“Những bức ảnh đó...?”

“Đang nghi ngờ tôi chụp chứ gì?”

“Là cậu sao?” – Hương Ly bắt đầu tức giận.

Hoàng Vũ cười lớn, nhìn cô chăm chăm:

“Tôi không làm, haha!”

“Cậu nói dối! Tôi chắc chắn là cậu làm, cậu lúc nào cũng như thế, bần tính và hèn hạ.”

“Bần tính? Hèn hạ? Toàn những từ hay! Đúng, tôi bần tính, hèn hạ đấy, haha.” – Hoàng Vũ vừa cười vừa đặt tay lên vai Hương Ly, đôi tay cậu tự dưng khiến Hương Ly ghê sợ. – “Nhưng những tấm ảnh đó, tôi không thèm rảnh mà đi chụp đâu, haha!”

“Vậy...là ai chụp chứ?”

“Ai à? Ai thì tự mà tìm hiểu đi, tôi có biết gì đâu, có liên quan gì đâu, hahaha! Buồn cười quá đi, buồn cười chết thôi.” – Hoàng Vũ ngửa cổ lên trời mà cười.

Hương Ly giận đến run người:

“Cậu không biết gì mà cậu còn cười được. Hoàng Vũ, tôi quá rõ cậu rồi, người như cậu thì bị ghét là phải, người như cậu thì luôn bị người ta tránh xa thôi!”

Hoàng Vũ tắt ngay tiếng cười, quay lại nhìn Hương Ly bằng ánh mắt ác quỷ vốn có của mình, nhưng đằng sau ánh mắt đó vẫn có cái gì mà người ta không thể hiểu được.

“Cả cậu cũng tránh xa tôi chứ gì?”

“Đúng vậy, thì sao...?” – Giọng Hương Ly cứ nhỏ dần.

“Nói đi xem nào, cậu nhớ ra Tú Phong rồi chứ gì?”

“Làm...làm gì có chứ?”

“Cậu nói dối còn kém lắm Hương Ly ạ! Phải rồi, cậu ta thì cái gì chẳng hơn, thời gian thân nhau cũng lâu hơn, nên nhớ ra là phải. Ôi mất trí nhớ, tôi buồn cười cái mất trí nhớ của cậu quá đi.”

“Tú Phong còn tốt hơn cậu gấp trăm lần, tôi sẽ không bao giờ quên cậu ấy cũng như Thiên Duy, Bảo Nam, Tùng Lâm rồi tôi sẽ nhớ ra. Riêng cậu, tôi luôn muốn quên đi, nhìn thấy cậu bây giờ tôi đã ghét rồi nói gì là phải nhớ ra cậu là ai kia chứ!”

Lúc nói ra những câu này, Hương Ly thực sự cũng sợ vì biết rằng Hoàng Vũ nghe xong có thể nổi điên, nhưng không ngờ cậu im lặng nghe hết rồi mỉm cười nhìn vào bên mái tóc của cô:

“Hoa đẹp quá nhỉ?” – Cậu nhìn bông hoa được cài bên tóc của cô và hỏi câu hỏi chẳng liên quan đến lời cô vừa nói.

Trước sự ngạc nhiên của cô, cậu vẫn cười và nói tiếp:

“Cậu vẫn giữ thói quen cài một bông hoa lên tóc nhỉ?”

“Thói quen?”

“Này cậu thích hoa hả?”

Hương Ly cứng đờ người. Câu hỏi này...sao quen vậy...?

“Này cậu thích hoa hả?”

“Hả? Sao cái gì cậu cũng biết thế?”

“Tôi đoán thế vì ban nãy cậu gài một bông hoa lên tóc.”

“Tôi gài chơi thôi, không có gì đâu. Cậu mau đi tưới nước đi!”

“Hỏi thêm tí nữa, sao cậu gài bên trái mà không gài ở bên phải?”

“Hương Ly, có vẻ như cậu cũng đổi thói quen rồi, dám cài hoa bên phải kia đó.” – Tiếng Hoàng Vũ vẫn vang lên một cách đáng sợ.

“Cậu đừng nói nữa!” – Hương Ly ôm đầu, cố né tránh ký ức kia.

“Phải rồi, mái tóc bên phải của cậu dài hơn, cài hoa dễ hơn, lại làm đẹp cho con mắt của cậu nữa, đúng không nhỉ?”

“Tôi xin cậu, tha cho tôi đi! Tôi không muốn nhớ ra cái gì đâu!” – Hương Ly hét lên, định bỏ chạy nhưng Hoàng Vũ đã giữ cô lại không thể chạy đi đâu được.

“Chạy làm gì, ở đây để tôi xem bông hoa đẹp của cậu nào!” – Cậu giữ cô trong vòng tay mình, vẫn cười vang điệu cười ác quỷ ban nãy.

“Đừng, tha cho tôi, thả tôi ra!” – Hương Ly giãy giụa, Hoàng Vũ quá khỏe, cô không giằng ra được.

“Bỏ cậu ấy ra đi!” – Một giọng nói đanh thép vang lên.

Hoàng Vũ và Hương Ly nhìn ra phía sau, Thiên Duy vừa lúc đi xuống cầu thang tìm Tú Phong, gương mặt dịu dàng biến mất thay vào là ánh mắt nãy lửa khi nhìn thấy cảnh tượng đó. Cậu không phải là tức vì Hương Ly, Hoàng Vũ ôm nhau hay làm sao mà là tức vì Hoàng Vũ cố tình khơi dậy ký ức trong Hương Ly với mục đích khiến cô đau đớn mới thôi.

Thiên Duy chẳng nói gì nữa, cậu lặng lẽ đi tới đẩy Hoàng Vũ ra kéo Hương Ly đi, ân cần nói với cô:

“Để tớ đưa cậu về, không cần vẽ nữa đâu, dấu sao vẽ cũng gần xong rồi.”

Hương Ly gật đầu ngay. Họ đi ra khỏi trường trong khi Hoàng Vũ vẫn đứng như một pho tượng, nhưng ai biết trong lòng cậu thì bốc lửa ngùn ngụt mà không làm gì được.

Đi xa khỏi trường rồi, không khí trong lành yên tĩnh của buổi sáng đầu năm mới khiến cho Hương Ly bình tĩnh lại, nhưng vẫn vô cùng hoảng sợ. Thiên Duy đi cạnh, nói với giọng buồn rầu:

“Xin lỗi vì đã không bảo vệ được cậu.”

“Hả, không...không sao đâu! Như thế là cậu đã cứu tớ rồi.”

“Có vẻ như Hoàng Vũ biết được nhiều thứ về cậu, cậu ta luôn là con người như thế, bí ẩn và ương ngạnh.”

“Tớ ghét cậu ta!” – Hương Ly tức giận.

“Cậu và cậu ta đã từng là bạn thân...” – Thiên Duy có vẻ buồn.

“Tớ không quan tâm điều đó, giờ tớ không muốn nhớ ra cậu ta nữa.”

“Nhưng cậu nhớ ra Tú Phong đúng không?”

“Ai nói với cậu thế?” – Hương Ly giật mình.

“Tớ đã nghe hết những gì Hoàng Vũ vừa nói với cậu.”

“Cậu ta nói lung tung đấy, tớ nhớ ra cái gì chứ...”

“Hương Ly, cậu có một nhược điểm đó là không bao giờ biết nói dối.”

“...”

Thiên Duy quay lại nhìn cô, gương mặt cậu rất đẹp dưới ánh nắng nhưng vẻ đẹp đó đầy buồn rầu:

“Tớ không ghen tỵ gì với Tú Phong cả, tớ biết có lẽ cậu ấy may mắn nên cậu mới nhớ ra. Nhưng tớ thực sự muốn cậu nhớ ra tất cả.”

“Thiên Duy, cho dù tớ chưa nhớ ra cậu, nhưng tớ tin cậu đã từng là người bạn tốt của tớ, và bây giờ vẫn vậy.”

“Thế ư?” – Thiên Duy chợt mỉm cười – “Cái lần đầu tiên tớ gặp cậu, tớ chẳng coi cậu là bạn tốt đâu.”

“Tớ làm gì đắc tội với cậu à?” – Hương Ly bắt đầu tò mò.

“Cũng lại vì Tú Phong!”

“Là sao?”

“Hôm đó tớ khen cậu xinh một cái mà cậu đã “lơ tơ mơ bò đeo nơ” cả ra, còn hỏi tớ có phải hoàng tử thứ hai không. Tớ liền hỏi tại sao là hoàng tử thứ hai thì mới phát hiện cậu đã có hoàng tử thứ nhất, thế nên tớ giận cậu. Nhưng sau đó cậu nịnh tớ ngọt như đường nào thì “Thiên Duy đẹp trai”, “Thiên Duy hiền lành” làm tớ phải xuôi lòng ngay. Sao hồi đấy mình ngây thơ tin người thế nhờ? Có người còn nịnh dẻo hơn cả mẹ mình cơ đấy!” – Thiên Duy vừa kể vừa cười trêu Hương Ly.

“Trời tớ mà như thế à?” – Hương Ly cũng không nhịn được cười, nhưng rồi cô cũng suy nghĩ ngay mấy lời của Thiên Duy – “Vậy có nghĩa...hoàng tử thứ nhất là...”

“Là Tú Phong chứ ai, những người đầu tiên luôn được ghi nhớ lâu nhất...” – Thiên Duy hơi buồn đi – “Chính vì cái biệt danh hoàng tử bắt nguồn từ cậu nên bây giờ Tú Phong được gọi là Prince đấy.”

“Thằng đó mà Prince cái nổi gì? Nghe không nhịn được cười, hớ hớ hớ!” – Bỗng có tiếng cười khả ố vang lên.

Thiên Duy và Hương Ly giật mình lùi lại, lúc này họ cũng nhận ra con đường ở đây rất vắng. Nấp sau bức tường nhà, Tuấn Hiệp từ đâu lù lù bước ra, bộ quần áo học sinh bình thường hôm nay trút bỏ biến thành bộ quần áo hầm hố, áo may ô, quần bò rách, giữa trời lạnh mà phơi người xăm trổ đầy mình. Gương mặt đẹp trai cũng dường như trở thành ác quỷ, tên này xem ra độ ăn chơi có thể hơn cả Hoàng Vũ.

“Tuấn Hiệp, anh ở đây làm gì?” – Thiên Duy hỏi.

“Làm gì à? Nhà gần đây, quên rồi sao?”

“Nhưng sao lại ra chỗ chúng tôi?”

“Ủa sáng Tết dương lịch được nghỉ, đi ăn sáng thì đi qua chứ sao, có gì không nhĩ?” – Tuấn Hiệp đáp rất thờ ơ.

“À không có gì, thế thì chúng tôi đi đây!” – Thiên Duy kéo tay Hương Ly đi.

Bỗng Tuấn Hiệp giữ tay Hương Ly lại lúc cô định bước qua:

“Có muốn biết vì sao tao lại ghét cái thằng hần-là-hoàng-tử đó không?”

“Anh...” – Hương Ly dừng ngay lại.

“Hương Ly, đi thôi!” – Thiên Duy thấy cô dừng lại thì vội kéo cô đi.

Đúng lúc đó Tuấn Hiệp quay ra, vừa lúc Thiên Duy sơ hở liền đạp cho cậu một quả ngã xuống khiến cậu không kịp trở tay rồi lập tức kéo tay Hương Ly đi. Cô hoảng hốt:

“Anh làm cái gì thế? Tôi đã đồng ý đâu? Sao anh lại đạp cậu ấy!?”

“Tao phải cho nó một chưởng không thì nó không ày đi!” – Tuấn Hiệp vừa nói vừa chạy rất nhanh.

“Anh nói thế là sao? Bỏ tôi ra! Cứu tôi với!”

“Mày cứ hét đi, ở đây chẳng có ai đâu!” – Càng lúc Tuấn Hiệp càng chạy vào chỗ ngõ hẻm vắng, thậm chí chỗ này là chỗ bỏ hoang không có ai cả, cây cối mọc đầy như rừng rậm.

Hương Ly ngơ ngơ:

“Muốn nói thì ra chỗ đông sao lại ra chỗ vắng thế?”

“Nói gì cô em?” – Tuấn Hiệp cười gian tà, nhìn Hương Ly chằm chằm.

“Chẳng phải anh nói sẽ cho tôi biết vì sao anh lại ghét Tú Phong sao? Hôm trước anh còn hứa rồi mà chưa nói được, giờ anh nói đi.”

“Nói à? Tao chẳng thích nói nữa, đổi ý rồi!” – Tuấn Hiệp cười, đẩy Hương Ly vào sát một bờ tường.

“Anh, anh muốn làm gì?” – Hương Ly vừa tức giận vừa hoảng sợ.

“Làm gì à? Nói à biết, từ ngày đầu tiên nhìn thấy cô em anh đây đã thích rồi, xinh đẹp như cô em thì đừng đi theo Hoàng Vũ làm gì, dù anh đây quý Hoàng Vũ nhưng cậu ta đào hoa lắm cô em ạ.”

“Anh định...”

“Còn định làm gì nữa!” – Tuấn Hiệp cúi xuống định hôn Hương Ly.

BỐP! Một cái tát của cô giáng trọn vào mặt anh ta nổ đom đóm mắt.

“Anh biết anh là ai không? Tôi nghĩ anh dù hư hỏng thì vẫn giữ đúng cái chất của học sinh, không ngờ anh bản thủ như thế. Anh không cảm thấy mình ghê tởm à?” – Cô tức giận quát.

Nhưng lời quát đó không làm rung động trái tim của Tuấn Hiệp, ngược lại còn khiến anh ta tức giận hơn, gầm lên:

“Được, con khốn, vậy tao sẽ ày biết thế nào là bản thủ với ghê tởm!”

Anh ta lao tới hôn tới tấp lên mặt Hương Ly, cô hoảng sợ quyết né tránh và vùng vẫy thoát ra, nhưng Tuấn Hiệp đã giữ cô bằng đôi bàn tay gân guốc, gương mặt anh ta lao vào mặt, cổ, vai cô như một con thú dữ. Hương Ly sợ đến oà khóc, rốt cuộc cô luôn phải chịu khổ, rốt cuộc cô vẫn không bao giờ được buông tha như thế này sao? Sau một hồi giãy giụa, la hét đến khản tiếng, cô không còn nhìn ra cái gì nữa, phó mặc cho Tuấn Hiệp muốn làm gì thì làm. Mọi thứ giờ đây đã chẳng còn gì, chẳng còn gì...

Bỗng BỐP! Một bóng đen từ đâu lao đến đẩy Tuấn Hiệp và đâm vào mặt anh ta khiến anh ta ngã dúm dui, buông Hương Ly ra. Hương Ly vẫn tỉnh nhưng không còn sức nữa, ngã vào một vòng tay...

Cô nhìn thấy Tuấn Hiệp nhanh chóng đứng lên giáp mặt với kẻ lạ, nhưng ngay lập tức hần lủi lại, run sợ:

“Sao lại là mày?”

“Là tao đây, thì sao?” – Một giọng nói vang lên ngay bên tai cô, cô giật mình ngẩng lên thì thấy đó là một người bịt kín mặt, mặc áo đen. Hình như người này...

“Lần trước chính mày đã cứu con bé này cùng với thằng Tú Phong, lần này vẫn là mày. Mày là ma quỷ phương nào mà luôn ngăn cản tao?”

“Tao chẳng phải ma quỷ gì, chính mày mới là thằng yêu râu xanh, mới lớp 12 đã thích làm càn rồi à, về nhà mà để bố mẹ dưỡng dục lại mày đi! Đừng bao giờ làm cái trò bậy bạ nếu không muốn để tao ày chết ngay tại đây.” – Giọng chàng trai lạ đánh thép vang lên.

Tuấn Hiệp chưa kịp nói câu gì thì chàng trai đã kéo Hương Ly chạy đi. Tốc độ của chàng trai này nhanh lạ thường, cứ như gió vậy, vút một phát mà đã tránh xa khỏi chỗ đó, nhưng cũng lại đi ra một đoạn đường vắng khiến Hương Ly hơi sợ, quay lại nhìn con người lạ kia:

“Anh là ai?”

“Tôi là ai cô không cần biết, cô có sao không?” – Chàng trai cúi xuống hỏi.

“Tôi không sao, nhưng hình như đây là lần thứ hai tôi gặp anh?”

“Cứ cho là như thế nếu cô nghĩ vậy!”

“Nhưng anh là ai? Anh có thù oán gì với Tuấn Hiệp hay với tôi à?”

“Tuỳ cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.” – Chàng trai lạnh tanh.

“Nhưng mà, anh có thể bỏ cái khăn bịt mặt kia ra được không, trông anh như ninja ấy.”

“Xin lỗi tôi không thể cho ai biết mặt của mình.”

“Sao lại thế?”

“Cô hỏi nhiều quá, mau đi về trường của cô đi!”

“Anh đã hai lần cứu tôi, tôi phải biết anh chứ. Nhỡ đâu gặp lại anh thì sao? Nếu không cho biết mặt thì cho biết tên vậy.”

Chàng trai hồ hững:

“Tuỳ cô muốn gọi tôi là gì thì gọi.”

Hương Ly tròn mắt, cái tên lạ mặt này hình như tên là “Tuỳ” hay sao mà mở miệng ra là “tuỳ”, “tuỳ” vậy. Nhưng tự dưng cô có vẻ ấn tượng với anh chàng “tuỳ” này, ình gọi tên là gì cũng được kia đấy. Cô suy nghĩ một lúc rồi cười:

“Hay tôi gọi anh là Hero nhé?”

“Hả? Sao lại gọi thế?”

“Vì với tôi, anh là một người hùng!” – Hương Ly nói rất chân thành.

Chàng trai quay lại nhìn cô, cô thấy rõ dù bịt kín gần hết mặt anh vẫn để lộ ra một đôi mắt đẹp.

“Tuỳ cô!”

Lại “tuỳ”. Đây là anh chàng “Hero Tuỳ” thì đúng hơn.

Đúng lúc đó có tiếng của Bảo Nam:

“Hương Ly, cậu ở đâu?”

Hương Ly quay ngay ra đáp to:

“Tôi ở đây, Bảo Nam!”

Rồi cô quay lại:

“Hero, tôi phải...Ồ!”

Hero đã biến mất trong tích tắc như một bóng ma khiến Hương Ly ngạc nhiên tột độ. Vừa lúc Bảo Nam chạy đến:

“Trời ơi Hương Ly cậu có làm sao không? Cả lớp đang đi tìm cậu đấy!”

“Cả lớp đi tìm tớ?”

“Kia kia!”

Ở đủ loại phía của mọi ngõ ngách, cả lớp đang đổ về phía cô. Mọi người đã tản ra khắp nơi để tìm cô. Tùng Lâm chạy vội tới và bên kia đường Hoàng Vũ cũng chạy tới. Tùng Lâm hét hoảng:

“Thằng Tuấn Hiệp có làm gì cậu không?”

“Không sao, tớ thoát rồi!”

“Sao cậu thoát được? Thiên Duy làm gì có đi với cậu, cậu ấy bị thương vừa gọi điện cho chúng tôi đi tìm cậu đấy!” – Hoàng Vũ vừa thở hổn hển vừa hỏi.

Hương Ly quên cả việc đang giận Hoàng Vũ, quên luôn anh chàng Hero kia bởi lúc này cô mới nhớ ra Thiên Duy.

27. Chương 3 .7

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.07

(8) Mầm mống của những việc xấu xa

“Thiên Duy!” – Tùng Lâm bỗng hét lên khi nhìn thấy Thiên Duy từ xa.

Hương Ly hoảng hốt chạy đến chỗ cậu, gương mặt cậu tỏ rõ vẻ đau đớn, tay cậu ôm lấy bụng, vậy mà cậu vẫn cố gắng để đi tìm cô, vết đau này làm sao bằng việc cậu đã để tuột mất cô vào tay kẻ ác.

“Thiên Duy, cậu có sao không?” – Hương Ly thực sự hoảng sợ khi thấy máu loang khắp chiếc áo trắng của Thiên Duy ở phần bụng, tên Tuấn Hiệp này đập mạnh đến mức đó sao?

“Tớ không sao, cậu...cậu không sao chứ...? Tuấn Hiệp đâu?” – Giọng Thiên Duy run run yếu ớt.

“Tớ chạy thoát được, không có chuyện gì cả. Thiên Duy, cậu đau lắm không?”

“Tớ không sao mà, cậu không xảy ra chuyện là may rồi.” – Thiên Duy mỉm cười – “Mình về đi...”

Chưa kịp nói hết câu thì cậu đã gục ngã, đầu cậu dựa vào vai Hương Ly. Thân hình cậu không phải cao to nhưng cũng đủ nặng để Hương Ly không đỡ được cậu nên ngồi sụp xuống. Bất lực, cô đành gọi mọi người:

“Giúp tớ với, mau đưa cậu ấy đến bệnh viện đi!”

Cả lớp xúm lại, Bảo Nam hoảng hốt định xốc Thiên Duy lên chạy đi ngay nhưng Hoàng Vũ đã ngăn lại:

“Mau cầm máu cho cậu ấy đi đã!”

Hoàng Vũ xé một mảnh áo của mình quấn vào vết thương của Thiên Duy, rồi cậu làm động tác cầm máu rất chuyên nghiệp như một bác sĩ vậy. Lúc này tự dưng Hoàng Vũ độc ác là thế lại rất bình tĩnh để cứu chữa cho Thiên Duy.

Có lẽ không chỉ BOD, mà cả lớp 10E, hư đồn đến đâu thì vẫn có tình bạn chân thành...

Bảo Nam, Tùng Lâm, Hoàng Vũ và Hương Ly tức tốc đưa Thiên Duy vào bệnh viện. Các bác sĩ chẩn đoán vết thương của Thiên Duy không quá tổn hại đến các bộ phận bên trong cơ thể nhưng cũng phải ở lại bệnh viện vì vết thương này không phải là nhẹ. Cú đập của Tuấn Hiệp khéo chỉ kém cú đá của Tú Phong một tí, cái đế giày to đùng cộng với sức khỏe của anh ta nếu mà đập ai nhỏ con như Hương Ly chẳng hạn thì chắc thùng ruột cũng nên, Thiên Duy thế vẫn còn may mắn.

Thiên Duy được chuyển về phòng bệnh, cậu vẫn chưa tỉnh lại có lẽ do quá mệt mỏi và đau nữa. Hương Ly có thể thấy cậu không mở mắt nhưng vẫn đang đau đớn, răng cậu nghiến chặt lại, cứ chỉ một cử động nhẹ lại khiến vết thương nhói lên hơn, dù nó được băng bó rồi mà cậu vẫn cảm thấy đau, chốc lại rên lên. Hương Ly vô thức nắm tay cậu:

“Thiên Duy, tớ xin lỗi, là tại tớ...”

“Đừng tự trách mình như vậy, Hương Ly à!” – Tùng Lâm an ủi.

“Phải đó, Thiên Duy khoẻ mạnh lắm, khỏi ngại áy mà.” – Bảo Nam cũng nói.

Nhưng trái với lời của Tùng Lâm và Bảo Nam, trông Thiên Duy càng mất sức nhiều đi, mồ hôi cậu đầm đìa trên trán và cậu còn nói mê, tay vẫn nắm lấy tay Hương Ly:

“Đừng, cho tôi về đi, tôi không muốn xa mẹ...”

“Thiên Duy, cậu nói gì vậy? Mau tỉnh lại đi!” – Hương Ly ngạc nhiên vào mấy lời nói mê ngủ của Thiên Duy.

Hoàng Vũ đang đứng im một chỗ nghe nói vậy thì giật mình bước tới kéo tay Hương Ly:

“Đi với tôi!”

“Bỏ ra!” – Hương Ly tức giận – “Thiên Duy như thế này cũng vì cậu đấy, cậu hại chúng tôi đủ chưa mà còn muốn đi đâu?”

“Tôi muốn cậu gặp một người, người này liên quan đến ký ức của cậu!” – Hoàng Vũ giọng vẫn sắc lạnh.

Hương Ly tròn mắt. Một người liên quan đến ký ức của cô ư?

“Tùng Lâm, Bảo Nam, ở lại với Thiên Duy chút nhé, tớ sẽ về liền!”

Hoàng Vũ cũng chẳng mang theo xe nên hai người đành đi bộ. Không khí lúc này rất im lặng, chẳng ai muốn nói với ai câu nào. Gió thổi mạnh, con phố vắng lại càng vắng hơn, chỉ nghe thấy tiếng thở của gió và cây lá rung. Tự dưng lòng người có một cảm giác xuyên xao theo gió.

“Rốt cuộc là đi gặp ai?” – Hương Ly lên tiếng phá tan sự im lặng.

Hoàng Vũ thở dài một cái rồi cũng nói cho cô nghe:

“Mẹ Thiên Duy!”

“Mẹ Thiên Duy?” – Hương Ly ngạc nhiên.

“Tôi biết về quá khứ của cậu rất nhiều, có rất nhiều người đã từng xuất hiện trong ký ức cậu.”

“Vậy có nghĩa...mẹ Thiên Duy cũng là...”

“Có những thứ tôi phải giữ bí mật, nhưng tôi nghĩ cậu nên nhớ ra mọi thứ, và tôi nghĩ cậu có thể nhớ ra cô ấy.”

“Cô ấy là ai?”

“Cô Thảo – giáo viên mỹ thuật dạy bọn mình ngày xưa!”

Cái tên “cô Thảo” như một luồng sáng vụt qua ký ức đang bị chìm vào bóng tối của Hương Ly. Ánh sáng đó loé lên nhanh quá, nhưng cũng đủ để cô nhìn thấy mờ mờ một hình bóng ai dịu dàng thân quen, với giọng nói hiền từ nhân hậu và bàn tay mềm mại đang khẽ vuốt tóc cô:

“Hương Ly xinh quá, tự hào là học sinh tương lai của cô mà!”

Một chút gì đó ghen ngào, một chút gì đó ấm áp tự dưng trở lại trong con tim này...

Hoàng Vũ và Hương Ly phải đi qua mấy con phố mới dừng lại trước một bệnh viện nhìn rất to và khang trang. Nhưng khi nhìn lên cái biển của bệnh viện thì ai cũng phải giật mình: BỆNH VIỆN TÂM THẦN.

Hoàng Vũ lặng lẽ đi vào trong, Hương Ly chần chừ mãi nhưng nghĩ không thể đứng ngoài này được nên đành đi vào. Cô nép vào sau mình Hoàng Vũ vì cứ đi đến đâu lại có tiếng la hét, tiếng nói của bệnh nhân tâm thần và người nhà cũng vất vả vì họ. Chỉ có Hoàng Vũ là coi như không, cậu đến nói chuyện gì đó với một cô y tá rồi lên thang tầng trên, Hương Ly chỉ đành bám theo.

Họ đứng trước cửa một phòng bệnh, trong phòng có tận mấy bệnh nhân liền, có bệnh nhân thì nằm yên một chỗ còn có người thì la hét, gào khóc inh ỏi. Hương Ly thoáng thất kinh khi thấy cảnh đó, nhưng cô cũng bình tĩnh lại ngay và nhanh chóng để ý tới một giường bệnh. Trên chiếc giường đó, một người phụ nữ chỉ khoảng hơn 40 tuổi mặc áo bệnh nhân đang ngồi, nhưng gương mặt cô già hơn tuổi vì đã có chút nếp nhăn và đôi mắt thì buồn bã như đang nhìn vào hư vô chứ không phải nhìn xung quanh căn phòng hỗn loạn này. Cô chẳng để ý đến ai, cũng không quan tâm những bệnh nhân đang nằm ầm ỉ kia, đôi mắt cô thỉnh thoảng có những giọt lệ rơi...

“Là cô ấy sao?” – Hương Ly hỏi.

“Nhìn thấy mà cậu vẫn không nhớ?”

“Tôi...”

“Có lẽ cũng do cô ấy thay đổi quá nhiều thôi.” – Ngừng một lát, Hoàng Vũ nói tiếp – “Nhưng cũng vẫn là vì cậu.”

“Tôi không hiểu...”

“Tôi không biết ở nhà cô Thảo thế nào với cậu nhưng tôi cũng được biết rằng cậu với cô ấy từng là hàng xóm, và cô ấy đặc biệt yêu quý cậu như một đứa con gái ruột thịt vậy. Bi kịch của gia đình cậu đã khiến cho cô ấy đang là một người phụ nữ sống yên bình, hạnh phúc trở thành một bệnh nhân tâm thần, mới đầu cô ấy còn phát điên, gào thét, đập phá mọi thứ, giờ có vẻ như cô ấy lại bị trầm cảm, sống tách biệt với mọi người, đến gia đình cũng không nhận là ai. Chồng cô ấy phải đi làm xa mới kiếm tiền chạy chữa cho vợ, ông bà nội ngoại già yếu rồi ít lên đây được, có mỗi Thiên Duy và mấy cô y tá chăm sóc cho cô Thảo, gia đình Thiên Duy giờ đang rất vất vả.”

“Bi kịch của gia đình tôi là sao? Cho tôi biết đi!”

“Nếu biết có ích gì không?”

“...”

“Nếu biết thì cậu đâu có nhớ ra chứ? Cậu lại nghĩ là tôi bịa chuyện với cậu mà thôi!”

“Tôi...”

“Nhưng điều này tôi không hề bịa với cậu: từ năm lớp 5 đến giờ đã là năm năm, cô ấy dù không nhận ra ai nhưng dường như vẫn luôn nhớ và chờ đợi cậu.” – Hoàng Vũ chỉ vào cô Thảo.

Nước mắt Hương Ly tự dưng tuôn trào, sống mũi cay xè, cứ như cô đang nghe một câu chuyện nào đó rất buồn vậy.

“Tôi...vào thăm cô ấy được không...?”

“Hãy vào nếu như cậu xác định sẽ nhớ được cô ấy, còn nếu không, thì tốt hơn hết đừng để cô ấy đau khổ nữa.”

Hương Ly lưỡng lự, nhưng người phụ nữ kia có cái gì đó khiến cô không cảm lòng được. Cô vẫn bước vào trong ánh mắt ngạc nhiên của bệnh nhân và người nhà bệnh nhân khác, nhưng cô không để ý vì lúc này cô chỉ nhìn người mà cô nhìn từ ban nãy mà thôi.

Cô Thảo đang ngồi nhìn quanh quẩn đâu đó thấy tiếng động thì quay ra nhìn cô nữ sinh trẻ xinh đẹp có mái tóc dài che cả một nửa mặt. Cô nữ sinh ấy nắm lấy tay cô:

“Cô...” – Hương Ly run run không biết nói gì.

Cô cũng lo có thể cô đang làm cô Thảo sợ, người bệnh tâm thần thì luôn sợ người lạ mà, nhưng không ngờ cô Thảo không hề rút tay ra mà lại cứ nhìn cô bằng ánh mắt lạ lẫm mà rất đối thân thương.

“Cô, cháu là Hương Ly...” – Không hiểu sao cô lại nói ra được như thế nữa.

Hai tiếng Hương Ly vang lên khiến cô Thảo bỗng dưng giật bản mình, cô vội vã bỏ tay ra, không nói gì nhưng ánh mắt lộ rõ sự ngạc nhiên và có phần hoảng sợ. Hương Ly càng lúng túng:

“Cô, cháu xin lỗi, cháu không cố tình làm cho cô sợ đâu...”

“Hương...” – Bỗng cô Thảo cất tiếng nói làm Hương Ly im bật – “Hương...Hương...Ly...”

Giọng nói nhát gừng như đánh vắn đó lại khiến cho Hương Ly quặn thắt tim, cô nhận ra đúng là người phụ nữ này đã từng biết cô, nhưng cô không thể nhớ ra. Cô cảm thấy mình thật có lỗi, cô bất lực không biết làm thế nào, nước mắt lại tuôn ra trên con mắt long lanh rất đẹp.

Hoàng Vũ đứng ngoài thấy vậy vội chạy vào trấn tĩnh cô Thảo:

“Cô, cháu Hoàng Vũ này, cô nhận ra cháu phải không? Cháu đưa Hương Ly đến gặp cô đó. Cô biết Hương Ly mà, đúng chứ? Là người mà cô chờ đợi, người mà trong mơ cô vẫn gọi, người mà cô vẫn cứ nghĩ là cô bé con đang cần cô chải tóc, cô dạy vẽ đó cô.”

Dù Hoàng Vũ chỉ nhắc lại mấy lời nhưng cũng đủ cho Hương Ly suýt nữa thì oà khóc, cô cứ tưởng mình đã bị bỏ rơi, hoá ra còn bao nhiêu người yêu thương cô đến vậy sao? Thậm chí là một người tâm thần, cũng yêu thương cô đến thế sao? Cứ ngỡ rằng mình không còn ai nữa, mình đã bị cuộc đời ruồng bỏ, cảm thấy đau khổ, muốn buông xuôi, nhưng vào một ngày vẫn có người ở bên mình, yêu thương mình, kể cả là yêu thương thầm lặng chỉ trong giấc mơ như người phụ nữ bị căn bệnh tâm thần đó.

Cô Thảo ngơ ngác nhìn theo hướng của Hoàng Vũ chỉ thì thấy Hương Ly mắt đỏ hoe. Tự dưng cô đưa tay lên, khẽ vuốt gương mặt xinh đẹp của Hương Ly khiến chính Hương Ly cũng ngạc nhiên ngẩng lên. Cô Thảo dường như nhớ ra cái gì đó, nhận ra điều gì đó, cứ thế lau nước mắt đang chực chảy thành dòng trên gương mặt cô nữ sinh trẻ, và ngạc nhiên hơn nữa cô bỗng cười – một nụ cười cũng “nhát gừng” nhưng cứ như là một tia nắng rọi lên trong màn mưa giông bão:

“Hương...Hương Ly...” – Cứ ngỡ cô không gọi tên cô gái trước mặt, mà là gọi tên cô bé con năm nào mà trong tâm trí cô vẫn luôn nhớ đến.

Hương Ly lại muốn bật khóc, nhưng lần này cô lại cười, nắm lấy bàn tay gầy đang vuốt má mình:

“Cô Thảo...” – Không nhớ ra cô, nhưng tên của cô thì vẫn gọi được đầy yêu thương như ngày nào.

“Hương...Ly...Lược...” – Cô Thảo lắp bắp.

“Cô nói gì vậy ạ?” – Hương Ly không hiểu.

“Lược...lược...” – Cô chỉ vào cái lược để trên nóc tủ.

Hoàng Vũ hiểu ý nhanh hơn cả Hương Ly, cậu cầm lấy cái lược đưa cho cô Thảo rồi ra hiệu cho Hương Ly “để cô Thảo làm gì thì làm”. Cô Thảo run rẩy cầm chiếc lược rồi nhẹ nhàng chải lên mái tóc của Hương Ly. Hương Ly hiểu ra, cô mỉm cười đưa tay tháo luôn cái dây buộc tóc của mình, để xoa mái tóc dài mượt mà óng ả đẹp mê hồn như làn mây, rồi ngồi quay lưng lại cô Thảo. Cô Thảo lại cười tiếp, đưa lược chải tóc của Hương Ly. Dù tóc Hương Ly rất dài nhưng chẳng bao giờ rối nên chải rất dễ, chải mạnh chút cũng không sợ đau nhưng tâm trí của cô Thảo vẫn là hình ảnh của cô bé ngây ngô học tiểu học, lúc nào cũng phải nhẹ nhàng nếu không cô bé ấy sẽ đau.

Hoàng Vũ nhìn cảnh đó, bất giác nở nụ cười...

“Cô cứ chải mạnh lên cũng được cô ạ!” – Hương Ly nói.

“Hương Ly...nhỏ...sợ đau...Phải...chải nhẹ...” – Cô Thảo lắp bắp nói từng chữ một.

“Cháu không đau đâu, cô cứ chải đi!” – Hương Ly vẫn động viên.

“Nếu...Hương Ly đau...thì...Vũ Ngọc...không chịu...sẽ...mắng...cô Thảo...”

“Vũ Ngọc?” – Hương Ly giật mình quay lại – “Vũ Ngọc là ai vậy cô?”

“Vũ Ngọc...” – Cô Thảo ngạc nhiên khi thấy Hương Ly quay lại hỏi tới tấp như vậy.

“Cô nói đi, đó có phải mẹ cháu không? Cô nói đi! Cô nói cháu nghe đi!” – Hương Ly mất bình tĩnh lay hỏi cô Thảo.

Cô Thảo đang từ ngạc nhiên chuyển sang hoảng sợ. Cô bỗng oà khóc như một đứa con nít khi Hương Ly vẫn đang cố hỏi cô. Hoàng Vũ vội vàng chạy tới:

“Hương Ly, đừng có hỏi nữa!”

“Không, tránh ra! Cô Thảo, rốt cuộc Vũ Ngọc là ai vậy? Vũ Ngọc...”

Câu hỏi của Hương Ly bị cắt ngang bởi tiếng hét của cô Thảo. Sự sợ hãi đã đánh thức điên loạn, tức giận, cô Thảo không nhận ra Hương Ly nữa. Cô hét lên:

“Ma nữ, ma nữ, cút cút!!!”

Hương Ly nhận ra lỗi của mình thì đã quá muộn, cô Thảo lấy hết sức đẩy Hương Ly ra, vừa đẩy vừa la hét om sòm khiến cho những bệnh nhân khác cũng sợ hãi. Người nhà các bệnh nhân hoảng hốt gọi bác sĩ. Mấy bác sĩ chạy ngay vào tiêm cho cô Thảo mũi thuốc an thần thì căn phòng mới im nhưng các bệnh nhân khác vẫn đang rất hoảng sợ, họ nép vào sau người nhà họ. Một bác sĩ bất bình nói với Hương Ly:

“Cháu không biết cháu làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới người bệnh thế nào à? Đề nghị cháu đi ra khỏi đây và đừng có lên chỗ này làm phiền người khác nữa!”

“Cháu xin lỗi...” – Hương Ly cúi gầm mặt rồi đành cùng Hoàng Vũ đi ra.

Vừa ra khỏi bệnh viện, Hương Ly đã chạy đến một cái cây gần đó dựa vào thân cây oà khóc, bật tuôn ra những cảm xúc vừa bị ghìm nén. Hoàng Vũ đi tới, chưa kịp làm gì thì cô quay lại, nức nở:

“Đều là lỗi của tôi! Cô ấy bị bệnh là do tôi! Thiên Duy bị thương cũng là do tôi! Tôi đều là mầm mống của những việc xấu xa, đều là tôi!!!”

Hoàng Vũ tiến tới ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt cậu tự dưng có tia lửa:

“Đừng khóc, cậu không phải mầm mống của những việc xấu xa đâu.”

Hương Ly định nói gì đó thì có tiếng điện thoại. Là Bảo Nam.

“Alo Hương Ly cậu về ngay được không, Thiên Duy...”

“Thiên Duy? Thiên Duy làm sao?” – Hương Ly hốt hoảng.

“Vết thương của cậu ấy...” – Giọng Bảo Nam hoảng không kém.

“Đợi tớ ở đó, tớ sẽ về ngay!”

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác khiến Hương Ly hoảng tột độ, cô chạy vù về phía bệnh viện chỗ Thiên Duy. Hoàng Vũ vất vả chạy theo cô, sao hôm nay cô chạy nhanh vậy chứ? Cô là thế, cứ mỗi lần sợ là cô luôn cố để núm kéo lại hy vọng ỉnh, vì thế cô chạy rất nhanh. Đến bệnh viện, cô lên thẳng tầng trên thì đứng sững lại khi nghe thấy giọng nói thân quen:

“Đỡ hơn xịu rồi thì chốc nữa anh sẽ đưa em xuống kia chơi.”

“Thật à? Xuống kia là xuống đâu thế anh?”

“Thì loanh quanh bệnh viện thôi, còn khi nào em đỡ hẳn thì ra ngoài sau.”

“Ồi chán thế, nhưng không sao, có anh Tú Phong đi cùng em thì em chẳng lo cái gì sắt, chờ lâu cũng được.”

Tiếng nói cười vô tư đó đã khiến Hương Ly giật mình nhận ra bệnh viện này cũng là bệnh viện mà cô bé đó cũng ở tại đây. Cô run run nhìn vào căn phòng ấy. Trong căn phòng bệnh khang trang, rộng rãi, Ngọc Thuỷ và Tú Phong vẫn vô tư cười nói, cô bé ấy đã khoẻ hơn nên tất nhiên là họ rất vui. Thế nhưng, tâm trạng của Hương Ly lúc này thật sự trái ngược với niềm vui đó.

“Tớ thích Ngọc Thuỷ, tớ phải bảo vệ em ấy!”

“Đủ rồi đấy, trong lòng tao chỉ có Ngọc Thuỷ, chúng mày đừng có mà xé ảnh của người ta ra vậy nữa!”

Những lời của Tú Phong lại ủa về và lần này nó găm nhăm trái tim cô đang đau lại càng đau hơn. Lý trí của cô mất dần, cô cảm thấy ghét hai con người đó, sao lúc cô đang rối bởi thế này họ lại cười nói thế kia,

họ ở bên nhau thế kia? Vì họ thích nhau? Vì họ luôn dành cho nhau những tình cảm đẹp nhất? Họ cười được, họ có thể cười được mà không quan tâm người khác có cười được như thế không....

Hương Ly không đủ tỉnh táo nữa, cô xông thẳng vào trong phòng bệnh đó:

“Hai người còn cười được à, vui quá nhỉ!”

Tiếng hét to của cô làm cho Tú Phong và Ngọc Thuỷ giật mình. Ngọc Thuỷ ngơ ngác không hiểu gì:

“Chị Hương Ly, sao hôm nay chị lạ thế?”

Tú Phong vẫn còn nhớ đến cái lúc Hoàng Vũ ôm Hương Ly ban nãy nên vẫn tức giận, cậu lạnh lùng:

“Đi ra đi, còn nếu không lịch sự cho cái.”

“Lịch sự? Cậu nghĩ tôi còn hơi mà lịch sự à? Tôi làm sao đủ bình tĩnh mà lịch sự, mà vui vẻ như cậu?” – Hương Ly tuôn hết những lời đang bị nén lại mà chẳng cần biết lời đó như thế nào.

“Hương Ly, cậu bị làm sao thế?” – Tú Phong khó chịu.

“Làm sao à? Đang phát điên đây! Đang nổ tung đầu đây, sao tôi có thể nhớ ra cậu nhỉ? Tôi ngu ngốc khi phải nhớ ra con người như cậu, trong khi cậu thì bỏ mặc tôi đi cười nói với người khác thế à? Cậu chẳng thêm đoái hoài đến bạn bè, còn Thiên Duy thì vì tôi mà bị thương, lẽ ra tôi phải nhớ ra ký ức về cậu ấy mới đúng!”

“Cái gì? Thiên Duy làm sao?” – Tú Phong giật mình đứng lên – “Cậu ấy bị thương ư?”

Hương Ly muốn hét lên vài câu nữa nhưng có cái gì đó ngăn lại, cô bật khóc chạy thẳng ra ngoài. Tú Phong vội chạy theo cô thì đụng ngay Hoàng Vũ đứng đó, gườm gườm nhìn cậu như địch thủ. Nhưng Tú Phong chẳng quan tâm, cậu quan tâm người bạn của cậu kia.

“Thiên Duy làm sao thế?”

“Lo mỗi Thiên Duy thôi à? Hương Ly như thế mà không đoái hoài gì sao?” – Hoàng Vũ hằm hằm.

“Trời ơi rốt cuộc là hai người đó bị làm sao? Nói nhanh lên sốt ruột quá!” – Tú Phong không kiềm chế được.

“Tú Phong, đừng để tôi giáng một cú đấm vào mặt cậu!” – Hoàng Vũ bỗng buông một câu nặng như chì rồi chạy ngay theo Hương Ly.

Tú Phong nghe câu đó chỉ nóng mặt chứ chẳng hiểu gì, nhưng cậu cũng vẫn chạy theo Hoàng Vũ đến phòng bệnh của Thiên Duy. Đến nơi thì cậu thấy Hương Ly ngồi xuống bên giường của Thiên Duy, còn Thiên Duy thì nằm trên giường dù đã tỉnh nhưng vẫn kêu lên đau đớn.

“Tớ đây, Thiên Duy, cậu còn đau không?”

“Tớ...không còn đau đâu. Cho tớ về đi!” – Cậu nói vậy nhưng gương mặt biểu cảm khác.

“Cậu phải ở lại đây, cậu chưa khỏi đâu.” – Hương Ly nắm chặt tay Thiên Duy cố gắng khuyên nhủ cậu.

“Không, tớ không ở lại đây được, mẹ tớ, mẹ...A a!” – Thiên Duy vừa ôm bụng vừa gọi mẹ.

Hương Ly cắn răng cố nín khóc nhưng nước mắt cứ trào ra, cô thực sự thương gia đình của Thiên Duy, nếu cậu biết mẹ cậu vừa điên loạn thì chắc cậu không chịu nổi mắt. Tú Phong thấy cảnh đó, hiểu ra mọi chuyện, nhưng cậu không biết làm thế nào ngoài việc đứng lặng đó. Nếu không có Hương Ly cậu đã chạy vào với bạn nhưng có cô sao cậu cứ không dám, tưởng như cậu có tội lỗi lớn vậy.

Chỉ có Hoàng Vũ là không thể đứng yên nổi khi nhìn cảnh đó, không chỉ là vì Thiên Duy đau đớn mà cũng là vì Hương Ly cũng đang bất lực vì nỗi đau giằng xé trong tim.

“Tùng Lâm, Bảo Nam, hai người đi cùng tôi! Gọi thêm lũ đệ tử của hai người nữa.”

“Làm gì vậy?”

“Thanh toán mầm mống của những việc xấu xa.”

Tùng Lâm và Bảo Nam nghe vậy cũng ồ lên một tiếng rồi đi theo, để lại Thiên Duy, Hương Ly và Tú Phong. Cuối cùng thì Thiên Duy do quá mệt và vết thương bớt đau cũng đã ngủ say, Hương Ly vẫn sụt sịt khóc, mắt sưng đỏ lên. Tú Phong đành ngồi xuống cạnh cô, vỗ vai an ủi. Cô ghen ngào:

“Cậu ấy không hẳn đau vì vết thương đó, vết thương bên ngoài quá nhẹ nhưng vết thương trong lòng thì lúc nào cũng đau đớn vào lúc này.”

“Lúc này...?”

“Lúc cậu ấy không đến chỗ mẹ...”

“Cậu đã gặp mẹ Thiên Duy rồi?”

Hương Ly gật đầu. Tú Phong cắn môi:

“Cậu...có nhớ được cô ấy không?”

“Tớ thật sự muốn nhớ tất cả mọi người, nhưng tớ vẫn là người có lỗi, tớ chẳng nhớ được.”

“Đừng tự giày vò bản thân mình như thế, cậu đâu phải là người như thế này chứ.”

“Tú Phong, xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì?”

“Ban nãy tớ...hơi mất bình tĩnh...”

“À không sao đâu, tớ không để ý đâu mà, chắc Ngọc Thuỷ cũng vậy thôi. Em ấy biết cậu là bạn thân của tớ, cậu có thể nói tớ thế này thế kia nhưng cậu vẫn luôn là bạn tốt.” – Tú Phong cười trấn an.

“...”

“Tớ và em ấy sẽ luôn tôn trọng cậu, cậu không hề ghét tụi tớ như lũ con gái lớp mình, cảm ơn vì điều đó.” – Tú Phong vẫn rất vô tư.

“Tớ rất ghét là đằng khác!” – Bỗng Hương Ly hét lên một tiếng làm Tú Phong im bật tại chỗ.

Sòng bạc.

BỐP BỐP! BỊCH BỊCH!

Gã đàn ông bị một lũ thanh niên mặt thì trẻ nhưng mặc áo ba lỗ quần bò rách, người xăm trổ đầy mình lôi ra ngoài sân sông bạc sau khi bị chàng trai trẻ cho vài quả đấm gãy hết răng và chảy máu mũi. Ông ta hốt hoảng quỳ xuống van xin khi thấy cậu lừ lừ tiến đến định nhắm nhe thêm mấy cú nữa:

“Hoàng Vũ, xin cậu, tôi có làm gì đâu? Tôi vẫn đến đây chơi bài bình thường lâu rồi mà, đừng đánh nữa, tôi xin cậu! Tôi thề là chưa làm gì có lỗi cả!”

Ngay lập tức một chàng trai béo ú – Bảo Nam bồi cho lão ta thêm cú đá:

“Lại còn chưa làm gì? Đừng có già mồm!”

“Thật mà, sao các cậu lại đánh tôi? Cho tôi lý do đi! Tiền ư? Tôi đâu còn nợ ai đâu? Dạo này có thua bài tôi cũng vẫn trả tiền đủ còn gì?”

Hoàng Vũ điên tiết lao đến tóm cổ áo hắn:

“Cái đồng tiền bản thủ có từ việc bán con mình đi của mày thì tao không cần!”

“Vậy...vậy cậu muốn gì? Cậu cứ nói, tôi sẽ đáp ứng...”

“Muốn gì à? Muốn mày cắt khỏi sông bạc của tao, lão già thối tha!”

“Được được, tôi sẽ không chơi ở sông bạc chỗ cậu nữa.”

“Còn!”

“Còn việc gì?”

Hoàng Vũ nhìn lão ta bằng ánh mắt sắc như dao đâm:

“Giờ tao tạm tha chưa truy ra xem cái lí lịch của mày là người như thế nào, nhưng tao thừa biết mày là cái loại đáng để xã hội này lên án vì cái bản tính bất nhân của mày. Vì thế mày đừng có mà động đến Hương Ly nữa, tội tao không khiến mày phải làm ơn làm phúc mà trở thành bố của cô ấy, và cả Hương Anh nữa, đừng có lợi dụng cô ấy vào cái việc bẩn thỉu của mày. Tao chưa tra xét vì sao mày lại không chịu để cho Hương Ly được biết bố mẹ thật của cô ấy là may lắm rồi đấy, nhưng còn mấy thằng thám tử quèn của mày đang giám sát gia đình Hương Anh thì lũ đệ tử của tao xử lý xong rồi, mày và bà vợ mày cút về quê làm nông đi may ra còn được hơn đây lão già!”

“Vâng vâng tôi sẽ làm như vậy...” – Gã đàn ông sợ quá van xin rồi rút.

“Tao đánh quả này cũng vì mẹ của bạn tao thôi, mày tưởng là cô ấy vì việc Hương Ly mất trí nhớ nên mới sinh ra tâm thần à? Này tao nói ày biết một điều mà chưa ai được biết: cô ấy vì quá tin tưởng mày nên mới giao Hương Ly ày và khi nghe Hương Anh mách về con người thật của mày thì cô ấy mới shock và dẫn đến tội tệ như thế, cô ấy cảm thấy mình có lỗi nhưng lỗi vẫn là mày! Mày vẫn may mắn chán là sau đó Hương Anh quá sợ không dám mách ai nữa đấy chứ nếu không mày ăn đòn như tử tử lâu rồi chứ không phải hôm nay!”

“Tôi...tôi biết lỗi rồi, tôi sẽ để yên cho Hương Ly, tôi hứa...”

“Về thôi!” – Hoàng Vũ bực bội đứng dậy, ai nấy đi về hết.

Còn lại gã đàn ông ngồi đó, gương mặt van xin đau khổ lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười tàn ác:

“Tao tưởng mày là thiên tài kia mà, nhưng đánh thì đánh mà lại tha cho tao không điều tra xem tao là con người như thế nào thì mày quá ngu xuẩn rồi Hoàng Vũ ạ! Mày sẽ phải trả giá đắt, kể cả những đứa xung quanh mày, haha!!!”

Trời bỗng dưng nổi cơn giông, có những hạt mưa bắt đầu rơi...

28. Chương 3.8

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.08

9) “Tôi là một người luôn mong nụ cười của em...”

Tú Phong sững sờ khi Hương Ly quay lại nhìn cậu bằng ánh mắt đầy tức giận nhưng lại rưng rưng nước mắt. Cảm xúc lúc này của cô, đó là gì vậy chứ? Tự dưng cô lại nhớ nụ cười đó của Tú Phong dành cho Ngọc Thủy, nhớ những gì mà Tú Phong nói rằng cậu chỉ bảo vệ Ngọc Thủy thôi, chỉ nhớ thế mà cô cảm thấy như có lửa cháy bùng lên trong lòng cô vậy.

“Hương Ly, ngay cả cậu cũng...” – Từ ngạc nhiên cậu chuyển sang khó chịu vì cô vừa nói ghét cậu và Ngọc Thủy.

“Phải, cậu nghĩ tớ là cái máy hay sao mà tớ có thể vô cảm trước cậu và Ngọc Thủy chứ?” – Hương Ly cố không hét to để Thiên Duy tỉnh giấc nhưng cô vẫn thể hiện ra mặt sự tức giận đã kìm nén bấy lâu.

“Nhưng có cái gì mà cậu phải ghét chứ?” – Tú Phong bực mình.

“Cậu học dốt nên cái gì cậu cũng dốt hết, tớ khẳng định điều ấy!”

Tú Phong bị động chạm đến nhược điểm thì nóng bừng mặt, đứng dậy xô cả ghế:

“Đủ rồi đấy, cậu cũng không có tư cách gì mà xúc phạm người khác đâu!!”

Rồi cậu quay đi, bước chân đi rất mạnh xuống sân nhà. Hành động đó của cậu làm Hương Ly dở dằn rồi nhận ra cô vừa nói gì. Sao cô lại như vậy chứ? Sao cô lại ích kỷ vậy? Cô đâu có quyền gì xúc phạm Tú

Phong như thế? Cô vừa làm tổn thương cậu, đụng chạm tới điều mà cậu luôn đau buồn nhất. Nước mắt cô trào ra khi nhìn thấy bóng cậu đi thẳng về phía trước...

“Cậu đừng đi!” – Cô lao đến ôm chặt cậu, lại một lần nữa vẫn là vòng tay cô...

Tú Phong đứng yên đó còn cô thì bật khóc:

“Tớ xin lỗi, tớ không nên nói như vậy, nhưng cậu đừng đi...”

“Bỏ ra!” – Giọng nói của cậu lạnh lùng như lần mà cậu gặp cô khi bị đau vai vậy.

“Đừng mà, tớ biết lỗi rồi, cậu đừng thay đổi như thế...”

“Cậu cũng thay đổi quá nhiều rồi, tôi cũng không làm thế nào để cậu như ngày xưa được, vì thế tốt hơn hết để tôi và Ngọc Thuỷ yên đi, lũ con gái đó đủ làm tôi mệt lắm rồi.” – Tú Phong định bỏ tay Hương Ly ra.

“Tớ không muốn cậu gặp Ngọc Thuỷ!” – Hương Ly vừa khóc vừa ra sức giữ chặt cậu lại.

Câu nói đó khiến Tú Phong chết đứng mấy giây.

“Tại sao? Tại sao không phải là tớ? Tại sao cậu lại thích Ngọc Thuỷ chứ???” – Không kìm được cảm xúc của mình, Hương Ly bật tuôn hết những lời cất từ trong tim.

Tú Phong nghe những lời đó có cảm giác nhói lên một cảm giác gì đó. Cậu hiểu ra...câu hỏi đó của cô có ý gì...

“Hương Ly, cậu còn biết đùa kia đấy.” – Bỗng cậu cười nhạt.

“Tớ không đùa!” – Hương Ly càng ôm chặt Tú Phong hơn, vòng tay của cô nhỏ bé nhưng vẫn ôm được cậu.

“Công khai thích người ta ở bệnh viện thế này mà không xấu hổ à? Ồ nhưng mà tiếc quá, người thích tôi thì nhiều lắm, có cậu cũng chẳng sao đâu!”

Hương Ly run bần bật khi nghe những lời đó. Tú Phong – người bạn đáng yêu, luôn vui vẻ với cô mà lại có thể nói với cô những lời đó ư? Những lời tàn nhẫn, cay độc hơn cả lời của Hoàng Vũ hay kẻ khác nữa...

Bàn tay cô lỏng dần, Tú Phong nhanh chóng buông mạnh ra rồi đi rất nhanh về phía phòng Ngọc Thuỷ, bỏ lại cô một mình trước cửa phòng bệnh viện vắng ngắt, choáng váng vì những lời nói nhẫn tâm tàn ác không thể tin được của Tú Phong. Vì Ngọc Thuỷ mà cậu như thế với cô? Hay là vì cái gì vậy? Vì sao chứ?

Hương Ly vụt chạy ra phía cầu thang, không nhìn thấy Tú Phong đã đứng lại. Đôi mắt lạnh lùng độc ác vừa rồi bỗng rơi ra giọt nước mắt...

Vì cũng phải bảo vệ nhân vật nên Meo mong mọi người đừng ném đá Tú Phong nhé, nể Meo một tí! Mọi chuyện rồi sẽ không như mọi người nghĩ đâu

Trời vẫn đang sáng, ánh nắng đầu xuân đẹp như vậy sao tự dưng lại mưa thế này? Không phải mưa rào, mưa lớn mà chỉ là cơn mưa phùn với những hạt mưa bay lất phất. Hương Ly ghét mưa như thế này! Sao trời không mưa to đi, mưa nặng hạt vào để trôi đi những giọt nước mắt đang chảy không ngừng thành dòng này, để xoá đi sự tủi hổ này mà cứ mưa nhỏ như vậy. Từng hạt mưa chỉ góp vào dòng nước mắt đang trào trên mặt Hương Ly mà thôi. Cô không cam chịu, không chấp nhận. Tú Phong bỏ rơi cô, tàn nhẫn bỏ rơi cô! Chạy đến một đoạn đường vắng, cô quá mệt liền gục xuống, khóc nức nở:

“Tại sao? Sao cậu lại làm thế với tôi? Cậu chỉ có cô bé đó, chỉ có cô ta ư???? Tại sao chứ???” – Hương Ly khóc đến khản giọng.

“Ai làm gì cô vậy?” – Một giọng nói vang lên, lãnh đạm nhưng có gì đó yêu thương.

Hương Ly quay lại, bóng người ấy hiện ra với chiếc khăn bịt mắt màu đen quen thuộc. Là Hero sao? Sáng nay vừa biến mất, giờ anh lại xuất hiện?

“He...Hero...” – Cô run rẩy.

“Trông có vẻ học sinh thế đừng nói với tôi cô bị “đá” đó nhé.” – Hero nói với giọng trêu đùa nhưng đầy quan tâm.

Hương Ly nghe vậy thì có phần tỉnh lại, cô lau nước mắt:

“Sao anh biết tôi bị “đá” chứ?”

“Ồ thế bị “đá” thật à, tôi đoán thôi mà.”

“Làm...làm gì có!” – Hương Ly bối rối.

“Nhìn mặt cô là tôi biết rồi, thằng nào dám “đá” người xinh đẹp như cô thế?”

“Tại sao tôi phải nói cho anh nhỉ? Mà anh là ai thế? Bịt mặt rồi cứ bám theo tôi lúc ẩn lúc hiện, khéo anh đang tán tôi đấy nhỉ?”

“Cô thật là biết đùa đấy nhỉ, cô vừa bị Tú Phong đá chứ gì?”

“Hả? Anh...”

“Đừng nghĩ tôi không biết cái gì. Hôm trước tôi là người cứu hai người còn gì. Có nhiều thứ tôi còn biết hơn cô đấy.”

Hương Ly kinh ngạc, lùi lại:

“Hero, rốt cuộc...anh là ai vậy?”

Hero tiến lại gần Hương Ly:

“Muốn biết tôi là ai sao?” – Anh đưa tay lên chiếc khăn bịt mặt của mình khẽ vuốt vuốt nó.

“Phải...”

“Vậy thì hãy cười đi!”

Hương Ly ngạc nhiên, anh ta nói cái gì vậy?

“Sao lại bắt tôi cười?”

“Bộ không muốn biết tôi là ai sao?”

Hương Ly bất lực, nhưng thực sự cô rất tò mò, đành phải lau sạch những giọt nước mắt còn vương, rồi khẽ cười. Nụ cười gượng gạo nhưng dường như cười thế nào thì người ta vẫn có thể dùng nụ cười để xua đi phần nào nỗi buồn...

Hero đứng sát Hương Ly ngắm nụ cười của cô, gương mặt của anh hở ra đôi mắt đẹp đến mê hồn, cô chưa bao giờ thấy đôi mắt nào đẹp như vậy. Mới lúc sáng cô nhìn đôi mắt đó rất lạnh lùng nhưng giờ cô thấy nụ cười trong ánh mắt ấy. Sao đôi mắt này...có gì đó quen lắm...

“Hero, tôi cười rồi đấy, anh cứ đứng ngắm mãi thế à? Cho tôi biết anh là ai đi!”

“Hương Ly, hãy luôn cười như vậy nhé!”

“Hả? Anh nói gì vậy? Đã bảo trả lời câu hỏi của tôi mà!”

“Tôi là một người luôn mong nhìn thấy nụ cười của em!” – Lời nói vang lên ấm áp như ánh nắng giữa cơn mưa lạnh.

“Hero...” – Cô quên cả việc anh trả lời với nội dung mà cô chẳng muốn gì cả, đơn giản vì câu trả lời của anh quá chân thành và cảm động.

“Hãy nhớ, chẳng có điều gì là tôi không biết, tôi biết em đang rất buồn phiền về nhiều thứ, nhưng em không được khóc, hãy cố gắng vượt qua nhé, tôi tin là em làm được, em rất mạnh mẽ mà!” – Giọng nói ấy lại càng ấm áp hơn nữa.

Nói xong, Hero quay người định đi. Bỗng Hương Ly gọi:

“Hero...”

Anh quay lại, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

“Anh sẽ quay lại chứ?” – Cô cũng dịu dàng hỏi.

“Tôi sẽ và nhất định còn quay trở lại với em!” – Hero đáp.

“Anh...”

“Chỉ cần em vui, lúc nào tôi cũng có thể đến gặp em. Đừng để mình ảnh hưởng tinh thần, tôi nghe nói em còn sắp có bài kiểm tra trên lớp sau ngày nghỉ Tết dương lịch này đấy!” – Dứt lời, Hero chạy biến đi không dấu vết.

Hương Ly vừa kinh ngạc vừa cảm động, cô cứ tưởng rằng đây là một giấc mơ. Cô dụi mắt, quang cảnh vẫn thế, nhưng Hero thì không còn đấy.

“Anh là ai, Hero?”

Chiều hôm sau.

Mưa phùn bay ướt cả tấm kính cửa sổ. Một người đàn ông khoảng 50 tuổi đang trầm ngâm ngồi đọc báo bên cửa sổ, chốc chốc ông lại nhấp một ngụm trà nóng được pha sẵn trên bàn.

“Mình à, mình có khách này!” – Một người phụ nữ mở cửa.

Người đàn ông bỏ tờ báo xuống, nhìn ra cửa thì vị khách đã nhanh chóng bước vào:

“Chào thầy, thầy Phú!”

“Ô ai đây? Có phải anh Trọng không?”

“Vâng, tôi đây. Lâu lắm mới gặp thầy...”

“Chết, bạn bè học cùng trường Đại học lại gọi thầy, tôi hơn tuổi anh xiu chứ mấy chứ tôi có phải thầy anh đâu. Vào đây làm cốc nước.” – Người đàn ông tên Phú nhanh chóng mời khách vào trong rồi đi pha nước.

“Anh Phú, đã lâu quá rồi, anh làm hiệu trưởng của trường B. có được không?” – Khách hỏi.

“Ôi cái trường đó kinh khủng lắm, học sinh thì nghịch kinh hồn làm tôi phát mệt đi được.”

“Sao anh không sang trường khác? Tôi nghe nói trước khi làm hiệu trưởng anh là một thầy giáo giỏi, thế mà cứ phải dạy ở cái trường đó làm gì. Học sinh có ngày không tha cho cả anh.”

“Tôi biết chứ, học sinh ghê gớm lắm. Nhưng chính vì thế mà tôi thích đấy.”

“Sao lại thế?”

“Học sinh không thể cứ gò bó mãi vào việc học được, cứ phải nghịch ngợm, quậy phá mới là chúng chứ. Anh nhớ hồi xưa chúng ta học cùng trường, trường ta cũng nghịch như gì, nhưng thế mà lại vui. Học sinh trường tôi, học thì chúng nó không giỏi, nghịch thì nghịch nhưng chúng nó bù lại rất năng động, làm việc giỏi, cũng rất tốt bụng đấy chứ.” – Thầy Phú cười.

“Hừm, tốt bụng sao...?”

“Vậy còn anh, chục năm rồi tôi chưa biết gì về anh, tôi tưởng anh quên tôi rồi. Thế giờ anh sống thế nào...” – Thầy Phú quay lại định đưa cốc nước – “À anh Trọng, sao...”

“Sao là sao?”

“Mặt mũi anh sao bầm tím thế kia? Anh bị thương à?”

Vị khách đó đưa tay lên mấy vết bầm tím và vết máu đã khô trên mặt, gãi gừ:

“Tôi bị đánh từ hôm qua, giờ vẫn chưa khỏi...”

“Hả? Ai dám đánh anh vậy?”

“Còn ai vào đây nữa? Chính là lũ học sinh tốt bụng chỗ anh đó!”

Thầy Phú kinh ngạc hết sức:

“Anh đùa tôi à? Học sinh trường tôi hay đánh nhau nhưng không đánh người lạ như anh đâu, vả lại anh là người lớn kia...”

“Anh nghĩ tôi là người lớn mà chúng nó tha cho tôi sao? Chúng nó xông vào đánh tôi và gọi tôi là “mày” xưng “tao”, tôi đã phải van xin nếu không chúng nó giết tôi rồi.” – Trọng xuýt xoa – “Nhìn đi, tôi còn bị gãy mấy cái răng cơ. Haizz học sinh trường anh giỏi võ gớm ghê.”

Thầy Phú nóng mặt:

“Nói cho tôi biết ai đã đánh anh, tôi nhất định xử nặng!”

Trọng cúi xuống để che đi nụ cười:

“Đó là Hoàng Vũ!”

“Hả? Cái thằng...”

“Sao? Tôi nghe nói nó là một học sinh học rất giỏi cỡ thiên tài phải không? Nhóm BOD của nó cũng võ vè xuất sắc phải không? Nên nó mới đi đánh bữa như thế. Anh Phú ạ, thực ra giờ nhà tôi nghèo lắm, tôi phải đi bán hàng, mấy đứa đó đi ra đòi mua heroin, thuốc lá nhưng tôi không thể bán mấy thứ đó, thế là chúng nó đánh tôi.” – Trọng đau khổ nói nhưng trong lòng thì cười rạo rờ.

RẦM! Thầy Phú không kịp được tức giận đập tay xuống bàn:

“Cái nhóm đó, tôi phải đuổi học tất cả!!!!”

“Ấy đừng, thầy Phú nếu đuổi học thì nhẹ nhàng quá.”

“Chứ anh định thế nào?”

“Cứ từ từ để cho chúng nó nếm mùi đau khổ. Theo tôi anh hãy...”

Ngọc Thuỷ đã dần khoẻ hơn nhưng có vẻ Tú Phong không thể nào vui được bởi vì cứ khi về nhà là cậu phải đối diện với căn nhà lạnh ngắt. Tú Bình công việc chất đống, ngày nào cũng đi, Cường và Lan với giúp việc khác phải làm bao nhiêu việc, chỉ có Hương Ly thì cô luôn nhốt mình trong căn phòng. Nhiều lúc Tú Phong muốn đến gõ cửa phòng cô, nhưng nhớ lại lời nói hôm trước “lòng tự trọng” lại nổi lên, cậu lại nhất quyết không chịu thua cô. Nhưng chẳng hiểu sao cậu cứ nghĩ đến cô, mai là thi học kỳ rồi, trường cậu thi hơi muộn nên phải thi gấp, thế mà cậu chẳng thể nào học được là sao? Bực mình, cậu đứng dậy mở cửa ra ngoài định đi rửa mặt cho tỉnh táo, thì đụng ngay Hương Ly vừa mở cửa phòng.

Cậu vừa ngạc nhiên, thoáng bối rối. Cậu nhớ lại cái ôm, nước mắt và lời van xin thiết tha của cô, cả câu hỏi của cô nữa “Tại sao không phải là tớ?”. Chắc chắn nếu là người khác thì phải tìm cách trả thù cậu, nhưng cô thì sao...?

Tú Phong đứng đó chờ đợi một điều sẽ đến, nhưng không ngờ cô đi qua, xuống nhà lấy đồ gì đó, chỉ lướt qua cậu với một ánh mắt lạnh lùng khiến cậu thêm bực. Sau rồi cô quay vào phòng và đóng sập cửa lại, cậu cứ trơ trọi ở đó. Tức tối trào lên, cậu đi ra trước cửa phòng cô thì bỗng nghe tiếng nói vui vẻ của cô:

“Trời anh là thần thánh hay sao mà leo được lên đây vậy?”

Hả? Hương Ly đang nói chuyện với ai vậy?

“Tài của tôi sánh ngang người nhện rồi đấy. Thôi đùa vậy thôi, trước cửa sổ phòng em có cái cây vừa cao vừa to thế này, trèo lên là tôi có thể đột nhập vào nhà em ăn trộm rồi.” – Một giọng nam đáp lại.

Tú Phong kinh ngạc, không nén nổi sự tò mò cậu nhìn qua cái lỗ nhỏ xíu trên cửa thì tí tẹo ngửa khi thấy một chàng trai bịt kín mặt ngồi vắt vẻo trên cửa sổ nói chuyện với Hương Ly, cô thì đang cười rất tươi.

“Em làm gì có cái gì ăn trộm? Có vài quyển sách lấy về mà đọc!”

“Sao lại không có thứ gì? Tôi ăn trộm cả em luôn.”

“Anh gan to gớm nhỉ? Muốn ăn trộm cái gì thì để người ta học đi đã nào, chuyện đó tính sau đi.”

“Ừ thì cứ học đi, kiểm tra xong là tôi bắt cóc em đi.”

“Hero, em không thể biết mặt anh sao?” – Bồng Hương Ly hỏi.

“Hả? Biết mặt tôi làm gì?”

“Anh luôn đến đây với em, có một người như anh ở bên động viên an ủi thật là vui, sao anh vẫn không cho em biết mặt thế? Em rất muốn biết anh xấu đẹp thế nào đấy.”

“Vậy em nghĩ tôi xấu hay đẹp?”

“Che mặt chắc anh xấu rồi, haha!” – Hương Ly đùa.

Nhưng không ngờ Hero đáp lại:

“Em nói đúng, tôi rất xấu!”

“Hả? Em đùa thôi mà.”

“Em không phải đùa, gương mặt tôi xấu thật nên tôi mới che mặt đi. Chính vì thế mong em đừng hỏi về gương mặt của tôi nữa.”

“Em biết rồi, đừng giận mà.”

“Có ai giận đâu, hứ!”

“Ôi anh thật là trẻ con! Thôi mau về đi, mai em còn thi, không rảnh với anh đâu.”

“Muốn anh về sao?”

“Lại muốn người ta cười thì mới về à?” – Hương Ly liền cười toe – “Đấy, được chưa? Giờ mau đi đi!”

“Không, lần này khác. Nhắm mắt lại đi!”

Hương Ly ngạc nhiên nhưng cũng đành nhắm mắt lại. Cô có cảm giác gương mặt ấy cúi xuống sát mình, qua một lớp khăn có phả hơi thở rất mạnh mẽ, nam tính như quyến rũ người khác vậy. Nhưng cô không dám mở mắt, Hero định làm gì vậy chứ? Hay là anh định...

“Rồi, mở mắt ra đi!”

Hương Ly mở mắt ra thì thấy Hero đang xoay chiếc gương của cô ra phía cô. Cô nhìn vào đó rồi cũng nhận ra điều gì khác biệt. Bông hoa hồng trên tóc cô được thay bằng một bông hoa păng-xê màu vàng rất đẹp, dù nó là hoa giả.

“Anh cài lên tóc em à?”

“Ừ, đẹp không?”

“Đẹp! Nhưng sao anh lại đổi bông hoa này?”

“Có phải bông hoa hồng này là vũ khí mà Hoàng Vũ dùng để đánh thức ký ức của em?”

“Anh...” – Sao cái gì Hero cũng biết vậy?

“Em rất hay nghĩ ngợi, thế nào gặp Hoàng Vũ hay chỉ cần nhìn bông hoa hồng trên tóc em là em là nhớ ra cậu ta nhưng cứ nhớ rất mơ hồ. Vậy tốt nhất là tôi bỏ bông hoa này đi, thay cho em cái bông hoa đó là xong chứ gì.”

Hương Ly cảm động đến phát khóc, cô hỏi:

“Nhưng sao lại là hoa păng-xê?”

“Vì hoa đó có màu vàng (hoa giả thì thường là màu này), tôi chọn đại một bông thôi chứ hoa vàng cũng chẳng thiếu gì.”

“Màu vàng?”

“Màu vàng giống như màu nắng, mà mỗi khi thấy nắng thì người ta sẽ vui.” – Nói xong Hero lại nhảy qua cửa sổ tụt xuống cái cây và chạy biến đi.

Hương Ly mỉm cười, anh chàng lạnh lùng “tuỳ tuỳ” hôm trước giờ lộ con người thật rồi cơ đấy. Hero đúng là người hùng mà, người cứu niềm vui cho cô vào những khoảnh khắc buồn nhất.

Cô không biết nụ cười của cô đã lọt vào mắt cậu thiếu niên đứng sau cánh cửa. Cậu thấy mình như bốc hỏa, cô cười với người lạ khiến cậu chỉ muốn xông vào hỏi sao cô cười như thế mà không hỏi được.

Hôm sau, trường B. rục rịch đi thi. Hiếm lắm mới thấy học sinh chăm chú đọc sách như vậy, nghịch nhưng ít nhất cái bảng điểm vẫn phải lấy được chứ.

Nhóm BOD hôm đó là thế hôm nay đến thì đưa đọc sách đưa lăm nhăm học thuộc trông thật ngoan. Hương Ly và Thiên Duy vui vẻ kiểm tra bài cho nhau, Tùng Lâm và Bảo Nam ngồi học thuộc có gì khó lại quay ra hỏi Hương Ly, và tất nhiên cô rất vui giúp đỡ. Bạn bè cũng dần quen cô hơn, không sợ cái mắt của cô nữa, mạnh dạn tới hỏi bài cô. Kiều Diễm có vẻ tranh thủ cơ hội ra hỏi Thiên Duy, vì nể Hương Ly nên cậu cũng trả lời Kiều Diễm khiến cô ta thích mê. Hoàng Vũ vẫn giữ cái thói quen đó, có lẽ cậu ta giỏi quá chẳng cần học nữa nên cứ đứng đó, nhưng có vẻ Hoàng Vũ tốt hơn mọi khi, nhiều đứa ra hỏi bài cậu cũng đáp lại. Duy nhất Tú Phong hằm hằm đứng đó nhìn Hương Ly như thể nhìn quỷ dữ, nhưng cô không đoái hoài đến. Phải rồi, là cậu bỏ rơi cô trước mà, trời ơi sao mà tức điên thế này! Tùng Lâm gọi:

“Tú Phong, học hành gì chưa mà đứng đó thế?”

“Kệ tôi!” – Cậu bực tức quát một tiếng rồi đi ra chỗ khác.

Hành động đó làm Hương Ly chú ý, cô thở dài nhìn theo cậu.

Đến giờ thi. Mọi người đi vào lớp.

“Lớp mình thi tốt nhé!” – Lớp trưởng danh đá nói bằng giọng rất thân thiện chưa từng có bao giờ.

“Ừ thi tốt!” – Hương Ly đáp lại.

“Hương Ly, chúc thi tốt.” – Thiên Duy cũng đập tay cô phát.

“Được rồi, Thiên Duy, Bảo Nam, Tùng Lâm, Hoàng Vũ cố gắng lên nhé, Hoàng Vũ cũng cẩn thận làm bài vào đây.”

“Tôi không phải kẻ chủ quan khinh địch đâu, khỏi lo cho tôi.”

“Biết rồi!” – Cô tươi cười ngồi xuống, vô tư không để ý tới một người mà cô không hề nhắc tên.

Bắt đầu làm bài thi, không hiểu có phải vì Hương Ly không mà cả lớp năm nào cũng loạn xạ hỏi bài, copy, chép phao thế mà im re ngồi làm, còn gõ bút vào trán ra vẻ nghĩ ngợi lăm. Tay đứa nào cũng viết viết viết, đây có lẽ là bài kiểm tra nghiêm túc nhất trong đời mỗi đứa.

Nhưng tất nhiên, vẫn còn một “đứa” nữa cứ cắn bút không biết viết gì. Chữ nghĩa bay hết đi rồi còn đâu, chốc chốc lại ngẩng lên nhìn Hương Ly đang trầm tĩnh làm bài là lại tức sôi máu, quên sạch cả một chữ cũng không nhớ.

“Trời ơi bài kiểm tra tớ làm bằng công sức luôn đó nhá.”

“Bảo Nam, nhất định cậu sẽ được phần thưởng cho công sức của mình.”

“Cám ơn Hương Ly, Thiên Duy làm tốt chứ?”

“Tốt, Hoàng Vũ thì sao?”

“Tôi thì đừng có hỏi đi. Tùng Lâm, mấy ngày hát hò có học được không đấy.”

“Xời ơi hát là hát, học là học chứ. Bài này làm ngon, dễ mà. Tú Phong, thi thố thế nào?”

Tú Phong chẳng nói gì, quay thẳng đi trong ánh mắt ngạc nhiên của các bạn. Đứa nào thở dài, cả lớp làm được bài mà Tú Phong lại “nổi bật” như một vì sao sáng rồi đây. Thế nào cũng đúp lớp cho coi.

Nhưng kết quả thi và điểm tổng học kỳ được truyền qua thầy chủ nhiệm khiến cả lũ bàng hoàng như sét đánh.

“Sau đây, thầy sẽ công bố kết quả thi. Có 5 em đội sổ cả lớp, hạnh kiểm kém và có khi phải thi lại hoặc cuối năm sẽ phải học lại lớp. Đó là Tú Phong, Thiên Duy, Hoàng Vũ, Tùng Lâm, Bảo Nam.”

Cả lớp như chết ngất, Bảo Nam giãy nảy lên:

“Thưa thầy thế là sao? Tụi em làm bài kiểm tra tốt hết mà.”

“Tôi dám chắc bài thi đó các em chép bài, chính vì thế dù các em có điểm phẩy giống nhau nhưng tôi vẫn sẽ cho Tú Phong đứng hạng 25/29 vì không làm được bài nhưng còn hơn đi chép, sau đó là đến Thiên Duy, Bảo Nam, Tùng Lâm, Hoàng Vũ.”

Hoàng Vũ điên tiết:

“Lực học của em mà thầy cũng nghĩ là đi chép à? Lại còn cho đứng cuối nữa!”

“Tôi biết em học giỏi, nhưng tôi không chấp nhận việc em giỏi toàn diện. Em nhắc bài ấy bạn này chứ gì?”

“Hôm đó em không ho he lời nào!”

“Cấm cãi! 5 em là ý thức kỷ luật kém nhất lớp, bài thi có tốt đến mấy thì chúng tôi không chấp nhận được các em. Nếu các em không tử tế học kỳ sau thì theo như thầy hiệu trưởng nói, chúng tôi sẽ cho các em ở lại lớp!” – Thầy chủ nhiệm quát khiến cả lũ im re nhưng không ai không tức giận.

Quả nhiên sau đó, khi thầy đi cả lớp hứng chịu cơn thịnh nộ của mấy chàng BOD. Hoàng Vũ lật đổ cả bàn ghế, đồ đạc, Thiên Duy tức tối đâm vào tường mấy phát, Tùng Lâm ném cây đàn ghita khiến nó suýt gãy, Bảo Nam đá vài quả vào cái bảng học trên lớp không ngừng miệng kêu oan. Chỉ có Tú Phong là không ngờ nổi cái việc cậu không làm được bài mà lại...đứng hạng 25, rốt cuộc là mấy thầy năm nay bị làm sao vậy!??

Những người bạn mất cả bình tĩnh, xông tới trút giận vào Tú Phong. Hoàng Vũ nắm áo cậu:

“Nhà giàu sướng nhỉ, không làm được bài vẫn đứng hạng 25, tụi này làm được mà đội sổ đấy!”

Thiên Duy, Bảo Nam, Tùng Lâm cũng hòa theo, kể cả Thiên Duy – bạn thân nhất của Tú Phong cũng không kìm được tức giận:

“Tú Phong, bắt công thế à? Tụi tớ đã làm bằng cả công sức của mình đấy!”

“Cậu mà đứng trên tụi tớ trong khi cậu chẳng thêm học gì!” – Bảo Nam bắt bình.

“Cái loại óc bả đậu học mãi cũng không nổi thì được cái gì chứ?” – Tùng Lâm không kém cạnh.

Tú Phong nóng bừng mặt:

“Các cậu dám nói thế à? Các cậu nghĩ tớ cố dìm các cậu xuống chắc!”

“Đừng có giả ngây giả ngô nữa đi, Prince lạnh lùng của chúng ta giờ ghê gớm thật. Đi chơi với bạn gái suốt, không học hành gì vẫn được đứng hạng trên đấy.” – Kiều Diễm nói mát.

Tú Phong điên tiết, sao lại đổ lỗi cho cậu chứ? Một lũ phản bội, cậu không thể tha cho chúng nó được! Cả lớp kinh sợ nhìn Tú Phong chuẩn bị tạo ra cuộc chiến tranh nảy lửa thì bỗng nhiên có tiếng quát của Hương Ly:

“Cái kết quả đó cũng xứng đáng thôi, đừng hét lại đi!”

29. Chương 3 .9

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.09

(10) Chỉ một lần quên đi

Tùng Lâm kinh ngạc nhìn Hương Ly:

“Hương Ly, sao cậu lại nói là xứng đáng? Cậu bệnh cậu ta đấy à?”

Hương Ly mím môi, cô cũng không hiểu sao cô lại bệnh cậu trong khi cô thực sự rất giận cậu. Bởi vì...cô thấy cậu bị những người bạn thân nhất quay mặt sao? Cô không thể nhìn cậu như vậy sao?

Thiên Duy nóng mặt:

“Chúng tớ đã cố gắng bỏ qua cho cậu ấy, sáng nay đã cố gắng hỏi thăm cậu ấy rồi, nhưng chúng tớ thực sự không chịu nổi đâu!”

“Bỏ qua? Bỏ qua cái gì?” – Hương Ly và Tú Phong cũng đều ngạc nhiên.

Thiên Duy kéo Hương Ly ra ngoài để không ai nghe thấy:

“Không phải cậu đã bị cậu ta bỏ rơi một cách phũ phàng ở bệnh viện sao?”

“Hả? Cậu...nhìn thấy?” – Hương Ly giật mình.

“Lúc đó tớ đang đau khắp người, ngồi dậy còn không nổi thì nhìn cái gì.”

“Vậy sao cậu biết?”

Ánh mắt Thiên Duy đầy tức giận:

“Có người đã nói cho chúng tớ biết!”

Hương Ly như chết đứng. Có người nói...?

“Bảo Nam và Tùng Lâm sau khi đi cùng Hoàng Vũ trở về thì hai cậu ấy nói gặp một người, người đó đã nói cho chúng tớ rằng cậu bị Tú Phong xúc phạm nặng nề chỉ vì cậu nói cậu ta học hành không được giỏi. Bảo Nam, Tùng Lâm đã nói lại cho tớ và Hoàng Vũ sau đó cũng trở về nên biết liền. Hương Ly, cậu có biết chúng tớ thất vọng thế nào về Tú Phong không? Nhưng chúng tớ nể cậu ta nên sáng nay vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra cả, còn nhắc nhở cậu ta học nữa, nhưng chuyện gì đã xảy ra đây. Chúng tớ thì thổ trung thực mà bị coi là chép bài nhau, cậu ta...giấy trắng vẫn được đứng trên là sao???” – Thiên Duy bức xúc.

Hương Ly lặng đi khi nghe Thiên Duy nói, rồi cô tức giận:

“Tớ có nói Tú Phong học không giỏi, cậu ấy có làm tớ buồn, tớ giận, nhưng tớ không hề nghĩ phải dùng hai chữ “xúc phạm” đâu. Sao các cậu có thể nghi ngờ Tú Phong như thế? Thiên Duy, chẳng phải cậu là bạn thân nhất của Tú Phong sao, cậu coi bạn cậu như vậy à?”

“Cậu còn chối sao? Thế sao cậu còn ôm chặt lấy cậu ta, còn nói “sao lại không thích tớ” nữa? Cậu thích cậu ta đến thế ư?” – Giọng Thiên Duy buồn hẳn.

Hương Ly đỏ mặt, rốt cuộc là kẻ nào nói cả câu đó ra vậy? Thảo nào mà những người bạn có thể tức giận như vậy, vì cô thích Tú Phong sao...?

“Thiên Duy, cậu còn đau không?” – Cô buột miệng hỏi.

“Có liên quan đến chủ đề không vậy?”

“Không, chẳng liên quan...” – Cô thần thờ đi ra.

Thiên Duy nhìn theo, mọi tức giận của cậu dường như đã mất đi, cậu bình tĩnh lại. Vừa rồi cậu thật khác, cậu không còn là con người hiền lành, dịu dàng như ngày nào nữa. Cậu chẳng biết kẻ nào đã nói như vậy, cậu chỉ nhớ hôm đó khi cậu tỉnh lại thì không thấy ai xung quanh mình cả, cậu giật mình nhớ ra người mẹ thì vội định ra khỏi phòng bệnh thì thấy Bảo Nam và Tùng Lâm đi vào, gương mặt họ vô cùng tức giận.

“Tú Phong, Hương Ly đâu?” – Tùng Lâm hỏi.

“Tớ vừa tỉnh lại, không biết gì cả!”

“Vậy có nghĩa điều đó là thật à?” – Bảo Nam bỗng hét lên.

“Điều gì vậy, Bảo Nam?” – Thiên Duy ngạc nhiên.

“Lúc bọn tớ vừa đến gần bệnh viện thì có người đi đến, mặt mũi anh ta thì bịt kín như ninja ấy, anh ta nói với bọn tớ rằng Hương Ly và Tú Phong cãi nhau vì cái con bé nào đó, Hương Ly tức quá nói Tú Phong ngu ngốc, thế mà cậu ta đã đứng lên bỏ đi. Hương Ly chạy ra nói rằng “sao không thích tớ mà thích cô bé ấy”, thế là cậu ta xúc phạm nặng nề đến Hương Ly bằng những lời nói thô lỗ nhất và bỏ về.” – Tùng Lâm bức xúc.

Thiên Duy choáng váng khi nghe lời Tùng Lâm nói. Choáng vì Tú Phong xúc phạm đến Hương Ly đã đành, còn choáng hơn cả là câu nói của Hương Ly nữa.

“Hương Ly thích Tú Phong sao?” – Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Cả bọn quay lại nhìn người đó, rồi buồn rầu cúi xuống thay câu trả lời “Ừ”. Hoàng Vũ vẫn giữ đôi mắt hắc ám đó, quay ra:

“Tôi hiểu rồi...”

Thiên Duy buồn bã nhìn Hương Ly xa dần:

“Tớ đã quá mất bình tĩnh, tớ xin lỗi, Hương Ly...Nhưng, tớ vẫn rất đau, cậu biết không?”

“HERO, ANH RA ĐÂY!!!” – Hương Ly hét lên trong điện thoại.

“Không cần phải hét to thế đâu, tôi ở đằng sau.” – Giọng đáp trả rất bình thản.

Hương Ly quay lại. Sao cứ đứng ở chỗ vắng người là Hero như một bóng ma xuất hiện vậy? Cô nghiến răng cố kìm nén cơn tức giận, cô chỉ muốn bóp nát cái điện thoại, à không, cô muốn chạy tới xé tan cái khăn bịt mặt kia để biết khuôn mặt của kẻ giả tạo kia là ai.

“Có chuyện gì mà tức giận vậy? Cho em số điện thoại một ghê, lúc nào muốn tôi xuất hiện là gọi tự do thế à?”

“Anh đừng có vờ vịt nữa! Nói mau, anh là tên khốn nào?”

“Sao? Tôi không phải tên khốn, ăn nói tử tế tí đi. Trông em có vẻ rất giận đấy.”

“Anh đã nói cho những người bạn của tôi về việc của tôi và Tú Phong hôm đó phải không?”

“Dựa vào đâu mà em khẳng định như vậy?” – Giọng nói của Hero có phần ngạc nhiên và tức giận.

“Còn dựa vào đâu? Ngoài anh ra thì còn ai biết? Anh đã chẳng nói với tôi anh biết tất cả mọi chuyện à? Anh nói đi, anh là ai? Hãy cho tôi biết mặt anh đi, tôi có thù oán gì với anh, bạn bè tôi có thù oán gì mà anh khiến họ mất đoàn kết thế?” – Hương Ly đang từ giận dữ chuyển sang đau khổ.

“Ai khiến họ mất đoàn kết? Là em chứ ai!”

“Hả?”

“Chẳng phải họ căm ghét Tú Phong là vì em nói thích cậu ta sao?”

“...”

“Thật là trẻ con, họ lấy cái lý do Tú Phong xúc phạm em, Tú Phong được đứng hạng 25 chỉ là loè em thôi. Thực chất là họ căm ghét em đang bỏ rơi họ thì đúng hơn. Haizz nghĩ sao bây giờ nhỉ, 5 người tranh giành một cô gái mà cuối cùng cô ta lại đi chọn có đúng một người, thế này thì ghét nhau là phải.”

Hương Ly run người:

“Vậy là anh đã nói cho họ sao? Chính là anh rồi!”

“Em nghĩ tôi là ai mà nói cho họ?”

“Anh vẫn giả vờ được sao? Mặt anh dày thật đấy!”

“Em không tin tôi?” – Đôi mắt đẹp của Hero chợt buồn đi.

“Tôi...” – Hương Ly thật sự không muốn không tin Hero, nhưng...

“Nếu không biết tin tưởng ai, thì em không làm được điều gì đâu.” – Hero chạy vụt đi, biến mất như bóng ma.

Hương Ly đứng lặng đó, có cơn gió thổi như vang lại lời nói của anh:

“Nếu không biết tin tưởng ai...”

Anh chạy như xé gió, chiếc khăn bịt mặt suýt nữa thì bay mất. Anh buộc chặt nó lại, đôi mắt vằn lên tia lửa:

“Lại là hần sao, tên hèn hạ!”

Tại “trụ sở” của nhóm BOD.

“Tôi đề nghị Tú Phong, Thiên Duy, Hoàng Vũ, Tùng Lâm, Bảo Nam ở lại, còn tất cả giải tán!” – Hương Ly đập tay xuống bàn ra lệnh, trông cô dữ dằn chưa từng thấy.

Mấy chàng BOD khác sợ rúm người, vội vàng chuồn ngay, con gái đáng sợ thật! Còn lại 5 người đang ngồi căng thẳng mỗi người quay một hướng.

“Quay hết lại và nhìn nhau đi!” – Hương Ly ra lệnh tiếp.

Hoàng Vũ nóng mặt:

“Có quyền gì mà ra lệnh ở đây thế? Nhìn nhau làm gì?”

“Tôi có vài câu hỏi cho các ông đây, mấy lão già!” – Hôm nay rốt cuộc Hương Ly làm sao vậy nhỉ?

Cả bọn buộc phải ngồi quay lại. Hương Ly tiếp tục:

“Bảo Nam, tớ hỏi trước. Cậu biết Tú Phong năm lớp mấy?”

“Lớp 5.”

“Tùng Lâm, lớp mấy?”

“Lớp 4, hỏi làm gì vậy?”

“Chỉ cần trả lời, không có hỏi lại. Hoàng Vũ, lớp mấy?”

“Lớp 3, đúng là mất trí nhớ loại nặng rồi!”

“Nặng nhẹ kệ nó. Thiên Duy, lớp mấy?”

“Lớp 2 chứ lớp mấy, sao cậu hỏi kì quá vậy? Cậu đang muốn nhớ lại à?”

“Hỏi không liên quan chủ đề! Tổng hợp lại thì mấy người cũng chơi với nhau từ hồi cấp I chứ gì?”

“Ừ thì thế, hỏi cái quái gì đó?” – Tú Phong cũng bực mình.

“Bây giờ đã là cấp III rồi, vậy là cả 5 đã là bạn trong suốt một thời gian dài như vậy. Là bạn thì đều phải hiểu nhau, tin tưởng nhau, nhưng cuối cùng thì mấy người lại coi nhau như kẻ thù thế à?”

“Cái gì mà coi nhau, coi một người thôi...” – Hoàng Vũ bóng gió.

“Một người? Vậy thì cái nhóm BOD này lập ra để làm gì?”

Cả năm người im lặng. Lời nói của Hương Ly như khiến họ bừng tỉnh lại điều gì đó. Họ nhớ ngày hôm ấy, khi mà chỉ còn có 5 đứa lại cùng nhau, không còn ai cả, thì đã cùng nhau trở thành “những chàng trai bóng

tối” của ngày hôm nay. Dù là họ cũng có những đôi bạn riêng thân nhau hơn cả như Tú Phong – Thiên Duy, Hoàng Vũ – Tùng Lâm, Tú Phong – Bảo Nam, nhưng nói chung thì cũng đều liên quan đến nhau, đều coi nhau như gia đình một nhà. Học cùng nhau, vui chơi cùng nhau, đủ để họ quá hiểu đối phương. Thế mà chỉ vì Hương Ly xuất hiện, cả nhóm xảy ra bất hoà, giận dỗi, cảm thấy không công bằng và đổ tội ột người, thế mà trong khi ngày trước cái việc đứng hạng mấy trong lớp thì có ai quan tâm đâu?

Hương Ly thấy mấy người bạn trầm ngâm thế thì cầm luôn tay của cả 5 đặt lên nhau mặc cho ai cũng ngỡ ngàng. Nhưng cô đã lên giọng:

“Ai mà bỏ tay ra thì đừng có trách!”

Ai nấy khiếp đảm trước sự dữ dằn bất ngờ của “sư tử Hà Đông” liền đành cứ để tay như thế. Tự đứng trong tâm trí cả năm người hiện về cái gì đó rất ảm áp như những kỷ niệm đẹp của tình bạn.

Kỷ niệm từ cánh diều từ ngày ấu thơ đã theo suốt quãng thời gian còn lại của Tú Phong và Thiên Duy.

Kỷ niệm từ tiếng đàn và hát ngô nghê khởi đầu tình bạn đã đi cùng Tùng Lâm và Hoàng Vũ.

Kỷ niệm từ viên bi màu đỏ đã gắn kết Bảo Nam với cả bọn cho đến ngày hôm nay.

Mỗi bàn tay truyền cho nhau những hơi ấm của kỷ niệm xưa, làm tan đi những lúc giận nhau, ghét nhau, kể cả dù là một nhóm nghịch ngợm, phá rối nhưng họ vẫn có tình bạn đẹp thiêng liêng của họ. Ai biết đâu là tình bạn đó tạo nên từ niềm tin và nụ cười. Tình bạn là thế đấy, nếu như không biết tin tưởng nhau, cứ vì một thứ mà tranh chấp nhau, kèn cựa nhau, thì rồi cũng giống như chiếc ly mỏng manh bị tác động bởi thứ gì đó mà nứt mẻ, nứt ra rồi vỡ.

Hương Ly mỉm cười nhìn cả 5 người:

“Đừng giận nhau nữa nhé, dù rằng mọi chuyện còn rất phức tạp, nhưng hãy cứ nghĩ nó thật đơn giản và cứ vui vẻ lên.”

Bảo Nam cười lại đầu tiên:

“Vui vẻ là chuyện đơn giản của Funny này rồi!”

“Ừ thì vui vẻ, Tú Phong, cho xin lỗi nhé. Đừng giận nha bạn thân.” – Thiên Duy nhìn Tú Phong.

“Giận gì mà giận, cứ cho là tớ nhỏ nhen lắm không bằng.”

“Xin lỗi nha, đầu óc tớ nó cũng bả đậu quá, nói cậu không hay gì cả.” – Tùng Lâm cũng vỗ vai Tú Phong.

“Thì đã bảo không sao mà.” – Tú Phong gỡ đầu gỡ tai.

“Hoàng Vũ, nghĩ sao nhỉ?” – Hương Ly cười quay sang cậu.

“Giận!”

“Hả? Vẫn giận à?”

“Giận ai đó thích ai kia.” – Hoàng Vũ có vẻ rất giỏi “nói mát”.

Hương Ly cười:

“Được rồi, thế thì tớ sẽ thích cả 5 như nhau mà!”

“Xí, chả thèm! Như nhau làm sao được chứ!” – Hoàng Vũ vẫn ra vẻ kiêu ngạo và đi khỏi, nhưng cái giọng của cậu khác hẳn mọi khi rồi.

Hương Ly nhìn ra cửa sổ, ánh nắng đang tràn ngập hoà cùng gió xuân:

“Hero, em sẽ tin anh. Em sẽ lo việc của anh sau nhé, nhưng hãy yên tâm em sẽ tin người bí mật đó không phải là anh.” – Cô nói thầm nhưng có lẽ gió đã đưa lời nói đó bay đi đến người cô muốn nói đến.

Chỉ cần tin tưởng nhau, thì chuyện gì cũng sẽ thành công đúng không?

“Bây giờ, đi đòi lại công bằng đã nào!” – Cô đập tay phát nửa xuống bàn.

“Yeah, BOD chúng ta phải đòi công bằng!”

Họ ra đường, đón một chiếc taxi:

“Mau đến nhà thầy chủ nhiệm trước nhé.” – Thiên Duy nói.

“OK nhanh nào!”

Cuộc sống là vậy đấy, cuộc sống là một con đường mà càng đi thì lại càng gặp bao nhiêu rắc rối, đau khổ, buồn bực ngáng chân ta.

Ta càng nghĩ về nó, thì lại càng thêm khó hiểu, càng thêm mệt mỏi và thực sự chẳng biết phải sống như thế nào nữa.

Ta cứ thu mình lại, cứ nghĩ về điều đã làm ta buồn, cứ cố đi tìm lời giải cho bài toán ấy thì lại càng chỉ thêm đau đầu mà thôi.

Chi bằng ta cứ thử một lần quên hết đi, coi như nó chưa hề xảy ra, không hề tồn tại dù ta biết sau đó ta vẫn phải nghĩ đến nó, giải quyết được nó nếu không nó sẽ làm tổn hại đến ta.

Nhưng, chỉ một lần quên đi đó thôi, ta sẽ cảm thấy cuộc sống này nhiều ánh sáng biết bao. Chỉ một lần nhìn nhau, tin tưởng vào nhau đó thôi, dù là một giây, một phút thoải mái, không nghĩ gì đến những chuyện rắc rối cả, thì sẽ cảm thấy có động lực hơn biết bao. Chỉ một lần như thế, ta hiểu rằng, một bài toán khó thì bao giờ cũng phải tìm lời giải bắt đầu từ cái dễ nhất, đơn giản nhất.

Giống như những người bạn đó, họ biết đằng sau cái hạng thứ 25 của Tú Phong, hay con người bí ẩn tiết lộ mọi việc kia lại là một bí ẩn khác, nhưng họ không nghĩ đến điều đó nữa, vì càng nghĩ họ lại càng không biết phải làm gì. Chi bằng cứ giải quyết việc gì họ cho rằng là dễ nhất đi, là thoải mái nhất đi. Đó chính là phải hàn gắn lại đoàn kết, phải lấy lại công bằng, phải tin tưởng nhau thì mới làm được nên thành công.

Mặc dù họ biết, rồi họ vẫn sẽ phải đau khổ, vẫn sẽ phải buồn phiền, nhưng, không phải là lúc này.

Hãy cứ thử một lần quên đi!

Chiếc xe cứ thế phóng về phía trước, không hề biết có một bóng đen vẫn lặng lẽ theo dõi từ xa:

“Khá khen cho thằng Hero, chỉ cần tin tưởng thôi à? Đơn giản quá.”

30. Chương 3 .10

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.10

11) Như ta chưa từng có nhau...

Chúng ta hãy cùng quay lại đoạn Hero chạy đi...

Trời tối sầm lại, những cơn mưa từ đâu bỗng trút xuống. Có tiếng sét đánh như muốn nổ tung một góc trời. Dưới ánh chớp giật, đôi mắt của chàng trai ấy như càng thêm loé sáng hơn, đối lập với màu đen của chiếc khăn bịt mặt.

“Đồ khốn, vẫn là mày ư...?” – Tiếng anh rít lên trong gió.

Trước mặt anh, trong cơn mưa rơi xối xả, một bóng đen đứng đó điềm tĩnh, kiêu ngạo. Bàn tay của kẻ đó cầm một điều thuốc lá vừa bị mưa dập tắt, khói thuốc vẫn còn bay mùi đến buồn nôn. Người đó cúi mặt, mái tóc và chiếc áo to dày che đi khuôn mặt chỉ để lộ ra một nụ cười – nụ cười ác độc có sức si mê quyến rũ đến đáng sợ.

“Sao? Hero mà cũng không làm gì được à?” – Tiếng nói ấy hoà cùng tiếng mưa phát ra những âm thanh rộn người.

“Mày...Mày giả dạng tao rồi nói cái gì để cô ấy trách mắng tao hả??”

“Tao chỉ nói sự thật thôi mà, chẳng phải con bé đó thích thằng Tú Phong sao? Tao cứ nói cho lũ bạn nó biết, để xem cái thứ rác rưởi gọi là “tình bạn” chúng nó sẽ nâng niu đến bao giờ!” – Người đó vừa nói vừa cất tiếng cười man rợ.

“Vậy tại sao mày cứ phải kéo tao vào chứ!?”

“Hero, chẳng phải mày thích lắm sao?”

“Hả?”

“Hay là mày thay đổi ý định rồi? Được con bé đó gọi là Hero, là người hùng nên phổng mũi muốn làm người hùng thật rồi sao? Mày quên mày là ai à?”

Hero đứng sững lại, lùi một bước về phía sau. Bước chân anh dường như đứng không vững khi bóng đen đó từ từ lại gần. Hắn vẫn cúi mặt xuống để mái tóc che đi, chỉ có nụ cười của hắn là vẫn cứ sáng lên trong không gian mờ tối. Hero cảm thấy rợn tóc gáy trước nụ cười ấy.

“Hero, mày thích cô ta thật hả?”

“Cái gì chứ? Không...!” – Hero hét lên nhưng có cái gì đó như ngăn cản lại.

“Nếu mày thích thì cứ nói đi, tao đỡ phải chịu mày nữa. Tao nhịn nhục vì mày thế là đủ lắm rồi thằng người hùng rơm ạ!”

“Mày...” – Hero diên tiết, hai tay nắm thành nắm đấm.

“Thế mày có thích không? Con bé đó quả là xinh đẹp và lạc quan đấy, nó nghe lời mày nên luôn tin tưởng vào bất cứ chuyện gì.”

“...”

“Nói mau, có thích không?”

“Không!” – Tiếng Hero như cổ bật nén ra khỏi họng.

Người đứng trước mặt anh khẽ cười:

“Tốt lắm, mày cũng biết điều đấy. Vậy thì tao mới vui vẻ hợp tác với mày được. Yên tâm là kế hoạch sẽ thành công thôi.”

Hắn vỗ vai Hero rồi quay đi. Bỗng hắn đứng lại:

“Xử cô ta nhanh trước khi cô ta biết mày là ai đằng sau cái khăn bịt mặt giẻ rách ấy.”

Rồi hắn bỏ đi trong màn mưa, biến mất không dấu vết. Chỉ còn lại chàng trai đứng dưới bầu trời đen kịt, không gian trở trọi vắng vẻ chẳng có lấy một bóng người, chỉ có những ký ức và kỷ niệm cứ thế vây quanh, và hình ảnh của người con gái ấy...

“...trước khi cô ta biết mày là ai...”

Anh bỗng rùng mình một cái.

“Lý do nào khẳng định các em không chép bài nhau chứ?” – Thầy chủ nhiệm đặt chậu cây trên cửa sổ xuống. Trời vừa tạnh mưa.

“Vậy thầy có lý do nào để bảo các bạn ấy chép bài ạ?” – Hương Ly bình thản đáp lại thầy.

Thầy chủ nhiệm giật mình một cái, ánh mắt thoảng lúng túng. Hương Ly đã nhìn thấy ánh mắt đó, cô khẽ cười nhẹ. Nhưng thầy giáo đã nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị, nói thẳng thừng:

“Chúng tôi chưa tìm ra nhân chứng vật chứng nhưng chúng tôi vẫn có quyền để không công nhận bài thi đó của mấy em. Tú Phong thì tôi đã quá rõ cái trình độ học rồi, nộp giấy trắng là chuyện thường. Nhưng Bảo Nam, Thiên Duy, Tùng Lâm, suốt ngày chỉ thấy đi với cái nhóm vớ vẩn đó mà bỏ bê học hành, trên lớp thầy cô giảng bài thì không nghe gì cả, lớp nghịch như cái chợ vỡ cũng xuất phát từ mấy em. Không học hành gì mà lại làm được bài thi, như vậy chẳng phải có gian lận sao?”

“Sao thầy có thể khẳng định chúng em không học?” – Tùng Lâm nóng mặt.

“Yên nào Tùng Lâm, cậu cứ ngồi im đi.” – Hương Ly không một chút bối rối, cô đáp lại thầy giáo – “Thầy à, đâu phải cứ học trên lớp thì mới là học đâu.”

“Em nói vậy là sao?”

“Chẳng phải thầy thường dặn tụi em là đều phải tự học ở nhà sao? Các bạn ấy đúng là có nghịch trên lớp nhưng thầy đâu có kiểm soát được về nhà các bạn ấy đã làm gì đúng không? Vậy thầy không nghĩ các bạn ấy có thể học được ở nhà à, đọc sách thôi cũng nắm được kiến thức rồi. Các bạn ấy lại có cậu ấy nữa, thì lo gì mà không học được.” – Cô chỉ vào Hoàng Vũ vẫn đang lằm lằm lì lì ngồi một góc.

“Ồ thì tôi công nhận Hoàng Vũ học được...”

“Vậy sao thầy lại cho cậu ấy đội sổ?”

Thầy chủ nhiệm thở dài:

“Vị trí đó không phải xét trên điểm thi học kỳ, điểm thi của Hoàng Vũ rất tốt nhưng chúng tôi không thể chấp nhận được em học ở trường này nữa, khéo học kỳ sau em phải chuyển lớp hoặc bị đuổi học đấy.”

“Tại sao vậy thầy?” – Ai nấy ngạc nhiên.

“Hoàng Vũ, em đã đánh người phải không?” – Thầy giáo tức giận nhìn cậu học trò.

Hoàng Vũ ngẩng lên:

“Đánh người là chuyện thường của em.”

“Em nói thế mà nghe được à!!?” – Thầy đập bàn – “Em đánh nhau với các bạn trong trường thì tôi chẳng nói làm gì, em kết bè kết phái với học sinh hư trường khác tôi cũng cố gắng để kè đi, vậy mà em vẫn cố tình làm xấu mặt trường lớp, làm nhục mặt tôi.”

“Thầy, thầy bình tĩnh đi ạ! Có chuyện gì vậy?” – Hương Ly hốt hoảng.

“Chuyện gì thì đi hỏi thầy hiệu trưởng và bạn của ông ấy, bác Trọng ấy!”

Nhóm bạn sững người. Trọng ư? Chẳng phải là tên bố nuôi của Hương Ly ư?

“Thầy, bác Trọng là sao?”

“Tôi chẳng biết ông ta là ai, chỉ biết nghe nói đó là bạn của thầy hiệu trưởng, ông ấy đang sống rất nghèo khổ phải đi bán hàng tạp hoá, ông ấy kể rằng có một ngày Hoàng Vũ đi đến chỗ ông ấy đòi mua thuốc lá với heroin, ông ta không có mấy thứ đó và thế là không chỉ Hoàng Vũ mà Bảo Nam, Tùng Lâm cũng hùa vào đánh ông ta như tử. Tôi làm sao chấp nhận được học sinh như thế đây? Tôi muốn nghỉ dạy, tôi không muốn dạy học sinh như thế nữa!”

Hương Ly ù đặc cả tai khi nghe mấy lời đó. Hoàng Vũ mà là con người như thế? Không phải chứ, dù cậu ta có hỗn hào, ghê gớm thật nhưng chẳng bao giờ dùng chất gây nghiện, nói gì là đánh người lạ. Cả Bảo Nam, Tùng Lâm nữa. Hai con người một thì đáng yêu một thì tài năng như thế làm sao đi làm cái việc đó được? Hương Ly quay lại nhìn Hoàng Vũ, cô thấy cậu cúi gằm mặt xuống, mái tóc che hết mặt cậu nhưng cô vẫn thấy cậu đang nghiền chặt răng cố kìm cơn tức giận. Tú Phong nhìn cảnh đó cũng phải lùi lại một bước, cậu cũng biết Hoàng Vũ mà nổi điên lên thì chỉ có tan nhà nát cửa.

Quả nhiên, cậu đứng bật dậy, chạy vụt ra ngoài. Hương Ly linh cảm có chuyện gì liền vội vã chạy theo. Nhưng Hoàng Vũ chạy quá nhanh, cô chạy đứt hơi cũng không đuổi kịp cậu, càng lúc càng bị cậu bỏ xa. Cô lờ mờ hiểu ra chuyện gì. Cô biết “bác Trọng” mà thầy giáo nói chính là bố cô. Cô không hiểu vì sao bố mình lại đây đưa đến BOD nhưng cô biết với sự tức giận như thế kia thì Hoàng Vũ sẽ giết chết ông mất.

Cô hận ông ta!

Cô ghét ông ta!

Nhưng...

Ông ta vẫn là bố cô...

Dù không phải là một người bố thật sự.

Ông ta độc ác, ông ta đã hành hạ cô, biến cô thành một con giúp việc trong nhà, ông ta khinh rẻ cô. Cô không biết tại sao ông ta làm vậy, nhưng...

Cô vẫn mang ơn ông ta! Ít ra thì ông ta đã cho cô sống suốt 6 năm qua.

“HOÀNG VŨ, DỪNG LẠI ĐI!” – Cô lấy hết sức hét gọi Hoàng Vũ.

Tiếng hét của cô nhanh hơn cả bước chạy của cậu khiến cậu dừng lại. Cậu quay mặt và nhìn thấy cô đang đứng đó, ánh mắt đau đớn van xin cậu đừng đến gặp bố cô. Cậu đứng sững ra đó, tự dưng có một cái gì đó ngăn cản sự tức giận của cậu lại.

Chỉ chờ có thế, Hương Ly chạy vội đến trước khi Hoàng Vũ nhận ra mình cứ đứng đờ đẫn. Cô giữ chặt tay cậu lại:

“Hoàng Vũ, đừng đi...”

“Hương Ly, cậu còn thương lão ta à!??”

“Tôi ghét ông ta, nhưng ông ta...”

“Ông ta vẫn là bố cậu chứ gì? Quên đi!”

“Đúng, tôi biết ông ta không phải là người sinh ra tôi, nhưng ông ấy đã nuôi tôi, và tôi vẫn có quyền gọi ông ấy là bố...”

“Im đi!” – Hoàng Vũ hét lên khiến Hương Ly im bặt. Cậu rút điện thoại ra, bấm số của ai đó – “Đến đây đi, ở phố...Ngay gần nhà cậu đấy!”

Hương Ly còn không hiểu Hoàng Vũ nói chuyện gì và nói với ai thì đã thấy từ xa có một bóng người chạy lại. Đó là...Hương Anh!

“Hương Anh!”

“Hương Ly!” – Hương Anh vui mừng chạy vội lại ôm chầm lấy bạn.

“Hương Anh, xin lỗi vì thời gian qua không hỏi thăm cậu.”

“Không sao mà, tớ không giận đâu. Chỉ cần thấy Hương Ly bình an là được rồi.”

Hương Anh đang ôm Hương Ly bỗng nhìn thấy Tú Phong đứng cùng mấy người bạn ở phía sau, đôi mắt cô tối sầm lại:

“Cậu vẫn còn sống cùng cậu ta à?”

“Tú Phong ư? Thì sao?”

“Cậu ta đã có bạn...” – Hương Anh dường như không biết chuyện gì, chỉ biết lời nói dối của Hoàng Vũ vẫn ám ảnh cô.

“Hương Anh, giờ không phải lúc nói chuyện đó!” – Hoàng Vũ lạnh lùng cất tiếng từ đằng sau – “Hương Ly vẫn phải sống như thế này, cậu muốn thế không?”

“Tất nhiên...là tớ không muốn Hương Ly sống như vậy...”

“Vậy thì nói đi!”

“Nói gì?” – Hương Anh chợt run người.

“Bố mẹ thật của Hương Ly đang ở đâu?” – Hoàng Vũ bỗng nói to.

Hương Anh lùi lại một bước, mặt tái mét. Hoàng Vũ...muốn cô nói ra ư? Cậu biết là nếu cô nói ra cô sẽ hứng chịu hậu quả mà. Vả lại, Hương Ly đâu có thể tin cô khi Hương Ly không nhớ gì cả chứ.

“Nói đi Hương Anh, mau nói cho cậu ấy đi!” – Tú Phong, Thiên Duy, Tùng Lâm, Bảo Nam cũng sốt ruột giục Hương Anh.

“Hương Anh, cậu biết bố mẹ tớ ư?” – Hương Ly cũng chờ đợi.

“Không!” – Hương Anh lạnh mặt – “Tớ không biết là ai hết!”

“Hương Anh!” – Hoàng Vũ trừng mắt dọa cô.

“Hoàng Vũ, cậu đừng dọa, tớ chẳng sợ gì đâu. Các cậu có làm gì thì cũng không ép tớ nói được, và tớ cũng không biết gì mà nói.” – Hương Anh quay đi.

Ánh mắt Hương Ly rưng rưng, cô biết là Hương Anh không thể nói vì cô không nhớ ra cái gì cả thì có nói cũng vô ích thôi.

Bỗng có cái gì xẹt qua ký ức cô!

“Nếu Hương Ly đau thì...Vũ Ngọc...sẽ không chịu...”

Lời nói của cô Thảo...

Vũ Ngọc! Đúng rồi, cái tên ấy...

“Hương Anh, mẹ tớ...”

Hương Anh đứng lại.

“Tên là Vũ Ngọc, phải không?”

Hương Anh quay ngay lại, cả bọn cũng ngạc nhiên, chỉ có Hoàng Vũ là đoán được lý do vì sao Hương Ly nhớ ra được như vậy. Hương Anh không tin nổi vào tai mình nữa:

“Hương Ly, cậu nhớ ra sao!!??”

“Tớ không nhớ rõ...Nhưng tớ biết đó là mẹ tớ! Nói cho tớ đi Hương Anh, nếu cậu nói tớ sẽ nhớ được ra, tớ sẽ được gặp mẹ tớ. Tớ không phải vấn vương gì tại nơi này nữa. Hương Anh à, xin cậu đấy!”

Hương Anh nhìn bạn mà lưỡng lự.

“Còn sợ ông ta sao?” – Hoàng Vũ nói.

“Nhưng...”

“Nói đi, lũ thám tử quèn của lão ta tôi xử hết rồi. Kể cả lão ta có giở trò khác, tôi vẫn sẽ bảo vệ cậu!” – Hoàng Vũ vẫn giữ ánh mắt lạnh tanh đó...

...Nhưng câu nói của cậu thì không lạnh tanh chút nào...

Hương Anh lặng đi trước câu nói đó, cả Hương Ly cũng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Sao một kẻ độc ác như Hoàng Vũ có thể nói ra được lời nói như vậy chứ? Có cảm giác gì đó nhói lên trong lòng cô...

“Được, vậy đi theo tớ.”

Những người bạn cùng nhau lên taxi, đi về hướng xa...

Giàn hoa hồng trong vườn nhà sau cơn mưa lại càng nở đẹp hơn, những giọt nước đọng lại trên cánh hồng tạo nên vẻ đẹp long lanh diệu kỳ dưới ánh nắng. Nhưng bông hoa hồng đó, có đẹp đến mấy cũng không thể làm không khí trở nên vui vẻ. Người phụ nữ nhìn ra giàn hồng, trên tay còn cầm một bức ảnh. Trong đó là ảnh của một cô bé vô cùng xinh đẹp chỉ khoảng một hai tuổi, có đôi mắt long lanh như giọt mưa đọng trên cánh hồng kia vậy.

“Khi con sinh ra, con lành lặn như thế này...” – Người phụ nữ đưa tay chạm lên đôi mắt trên tấm ảnh.

Sống mũi cô cay cay.

“Con đã gặp tai nạn lúc chưa được đi học mẫu giáo...”

Cổ họng cô nghẹn lại.

“Nhưng con vẫn sống tốt, vui vẻ như bao đứa trẻ khác. Con không mặc cảm, tự ti về khiếm khuyết của con, cho đến khi...”

Nước mắt cô rơi xuống bức ảnh.

“...Con rời xa mẹ...”

Bỗng có tiếng chuông cửa làm người phụ nữ giật mình, vội vàng lau nước mắt chạy vội ra mở cửa. Không phải chồng cô, mà là...

Một cô nữ sinh trẻ.

Cô nữ sinh với mái tóc cắt ngắn, đôi mắt đeo kính cận có vẻ đã thay đổi rất nhiều nhưng cô vẫn nhớ. Cô run run không tin vào mắt mình:

“Hương Anh...”

“Cô Ngọc...Cô vẫn nhận ra cháu sao?” – Hương Anh ngẩng lên, mắt ngấn lệ.

“Cô làm sao quên được cháu chứ? Cháu vẫn bình yên ở nơi khác là cô vui lắm rồi!” – Vũ Ngọc không kìm được cảm xúc vội ôm chặt lấy Hương Anh, cả cô bé cũng không ngăn được nước mắt.

Nhưng vừa ôm Hương Anh thì Vũ Ngọc nhìn thấy ở đằng sau cô bé, bước ra từ chiếc xe taxi là những nam sinh trẻ và...

...một cô nữ sinh khác...

Vũ Ngọc đơ người, hai tay cô buông Hương Anh dần.

Cô bé ấy đã cao và xinh đẹp hơn trước, có rất nhiều thứ thay đổi nhưng chỉ duy nhất một thứ không thay đổi. Đó chính là ánh mắt. Một bên mắt của cô vẫn được che đi bởi mái tóc dài mượt mà, còn con mắt bên trái, nó vẫn toát ra ánh nhìn như ngày xưa đó, không bao giờ đổi thay, không bao giờ mất đi. Ánh mắt ấy chạm ánh mắt của Vũ Ngọc bỗng dưng rung lên.

“Hương Ly...” – Vũ Ngọc tiến về phía cô gái.

“Cô Ngọc, cháu đưa Hương Ly đến gặp cô.” – Hương Anh nói.

“Hương Ly, là con...” – Nước mắt Vũ Ngọc vô thức trào ra.

Hương Ly nhìn đôi mắt đó, sao lại quen thuộc và thân thương đến thế?

“Cô...là mẹ cháu ư?”

Vũ Ngọc đứng khựng lại. Hương Ly...vừa nói cái gì vậy?

Bảo Nam vội vàng chạy đến:

“Cô Ngọc, bạn Ly bị mất trí nhớ, bạn ấy không nhớ ra cô nhưng bạn ấy vẫn nhớ tên cô, và vẫn mong gặp lại cô đấy. Cô đừng hoảng sợ, bạn ấy chính là con gái cô, không phải người khác đâu.” – Bảo Nam rất lo lắng vì sợ Vũ Ngọc sẽ bị shock.

Nhưng trái với suy nghĩ của Bảo Nam, Vũ Ngọc cười nhẹ:

“Bảo Nam, cháu nghĩ cô là ai mà không biết chuyện này chứ. Cô biết lâu rồi, chỉ là cô vẫn tưởng là chuyện đó chưa hề xảy ra...” – Nụ cười của cô pha lẫn sự buồn đau tột cùng vẫn ngự trị trong trái tim khiến ai nấy cảm thấy thất lòng. Cô biết tất cả, và cô cũng biết con gái cô mất trí nhớ cũng là do tai nạn của cô ngày ấy.

Vũ Ngọc quay sang Hương Ly:

“Nếu con không tin cô là mẹ cũng không sao cả. Cuối cùng cô đã được gặp con, cô vui lắm.” – Cô cố nở một nụ cười rồi quay vào nhà, bước chân khập khiễng.

Đôi chân đó, hình như vẫn chịu một vết thương từ tai nạn nên không thể đi tốt được.

Dáng người ấy gầy gò và khắc khổ hơn, vì đã luôn phải chịu bao nhiêu đau khổ, mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần thì mới sống được đến hôm nay. Người phụ nữ ấy, đã cố gắng tỏ ra mạnh mẽ chỉ để đợi được gặp người con gái đã không thể nhớ ra cô...

“Mẹ!”

Vũ Ngọc đứng sững lại.

“Mẹ!” – Tiếng nói ấy vẫn vang lên. Không phải là mơ!

Vũ Ngọc quay lại:

“Hương Ly, con nói gì?”

“Mẹ! Mẹ đã chờ đợi con như vậy ư? Mẹ không quên con trong khi con đã bỏ rơi mẹ sao?” – Cô gái vẫn đứng đấy, nước mắt lăn dài.

“Hương Ly, mẹ...Mẹ không thể quên con...” – Vũ Ngọc nghẹn ngào.

“Tại sao? Sao mẹ không quên con đi? Thà mẹ con ta đừng có nhớ ra nhau, con cực khổ đến mấy cũng được, nhận người khác làm cha mẹ cũng được còn hơn là nhìn thấy có một người yêu thương con, chờ đợi con mà con không đáp lại được tình yêu đó, và đến giờ vẫn không thể nhớ ra người ta!” – Hương Ly khóc oà lên.

Vũ Ngọc chạy đến ôm chặt con gái, cô cũng khóc nhưng lại mỉm cười vì hạnh phúc. Con gái cô, dù không nhớ ra cô, nhưng vẫn gọi cô là mẹ, vẫn yêu thương cô như ngày nào. Tình yêu thương cứ thế đến thôi, có bao giờ cần biết đến hoàn cảnh, kể cả mất đi ký ức, thì yêu thương vẫn không bao giờ mất đi.

“Con sẽ nhớ ra! Hương Ly, mẹ sẽ luôn ở bên con!”

Những người bạn đứng đó, cảm động thay ẹ con họ.

Nhất là Tú Phong và Hoàng Vũ.

Một người thì mẹ đã ra đi vì cuộc ly dị, để lại hai bố con trong ngôi nhà giàu đẹp nhưng đầy cô đơn.

Một người thì mẹ đã vĩnh viễn đi về chốn vĩnh hằng chỉ vì bàn tay ác nghiệt của ai kia...

Mẹ – dù cho có là ai, thì vẫn là người mà ta yêu thương nhất. Ta sẽ không thể nào trốn tránh được tình yêu thương đó, dù tất nhiên là có lúc ta không muốn bộc lộ ra. Nhưng mẹ thì vẫn là mẹ, một con người bình thường nhưng lại vĩ đại và lớn lao hơn nhiều người khác.

“Dù ở gần con

Dù ở xa con

Lên rừng xuống bể

Cò sẽ tìm con

Cò mãi yêu con

Con dù lớn vẫn là con của mẹ

Đi hết đời lòng mẹ vẫn theo con”

(Bài thơ “Con cò” – Chế Lan Viên)

“Bố con đâu ạ?” – Hương Ly nhìn tấm ảnh treo trên tường có ảnh một người phụ nữ, một người đàn ông và một cô bé nữa.

“Bố con phải làm việc nhiều nên chưa về được.” – Vũ Ngọc lấy nước đặt trước mặt Hương Anh và 5 chàng BOD – “Các cháu uống nước đi. Mấy đứa giờ lớn hết rồi, nhất là mấy thằng bé này, cao to đẹp trai quá đi.”

“Dạ cô quá khen ạ!” – Tú Phong đại diện cả lũ cảm ơn Vũ Ngọc.

“Cám ơn các cháu đã mang Hương Ly về bên cô!”

Hương Anh im lặng từ này đến giờ mãi mới lên tiếng:

“Cô Ngọc à, cô có thể...”

“Sao cháu?”

“Cô có thể coi như cô chưa gặp Hương Ly phải không ạ?”

“Tại sao vậy?” – Cả cô Ngọc và mọi người ngạc nhiên (trừ Hoàng Vũ).

Hương Anh lưỡng lự một hồi rồi quyết định kể lại chuyện giữa gia đình mình và tên Trọng đó cho Vũ Ngọc cùng các bạn nghe. Ai nấy nghe xong đều toát mồ hôi hột, không ngờ kẻ “bố nuôi” đó lại thâm độc đến vậy. Họ đều tự hỏi không biết ông ta là ai...?

Vũ Ngọc vẫn luôn bình tĩnh, cô suy nghĩ một lát rồi nói:

“Hương Anh, cháu yên tâm là cô sẽ giải quyết việc này cho cháu.”

“Cô...”

“Cô nghĩ mục tiêu của hần ta vẫn là Hương Ly đấy, sao hần ta có thể nuôi Hương Ly mà lại quyết không cho Hương Ly biết gia đình thật ở đâu chứ. Chắc chắn có gì đó mờ ám rồi. Việc đầu tiên là phải bảo vệ con và Hương Anh đã, Hương Ly à!”

Hương Ly nhìn mẹ khó hiểu.

“Hương Ly, Hương Anh, hãy đi cùng với mẹ!”

Tất cả há hốc nhìn Vũ Ngọc.

“Mẹ cũng phải cảm kích lão Trọng đó vì không có ông ta thì bố mẹ đã chết rồi. Sau đó bố mẹ đã rất suy sụp nhưng nhờ có sự động viên và giúp đỡ của họ hàng thì bố mẹ đã có một vốn liếng không nhỏ. Vì thế hai đứa ra nước ngoài đi!”

“Ra nước ngoài!???”

“Ở bên Mỹ có rất nhiều họ hàng nhà ta ở đó có thể giúp đỡ các con trong việc ăn học, rồi bố mẹ cũng sẽ sang đó. Hương Anh có thể bảo bố mẹ cháu sang đó cùng cũng được vì dẫu sao gia đình cháu rất ít người. Nhà của thì nhà cháu là nhà thuê nên không phải lo nhiều về giấy tờ gì đó đâu. Định cư ở nước ngoài rồi thì có thể không phải lo tên Trọng đó nữa, đó là cách duy nhất thôi vì nếu còn ở đây sẽ không biết tên Trọng đó còn bao nhiêu người khác đứng đằng sau.”

Hương Ly bất động một hồi, cô sang nước ngoài ư? Vậy còn...Cô nhìn năm chàng trai vẫn ngồi đó, ánh mắt của họ buồn bã nhìn cô.

“Con có thể suy nghĩ, Hương Ly.” – Vũ Ngọc nhìn theo ánh mắt của con. – “Cô cũng biết các cháu rất khó xử nhưng mà cô nghĩ không thể còn cách nào khác.”

Vũ Ngọc chưa nói xong thì bỗng Tú Phong đứng dậy đi ra ngoài:

“Hương Ly, đi với tôi.”

Hương Ly đứng dậy đi theo cậu. Tú Phong dẫn cô đi ra xa nhà, đến một đoạn đường vắng có phong cảnh rất đẹp. Đang đi bỗng cậu dừng chân, quay lại ôm chầm lấy cô khiến cô lảo đảo suýt ngã. Phải mất mấy giây cô mới bình tĩnh lại được, nhận ra vòng tay rắn chắc của Tú Phong đang ôm chặt lấy cô, cô cảm thấy bờ vai cậu run lên.

“Xin lỗi, Hương Ly! Hôm đó tớ đã làm cậu tổn thương.”

“Tú Phong, tớ không giận đâu mà...”

“Chỉ vì tớ ích kỷ, tớ chỉ nghĩ đến Ngọc Thuỷ, tớ chỉ nghĩ đến bản thân. Đúng là tớ rất dốt! Tớ đã không nghĩ đến cậu.”

Hương Ly rưng rưng nước mắt, buông Tú Phong ra nhìn cậu:

“Tú Phong...”

“Tớ muốn cậu ở lại với tớ!”

“...” – Nước mắt Hương Ly trào ra.

“Nhưng nếu ở lại đây, cậu lại gặp nguy hiểm. Cậu sẽ không trốn tránh được ông bố đấy phải không?”

“Tớ...”

“Ông ta vẫn sẽ còn tìm kiếm cậu, và rồi còn hại cả bọn tớ nữa, nên cậu đang nghĩ là cậu sẽ đi với mẹ cậu phải không?” – Tú Phong nói to đến lạc cả giọng.

“Tớ muốn đi với mẹ tớ, nhưng làm sao tớ có thể đây?” – Hương Ly không chịu được nữa cũng hét lên.

Tiếng hét của cô làm Tú Phong mất cả bình tĩnh, cậu cúi xuống đặt môi mình chạm vào môi cô.

Một nụ hôn...

...nhẹ nhàng như gió...

Dù là rất nhẹ, chỉ một cái chạm...cũng đủ cảm thấy làn môi đó ấm áp thế nào...

Nhưng Tú Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cậu đẩy cô ra, cúi mặt xuống và nở một nụ cười:

“Nực cười, haha!”

“Tú Phong, cậu...”

“Đi đi, biến luôn đi!”

“Hả? Cậu nói gì vậy?”

“Tôi chỉ thích Ngọc Thuỷ thôi, vậy mà nhìn thấy cậu là tôi không thể làm gì khác được. Vì thế, cậu đi là đúng rồi!”

“Tú Phong...” – Hương Ly không hiểu sao Tú Phong lại thay đổi đột ngột như vậy sau nụ hôn ấy.

“Đi sang nước ngoài và đừng để tôi phải nhìn thấy cậu!” – Tú Phong hét to lên – “Mất cả thời gian, tôi phải đến chỗ Ngọc Thuỷ đây!”

Tú Phong quay người chạy ngay đi, để lại Hương Ly đứng đó nhìn theo với ánh mắt đau đớn. Hành động đó của cậu là sao? Rốt cuộc là sao? Hơi ấm ấy vẫn còn trên bờ môi vậy mà cậu đã lại làm tổn thương cô một lần nữa sao?

Cậu muốn cô đi thật ư?

Mọi người muốn cô đi...

Tha thứ cho cơn gió đã bay đi

Bỏ mặc em lại ở nơi không còn ai nữa

Xin lỗi vì những thứ làm em tổn thương

Xin lỗi vì những điều làm em đau khổ

Hãy cứ hận

Hãy cứ đi

Đừng bao giờ nhớ đến anh

Đừng bao giờ ngoảnh lại phía sau nữa
Xoá tên anh khỏi cuộc đời em
Xoá đi những kỷ niệm
Xoá đi cả tình yêu của em dành cho anh
Vì anh không muốn một lần nữa nhìn thấy em đau khổ vì những điều gì khác
Vậy thì để như chưa từng có nhau
Điều đó sẽ còn tốt hơn...
Có thật là tốt hơn?

31. Chương 3 .11

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.11

12) Đôi mắt của Ngọc Thuỷ

Tú Phong chạy một mạch đến bệnh viện. Trong thâm tâm cậu không muốn đến đó, nhưng chẳng hiểu sao trong mỗi lúc như thế này cậu lại muốn gặp cô bé ấy. Nụ cười trong sáng của cô bé có thể xoa dịu đi tâm can đang rối bời của cậu.

Nhưng vừa bước vào trong phòng bệnh cậu đã ngạc nhiên vô cùng khi thấy Ngọc Thuỷ đang ngồi trên giường với chiếc ba lô, cô mặc quần áo bình thường, không mặc quần áo của người bệnh nữa. Cô quay ra nhìn cậu, vẫn cười nhưng nụ cười có vẻ không tươi nữa:

“Anh Tú Phong, anh đến rồi à?”

“Ngọc Thuỷ, sao em...?”

“Em khoẻ hơn rồi mà, em chỉ đi một ngày thôi rồi em sẽ quay lại đây nằm thôi.” – Nụ cười của cô bé đượm buồn.

“Đi đâu?”

“Ngày mai em có bài thi, em không muốn bỏ bài thi ấy nên em phải đi.”

“Trời thi thố gì, em còn yếu, nghỉ ngơi đi!”

“Tú Phong, việc học của em giống như việc bóng đá của anh thôi mà.” – Bỗng Ngọc Thuỷ lên tiếng khiến Tú Phong im lặng.

“...”

“Mỗi chúng ta ai chẳng có một thứ để yêu thích phải không? Và chẳng ai muốn buông nó đi cả!”

Tú Phong mím môi. Chẳng ai muốn buông đi ư? Vậy mà cậu đã buông đi đó thôi...

“Anh, anh có chuyện gì buồn vậy?”

“Hả? Anh có buồn đâu!”

“Anh đừng có nói dối chứ. Mắt anh còn ướt kia kìa, anh khóc đó hả?”

Tú Phong giật mình, sờ tay lên mặt thì thấy khoé mắt cậu ướt những giọt nước mắt. Trái tim cậu khẽ nhói đau, nước mắt này lại rơi, và lại rơi vì một người... Bao năm rồi cậu đã quên nước mắt là gì, đã sống trong cái vỏ bọc lạnh lùng, nhưng chỉ có cô mới đánh thức con người thật của cậu...

“Tú Phong, là chị Hương Ly à...” – Bồng Ngọc Thuỷ cúi mặt, khẽ nói rất nhẹ. Có cơn gió làm mái tóc cô tung bay. Gió đưa lời nói ấy đến với Tú Phong.

“Anh...”

“Chắc anh và chị ấy xảy ra chuyện?”

“À không có đâu...”

“Anh thích chị ấy sao?” – Nụ cười trên môi Ngọc Thuỷ càng tắt nhanh đi.

“...”

Không khí im lặng và căng thẳng đến lạ lùng. Ngọc Thuỷ hôm nay cũng thật lạ lùng. Tú Phong nhìn đôi mắt ấy vừa ngẩng lên, đôi mắt trong sáng ngây thơ của một cô bé ngày nào tự dưng chứa đầy nỗi buồn. Chiếc vòng rubi trên cổ cô có vẻ không được sáng như mọi ngày...

“Nói em nghe xem nào, em là bạn tốt của anh kia mà, có làm gì anh đâu mà anh lo.” – Ngọc Thuỷ bỗng cười một nụ cười méo mó.

“Ừm thì...”

“Em có thể nhận ra hai người rất vui vẻ khi ở bên nhau. Em đã biết chuyện của chị ấy, rất cảm động khi anh vẫn luôn ở bên cạnh chị ấy trong lúc chị ấy đau khổ nhất.”

“Ngọc Thuỷ, anh cũng ở bên cạnh em mà...”

“Em biết, nhưng em không bằng chị ấy đúng không? Em chỉ là một con bé bình thường thôi mà.” – Giọng Ngọc Thuỷ đầy hờn trách.

“Không phải vậy đâu, Ngọc Thuỷ...” – Tú Phong định tiến lại gần nhưng bị ánh mắt tức giận của cô ngăn lại.

“Anh về đi! Để em yên, em không muốn nhìn thấy anh ngồi với em mà cứ nghĩ về chị ấy như thế đâu.”

“Anh và Hương Ly chỉ là bạn thôi!”

“...”

“Phải, anh có thích, anh có nghĩ đến Hương Ly, nhưng anh nào có xứng với cô ấy? Anh đâu có bảo vệ được cô ấy? Cô ấy cũng không thể ở bên anh, cô ấy sẽ phải rời xa anh. Ngọc Thuỷ, chẳng lẽ chính em cũng muốn rời xa anh?”

Ngọc Thuỷ rối bời:

“Không, em không muốn...”

“Vậy thì hãy tin anh! Anh sẽ ở bên em, nhớ điều đó!” – Tú Phong ngồi xuống vòng tay qua vai Ngọc Thuỷ để vai cô dựa vào vai mình.

Ngọc Thuỷ dựa vào người cậu, đôi mắt cô rưng rưng. Bồng cô lên tiếng:

“Nếu thế, anh có thể...”

“Có thể gì?”

“Đưa em đi thi nhé? Bố mẹ em về quê rồi, em không thích đến trường một mình.”

“Đơn giản! Anh sẽ đưa em đi đâu cũng được!”

“Vậy sau khi thi, anh có thể...”

“Lại sao nữa?”

“Có thể...đi...” – Ngọc Thuỷ chưa nói hết câu thì lại gục ngủ trên vai Tú Phong vì quá mệt.

Tú Phong nhìn cô. Cậu có một linh cảm gì đó rất bất an. Cô bé chỉ đang ngủ thôi, nhưng hơi thở đó nghe rất yếu, đôi môi và làn da cô bé có vẻ trắng bệch lại. Ngọc Thủy dường như càng lúc càng gầy yếu đi, căn bệnh khiến cô bé không ăn được gì cả.

Nhưng cậu vẫn lạ nhất là thái độ của cô hôm nay, cô nhắc đến Hương Ly rất gay gắt.

Hương Ly...

Người con gái ấy...

“Cám ơn các cậu đã đưa tớ về.” – Hương Ly bước vào cổng nhà, quay lại ngoái nhìn mấy người bạn.

Nhưng họ không đáp lại cô, chỉ lẳng lặng ra về. Cô buồn rầu không hiểu vì sao, định quay vào thì có tiếng nói:

“Có định đi không?”

Cô quay lại. Hoàng Vũ vẫn đứng đó chưa về, ánh mắt lạnh băng ấy hơn xao động...

“Chưa biết...”

“Cái gì cũng phải quyết định đi chứ! Biết đâu ngày mai lão ta sẽ còn chiêu trò khác với cậu.”

“Tôi không muốn đi, nhưng...” – Hương Ly nhớ hành động của Tú Phong thì lại càng buồn hơn.

Cô ngỡ rằng Hoàng Vũ sẽ đồng tình với cô, cậu luôn là kẻ công khai thích cô, chẳng dễ dàng gì để cô đi đâu hết nhưng bỗng cậu buông một lời lạnh lẽo:

“Đi đi!”

“Hả? Cả cậu cũng muốn...”

“Tất cả chúng tôi đều muốn, chỉ là mấy người kia không dám nói với cậu thôi!” – Hoàng Vũ quay người đi luôn.

Đi được mấy bước cậu đứng lại, nói:

“Quyết định đi trước khi cậu lại phải chịu đau khổ thêm lần nữa!”

Rồi cậu đi. Chiếc áo khoác đen biến mất vào trong đêm tối. Hương Ly đứng lặng nhìn theo, cảm xúc cứ rối tung trong lòng cô.

“Hương Ly, về muộn vậy?”

“Chị Lan...” – Hương Ly quay lại nhìn người giúp việc. – “Chị chưa ngủ à?”

“Chị phải đợi em với cậu chủ nữa chứ.”

“Cậu chủ? Tú Phong chưa về à?”

“Đã về đâu! Khéo đêm nay lại không về, ông chủ tức điên cả tối, mãi mới chịu đi nghỉ ngơi đấy. Nếu không phải hôm nay ông ấy làm việc nhiều thì đã đi tìm cậu ta rồi.”

“Được rồi, chị không phải lo đâu...”

“Em biết cậu ta đi đâu à?”

“Không biết...Nhưng có thể đoán được...” – Hương Ly lúi thủi đi lên nhà.

Gió thổi mạnh qua cửa sổ. Hương Ly định ra đóng cửa thì thấy bầu trời trên kia, trong lòng cô dấy lên một cảm xúc lạ kỳ. Bầu trời ấy, chứa đựng biết bao nhiêu kỷ niệm từ ngày cô sinh ra cho đến bây giờ. Chứa đựng bao yêu thương, bao bóng hình...

Gió cứ thổi, lạnh lẽo như thế.

Nhiều gió quá...

...nhưng biết cơn gió ấy là cơn gió nào?

Hương Ly mất ngủ cả đêm đó. Sáng ra, cô đi học rất sớm. Đường phố buổi sáng rất vắng vẻ, không khí trong lành khiến cô thoải mái hơn chút, nhưng vẫn rất mệt mỏi. Bỗng có tiếng chuông điện thoại.

“Mẹ à...” – Cô nghe máy.

“Con dậy rồi sao?”

“Con đang đi học.”

“Ừ mẹ cứ sợ con buồn, con không sao chứ?”

“Không sao mà mẹ. Gặp được mẹ là giờ con vui lắm.”

“Thế con đã quyết định chưa?”

“Con...” – Hương Ly bối rối nhìn ra phía bên kia đường.

Bỗng cô im bật.

Ở phía bên kia đường, một cậu thiếu niên đi cùng một cô học sinh xinh đẹp, mặc áo trắng thắt khăn quàng rất chỉnh chu gọn gàng. Hai người họ đang cười, không nhận ra sự hiện diện của cô dù chỉ cách nhau một con đường.

“Tôi chỉ thích Ngọc Thủy thôi, vậy mà nhìn thấy cậu là tôi không thể làm gì khác được. Vì thế, cậu đi là đúng rồi!”

Lời nói ấy lại lần nữa găm vào tim cô.

Hơi ẩm từ làn môi ấy vẫn còn đây.

Mà cơn gió đó đã bay đi rất xa rồi...

“Hương Ly, con có trả lời mẹ không?”

“À con đây...”

“Con không quyết định được sao?”

Hương Ly mím môi nhìn hai con người đó vẫn cứ cười với nhau, cô bắt đầu cảm thấy tức giận:

“Mẹ, con sẽ đi!”

12h trưa, trời vẫn còn rất lạnh. Gió thổi vù vù khiến những hàng cây nghiêng ngả trong sân trường Trung học cơ sở V. – trường của Ngọc Thủy.

Học sinh bắt đầu ra về sau kì thi căng thẳng, công nhận học sinh của trường này rất là đông. Ai cũng chú ý tới cậu thiếu niên đứng ở cổng trường, lũ con gái thì “đổ xiêu đổ vẹo” trước một anh chắc chỉ hơn mình vài tuổi mà cao lớn đẹp trai như thế, còn bọn con trai ra về ghen tỵ ngay, mặc dù biết Tú Phong lớn tuổi hơn thì cũng cao to đẹp trai hơn nhưng mà vẫn không cậu nào giấu nổi sự tị nạnh vì không được như thế.

Nhưng Tú Phong không để ý đến đám học sinh đang xì xào bàn tán về mình, cậu chú ý về một nhóm con gái vừa đi ra. Trong nhóm con gái đó nổi bật lên cô bé xinh đẹp có mái tóc dài mượt mà và đôi mắt sáng long lanh. Cô bé gầy gò, nhỏ bé nhưng vẫn không bị hoà lẫn trong đám đông, có lẽ vì vẻ xinh đẹp và đặc biệt là nhờ chiếc vòng rubi sáng lấp lánh. Có vẻ như lâu lắm chưa đến trường nên bạn bè hỏi thăm cô bé rất nhiều, cô cũng vui vẻ trò chuyện cùng bạn.

Chợt thấy Tú Phong đứng đó, cô vội vàng tách luôn nhóm bạn chạy ra chỗ cậu:

“Anh đến nhanh thế?”

“Đợi em này giờ! Thi xong chưa?”

“Xong rồi, thi tốt lắm! Đây là mấy người bạn của em.” – Ngọc Thuỷ quay sang chúng bạn – “Nè, anh Tú Phong tao hay kể cho tụi mày đấy.”

Lũ con gái nhìn thấy Tú Phong thì ríu rít chào. Một đứa thậm thì với Ngọc Thuỷ:

“Có trai đẹp thế thảo nào chẳng quan tâm đến tụi này là phải!”

“Làm gì có! Anh ấy chỉ là bạn thôi, đừng có hiểu lầm.”

“Gớm bạn bè gì, anh ấy đẹp trai như thế thì khéo tao cũng dám yêu sớm ấy chứ.”

“Điên! Mau đi về đi!” – Ngọc Thuỷ đẩy đẩy bạn.

Lũ con gái đành phải ra về nhưng không quên cười khúc khích xì xào bàn tán về “cặp đôi” Tú Phong – Ngọc Thuỷ. Ngọc Thuỷ chỉ biết bắt lực nhìn theo:

“Chết với tụi nó mất, cái gì cũng thích hiểu sai nghĩa!”

Tú Phong mỉm cười, cởi chiếc áo khoác đang mặc choàng vào cho Ngọc Thuỷ:

“Cứ để chúng nó hiểu thế nào thì hiểu, về thôi kéo lạnh!”

“Vâng...” – Đôi mắt Ngọc Thuỷ rưng rưng trước hành động của Tú Phong.

Cả hai cùng đi trên con đường quen thuộc. Trời hôm nay lạnh quá, đã sang xuân rồi mà vẫn rét. Ừ thì còn chưa đến Tết mà, rét là phải thôi. Cây cối nghiêng ngả theo gió. Có cảm giác nào đó thật buồn mà chỉ có khi lạnh mới thấy...

“Lại về sao?” – Bỗng Ngọc Thuỷ lên tiếng, đôi mắt nhìn vào xa xăm.

“Ừ, về!” – Tú Phong đáp mà cũng khó hiểu.

“Lại về sống một mình ở cái bệnh viện đó, sống với máy móc, hoá chất, thuốc thang, ống truyền nước, những ca phẫu thuật...?” – Giọng cô bé nghẹn ngào.

Tú Phong hiểu cô đang nghĩ gì, cậu cũng cảm thấy khó xử. Ngọc Thuỷ luôn mong ước mình được tự do bên ngoài chứ không phải bị “giam cầm” trong nơi bệnh viện ấy.

“Anh, em không muốn về!” – Bỗng cô níu tay Tú Phong lại.

“Không sao mà Ngọc Thuỷ, cứ về đi, có anh rồi, không phải lo ở một mình đâu.”

“Không, em không muốn! Đưa em đi đâu đó đi, em sợ về đó lắm!” – Cô hoảng hốt.

“Đừng lo, không có chuyện gì đâu. Mau đi về thôi kéo lạnh. Bác sĩ thấy em đi lâu sẽ không được đâu.”

“Em không về! Tú Phong, xin anh...đưa em đi chỗ khác đi...!” – Ngọc Thuỷ níu chặt tay Tú Phong, nước mắt trào ra.

Tú Phong nhìn những giọt nước mắt đó mà không thể đứng yên được, cậu nói:

“Vậy đi nốt hôm nay còn ngày mai khi bố mẹ em từ quê về phải đến bệnh viện đó nhé?”

“Được!” – Ngọc Thuỷ mỉm cười.

“Thế em muốn đi đâu?”

“Đi đâu ư...?” – Ngọc Thuỷ dừng lại, suy nghĩ – “Chỉ có một nơi mà em luôn muốn đến, đã mười năm em rời xa nơi đó...”

“Ở đâu?”

“Nhưng ở xa đây...”

“Xa cũng được, nói anh nghe?”

“Nơi mà em gặp anh!”

“Bố con đi công tác từ hôm qua mà chẳng nói ẹ, làm mình phải chờ đến tối. Sáng nay mẹ mới biết bố ở Hạ Long!”

“Không sao đâu ạ, khi nào bố về con sẽ gặp bố.”

“Nhưng bố rất muốn gặp con, bố muốn con đến đó ngay hôm nay vì bố công tác mấy tuần cơ, sợ sẽ không gặp con được. Mà con đang nghỉ học kỳ, con đi một ngày thôi được không?”

“Dạ được...”

“Thế còn mấy cháu, đi được không? Đến đó chơi một buổi cho vui!” – Vũ Ngọc ngẩng lên nhìn mấy cậu BOD và Hương Anh. Dạo này họ rất hay đi cùng Hương Ly đến gặp cô.

“Được cô ạ!” – Họ đồng thanh đáp, dẫu sao họ vẫn muốn đi cùng Hương Ly trước khi cô rời xa họ.

Họ lên taxi, đi về phía nơi đang chờ họ đón nhận những chuyện sắp xảy ra...

(13) “Nhường anh cho yêu thương khác ấm áp hơn em...”

“Gió bắc xô vào lòng em những cơn lạnh

Đây là đầu sao không thấy tay anh ôm chặt?

Bao lâu em đã quên khi có anh rồi

Nhưng làm sao có thể níu tay anh?

Đôi vai em ngày càng gầy xanh...”

“Cường! Bất bài gì mà não ruột thế?” – Tú Phong bực mình quát lên một tiếng.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi bất cả một list nhạc nên nó cứ chạy thế đấy, bất bài khác cũng được.” – Anh chàng giúp việc trẻ vừa lái xe vừa định tắt nhạc.

“Đừng tắt!” – Giọng nói yếu ớt vang lên.

Tú Phong giật mình nhìn sang bên cạnh:

“Ngọc Thuỷ, em cứ ngủ đi, lại dậy à?”

“Em có ngủ đâu, từ bấy đến giờ nằm nghe nhạc của anh Cường đó chứ.”

“Hi hi cảm ơn em đã nghe!” – Cường khoái chí khi Ngọc Thuỷ không phản đối mấy cái nhạc nào nề trong máy mình.

“Anh Cường, bài vừa rồi là bài gì thế?”

“À đó là bài Có lẽ em của Bích Phương. Nghe buồn quá nhỉ?”

“Ừ buồn...” – Ngọc Thuỷ dựa vào ghế – “Cứ bật đi, buồn nhưng hay lắm.”

Cường đành phải để nhạc đó cho Ngọc Thuỷ. Bỗng anh lên tiếng:

“Nè cậu chủ...”

“Anh lớn tuổi hơn tôi, gọi tôi như bình thường đi!”

“Ừ thì Tú Phong vậy. Tôi chỉ đưa hai người đến đó thôi rồi tôi phải về ngay, vì thế mấy cái bài hát này cậu cứ đưa cho Ngọc Thuỷ nghe đi nhé.”

“Được rồi! Mà anh về nhà đừng có nói là chúng tôi đi đâu đấy, bảo tôi đi với bạn bè thôi.”

“Biết rồi, cậu cứ như tôi mồm mép lắm không bằng!”

“Anh không mồm mép nhưng bà Lan thì mồm mép đấy. Hai người đúng là “bộ đôi osin” có tiếng!”

“Này này đùa vừa chứ, tôi và mụ đó thì có gì mà bộ đôi?” – Cường bồng đồ mặt.

“Gớm ạ suốt ngày thấy nói chuyện với nhau còn gì?”

“Không nói chuyện với cậu nữa!” – Cường gắt, lái xe nhanh hơn.

Chiếc xe hướng về phía biển Hạ Long. Những cơn gió lạnh buốt rít ngoài cửa kính xe.

“Buốt giá thay mùa đông nói với em là

Đông lạnh hơn khi anh bước ra đi... không về

Mưa đêm rơi nhiều hơn khi thấy em buồn

Rơi làm chi tìm thêm ướt mềm đi

Không như xưa...ngày còn bé thích tắm mưa...”

“Đến Hạ Long rồi!” – Vũ Ngọc lên tiếng khi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những người bạn của Hương Ly mọi khi sẽ phải buôn chuyện rất nhiều khi đến một nơi khác nhưng dạo này họ rất im lặng, đến Bảo Nam cũng ngồi bấm điện thoại chứ chẳng buồn để ý đến cảnh biển ngoài kia. Trời lạnh nên Hạ Long không được đẹp như mùa hè, nhưng cái khung cảnh ấy vẫn quen thuộc làm sao.

Hương Ly nhìn ra ngoài cửa kính xe.

Hạ Long...Sao mà thân thương đến thế?

“Cám ơn, giờ anh về đi! Mai đến đón tụi tôi sớm đó.”

“Ừa thế hai người định ở đâu vậy?”

“Cái đó anh không cần biết! Về đi!” – Tú Phong xua xua Cường.

Chiếc xe ô tô của Cường đành phải quay về. Khi chiếc xe đi xa rồi Ngọc Thuỷ mới nhẹ nhàng quay người đi. Tú Phong đành đi theo, không biết cô định đi đâu đây? Cô bé cứ im lặng đi dọc bờ biển đang dậy sóng rì rào theo cơn gió lạnh. Rồi cô dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ rất đẹp nhưng có vẻ cũ kỹ và giống như nhà đã bỏ lâu ngày thì đúng hơn.

Bên cạnh ngôi nhà đó là một ngôi nhà khác có một bà cụ đang ra vào. Ngọc Thuỷ liền gọi:

“Bà ơi!”

“Ai vậy?”

“Bà là hàng xóm của cô Ánh phải không?”

“Đúng rồi! Còn cháu là ai?”

“Cháu là Ngọc Thuỷ đây.”

Bà cụ nhìn cô bé một lần nữa rồi nhớ ra:

“A đúng rồi, là con bé này đây mà! Mười năm rồi cháu đã lớn thế rồi sao? Mới hôm nào còn bé tí mới 4, 5 tuổi.”

“Còn bà cũng già đi nhiều rồi mà vẫn sống khỏe mạnh. Thế cô Ánh đâu bà?”

“Ánh ấy hả...?” – Giọng bà cụ chột buồn đi – “Đi rồi...”

“Đi đâu hả bà?”

“Cái Ánh nó đã ra đi vĩnh viễn...”

Ngọc Thuỷ như có sét đánh bên tai, lùi lại một bước, suýt thì ngã nếu không có Tú Phong đỡ. Cô bé không giấu nổi sự bàng hoàng:

“Cô ấy...cô ấy mất rồi à...?”

“Nó bị bệnh tim, chỉ có bà mới biết điều đó. Nó dặn bà phải giữ bí mật. Nó vừa mất cách đây một năm vào đúng sinh nhật 35 tuổi, ngôi nhà này của nó không còn ai đựng đến nữa, nhưng cũng chẳng ai tranh cướp. Con bé đó đã sống cả một cuộc đời tốt, nó đã quên đi bản thân để sống vì người khác.”

Ngọc Thuỷ nhìn theo bà cụ. Ngôi nhà nhỏ này, vẫn như ngày nào, nhưng giờ đây đã trống vắng người chủ yêu thương.

Cô bé bước vào ngôi nhà. Chỉ hơi bụi một tí nhưng mọi thứ vẫn rất ngăn nắp gọn gàng. Ngọc Thuỷ nhìn về phía chiếc bàn nhỏ. Bên cạnh lọ hoa là bức ảnh chân dung một phụ nữ rất xinh đẹp, cô búi tóc cao, có nụ cười tươi và ánh mắt dịu dàng.

Tú Phong nhìn bức ảnh đó:

“Ai vậy?”

“Cô Ánh...”

“Cô Ánh là ai?”

Ngọc Thuỷ đưa tay lên chiếc vòng ngọc rubi:

“Chiếc vòng này, vốn dĩ là của cô ấy.”

Tú Phong giật mình nhìn bức ảnh lần nữa. Quả nhiên trên cổ của cô Ánh có chiếc vòng rubi y hệt Ngọc Thuỷ.

“Cô ấy là một bác sĩ sống một mình ở đây, dù rằng có nhan sắc, lại dịu dàng, tài giỏi nhưng cô ấy nguyện sống ở đây một mình cả đời để cứu chữa cho những bệnh nhân của mình. Cô ấy đã cứu biết bao nhiêu người bị mắc bệnh ung thư, dù không phải ai cũng được sống nhưng cô ấy đã khiến họ lạc quan hơn, tin vào cuộc sống nhiều hơn. Và trong số đó, có em...” – Ngọc Thuỷ buồn bã kể.

“Em đã gặp cô ấy mười năm trước à?”

“Vâng! Em bị bệnh từ nhỏ nhưng vì lúc đó em nhỏ quá nên không được biết, bố mẹ em bảo là em đi nghỉ mát ở Hạ Long nhưng kỳ thực là đến gặp cô Ánh vì cô cũng là bạn thân của bố em hồi đại học, mãi sau cô mới chuyển lên đây. Cô ấy đã ở bên em trong suốt mấy tháng hè đó. Em không hề biết mình bị bệnh, em chỉ biết là ở bên cạnh em có một người phụ nữ rất dịu dàng, cô ấy mặc áo trắng của bác sĩ nhưng không đáng sợ như bác sĩ. Cô ấy thường chơi với em, lúc nào cũng mua kẹo cho em, kể cho em chuyện vui. Căn bệnh của em là về dạ dày nên rất khó ăn, nhưng cô ấy lúc nào cũng kiên trì cho em ăn, không ăn cơm được thì phải ăn cháo nếu không sẽ không có sức. Sau khi nghỉ hè, cô ấy cũng đã nhờ những bác sĩ ở bệnh viện trên này chăm sóc cho em. Và kể từ đó, em đã không quay lại đây được một lần nào chỉ vì em không thể rời xa bệnh viện...” – Nước mắt Ngọc Thuỷ khẽ rơi xuống bức ảnh.

“Ngọc Thuỷ...”

“Chiếc vòng rubi này là kỷ vật duy nhất của em với cô ấy! Cô ấy đã tặng em, nói rằng đây chính là chiếc vòng có thể khiến mọi điều ước của em thành sự thật và giúp em lúc nào cũng vui vẻ. Em đã sống rất vui vẻ trong mười năm qua đều nhờ lời nói đó. Nhưng giờ, khi em về đây thì tại sao cô ấy lại ra đi chứ...?” – Ngọc Thuỷ bật khóc nức nở.

Tú Phong chạy đến ôm lấy cô bé:

“Đừng khóc nữa, cô ấy đã mất nhưng có lẽ cô ấy vẫn sẽ nhớ tới em!”

“Em không tin, cô ấy giấu em, cô ấy là bác sĩ nên cô ấy không muốn cho ai biết mình cũng bị bệnh...” – Ngọc Thuỷ càng khóc to hơn.

“Chúng ta ra ngoài đi, em cứ bình tĩnh lại đã.” – Tú Phong dịu dàng dìu cô đứng dậy đi ra bãi biển.

32. Chương 3 .12

Hạt mưa ngày ấy - Chương 03.12

“Hương Ly, bố con kìa!” – Vũ Ngọc kêu lên khi taxi vừa dừng bánh.

Ai nấy giật mình nhìn ra cửa kính xe. Một người đàn ông đứng chờ sẵn ở đó. Ông ăn mặc gọn gàng, gương mặt hiền hậu nhưng lộ rõ những nếp nhăn và đôi mắt buồn vì sau bao năm đợi chờ một người yêu thương.

Đôi mắt của ông rất giống con mắt trái của Hương Ly, đẹp và buồn...Chỉ nhìn đôi mắt ấy thôi cô đã nhận ra đó chính là người cha thật sự của cô. Không phải là lão “bố nuôi” Trọng độc ác và tàn nhẫn kia, mà chính là ông – Vũ Hùng – người đàn ông giỏi giang, thành đạt, yêu thương gia đình như trái tim thứ hai của mình.

Hương Ly vội vàng mở cửa xe, chưa hết ngỡ ngàng. Vũ Hùng nhìn con gái cũng ngỡ ra một hồi rồi ông nhận ra liền. Đứa con gái bé nhỏ của ông có lớn thế nào thì vẫn chẳng thay đổi, nhất là con mắt và mái tóc xoã ấy.

“Hương Ly, đúng là con rồi...” – Ông run run.

“Bố...” – Giọng nói của cô, bao năm vẫn thế.

“Hương Ly! Con đã trở về! Bố đã chờ con bao nhiêu năm!”

“Bố ơi!” – Cô vội chạy đến ôm chặt lấy ông.

Hương Ly cảm thấy mình như bé lại, trở thành đứa trẻ con ngày nào được bố vỗ về và yêu thương. Một cảm giác nào đó ấm áp lan toả khắp người cô, cô chưa nhớ ra được những kỷ niệm của mình với bố nhưng cô vẫn nhớ được một bàn tay nào đó đã luôn nắm tay cô trong những ngày thơ bé, dịu dặt cô, nâng cô đứng dậy mỗi lúc cô ngã, bảo vệ cô mỗi lúc cô đau đớn vì bệnh tật, vì vết thương trên mắt mình.

Người ta mất đi một ánh sáng, thì ánh sáng còn lại càng chiếu rọi rõ hơn...

Vũ Hùng buông con ra, nhìn cô:

“Con quyết định sẽ đi sao? Mẹ nói hết với bố rồi!”

“Vâng...”

“Con đi mà chưa nhớ ra được cái gì?”

“Con xin lỗi...”

“Không sao!” – Vũ Hùng cười hiền hậu – “Trước khi đi con hãy cứ tham quan nơi này đi đã! Đây là nơi con đã từng đến, biết đâu con sẽ nhớ ra.”

“Nơi này ư...?” – Hương Ly nhìn ra xung quanh.

Một thiếu niên tách nhóm bạn đi ra chỗ Vũ Hùng:

“Để cháu đưa Hương Ly đi tham quan cho!”

“Cháu là...”

“Bác quen cháu nhanh vậy, cháu Thiên Duy đây mà!” – Cậu thiếu niên nở nụ cười dịu dàng không thay đổi theo năm tháng.

“Ồ Thiên Duy, là cháu rồi!” – Vũ Hùng nhớ ra, gật gù đầu ra hiệu chỉ có cậu mới được đưa Hương Ly đi.

Thiên Duy hiểu ý liền cúi đầu đáp lại rồi kéo tay Hương Ly đi. Cô cũng chỉ biết đi theo cậu. Cả hai đi ra gần bãi biển xanh sóng đang vỗ mạnh vì gió lớn. Gió lạnh, trời nhiều mây nhưng không làm mất đi vẻ đẹp của cảnh biển hoàng hôn sắp xuống. Phía chân trời vẫn nhàn nhạt một màu đỏ, có cánh chim ở đâu vội vã và thưa thớt dần. Mùi nồng mặn của biển với những hương vị thân quen của ngày nào như trở lại nơi đây...

Thiên Duy nhìn lên trời:

“Lạnh thế này vẫn có người ra đây thả diều sao?”

Hương Ly ngẩng lên. Có mấy con diều đang bay trên bầu trời.

Ký ức từ đầu hiện về, nó không hiện rõ ràng nhưng nó vẫn đủ để cô thấy quen quá. Cánh diều trên trời kia, giống y như cánh diều của năm ấy – cánh diều của ba người bạn đi trên một chiếc tàu thủy, một cô bé và hai cậu bé đang cười vang để tiếng cười của họ hoà vào tiếng sóng. Ký ức tuổi thơ, đẹp và không tài nào mất đi được.

Nhưng cánh diều...đã bị cơn gió thổi bay đi rồi...

“Diều đẹp quá...” – Có tiếng nói ở đâu nhẹ nhàng vang lên trong gió.

Thiên Duy và Hương Ly giật mình nhìn ra bãi biển. Ngồi trước những hàng dừa xanh đang đứng trên bờ cát trắng, một thiếu niên và một cô nữ sinh trẻ đang ngồi, lặng lẽ ngắm biển khơi với những cánh diều chao vi vu.

Hương Ly lặng đi, không biết làm gì ngoài việc đứng nép sau một cây dừa và nhìn họ.

“Diều là biểu tượng của ước mơ đấy!” – Tiếng cậu thiếu niên đáp lại.

“Em tưởng chỉ có chiếc vòng này mới là biểu tượng của ước mơ thôi chứ.” – Cô bé cầm viên ngọc rubi được đính trên chiếc vòng cổ của mình lên.

“Ước mơ nằm trong trái tim, chứ không nằm ở đâu cả. Nhưng Ngọc Thuỷ à, nếu như chiếc vòng này ban cho em ước mơ thì em có ước điều gì không?”

“Ước điều gì ấy à...?”

“Giả dụ như ước em sẽ khỏi bệnh, hoặc cô Ánh sống lại với em,...”

“Không! Em không ước thế nữa đâu.”

“Vậy em ước gì?”

Hàng dừa vẫn nghiêng theo gió biển. Gió đưa tiếng Ngọc Thuỷ tưởng rằng đi đến tận chân trời:

“Em ước anh Tú Phong sẽ không bao giờ rời xa em!”

Tú Phong lặng đi. Và cả người con gái đứng gần đó...

“Dù em có bạn bè, gia đình nhưng chẳng ai có thể luôn ở bên cạnh em như anh Tú Phong. Anh chỉ là một người mà em vô tình quen biết, vô tình cảm kích vì đã tìm lại chiếc vòng mà em suýt thì làm mất, nhưng chỉ điều đó thôi đủ để em muốn được gặp lại anh. Và giờ đây, em đã được ở bên cạnh anh. Anh đối xử với em rất tốt, anh có vẻ hơi lười học nhưng bù lại anh luôn yêu thương, bảo vệ người khác. Nhờ có anh, em đã tìm được niềm vui. Nếu không có anh em sẽ chẳng bao giờ được ra viện, em cũng chẳng được đến trường, chẳng được học, cũng chẳng được đến cái nơi xa như thế này. Em nhận ra, người quan trọng nhất với em không phải là cô Ánh, mà là anh...”

“Ngọc Thuỷ...” – Tú Phong ôm vai cô bé. Cô dựa vào vai cậu.

“Nếu em ước em khỏi bệnh, thì chắc em cũng không được sự chăm sóc của anh. Nếu em ước cô Ánh trở lại, em sợ em sẽ chỉ yêu quý một mình cô ấy mà quên mất anh. Em muốn anh mãi mãi là người quan trọng nhất với em!”

“Ngốc, dù anh không phải là người quan trọng nhất thì anh cũng sẽ ở bên em, nhóc ạ!” – Tú Phong nói mà khoé mắt đã cay.

“Em muốn vậy, em muốn vậy lắm, nhưng...” – Bỗng Ngọc Thuỷ lên cơn ho. Tiếng ho của cô bé rất mạnh, hơi thở cô yếu hẳn và làn môi thì khô lại.

“Ngọc Thuỷ, em lạnh à?”

“Không...không sao đâu...” – Ngọc Thuỷ run bần bật, ngồi dựa vào Tú Phong, cố gắng thở được và nói – “Có lẽ...em sắp chết rồi...”

Tú Phong như sét đánh ngang tai:

“Nói linh tinh cái gì vậy!?? Em đã phẫu thuật rồi, chết cái gì ở đây?”

“Thực ra, cuộc phẫu thuật đó chẳng có ích gì cả...”

“Là sao?”

“Bệnh của em quá nặng chẳng thể cứu chữa nổi, lại để lâu năm rồi, có phẫu thuật chỉ kéo dài thêm ngày sống chứ nó không có ích gì cho em nữa. Mấy ngày nay em cảm thấy mình rất mệt, nhiều lúc rất khó thở...”

“Vậy sao không nói với anh!?? Ngọc Thuỷ, đừng có bi quan, bệnh của em sẽ chữa được!”

“Bệnh em...chắc phải ra nước ngoài...Mà thậm chí nước ngoài cũng không được!” – Ngọc Thuỷ khó thở run run.

“Nước ngoài ư? Chẳng sao hết! Có anh rồi, em lo gì chứ? Tiền xong? Hay cái gì khác cũng chẳng thành vấn đề!”

“Tú Phong, anh nghĩ anh là ai vậy?” – Bỗng giọng Ngọc Thuỷ nghiêm nghị.

“Anh...”

“Em không đáng để một người tốt như anh hy sinh vì em như vậy! Một đứa con gái lạ hoắc bị bệnh mà anh cũng phải quyết cứu như vậy sao? Nếu vô ích thì có phải đã khiến anh mất công không?”

“Ngọc Thuỷ, em không phải là đứa con gái lạ hoắc! Anh đã hứa sẽ ở bên em thì anh phải cứu em!”

“Tú Phong...” – Ngọc Thuỷ xúc động, mỉm cười – “Anh không cần phải như thế vì em...Hãy ở bên ai mà anh cảm thấy xứng đáng với mình nhất.”

Cô gái đứng sau cây dừa đã nghe được lời nói ấy...

“Em biết anh thích chị Hương Ly. Lúc đầu, em tức lắm. Em cảm thấy mình quá thiệt thòi, em thua kém chị ấy. Nhưng đó chỉ là vì em quá tự ti vào bản thân mình. Em nhận ra, chị Hương Ly tốt lắm. Chị ấy cũng có hoàn cảnh trở trêu, khéo bị thương ở mắt như thế còn đau đớn hơn cả căn bệnh của em, nhưng chị ấy vẫn sống tốt và được nhiều người yêu quý. Vì thế, Tú Phong, anh quay về với chị ấy đi. Hãy học tốt, cố gắng để trở thành một người tốt đối với chị ấy. Đừng tự dối mình, đừng làm chị ấy tổn thương nữa, anh có trốn tránh thì làm sao trốn tránh được chính mình, phải không?”

Tú Phong không kìm được nước mắt, cậu ôm chặt Ngọc Thuỷ vào lòng:

“Ngọc Thuỷ, đừng nói vậy nữa mà...”

“Tú Phong...” – Cô bé dụi đầu vào người cậu, cảm nhận làn hơi ấm áp, mỉm cười khi giọt lệ đã rơi – “Dù cho phải chết, em không hối hận vì đã gặp được anh.”

“Ngọc Thuỷ, em sẽ không chết đâu!” – Tú Phong hét lên trong nước mắt.

“Chết thì chết, làm gì mà cứ níu kéo nhau làm gì?” – Một giọng nói lạnh tanh từ đâu vang lên.

Ngọc Thuỷ và Tú Phong giật mình, cả Thiên Duy cùng Hương Ly cũng ngẩng lên. Đứng ngay cạnh Tú Phong, Ngọc Thuỷ là một nhóm những thanh niên thuộc dạng “ăn chơi” phải nói là BOD cũng chẳng là gì. Mặt mũi tên nào cũng dữ dằn, người thì xăm trổ, mặc áo ba lỗ, quần bò rách, giắt bên sườn mỗi đứa một con dao. Nhưng nổi nhất vẫn là một kẻ đứng giữa. Hắn bịt mặt, mặc đồ đen, cao lớn hơn hẳn những tên khác.

“Hero!?”

Hương Ly suýt nữa thì gọi tên ai kia. Nhưng cô giật mình nhận ra, đôi mắt kia không phải của Hero. Đó là một đôi mắt tàn nhẫn và cay độc, khác hẳn với đôi mắt của Hero, dù cũng lạnh lùng nhưng đôi mắt Hero toát ra sự dịu dàng và chân thành.

Tú Phong nóng mặt nhìn tên cầm đầu đó:

“Mày là thằng nào? Dám ăn nói như thế à?”

“Ồ Tú Phong, không nhận ra giọng nói của tao sao?”

“Hả?” – Tú Phong giật mình. Giọng nói này...Cậu đã nghe bao giờ đâu?

“Có vẻ như cái tài giả giọng khác của mình cũng tuyệt thật!” – Tên đó lẩm bẩm rồi quay lại nhìn Ngọc Thuỷ yếu ớt trong vòng tay Tú Phong – “Con bé này sắp chết rồi hả?”

“Cầm mồm! Cầm mồm nói thế với em ấy!”

“Tú Phong sao mà mất bình tĩnh thế? Mọi khi mày lạnh lùng và không bao giờ lúng túng như thế này cơ mà!”

“Mày...” – Tú Phong nghiêng răng – “Rốt cuộc mày là ai? Muốn gì? Sao lại biết chúng tao?”

“Tao là ai mày không cần biết, tao biết tụi mày thì mày cũng đừng có nên quan tâm, quan trọng là tao cần đứa con gái đó!” – Tên đó hét lên.

“Hả? Mày dám...” – Tú Phong ôm chặt Ngọc Thuỷ – “Tao chẳng quan tâm mày là thằng nào, nếu mày dám đụng vào em ấy mày sẽ lĩnh đòn đấy!”

“Hô hô vậy sao? Chúng bay, bắt đứa con gái đó cho tao!”

Mấy chục tên đồ đệ nghe lệnh lập tức xông tới. Tú Phong đặt Ngọc Thuỷ xuống, quay ra lữ “đầu trâu mặt ngựa” kia. Võ của cậu không đạt tới mức tuyệt đỉnh như cậu bạn Hoàng Vũ, nhưng với cú đá thần tốc cộng với sức khoẻ dẻo dai vốn có, tên nào tên nấy ngã chống võ dưới sức mạnh của Tú Phong. Nhưng Tú Phong chỉ có một, lại đánh tay không, còn lũ kia đông như kiến, mang cả dao, gậy theo người, cậu vất vả lắm mới tránh được đòn nhưng cũng phải lĩnh vài quả. Rốt cuộc thì kẻ kia là ai? Và tại sao hắn muốn bắt Ngọc Thuỷ!?

Mãi chống lại mấy thằng đệ tử quèn, Tú Phong quên mất Ngọc Thuỷ. Lợi dụng lúc đó, một thằng to béo chạy đến bế xốc Ngọc Thuỷ đi. Cô bé hoảng hốt nhưng vì đang quá yếu nên không thể hét gọi Tú Phong được. Cô không hiểu gì cả, nhưng cô sẽ không để mình rơi vào tay kẻ ác! Người được ở bên cô chỉ có thể là Tú Phong thôi! Ngọc Thuỷ dùng hết sức cắn mạnh vào tay thằng béo khiến hắn giãy nảy lên buông cô ra. Cô vội vã bỏ chạy, nhưng thằng béo đó đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, rút dao ra quát:

“Mày không đứng lại, tao đâm mày thật đó!”

Tiếng quát của hắn làm cho Tú Phong giật nảy mình quay ra:

“Ngọc Thuỷ, mau chạy...”

Không để cho cậu nói hết, mấy thằng đệ tử đã thừa thắng xông lên đánh, đập Tú Phong túi bụi khiến cậu không kịp trở tay, ngã dập người xuống đất. Ngọc Thuỷ hoảng sợ quay ra nhìn cậu, nước mắt giàn giụa nhưng cậu không động lòng, bắt cô phải chạy:

“Chạy đi, đừng lo cho anh!”

Tiếng hét của cậu làm cô run sợ, cô buộc phải chạy, vừa chạy vừa khóc oà. Càng chạy cô càng yếu đi, thằng béo đó không phải là Bảo Nam – béo mà chạy nhanh, hắn chạy rất chậm nhưng nhận ra cô càng lúc càng đuổi sát thì hắn mừng rỡ xông ngay tới.

Hương Ly hét lên:

“Ngọc Thuỷ!!!!” – Cô vội vã chạy ra.

“Đẻ tôi!” – Thiên Duy nhảy ra, chuẩn bị cho gã béo một quả đấm.

Nhưng đã quá muộn!

Tên béo đó đã chạy gần sát Ngọc Thuỷ, bỗng nhiên do hắn chạy quá hấp tấp, hắn vấp phải một hòn đá. Mất đà, hắn chúi xuống, kéo theo cả cánh tay đang cầm con dao của hắn...

PHẬP!

Con dao lạnh lùng, tàn nhẫn nhờ có cánh tay dài của gã béo đã đuổi theo Ngọc Thuỷ, nhanh hơn cả Thiên Duy và Hương Ly, nó cắm phập vào tấm lưng bé nhỏ của Ngọc Thuỷ.

Máu...

Máu chảy xối xả, thấm đẫm con dao. Máu rơi xuống biển, hoà với nước thành một màu đỏ đẫm cay...

Hoàng hôn đang tắt nắng, cũng đỏ rực như một màu máu...

“NGỌC THUYẾT!!!!!!!!!!!!!!” – Tiếng cậu thiếu niên hét vang vọng đến chân trời.

Thiên Duy và Hương Ly bàng hoàng trước những gì họ nhìn thấy.

Cô bé đó, ngã quỵ xuống trong vũng máu đầy trên cát. Cô khóc. Khóc vì đau. Mà cũng là vì cậu thiếu niên đó đã quá lo lắng cho cô nhưng cô đã khiến cậu mất đi công sức một cách vô ích. Cô quay ra nhìn cậu đang cố thoát khỏi đám người hung tợn, chạy về phía cô. Đau quá! Vết thương, và căn bệnh hành hạ cô...Máu chảy ra từ miệng cô, từ vết thương trên lưng cô, cứ nhuộm đỏ cả một vùng cát trắng. Nhưng cô quên hết cả đau, cô chỉ nhìn con người ấy mà thôi...

“TRỜI, thằng kia, tao bảo mày dọa nó thôi mà mày đâm nó thật à!!??” – Có tiếng hét.

Thằng béo run run tay:

“Đại...đại ca, em...em bị ngã, nên em đâm nhầm nó luôn...”

“Thằng ngu!!!! Nó chết chưa đó!? Tao dám cá với mày là nó chết rồi, đã bị bệnh chuẩn bị chào trời đến nơi lại còn bồi thêm cú này nữa.” – Hành động của tên đại ca khiến ai cũng phải ngạc nhiên.

“Nó...nó chưa chết đâu, đại ca...” – Thằng béo nhìn Ngọc Thuết.

“Nó chưa chết thì mày sẽ chết!!!” – Tú Phong gào thét lên, xông tới tên béo.

Hắn luống cuống không biết chạy đằng đâu trước cơn thịnh nộ của Tú Phong, tưởng rằng đã chết đến nơi nhưng tên đại ca đã ra lệnh:

“Chúng mày đâu, ra giúp thằng béo chặn Tú Phong lại, mang con bé đó về đây!”

Lũ đệ tử nghe răm rắp. Tú Phong vì sức đã kiệt, bị thương đầy mình, không thể chống đỡ nổi bọn chúng. Mấy thằng đã nhanh chóng mang Ngọc Thuết đến chỗ tên đại ca. Hắn nhìn cô, thấy cô còn cố mở mắt thì hắn khẽ cười như yên tâm một điều gì đó. Hắn lập tức bế cô quay đi.

“Thằng hèn hạ, trả em ấy lại đây!!!!” – Tú Phong gào lên.

“Ồ xin lỗi nhé, nhưng tao cần con bé này.”

“Mày đã gián tiếp giết em ấy, mày còn muốn em ấy? Mày là ai!!??”

“Ồ tao đâu muốn giết nó, nó chết thì đó là số phận của nó thôi. Tao đi đây!” – Tên đại ca cười khinh bỉ đi ra phía một chiếc xe ô tô đang đợi.

“KHỐN!!!!!!!!!!!!!!”

Tú Phong không thể nhìn được, đẩy tung bọn đệ tử ra lao về phía thằng đại ca đó, tung cho hắn một cú đá huyền thoại của mình. Cú đá của cậu đã đá thì chỉ có trúng, nhưng tên đại ca này đã nhanh chóng né được, hắn không làm sao ngoại trừ...

...từ người hắn rơi ra một tờ giấy nhỏ...

Hắn lạnh lùng bước đến xe ô tô, quay lại ra hiệu cho lũ đàn em. Tú Phong không còn sức nữa, bị chặn lại. Cậu tuyệt vọng nhìn theo chiếc ô tô xa dần, muốn hét gọi cô, nhưng cô bé đã không còn nữa, không còn...

“Chúng mày chết đi!!!!”

Lũ đàn em giật mình quay lên. 3 chàng trai còn lại của BOD đã xuất hiện kịp lúc cùng với Thiên Duy. Họ lao đến mấy thằng đệ tử bằng một tốc độ kinh hồn. Chỉ với sự hợp sức của 4 người, lũ đàn em đã hoảng sợ, đứa thì ngất xỉu đứa thì co giò chạy mất dép.

Còn Hương Ly, cô vội vã chạy đến bên Tú Phong đang bị thương.

“Tú Phong, cậu không sao chứ?”

“Buông tôi ra!” – Cậu đẩy Hương Ly ra, lấy hết sức đứng lên. Cậu nhìn về phía chiếc ô tô đó, cảm hận đến tận cùng, cậu hận không thể bay tới mà xé xác cái thằng đó ra – người đã bắt cóc Ngọc Thủy, người đã khiến cô bé đau đớn.

“Dù cho phải chết, em không hối hận vì đã gặp được anh.”

Lời nói trong trẻo ấy vẫn hiện về ở trong tâm trí cậu. Nước mắt Tú Phong trào ra, cậu gào lên:

“Ngọc Thủy!!!!!!! Là tôi đã giết em! Đều là do tôi hết!”

“Tú Phong, không phải lỗi của cậu, cậu đừng đổ tội ỉn. Là do mấy người đó mà.” – Hương Ly cố khuyên bảo.

“Tôi không quan tâm!!! Tôi thề tôi phải bắt được thằng khốn đó. Dù hấn ta là ai, tôi cũng phải phanh thây hấn ra!” – Tú Phong mất cả bình tĩnh.

Cô bé ấy, mới nửa giờ trước còn ngồi đây bên cậu...

Sáng nay cậu vẫn được nhìn thấy cô đang mỉm cười vui vẻ...

Vậy mà giờ đây, những con người hèn hạ không bằng súc vật đó đã khiến cô rời xa cậu!

Tú Phong ngã quỵ xuống, cậu kiệt sức rồi.

Bỗng có tiếng của Hương Anh:

“Cái giấy gì rơi ở đây đây?”

“Nhường anh cho yêu thương khác ảm áp hơn em được không con tim ơi trả lời đi!?”

Hay em cứ trẻ con và giữ anh riêng mình...?

Giờ nếu em có thể khóc thành tiếng đến khi nào cơn đau trong tim em vơi đi

Em đã chẳng vùi mình vào lặng câm...”

33. Chương 4 .1

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.01

CHƯƠNG 4: ĐI TÌM SỰ THẬT

(1) Mẫu giấy bí ẩn

Hương Anh nhặt trong cát một mẫu giấy rất nhỏ, nếu như cô không để ý chắc nó đã bị vùi lấp trong cát rồi. Cô mở ra, ngạc nhiên khi nhìn thấy duy nhất trong đó có ba chữ: “NGỰA NGẠC NHIÊN”.

“Cái giấy này viết cái quái gì vậy?”

Hương Ly đưa tay ra:

“Đưa tớ xem.”

Cô cầm mẫu giấy, nhìn vào dòng chữ đó, chính cô cũng khó hiểu về mấy chữ này. Ngựa? Ngạc nhiên? “Ngựa ngạc nhiên” thì liên quan gì đến cái tên đại ca đó chứ?

Tùng Lâm, Bảo Nam, Thiên Duy, Hoàng Vũ cũng ngó vào, chỉ có Tú Phong là ngồi đó, cậu mãi nghĩ đến chuyện vừa rồi nên chẳng muốn để ý. Nhưng dù là cậu có để ý thì cũng không hiểu được mấy chữ này viết thế có nghĩa gì. Hoàng Vũ thông minh như vậy cũng không thể hiểu nổi. Suy nghĩ một lúc, Hương Anh nói:

“Tụi này có thể là cướp hay xã hội đen nên viết giấy cho nhau cũng phải có kí hiệu riêng. Để tôi cầm về suy nghĩ xem.”

“Bây giờ về luôn hả?” – Thiên Duy hỏi.

“Không, ở lại đây đi, bí mật vẫn nằm tại nơi này, ngày mai sẽ về. Bây giờ có ai mang theo tiền không, thuê tạm cái khách sạn nào vậy.”

“Đây có phải mùa du lịch đâu, tiền đắt lắm, vả lại chẳng ai mang, có mỗi Tú Phong nhưng chắc chẳng đủ cho cả lũ đâu. Chỗ bố của Hương Ly cũng không đủ đâu, chỉ là một cái văn phòng nhỏ thôi mà.” – Tùng Lâm nhăn mặt.

Cả bọn đang đắm chiêu suy nghĩ thì có tiếng:

“Các cháu vào đây đi!”

Ai nấy quay ra, kể cả Tú Phong. Đó là bà lão ban nãy Ngọc Thủy gặp mặt. Bà chỉ vào ngôi nhà của cô Ánh.

“Mấy đứa cứ ở tạm đây cũng được, dấu sao nhà này chẳng thuộc quyền sở hữu của ai hết.”

“VẬY...nhà đó là nhà hoang ạ?” – Hương Ly ngờ ngợ.

“Hiểu thế cũng được, tùy mấy cháu! Cứ vào đi, nhà cũng đẹp lắm chứ bộ.” – Bà cụ nở nụ cười hiền hậu khiến mọi người tin tưởng hơn.

Cả bọn đành đi vào trong nhà. Ai cũng phải thốt lên ngạc nhiên trước ngôi nhà “hoang” nhưng mà vẫn rất gọn gàng và đẹp. Hương Ly nhìn bức ảnh trên bàn:

“Người phụ nữ này là ai vậy nhỉ? Trông cô ấy đẹp quá!”

“Đừng có động vào!”

Hương Ly quay lại thì thấy Tú Phong lạnh lùng quát lên một câu rồi đi tới cầm bức ảnh, lặng lẽ ngồi vào một góc. Dường như cậu không để ý đến ai, không để ý cả người phụ nữ trong ảnh luôn, cậu chỉ nhìn chiếc vòng rubi trên cổ người phụ nữ ấy. Nhóm bạn bất lực, họ cũng hiểu Tú Phong đang nghĩ gì. Hương Anh đành đổi chủ đề:

“Bà cụ ơi, bà sống ở đây lâu rồi ạ?”

“Ừ bà dường như am hiểu nơi này lắm rồi.”

“Vậy bà có hiểu ý nghĩa của mấy chữ này?”

Bà lão cầm mẫu giấy, đắm chiêu nhìn ba chữ “NGỰA NGẠC NHIÊN”.

“Hãy đợi bà suy nghĩ một lúc đã.”

Đêm dần xuống. Bầu trời lấp lánh những ngôi sao. Gió vẫn thổi lạnh.

Nhóm bạn vẫn quây quanh bà lão. Bên cạnh bà là một đồng sách và giấy viết về Hạ Long.

“Cái giấy này viết NGỰA thì chắc ám chỉ một cái gì đó liên quan đến ngựa rồi. Mà ngựa thì ở Hạ Long làm gì có!” – Bà lão khó hiểu.

“Biết đâu không phải là ngựa thật?” – Bảo Nam nói.

“A hay là ngựa giả nhỉ?” – Hương Anh reo lên.

“Ngựa giả?” – Bà lão quay sang cô.

“Hạ Long là vùng có nhiều đá, biết đâu nói đến tượng đá hình ngựa thì sao bà?”

“Ồ cô bé rất thông minh! Nhưng mà tượng đá hình ngựa ở đâu nhỉ? Lâu quá rồi nên bà cũng quên.”

Tùng Lâm quay sang Hoàng Vũ đang ngồi cạnh cửa sổ:

“Hoàng Vũ, ra đây nghĩ cùng mọi người đi sao lại ngồi đây làm gì?”

“Tôi không quan tâm!” – Hoàng Vũ lạnh lùng đáp lại.

Tùng Lâm nhìn theo ánh mắt của Hoàng Vũ đang hướng ra ngoài cửa sổ. Cậu hiểu ngay Hoàng Vũ đang quan tâm cái gì.

Bên ngoài cửa sổ, dưới bầu trời đầy sao, những cơn gió mạnh vẫn thổi xô từng cơn sóng dạt vào bờ cát. Tiếng sóng rì rào như làm lặng đi tất cả những âm thanh khác, chỉ còn lại tiếng sóng và tiếng trái tim đang gọi của con người. Trên bờ cát, cậu thiếu niên vẫn ngồi đó, lặng lẽ nhìn về phía chân trời rất xa. Chân trời ấy bao giờ mới sáng lên? Bao giờ mặt trời mới lấp ló sau đường chân trời? Hay mãi mãi chỉ là một bóng tối vô tận không có lối thoát ra?

Lưỡi dao ấy lại hiện lên! Máu... Và cả ánh mắt đau đớn ấy!

Bàn tay cậu thiếu niên lại nắm thành nắm đấm, cậu nghiêng răng cố kìm cơn giận dữ.

“Tú Phong...” – Giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ sau cậu.

Tú Phong biết đó là ai, cậu không nói gì, quay mặt đi chỗ khác. Nhưng cô vẫn ngồi xuống bên cạnh cậu:

“Cậu vẫn nghĩ đến chuyện Ngọc Thủy à?”

“...”

“Cậu lo đến tính mạng của em ấy đúng không?”

“...” – Tú Phong không đáp.

“Ngọc Thủy đang chịu căn bệnh, lại bị đâm một vết thương như thế, tính mạng nguy kịch là điều đương nhiên. Nhưng em ấy sẽ sống...” – Hương Ly ngẩng lên những vì sao.

Câu nói của cô làm Tú Phong quay lại nhìn cô. Cô mỉm cười:

“Nếu là tớ, tớ cũng sẽ vẫn sống! Cậu biết vì sao không?”

Tú Phong không nói gì nhưng đôi mắt cho thấy cậu đang rất tò mò muốn biết.

“Vì em ấy có một ước mơ là được ở bên cậu!”

“...” – Tú Phong lặng đi. Cô vừa nói gì vậy chứ?

“Khi nghe Ngọc Thủy nói chuyện với cậu, tớ đã hiểu vì sao cậu luôn tránh tớ, thậm chí làm tớ tổn thương, đuổi tớ đi bằng những lời nói khó nghe nhất. Nhưng tớ biết một điều thôi, Tú Phong luôn là người tốt nhất đối với tớ. Tú Phong lạnh lùng, xa lánh của bây giờ hay là Tú Phong dễ thương, tốt bụng của ngày xưa đều là một cái, đều mang trái tim tốt bụng, chân thành, luôn lo lắng cho người khác kể cả khi muốn che giấu đi.”

Tú Phong quay mặt đi, không nói gì cả. Nhưng Hương Ly đã ngồi sát lại, dựa vào vai cậu:

“Tớ đã từng muốn giành lại cậu từ Ngọc Thủy, và tớ đã luôn tin là từ hồi lớp 1 đến giờ cậu chỉ có mình tớ...”

“...”

“Nhưng có lẽ trái tim cậu không thể chỉ có một người. Kể cả cậu có coi tớ là người quan trọng nhất, thì hiện tại cậu vẫn cần Ngọc Thủy, và em ấy cần cậu.”

“...”

“Năm nay chúng ta 17 tuổi rồi, chỉ còn một năm thôi đúng không?” – Tự dưng Hương Ly cười buồn – “Năm 18 tuổi tớ phải thực hiện lời hứa là lấy cha cậu. Vậy mà tớ lại thích con trai ông ấy, cuộc đời thật quá trớ trêu đúng không nhỉ?”

Hương Ly thấy Tú Phong vẫn không trả lời, cô nhận ra là không nên ngồi đây với cậu nữa, đành đứng lên. Nhưng cô vừa định bước đi thì cậu cất tiếng nói:

“Lần mà nhìn thấy Hoàng Vũ với cậu ở cái trận bóng mà tôi bị đau vai...”

“Hả?”

“...Tôi đã giận vô cùng!”

“Tú Phong...”

“Tôi đã nghĩ nụ hôn đó không thể là do Hoàng Vũ được, mà phải là tôi...”

“ ... ”

“Tôi thay đổi, tôi trở thành một BOD độc ác, xa lánh tất cả, nhưng tôi vẫn luôn chờ đợi cậu. Tôi dám nói tôi còn thích cậu hơn cả Hoàng Vũ! Hoàng Vũ có thể chơi cùng những cô bạn khác, còn tôi thì không. Từ năm lớp 1, người con gái mà tôi luôn chờ đợi chỉ có cậu. Tôi chẳng bao giờ quên được cậu, quên được cái ánh mắt của cậu từ ngày đó. Tôi chỉ sợ trong thời gian mười mấy năm tôi không gặp cậu, cậu sẽ sống ra sao. Tôi hình dung ra viễn cảnh cậu đau đớn vì vết thương trên mặt, vì những người xa lạ khinh thường cậu, miệt thị cậu mà tôi không chịu được.”

“Cậu...”

“Tôi ở bên Ngọc Thuỷ cũng là do chiếc vòng của em ấy có ánh sáng long lanh rất giống con mắt của cậu...”

Hương Ly không nói được gì nữa, mắt cô rưng rưng lệ.

“Nhưng tôi nhận ra, tôi không thể chỉ nghĩ đến một mình cậu. Tôi cũng cần em ấy...” – Giọng Tú Phong lạc đi.

“Tú Phong, đừng nói nữa...”

“Nếu tôi còn nghĩ đến cậu, thì cậu sẽ lại gặp nguy hiểm, mà tôi thì không thể bảo vệ cậu được. Đến Ngọc Thuỷ tôi còn không bảo vệ được nói gì là cậu! Vì thế, xin lỗi cậu, cậu hãy đi đi, cậu đừng lo cho tôi nữa. Còn việc mẫu giấy đó viết gì, Ngọc Thuỷ có làm sao hay không, thì cậu cũng đừng quan tâm nữa.”

“Tớ bảo cậu thôi đi mà!” – Hương Ly chạy tới ôm chặt lấy Tú Phong từ sau, gục vào vai cậu cố kìm nước mắt. – “Tớ sẽ không đi đâu cả, tớ không thể nhìn cậu như thế này được. Cậu phải vượt qua, cậu phải tìm được Ngọc Thuỷ, cậu phải sống một cuộc sống tốt và không được day dứt bởi bất cứ một điều gì hết.”

Tú Phong không quay lại, cậu vẫn hướng ánh mắt ra phía biển nhưng nước mắt cậu thì rơi từ bao giờ.

“Ra rồi!” – Bỗng có tiếng Hương Anh hét lên.

Hương Ly giật mình buông Tú Phong ra, vừa lúc nhóm bạn cũng chạy tới nơi. Cô nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Vũ hướng về phía cô chứa sự giận dữ và cả một cái gì đó rất buồn.

“Hương Anh, ra cái gì thế?” – Cô đành tránh ánh mắt đó, hỏi Hương Anh.

“Tớ đoán ra được bí mật của mấy chữ này rồi.”

“Là gì vậy?”

“Chắc chắn tờ giấy này ám chỉ đến khối đá hình con ngựa ở lối ra vào hang Sừng Sốt!”

“Hang Sừng Sốt?”

“Cậu thử xem, “ngựa” thì nói đến khối đá hình con ngựa là đúng rồi, còn “ngạc nhiên” thì đồng nghĩa với “sừng sốt”. Mà Sừng Sốt cũng là tên cái hang động nổi tiếng nhất Hạ Long này. Chắc chỗ cái khối đá đó phải có bí mật về lũ người kia.”

“Hương Anh, cậu thông minh thật!”

“Mau đi đến chỗ đó đi nào!” – Hương Anh kéo nhóm bạn đi.

Họ nhanh chóng đi về hướng hang Sừng Sốt. Hương Ly quay lại Tú Phong:

“Mau đi thôi.”

“Tôi đã nói là mấy cậu đừng có quan tâm tới chuyện của tôi mà.”

“Cậu đừng có như vậy nữa được không? Chúng tớ không lo cho cậu đâu, lo cho Ngọc Thuỷ thôi! Cậu cũng chẳng muốn biết Ngọc Thuỷ ở đâu à?” – Hương Ly hết cách buộc phải dùng mấy lời nói này “trấn át” Tú Phong.

“Ai bảo thế? Tôi muốn biết Ngọc Thuỷ ở đâu lắm chứ!”

“Thế thì mau đi thôi!” – Hương Ly kéo tay Tú Phong đứng dậy.

Tú Phong không biết làm gì ngoài việc đi theo cô. Bàn tay của cô nhỏ nhắn nhưng chứa đựng rất nhiều tình cảm trong đó.

Cậu chợt khẽ mỉm cười rất nhẹ, nắm chặt lại tay cô...

Trong đêm tối, hang động Sừng Sốt với những thạch nhũ cùng ánh sáng bên trong vẫn đủ cho người ta choáng ngợp trước vẻ đẹp đến mức “sừng sốt” của nó. Xem mới biết cái hang này không chỉ là cái hang đẹp nhất Hạ Long mà cũng là một trong những cái hang đẹp nhất Việt Nam.

“Cái tượng đó ở đâu nhỉ? Mắt cậu khó nhìn quá đi!” – Hương Anh mò mẫm nhìn vào hang.

“Lù lù trước mặt kia kìa!” – Thiên Duy chỉ. Cái cậu này suốt ngày nghiên cứu về các vì sao nên mắt cũng...sáng như sao rồi.

Nhóm bạn quây quanh tượng đá, căng mắt tìm xem có gì lạ.

“Hương Anh, chắc là cái tượng này không vậy?”

“Thì đoán mà, chẳng lẽ lại không đúng?”

“Đoán mà sai thì đi tong cả công đấy!” – Bảo Nam vẫn tiếp tục tìm.

“Bực mình ghê, cái lũ đó có cái quái gì mà bí mật ở cái tượng đá vớ vẩn này.”

“Tìm tiếp xem nào.”

Bỗng từ bên ngoài có tiếng:

“Cái lão đó làm mất tờ giấy làm mình mất công đi tìm quá.”

Nhóm bạn giật mình, vội vàng kéo nhau nấp đi. Hang Sừng Sốt có rất nhiều đá và tượng nên nấp một phát là không ai thấy liền. Họ nhìn thấy từ cửa hang đi vào là hai tên con trai. Tú Phong nhận ra ngay đó cũng là một tay chân của tên đại ca hồi chiều.

“Chú chắc là trong này chứ?”

“Sao không chắc? Em hỏi lại đại ca rồi mà! Khổ cho chúng ta quá đi, lão ta thì đi trước rồi bỏ lại mình như thế này đây.”

“Hắn rất cần con bé Ngọc Thuỷ ấy mà, nên phải biến trước là đúng rồi. Mau tìm cái đó cho lão đi rồi chúng ta cũng phải chuẩn chứ.”

“Khê thôi không bị phát hiện bây giờ!”

Hai tên đệ tử mò mẫm lại gần bức tượng đá hình con ngựa, không hề biết có người đang theo dõi mình.

“Chú em đùa tao à, có thấy cái gì ngoài con ngựa này đâu?”

“Lão ta bảo ở đây mà! À nhớ rồi, lão bảo lão giấu trong mấy cục đá dưới chân con ngựa này này.”

Hai tên rất nhẹ nhàng đẩy mấy cục đá dưới chân ngựa, lôi ra được một tờ giấy được cuộn lại rất gọn gàng.

“OK đúng nó rồi! Lão này giấu kỹ ghê!”

“Không phải đại ca giấu đâu, là người khác đấy. Cái người đã đưa mẫu giấy NGỰA NGẠC NHIÊN cho đại ca đó.”

“Là ai thì cũng mặc! Giờ thì biến thôi.”

“Chúng mày định biến đi đâu?” – Giọng nói từ đâu vang lên.

Hai tên đệ tử còn chưa biết ai nói thì từ đằng sau những vách đá, Hoàng Vũ lao ra và giáng ối đũa một cú đá vào giữa mặt. Cả hai tên gãy răng, ngã xuống bất tỉnh luôn. Hoàng Vũ nhanh chóng rút luôn cuộn giấy trên tay chúng. Nhóm bạn cũng nhanh chóng chạy ra. Hương Anh cầm lấy cuộn giấy và mở. Bên trong là một dòng chữ khó hiểu gấp mấy lần mẫu giấy NGỰA NGẠC NHIÊN vừa rồi:

“Nước chảy vào dòng sông, trôi đến nơi có tiếng hát. Nhiều ngã rẽ ở dòng sông. Tới nơi nào có xích sắt. Mê cung hiện ra trong màu bóng đen u tối của kẻ chạy trốn.”

Ai nấy ngã ngửa:

“Bọn này định inh làm thám tử à!!!???”

(2) Giải mã mật thư

Hương Anh cầm tờ giấy đưa cho các bạn, nhưng lần này không ai có thể nghĩ ra nổi, một chữ cũng không thể hiểu đang viết về cái gì. Nhóm bạn lần này bó tay thật sự, họ điên cả đầu không biết kẻ nào đứng sau chuyện này.

Đúng lúc đấy Tùng Lâm bất chợt nhìn ra phía sau thì thấy hai thằng tay chân đã tỉnh dậy và co cẳng chạy. Nhóm bạn giật mình vội đuổi theo chúng. Nhưng hai tên này võ vẽ không giỏi nhưng chạy thì rất đỉnh, vụt một phát chúng đã nhảy lên cái xe ô tô và phóng đi. Nhóm bạn cũng chạy ra đường lớn, vẫy ngay một cái taxi. Taxi nhanh chóng đuổi theo hai tên kia. Cũng may là hai tên đó chạy nhanh đến mấy thì vẫn đau vì cú đá của Hoàng Vũ nên không bị mất dấu. Xe cứ đuổi nhau như thế gần như suốt đêm, tốc độ thì cũng giống như nhau.

Anh tài xế tốt bụng nói:

“Mấy em cứ ngủ đi cho đỡ mệt, tôi vẫn sẽ chạy không để mất tích chúng nó đâu!”

“Cám ơn anh nhưng chúng em không ngủ được.” – Hương Anh quả quyết.

Vậy mà sau đó do quá mệt ai nấy đều thiếp đi, mỗi người ngủ đủ tư thế, xiên xẹo một góc vì taxi không được rộng. Tùng Lâm, Bảo Nam, Thiên Duy chẳng ai thức được. Hương Ly cũng ngủ, cô gật một cái gục ngay lên vai Tú Phong lúc nào không biết. Cậu cũng chẳng hay gì vì cậu cũng đã ngủ mất rồi. Hoàng Vũ vẫn thức, cậu quay lại nhìn Hương Ly. Cô đang ngồi ngay cạnh cậu, nhưng cô lại ngã sang bờ vai bên kia...

Bỗng bờ vai cậu nặng nịch. Cậu giật mình quay sang thì thấy Hương Anh đang dựa vào:

“Tôi nhận ra là Hoàng Vũ có một bờ vai rất vững chắc đấy.” – Cô vẫn mở mắt, chưa ngủ.

“Nói thế là có ý gì chứ? Bỏ ra đi, đau hết cả vai rồi!”

“Nhưng nếu là Hương Ly thì không đau đúng không?”

“...”

“Bây giờ tớ đoán được ra rồi đấy...”

“Đ đoán ra cái gì?”

“Cậu nói dối tớ để tớ chụp ảnh Tú Phong với Ngọc Thủy cốt để chia rẽ Tú Phong và Hương Ly phải không...”

Hoàng Vũ quay mặt đi:

“Sao cậu biết...?”

“Chẳng cái gì qua mắt được tớ. Nhưng tớ vẫn tin cậu...”

“...” – Hoàng Vũ không nói được gì.

“Nếu Hương Ly không dựa vào vai cậu, thì cứ để tớ đi...” – Hương Anh nhắm mắt, ngồi sát Hoàng Vũ hơn.

Cô thiếp dần sau một ngày mệt mỏi.

Nhưng trong giấc mơ, cô vẫn nhìn thấy cậu.

Ai biết đâu, Hương Anh không còn nghĩ về một Hoàng Vũ xấu xa độc ác như ngày xưa nữa...

Nhóm bạn giật mình tỉnh giấc vào nửa đêm thì thấy mình đã về đến thành phố của họ. Sao hai tên kia lại về đây nhỉ? Chẳng lẽ bí mật nằm ở ngay tại chỗ này sao? Chiếc xe taxi của họ càng đuổi nhanh hơn hai tên kia. Vì cả hai xe cùng mở cửa sổ và đang ở khoảng cách gần nên Hương Anh nghe thấy tiếng cãi cọ của hai tên kia:

“Chết! Mày đi đứng kiểu gì không thấy tụi nó bám theo mình này giờ à???”

“Em cứ thực mạng chạy biết đâu được!”

“Queo đi, không được để tụi nó phát hiện ra đâu!”

Chiếc xe của chúng bỗng nhanh hơn bất thường, queo một phát sang đường khác và biến mất hút nhanh đến nỗi chưa ai kịp nhìn thấy thì con đường đã vắng tanh rồi. Anh tài xế lúng túng:

“Xin lỗi các em, tôi không nghĩ chúng nó lẩn nhanh như vậy...”

“Không sao đâu anh, cho tụi em xuống ở đây được rồi.”

Nhóm bạn trả tiền cho anh tài xế rồi lủi thủi mỗi đứa đi về. Con đường vắng tanh không một bóng người, chỉ có ánh đèn đường chiếu sáng. Không khí đêm lạnh lẽo vô cùng. Gió thổi rất mạnh, ở Hạ Long là biển nên đã lạnh rồi, về đây làm gì có biển mà còn rét hơn. Hương Ly vốn không chịu được rét, cô co ro không bước đi nổi. Nhóm bạn quay lại, Hoàng Vũ nhanh chóng đi tới cởi chiếc áo khoác của mình ra choàng lên người cô, nhờ chiếc áo mà Hương Ly thấy ấm hơn. Cô ngẩng lên nhìn cậu, Hoàng Vũ khi bỏ cái áo đen bí hiểm này ra chỉ còn chiếc áo phông trắng thì lại thật dịu dàng.

“Cám ơn...”

Cậu cũng khẽ mỉm cười nhẹ:

“Trong một lúc nào đó, vẫn có cái áo của tôi...”

Ai nấy nhìn họ, lặng lẽ chẳng biết nói gì. Chỉ có Hương Anh lại buồn hơn ai hết. Đằng sau cặp kính cận là đôi mắt đẹp đang rưng rưng lệ...

Thiên Duy không hiểu cảm giác của Hương Anh, cậu thắc mắc:

“Hương Anh, cậu sao thế?”

“À không, tớ không sao...”

“Thế cậu đang nhìn gì vậy?”

“Ồ ơ tớ có nhìn gì đâu...” – Hương Anh cố nghĩ ra một câu nói dối – “Tớ đang nghĩ, biết đâu chuyện này cũng liên quan đến Hương Ly...”

“Hả? Liên quan đến Hương Ly?”

“Ồ đúng vậy...” – Hương Anh cố nói để các bạn tin câu nói dối của mình.

Nhưng chính cô cũng không biết cô không nói dối...

“Vậy chúng ta càng phải nhanh chóng giải được mật mã này!”

“Đúng vậy Thiên Duy, hi hi...”

“Hương Anh, rốt cuộc là cậu lạ quá đấy! Cười cười như thế là sao?”

“Không sao mà...”

“Cứ cười như che giấu cái gì đi vậy.”

Hương Anh nghe thế bỗng giật mình:

“Che giấu à? Đúng rồi!”

“Đúng cái gì vậy?” – Nhóm bạn quay lại sốt sắng.

“Có một người là thám tử rất giỏi, suy luận cực kỳ siêu nhưng luôn che giấu đi sau lớp vỏ bọc một người bình thường.”

“Ai vậy?”

“Thầy Hưng – thầy chủ nhiệm của các cậu đó!”

Ai nấy ngả ngửa lần nữa:

“Hương Anh, cậu có học cùng chúng tớ đâu mà biết thầy Hưng?” – Bảo Nam trố mắt.

“Cậu kỳ trường B. lắm mà???” – Tùng Lâm ngạc nhiên.

“Cậu dựa vào đâu mà hiểu biết về ông thầy đã “trù” bọn tôi kia?” – Hoàng Vũ quàu quàu.

Hương Anh thở dài:

“Haizz đó là thầy dạy thêm Toán cho tôi đấy!”

“Hả?”

“Các cậu nghĩ là tôi mấy năm cận lòi mắt trên đèn sách chẳng lẽ không đi học thêm hả?”

“Nhưng sao cậu lại học thầy Hưng của trường mà cậu chẳng ưa gì...?”

“Đúng là tôi chẳng thích gì trường B., nhưng mà tôi rất quý thầy Hưng vì có một lần tôi đi thi một cuộc thi học sinh giỏi toán hồi cấp II, tôi nhớ ra còn một dạng bài nữa quên chưa ôn. Đúng lúc đó tôi gặp thầy ấy, dù thầy dạy cấp III mà giảng cho cấp II hay cực kỳ ấy. Thế là lên cấp III tôi vẫn học thêm ở nhà thầy ấy. Tôi được biết thầy ấy hồi trẻ có là một thám tử đấy, nhưng mà cái nghề này thì chẳng được biết đến rộng rãi nên thầy ấy bỏ làm thầy giáo, nhưng cái khả năng suy luận tài tình của thầy ấy thì không thể lẫn vào đâu được.”

“Haizz cái ông thầy trù dập đó mà lại giỏi thế à? Tin sao nổi?” – Hoàng Vũ xì một cái.

“Rồi cậu sẽ tin! Giờ về đi ngủ đi, mai sẽ đến gặp thầy ấy.”

Nhóm bạn quay lại Hương Ly:

“Hương Ly, còn chuyển đi của cậu...”

“Hoãn lại mấy ngày cũng được, tớ cũng cần phải tìm hiểu chuyện này.”

“Thế thì lại về nhà tôi hả?” – Tú Phong nhìn cô.

“Nếu như cậu không thích thì tớ sang chỗ Hương Anh vậy...”

“Tôi nói không thích bao giờ?” – Tú Phong bước tới nắm tay Hương Ly cùng đi về phía con đường vắng.

Hương Ly nhìn cậu, cậu cũng đang che giấu sự đau buồn đến tột cùng trong trái tim kia phải không?

Cô phải ở lại, để giải thoát nỗi buồn đó cho cậu...

Nhưng chuyện này rốt cuộc có liên quan đến cô như Hương Anh nói không?

“Đại...đại ca...” – Hai gã đệ tử chạy vào.

“Mấy giờ sáng rồi mà chúng mày mới vác xác về?” – Một giọng nói hằn học phát lên trong bóng tối.

“Em xin lỗi, nhưng con bé Ngọc Thuỷ đó sao rồi đại ca?”

“Nó làm sao chúng mày hỏi làm gì? Thứ đó đâu?” – Bóng đen đó vẫn ngồi trong góc tối.

“Đại...đại ca, tụi em làm mất...làm mất tờ giấy đó rồi...”

“CÁI GÌ!!!! HAI THẲNG NGU, CHÚNG MÀY TỐI SỐ RỒI!!!!” – Tiếng hét vang lên.

“Ấy ấy đại ca, xin đừng đánh tui em. Tui em vẫn nhớ được cái mật thư đó. Trí nhớ tui em lướt qua là nhớ mà...”

“Đọc tao nghe?”

“Dạ hình như là “Nước chảy vào dòng sông, trôi đến nơi có tiếng hát. Nhiều ngã rẽ ở dòng sông. Tới nơi nào có xích sắt. Mê cung hiện lên trong bóng đen u tối của kẻ chạy trốn.” Đại ca, câu này có nghĩa gì vậy?”

“Hai tên ngu như chúng mày thì đòi gì hiểu?”

“Ồ chúng tôi...”

Bóng đen đó quay lại, cất tiếng gọi:

“Ông Trọng!”

“Cậu chủ gọi tôi hả?” – Gã đàn ông đó bước ra.

“Thằng Hero đâu rồi?”

“Cậu biết là nó đi đâu mà.”

“Khốn kiếp! Nó si mê con bé Hương Ly đó quá rồi à???”

“Có lẽ vậy đấy. Con trai mà, ai chẳng thích con gái, há há! Đến cậu chủ không ngày nào là không để ý đến nó nói gì là Hero...”

“Ông cũng câm họng lại đi, tôi để ý cô ta không phải vì tôi cần gì cô ta. Không làm xong việc thì đừng có trách tôi. Đừng có để lộ thân phận đấy, cứ phải làm bố nuôi của con bé đó cho tôi. Tôi thề sẽ cho nó biết thế nào là sự trả giá!”

“Haizz vẫn phải đóng giả hả, đến bao giờ đây?”

“Không lâu đâu, bây giờ tôi biết chỗ rồi...”

“Cậu hiểu cái mật thư đó?”

“Ông nghĩ tôi là ai mà không hiểu chính mật thư của cha tôi?”

“Hả? Là của ông chủ...?”

“Đúng vậy! Cha đã quay lại rồi!” – Trong bóng đêm loé lên nụ cười nham hiểm.

Bóng đen đó lăm lũi đi vào trong, bỗng dừng lại:

“Nhớ chặn hết bọn nhà báo đấy, đừng có để lộ chuyện gì. Nhà báo là chúng nó truyền phát thông tin nhanh lắm!”

“Cậu chủ yên tâm!”

34. Chương 4 .2

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.02

Trường H. lại ồn ào như mọi ngày. Học sinh lại bắt đầu bàn tán về 5 anh chàng BOD sa ngày nghỉ học kỳ. Trông họ có vẻ rất căng thẳng, suy nghĩ, khác hẳn với cái vẻ “bụi đời”, “playboy” mọi người thường thấy.

“Chào 5 lão già và cô bạn Hương Ly của tôi!” – Có tiếng con gái lạnh lạnh.

Chẳng ai thèm quay lại luôn, họ nghe cũng biết là cái giọng chanh chua của Kiều Diễm rồi. Nhưng Kiều Diễm chẳng quan tâm, cô ton ton chạy đến bên Thiên Duy:

“Sau một ngày thi học kỳ mà trông Angel buồn bã thế, chẳng đẹp trai tí nào cả!”

“Cậu không thể xê ra khỏi tôi một ngày à?”

“Chết thật, tôi là người mà, tôi rất cần có một thiên thần bảo vệ chứ bộ.”

“Bực mình quá, tránh ra đi!” – Thiên Duy cau kỉnh.

Hoàng Vũ cau mày:

“Này Thị Diễm!”

“Ai cho cậu nói tên tôi ra thế!!!???”

“Đi ra chỗ khác mà lau cái mắt của cậu đi. Kể mắt ghê quá nên không nhìn thấy chúng tôi đang có việc sao?”

Kiều Diễm hậm hực đành đứng ra một chỗ. Hương Ly cười xoa dịu:

“Đừng tức giận, họ đang có việc nên không thích bị làm phiền thôi.”

“Hứ, việc mà tôi không được tham gia chắc? Đáng ghét!”

Hương Ly mỉm cười nhìn Kiều Diễm. Cô bạn này đúng là chẳng có điểm gì để người ta yêu thích, điệu đà, chảnh chọe, nhưng rất quan tâm đến người khác. Cô rất muốn mình được chú ý, nhất là Thiên Duy. Ngồi cạnh Kiều Diễm lâu lâu rồi nên Hương Ly cũng biết Thiên Duy đối với Kiều Diễm quan trọng thế nào. Chẳng biết vì sao cô ta lại thích Thiên Duy nhỉ? Cậu quá đẹp trai? Hiền lành? Cẩn thận? Giỏi giang? Nói chung là Thiên Duy hoàn hảo đến mức chẳng ai là không thích.

Bỗng Kiều Diễm hắng giọng nói với mấy đứa bạn gái nhưng thực chất là nói to cho BOD phải chú ý:

“A ông thầy đó lại đến, làm toán chưa nhờ?”

Ai cũng đều quay lại nhìn ra cổng trường.

“Thầy Hưng kìa!” – Thiên Duy kêu lên.

Thầy Hưng nhìn mấy chàng BOD đó mà chẳng thèm nói gì, ông quay ngoắt đi chỗ khác. Bỗng có tiếng nói trong trẻo từ đằng sau:

“Thầy ơi!”

Thầy Hưng nghe tiếng cô nữ sinh đó vội vàng quay ngay lại. Cả trường tròn mắt. Đó chẳng phải là học sinh Hương Anh của trường H. sao? Một nữ sinh giỏi nhất trường H. như vậy sao lại sang trường B. gặp thầy Hưng làm cái gì chứ?

“Hương Anh, sao em lại đến đây vậy?”

“Em có việc muốn nhờ thầy!”

“Nhờ? Việc gì thế? Thầy sẽ sẵn lòng giúp!”

BOD và Hương Ly ngẩn mặt ra. Hương Anh công nhận là “trò cưng” của thầy Hưng thật.

“Chuyện dài lắm ạ, chúng ta đi ra chỗ khác đi thầy!”

Tại sân sau của trường.

“Tóm lại là cô bé Ngọc Thủy nào đó bị bắt cóc đi và mấy em muốn tôi giải cái mật thư này chứ gì?”

“Vâng!”

“Tôi cũng nghe về em Ngọc Thủy trường V. đó rồi.”

“Thầy biết em ấy?” – Tú Phong kinh ngạc.

“Đó là một cô nữ sinh bị bệnh từ nhỏ nhưng lại rất chăm học, lúc nào cũng được tuyên dương, là niềm tự hào của trường V. đó đấy. Chắc, sao cô bé ấy lại quen với người dốt như Tú Phong vậy?”

“Thầy...” – Tú Phong nóng mặt.

Hương Ly vội kéo cậu ngồi xuống, ra hiệu: “Có muốn được giúp không thì bảo?”. Tú Phong hậm hực nhìn cô như muốn nói: “Chả tin được vào thầy này!”

Bảo Nam cũng đành phải giở “võ mồm”:

“Thầy à, thầy giúp chúng em được không, đi mà thầy!”

“Tôi không thể giúp cho những đứa học sinh vô kỷ luật như mấy em.”

“Thầy! Thầy không giúp cả em sao?” – Hương Anh nói.

“Tôi không thể vì em cũng chơi với mấy đứa này.”

“Thầy à, thầy không hiểu các bạn ấy rồi!”

“Có gì mà không hiểu? Qua lời thầy Phú nói tôi biết rõ mấy em luôn!”

“Thầy Phú thì biết gì chứ? BOD đều là những người tốt cả! Chỉ là các cậu ấy gặp quá nhiều biến động trong cuộc sống thôi thầy!” – Hương Ly gắt.

“Biến động?”

“Bố mẹ Tú Phong thì ly dị, cậu ấy lại không có khả năng học tốt nữa. Mẹ Thiên Duy thì phải vào bệnh viện tâm thần. Tùng Lâm bị trêu chọc vì xấu xí, cậu ấy luôn phải sống trong mặc cảm. Nhà Bảo Nam thì nghèo quá đỗi, cậu ấy còn mắc bệnh béo phì nhưng cậu ấy đã phải cố gắng để sống lạc quan như vậy. Hoàng Vũ còn thảm hơn, mẹ cậu ấy mất ngay khi cậu ấy còn quá nhỏ, cha thì đi tù mà còn thảm hơn là mẹ cậu ấy do cha cậu ấy giết nữa!”

Thầy giáo sững sờ trước những gì Hương Ly nói. BOD cũng quay mặt đi, họ thở dài nghĩ đến nỗi đau của riêng mình.

“Những chuyện này...là thật sao?”

“Đúng vậy! Họ đã cố gắng để tồn tại là quá tốt rồi thầy! Thầy còn mong họ học tốt, làm những điều tốt sao? Phải có động lực chứ thầy! Nếu như ai cũng chối bỏ họ, họ sẽ khó mà đứng lên được. Đó đều là những người bạn tốt, em tin họ sẽ đứng lên được, thầy hãy giúp họ đi!” – Hương Ly khẩn khoản.

5 cậu thiếu niên nhìn Hương Ly, họ không biết nói gì hơn nữa ngoài việc quá cảm động bởi lời nói chân thành của cô.

Thầy giáo thở dài, suy nghĩ một lúc rồi đáp:

“Được rồi, các em hãy về học đi, tôi sẽ giúp các em!”

“Thật sao?” – Ai nấy vui mừng ra mặt.

Nhưng những tiết học trôi qua chẳng thấy hồi âm của thầy Hưng.

Ai cũng lo lắng, cái mật thư đó phải nói là quá khó, nhưng họ chỉ có vài manh mối, làm sao để thầy Hưng đoán ra được nhỉ? Thầy có phải là thám tử tài ba không đây?

Trống tan học. Vẫn chẳng biết tin gì.

Thầy Hưng dắt xe ra cổng, quay lại nhìn nhóm bạn nói:

“Tôi xin lỗi, thực sự là mật thư này rất khó, mới đoán ra một chút thôi. Tôi phải về suy nghĩ một ngày rồi mới nói cho các em được!”

Nhưng ngay lúc đó, thầy đã đứng im bất lại.

Vì đang quay mặt lại nên thầy vô tình nhìn lên cái biển trường. Cái biển đó làm thầy giật bắn mình quay ra nhìn con đường phía trước trường với vẻ mặt khác hẳn. Nhóm bạn giật mình:

“Thầy đoán ra cái gì rồi chẳng?”

“Ra rồi!” – Thầy Hưng reo lên.

Nhóm bạn chạy vội đến chỗ thầy. Thầy mở tờ giấy ra:

“Tôi sẽ phân tích từng chữ cho các em. Hãy đọc thử đoạn “Nước chảy vào dòng sông” trước tiên. Các em thấy gì?”

“Ồ thì...”

“Câu này là đơn giản nhất mà không nghĩ ra sao các học trò của tôi? “Nước” có nghĩa là “thuỷ”...”

“A đúng rồi, có nghĩa là người viết cái mật thư này muốn bọn bắt cóc đưa Ngọc Thuỷ đến một nơi nào đó.”

“Đúng rồi, “nước” là chỉ Ngọc Thuỷ, “dòng sông” ám chỉ nơi nào đó. Và nơi đó chính là “trôi đến nơi có tiếng hát”.”

“Là sao thầy?”

“Các em thử nhìn cái biển trường!”

Thiên Duy nhìn biển trường, đoán ngay ra:

“Không phải “tiếng hát” là “Trường H.” của chúng ta chứ?”

“Chuẩn! Bọn này ản ý đó mà, các em phải quan sát kỹ tí là được.”

“Nhưng biết đâu chúng nó nói đến nơi nào khác có từ “H” thì sao thầy?”

“Hãy nhìn ra phía trước trường!”

Nhóm bạn nhìn ra phía trước trường. Họ ồ lên khi thấy có rất nhiều ngã rẽ, ngõ ngách khéo phải dùng đến từ “chằng chịt” luôn. Hoá ra đây là bí mật của “nhiều ngã rẽ ở dòng sông”.

“Trong này nó bảo “tới nơi nào có xích sắt”, chắc từ “xích sắt” là từ quan trọng. Nhưng làm gì có cái xích sắt nào?” – Hương Ly nói.

“Tôi nghĩ là dù dạy toán nhưng tôi cũng biết tiếng Anh chứ bộ.”

“Hả? Thầy nói gì vậy?”

“Nào nhìn ra chưa các cô cậu! “Xích” không chỉ cái xích đâu mà là chỉ số 6 – six trong tiếng Anh đấy. Có nghĩa là các cô cậu hãy đến cái ngõ số 6 kia. Mà đó, ngõ nào cũng có số hết, mấy cô cậu khỏi phải tìm nhiều.”

“Ôi trời ơi!!!!” – Nhóm bạn ngã ngửa. Sao họ không để ý nhỉ?

“Công nhận đứa nào viết cái này thâm thúy đấy, liên tưởng rất phong phú, làm tôi đau hết cả đầu. Lâu rồi chưa làm thám tử mà...”

“Nhưng câu cuối cùng “Mê cung hiện ra trong bóng đêm u tối của kẻ chạy trốn” là sao hả thầy?”

“Điều đó thì các em cần phải tự tìm hiểu, câu này muốn nói là trong ngõ số 6 kia bí ẩn đang chờ các em! Tôi không thể biết “kẻ chạy trốn” là ai được. Thôi tôi về đây, các em hãy cẩn thận nhé.”

“Cám ơn thầy! Cám ơn thầy rất nhiều!” – Hương Anh gọi với theo.

Khi chiếc xe máy của thầy Hưng đi khuất, nhóm bạn hướng về cái ngõ số 6. Điều gì đang chờ đợi họ?

3) Lạc vào mê cung

Nhóm bạn nhanh chóng hùng dũng đi vào cái ngõ đó, mặc dù ai cũng thấy rợn người vì cái ngõ rất vắng vẻ và đáng sợ. Nhà cửa toàn nhà bỏ hoang. Sao nơi đây rất gần họ mà họ chẳng bao giờ để ý nhỉ? Trời thì âm u có vẻ như sắp mưa to, không khí trở nên căng thẳng nặng nề. Rốt cuộc cái “mê cung” nói đến trong tờ giấy là nơi nào vậy nhỉ?

Đúng lúc đó Tùng Lâm báo động:

“Trốn mau!”

“Hả? Sao phải trốn?” – Ai nấy ngạc nhiên.

“Tôi nghe có tiếng xe đang đến, rất nhiều xe. Chắc là chúng nó đấy!”

“Trốn gì, đứng đây tẩn hết cả lũ cho xong.” – Hoàng Vũ bực mình.

“Không được!” – Thiên Duy ngăn lại – “Chúng nó rất đông, vả lại chúng ta còn nhiều bí mật chưa thể giải quyết, phải thăm dò đã. Mau trốn thôi.”

“Nhưng trốn ở đâu?” – Bảo Nam hỏi. – “Cái ngõ này vắng quá, thế nào cũng bị phát hiện cho coi.”

“Thế thì mỗi đứa nấp một nơi vậy, nhưng đứng gần nhau nhé.” – Hương Ly ra ý kiến.

Nhóm bạn rất nhanh chóng tìm chỗ nấp ỳnh. Hương Ly đứng sau một bức tường cạnh ngôi nhà bỏ hoang ven đường. Hương Anh nhảy vào một cái thùng sắt chắc dùng để chở đồ đạc cũng bị vứt ở đấy. Tú Phong trèo lên một cây cao. Thiên Duy nấp sau cánh cửa ngôi nhà bỏ hoang khác. Hoàng Vũ núp trong một cái tủ giữa đồng đồ đạc bàn ghế, giường tủ bị vứt bỏ một cách khó hiểu ngoài đường. Tùng Lâm đứng sau một cái cột điện rất lớn, thân người cậu rất gầy nên không sợ bị nhìn thấy và Bảo Nam cũng vội vàng chui vào bụi cây gần đó. Nhóm bạn lặng lẽ nhìn ra phía đường đi.

“Chúng đang đến!” – Tùng Lâm thông báo.

Tiếng xe máy lớn dần hơn. Tiến vào trong con ngõ nhỏ là hàng chục chiếc xe máy thượng hạng, trên xe đều là những kẻ đeo kính, mặc áo rất đúng “xã hội đen”. Chúng đều bịt kín mặt, phóng đi với tốc độ như vũ bão và nhanh chóng rẽ ga tiến về sâu trong ngõ, không để ý có ai theo dõi mình. Ngồi trên cành cây cao, Tú Phong nhìn thấy toàn cảnh con ngõ. Cậu thốt lên:

“Con ngõ này nhỏ nhưng càng về đường phía cuối nó càng rộng!”

“Còn nhìn thấy gì nữa không?” – Những người bạn phía dưới hỏi tiếp.

“Ngõ gì mà sâu thế, nhìn xa mờ quá. Hình như ở đó có một ngôi nhà...”

“Nhà ư?”

“Chẳng biết là nhà kiểu gì nữa? Ngôi nhà rất lớn đấy, có vẻ lớn hơn cả cái biệt thự nhà tôi.”

“Chắc chắn bí mật đến từ ngôi nhà đó rồi! Mau đi thôi!”

Nhóm bạn vội vã đi về phía cuối con ngõ. Càng về cuối ngõ lại càng rộng cứ như là dẫn đến một con đường khác vậy. Càng rộng thì càng nhiều thứ không lường trước, ai cũng đi rón ra rón rén, kè sát nhau để không bị phát hiện. Cuối cùng, họ nhìn thấy đúng là một ngôi nhà như Tú Phong nói. Một ngôi nhà rất to, gấp mấy lần cái biệt thự của Tú Phong, nhưng nó không hề đẹp gì mà nhìn giống như ngôi nhà bình thường, ấy vậy mà sự vắng lặng đến đáng sợ của nó khiến nhóm bạn ai nấy sồn da gà. Mà tụi đi xe máy kia đâu rồi nhỉ? Sao chúng biến mất tăm nhanh thế? Hay là lẩn vào ngôi nhà này rồi? Điều đó có lẽ là chắc chắn, nhưng nhóm bạn thực sự chùn bước trước ngôi nhà “ma” rợn người này.

Bảo Nam dứng cầm tiến lên gõ cửa.

Không một ai trả lời.

Cậu liền đẩy nhẹ cửa vào, cũng chuẩn bị sẵn sàng tinh thần trước những gì có thể xảy ra bất ngờ.

Nhưng tuyệt nhiên không có cái gì xảy ra.

Tùng Lâm đi tới giúp bạn, đẩy mạnh cửa ra. Nhóm bạn nhìn vào. Một ngôi nhà tối om, chẳng có lấy một bóng người.

“Nhà gì thế này?” – Hương Ly ngạc nhiên.

“Tôi tự hỏi là sao người dân quanh đây không để ý cái nhà này vậy?” – Tú Phong thắc mắc.

“Có lẽ là do ngôi nhà này không phải nhà hoang, vẫn có người ở.” – Hương Anh đáp.

“Làm gì có ai? Cửa còn chẳng khoá kia!”

“Ngôi nhà này rất rộng lớn. Các cậu nhìn đi, bên trong có rất nhiều phòng và cầu thang dẫn đi khắp nơi trong ngôi nhà. Chắc là có người nhưng họ lại ở trong, không ở cái phòng chính diện này. Thử vào xem sao!”

“Vào á? Biết đâu có nguy hiểm? Bọn xã hội đen lúc này...” – Thiên Duy giật mình.

“Nhưng còn cách nào khác? “Kẻ chạy trốn” chắc chắn là ở đây rồi, chúng ta cứ liều, chẳng lẽ lại không vào sao?”

Ai nấy suy nghĩ một hồi, rồi Hoàng Vũ tiến lên:

“Nào vào thì vào!”

Cậu vừa bước vào nhà thì có tiếng nói làm tất cả giật mình vì hoảng:

“Ai đấy?” – Giọng của nam sao? Có vẻ là một người đàn ông lớn tuổi.

Hương Ly lên tiếng:

“Xin lỗi, chúng cháu đang đi tìm một thứ, thấy nhà bác không khoá cửa nên thấy lạ thôi. Bác là ai? Có thể cho chúng cháu biết được không?”

“Tôi là ai ấy à? Tôi không thể lộ diện cho các cháu biết được.” – Giọng nói vẫn vang khắp nhà.

“Nhưng...”

“Mà các cháu đang tìm cái gì vậy? Tôi không thể xuất hiện, nhưng biết đâu tôi có thể giúp?”

“À tụi cháu...”

“Hương Ly!” – Thiên Duy ngăn lại – “Ông ta là ai chúng ta không biết, đừng nói chuyện của mình cho ông ta nghe.”

“Chuyện gì vậy? Cô bé tóc ngắn đeo kính cận đang cầm một tờ giấy, chắc là có thắc mắc trên tờ giấy đó hả?”

Hương Anh ngạc nhiên, cầm chặt tờ giấy:

“Ông ta nhìn thấy tụi mình, nhưng sao mình không thấy ông ta?”

“Chắc nhà này gắn camera rồi. Ông rốt cuộc là ai!?!?” – Tùng Lâm hét gọi.

“Chàng trai xấu xí, đừng có cư xử lỗ mãng thế chứ! Tôi có thể giúp đỡ được các cậu đấy, đừng khinh thường tôi.”

“Ông...”

Hoàng Vũ từ bấy đến giờ lạnh lùng im lặng bỗng đột ngột giật lấy tờ giấy trên tay Hương Anh giơ lên cao:

“Vậy ông có biết ý nghĩa của tờ giấy này không? Tự nhìn đi, tôi không biết camera của ông ở chỗ nào đâu.”

“Để xem nào...À dòng chữ này, tôi hiểu.”

“Nó có nghĩa là gì? Dòng cuối ấy!”

“Các cháu muốn biết “kẻ chạy trốn” chứ gì? Hắn đang ở đây!”

“Ở đây? Là chỗ nào?”

“Các cháu hãy đi vào đây, tự tìm căn phòng trung tâm của ngôi nhà là sẽ tìm được hắn.”

“Có thật không?” – Tú Phong hỏi.

“Sao lại không? Mau đi đi! Hãy vào các phòng nhỏ đi các cháu.”

“Sao mình lại phải rảnh mà đi tìm cái căn phòng đó chứ. Chắc gã đàn ông này nói nhảm đấy, bực cả mình, về thôi.” – Tú Phong bực bội.

“Các cháu tưởng về là dễ sao?” – Giọng nói ấy vẫn vang lên cùng tiếng cười khả ố.

“Hả?”

“Một là tìm căn phòng trung tâm, hai là chết ở đây.”

“Ông...”

Nhóm bạn chưa kịp nói thêm câu nào thì từ trong bóng đèn nhảy ra chục gã “xã hội đen” bịt mắt, người to khỏe, đôi mắt đờ đờ sát khí. Không nói không rằng, chúng nhảy vào nhóm bạn. 5 chàng trai BOD nhanh chóng chống trả, nhưng mấy tên này không phải là hạng “quèn” nữa, võ của chúng thuộc loại siêu đẳng, “đai đen đai đỏ”, né tránh rất nhanh mặc dù BOD ai cũng khỏe mạnh.

Bỗng đúng lúc mọi người sơ hở, một tên đã nhanh chóng tóm lấy Hương Ly chạy vào một căn phòng. Tú Phong giật mình quay ra, đuổi theo cô. Nhóm bạn cũng vội vã chạy theo, nhưng Tú Phong vừa bước vào căn phòng thì một gã đã nhảy tới chặn những người bạn lại. Chỉ trong nửa giây, hắn khoá luôn cửa căn phòng. Ai nấy giật mình, hoảng hốt và tức giận, Hương Ly đã biến mất sau cánh cửa bị khoá ấy... Lũ xã hội đen vẫn tiếp tục tấn công. Hương Anh hét lên:

“Chúng ta không thể để tụi này kìm chân được, phải đi tìm Hương Ly thôi.”

4 BOD còn lại nghe đến Hương Ly là lập tức rời bỏ xã hội đen, mỗi người chạy vào một căn phòng khác nhau.

Những căn phòng ấy, không phải là phòng bình thường.

Chúng được nối thông với nhau, từ phòng này chạy sang phòng khác, như một cái mê cung không lối thoát.

“Đứng lại!”

Tú Phong vẫn đuổi theo tên đang bắt cóc Hương Ly, không để ý cả việc cậu đang chạy rất sâu vào cái “mê cung” này. Đôi chân dẻo dai, nhanh nhẹn của một thiếu niên ham mê bóng đá đã giúp cậu đuổi kịp và giáng cho tên đó một cú đá xuất thần của cậu. Hắn nhanh chóng ngã dúi dụi, cú đá của Tú Phong có thể áp đảo bất cứ ai kể cả võ võ giỏi mức nào. Hắn buông Hương Ly xuống, lúc này cô đã ngất xỉu đi. Tú Phong vội vàng bế cô chạy vào một căn phòng khác. Càng lúc ánh sáng càng mờ dần, mọi thứ chỉ có sự tĩnh lặng và bóng đen u tối.

Tú Phong đặt Hương Ly ngồi sát bức tường căn phòng, lay lay cô:

“Hương Ly, tỉnh lại đi!”

“Tú...Phong...” – Hương Ly dần tỉnh lại.

“May quá, cậu không sao chứ?”

“Không sao...Tớ hơi chóng mặt thôi. Những người khác đâu rồi?”

Tú Phong nhìn quanh:

“Từ lúc tôi chạy theo thằng kia đi cứu cậu, mọi người cũng biến đâu rồi.”

“Mau tìm lối ra đi.” – Hương Ly đứng dậy – “Hả?”

“Sao thế?”

“Căn phòng...”

“Căn phòng làm sao?” – Tú Phong nhìn theo hướng Hương Ly – “Cái gì? Phòng này nối với phòng khác?”

“Nơi này...là mê cung à?”

“Vô lý! Nó chỉ là một ngôi nhà thôi mà!”

“Một ngôi nhà nhưng nó vẫn có thể xây thành một mê cung với hệ thống phòng phức tạp, chắc chắn kẻ nào xây lên phải là một kiến trúc sư cao tay.”

“Vậy tức là...chúng ta bị lừa lạc vào cái mê cung thôi tha này hả?” – Tú Phong tức giận.

“Có vẻ như thế. Gã đàn ông đó chắc muốn ta tìm cái “căn phòng trung tâm” ấy thật.”

“Biết nó ở chỗ nào mà tìm? Bây giờ nơi đây tối om, phòng thì lại không biết cái nào ra cái nào. Mấy người kia chắc cũng bị lạc rồi.”

Hương Ly ngồi phịch xuống:

“Chẳng thể còn hy vọng thật sao...?” – Cô bất lực.

Tú Phong im bất nhìn ánh mắt buồn rầu bất lực của cô, cậu bỗng ngồi xuống nắm lấy tay Hương Ly:

“Đừng có bi quan như vậy!”

“Tú Phong, cậu...” – Cô ngẩng lên. Trong ánh sáng mờ ảo, gương mặt của Tú Phong hiện lên rất đẹp và đầy tự tin.

“Chỉ cần chúng ta vẫn không rời xa nhau, thì cái gì cũng vượt qua được! Tôi sẽ ở bên cậu, đừng lo.”

“Thật sao...?” – Hương Ly rưng rưng lệ.

“Hương Ly, cậu bị mất đi một bên mắt, vậy để tôi làm một bên còn lại cho cậu đi.” – Giọng Tú Phong vẫn vang lên đầy chân thành.

Hương Ly xúc động nghẹn ngào, cô ôm chặt lấy Tú Phong:

“Cám ơn cậu, Tú Phong!”

Cậu cũng ôm lấy cô:

“Có ghét tôi không?”

“Hả?”

“Nếu là người khác, tôi chắc chắn những hành động của tôi với cậu sẽ khiến họ cực kỳ ghét tôi.”

“Hành động gì?”

“Tôi đã làm tổn thương cậu rất nhiều, cũng chỉ vì tôi không thể nghĩ đến ai ngoài Ngọc Thủy. Cậu giận tôi không? Ghét tôi không?”

Hương Ly dựa vào vai Tú Phong, khẽ cười:

“Tớ có ghét...”

“Có ư...?”

“Nhưng tớ biết, Tú Phong không dễ dàng là con người thay đổi.”

“...”

“Cậu đã khiến tớ nhớ ra cậu trong khi tớ chưa nhớ ra những người còn lại. Đó là vì cậu không hề thay đổi, cậu có là ai, trong một vỏ bọc nào, có cố lẩn tránh thế nào thì cậu vẫn là cậu của ngày xưa.”

“Tôi của ngày xưa?”

“Là một Tú Phong đôi lúc ngốc nghếch, sợ hãi trước những môn học nhưng vẫn luôn quan tâm, bảo vệ người khác bằng mọi giá.”

“...”

“Nhớ không? Cậu đã từng sẵn sàng không thềm chơi với mọi người nếu như ai cũng gọi tớ là phù thủy, cướp biển đấy.”

“Ừ, nhớ...”

“Tớ luôn nghĩ cậu là hoàng tử luôn bảo vệ tớ. Và đến giờ vẫn là như vậy.” – Cô mỉm cười.

Tú Phong ôm chặt lấy Hương Ly hơn, cô đã luôn nghĩ về cậu như vậy sao? Cậu thực sự vui. Chưa bao giờ cậu vui đến vậy. Cậu đã nghĩ những gì thay đổi của cuộc sống đã khiến cậu không còn là cậu bé của ngày

nào, nhưng trong tâm trí cô, cậu vẫn vậy. Chỉ cần có được một người khác tin mình, thì hạnh phúc sẽ nhân đôi lên gấp trăm lần.

“Hương Ly...” – Tú Phong buông cô ra, nhìn thẳng vào ánh mắt long lanh dịu dàng của cô.

“Hử?” – Cô mỉm cười. Nụ cười của cô rất đẹp.

“Hứa với tôi, sẽ luôn tin tôi như vậy nhé!”

“Tất nhiên rồi, nhưng cậu cũng phải hứa...”

“Hứa gì?”

“Hứa là cậu không được phép nói những lời làm tổn thương tớ nữa.”

“Tuân lệnh, thưa mẹ sư tử Hà Đông!”

“Con trai hư trâu mẹ là mẹ đánh đòn!” – Hương Ly cốc vào trán cậu một cái.

Nhưng đúng lúc Tú Phong định đùa lại cô thì có giọng nói lãnh đạm vang lên:

“Bị lạc mà vẫn vui như vậy sao?”

Cả hai giật mình quay lại. Hương Ly ngỡ ngàng, không tin nổi vào mắt mình nữa:

“Hero!?!?”

“Hoàng Vũ!”

Cô gái trẻ cứ thế đi sâu vào trong những căn phòng. Người đầu tiên mà cô muốn gọi vẫn cứ là cậu. Rốt cuộc ban nãy cô thấy cậu đi vào căn phòng cạnh căn phòng mà cô vào, thế mà khoảng một cái cả cậu và ba chàng BOD còn lại biết mất tăm.

Bỗng có tiếng bước chân nhẹ nhẹ đi sát cô. Hình như là ở căn phòng kế bên.

Hương Anh vội nấp ở bức tường.

Và một bóng đen bước vào...

“Kẻ nào!?!?” – Hương Anh chặn lại.

“Tôi đây, đừng tưởng tôi là kẻ xấu chứ!”

“Hả? Thiên Duy à?”

“Hương Anh, những người còn lại đâu?”

“Tôi không biết, họ biến đi đâu rồi ấy.”

“Hình như tôi vẫn nghe bước chân họ gần đây, mấy căn phòng này nối với nhau nên có lẽ họ vẫn không đi xa đâu. Cậu tìm thấy Hương Ly chưa?”

“Chưa. Còn cậu?”

“Không biết cô ấy và Tú Phong đi hướng nào rồi.”

“Cứ đi thẳng đi, biết đâu lại đến chỗ đó.”

“Chỗ đó là chỗ nào?”

“Căn phòng trung tâm mà người đàn ông đó nói đến.”

“Hả? Cậu định đi đến đó?”

“Còn biết đến đâu? Có vẻ ông ta rất muốn chúng ta đến. Thích thì chiều.”

“Nhưng mà biết phòng đó ở đâu?”

“Tôi nghĩ phòng nào có ánh sáng thì sẽ đáng nghi. Cứ đi đi.”

Hai người tiếp tục đi.

“Thiên Duy, mắt cậu sáng, thấy căn phòng nào rộng và sáng thì báo liền nhé.”

“Ừ. Để xem...” – Thiên Duy đưa mắt tìm trong bóng tối – “A kia rồi!”

Ở đằng xa xa có ánh đèn thấp thoáng. Hai người vội chạy về phía đó. Đúng là một căn phòng có ánh đèn, sáng và rộng hơn những căn phòng khác.

Hương Anh và Thiên Duy vừa bước vào, có tiếng cười vang lên:

“Ồ có khách quý đang đi tìm căn phòng trung tâm mà vào nhầm đây hả?”

“Hero, sao anh lại ở đây?”

Một chàng trai cao lớn bịt mắt bằng chiếc khăn đen và có đôi mắt rất sáng, đẹp, lạnh lùng mà có chút dịu dàng. Tú Phong ngẩn người. Đúng là người mà cứu cậu và Hương Ly khỏi Tuấn Hiệp và cũng là người đã đến phòng Hương Ly ngồi vắt vẻo trên cửa sổ mà cậu nhìn trộm hôm đó.

Hero nhìn Hương Ly và Tú Phong rồi quay đi:

“Mau ra khỏi cái nhà này thôi.”

“Hero, anh biết mê cung này!?”

“Em đừng quên tôi là người hùng của em đấy.” – Giọng nói Hero rất nhẹ nhàng mà tình cảm.

“À vâng...” – Hương Ly liền đi theo Hero.

Tú Phong nhìn theo, đưa đôi mắt hình viên đạn nhìn tên “người hùng” từ trên trời rơi xuống đó, nhưng giờ không thể trốn thoát, đành phải dựa vào hần vậy. Cậu bực bội đi theo Hero và Hương Ly. Cậu nhìn thấy Hương Ly đang quan sát chăm chú Hero. Chắc hẳn cô muốn biết đằng sau cái khăn bịt mắt kia là ai, người hùng nào mà có thể cứu cô ngay cả lúc này như vậy.

“Con đường của căn phòng này quen quen, hình như gần tới lối ra rồi. Hero, anh tuyệt quá!” – Hương Ly reo lên.

“Ồ tuyệt vời thật đấy!” – Một tiếng cười vang lên.

Hero giật mình lùi lại, nhìn anh thoáng sợ hãi. Từ trong phòng tối một bóng đen xuất hiện:

“Khá khen ày đó Hero, dám phản bội tao để cứu con bé đó!”

35. Chương 4 .3

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.03

(4) Lựa chọn

Hương Anh mặt biến sắc, cô lùi lại một bước vì quá kinh ngạc khi nhìn thấy người đó:

“Bác...bác Trọng...”

Thiên Duy cũng không thể tin nổi nữa. Gã đàn ông đang ngồi trong căn phòng đó chính là tên bố nuôi của Hương Ly. Hần vuốt râu, mỉm cười ngạo nghễ, trên tay cầm những lá bài đỏ đen.

“Sao? Ngạc nhiên lắm à?”

“Tại sao bác lại ở trong này?” – Hương Anh vẫn cố bình tĩnh, dùng từ “bác” lễ phép nhất.

“Mày hỏi làm gì? Hương Anh, mày dám nói cho tụi nó biết chuyện và dẫn con bé Hương Ly đi gặp bố mẹ thật của nó sao? Mày không nghĩ hậu quả sẽ là gì à?”

“Ông thật hèn hạ, ông dám dùng gia đình cô ấy để khiến cô ấy giữ bí mật suốt 6 năm nay còn ông thì đối xử với Hương Ly ra cái gì?” – Thiên Duy không chịu được hết lên.

“Ra cái gì à? Tao chưa giết chết nó là may rồi đấy!”

“Hả...?”

“Theo đúng lệnh thì lẽ ra nó đã chết dưới tay tao cách đây 6 năm rồi.”

“Lệnh?”

“Nhưng ông chủ vẫn muốn nó phải đau khổ, day dứt dần dần, chết dần chết mòn, chết trong tuyệt vọng thì ông ta mới chịu. Thế nên tao đã nuôi nó suốt mấy năm qua là may lắm rồi.”

“Ông chủ? Ông chủ là ai? Và cả ông nữa, rốt cuộc ông là con người như thế nào?” – Hương Anh không hiểu gì cả.

Lão Trọng cười, giơ những quân bài lên:

“Cách đây 16, à không, chúng mày năm nay 17 tuổi rồi, cách đây 17 năm tao là chủ của sòng bạc Đỏ Đen nổi tiếng một vùng được quản lý dưới quyền của ông chủ. Chúng tao đã có một thời gian tung hoành trên địa, sòng bạc của tao rất đắt khách và biết bao những công việc khác của ông chủ từ buôn ma túy, heroin, cướp của đều không khó khăn. Tao rất ngưỡng mộ ông chủ, nhờ có ông chủ mà tao đã sống một cuộc đời như mơ.”

“Cuộc đời đó mà như mơ ư...?”

“Nhưng từ khi ông chủ bị bắt, tao đã lâm vào cảnh khốn cùng!!!!” – Trọng hét lên đầy giận dữ. – “Tất cả là do con khốn Hương Ly!!!”

“Hương Ly có liên quan gì đến ông chủ của ông?”

“Không liên quan à? Không phải vì con bé đó thì ông chủ của tao đã không bị bắt đầu! Tao đã không phải suốt ngày nơm nấp bài bạc, mất đi hàng chục triệu như vậy.”

“Nhưng rốt cuộc Hương Ly đã làm gì?”

“Làm gì à? Haha chúng mày thân với nó như thế, nói cho chúng mày cũng tội nghiệp thật. Hãy cứ ngồi trong mê cung này quan sát mọi chuyện đi, chúng mày sẽ được chứng kiến cảnh hay. Ông chủ của tao đã quay trở lại, không gì có thể ngăn cản chúng tao.”

“Ông...”

“Và cả hai người con trai của ông chủ nữa, haha!!!!”

Thiên Duy và Hương Anh biến sắc.

Hai người con trai ư?

Hero càng lùi lại thì bóng đen đó càng lại gần hơn. Ánh sáng mờ mờ của căn phòng vẫn đủ để Tú Phong nhận ra con người đó mặc dù hắn cũng bịt mắt.

“Mày...Mày là người bắt Ngọc Thủy đi!”

“À người yêu của con bé đó sao lại cũng được Hero giúp cơ à?” – Hắn mĩa mai nhìn về phía Hero.

“Lui ra đi!” – Hero cất tiếng lạnh lùng.

“Lui? Haha nực cười!” – Tên đó dường như không mấy may để ý đến lời nói của Hero.

Bỗng bàn tay gân guốc rắn chắc của hắn lao ra tóm lấy cổ Hero. Hero không thể chống cự, anh nghiêng chặt răng cố chịu đau. Hương Ly hốt hoảng, gã đó là ai mà có thể đầu lại Hero trong khi cô thừa biết Hero rất khỏe. Tên này chắc chắn có sức khỏe siêu phàm.

“Thả Hero ra!” – Cô không sợ gì, hét thẳng vào mặt gã kia.

“Ồ con bé mà mày say mê đây hả Hero? Con bé đã đặt ày cái tên rất chi là anh hùng đấy hả?” – Tên này vẫn cứ nói chuyện với Hero, cánh tay hắn siết chặt cổ anh khiến anh không thở nổi.

“Đồ độc ác, anh mau thả anh ấy ra! Anh ấy đã làm gì anh kia chứ?”

“Làm gì ư? Nó phản bội tao!”

“Phản bội?”

“Hương Ly, mày muốn biết nó là ai không?” – Hắn mỉm cười, đưa tay lên chiếc khăn bịt mắt của Hero.

“Hả...?” – Hắn đang nói gì với cô vậy?

“Mày rất muốn nhìn thấy gương mặt người hùng của mày phải không? Tao sẽ giúp mày nhé! Ra đây tự mày gỡ cái gương mặt nó ra đi, mày sẽ ngạc nhiên đấy.”

Hương Ly đơ người một hồi, còn gã “đại ca” đó vẫn giữ chặt Hero, có vẻ như anh không thể đi đâu được. Như vô thức cô đi về phía anh. Cô thật sự muốn biết anh là ai...

Cô đưa tay lại gần chiếc khăn bịt mắt. Bỗng ánh mắt Hero tức giận nhìn cô như không cho cô động vào mình. Cô run rẩy, không dám làm gì.

“Sao? Sợ nó à? Mày lo gì, tao đang giữ nó, nó muốn chạy cũng không nổi đâu.”

“Không...”

“Hương Ly, chẳng lẽ mày không cảm thấy lạ vì một kẻ tự xưng là “người hùng” của mày sao? Nó cứ đi theo mày như thế, dõi theo mày bất cứ lúc nào mà mày không bắt an à? Chí ít cứ phải biết mặt của nó đã chứ, đúng không?”

Hương Ly dần xuôi tai theo lời của tên đó:

“Anh nói đúng, phải biết mặt...” – Cô không run sợ nữa, đưa tay lên chiếc khăn bịt mắt của Hero định kéo ra.

“Đừng...” – Giọng nói ấy tự dưng phát ra yếu ớt.

“Hero...” – Hương Ly dừng tay lại, nhìn Hero đau đớn trong đôi cánh tay rắn chắc của gã “đại ca”, đôi mắt của anh đang từ tức giận chuyển sang buồn bã và có gì đó van xin.

“Em đừng làm như vậy...” – Giọng Hero yếu dần, anh không thể nói khi bị siết cổ chặt như vậy, anh cố nắm lấy giữ tay Hương Ly lại mà không được.

Hương Ly sững sờ dừng lại, anh thực sự không muốn cô biết anh là ai sao? Cô muốn biết. Cô rất muốn biết. Và cô hoàn toàn có thể biết được ngay bây giờ. Nhưng cô không thể vì ánh mắt đó không cho phép cô làm vậy.

Gã “đại ca” điên tiết nhìn xuống Hero:

“Nếu mày không dám thì tao sẽ làm!” – Hắn đưa tay tóm lấy chiếc khăn của Hero.

“Mày quá ngu khi chỉ để ý vào một hướng!” – Bỗng có tiếng hét từ đằng sau.

Và BỐP! Một cú đấm giáng vào gáy của gã “đại ca” khiến hắn giật mình rơi lỏng tay ra. Hero nhanh chóng thoát được, anh dùng cùi chỏ cho hắn một quả vào bụng đẩy hắn ngã dúi dụi. Ai nấy nhìn ra đằng sau hắn. Là Bảo Nam!

“May quá, mọi người có sao không? Tớ đang đi tìm lối ra, tự dưng gặp mọi người và hiểu được chút chuyện!”

“Bảo Nam, cảm ơn cậu.” – Hương Ly mừng rỡ.

“Không sao! Tên này đâu có chú ý đến đằng sau, sơ hở tí là oánh được mà.”

“Chạy ngay đi, cậu không phải đối thủ của hắn đâu.” – Bỗng Hero nói to.

“Hả?” – Mọi người giật mình.

“Nhân lúc hấn chưa đứng dậy thì còn không mau chạy đi, mấy người nghĩ có thể đánh lại hấn sao?” – Hero nói to hơn, ra vẻ tức giận bắt buộc mọi người phải đi.

“Sao phải chạy chứ? Chúng ta đã ra đến đây rồi thì sợ gì hấn ta?” – Tú Phong chẳng tỏ ra sợ hãi gì.

Hero biết không thể lay chuyển được ý định của Tú Phong, anh lướt nhìn gã “đại ca” đang bắt đầu tỉnh lại. Một suy nghĩ đến ngay trong đầu anh, anh lao tới bế Hương Ly chạy đi. Tú Phong và Bảo Nam hét:

“Đứng lại, bỏ cô ấy xuống!”

Nhưng Hero cứ ôm Hương Ly chạy đi buộc Bảo Nam, Tú Phong phải chạy theo. Anh chạy sâu vào bên trong “mê cung”, không ngoái lại kẻ đằng sau vừa đứng dậy, khe hở vết thương bị chảy máu và cười độc ác:

“Chúng mày nghĩ rằng có thể chạy được sao?”

Hấn rút ra một cái điều khiển cầm tay có rất nhiều nút bấm, lạnh lùng bấm vào nút màu đỏ.

Ầm ầm.

“Chuyện gì thế này?” – Hương Ly kêu lên.

Hero ngẩng lên nhìn rồi quay lại Tú Phong và Bảo Nam đang chạy ở đằng sau, hét to:

“Nhanh lên!!! Cửa các căn phòng sắp đóng rồi!”

“Cái gì?” – Tú Phong và Bảo Nam chạy vội đến nhưng cánh cửa vẫn không mảy lông mà đóng xuống thật nhanh.

“Đưa tay cho tôi!!” – Hero đưa tay ra.

Cả hai vội vàng nắm lấy tay Hero.

Nhưng, đã không kịp mất rồi!

Cánh cửa sập mạnh xuống. Bảo Nam và Tú Phong theo phản xạ vội rút tay lại để tránh bị cánh cửa đè theo cả tay. Và xung quanh, chỉ còn bóng tối om. Tú Phong tức giận đập mạnh cửa:

“Khốn kiếp, mở cửa ra!!!”

“Tú Phong, hình như toàn bộ phòng của cái mê cung này bị đóng cửa hết!” – Bảo Nam kêu lên.

“Cái gì???”

“Chuyện gì thế này? Sao lại tối om vậy?”

Lão Trọng cười khẩy:

“Cậu chủ bấm nút sớm quá đấy.”

“Bấm nút?”

Lão giơ lên một cái điều khiển:

“Chỉ có tao và cậu cả là có chiếc điều khiển này, nó dùng để điều khiển hệ thống cửa của toàn bộ nhà. Cửa được thiết kế rất tinh vi, chỉ cần bấm cái nút đỏ thì mọi cửa đều sẽ đóng sập, cứ việc chết dần chết mòn trong nơi này, haha!!!”

“Các người quá thô bỉ! Mau đưa cái đó đây!!” – Hương Anh lao đến.

“Chúng mày đâu!”

Từ trong bóng tối hai tên vệ sĩ lù lù xuất hiện nhanh chóng áp đảo Hương Anh và Thiên Duy, trói họ vào chiếc cột trong phòng.

“Cứ giãy giụa đi, vô vọng thôi. Chúng mày sẽ chết ở đây hết.”

Gã đàn ông cất tiếng cười hài lòng.

“Chết tiệt, làm sao ra được bây giờ?”

“Tú Phong, đừng nóng. Không thể dùng sức được. Tìm xem trong này có chỗ ra được không.”

“Tối om thế này tìm sao được?”

“Điện thoại đâu? Đưa tớ mượn!”

“Ừ đây, sao không nghĩ ra nhỉ?”

Trong này không có tí sóng nào, cũng may là điện thoại Tú Phong chưa hết pin chứ nếu không chắc Bảo Nam chẳng tìm được gì. Bảo Nam lò dò soi chiếc cửa chẳng có lấy một lỗ khoá hay cái gì cả. Bỗng cậu va phải cái gì đó dưới chân. Bảo Nam cúi xuống:

“Cái gì đây nhỉ? Cái bình chẳng? Khó nhìn quá...Á!!!!” – Bỗng cậu hét lên.

“Sao thế Bảo Nam???” – Tú Phong vội chạy tới chỗ cậu.

“Đau...đau quá...” – Bảo Nam hét lên, ôm lấy cánh tay.

Tú Phong giật mình nhìn ra phía trước, suýt nữa cậu cũng hoảng hồn khi nghe tiếng “khè khè”. Cái gì thế này? Một con rắn độc! Trong này có rắn sao? Con rắn tiến về phía Tú Phong, giờ cái miệng độc hại của nó ra. Tú Phong nhìn Bảo Nam đau đớn vì vết cắn, cậu bỗng điên tiết, giơ chân đạp bẹp con rắn. Con rắn dù độc nhưng cũng không phải loại rắn lớn gì, nó chết ngay dưới chân Tú Phong.

“Bảo Nam, có sao không?”

“Không sao...Á...” – Bảo Nam càng lúc càng đau, vết độc ngấm vào người cậu.

“Ngu ngốc là tớ chẳng biết gì về y học!” – Tú Phong tức giận chẳng biết làm thế nào.

“Rắn này không quá độc...Chắc là nặn máu ra là được...” – Bảo Nam hỗn hển.

Tú Phong liền ngồi xuống nặn máu ra cho Bảo Nam, rồi cậu xé một mảnh áo quần cho Bảo Nam. Bảo Nam mỉm cười:

“Cám ơn, Tú Phong!”

“Không sao đâu, rồi sẽ khỏi thôi.”

“Ừ...Á!”

“Lại sao thế?”

“Tớ có cảm giác rã rời toàn thân...” – Bảo Nam chưa kịp nói xong thì ngất đi.

“Bảo Nam!!!”

“Haha con rắn đó cực kỳ độc đấy, nhập khẩu từ bên rừng Amazon đấy, hổ hổ hổ!!!” – Có tiếng cười vang lên.

Tú Phong ngẩng nhìn quanh một hồi rồi nhớ ra giọng nói đó:

“Là ông, kẻ đã khiến chúng tôi bị lạc trong này!!!”

“Không hổ danh là Prince trí nhớ siêu phàm, vẫn nhớ giọng nói của tao.”

“Đồ khốn! Mau lộ mặt đi, và cứu chữa cho Bảo Nam ngay!!!”

“Mày ra vẻ lạnh lùng nhưng thực chất mày rất quan tâm đến người khác nhỉ?”

“Đừng có nói nhảm nữa! Đó là bạn tôi!”

“Hô hô mày tốt thật đấy Tú Phong. Để xem mày tốt được đến bao giờ.”

Gã đàn ông lạ đó vừa dứt lời thì ánh đèn trong phòng đã bật sáng, Tú Phong nhìn rõ một màn hình tivi nhỏ trên tường.

“Để tao bật cái màn hình đó lên ày xem!”

Phụt. Màn hình được bật lên. Tú Phong kinh hoàng.

Trong màn hình là một cô gái đang nằm trên chiếc giường bệnh, băng bó kín người từ cổ đến chân, nhất là phần lưng được băng bó nhiều hơn nhưng vẫn thấy máu đỏ cả băng trắng. Dây truyền nước, truyền máu, máy móc cứ làm việc liên tục, nhịp tim của cô trên chiếc máy cứ yếu dần. Mặt cô bị che bởi vì cô đang thở bằng oxy máy, chỉ có đôi mắt và mái tóc ấy thì không thể lẫn đi đâu. Mái tóc dài mượt mà, và đôi mắt đang nhắm hờ lại, nước mắt ròng ròng chảy ra vì đau đớn.

“Ngọc...Ngọc Thuỷ...” – Tú Phong không thể nhìn nổi nữa.

“Con bé đó vẫn còn sống.”

“Khốn, các người đã làm gì em ấy!!!!?”

“Tao chẳng bảo với mày rồi sao, nó vẫn còn sống. Nhưng có lẽ nó yếu quá rồi, chắc tao chém cho nó thêm một dao nữa là nó đi gặp Diêm vương ngay.”

“Mày dám, thằng già, tao sẽ băm mày làm trăm mảnh nếu dám đụng vào em ấy!!!” – Tú Phong nổi cơn thịnh nộ.

“Bình tĩnh nào. Mày có muốn Ngọc Thuỷ sống không?”

“Tất nhiên là muốn!”

“Vậy hãy trả lời tao.”

“Trả lời gì?”

“Nếu phải lựa chọn giữa Ngọc Thuỷ và con bé Hương Ly đó, mày chọn ai?”

Tú Phong sững người. Hắn ta...hắn ta đang hỏi gì vậy chứ?

“Mày hãy trả lời tao, nếu không tao sẽ giết chết con bé này ngay tức khắc, haha!”

Tú Phong ngồi sụp xuống, cậu đâm mạnh vào sàn nhà. Cậu hận không thể biết mặt kẻ đang cười nhạo cậu là ai, nếu biết chắc cậu sẽ xé xác hắn ta. Cậu nghiến chặt răng. Hắn bảo cậu chọn một trong Ngọc Thuỷ và Hương Ly ư? Hắn có biết, hai người con gái ấy đều quan trọng với cậu đến mức nào?

Hương Ly, người con gái mà trong suốt hơn 6 năm, cậu đã chờ đợi và chỉ có một mình cô. Có ai hiểu không, tình cảm cậu dành cho Hương Ly không biết có phải tình yêu không, nhưng nó lớn đến mức cậu chỉ muốn giành lấy cô bên mình, muốn cô và cậu mãi mãi ở bên nhau. Người con gái ấy đã ở bên cậu trong lúc cậu đau khổ, tổn thương, xoá đi những vết đau trong lòng cậu.

Còn Ngọc Thuỷ? Cậu không hề ở bên cô bé vì thương hại. Mà là cậu có tình cảm với cô bé thực sự. Cậu không thể quên cô ngay từ lần gặp đầu tiên. Mười mấy năm trôi qua, gặp lại cô bé cậu vẫn nhớ ra. Cậu muốn ở bên cô bé, muốn bảo vệ cô bé. Cô bé đã tiếp sức cho cậu phải sống tốt hơn, phải biết ước mơ, trân trọng cuộc sống, đừng bao giờ phải vấp ngã. Cô bé cũng quan trọng với cậu, quan trọng lắm. Cậu đau lòng vì những vết thương mà Hương Ly chịu đựng, và với Ngọc Thuỷ, cậu cũng đau đớn biết bao khi cô bé chịu nhiều nghiệt ngã.

Giờ đây, hắn bắt cậu lựa chọn giữa Hương Ly và Ngọc Thuỷ ư? Khác nào bắt cậu chết ngay tại đây không?

Hắn vẫn không mảy may mủi lòng:

“Chọn đi! Một trong hai thôi! Nếu không thì tao chỉ cần bỏ cái bình oxy trên mặt con bé Ngọc Thuỷ ra thì mày sẽ mất nó vĩnh viễn, hahaa!”

Rõ ràng là hắn muốn cậu nghiêng về một người...

“Không chọn được chứ gì? Thế thì Tú Phong, vĩnh biệt con bé của mày đi!”

“Dừng lại, đừng hại em ấy!” – Trong sự rối bời và bị đẩy đến cùng cực, Tú Phong hét lên.

“À vậy có nghĩa là mày chọn Ngọc Thuỷ à?”

“Tôi...” – Tú Phong cúi gục xuống.

“Tốt, vậy tao sẽ để cho Ngọc Thuỷ sống, và sẽ tận tình chạy chữa cho nó.”

“Thật sao?”

“Với một điều kiện!”

“Cái gì đây?”

“Giết con bé Hương Ly cho tao!”

“Ái da, sao chẳng có lệnh gì từ ông chủ cả. Buồn đi vệ sinh quá mức.” – Lão Trọng đứng ngồi không yên, quay ra bảo một thằng vệ sĩ – “Canh hai đứa này cho tao, tao đi vệ sinh chút.”

“Vâng.”

“Bực quá, mấy thằng vệ sĩ thì lại chạy hết ra chỗ cậu chủ, may còn thằng này to khoẻ. Đợi tao cái nhá, nhớ canh chừng cẩn thận.” – Lão Trọng dùng chiếc điều khiển mở một cánh cửa đi ra ngoài.

Còn lại tên vệ sĩ, Thiên Duy và Hương Anh. Hương Anh nhìn Thiên Duy, ra tín hiệu bảo Thiên Duy hãy nghĩ cách thoát ra. Thiên Duy gật đầu, suy nghĩ một lát rồi cất tiếng:

“Anh...anh vệ sĩ ơi...”

Tên vệ sĩ quay lại:

“Gọi gì tao hai đứa nhãi nhép?”

(Tên này hồng hách quá mức) “Sao anh lại phải ở lại canh bọn tôi mà không đi cùng mấy anh vệ sĩ kia?”

“Vì tao to khoẻ nhất chứ sao? Chúng mày không thấy anh đây rất khoẻ à?” – Tên đó được dịp khoe ngay.

“Khỏe thật sao? Anh dạy tụi tôi bí quyết có cơ thể cường tráng như anh được không?”

“Dạy hả? Ồ chú mày nhỏ con thế kia thì đòi gì.”

“Bù lại, cậu ấy sẽ dạy anh cách để đẹp trai như cậu ấy đấy.” – Hương Anh nhanh chóng góp tiếng.

Tên vệ sĩ ngạc nhiên nhìn xuống Thiên Duy:

“Đáng chết! Tao đẹp trai thế này mà sao thằng nhãi này nó đẹp thế nhỉ? Mắt sáng, mũi cao, da đẹp,...Khai ngay, mày làm thế nào mà đẹp vậy?”

“Anh muốn biết à, ngồi xuống đây.”

Tên vệ sĩ nhanh nhẩu ngồi xuống lại gần Thiên Duy. Thiên Duy cười thầm: “To xác mà ngu!” Cậu bỗng giật mình kêu lên:

“Kia có phải là cậu chủ của anh không?”

Tên vệ sĩ quay ngay lại. Thừa cơ hấn sơ hở cộng với việc hấn đang ngồi gần mình, Thiên Duy tung ngay một cú đá. Tên đó không kịp chống trả, hấn ngã nhào đập đầu xuống đất nên ngất luôn đi. Thiên Duy dùng chân tóm luôn con dao bên người hấn, kéo về phía mình, nhanh chóng tự cởi trói. Cậu chạy tới cởi trói cho Hương Anh.

“Mau lên, lấy cái điều khiển.”

Hương Anh bỏ nhào đến nhưng cái điều khiển đã bị nhấc lên:

“Làm gì vội thế? May là tao quay lại kịp!”

“Á, rần!” – Hương Ly hoảng hốt nấp vào sau Hero.

“Đừng sợ, có tôi ở đây rồi.” – Hero chẳng hề sợ gì, dẫn bẹp con rần.

“Rốt cuộc nơi này là như thế nào vậy? Sao cánh cửa lại bị sập hết xuống thế Hero?”

“Chắc là do tên kia làm đấy, hắn đã bấm nút...”

“Bấm nút?”

“Điều khiển căn nhà này chỉ có hắn và một tên khác cầm.” – Hero thở dài.

“Vậy là không thể ra được sao?”

“Em đừng mất bình tĩnh, tôi sẽ giải thoát được em khỏi đây.”

“Hero, xin lỗi vì khiến anh liên lụy...”

Hero quay lại, trấn an Hương Ly:

“Không sao mà! Tôi là người hùng của em đúng chưa? Vậy thì tôi phải bảo vệ em mọi nơi mọi lúc.”

Hương Ly cảm động nhìn Hero. Cô rất thích đôi mắt tuyệt đẹp đó.

Bỗng nhiên một cánh cửa mở khiến cả hai kinh ngạc.

“Tú Phong!”

36. Chương 4 .4

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.04

5) Gió đã mang đi đâu?

“Tôi không thể!!!!”

“Tại sao không? Mà muốn Ngọc Thuỷ chết à?”

“Ông có thể bắt tôi làm bất cứ chuyện gì, nhưng tôi không thể làm hại Hương Ly!”

“Hô hô Tú Phong, vậy rốt cuộc là mày chọn ai vậy?”

“Tôi...Tại sao? Tại sao ông bắt tôi phải làm như vậy? Tôi có thù oán gì với ông? Tại sao chứ????” – Tú Phong hét lên đầy căm phẫn.

“Thù oán gì ư? Mày không có thù oán gì với tao, nhưng...mày liên quan đến con bé đó...”

“Hà? Tôi không hiểu.”

“Con bé đó yêu mày, phải không?”

“Ông...”

“Nó sẽ nghe theo mày, và việc giết chết nó chỉ là điều quá đơn giản.”

“Vậy tại sao ông không tự tay mà làm đi!?”

“Tao không muốn! Tao muốn người đó là mày, là người hiểu con bé đó nhất, là người nó yêu. Tao muốn cho nó thấy trên đời này nó không bao giờ có ai yêu thương nó hết, nó phải chết trong cô độc, nó phải trả giá.”

“Hương Ly đã làm gì ông?”

“Làm gì ư? Tao sẽ không bao giờ quên được! Nếu tao không trừ khử nó, biết đâu tao còn phải chịu những ngày như thế nữa. Tú Phong, hãy làm theo lời tao. Tao hứa sẽ không giết Ngọc Thuỷ, và tên Bảo Nam bạn mày nữa. Thực ra con rắn vừa rồi không phải là “Amazon nhập khẩu” như tao nói đâu, con rắn đó không độc chết người, Bảo Nam sẽ sống, cả Ngọc Thuỷ sẽ sống và tao cá là còn chữa được khỏi bệnh ung thư dạ dày cho con bé đó nữa. Chỉ cần mày xoá sổ con bé Hương Ly đó. Và yên tâm, tao sẽ bảo vệ mày, mày đừng

lo bị phát hiện mà đi tù một gông. Sau khi xong chuyện, tao sẽ kể chuyện của tao và Hương Ly là mày sẽ hiểu.”

“Nhưng tôi không biết làm thế nào...”

“Dễ thôi! Đưa Hương Ly đến “căn phòng trung tâm” đi. Tao sẽ chỉ đường cho, nó ngay đây thôi. Tao sẽ mở cửa ày luôn đây.”

“Đưa đến chỗ đó rồi sao nữa...?”

“Ồ đó tao đã cài thuốc nổ...Mày chỉ việc trói con bé lại, bấm nút ngay bên cửa căn phòng trung tâm đó, chạy đi. Con bé sẽ chầu Diêm vương ngay. Yên tâm là cái nhà này tao xây vững chắc và bạn bè mày sẽ chẳng ảnh hưởng gì nếu như có nổ hay làm sao cả. Haha!”

“Được rồi...” – Tú Phong đáp nhưng giọng nghe lạ hẳn đi.

“Cửa trong mê cung đã bị đóng hết, tao chỉ mở một số cánh cửa để mày dẫn con Hương Ly đi thôi, nhớ đấy. Đừng hòng chạy.”

“Tôi biết rồi, nhưng ông không được làm gì Ngọc Thuỷ đấy.”

“Tao thề sẽ không đụng đến một sợi tóc của nó nếu như mày làm theo lời tao.”

“Vậy mở cửa đi...”

Thiên Duy và Hương Anh mất cả bình tĩnh, họ phải làm sao đây? Lão Trọng đang cầm chiếc điều khiển, hần cười:

“Chúng mày định ra khỏi đây à, chưa xong mà.”

“Đồ vô liêm sỉ! Mau đưa cái điều khiển đây!”

“Chúng mày định đi cứu Hương Ly sao?”

“Đúng vậy, các người đã đưa cô ấy đi đâu chứ?”

“Theo lời ông chủ thì con bé đó sắp chết dưới tay người nó yêu rồi!”

“Cái gì?”

“Nhìn đây!”

Lão Trọng hướng về một cái màn hình camera và mở lên.

“Hả? Tú Phong, Hương Ly???” – Hương Anh không tin nổi.

“Cả tên bịt mặt lạ hoắc nào kia!!???” – Thiên Duy cũng ngạc nhiên.

“Tú Phong! Sao cửa lại mở ra thế này? Tuyệt quá, cậu không sao!” – Hương Ly mừng rỡ chạy về phía Tú Phong.

Cô chợt giật mình. Tú Phong chẳng hề nói gì, nhìn cậu lạnh băng dường như chẳng có cảm xúc nào. Đôi mắt cậu thất thần như đang ẩn giấu một điều gì đó. Nhưng chỉ một lúc cậu lại cười:

“Ừ không sao...”

“Tú Phong, cậu hơi là lạ đấy...”

“À tại tôi mệt thôi, tôi và Bảo Nam vừa tìm được lối ra rồi.”

“Thật ư?”

“Ừ, chúng ta mau đi thôi!” – Tú Phong nắm lấy tay Hương Ly.

Định quay đi cậu ngoảnh lại nhìn Hero:

“Anh bạn, tôi nghĩ là anh đừng nên đi theo!”

“Sao vậy?” – Hero hỏi.

“Bởi vì tôi và Bảo Nam chưa chắc đó là con đường đúng, nên nếu như đi sai thì tôi sẽ quay lại nhờ anh, anh ở đây tìm đường khác nếu có thể nhé.”

“Được rồi tôi không đi theo đâu, đi đi!”

Tú Phong khẽ cười một nụ cười rất nhạt rồi kéo tay Hương Ly đi. Cô linh cảm chuyện gì đó. Tú Phong vẫn cười, nhưng nụ cười đó cứ sao sao ấy...

Tú Phong cứ thế dẫn cô đi. Con đường sao càng lúc càng tối thế nhỉ? Hương Ly càng nắm chặt lấy tay Tú Phong hơn. Bỗng cậu cất giọng hỏi:

“Làm gì mà nắm tay chặt thế?”

“Vì tớ sợ...”

“Sợ gì?”

“Sợ nếu buông tay ra thì tớ sẽ lạc mất cậu.”

Tú Phong im lặng một hồi rồi nói:

“Nếu như chúng ta lạc mất nhau thật thì sao?”

“Hả? Hỏi gì lạ thế?”

“Tôi chỉ hỏi “Nếu” thôi mà. Có trả lời được không?”

“Ừm...Chúng ta không bao giờ mất nhau đâu!”

“...”

“Tớ tin Tú Phong sẽ luôn ở bên tớ mà. Tú Phong luôn là người tốt nhất đối với tớ.”

Hương Ly mỉm cười thật tươi khi nói câu ấy, nhưng cô đâu biết cậu thiếu niên đi trước cô đang rơi từng giọt nước mắt. Cậu nghẹn ngào cổ nuốt hai tiếng: “Xin lỗi...” Cậu nắm chặt tay cô hơn, bởi vì chỉ một đoạn đường ngắn nữa thôi...

“Sao đi mãi mà không đến vậy? Bảo Nam đâu?”

“Đến rồi kia kìa!”

“Tú Phong...Tú Phong định làm gì vậy?” – Hương Anh giật mình.

“Không phải cậu ấy định...”

“Thiên Duy, mày đoán đúng đấy. Chuẩn bị vĩnh biệt con bạn của mày đi.” – Lão Trọng cười.

Tú Phong dắt Hương Ly vào căn phòng lớn nhưng xung quanh chẳng có gì ngoài màu đen tối om.

“Ồ cậu bảo Bảo Nam ở đây mà, tớ có thấy gì đâu?”

“Lừa một đứa con gái cũng dễ thật!” – Giọng Tú Phong vang lên trong bóng tối.

“Hả? Tú Phong, cậu nói...”

Bỗng Tú Phong quay lại, cậu đẩy mạnh Hương Ly một cái khiến cô mất đà ngã vào bức tường ngay phía bên phải cô. Vết thương trên mắt bị chấn động, chảy máu. Hương Ly ôm mắt, kêu lên đau đớn. Nhưng Tú Phong vẫn lạnh lùng tiến lại, Hương Ly chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì thấy cả đôi mắt của mình bị bịt lại bởi một chiếc khăn khác, cô không thể thấy gì nữa.

“Tú Phong, cậu đang làm gì vậy? Tại sao...”

Tú Phong lạnh lùng không đáp lại, chỉ nhìn cô. Cô không thấy được ánh mắt ấy.

“Đúng rồi Tú Phong, mau giết con bé ấy đi. Chỉ cần bấm nút.”

“Đừng, Tú Phong!!! Cậu không thể làm vậy! Hương Ly là người quan trọng nhất với chúng ta!”

“Tú Phong, đừng có làm vậy. Tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu, tôi đã gắn bó với Hương Ly từ hồi lớp 1, và cậu cũng vậy!”

Hương Ly nghe thấy hết qua những chiếc camera.

“Tú...Tú Phong...Cậu định giết tớ ư?”

Giọng nói lãnh đạm ấy đáp lại cô:

“Tôi phải cứu Ngọc Thuỷ...” – Và bàn tay cậu đưa lên cái nút bấm trên cửa.

“DỪNG LẠI, LÀM GÌ VẬY!!!!???”

Tú Phong nhìn ra. Hero vừa chạy tới nơi.

“Hoá ra cậu bắt tôi ở lại là để làm cái việc vô liêm sỉ này sao? Nếu tôi không nghi ngờ thì cậu đã...”

“Chẳng cần phải “Nếu”, tôi sẽ giết cô ta ngay bây giờ!” – Tú Phong cười nhạt.

“Đồ điên! Cậu không còn tình người sao? Cô ấy rất quan trọng với cậu đấy!”

“Vậy với anh thì sao? Cô ta quan trọng lắm à?”

“Phải, thì sao chứ? Dù cô ấy không biết mặt tôi, tôi không thể cho cô ấy nhìn thấy mình, nhưng tôi vẫn yêu cô ấy. Còn cậu? Cậu chỉ biết vì một con bé khác mà giết cô ấy sao? Cậu quá điên rồi! Đừng tay lại đi!”

“Sao phải dừng nhỉ? Bấm một nút, và thế là nổ...Như thế tôi chẳng còn gì phải lo nữa. Ngọc Thuỷ sẽ được cứu...”

“Thằng điên, cậu sẽ bị báo ứng!!!! Dừng lại!” – Hero hét lên.

Tú Phong không hề tỏ vẻ run sợ, cậu khẽ cười:

“Phải, tôi sẽ bị báo ứng. Tôi chỉ làm cho cô ấy đau khổ...”

“Cậu...”

“Vì thế...” – Tay Tú Phong chạm vào nút bấm.

“Hả...”

“BẢO VỆ CÔ ẤY ĐI!!!!!!”

Một cú đẩy nhanh như chớp khiến cô gái bị đẩy ra ngoài cánh cửa của căn phòng ấy, ngã vào vòng tay Hero. Hero kinh ngạc nhìn về phía Tú Phong, và bỗng “Ầm!!!” Một tiếng nổ vang lên và từng mảng bê tông tường gạch của căn phòng đang đổ xuống. Hero vội vã bế Hương Ly chạy đi, và cô đã hiểu ra chuyện gì. Cô hét lên:

“Không, Tú Phong!!!!!!”

Nhưng căn phòng ấy đang sập dần xuống, những tiếng ầm ầm ấy lấp đi nụ cười của cậu thiếu niên:

“Tôi không bảo vệ được cậu, nhưng hãy yên tâm là tôi không bao giờ giết cậu – người con gái quan trọng nhất cuộc đời tôi. Chỉ bằng, để tôi chết đi thì sẽ không còn ai đau khổ bởi tôi...”

Cứ ầm ầm những tảng gạch rơi.

Hero vừa ôm Hương Ly chạy, vừa kêu lên:

“Tú Phong, chạy khỏi đó đi! Đừng có dại dột! Sao cậu ngu ngốc quá vậy!!!!??? Cậu làm thế thì ích gì chứ? Chạy đi!!!”

Nhưng chỉ nghe tiếng gạch vỡ đáp lại mà thôi.

Cô gái ấy không nhìn được cái gì nữa, chiếc khăn bịt mắt vẫn che lấp đi tất cả.

Cô khóc...

Khóc vì vết thương trên mắt...

Hay là trong trái tim?

Mọi thứ mờ nhoà dần. Cô gục ngất trong vòng tay của người ấy...

Đây là đâu? Nơi nào mà tối tăm đến vậy? Địa ngục ư? Là thế giới của cái chết sao? Những âm thanh của ký ức hỗn tạp cứ quanh quẩn gào thét trong đầu, nơi này là đâu thế này? Chỉ nhìn được mỗi một màu đen còn đâu không còn gì cả.

“Hương Ly...” – Có tiếng gọi của ai đó rất thân thương.

“He...Hero...”

“Em tỉnh rồi.”

“Sao em không nhìn thấy gì cả...?”

“Em bị thương nên phải băng cả mắt, hiện tại em đang ở trong bệnh viện. Phải một thời gian dài nữa em mới bỏ băng mắt ra được.”

“Nhưng tại sao...”

Ký ức bỗng tràn về trong đầu cô. Cậu thiếu niên ấy đã dẫn cô vào căn phòng, làm thương đôi mắt của cô và rồi cậu đã dọa giết cô. Nhưng cậu đã đẩy cô đi, và sau đó cô chỉ nghe tiếng đổ ầm ầm của tiếng gạch vỡ...

“Tú Phong! Tú Phong đâu!!!!?” – Cô bật dậy.

“Cậu ấy...”

“Bỏ cái này ra, em phải đi tìm cậu ấy!” – Cô định giật cái băng mắt ra.

“Không được, Hương Ly! Em đang bị thương!”

“Không...” – Hương Ly muốn khóc mà không khóc được nữa – “Cậu ấy...cậu ấy không giết em, mà tự giết mình sao? Tại sao cậu ấy dại dột như vậy? Kể nào đã làm hại cậu ấy!?! Không có cậu ấy thì em sống làm gì?”

“Bình tĩnh đi, em nghĩ Tú Phong chết thật sao?”

“Hả?”

“Em phải tin chứ! Bây giờ mọi chuyện còn chưa rõ ràng, em định buông xuôi như vậy sao? Em có biết vì sao Tú Phong làm em bị thương không?”

“Vì sao?”

“Vì cậu ấy không muốn em nhìn thấy cậu ấy hy sinh vì em...”

“...”

“Cậu ấy đã không giết hại em, cậu ấy đã bảo vệ em. Vì thế em không được tin là cậu ấy đã chết. Cái mê cung đó dù sập xuống nhưng không ai khẳng định cậu ấy đã bị vùi nát cả. Biết đâu cậu ấy đã chạy đi? Hay biết đâu đã được cứu? Em phải tin chứ!”

“Hero...” – Hương Ly nghẹn ngào ôm chặt lấy anh. – “Giờ em không thấy gì nữa, gia đình em đâu? Bạn bè em đâu? Em chẳng còn ai...”

“Em còn anh!”

“...”

“Anh sẽ ở bên em! Hãy đợi đi Hương Ly, đợi đến khi em bỏ được cái băng mắt này ra thì anh sẽ cùng em đi tìm hiểu sự thật.”

“Hero, anh giấu em phải không...?”

“?”

“Chắc anh có nhiều bí mật gì đó giấu em. Nếu không thì anh đã không cho em xem mắt. Nếu không thì anh đã không biết nhiều thứ về cái mê cung đó...”

“Hương Ly, anh...”

“Nhưng em nghĩ anh không phải người xấu. Hãy để em tin vào anh, được chứ? Em rất muốn một lần được nhìn thấy người hùng của em...”

“Hương Ly, hãy tin anh!”

Có lẽ nơi này đang ở rất xa lắm, chắc Hero sợ bị bọn kia đuổi nên đã đưa cô đến một bệnh viện rất xa nên cô mới ngửi thấy mùi hương của hoa cỏ đồng nội. Một bệnh viện gần vùng quê sao? Chắc là nơi đây chỉ có cô với anh thôi, những con người khác đều không ở đây với cô rồi...Giờ, cô không thể đi tìm họ. Cô không bỏ được cái băng mắt này ra, vết thương bên mắt phải lan đến cả mắt trái, làm cô phải băng cả hai mắt. Cô ghét bị thương như thế này. Cô ghét phải chìm trong bóng tối.

Đã mấy ngày, rồi mấy tuần trôi qua rồi, cô không để ý đến thời gian nữa.

Mặc dù cô muốn trở về lắm, muốn được đi học, muốn sống tiếp những ngày vui vẻ của một cô gái trẻ như thường ngày.

Một mình cô ngồi trên đồng cỏ sau bệnh viện, cô không di chuyển được vì chẳng nhìn thấy gì cả. Một cơn gió thổi tung bay mái tóc dài mượt mà của cô, gió kéo theo hương thơm của biết bao hoa cỏ lạ. Gió...Gió nhẹ nhàng lướt qua, và chỉ lướt qua một lần rồi bay đi thật sao? Nơi đến của gió là nơi nào? Nơi mà gió dừng lại, đó là nơi nào? Hay là mãi mãi gió không thể tìm thấy được, gió đến rồi gió đi, đi mãi mà không bao giờ bay trở lại...?

“Tú Phong...” – Cô vô thức gọi tên cậu thiếu niên đó.

“Hương Ly, cậu xem này, đây là kim dài, còn đây là kim ngắn, và cái kim chạy không ngừng này là kim giây. Kim giây chạy nhanh nhất, mấy cái kim kia cũng chạy nhưng chậm lắm.”

Tiếng nói của ngày xưa vẫn vang bên tai cô.

Tại sao những chiếc kim đồng hồ ấy không dừng lại đi, hoặc quay lại đi...Thời gian trôi chẳng bao giờ chờ đợi ai...

Bỗng có một chiếc lá được gió thổi khẽ lướt qua nhẹ lên mặt cô. Hương Ly như thấy sợ một điều gì đó, cô vội vã đứng lên chạy theo chiếc lá. Nhưng cô không nhìn thấy gì cả, chiếc băng mắt chắn cô lại, cô vấp ngã nhưng một vòng tay đã đỡ lấy cô:

“Bảo em ngồi yên chờ một tí mà em lại định đi đâu thế?”

“Hero...” – Hương Ly nghẹn ngào dựa vào người anh. Nếu như không vì vết thương đau thì cô sẽ bật khóc, khóc to lắm.

“Hương Ly, đừng như thế nữa mà. Hãy cố lên, phải tin vào cuộc sống chứ.”

“Tin thì có ích gì...?”

“Không có ích gì cả.”

“...”

“Khi chúng ta tin thì làm gì có phép thuật nào gửi xuống cho chúng ta đâu. Nhưng khi chúng ta tin, niềm tin sẽ giúp ta vượt qua mọi khó khăn, để chính ta tự tạo ra niềm tin của mình. Dù là tuyệt vọng đến bao giờ, chúng ta chỉ cần tin, niềm tin không giúp mình cầu được ước thấy, nhưng lại giúp ta đứng lên đi tìm ước mơ của mình. Vì thế em hãy tin đi, em sẽ tìm thấy Tú Phong, nhớ chứ! Khi em khỏi, anh sẽ đưa em đi gặp lại các bạn của em, em sẽ không phải cô đơn nữa.”

“Cám ơn anh, chỉ cần có anh, em không cô đơn đâu...”

Hương Ly cứ thế dựa vào người Hero, ngẩng lên phía bầu trời. Chiếc lá ấy cứ thế được gió thổi bay đi. Lại đánh mất nữa rồi. Cánh diều ngày xưa, gió đã thổi đi. Chiếc lá bây giờ, gió đã thổi đi. Và con người ấy, gió đã mang đi đâu?

37. Chương 4 .5

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.05

6) Suy nghĩ của Hương Anh

Những tia nắng sớm mai chiếu qua tán lá cây xanh buổi sáng. Nắng như reo vui, nhảy nhót trên con đường. Trên con đường, một cô gái trẻ xinh đẹp với mái tóc ngắn, chiếc kính cận đang lặng lẽ đi trên đường. Nắng thì thật vui, thời tiết đẹp thế này cũng thật tuyệt, nhưng sao đã bao tháng nay, cô chưa hề nở được một nụ cười trọn vẹn.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm học rồi...

“Hương Anh, đến rồi à?”

Hương Anh quay lại. Cậu thiếu niên rất đẹp đang đi về phía cô.

“Ừ, Thiên Duy, đã được hơn 5 tháng rồi...”

“Ngày đó còn là mùa xuân tháng 1 nhỉ?” – Thiên Duy buồn hẫng đi.

“Đã tìm kiếm được tung tích gì chưa?”

“Chưa...Hương Ly, Tú Phong, Hoàng Vũ, Tùng Lâm suốt 5 tháng nay đều không thấy nữa sau khi cái phòng trung tâm của cái mê cung đó đổ nát. Bọn giấu mặt kia cũng lẩn đi, chỉ để lại cái nhà hoang tàn.”

“Ừ cũng may là mình thoát được chỗ đó.”

Hương Anh nhìn Thiên Duy, hai người nhớ lại ngày hôm đó hẳn là may mắn phải đến với họ. Lão Trọng đang cầm chiếc điều khiển nhưng do quá tối nên loạng choạng không tìm thấy đường đi, định tiến về phía hai người nhưng bị vấp ngã phải tên vệ sĩ vừa bị họ đánh ngã dưới đất nên văng cái điều khiển ra. Thiên Duy nhanh chóng trối lão lại, cầm cái điều khiển và mở cánh cửa. Nhìn lên màn hình tivi, cậu chỉ thấy toàn bụi, đất gạch rơi xuống ở căn phòng trung tâm, nhưng cậu tin rằng Hương Ly đã chạy được cùng với con người bị mặt bí ẩn ấy vì cửa đã được mở, mà cậu đoán người đó cũng phải biết lối ra khỏi mê cung, còn Tú Phong thì sau đó không tìm thấy đâu nữa. Cậu, Hương Anh nhờ có chiếc điều khiển cậu đã ra được khỏi mê cung. Còn những người còn lại, cậu không thể biết họ đang ở đâu nữa. Ngôi nhà “mê cung” đó đã bị người ta đến phá đi, nhưng bóng dáng của Hoàng Vũ, Tùng Lâm, Tú Phong, Hương Ly, Bảo Nam thì suốt 5 tháng nay không gặp được họ nữa. Họ biến mất một cách bí ẩn.

Hương Anh thở dài, đi vào trong sân trường H., còn Thiên Duy quay vào trường B. Họ không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra, giờ việc quan trọng là tìm được Hương Ly cùng những người bạn thôi mà có tìm được đâu? Nhưng Hương Anh thì khác. Cô cũng lo lắng cho cô bạn Hương Ly, nhưng đó không phải là người cô nghĩ đến nhiều nhất...

Ngồi trong lớp, Hương Anh bồn chồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu luôn là một con người bí ẩn như vậy, cậu như một bóng ma có thể đến lúc nào thì đến, đi lúc nào thì đi. Cậu rất khỏe, giỏi võ, dù đi đâu thì cần gì phải lo cho cậu chứ.

Nhưng cô vẫn lo, vẫn không thể nguôi nghĩ xem cậu đang ở đâu. Ở đâu mà biến mất suốt 5 tháng nay, không đi học, không về nhà làm người di của cậu lo lắng.

Bỗng dưng mây đen kéo đến, và rồi một cơn mưa rào lớn đổ xuống rất nhanh. Mùa hạ mà, cái mùa của cơn mưa cứ đến rồi lại đi, cơn mưa nhanh chóng ấy không thể xóa tan đi mệt mỏi của lòng người. Hương Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa rơi nặng dần, sấm sét nổ đòàng trên bầu trời xám xịt làm cô chợt linh cảm điều gì đó.

Cô đứng lên, bảo bạn:

“Mọi người cứ ở lại liên hoan cuối năm đi nhé, tớ phải đi về đây!”

“Sao thế? Chưa ăn gì mà?”

“Tớ không ăn đâu, nhà có việc!” – Rồi cô vội vã chạy ra ngoài.

Cô chạy quên cả ô, áo mưa, để cho cơn mưa cứ rơi mạnh lên người mình. Gió thổi tạt mưa vào mặt khiến cô rất buốt, nhưng cô vẫn chạy. Bởi vì cô như cảm nhận thấy một điều gì đó. Trái tim cảm thấy trái tim, khoảng cách xa thế nào vẫn nhận được ra...Bước chân cô chạy vụt về phía nơi mà ngôi nhà “mê cung” ấy đã bị phá đổ. Một không gian vắng lặng, đông đảo nát vẫn còn trong cơn mưa sao hôm nay mãi không ngớt nhanh như mọi khi.

Hương Anh đứng sững lại.

Trong đông đảo nát và cơn mưa lớn, một bóng đen hiện ra. Mùa hè rồi, không còn chiếc áo khoác đen ấy nữa, nhưng vóc dáng cao lớn và vẻ lạnh lùng ấy thì không thể là ai khác. Trên tay người đó là một chiếc ô lớn màu đen. Người đó rất thích màu đen.

Nghe tiếng động, người đó quay lại. Trong màn mưa, gương mặt thân quen ấy hiện ra. Vẫn là gương mặt đẹp không tì vết, với đôi mắt lạnh lùng nhưng ẩn chứa rất nhiều nỗi buồn trong đó.

“Hoàng...Hoàng Vũ...” – Cô run run gọi tên cậu.

“Ướt cả rồi đấy.” – Giọng cậu vẫn lạnh lùng như vậy.

“À thì...” – Giờ cô mới để ý mình ướt sũng.

“Đến đây.”

Hương Anh rụt rè tiến lại đứng gần cậu dưới chiếc ô lớn, cô không dám sát quá vì sợ làm ướt cậu. Cô khẽ nhìn cậu, hôm nay cậu mặc chiếc áo phông màu sáng giống hệt Hoàng Vũ mà cô đã gặp lúc hái hồng xiêm ngày ấy.

“Sao biết tôi ở đây mà chạy đến?”

“Hả? Ờ thì vô tình đi qua thì thấy...”

“Nói dối cũng không biết nói nữa. Vô tình mà chạy thực mạng không thềm che mưa thế này à?” – Hoàng Vũ vẫn nhìn ra phía trước.

“Thì...” – Hương Anh không biết nói thế nào, vội chuyển chủ đề – “Suốt 5 tháng qua, cậu đi đâu vậy?”

“Đi tìm Hương Ly.”

“Thật sao?” – Hương Anh ngạc nhiên nhưng cũng im luôn vì cô biết Hoàng Vũ chẳng bao giờ trả lời những câu hỏi thừa.

Họ cứ thế lặng im trong cơn mưa rào. Có những điều muốn nói từ lâu lắm nhưng cứ phải giấu trong lòng vì không biết nói thế nào.

“Vậy Tùng Lâm đâu?”

“Đi cùng tôi, đang ở chỗ khác.”

“Hai cậu cũng thoát được cái mê cung đó à?”

“Ừ, là do cậu và Thiên Duy mở cửa phải không?”

“Phải...” – Hương Anh giật mình khi Hoàng Vũ quay ra nhìn mình, đôi mắt của cậu làm cô không nói nên lời – “Ồ...”

“Cảm ơn!”

Chỉ một lời nói rất nhanh.

Nhưng đủ làm trái tim Hương Anh đập loạn nhịp.

Cô quay đi:

“Không có gì, nhưng sao cậu còn quay về đây.”

“Tôi muốn tìm ra bọn chúng!” – Giọng Hoàng Vũ pha lẫn tức giận.

“Bọn chúng?”

“Kẻ đã hại chúng ta, hại Hương Ly. Chắc chúng sẽ biết cô ấy ở đâu!”

Hương Anh buồn bã:

“Cậu thực sự quyết đi tìm Hương Ly như vậy sao?”

“Chứ còn gì nữa! Hả...” – Hoàng Vũ quay ra thì Hương Anh đã rời khỏi chiếc ô của cậu, lầm lũi đi trong mưa.

Mưa rơi lên mặt cô. Có ai biết là nước mưa...hay là nước mắt...? Bóng dáng nhỏ bé ấy cố gắng để kìm nén vào lòng một nỗi đau, nhưng không đủ can đảm để chấp nhận nó mà có thể mỉm cười.

Bỗng Hoàng Vũ đi tới nắm lấy bàn tay Hương Anh khiến cô giật bắn mình không tin nổi, ngỡ ngàng nhìn cậu. Cậu nắm chặt lấy tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng hẳn:

“Cậu sẽ đi tìm Hương Ly đó chứ?”

Rõ ràng là cậu không hiểu cô đang nghĩ gì, nhưng cậu lại luôn dành ánh mắt đó cho cô...

“Tất nhiên, tớ phải tìm tất cả các bạn!” – Cô cố nở một nụ cười.

“Vậy sao cậu bỏ đi một mình thế? Bộ tính không đi tìm nữa à?”

“Làm gì có! Tớ thấy hết việc ở đây rồi nên đi về thôi.”

“Ở lại với tôi chút đi.”

“Hả?”

“Mấy tháng qua, tôi và Tùng Lâm thường tách nhau ra đi tìm. Lúc nào cũng chỉ có một mình tôi...” – Ánh mắt Hoàng Vũ buồn thẳm.

“Hoàng Vũ...”

“Cậu biết đấy, tôi đi đến đâu người ta cũng tránh xa tôi. Tôi quen rồi, nhưng tôi không thích.”

“...”

“Giá như có ai đó nghĩ đến tôi...”

Hương Anh như bị thôi miên vào ánh mắt của Hoàng Vũ vậy. Đằng sau sự lạnh lùng đó vẫn là một chàng trai cô đơn, thiếu tình thương. Câu nói của cậu không hề dễ hiểu. Người ta nghe thì chỉ nghĩ rằng mấy ngày qua cậu đi một mình không có ai nghĩ tới nên cậu thấy chán thôi. Nhưng cô hiểu cậu muốn nói đến người-con-gái-nào-đó cậu luôn muốn ở bên, luôn muốn giành về phía mình, nhưng người con gái đó chưa bao giờ đáp lại tình cảm của cậu, và thậm chí cô ấy chỉ nghĩ đến người khác. Người đó đẹp trai, lạnh lùng mà dễ thương, lúc nào cũng âm ập, chân thành, khiến cho cô ấy cảm mến, còn cậu trong mắt cô ấy vẫn chỉ là một người độc ác, xấu xa, khiến cô ấy phải ghê sợ và càng không muốn lại gần cậu.

Bàn tay đang nắm chặt tay Hương Anh như muốn níu kéo, bầu vú lấy một sự cảm thông. Cô đặt bàn tay còn lại lên tay cậu:

“Đừng lo, tớ vẫn nghĩ đến cậu.”

“Hương Anh...”

“Hãy yên tâm, rồi cậu sẽ tìm được Hương Ly và bạn ấy cũng sẽ nghĩ đến cậu nhiều hơn tớ.” – Nói câu này sao mà cô thấy nhói đau.

Hoàng Vũ nhìn cô. Ánh nhìn đó cho thấy cậu cảm động vô cùng, nhưng cậu vẫn không hiểu trái tim cô sâu thẳm đang nghĩ đến điều gì cao hơn cả một tình bạn đơn thuần.

“Mày nghĩ rằng có thể tìm được con bé sao?” – Bỗng một giọng cười khả ố vang lên.

Cả hai giật mình quay lại. Mưa đã ngớt dần, đứng đằng sau đó là gã đàn ông bỉ ổi, kh.ố.n nạn mà cậu vẫn chỉ muốn dần chết lão ta. Lão đã vờ làm một ông bố nuôi tử tế của Hương Ly để thực hiện một âm mưu lớn hơn mà vẫn đang nằm trong vòng bí mật.

“Là hần, Trọng!”

“Cả hai đứa chúng mày suốt 5 tháng qua mà chịu chết kia à? Haha!!!”

“Im đi thằng già đáng nguyên rủa! Chính mày đã cùng với bọn chúng hại Hương Ly.” – Hoàng Vũ tức giận.

“Ồ mày ra vẻ được lắm...”

“Hả?”

“Tao nghĩ là con bé đó không được an toàn cho lắm.” – Nói xong lão chạy ra phía xe ô tô.

Hoàng Vũ không hề nao núng nhảy luôn lên cái xe máy của cậu thường đi. Hương Anh gọi:

“Để tớ đi với!”

Hoàng Vũ không đáp chứng tỏ cậu không từ chối. Hương Anh ngồi lên chiếc xe. Cậu phóng vụt đi trong mưa. Chiếc xe cao quá đi, Hương Anh lại sợ ngã vì mưa rơi không nhìn thấy gì, vội ôm lấy Hoàng Vũ. Cậu không có phản ứng gì cả, vẫn để cho đôi tay cô vòng qua người cậu. Cô lại được ôm cậu rồi. Cô thích cái cảm giác đó, ấm áp ngay trong lúc mưa rơi ướt lạnh người cô. Cô chỉ muốn, giá như người cô đang ôm...có thể ôm cô lấy một lần...

Nhưng giờ người đó đang nghĩ đến ai kia...

Mưa bắt đầu ngớt dần, những ánh sáng bắt đầu chiếu len lỏi dù cơn mưa vẫn chưa dứt. Như cảm nhận được ánh sáng ấm áp đang chiếu, Hương Ly hướng ra ngoài cửa sổ. Mùa hè rồi. Những cơn mưa rào đến nhanh rồi đi nhanh, với ánh nắng chắc hẳn đang rất đẹp cùng bầu trời trong xanh, đám mây bông bênh, cây cối xanh tốt mà có lẽ cô chỉ nghĩ đến trong tưởng tượng, trong những gì mình nhớ về mùa hè những năm trước thôi. Đôi mắt cô vẫn chưa được nhìn thấy gì. Chắc cũng sắp đến lúc cô được tháo băng rồi, lâu thật đấy, nhưng dù có tháo ra thì đôi mắt cô vẫn thế, con mắt bên phải của cô vĩnh viễn chẳng bao giờ lành lại được.

Trong tâm trí cô, hiện lên mờ mờ hình ảnh một cậu bé...

Cậu bé không nhìn rõ mặt, nhưng chắc là một cậu bé rất đẹp vì cô vẫn nhớ mang máng cái vóc dáng kiêu ngạo ấy. Nhưng cậu bé đó có phải đã khiến ột ánh sáng của cô mất đi? Cô nào có thể nhớ? Cô mất trí nhớ gần như hết rồi, lại còn là ký ức khi cô quá nhỏ, sao mà cô nhận ra được cậu bé đó chứ? Lại suy nghĩ vẩn vơ rồi.

Mà Hero đi đâu sao lâu về thế nhỉ? Đạo này cô làm phiền anh quá, anh lại chạy đi mua cháo cho cô rồi. Cháo ở cổng bệnh viện không ngon nên anh lại đi xa.

Nhưng Hero là ai vậy nhỉ? Suốt 5 tháng nay anh luôn ở bên cô, không để cô cô đơn. Nhưng anh là ai mà sẵn sàng bỏ thời gian vì cô chứ? Cô rất ngán những ai bí bí mật mật, chỉ có mỗi anh là cô không hề ngán, vì anh có bí mật thì giờ vẫn là chàng trai tốt đối với cô.

Anh đi lâu quá, hay là hàng cháo lại nghỉ để anh đến chỗ khác xa hơn? Đáng ghét, cô cứ liên tục làm phiền người khác! Thời gian qua, cô chỉ nhớ Tú Phong, dường như quên cả anh rồi.

Cô loạng choạng bước xuống giường. Có tiếng mở cửa. Chắc là y tá.

“Chị y tá, chị giúp em ra ngoài được không?”

Không có tiếng trả lời, chỉ có bàn tay nắm tay Hương Ly giúp cô đứng dậy. Nhưng có coi là “giúp” không khi cô cảm nhận thấy có sự lạnh lùng bao trùm khắp mọi nơi? Hình như “cô y tá” này hơi lạ.

“Chị y tá, cảm ơn chị.”

“Khỏi, đừng có giả nhân giả nghĩa.” – Giọng nói lạnh lùng chua chát vang lên.

Hương Ly giật mình, buông cánh tay ra khỏi người đó. Cô trấn tĩnh lại ngay. Giọng nói này hơi khác, nhưng vẫn quen quá. Không phải là...

“Cuối cùng cũng tìm được chị, đang nhớ người tình à?”

“Ai...ai vậy?”

“Quên nhau nhanh thế sao, chị Hương Ly? Không nhìn thấy là chịu chết à?”

Hương Ly thất kinh, giọng nói không thể là của ai khác được. Cô run run từng tiếng như không thể tin nổi nữa:

“Ngọc...Ngọc Thủy...”

“Đừng có nhắc đến tên tôi nữa!”

“Tại sao? Chẳng phải em đã...”

“Họ đã cứu tôi! Những kẻ đó đã cứu tôi đấy! Tôi không chết đâu, tôi ghét họ nhưng tôi còn ghét chị hơn.” – Hương Ly không thể nhìn được người đứng trước mặt cô tức giận đến mức nào.

“Ngọc Thủy, em nói thế là sao? Chị đã làm gì chứ?”

“Làm gì à? Chị đã giết Tú Phong, còn chối sao?”

Hương Ly bàng hoàng.

“Em nói gì!???”

“Đừng có giả tạo nữa! Chị đã lừa anh ấy để chôn vùi anh ấy trong đồng đồ nát của một ngôi nhà, rồi chị đã bỏ trốn, giả vờ bị đau mắt để được mọi người thương hại. Bọn họ đã nói với tôi thế, chị còn chối sao? Tôi còn nhìn thấy thi hài của Tú Phong nữa, chính tôi đã đưa anh ấy ra khỏi đồng đồ nát đó!!!!” – Ngọc Thủy hét lên đầy hận thù.

“Cái gì? Tú Phong đã chết?” – Hương Ly sững sờ.

“Tôi không nhận ra gương mặt anh ấy nữa! Lúc tôi tỉnh lại, vết thương ở lưng tôi vẫn còn, nhưng tôi đã vội đi tìm anh ấy sau khi nghe tên thủ lĩnh giấu mặt của đám người bắt cóc tôi đó kể qua loa. Tôi đã tìm thấy anh ấy dưới đồng đồ nát. Anh ấy bị thương, mặt biến dạng đầy máu, còn người thì cũng máu me be bét, suýt nữa tôi chết ngay tại đó rồi!!!! Tại sao? Tại sao chị lại giết anh ấy? Chị có biết tôi đã muốn nhường anh ấy cho chị, nhưng sao chị ích kỷ thế? Chị giả tạo vừa vừa thôi chứ!?? Tôi đã nghĩ mình chết theo anh ấy, nhưng tôi không thể, tôi phải sống để trả thù chị! Và tôi đã sống đây, tôi đi tìm chị suốt 5 tháng qua và tôi đang ở đây để chị phải trả giá!”

“Ngọc Thủy, bình tĩnh lại đi. Em tin lũ người đó sao? Em tin đó là Tú Phong sao? Em bảo thi thể đó không nhìn rõ mặt kia mà!”

“Chị im đi! Tôi không muốn nghe nữa! Chị mau đi với tôi, đến mà nhìn, rồi đi chết đi để anh ấy được nhắm mắt!!!” – Ngọc Thủy kéo tay Hương Ly đi.

“Bỏ ra! Nghe chị giải thích đã!” – Hương Ly chống cự.

“Được lắm, không đi chứ gì? Chị đừng nghĩ tôi không dám cho chị một nhát để trả thù Tú Phong đó nhé!”

“Ngọc Thủy, em điên rồi.” – Hương Ly sợ hãi lùi lại.

“Ừ thì tôi điên đấy, nhưng thà thế còn hơn là phải tin kẻ giả tạo như chị.” – Ngọc Thủy tiến lại Hương Ly.

Bỗng có giọng nói vang lên đầy căm phẫn:

“Dừng lại!”

38. Chương 4 .6

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.06

7) Con người là ai...?

Hương Ly không tin vào tai mình nữa. Dù rằng không nhìn thấy gì, nhưng giọng nói quen thuộc ấy cô không bao giờ quên. Chẳng lẽ trong tình huống nguy cấp nhất người xuất hiện không phải là người hùng của cô, mà lại là cậu sao?

“Anh là ai?” – Giọng Ngọc Thủy lạnh lùng vang lên.

“Ngày nào cũng gặp tôi mà cô em không nhận ra sao?”

“Lẽ nào anh là...”

“Tôi đây! Cái thằng osin phục vụ cô em suốt ngày đó! Thấy tôi đội mũ che kín mặt, mặc quần áo bẩn thỉu nên nghĩ tôi là thằng béo chậm chạp chẳng ra gì đó hả?” – Giọng nói ấy vẫn vang lên đầy khinh miệt.

“Anh...Tại sao anh trốn được?”

“Cũng nhờ cô em cả đấy!”

Hương Ly run run:

“Có phải cậu không, Bảo Nam?”

“Hương Ly, là tớ đây!” – Cậu vội chạy về phía cô.

“Dừng có lại đây, tôi sẽ cho chị ta đi đời luôn đấy!” – Ngọc Thủy kề con dao lên cổ Hương Ly.

Bảo Nam cười:

“Mới có 5 tháng mà cái lũ đầu trâu mặt ngựa kia biến cô em 16 tuổi hiền lành dịu dàng thành dân xã hội đen nhanh thật. Vài bài võ với cái miệng dọa người mà cũng đòi làm gì được anh đây hả?” – Bảo Nam ra giọng thách thức khác hẳn với Bảo Nam hiền lành thường ngày.

“Anh dám...Dừng có lên giọng với tôi! Rốt cuộc anh là ai?”

“Là ai à? Biết Tú Phong mà không biết thằng này thì quá lạ!”

“Anh là BOD?”

“Tú Phong chỉ thân với tôi sau Thiên Duy thôi đấy! Haizz cô em còn không hiểu biết nhiều lắm. Chán thật. Tốt hơn hết là dừng có mù quáng, trở về làm con bé hiền lành ngày trước đi không thì sẽ phải trả giá đắt đấy.”

“Dừng có mơ! Tôi không thềm làm con bé yếu ớt ngày xưa đâu, nếu không tôi sẽ chịu nhục quá nhiều. Tôi phải trả thù cho Tú Phong, và chị ta đã giết anh ấy.” – Ngọc Thủy kề sát con dao hơn làm máu ứa ra trên cổ Hương Ly.

“Vậy có dám giết Hương Ly không, cô bé? Mới là học sinh mà đã như vậy sao? Không thấy mình sa đà quá à?” – Bảo Nam vẫn không run sợ.

“Dám chứ sao!??” – Ngọc Thủy hét lên, quay lại Hương Ly. Nhưng có một cái gì đó cản bàn tay cô lại, cô không dám đâm Hương Ly dù rằng Hương Ly ngay trước mặt cô – “Dám...chứ...”

Hương Ly không hề nhìn thấy gương mặt Ngọc Thủy hoảng sợ tột độ. Đằng sau cô bé lạnh lùng tàn nhẫn đó vẫn có một Ngọc Thủy hiền lành, đáng thương, cô không thể nào xuống tay mà giết người được. Với

cô, đó là một hành động kinh khủng, tàn bạo, ghê rợn, mặc dù trong tâm trí cô lúc này cô hận Hương Ly lắm. Hận vì theo như cô biết, Hương Ly đã giết Tú Phong – giết chàng trai mà cô bé luôn muốn được ở bên, được cậu chở che và bảo vệ. Cái tình cảm mà Ngọc Thủy dành cho Tú Phong chẳng biết dùng từ gì để gọi, “tình yêu” thì xa xỉ quá với một cô bé còn “tình bạn” hay “tình anh em” thì lại quá giản đơn. Cô bé luôn cần Tú Phong, bất cứ lúc nào cũng muốn cậu bên cạnh như những ngày trong bệnh viện. Chẳng biết từ lúc nào, chàng trai lạ ấy trở nên thân quen với cô như một người thân thiết. Hình ảnh cậu thiếu niên với nụ cười dịu dàng, khuôn mặt dễ thương với bàn tay luôn chăm lo cho cô, vỗ vai cô khi cô ho, cho cô ăn khi cô không thể cử động,...có lẽ Ngọc Thủy đã in hằn trong tâm trí. Làm sao đây khi anh ấy đã không còn bên cô? Làm sao đây khi bên cạnh cô chẳng còn một ai thân thích, bố mẹ cũng không biết ở đâu, chỉ còn Tú Phong để dựa vào thì cậu đã chết? Cô bé quá ngây thơ, cho rằng những gì mình thấy đủ tin rằng cậu đã không còn trên đời này nữa. Giá như Ngọc Thủy có thể tinh ranh hơn một tí, bớt ngây thơ trong sáng đi một tí thì khi dần thân vào gian khổ cô sẽ biết nhấn tâm hơn mà không bị dẫn dắt vì điều gì.

Ngay lúc đó, khi Ngọc Thủy đang phân vân, Bảo Nam nhanh nhẹn lao tới hất luôn con dao trên tay Ngọc Thủy và đẩy ngã cô bé xuống. Ngọc Thủy chưa kịp bình tĩnh lại thì Bảo Nam đã kéo tay Hương Ly bỏ chạy ra khỏi bệnh viện. Dù rằng béo nhưng Bảo Nam chạy nhanh không thua một vận động viên thể thao thứ thiệt, vèo một cái cậu đã bỏ xa bệnh viện. Ngọc Thủy lúc này đã ngồi dậy, nổi hận lại trào lên xâm chiếm cái tâm hồn trong sáng:

”Đừng hòng chạy, tôi đã khó khăn lắm để tìm được chị...”

Rồi cô rút điện thoại ra. Giọng người đàn ông vang lên:

”Tìm được nó chưa?”

”Rồi, nhưng đã trốn thoát.”

”Xác định hướng nó chạy, tao sẽ đưa xe đến và đuổi theo.”

”Bảo Nam...” – Hương Ly quỵ xuống, cô còn yếu, chạy được một đoạn đã mệt, vả lại cô chẳng nhìn thấy gì cả.

”Hương Ly, không sao chứ?”

”Xin lỗi nhưng mà tớ không chạy được...”

”Con bé đó sẽ đuổi theo đấy, phải chạy xa hơn.” – Bảo Nam ngồi xuống – “Leo lên lưng tớ đi!”

”Hả?”

”Để tớ công cậu!”

”Nhưng...”

”Nhưng nhì gì, nhanh lên không chết bây giờ!”

Hương Ly không còn cách nào khác đành phải leo lên lưng cậu. Cô rất nhẹ nên cậu không hề cảm thấy nặng, trái lại cậu chạy dễ dàng hơn. Bảo Nam lao ngay đi, cái thân hình béo ục ịch với đôi chân nhanh nhẹn khác hẳn nhau. Hương Ly tự dưng nghĩ thầm: Nếu cậu không bị béo phì mà gầy đi khéo cậu cũng rất...đẹp trai ^^.

”Bảo Nam, chạy đi đâu đây?”

”Chạy đi đâu thì chạy, tui nó có xe đang đuổi sát nút kia! Mà ở vùng nông thôn này vắng vẻ quá, có chỗ nào đông đúc thì lần cho dễ!” – Bảo Nam vừa chạy vừa đáp.

”Hero bảo ở gần đây có cái làng đấy, hướng tây ý.”

”Thế hả? OK!” – Bảo Nam chạy vụt về hướng tây.

Quả nhiên ở đó có một làng quê nhỏ đông đúc nhiều người đang đi gặt. Công nhận khi rời khỏi thành phố sầm uất hiện đại đến với nơi đây mới thấy cuộc sống nông thôn cũng thật thú vị.

”Các cháu là ai?” – Một bác nông dân hỏi.

”Chúng cháu đang bị một bọn cướp đuổi, các bác có thể giúp tụi cháu không?”

”Hả? Cướp ư?”

”Không cần các bác phải gọi công an hay làm sao đâu, chỉ cần cho chúng cháu trốn nhờ đâu đó là được. Làm ơn đi bác, bạn cháu đang bị thương.”

Bác nông dân nhìn Hương Ly trên lưng Bảo Nam đang bịt cả hai mắt và trông Bảo Nam hiền lành đáng tin nên đồng ý cho Bảo Nam đến nhà mình. Ngôi nhà nghèo của bác nông dân rất gọn gàng sạch sẽ. Bác gái – vợ bác nông dân kia đang bán hoa quả trước nhà, nghe chuyện liền cười:

”Hai cháu cứ vào nhà đi.”

Cả hai cảm ơn rồi đi vào trong ngôi. Bác gái bưng nước ra cho cả hai uống:

”Con cháu hai bác đều đi làm ăn xa cả, đã lâu bác không được nhìn thấy thanh niên như hai cô cậu rồi đây.”

”Dạ vâng.” – Bảo Nam đáp.

”Thế hai cháu ở thành phố hả? Bạn cháu làm sao vậy?”

”Vâng cháu ở thành phố, bạn cháu bị thương ở mắt nên phải băng mắt.”

”Cháu cũng sắp được bỏ băng ra rồi, không sao bác ạ!” – Hương Ly nói thêm.

”Ồ vậy à? Thế thì bác sẽ cho cháu uống ít thuốc nhé, nhà bác có loại thuốc bổ ắt lắm đây.”

”Cháu cảm ơn bác, bác tốt quá ạ!” – Hương Ly mỉm cười mà cũng thấy chua chát. Có loại thuốc nào có thể chữa được cả con mắt bên phải của cô không thì cô sẵn sàng uống ngay.

Chiều. Những ánh nắng trải vàng trên đồng lúa xanh, soi bóng những bác nông dân và chú trâu đang trên đường về nhà. Những cơn gió đưa hương thơm của hoa cỏ đồng nội khiến Hương Ly càng thêm muốn được bỏ chiếc băng khó chịu này ra để nhìn thấy cảnh vật nông thôn êm đềm, hiền hòa. Tiếng chú chó ở đâu sủa gâu gâu, sao mà nghe cũng “nông thôn” đến thế? Khung cảnh ở đây chắc đẹp lắm đây, nhưng tiếc là giờ cô chưa nhìn được.

”Bảo Nam, cảnh có đẹp không?”

”Đẹp lắm! Thật thanh bình.”

”Liệu chúng ta sẽ thanh bình như vậy được bao lâu?”

”Không biết, chắc chúng ta phải tìm đường về với mọi người thôi, nếu không nguy hiểm sẽ còn rình rập lắm.”

”Bảo Nam, 5 tháng qua chuyện gì đã xảy ra vậy?”

”Chuyện dài lắm, cậu muốn nghe không?”

”Cố! Cứ kể đi, dẫu sao cũng đang rồi mà.”

Bảo Nam buồn rầu nhìn theo bóng hoàng hôn trên những đám mây trôi lững lờ:

”Cậu nhớ lúc những cánh cửa của cái mê cung đó bị sập xuống không?”

”Nhớ chứ sao? Chuyện gì xảy ra với cậu và Tú Phong thế? Tú Phong đã...”

”Tớ biết cả rồi. Tớ bị rắn độc cắn, dù nó không quá độc nhưng mà đủ tớ mệt lả đi. Tớ giả vờ ngất, và nghe được cuộc đối thoại của Tú Phong với một kẻ nào đó mà hẳn muốn Tú Phong phải giết cậu, nếu không hẳn sẽ giết Ngọc Thủy. Nhưng Tú Phong đã không làm vậy và tự đánh sập căn phòng trung tâm mà vẫn để cho cậu chạy thoát nhờ anh chàng mà cậu gọi là Hero gì đó.”

”Vậy Tú Phong hiện giờ đang ở đâu?”

”Sau đó hình như có ai đó mở được cửa của tất cả các phòng (các bạn biết là Hương Anh và Thiên Duy rồi nhỉ) và chuyện gì xảy ra tớ không biết nữa, tớ đang ở phòng khác mà, tớ chỉ nghe kể lại thôi nên cũng không rõ Tú Phong đâu nữa, cậu ấy có vẻ không bị đóng đố nát vùi chôn mà mất tích đâu đó. Lúc tớ tỉnh lại thì

vết rằn cần đã được hồi phục, nhưng lúc đó do sức tở quá yếu nên tở phải vâng lệnh cái bọn đó. Tở nhận ra là chúng đã dời “căn cứ” không còn ở cái mê cung nữa, chúng đến một chỗ cách cái mê cung đó không xa, chắc vì căn phòng trung tâm bị sập rồi mà chưa hoàn thành được ý định giết cậu, sợ bị lộ nên chúng đã chuồn. Còn về tở, có vẻ chúng nó không coi tở ra gì nên chữa vết rằn cần cho tở và coi tở như một thằng osin thôi. Tở không trốn được và cần tìm hiểu mọi chuyện nên đã chấp nhận làm osin của chúng. Tở đội mũ, mặc quần áo thường nên cải trang luôn và tở biết chuyện xảy ra với Ngọc Thủy...”

”Là chuyện gì?”

”Ngọc Thủy bị thương, lại còn mắc bệnh ung thư nữa, tính mạng chắc là chết rồi, nhưng cái tên thủ lĩnh giấu mặt của nhóm đó – người mà nói chuyện với Tú Phong ấy chắc hẳn phải giàu có lắm mới thuê một đội ngũ bác sĩ ở nước ngoài về, toàn các bác sĩ tiếng tăm lẫy lừng và cứu sống được tính mạng Ngọc Thủy. Tở cũng ngạc nhiên không hiểu sao hẳn có thể giết Ngọc Thủy nhưng lại không làm vậy, hoá ra hẳn muốn lợi dụng con bé. Bệnh ung thư chưa chắc khỏi nhưng cuộc sống của con bé đã được kéo dài. Con bé bị chấn động tâm lý nên nó rất hoảng loạn, lúc đó nó chỉ cần tình thương, sự săn sóc của người khác, nó chỉ cần Tú Phong nên tở đã nghe cái thằng – chắc là đứa đã bắt cóc Ngọc Thủy từ Hạ Long đi – nói với con bé rằng cậu đã giết Tú Phong, cho nên nó hận cậu lắm. Tên đại ca đó hứa hẹn sẽ dạy nó võ võ đủ loại để trở thành một “xã hội đen”, hứa sẽ an táng cho Tú Phong nếu nó giết được cậu. Và tất nhiên nó làm theo chứ. Nó trở thành một đứa con gái không phải vừa nữa đâu, sức khỏe gần như được hồi phục nên nó rất nhanh nhẹn. Nó luôn coi tở là thằng osin bình thường thôi, nó cũng đâu có nhận ra tở, nhưng tở thì nhận ra nó thay đổi theo từng ngày. Nhưng tở chẳng trách Ngọc Thủy đâu, con bé đã tội nghiệp lại còn bị lợi dụng nữa, ai bảo nó ngây thơ quá, cái gì cũng tin, con bé này không tỉnh ra thì không biết nó còn định làm gì nữa. Suốt 5 tháng thì 2 tháng nó học làm “xã hội đen” còn 3 tháng thì nó đi tìm cậu. Mỗi ngày không tìm thấy cậu là nó tức giận, trút giận vào đủ thứ, có khi cả vào tở nữa. Nó quát mắng mọi người chẳng ra gì, tở đã nín nhịn mãi mới chịu được nó đấy.”

“Ôi Ngọc Thủy, em ấy...” – Hương Ly thở dài.

“Tở đã nghĩ nó đã mất nhân tính thực sự luôn ấy, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Khi tở dọn dẹp phòng nó lúc nó đang ngủ, tở thấy nó khóc trong mơ...”

“Khóc...”

“Nó khóc, và nó gọi tên bố mẹ, gọi Tú Phong. Trong mơ nó vẫn nhìn thấy những người nó yêu thương nhất. Nó luôn giữ chặt cái vòng rubi bên mình, không ai được động vào cái vòng ấy. Kể cả khi ngủ, nó đeo lên cổ rồi mà tay vẫn giữ khư khư vòng như sợ mất ấy. Nước mắt nó ướt cái vòng biết bao nhiêu lần rồi. Con bé rất muốn được trở về với người mà nó yêu thương. Tở còn nghe nó nói mê rằng nó muốn đi học, muốn về nhà, nói chung nó nói nhiều lắm. Khi nó tỉnh dậy thì nó ra vẻ chẳng nhớ gì, cứ lạnh lùng và tàn nhẫn, nhưng ai chứ con bé này không làm người ác được đâu.”

Hương Ly ghen đắng, cố kìm những giọt nước mắt, dẫu sao có khóc thì cô cũng không dám khóc. Cô quay đi, ngẩng lên phía cơn gió chiều đang thổi về. Cô tự hỏi: con người là ai? Con người là ai mà dễ dàng thay đổi đến vậy? Có những điều mà ta không thể ngờ tới được trong cuộc sống, có những người hiền lành tốt bụng đến mức khi người đó thay đổi ta không muốn tin, ta muốn níu kéo nhưng hoá ra lại muộn màng rồi sao...?

Tự dưng ký ức từ đâu lại hiện về một cách vô tình. Cô nhớ đến một truyện tranh Nhật Bản mà hồi nhỏ cô có đọc một chút: Inuyasha (Khuyến Dạ Xoa). Cái thuở bé thơ dù chưa biết gì và trí nhớ thì chưa hồi phục nhưng cô cũng nhớ nhớ hai cô gái nhân vật nữ của truyện tranh đó là Kagome (Nhật Mộ Li) và Kikyou (Cát Cánh) đều có khả năng “thanh tẩy”, nghĩa là khi họ bắn những mũi tên từ cung tên của họ thì mũi tên đó có tài “thanh tẩy”, làm sạch đi những tâm hồn ác độc. Nhưng đó chỉ là trong truyện thôi. Có được cái mũi tên “thanh tẩy” như thế ngoài đời không để cô được thay đổi tất cả, những người tốt bụng mà cô yêu thương sẽ trở về với cô thay vì họ đã trở thành những con người độc ác mà buộc cô phải ghét...?

Hương Ly đứng lên:

“Tở phải đi!”

“Đi đâu?”

“Đi tìm Ngọc Thuỷ!”

“Không được! Cậu đang bị thương, phải đợi đến khi tìm được đường về nhà thì hẵng nói.”

“Ngọc Thuỷ không thể thay đổi như thế được. Vẫn là do tớ, do một kẻ nào đó cứ nhắm nhe vào tớ để rồi mọi người đều phải liên lụy. Tớ nhất định tìm cho ra kẻ đó để biết được sự thật!”

“Hương Ly!” – Bảo Nam nói to – “Ngồi xuống mau!”

“Sao cậu...ra lệnh cho tớ ghê vậy?”

“Tớ bảo cậu ngồi xuống, không được đi đâu hết!”

Hương Ly buộc phải ngồi xuống. Bảo Nam vẫn tức giận:

“Tớ kể chuyện cho cậu không phải để cậu hành động như thế đâu! Cậu có biết nguy hiểm rình rập cậu như thế nào không hả? Cậu không thể đi như vậy được, như thế là ích kỷ lắm biết không?”

Hương Ly buồn rầu:

“Xin lỗi, tớ...”

“Hả?” – Bảo Nam nhận ra mình hơi quá.

“Bảo Nam, cảm ơn đã luôn lo lắng cho tớ. Thật tốt khi còn có cậu.” – Cô bỗng mỉm cười.

“À ờ...Thôi được rồi đừng nghĩ nữa, chúng ta nghỉ ở đây rồi sẽ còn đi dài mà.”

“Ừ...”

Đêm.

Mọi vật chìm vào yên tĩnh. Trên bầu trời đêm không một ánh sao, chỉ có mây bay vùn vù và thỉnh thoảng có tiếng đì đùng của sấm. Gió giật mạnh. Không khí tĩnh lặng chẳng có lấy một tiếng động ngoài gió.

Bảo Nam đã mệt, cậu chìm vào giấc ngủ mà không biết chuyện gì xảy ra...

Sáng hôm sau.

Những tia nắng sớm chiếu vào đánh thức Bảo Nam. Cậu dụi mắt, tỉnh dậy, chưa kịp tỉnh hẳn thì nghe tiếng hốt hoảng của bác gái:

“Cô bé đâu rồi???”

“Hả? Chuyện gì vậy?” – Bảo Nam chạy sang.

“Cái Ly, nó mất tích đâu rồi cháu ạ! Sáng ra không thấy nó trong phòng nữa!”

Bảo Nam dờ ra một hồi. Hương Ly...mất tích...? Chuyện gì thế này? Chợt cậu nhìn thấy một mẩu giấy trên chiếc giường Hương Ly nằm, vội vàng cầm lấy:

“Bảo Nam! Xin lỗi vì chắc khi đọc lá thư này cậu rất hốt hoảng không biết tớ ở đâu. Nhưng tớ không thể ở lại được, và càng không thể đi cùng cậu. Đừng lo cho tớ nữa, mau trở về tìm các bạn và gọi người tới giúp, tớ sẽ tự lo được. Tạm biệt! Cảm ơn cậu nhiều vì những gì cậu dành cho tớ!”

“Bảo Nam, cần gọi công an không để bác gọi?”

Bảo Nam vò nát tờ giấy, nghiêng chặt răng:

“Không cần đâu! Cháu biết cô ấy đi đâu rồi!”

39. Chương 4 .7

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.07

8) Ánh mắt của Hương Ly

Một đoàn người với những chiếc xe máy to lớn rất “thượng hạng” chở những kẻ bịt mắt đang phóng đi rất nhanh. Ngồi trên chiếc xe lớn nhất là kẻ cầm đầu và cô gái trẻ. Cô gái mặc quần áo bó màu đen, mái tóc dài rất đẹp được buộc gọn lên, đôi mắt của cô đẹp y như chiếc vòng rubi mà cô đang đeo trên cổ nhưng đôi mắt đó toát ra sự thù hận đáng sợ.

Bỗng cô gái lên tiếng:

“Dừng!”

Đoàn xe dừng ngay lại. Trước mặt chúng là một bóng đen nhỏ đang lại gần. Trời buổi sáng lại xám xịt và âm u nên cũng thật khó nhìn. Nhưng cô gái trên xe nhận ra ngay đó là ai.

“Ngọc Thuỷ, ai thế? Tao không nhìn rõ.”

“Còn ai vào đây nữa!”

Cô gái ấy đang lại gần về phía đoàn xe. Ngọc Thuỷ giật mình, suýt nữa thốt lên khi nhìn thấy gương mặt người đó. Chiếc băng quấn trên mắt đã mất đi, mái tóc dài che nửa mặt để lộ ra con mắt sáng, đẹp long lanh nhưng lạnh lùng và rất đáng sợ, ánh mắt đó có thể giết chết bất cứ ánh mắt khác, kể cả ánh mắt của Ngọc Thuỷ hiện tại.

Cô gái càng lại gần và tên cầm đầu nhận ra cô, hấn lên giọng:

“Mày được bỏ băng mắt ra rồi sao, Hương Ly? Và dẫn xác đến gặp bọn tao hả?”

Hương Ly không đáp, chỉ nhìn hấn bằng ánh mắt căm hận. Hấn rùng mình trước sự lạnh giá của cô, không nói gì nữa, nhường cho Ngọc Thuỷ.

“Chị không sợ đến gặp chúng tôi sẽ bị mất luôn cả hai mắt đó hả?”

Hương Ly vẫn im lặng không đáp. Cô biết chứ, biết việc bỏ băng mắt ra nguy hiểm với cô thế nào. Đêm qua, cô đã lên mò mẫm ra khỏi nhà, căn phòng của cô gần cửa ra vào nên cô mò ra được. May mắn cô gặp một người nông dân vừa đi làm đêm về, người đó đã dẫn cô ra trạm xá gần đó. Cô kể mọi sự tình và mong bác sĩ tháo cho cô cái băng ra, bác sĩ nói cô chưa đến thời hạn nên nếu bỏ ra thì chỉ cần một tác động bị thương lần nữa thì có thể vĩnh viễn cô mù cả hai mắt chứ không phải một. Ngày xưa, khi bị chiếc xe tải đâm, cô bị hất tung và va mạnh vào bức tường một ngôi nhà khiến con mắt bên phải bị thương nặng, cô không thể nhìn được, có thể nói là mù luôn một mắt. Cô đã trải qua một quãng thời gian quá dài để hồi phục được cả về thể xác lẫn tinh thần, nhưng vết thương trên mắt thì mãi mãi không thể chữa được nữa. Nếu như mất cả đôi mắt, liệu cô sẽ sống thế nào chứ? Nhưng không! Mất đôi mắt, hay thậm chí mất cả tính mạng cũng được, cô đã khiến nhiều người hy sinh vì cô quá nhiều...Cô không xứng đáng được yêu thương như vậy!

Và cuối cùng, bác sĩ đã bỏ băng mắt ra cho cô, còn cẩn thận cho cô uống thuốc. Cô đã nhìn được, vẫn chỉ nhìn bằng một ánh sáng, nhưng cô hy vọng đây sẽ lần cuối cùng và lần cuối cùng này cô sẽ làm sáng tỏ được hết mọi chuyện đang xảy ra với cô cùng những người bạn. Cô đã viết thư rồi ném qua cửa sổ vào phòng, mong Bảo Nam đọc được rồi đi. Bằng trực giác, cô có thể biết đám người đó đang ở đâu. Chúng lúc nào mà chẳng theo sát cô.

Giờ cô đứng trước đám người đó, không một chút run sợ, không một chút lưỡng lự. Cô lãnh đạm, lạnh lùng và thách thức. Cái vẻ đó của cô khiến lũ đầu trâu mặt ngựa kia cũng phải chùn bước, không dám ra tay với cô. Ánh mắt cô đầy lùi được cả Ngọc Thuỷ ương bướng, cứng đầu, cô bé cũng chỉ dám ngồi đó nói chuyện chứ không hùng hổ nhảy xuống kẻ dao vào cổ cô như lần trước nữa.

Phải nói, ánh mắt Hương Ly gần như là vũ khí duy nhất của cô.

“Chắc hẳn có chuyện gì thì chị mới dám thò mặt ra trước bọn tôi đúng không? Mà cũng biết chúng tôi sắp đến cái làng đó đấy, thông minh ra phết!” – Ngọc Thuỷ vẫn cao giọng hỏi.

“Tôi không muốn nói chuyện với em!”

“Hả? Chị coi thường tôi thế à?”

“Phải, tôi rất khinh là đẳng khác! Để tôi nói chuyện với kẻ đang chở em.”

“Chị dám sao? Tôi sẽ cho chị đi đời luôn đấy, tôi không thể nguôi giận với chị được. Cái tên Bảo Nam khốn kiếp làm hỏng kế hoạch của tôi lần trước!” – Ngọc Thuỷ hét lên.

“Thôi đi Ngọc Thuỷ!” – Kẻ bịt mặt cầm đầu nhóm người đang ngồi trên xe Ngọc Thuỷ nhảy xuống – “Mau đi về đi.”

“Cái gì? Tôi phải...”

“Biết rồi, không về thì đi chơi đâu đó đi, miễn là tránh xa chỗ này càng tốt.”

“Nhưng...”

“Mày dám cãi lệnh tao à?”

“Ồ thì...Nhưng anh ở đây thì ai chở tôi về...?”

“Đừng có lấy cớ! Nhảy sang xe thằng khác, để cái xe này lại, tí tao còn phải đi chứ? Cứ như tao là người hầu phải chuyên chở mày đi đi về về ấy!”

Ngọc Thuỷ không dám cãi, đành sang xe của người khác và đoàn người đó phóng đi. Con đường vắng chỉ còn Hương Ly và kẻ bí ẩn đó. Hương Ly nhìn hẩn. Cái dáng vẻ của hẩn khá giống Hero, chắc hẳn hẩn là anh hoặc người thân của Hero, nhưng đôi mắt độc ác để lộ ra kia so với đôi mắt Hero thì khác hẳn. Dù cũng lạnh lùng như đôi mắt này, nhưng đôi mắt Hero không độc ác như vậy mà có cái gì đó rất dịu dàng.

Cô lên tiếng:

“Anh là người thân của Hero?”

“Hắc, tao là anh trai nó, hỏi gì không?”

“Anh trai thật sao?”

“Cũng không hẳn là như thế, tao và nó không cùng mẹ.”

“Nghĩa là anh em cùng cha khác mẹ?”

“Đúng! Nhưng tao chẳng muốn coi nó là em trai nữa. Nó vì mày mà phản bội chúng tao, trong khi cái trò trả thù cũng là trả thù cho nó chứ cho ai!”

“Tôi không hiểu...”

“Ồ thế tao nói ày biết một bí ẩn động trời nhé, mày có dám nghe không? Đảm bảo nghe xong mày không dám nhắc đến tên nó luôn.”

“Bí ẩn gì?”

“Là...” – Tên đó cười. Nhưng chưa kịp nói thì có tiếng chuông điện thoại – “Cái gì thế? Hả? Thật à? Tốt!”

Hương Ly nghi ngại nhìn hẩn cho đến khi hẩn bỏ chiếc điện thoại xuống:

“Bí ẩn gì anh nói đi?”

“Thôi tao nhận ra trò chơi chưa kết thúc nên chưa nói vội đâu. Tao nghĩ tao có trò mới hay hơn rồi đây.”

“Anh nói thế nghĩa là sao?” – Hương Ly bắt đầu sợ.

“Mày có biết cuộc điện thoại tao vừa nhận là về cái gì không?” – Hẩn giơ chiếc điện thoại lên.

“Về cái gì...?”

“Cái thằng hoàng tử của mày đã tỉnh rồi đấy!”

Hương Ly bàng hoàng:

“Anh nói gì!!!!? Tôi chẳng hiểu gì cả!”

“Haizz con Ngọc Thủy nó ngốc đến mức tao không tưởng tượng được nó ngốc hơn nữa. Nó ở với bọn tao 5 tháng mà cứ khăng khăng thằng Tú Phong đó chết rồi trong khi nó nằm lù lù ở bệnh viện của chúng tao mà không bao giờ để ý!”

“Anh...”

“Cái thằng khốn ấy dám đánh sập căn phòng trung tâm của chúng tao, nhưng chúng tao được lệnh không được để nó chết dễ dàng như vậy nên đã cứu nó đấy, nếu không nó chết lâu rồi. Nhưng mà nó thương nặng lắm, bất tỉnh suốt 5 tháng nay không tỉnh lại. Và hôm nay nó đã tỉnh rồi, có vẻ nó đang rất muốn tìm mày đấy. Nó luôn nhớ mày mà, nó bất tỉnh nhưng đôi lúc vẫn mê man và nói mơ tên mày mà. Hương Ly, đi tìm nó đi, đưa nó về với mày đi! Yên tâm, nó tỉnh rồi, nó khỏe mạnh lắm, không sợ nó chết đâu. Chúng tao cứu được Ngọc Thủy thì sao lại không cứu được Tú Phong? Haha!!!” – Nói xong tên đó quay ngay lên chiếc xe máy.

“Đợi đã, Tú Phong ở đâu!?”

“Ở căn cứ của bọn tao chứ ở đâu, hỏi ngớ quá, haha!” – Vừa nói hắn vừa nổ máy phóng đi, nhưng từ trong túi hắn rơi ra một tờ giấy.

Hương Ly giật mình nhặt lên. Hắn làm rơi tờ giấy. Vô tình hay cố tình vậy?

“Hương Ly!” – Có tiếng gọi từ đằng sau.

Cô quay lại. Bảo Nam đã đuổi đến nơi sao?

“Hương Ly, sao cậu lại chạy đi như vậy? Hả? Cậu bỏ bằng mắt rồi á?”

“Ừ, tớ bỏ ra có sao đâu?”

“Nhưng cậu gặp chúng nó rồi à?”

“Ừ...”

“Chúng nó nói gì? Không làm gì cậu sao?”

“Tú Phong đang ở chỗ bọn chúng...”

“Cái gì!?”

“Tớ phải tìm được Tú Phong! Tên cầm đầu làm rơi cái tờ giấy này, liệu có manh mối gì không?”

“Để tớ xem!”

Bảo Nam mở tờ giấy và toát mồ hôi khi nhận ra lại là một mật thư “siêu hại não”:

“Vỡ tan hết rồi! Mặt trời lặn. Chạy về nơi ánh sáng sắp tàn. Lại một nơi nữa đang chờ đợi. Đau đớn không lường trước. Thật chật hẹp và đông đúc. Chẳng ai nhận ra bóng tối đang bao trùm ánh sáng lẻ loi.”

Bảo Nam và Hương Ly đau đầu luôn. Có vẻ mật thư này không khó nhưng họ quá mệt khi giải mã như thế này rồi.

“Rốt cuộc là phải hiểu mật thư này như thế nào?” – Bảo Nam ngửa mặt lên trời.

“Tớ hiểu!” – Một người từ đâu bước ra.

Cả hai không tin vào mắt mình nữa:

“Tùng Lâm!”

“Một ngày trời rồi vẫn không tìm thấy Hương Ly sao?” – Hoàng Vũ tức giận ngồi xuống bãi cỏ.

“Tên Trọng đó đi đến chỗ cái bệnh viện này rồi mới mất dấu vết mà, nhưng bác sĩ lại bảo Hương Ly không thấy đâu nữa. Tớ đi hỏi khắp nơi cũng không thấy.” – Hương Anh buồn rầu.

“Khốn kiếp! Rốt cuộc Hương Ly đang ở đâu?”

“Hoàng Vũ, mày muốn tìm Hương Ly lắm hả?” – Một giọng nói vang lên.

Hoàng Vũ quay lại. Đó là kẻ cầm đầu nhóm người đã bắt Ngọc Thủy. Hắn cũng cùng một giuộc với lão Trọng.

“Mày biết Hương Ly ở đâu sao? Nói!”

“Sao không biết? Đi theo tao đi không tao đi mất đây!” – Hắn quay xe.

“Đứng lại!” – Hoàng Vũ và Hương Anh lên xe đuổi theo.

Kẻ bịt mặt vẫn cứ phóng xe đi, đôi mắt hắn loé lên tia lửa độc ác:

“Sắp có chuyện vui để xem rồi!”

9) Chưa bao giờ đánh mất

“Tỉnh rồi sao, hoàng tử?” – Một giọng nói mỉa mai khinh miệt vang lên.

Đầu đau như búa bổ. Hình như đã quá lâu rồi cậu thiếu niên ấy mới cảm nhận được ánh sáng sau bao lâu chìm vào trong giấc mơ của bóng tối. Nơi đây là đâu? Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cậu lại ở nơi này? Từng ký ức bắt đầu trở về, cậu bắt đầu bình tĩnh lại, và cũng bắt đầu nhận ra mình đang ở một nơi không hề tốt đẹp bình yên gì.

Tú Phong mở mắt. Hai gã bịt mặt, đeo kính đen đang ngồi đó nhìn cậu cười chằm chằm.

”5 tháng rồi mới tỉnh, tội tao tưởng mày chết nên định đi chôn rồi đây!”

”May nhờ tội tao cứu không thì mày xuống âm phủ từ đời tám hoành nào rồi, haha!”

Phải rồi, cậu đã bị đông đờnát đó đè xuống, nhưng may mắn là nhanh chóng được một đám người gỡ đông đờnát đó ra và sau đó thì cậu không biết gì nữa. Nhưng qua lời hai tên này cậu càng nhận ra được chuyện gì xảy ra với mình. Tại sao chúng lại cứu cậu vậy? Chẳng phải cậu chết đi thì sẽ chúng sẽ gỡ được gánh nặng sao?

”Vì một con bé, à không, hai con bé mà mày cũng liều mạng gớm!” – Một thằng lại cười.

Tú Phong vẫn nằm đó, im lặng, ánh mắt lạnh như băng đang nhìn vào nơi nào đó xa xôi. Cậu nhìn thấy hai người con gái đó...Cô bạn mà cậu luôn dành tình cảm suốt bao nhiêu năm và cô bé mà cậu đã luôn bảo vệ, săn sóc, thương yêu.

Họ đều đang ở đâu rồi?

”Nè, có nên kể cho nó nghe chuyện gì về hai đứa con gái của đời nó không?”

”Cứ kể đi! Nó có chạy được đâu? Mà tao đang muốn xem cái mặt lạnh băng của nó có khóc được không đây, haha! Nó khóc thì đẹp trai lắm!”

”Ừ phải đó!” – Thằng kia cúi mặt xuống gần Tú Phong – “Hai đứa con gái của mày đều toi đời cả rồi, hổ hổ!!!”

Tú Phong vẫn lạnh lùng, ánh mắt không xao động, nhưng...

”Hương Ly bị mày làm mù mắt, mắt tích cùng thằng Hero!”

Thằng kia tiếp lời:

”Con bé Ngọc Thủy thì siêu ngốc, nó được chúng tao cứu và cũng bị chúng tao lừa. Nó tin Hương Ly đã giết mày nên đi tìm Hương Ly rồi. Và chắc chắn nó đã cho Hương Ly một dao, hô hô hai đứa con gái ấu đả lẫn nhau, tao rất thích xem cảnh này đây!”

BỐP!

Thằng áo đen chưa kịp dứt lời đã lãnh trọn một cú đấm vào giữa mặt, hấn ngã dúm dục vào thằng đứng đằng sau nên cả hai cũng ngã lăn ra đất. Tú Phong ngồi dậy, giật cái dây truyền nước trên tay ra, gương mặt vẫn không một chút biểu cảm, nhưng ánh mắt thì đỏ ngầu lên đầy tức giận như muốn thiêu đốt hai thằng khốn kiếp kia.

Tú Phong lấy hết sức bước xuống giường, đi nhanh khỏi căn phòng. Nhưng vết thương còn chưa khỏi nên cậu không thể đi nhanh được, cậu đưa tay ôm vết thương, cố lê bước đi. Hai tên kia ngồi dậy nhanh chóng đuổi kịp cậu, tóm lấy cậu:

”Mày chết rồi nhá!”

”Tránh ra!”

Lần này không còn là cú đấm nữa mà là “cú đá huyền thoại” của Tú Phong. Hai thằng kia dù có khỏe đến mấy thì làm sao địch được với cú đá xuất thần của một cậu thiếu niên đá bóng chuyên nghiệp như Tú Phong, cả hai đều bị thương và ngã ra. Tú Phong vội vã chạy đi, nhưng...

”Chạy làm sao được hả con trai?”

Một bàn tay gân guốc tóm lấy cậu quật ngã cậu xuống đất, bàn tay găm ghiếc ấy lại túm tóc cậu kéo lên để cậu nhìn thấy hắn. Một gã bịt mặt, nhưng hắn khác hẳn những tên kia. Ở hắn toát ra sự đáng sợ tột cùng, và đôi mắt của hắn, rất giống đôi mắt của Hero và tên “đại ca” đã bắt cóc Ngọc Thủy kia, có phần giống tên “đại ca” hơn ở sự độc ác. Giọng của hắn rõ là một người đàn ông đứng tuổi, nhưng tuổi tác không là gì so với sức khỏe của hắn.

”Ông...”

”Haha con trai, sao mà tao có nhiều con trai thế? Tao phải bắt hết 5 thằng nhóm BOD về làm con cưng của tao cũng được, 5 thằng cộng với con trai cả của tao chắc là vang dội lắm đây!”

”Con trai cả...?”

”Tao có hai thằng con thì một thằng dám phản bội tao để cứu con bé Hương Ly! Con bé đó đến con trai tao cũng không tha! Tao sẽ dùng mày để dụ nó đến, và rồi tao sẽ xử lý nó, haha!!!”

”Đồ bỉ ổi...Ông đã hại Hương Ly, và lừa Ngọc Thủy...”

”Sao thế? Ngày đấy nghe lời tao có tốt hơn không? Mày cứ việc giết Hương Ly thì tao đâu có làm gì mày nữa. Còn giờ đây, tao sẽ ày chết dần chết mòn, chết vì chính những người con gái mày yêu. Tú Phong, mày thật là đáng thương! Hố hố hố!”

Tú Phong nghiêng chặt răng, cố kìm nén cơn tức giận. Vết thương lại khiến cậu đau đớn, đồng hồ nát đó khiến cậu bị thương khắp người, nhưng vết thương trong trái tim mới là đau nhất. Cậu chưa bao giờ cảm thấy đau dù bị thương nặng, cậu vẫn cố gắng chịu được, nhưng chỉ có hai nơi là cậu sẽ đau nếu bị thương. Đó là trái tim và bờ vai...

Trái tim thì giống như bao người khác thôi, ai mà chẳng yếu mềm nơi con tim, nhất là với Tú Phong đã sớm mất đi tình thương của mẹ vì cuộc ly dị ngày ấy.

Còn bờ vai, người ta nghĩ chắc là do cậu gặp vấn đề về xương nên dễ bị đau. Có lẽ đúng, vì xương vai của Tú Phong không được chắc chắn, cậu chọn đá bóng là vì thế, cậu rất ít chơi những môn thể thao đụng đến tay. Nhưng trong sâu thẳm, bờ vai ấy khó lòng để ai khác dựa vào, khi mà chính chủ nhân của nó cũng từng chịu nhiều nỗi đau đến vậy.

Tú Phong đau đớn vô cùng, phải chăng cậu vẫn quá yếu đuối, cậu không đủ mạnh mẽ mà đứng lên? Cậu đã không thể bảo vệ được hai người con gái mà cậu yêu quý. Cậu cảm thấy thật tội lỗi biết chừng nào! Cậu thấy mình hèn nhát, thấp kém, thua cả Thiên Duy, Bảo Nam, Tùng Lâm và cả Hoàng Vũ nữa. Thiên Duy dù luôn đau khổ vì mẹ mình đang ở bệnh viện tâm thần nhưng cậu luôn ở bên mẹ, tin rằng mẹ sẽ trở về bên mình. Bảo Nam thì luôn lạc quan, đứng lên trong cuộc sống. Tùng Lâm lúc nào cũng hát, hát để tự tin hơn, không mặc cảm về những điều khác xảy đến. Và đặc biệt là Hoàng Vũ có hoàn cảnh chẳng khá khẩm gì hơn cậu, thậm chí Hoàng Vũ chẳng còn mẹ, bố thì Hoàng Vũ không thèm gọi là bố nữa, cuộc sống của

Hoàng Vũ còn cô đơn hơn cậu, vậy mà cậu cứ nghĩ chỉ mình cậu là đau khổ nhất trong nhóm sao? Chẳng có đâu! Khi mình cảm thấy tự ti, hãy nghĩ đến một điều rằng nhiều người khác bất hạnh hơn mình.

“Nghĩ gì đó, cậu bé?” – Gã đàn ông vẫn cười.

“...” – Tú Phong vẫn nghiêng răng cắn hận nhìn hắn.

“Tao đọc được trong ánh mắt mày rất nhiều đau khổ giằng xé đấy. Haizzz suốt thời gian qua tao làm ọi chuyện rắc rối quá cơ. Thôi được rồi, tao sẽ ày biết chuyện gì đã xảy ra ngay sau khi thanh toán được con bé Hương Ly!”

“Đồ khốn, không được đụng vào Hương Ly...”

“Thì sao? Con Ngọc Thủy đã không làm nên trò trống gì rồi thì tao sẽ tự ra tay vậy.” – Hắn vừa nói vừa lòi xềnh xệch Tú Phong đi, quăng cậu vào một căn phòng – “Ngồi đó và chờ con bé ấy đến với mày!”

Tú Phong ngồi trong căn phòng tối, cậu run lên vì vết thương đau, vì tức giận. Cậu muốn nói, muốn hét thật to mà không được.

“Hương...Hương Ly, đừng đến đây...”

“Tùng Lâm! Sao cậu lại...?” – Hương Ly ngạc nhiên.

“Tớ đi tìm cậu suốt, cuối cùng cũng tìm được rồi. Cái mật thư này, tớ hiểu đó.”

“Tại sao cậu hiểu được?”

“À vì bọn đó hầu như ai cũng có tờ giấy này chứ không phải một tên đâu. Tớ đã chứng kiến chúng nó vừa đưa Ngọc Thủy về. Tớ lừa tóm được một thằng yếu nhất bọn và bắt nó khai ra mật mã ấy mà.”

“Vậy mật mã nghĩa là gì?”

“Nói chung mật mã này dễ. “Vỡ tan hết rồi” là chỉ cái mê cung của chúng bữa nọ đã bị đánh sập. “Mặt trời lặn. Chạy về nơi ánh sáng sắp tàn” ý nói là chúng đã chạy về hướng tây nhìn từ cái mê cung ấy. “Lại một nơi nữa đang chờ đợi” đơn giản rồi, nói đến nơi ở mới của chúng. “Đau đớn không lường trước” là chơi chữ đấy, chú ý chữ “đớn” và chữ “lường” ghép lại là “đớn lường” nghĩa là “đường lớn” ấy mà (Tụi này thâm nho). Căn cứ của chúng đang ở một con đường lớn phía tây cái mê cung đó, nghe nói không xa đâu, nơi đó rất “chật chội, đông đúc” và chúng nó ẩn nấp tại đấy mà không ai biết cả.”

“Ồ hóa ra là như vậy, nhưng vẫn rắc rối quá, vì nó không nói đến địa danh cụ thể. Tùng Lâm, sao cậu không bảo cái thằng cậu tóm được dẫn đường cho cậu?” – Bảo Nam nêu ý kiến.

“Tớ cũng định như thế, nhưng mà tớ thấy lạ. Thằng đó nhìn như cố tình để tớ tóm được thì đúng hơn, hắn khai hết bí mật của cái mật thư này rồi nhanh chóng chuồn, tốc độ và võ thuật của hắn siêu đẳng chứ không yếu ớt như lúc tớ bắt. Tớ vội đuổi theo thì gặp mấy cậu đó.”

“Hình như có âm mưu gì ở bọn chúng, đời nào chúng để lộ bí mật ỉn...” – Bảo Nam nghi ngại.

“Dù là âm mưu cũng kệ!” – Bổng Hương Ly lên tiếng.

“Hả? Hương Ly, cậu...”

“Tớ phải tìm được Tú Phong, tớ cảm thấy cậu ấy đang gặp nguy hiểm. Tớ đã khiến cậu ấy chịu khổ quá nhiều, dù vào bây tớ vẫn sẽ đi tìm cậu ấy!”

“Hương Ly...”

“Các cậu ở đây đi, chúng nó cần gặp tớ chứ không cần gặp các cậu đâu. Đừng để bị liên lụy nữa. Tớ đi đây!” – Nói rồi cô quay ngay đi.

“Khoan!”

“Tùng Lâm, sao?”

Tùng Lâm nhìn cô bằng ánh mắt buồn:

”Cậu phải an toàn nhé!”

”...” – Cô im lặng mấy giây – “Ừ tớ biết rồi!”

Rồi cô chạy đi. Cô biết Tùng Lâm nghĩ gì. Tùng Lâm đã đi tìm cô suốt 5 tháng qua, đã lo lắng cho cô rất nhiều, vậy mà khi tìm được cô thì cô lại dấn thân vào nguy hiểm. Cậu rất lo, rất sợ cô sẽ lại gặp chuyện và rời xa cậu lần nữa.

”I just wanna hold you

I just wanna feel you

I don’t know how to keep these memories baby

I hope that you will stay with me

Don’t ever leave me...”

”Chờ nhé, Tú Phong!”

40. Chương 4 .8

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.08

Hương Ly chạy đi thật nhanh. Nhờ hồi đường và đã nhìn lại được, cô đã tìm về cái mê cung đó. Hóa ra Hero đưa cô đi cũng xa lắm, chỉ là cô không nhìn thấy gì nên cứ ngỡ là xa thôi, ừ thì hơi xa nhưng vẫn gần thành phố của cô. Cái mê cung đã bị phá vỡ tan hoang, nhưng cô quan tâm gì đến nó chứ, cô chạy ngay về phía tây. Quả nhiên nơi đó dẫn đến một con đường lớn tấp nập người qua lại. Tụi này không trốn ở nơi vắng vẻ nữa mà hòa vào dòng người sao? Hàng trăm ngôi nhà thế này thì tìm đâu ra Tú Phong?

Chạy liên tục mấy cây số đã khiến Hương Ly mệt mỏi thực sự. Cô bắt lực gục xuống.

”Tú Phong...”

Tại sao trong lúc này cô cảm thấy sợ mất cậu đến thế?

Cô nghĩ đến việc cậu đang bị thương, bị tụi con người đó hành hạ, đánh đập, khinh miệt, làm tổn thương đến tinh thần, rồi chúng biết đâu còn lừa cậu để cậu đau khổ, dần vật. Cô biết Tú Phong không mạnh mẽ, không dễ đứng dậy khi bị tổn thương, cô đau đớn vô vàn khi nghĩ đến việc cậu sẽ chết một cách đau đớn dưới tay những con người ấy.

Vô vọng, vô vọng thôi...Không thể tìm được cậu...

Có lẽ tờ giấy đó là âm mưu lừa cô, để cô càng không thể nào tìm được Tú Phong. Cô đã mất cậu, để cậu rời xa cô chứ không phải cô rời xa cậu nữa...

Cô nhận ra một điều.

Cô yêu Tú Phong...

Yêu cậu rất nhiều...

Khi mà mọi thứ đã đánh mất thì mới nhận ra trái tim của mình nghĩ đến điều gì.

Hương Ly tuyệt vọng nhìn dòng người cứ đang đi trên con đường ấy, không ai đoán hoài đến cô, không ai biết được cô đang nghĩ gì. Cô đau khổ hét lên:

“Tú Phong, anh ở đâu????”

“Hương Ly!”

Tú Phong giật mình đứng lên. Hình như cậu nghe thấy tiếng ai đó gọi. Giọng nói rất thân quen giống như giọng của cô. Có phải cô không? Một tiếng gọi rất nhỏ vang vọng ngay bên tai. Thật không nhỉ? Căn phòng này tường kín thế thì làm sao nghe thấy tiếng động nào được.

Nhưng chỉ thế thôi cũng đủ cho Tú Phong linh cảm điều gì chẳng lành. Chẳng lẽ Hương Ly đang đi tìm cậu thật ư? Nếu đến đây, cô sẽ rơi vào âm mưu của những kẻ đề tiện kia, cô sẽ ra sao...? Cậu không thể tưởng tượng ra nổi nữa, cậu chỉ cảm thấy càng thêm tức giận mà thôi. Cậu điên tiết đập cửa:

“Mở cửa ra!!!”

Nhưng bên ngoài không ai nghe thấy gì cả. Xung quanh cậu chỉ là bóng tối dày đặc.

Cậu cảm thấy tiếng gọi của Hương Ly đang đến gần cậu hơn. Chắc chắn cô ở bên ngoài! Cậu phải đi tìm cô, cậu không thể chịu thua thế này được. Cậu như con thú bị thương, đập mạnh vào cánh cửa.

Cú đập kèm theo cơn giận dữ đã khiến cánh cửa kêu rắc một cái. Tú Phong giật mình, căng mắt ra nhìn. Cậu nhận ra cánh cửa này làm bằng gỗ chứ không phải bằng sắt, dù gỗ chắc đến mấy thì cũng không là gì cả. Trời ạ, thế mà cậu không chịu để ý gì suốt từ bấy đến giờ! Tú Phong lùi lại mấy bước, lấy đà.

“Hương Ly, chờ tôi!”

Cậu lao đến, cú đập còn mạnh hơn cả vừa nãy, đập thẳng vào vết đập vừa rồi. Cánh cửa đổ rầm xuống. Thế thì không phải gỗ chắc rồi. Nhưng sao chúng lại nhốt cậu vào phòng cửa gỗ nhỉ? Phòng cửa sắt thiếu gì, hay là chúng cố tình để cậu chạy trốn? Mặc kệ, giờ không phải lúc nghĩ chuyện đó. Tú Phong chạy ra ngoài. Bỗng có chục cánh tay lao đến giữ cậu lại khiến cậu bất ngờ không kịp chống trả. Lại là chúng – những kẻ dù chỉ là tay sai của tên đầu trỏ đó.

“Chú mày định chạy à, quên tụi tao vẫn giám sát sao?”

“Đang bị thương thì nằm đó dưỡng sức đi, cứ phải cố trốn làm gì!”

Tú Phong lấy hết sức nhưng càng bị đè xuống, mấy thằng tay sai khỏe như vâm bẻ tay cậu quặp ra sau khiến cậu đau đớn khụy xuống. Tại cậu ù đi vì tiếng cười man rợ độc ác của chúng.

“HƯƠNG LY!!!!” – Cậu hét lên thật lớn.

“Tú Phong...” – Cô bình tĩnh, vội vàng ngẩng lên.

Chẳng thấy gì ngoài tiếng xe cộ phóng đi trên đường đông đúc. Ảo giác sao? Không, tiếng gọi khá lớn, chắc chắn là của Tú Phong rồi. Hương Ly đứng dậy, chạy về phía mà cô cho rằng giọng nói ấy phát ra từ hướng đó. Có phải Tú Phong không? Có phải không?

“Tú Phong! Tú Phong!” – Cô vừa chạy vừa gọi.

Tiếng gọi rõ dần hơn, lúc này đã thoát ra khỏi căn phòng kín nên Tú Phong càng nghe rõ. Cậu không chịu nổi nữa, mấy thằng này ngáng chân cậu quá đi. Đừng có nghĩ rằng cậu dễ chịu thua, cậu không còn là cậu của lúc trước đâu!

Tú Phong gồng mình, đập ngay cho thằng đang giữ cậu từ đằng sau một cú vào bụng, hấn bị đánh bất ngờ không kịp làm gì cả, ngã lảo và buông tay Tú Phong ra. Bọn này chẳng khôn như lão già chủ của chúng, giữ được tay mà không giữ chân thì làm trò trống gì. Mấy thằng còn lại định xông vào thì Tú Phong đã nện cho chúng vài quả đấm lại còn chơi trò domino để chúng ngã hết vào nhau, không đứa nào đứng dậy nhanh nổi. Nhân thời cơ ấy, cậu chạy nhanh đi, quên cả vết thương đang chảy máu khắp người. Nơi này không phải mê cung nên cậu dễ dàng thấy một cửa sổ, cậu trèo qua và nhảy ra ngoài.

“Thằng đó đang bị thương, không chạy được đâu! Anh em, mau đuổi theo!” – Tụi tay sai trong nhà kêu lên.

“Không cần đuổi!” – Giọng nói sắc nhọn của gã đàn ông lại vang lên kèm theo tiếng cười – “Cứ để chuyện vui tự xảy ra!”

“Tú Phong...” – Hương Ly ngã gục xuống.

Càng đi thì con đường ấy càng chật hẹp hơn, dòng người thì vẫn đông, càng chẳng thể tìm thấy gì. Đôi chân Hương Ly rã rời rồi, không thể đi được nữa. Mắt cô mờ đi, đầu cô hoa lên. Cô chạy suốt từ đêm qua

đến giờ, cô quá mệt, không thể chịu nổi nữa. Cô tuyệt vọng rồi. Một giọt...Hai giọt...Những giọt nước mắt rơi từ mắt cô. Đau. Mắt cô chưa hẳn là hồi phục, nước mắt rơi là thấy đau. Nhưng đau ấy có bằng nỗi đau trong trái tim cô hay không? Ân hận. Xót xa. Đớn đau. Vô vọng. Đó là những cảm giác trong cô lúc này. Cô thấy mình nản thật rồi, buông xuôi thật rồi.

“Đồ ngốc, ai bảo chạy mất sức như thế hả?”

Một cơn gió khẽ thổi mạnh.

Hương Ly chết lặng mấy giây.

Giọng nói ấy...

Ngay trước mặt cô, nhẹ nhàng như một cơn gió.

Cô ngẩng lên, không tin nổi nữa.

Cậu thiếu niên đứng trước mặt cô với những vết thương đang chảy máu khắp người, thấm vào chiếc áo trắng, gương mặt thì cũng đầy những vết xước là những dấu tích của việc chống trả lại những kẻ tay sai kia. Nhưng vẫn là đôi mắt ấy, vẫn là giọng nói ấy, vẫn là con người ấy, không thể khác được. Đôi mắt khi nhìn người ta thì lạnh lùng có thể giết chết ánh mắt khác, nhưng khi nhìn cô lại ấm áp và dịu dàng như cơn gió đang thổi nơi đây.

“T...Tú...” – Cô không gọi nổi tên cậu nữa.

Cậu quỳ xuống, dường như cậu chẳng thêm để ý những vết thương trên người mình. Cậu mắng cô:

“Ngốc lắm! Có biết là đi tìm tôi thì nguy hiểm thế nào không? Cứ để mặc tôi có tốt hơn không? Sức khỏe đã như thế này mà còn dám chạy đi như thế, sao em luôn bảo tôi ngốc mà em ngốc hơn cả tôi vậy? Nếu em làm sao thì tôi sẽ thế nào chứ!?”

Nhưng Tú Phong chưa kịp dứt lời thì...

Hương Ly lao lên ôm chặt lấy Tú Phong, nhẹ nhàng hôn cậu.

Một nụ hôn nhẹ như gió, có phần ngượng ngùng, nhưng lại đầy yêu thương. Cậu có hiểu cô đang nghĩ gì không? Chỉ mấy phút trước đó cô sợ là cậu đã rời xa cô rồi, đã không còn ở bên cô rồi, nhưng cuối cùng cậu đã ở lại đây. Cậu có biết cô như người chết sống lại không? Cô biết mình ngốc chứ bộ, nhưng cô vẫn quyết đi tìm cậu, vì chỉ có một lý do thôi...

Tú Phong ngỡ ngàng trước hành động của Hương Ly, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra điều gì đó khi mà những giọt nước mắt ấy đang rơi vào khoe môi cậu thấy mẩn mẩn. Bỗng dưng giận chính bản thân. Sao cậu lại mắng cô như vậy chứ? Cô đâu có ngốc, chỉ là cô không muốn rời xa cậu, muốn cậu ở bên cô nên cô mới quyết đi tìm cậu như thế. 5 tháng qua cậu bỏ cô ở nơi xa lạ với nỗi lo lắng khôn nguôi, cô đã dần vật biệt bao vì sợ đã đánh mất cậu rồi.

“Chưa bao giờ đánh mất đâu, Hương Ly à...”

Nghĩ rồi cậu đáp trả cô bằng một nụ hôn nồng nàn, ngọt ngào hơn. Gió quện vào gió, trái tim hoà vào trái tim, tình yêu tan vào tình yêu như đã trở thành một.

Dòng người vẫn cứ đi như dòng đời còn đổ xô nhiều giông bão.

Nhưng dù giông bão, chỉ cần con người tìm đến nhau, nắm chặt tay nhau, thì cũng đều sẽ vượt qua...

(10) Tình yêu tan vào tình yêu

“Bảo Nam, xem kia!” – Tùng Lâm kêu lên.

“Trời, Tú Phong!”

“Hương Ly nữa! Tú Phong đang công Hương Ly.”

Tùng Lâm và Bảo Nam vội chạy lại về phía Tú Phong và Hương Ly.

“Ôn trời, Tú Phong, cậu không sao rồi, cậu đã trở về!” – Bảo Nam mừng rỡ – “Nhưng cậu bị thương nặng đấy.”

Tú Phong cười:

“Có gì đâu, Hương Ly không thể đi được, tớ phải đưa cô ấy về chứ!”

“Hả? Hương Ly...”

“Bảo Nam, Tùng Lâm, tớ chỉ bị tê chân thôi, các cậu thấy chưa, tớ tìm được Tú Phong mà. May là các cậu nghe lời tớ quay về nhà đó nhá, tớ đỡ áy náy hơn.”

“Ôi trời ơi! Tú Phong, cậu công Hương Ly từ chỗ đó về đây hả. Cũng xa lắm đấy mà còn đòi đi bộ, sao không bắt xe mà về?”

“Chân tớ vẫn khỏe lắm mà, có chân để đi thì cần gì xe chứ.” – Tú Phong cười. – “Cuối cùng đã được về nhà, tớ vui lắm rồi.”

“Hương Ly!!!” – Một tiếng gọi vang lên từ đằng sau.

Hương Ly không giấu nổi mừng rỡ:

“Hương Anh!”

Hương Anh nhảy xuống từ chiếc xe máy thượng hạng, Hương Ly cũng tụt xuống từ trên người Tú Phong. Hương Anh đỡ lấy cô:

“Cậu về đây nhanh thế, chúng tớ đi tìm cậu mãi! Cậu bình an trở về rồi, tớ nhớ cậu lắm đó!”

“Ừ tớ cũng nhớ bà bạn thân của tớ chứ bộ.” – Hương Ly cười đùa, bỗng cô giật mình – “Hả? Cậu nói gì? “Chúng tớ” ư?”

Nói rồi cô nhìn ra đằng sau Hương Anh. Ngồi trên chiếc xe máy đó là cậu. Lại một lần nữa cô nhìn thấy cậu mặc áo khác chứ không phải cái áo khoác đen đó. Một chiếc áo phong trắng khiến Hoàng Vũ thật đẹp, nhưng không hề dịu dàng như cái lần từ Hạ Long về ấy, lần mà cậu đã khoác áo cho cô để cô đỡ lạnh. Cô cảm thấy ánh mắt của cậu có gì đó rất hắc ám, bình thường cậu đi tìm cô suốt như thế thì khi gặp cô cậu phải chạy đến ôm cô hoặc không giấu nổi niềm vui rồi. Đằng này cậu cứ ngồi trên chiếc xe máy đó, lặng lẽ nhìn cô, nhìn rất lâu bằng đôi mắt buồn. Mà thật tình thì đôi mắt của Hoàng Vũ buồn sẵn rồi, cô đã quá quen với ánh nhìn lạnh lẽo ấy, chỉ là cô không đọc được thật tình trong sâu thẳm cậu đang nghĩ gì mà thôi. Cô mỉm cười:

“Hoàng Vũ, chào cậu!”

Hoàng Vũ không đáp lại, phóng xe vụt đi khiến ai nấy ngạc nhiên. Hương Anh cười cười:

“Suốt thời gian đi tìm Hương Ly cậu ta toàn thế thôi mà, chứ thực ra cậu ta vui quá đấy, nhưng tính sĩ diện hơi cao nên không muốn ra vẻ quan tâm tới cậu thôi Hương Ly ạ.”

“Thật hả...?” – Hương Ly nghi ngại nhìn nụ cười có vẻ rất gượng của Hương Anh.

“Thật chứ!”

Tùng Lâm nói:

“Thôi giờ chúng ta đều về đến nhà là may mắn rồi, không phải lo nghĩ làm gì. Tú Phong, có cần đến bệnh viện không?”

“Không, tớ ở nhà là được rồi. Dẫu sao thì trời cũng đã về chiều, đến bệnh viện làm gì.”

Nói rồi cậu công Hương Ly về phía nhà mình. Cuối cùng đã về được đến ngôi nhà thân thuộc ấy. Cường và Lan chạy vù đến:

“Trời ơi hai người đã về rồi sao!!??”

“Thật là hai người bằng xương bằng thịt đó hả?”

“Ừ là chúng tôi đây. Thôi nào, tránh ra cho tụi tôi vào nhà.”

Cường và Lan nhanh nhẩu tuân lệnh. Vừa bước vào Tú Phong và Hương Ly đã nhìn thấy một cảnh tượng: Tú Bình ngồi trên ghế, tay đang cầm chai bia. Trông nhìn ông gầy hơn và có vẻ mệt mỏi suốt thời gian qua.

“Hai đứa đi đâu tận 5 tháng?”

“Bố không phải lo đâu, tụi con đã trở về rồi.” – Tú Phong đáp lại.

“Có biết là kết thúc năm học rồi không?”

“Thì học lại chứ sao bố? Bố lo xa quá rồi đấy!”

Tú Phong công Hương Ly đi lên tầng, cô áy ngại nhìn Tú Bình, cô hiểu ông đang nghĩ gì chứ. Ông rất lo lắng cho con trai mình, nhưng chính ông đã đề nghị ly dị mẹ Tú Phong nên cậu chưa bao giờ nói với ông một câu tử tế cả.

Lên đến tầng, bỗng cô nói:

“Vào phòng anh đi!”

“Hả? Vào đó làm gì?”

“Chẳng phải anh cũng bị thương sao? Không yên tâm để anh một mình.”

“Sư tử biến thành hổ non từ lúc nào thế này!” – Tú Phong cười đùa cô rồi cũng phải đưa cô vào phòng mình (tất nhiên là sau khi lãnh một quả cốc đầu của cô >”<>

<>Hương Ly ngồi xuống, tê hết cả chân, cứ như là không còn chân nữa rồi. Tú Phong nói:

<>“Cứ ngồi nghỉ đi, đợi đó!”

<>Rồi cậu đi ra ngoài. Còn lại cô ngồi ngẩn xung quanh. Phòng Tú Phong đẹp thật, có lẽ chưa lúc nào cô ngắm kĩ thế này. Tú Phong thế mà rất ngăn nắp, bàn ghế sắp xếp gọn gàng, giá sách cũng treo ngay ngắn (mà lại chẳng đụng vào sách bao giờ, chán chưa). Đặc biệt trên tường thì dán đầy những hình ảnh của bóng đá, nào là ảnh các vận động viên nổi tiếng, những sân vận động rộng lớn cho đến ảnh chụp lại toàn một trận đấu World Cup hay cái gì gì đó nữa, Tú Phong rất ham mê bóng đá đấy, thảo nào cái chân như sắt thép vậy.

<>Cô nhìn về phía đầu giường và chợt nhìn thấy một bức ảnh. Cô cầm lên. Ảnh một người phụ nữ ấy đang chụp cùng một cậu bé. Đúng là Tú Phong hồi bé và mẹ của cậu rồi. Dưới bức ảnh có dòng chữ nguệch ngoạc của cậu bé con ngày ấy: “Mẹ Thanh của con.” Mẹ của Tú Phong tên là Thanh sao, thảo nào trông nhìn bà giống cái tên của bà vậy, thật thanh tú và dịu dàng. Đặc biệt là bà rất đẹp, dù nhìn trông bà hơn tuổi Vũ Ngọc – mẹ Hương Ly nhiều nhưng bà còn đẹp hơn cả Vũ Ngọc ấy. Một vẻ đẹp mặn mà với đôi mắt rất dịu dàng, nụ cười nhân hậu, trong ảnh bà đang quàng tay ôm chặt lấy đứa con trai chứng tỏ bà rất yêu con. Hương Ly khẽ mỉm cười buồn, chắc Tú Phong rất yêu mẹ, vậy mà gia đình cậu lại tan tác như vậy.

<>“Xem gì thế?”

<>“Ồ không có gì!” – Hương Ly vội đặt bức ảnh xuống.

<>Tú Phong ngồi xuống đưa cô cốc nước đang cầm trên tay, rồi nhìn bức ảnh đó rất lâu. Hương Ly đánh bạo lên tiếng:

<>“Thế giờ bà ấy đang ở đâu?”

<>“Không biết.”

<>“Không biết ư?”

<>“Nghe nói bà ấy đã lấy chồng khác, có con, có một gia đình tốt ở nơi nào đó rồi, từ đó bà ấy mất liên lạc.”

<>“Tại sao Tú Bình lại ly dị bà ấy?”

<>“Hỏi nhiều vậy!” – Tú Phong bỗng cáu.

<>Hương Ly sững sờ một hồi rồi cũng nhận ra mình không nên hỏi cậu như vậy, cô dựa vào lưng cậu:

<>“Xin lỗi, anh hãy coi như chưa nghe thấy gì đi...”

<>Tú Phong im lặng mấy giây rồi bỗng quay lại, nắm lấy tay Hương Ly:

<>“Đừng lấy ông ta!”

<>“Hả?”

<>“Trên đời này tôi chỉ có một người mẹ thôi, tôi không muốn gọi ai khác là mẹ đâu.”

<>“Tú Phong...”

<>“Nhất là việc ai khác đó là em, việc gả em cho nhà này thật quá điên khùng!” – Tú Phong nhìn thẳng vào mắt cô.

<>Hương Ly ngỡ ngàng nhìn cậu rồi cười:

<>“Đầu óc em không đến mức có vấn đề để làm mẹ anh đâu.”

<>“Hương Ly...”

<>“Anh ngốc lắm đó!” – Hương Ly ôm lấy Tú Phong – “Việc bảo em lấy Tú Bình chỉ là âm mưu của lão Trọng thôi, giờ ông ta không phải bố nuôi em nữa, ông ta cũng tìm được lại chủ nhân của ông ta rồi, thì em cần gì phải nghe theo cái việc vợ vắn của ông ta nữa!”

<>“Ừ...” – Tú Phong tựa cằm vào đầu cô, cảm thấy yên lòng.

<>“Mà cho dù có phải nghe theo thì anh cho em lấy Tú Bình chắc?”

<>“Này không có đâu!” – Tú Phong ôm chặt cô – “Em là của anh, nghe cho rõ đây!”

<>Hương Ly cười thầm. Tú Phong mà đối xử với cô gái nào cũng như thế này thì chắc BOD giải tán hết vì bị “phân biệt đối xử” mất. Cô rời Tú Phong ra, nhìn cậu:

<>“Bị thương nhiều quá đấy, thế mà không chịu đi bệnh viện gì cả.”

<>“Nằm trong bệnh viện 5 tháng rồi còn đòi đi làm gì nữa. Vả lại vết thương cũng được chữa trị rồi, tại đánh nhau với mấy thằng trong đó nên bị chảy máu vết thương thôi.”

<>“Đánh nhau hả? Ai cho đánh nhau, muốn tổn thọ sớm à?”

<>“Không đánh thì có về được đây không?”

<>“Ồ thì...Nhưng cũng phải biết giữ sức khỏe chứ.”

<>Tú Phong bật cười, trông cô lúng túng nhìn đáng yêu thế. Thôi không làm khó cô nữa, cậu lăn ra nằm thẳng cẳng trên giường, nhắm mắt lại. Mọi thứ nhanh chóng im lặng. Hương Ly ngạc nhiên, ngủ gì nhanh thế? Một đến mức đặt lưng xuống giường đã ngủ sao? Quần áo thì bẩn, không chịu chữa lại mấy vết thương đã ngủ rồi, đúng là coi trời bằng vung rồi đấy.

<>Gương mặt Tú Phong khi ngủ còn đẹp hơn khi thức. Trông cậu thật dịu dàng, dễ thương. Hương Ly để ý trên mặt cũng bị thương, những vết xước đang chảy máu. Cô với lấy cái khăn cúi xuống định lau những vết máu ấy, thì cậu mở to mắt! Á trời đất, mình bị lừa nhanh quá. Mặt cô bỗng đỏ bừng, tự dưng cúi xuống gần cậu thế này thế nào cũng bị h...i...ế...u l...ầ...m cho coi (ở cháp trước hai người vừa làm cái gì đó, còn sợ gì chứ ^^). Đúng thật, cậu đang cười trêu cô kia kia, ghét quá đi. Làm phúc phải tội. Mà sao hán nhìn mình chằm chằm thế, nhắm mắt lại còn đỡ hơn.

<>Bỗng Tú Phong đưa tay lên vén nhẹ mái tóc bên phải đang che mặt cô. Cô giật mình:

<>“Không được vén mái tóc đó!”

<>“Anh nhìn thấy rồi, nhìn lần nữa có sao đâu? Đừng quên anh đã bảo vệ em khỏi cái danh hiệu phù thủy với cả cướp biển chột mắt đấy.”

<>“Lâu lắm rồi vẫn cứ nhắc lại sao?”

<>“Kẻ nào là em bị thương vậy?”

<>Hương Ly buồn rầu:

<>“Em không biết...”

<>“Đến bây giờ vẫn không biết ư?”

<>“Vâng...Nếu như em biết kẻ đó là ai, em nhất định sẽ không bao giờ tha thứ!”

<>“Cũng phải cảm ơn hẳn đấy.”

<>“Là sao?”

<>“Nhờ hẳn gây ra cái vết thương này mà anh mới để ý đến em, nếu không ngày đó em chỉ là một con bạn bình thường không hơn không kém đâu.”

<>“Anh đang chê em đó hả?”

<>“Ừ đang chê đấy!” – Tú Phong lại đùa cô rồi.

<>“Chà ôi ghét anh muốn chết mất, thôi em về phòng đây, kệ anh đó!” – Cô quay đi.

<>“Đã yêu cầu vào trong này thì cấm có ra!” – Bỗng Tú Phong ngồi dậy kéo cô lại, ôm cô vào lòng.

<>Hương Ly khẽ mỉm cười. Tú Phong đáng ghét thật, nhưng cái đáng ghét đó lại càng khiến cậu thêm đáng yêu mà thôi. Cái ôm của cậu ấm áp biết bao, vòng tay rắn rỏi ấy làm cô không sợ điều gì cả vì cô tin vòng tay ấy đang bảo vệ cô. Tú Phong đã mạnh mẽ hơn rồi, có thể dễ dàng vượt qua đau buồn để vui vẻ như vậy, không giấu mình trong cái vẻ lạnh lùng nữa. Trái tim chân thành của cậu chính là điều mà cô yêu cậu. Có sớm quá không khi gọi là tình yêu? Hay chỉ là một tình cảm thoáng đến như gió? Không quan tâm, muốn đặt tên cho tình cảm ấy là gì cũng được, chỉ cần biết khi Tú Phong vui, cô cảm thấy hạnh phúc, khi Tú Phong buồn, cô cũng xót xa theo. Và cô cũng biết, Tú Phong rất rất yêu cô, từ mấy năm nay gặp quá nhiều biến cố mà vẫn đợi chờ cô, đợi khi cô đến thì mới nở nụ cười như thế này.

<>Trời tối rồi. Ngoài kia những vì sao bắt đầu chiếu sáng. Tình cảm của họ giống như những vì sao kia vậy, đang toả sáng lấp lánh sau một thời gian phải ẩn đi.

<>Bỗng Hương Ly giật mình. Vì sao ư? Những ngôi sao ấy...

<>Từ lúc về đây đến giờ, cô quên mất một người rồi.

<>Cô vội rời Tú Phong ra:

<>“Ở lại chăm sóc vết thương đi nhé, em đi rồi về!”

<>Tú Phong còn chưa hiểu gì cả thì cô đã chạy đi. Cô đi đâu mà gấp gáp thế nhỉ? Mà chân cô khỏi từ lúc nào vậy? Chắc phải có cái gì đó khiến cô quên cả đau chân đi như thế. Nhưng biết làm sao đây? Đành đợi cô về vậy.

<>Cô chạy đi. Ánh hoàng hôn đang tắt dần, những vì sao mờ mờ đã hiện lên rõ hơn. Dòng người trên phố vẫn tấp nập, một mình cô đi trong dòng người ấy. Cô biết mình phải đi đâu. Cô đã sơ ý quên mất người đó, cô cảm thấy mình vô tâm quá trong khi người đó lại đang vất vả vô cùng.

<>Bệnh viện hiện ra trước mặt cô. Cô chạy lên căn phòng mà cô đã từng đến một lần.

<>Vẫn là những bệnh nhân ấy, người thì ngồi bồn thần, người thì hành động kỳ quặc, và vẫn có người phụ nữ nằm lặng trên chiếc giường. Người nhà các bệnh nhân khác đều nhìn về phía cậu thiếu niên ngồi cạnh giường người phụ nữ. Cậu thiếu niên đẹp như một thiên thần, ánh mắt dịu dàng nhìn người phụ nữ mình yêu thương, cậu nói chuyện với bà dù rằng bà không đáp lại cậu điều gì ngoài ừ ơ chỉ vài câu, nhưng bà cũng nhìn cậu bằng ánh mắt thương yêu và thỉnh thoảng bà vuốt ve mái tóc của cậu.

<>“Hôm nay mẹ có vẽ được bức tranh nào không?”

<>Người phụ nữ vội mang tờ giấy giấu dưới gối ra. Hương Ly nhìn thoáng thấy bức tranh đó rất đẹp. Người phụ nữ dù bị bệnh vẫn vẽ đẹp vậy sao? À quên, bà là họa sĩ mà.

<> “Mẹ lại vẽ Hương Ly à?”

<> Hương Ly đứng ngoài, giật mình nghe câu đó.

<> “Mẹ vẫn nhớ cô ấy đến thế sao? Nhưng giờ con chưa tìm thấy cô ấy.”

<> Người phụ nữ chăm chú nhìn con trai. Cậu buồn bã:

<> “Mẹ à, mẹ nhanh khỏi để mẹ con ta đi tìm cô ấy về nhé. Cô ấy sẽ nhớ ra mẹ thôi. Mẹ là người tốt với cô ấy mà.”

<> “Người...tốt...” – Người phụ nữ nhắc lại.

<> “Xin lỗi!” – Một cô y tá bỗng bước đến. – “Cậu Thiên Duy, cậu ra ngoài để chúng tôi khám cho cô Thảo.”

<> “Dạ vâng!”

<> Thiên Duy bước ra ngoài rất nhẹ nên Hương Ly không kịp để ý. Cậu nhìn thấy cô, ngỡ ngàng một lúc lâu:

<> “Hương...Hương Ly...”

<> “Thiên Duy, tớ đã về đây, Tú Phong cũng an toàn trở về rồi. Thiên Duy, xin lỗi đã làm cậu và cô lo lắng.”

<> “Không sao mà, cậu an toàn trở về là được rồi.”

<> Hương Ly lặng đi. Thiên Duy có vẻ đang buồn nên không chào đón cô vui vẻ.

<> “Mẹ cậu dạo này thế nào rồi?”

<> “Vẫn thế, bà ấy ít nói và chỉ ngồi vẽ tranh...”

<> “Thiên Duy, kể cho tớ nghe một chút về cô được không? Tớ muốn nhớ ra cô.”

<> Thiên Duy thở dài, đứng dựa vào tường:

<> “Nói ra chắc cậu không tin...”

<> “Sao?”

<> “Nhưng bà ấy luôn dần vật vì bà ấy đã gây ra vết thương trên mắt cậu.”

<> “Hả? Cái gì cơ?”

<> “Mẹ con tớ vốn là hàng xóm của nhà cậu ngày trước, mẹ tớ là họa sĩ nên rất thích được vẽ. Đặc biệt bà ấy yêu cậu như con gái vậy, ngày mà cậu đi học mẫu giáo thì bà ấy đã tặng cậu một bức tranh bà ấy vẽ cậu. Nhưng có một thằng bé từ đâu cướp lấy bức tranh đó, hai cậu giành giật và cuối cùng cậu bỏ chạy ra đường vì sợ thằng bé đó nên...”

<> “Sao cậu lại biết chuyện này?”

<> “Có những lúc mẹ tớ nói rất nhiều và vô thức nói lại câu chuyện đó. Cho đến bây giờ dù tâm trí không ổn bà vẫn nhớ và dần vật.”

<> “Đâu phải lỗi của cô Thảo...”

<> “Mẹ tớ đã chịu quá nhiều đau khổ, nếu tâm trí ổn định như cũ, chắc bà ấy sẽ còn đau khổ hơn nữa...Mẹ tớ không đủ mạnh mẽ như cô Ngọc – mẹ cậu, mẹ cậu có thể đứng lên sau vấp ngã còn mẹ tớ thì không.”

<> Hương Ly cúi mặt, ánh mắt loé lên tia lửa hận:

<> “Tớ nhất định phải tìm được “thằng bé” đó!”

<> Cô không biết có bóng đen theo dõi cô từ xa:

<> “Thế thì mau đi về đi, mày sắp được gặp nó rồi đấy!”

<>Họ đang định nói gì đó với nhau nữa thì có tiếng gọi:

<>“Thiên...Duy...”

<>Thiên Duy giật mình chạy vào. Cô y tá đã đi ra từ lúc nào. Hương Ly cũng đi vào, cô đứng im lặng. Mẹ Thiên Duy cũng ngẩng lên nhìn cô, có vẻ bà đã nhận ra cô. Biết đâu được, hôm đó cô đã làm bà hoảng sợ khi bà vô tình nhắc đến Vũ Ngọc – mẹ cô, xuất hiện trước mặt bà lúc này liệu có sai quá không? Nhưng trái với mọi điều cô đang tưởng tượng, mẹ Thiên Duy cứ nhìn cô chăm chăm, rồi lại nhìn bức tranh. Hương Ly liền ngồi xuống cầm tay bà:

<>“Cháu là Hương Ly đây, cháu xin lỗi cô vì chuyện lần trước, cô tha thứ cho cháu chứ?”

<>“Chuyện...gì...cơ...?”

<>“Hả? Mẹ hỏi được ư?” – Thiên Duy giật mình. Mẹ cậu hình như tỉnh lại một chút rồi chẳng?

<>“Cô quên rồi sao? Phải, mấy tháng rồi mà...Nhưng cô tin cháu là Hương Ly chứ?”

<>“Hương...Ly...” – Cô Thảo cứ nắm chặt tay cô gái trước mặt.

41. Chương 4 .6

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.09

Hương Ly nhìn bà. Phải nói là cô mới chỉ nhìn thấy mẹ của Tú Phong qua bức ảnh và giờ là mẹ Thiên Duy nhưng cô công nhận con thế nào thì mẹ như vậy. Thiên Duy không hổ danh là đẹp trai nhất nhóm BOD, nhất trường B. bởi vì mẹ cậu cũng vậy. Dù bà gầy gò, xanh xao vì bệnh tật nhưng bà vẫn toát lên một vẻ đẹp khó tả – vẻ đẹp của một người yêu nghệ thuật, sống vì hội họa, những bức tranh làm đẹp cho đời. Ánh mắt dịu hiền của bà thân quen quá, càng làm cô nhớ thêm một chút gì đó của ký ức. Không rõ ràng nhưng cô có thể cảm nhận được tình cảm mà ngày xưa bà đã dành cho cô. Cô không phải con gái bà mà bà còn yêu cô hơn cả con gái nữa.

“Vì cháu mà cô đã chịu nhiều đau khổ vất vả, cháu xin lỗi cô...Mong cô sẽ tỉnh lại, căn bệnh này không đáng để cô phải chịu.”

Bỗng nhiên cô Thảo cười:

“Không sao mà.”

Thiên Duy và Hương Ly ngỡ ngàng. Cô Thảo có thể cười sao? Cười và nói với Hương Ly rằng “Không sao mà”. Rõ ràng bà có nhận thức và hiểu được Hương Ly đang nói gì.

“Cô Thảo, cô nhận ra cháu thật sao?”

“Nhận ra...”

“Cháu là ai?”

“Hương Ly...”

“Cô đã khỏi bệnh sao?”

“Bệnh gì...?” – Cô Thảo vẫn thất thần.

Hương Ly và Thiên Duy hơi buồn đi, cô Thảo làm sao khỏi nhanh thế được. Nhưng tâm trí cô đã tốt lên kỳ diệu như vậy là cũng đủ quá rồi.

“Thiên Duy, đừng buồn, thế là vui rồi mà.”

“Ừ cuối cùng mẹ tớ cũng cười và nhận ra được cậu một chút, tớ vui lắm.”

“Ồ vui rồi thật sao?” – Bỗng có giọng nói vang lên ngoài cửa.

Thiên Duy kinh ngạc:

“Bố!”

Trời tối rồi. Hương Ly đi đâu mà không về vậy nhỉ? Tú Phong sốt ruột ngồi nhìn ra cổng, lòng lo lắng không biết giữa trời tối cô đi đứng có làm sao không với cái chân như vậy. Nhưng sự lo lắng đó cuối cùng cũng tan biến khi cậu nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô, bên cạnh cô là ai vậy? Không phải Thiên Duy sao? À hoá ra cô đi tìm Thiên Duy, từ lúc về cô quên bém mắt cậu ấy mà.

“Cảm ơn Thiên Duy, cậu về với mẹ đi.”

“Ừ, chân cậu còn đau chứ?”

“Đỡ rồi, cậu đừng lo! Mà bố cậu đang đi làm ăn xa mà về đột ngột thế? Ban nãy ông gọi cậu ra ngoài nói chuyện gì vậy?”

“À không có gì đâu, tớ về đây...” – Thiên Duy bỗng quay ngay đi.

Hương Ly đứng lặng nhìn bóng cậu khuất dần trong đêm. Cô thấy rõ ràng có giọt lệ chảy ra trên mắt cậu. Chuyện gì xảy ra với Thiên Duy vậy?

“Hương Ly!” – Có tiếng gọi đằng sau cô.

“Tú Phong, anh ra đây làm gì?”

“Thì em về nên anh ra đón. Có chuyện gì thế? Thiên Duy làm sao à?”

“Không, chẳng sao cả. Em vừa đến gặp cậu ấy và cô Thảo nên cậu ấy đưa em về thôi.”

“Hôm nay em đi nhiều rồi, em đừng đi đâu nữa không đau chân đấy, mau vào nhà nghỉ ngơi đi.”

“Anh thật là, đến đi cũng không cho em đi sao?” – Hương Ly đánh Tú Phong một cái.

“Muốn đi đến thế sao?”

“Em cần phải đi để tìm ra sự thật của việc...”

“Thôi việc gì anh biết rồi, khỏi nói nữa. Nhưng đừng có lúc nào cũng nghĩ đến việc đó như vậy. Muốn đi thì anh sẽ cho em đi.”

“Đi đâu thế anh?”

“Hè rồi, phải đi nghỉ mát chút chứ! Mai thích thì anh cho em đi liền, đến biển cho thư thái.”

“Đâu có rảnh mà đi chơi chứ?”

“Đi cho thư giãn rồi lại đi tìm sự thật mà em muốn mà. Nếu mệt quá kiệt sức là không được đâu đấy!”

“Được rồi, nào thì đi! Cứ cậy nhà giàu thích làm gì thì làm. Vào đi ngủ sớm đi kéo mai khỏi đi.”

“OK nghe lời sư tử...” – Tú Phong cúi xuống định...

Nhưng Hương Ly đã đẩy cậu ra, cười:

“Đừng có thích gì cũng được, có giới hạn đấy nhé!”

“E hèm, anh nhớ là có người chủ động trước mà...”

“Anh...” – Hương Ly đỏ mặt – “Tên đáng chết này! Thích nhắc lại hả?”

“Ồi giờ ơi Cường, Lan đâu, ra cứu tôi với!”

Hai người cứ thế chạy đuổi nhau vòng vòng quanh nhà, cười ầm lên giữa trời tối yên tĩnh. Họ đang hạnh phúc, đúng là như thế. Vì họ yêu nhau...

Không ai biết ở đằng xa kia, cậu thiếu niên ấy vẫn chưa về, đang ngấm nhìn đôi bạn trẻ ấy đuổi nhau và hiểu ra tất cả. Cậu buồn bã quay đi, khẽ nở một nụ cười che lấp trái tim như đang bị giày vò:

“Công chúa luôn lựa chọn hoàng tử thứ nhất phải không...?”

“Hả?” – Hương Ly đang đuổi Tú Phong bỗng giật mình.

“Ừa? Sao thế?”

“Không...”

Cô vừa cảm thấy có gì đó, có gì rất mơ hồ. Hình như là của một người nào đó. Nhưng ai vậy? Cô không nhìn thấy ai cả, nhưng cô biết người đó đang rất buồn và nỗi buồn đó liên quan đến cô. Nhưng đặc biệt cô linh cảm điều chẳng tốt đẹp gì.

“Hương Ly, làm sao vậy?” – Tú Phong thắc mắc.

“Đã bảo không sao mà, đi lên nhà thôi.”

(11) Định mệnh những vì sao – Trái đất hình chữ nhật – Bức tranh bí mật và sự thật đốn đau

“Thiên Duy, cậu không phải hoàng tử thứ nhất, nhưng cậu vẫn có cái nhất mà!”

“Nhất gì?”

“Cậu hiền lành nhất, lại còn khôi ngô tuấn tú nhất đấy!”

“Oa Thiên Duy, cậu nhìn kia!” – Hương Ly ngẩng lên trời.

“Nhìn gì?”

“Trên kia nhiều sao quá!”

Cả hai đều ngẩng lên. Bầu trời ở đây rộng lớn quá, rộng hơn bầu trời thành phố nhiều. Những vì sao cứ lấp lánh trên trời, có vì sao rất sáng, có vì sao sáng mờ mờ nhưng đều lấp thành những dải ánh sáng tuyệt đẹp chiếu xuống mặt nước biển phẳng lặng.

“Một ông sao sáng, hai ông sáng sao, ba ông sao sáng sáng chiếu muôn ánh vàng...”

Thiên Duy giật mình quay lại. Hương Ly đang hát.

“Bốn ông sáng sao, kìa năm ông sao sáng, kìa sáu ông sáng sao trên trời cao.”

Cậu bé chợt mỉm cười. Đó là bài “Đếm sao” mà, bài này các cô giáo và các bạn hát nhiều rồi, ca từ của bài hát nghe thì rắc rối nhưng dễ thương làm sao. Cứ “sao sáng” rồi lại “sáng sao”. Đặc biệt giọng hát của Hương Ly trong trẻo, dễ nghe vô cùng. Cậu ít khi nghe hát, nhưng sao khi cô bé hát cậu thích vậy chứ?

“Có trăm ông sao chứ chẳng ít đâu.” – Thiên Duy lên tiếng.

“Trăm là bao nhiêu?”

“Là một trăm ấy, to lắm. Lớp 2 chắc mới học.”

“Thế mà cậu biết rồi à?”

“Tớ thích tìm tòi về những con số!”

“Ồi tớ cũng vậy, tớ thích học Toán lắm nha.”

“Hi chung sở thích rồi! Vậy đếm xem có bao nhiêu ông sao nha.”

Cả hai hăng hái thi nhau đếm. Nhưng chỉ một lúc là đã mỗi cổ, mà Hương Ly cũng chẳng biết được cách đọc mọi loại số, lớp 1 thì chỉ có 1, 2, 3 chứ làm gì có số to đến trăm nghìn cho cô bé đọc. Bỏ cuộc luôn, một phờ, nhưng trò chơi này thật là vui!

“Duy à!”

“Sao?”

“Ồ títt đằng xa kia tớ vẫn thấy sao, sao là vô tận không hết đâu nhỉ?”

“Tớ nghĩ vậy, biển rộng lắm mà, không đi hết được đâu, cũng như bầu trời vậy!”

“Vậy thì Trái Đất hình chữ nhật rồi!”

“Hả? Cậu nói gì vậy?”

“Tớ thấy có các bạn hỏi rằng Trái Đất hình gì, tớ nghĩ là hình chữ nhật, hoặc là một hình đường thẳng không có giới hạn. Chắc là xa lắm đấy!”

“Đúng rồi, Trái Đất là đường thẳng, không bao giờ là hình tròn...” – Giọng Thiên Duy buồn buồn.

“Sao thế? Hình thẳng thì tốt chứ sao? Chúng ta có thể đi mãi, đi mãi đến bất cứ nơi đâu!”

“Nhưng mà chúng ta đi là không thể quay trở về, còn nếu như là hình tròn thì vẫn sẽ quay được về đấy!”

“Vậy à? Tức là đi không về, không gặp lại nhau nữa à?”

“Ừ...” – Thiên Duy bỗng ngẩng lên – “Tớ có chuyện muốn nói!”

“Chuyện gì?”

Cậu bé ngập ngừng một lát rồi nói:

“Tớ...thích chơi với cậu...”

Con mắt rất đẹp của Hương Ly mở to vì ngạc nhiên:

“Cậu...nói thật à?”

“Thật! Chơi với cậu tớ thấy vui, tớ ít khi chơi với ai mà vui thế!”

Hương Ly đỏ mặt vì lời khen ấy, cô bé cười:

“Tớ cũng thích chơi với Thiên Duy...”

“Thật chứ?”

“Cậu tốt bụng, hiền lành, lúc nào cũng giúp đỡ tớ, lại còn kể chuyện cho tớ nghe nữa. Có được người bạn như cậu tớ cũng vui lắm.”

Sáng rồi. Mặt trời chưa lên vì còn sớm quá, nhưng thời tiết có vẻ không được suôn sẻ cho lắm. Trên bầu trời vẫn còn tối đen kìa có tiếng sấm. Hôm nay thế nào cũng mưa đây. Gió mát thổi, những đám mây đang dần che khuất các vì sao. Cô ngẩng lên ngắm những ngôi sao đó. Tự dưng đêm qua cô mơ thấy những giọng nói rất quen thuộc ấy. Trong giấc mơ là một cô bé cũng tên là Hương Ly và cậu bé kia tên là Thiên Duy. Liệu đó có phải là những ký ức mà cô đã bị đánh mất – ký ức thuộc về Thiên Duy không? Nhưng tại sao cô lại mơ thấy Thiên Duy mà không phải là ai khác?

“Em dậy rồi à?” – Tú Phong ló vào phòng.

“Ừ! Thời tiết có vẻ không đẹp, có nên đi không?”

“Kệ chứ! Em quên là mùa hè thì mưa to đến mấy cũng nhanh tạnh à? Vả lại ở thành phố biển đó thì không mưa như ở đây, em yên tâm đi. Nhanh đi thôi, mình đi ô tô, sợ gì.”

“Được rồi đợi em chút.”

Lát sau hai người bước ra chiếc xe ô tô mà Cường và Lan đã đợi sẵn. Cường lúc nào cũng xung phong lái xe. Hương Ly bước lên xe, trong lòng không khỏi lo lắng khi thấy gió giật mạnh dần, có vẻ cơn mưa này không “nhanh tạnh” như Tú Phong nói. Tách. Một giọt mưa rơi xuống. Mưa dần lớn hơn, cửa kính xe ướt đẫm mưa.

“Sao trông em buồn vậy?”

“À không sao mà...”

“Em lạ lắm đó? Khó chịu trong người à?”

“Anh đừng hỏi nữa! Mau đi đi!”

Nhưng chiếc xe vừa định chuyển bánh thì có tiếng điện thoại trong túi Hương Ly reo lên. Là Kiều Diễm ư?

“A lô Kiều Diễm à?” – Chắc cô ta lại hỏi 5 tháng qua mình đi đâu đây mà.

“Hương Ly, cậu biết Thiên Duy đi đâu không!?”

“Hả? Thiên Duy đi đâu cơ?”

“Tớ định đến thăm mẹ của cậu ấy, nhưng mà đến thì phòng bệnh trống trơn, bác sĩ bảo cậu ấy và mẹ đi rồi. Tớ về nhà thì thấy chẳng còn ai cả, họ hàng Thiên Duy tớ đâu quen biết gì. Tớ gọi điện mãi cậu ấy toàn tắt máy thôi.”

Hương Ly buông cả điện thoại xuống. Thiên Duy đã đi đâu vậy? Sao tự dưng cô cảm thấy sợ đến thế? Cô vội vã bấm số của cậu. Cậu không nghe. Nhưng là cậu tắt máy chứ không phải là cậu không nghe được. Cô kiên trì gọi lại cho cậu, trong lòng cô hốt hoảng thực sự, cô lo sợ một điều gì đó từ ngày hôm qua đến giờ.

“A lô...” – Cuối cùng giọng nói ấy cũng vang lên.

“Thiên Duy, rốt cuộc cậu đang ở đâu? Chuyện gì xảy ra vậy?” – Cô hét lên làm Tú Phong cũng ngỡ ngàng.

“Hương Ly, không sao đâu...”

“Không sao cái gì? Cậu giấu tớ cái gì đó phải không? Cậu ở đâu, nói đi!”

“Chẳng phải cậu đang đi cùng Tú Phong sao? Thôi đừng lo cho tớ nữa.”

“Thiên Duy!!” – Cô hét to hơn – “Cậu coi thường tớ như vậy à!?! Mau nói đi, đừng để tớ giận!”

Tiếng Thiên Duy thờ dài trong máy:

“Nếu muốn, đến nơi này đi, tớ sẽ gặp cậu. Tớ cũng muốn đưa cho cậu một thứ...”

Thiên Duy vừa nói xong thì Hương Ly mở ngay cửa xe chạy đi, quên cả trời bắt đầu đổ cơn mưa nặng hạt đang ướt sũng người cô, quên cả Tú Phong, Cường, Lan ngạc nhiên đằng sau. Tú Phong vội vã chạy theo cô, nghe cô nói chuyện điện thoại cậu cũng mờ mờ hiểu ra chuyện gì đó có liên quan đến cậu bạn thân của cậu. Hương Ly làm sao vậy? Chạy nhanh như thế không sợ xe đâm sao? Những hạt mưa tối tấp rơi xuống làm mờ cả không gian, Tú Phong càng chạy càng khó nhìn thêm.

Bỗng cậu dừng lại...

Trong màn mưa, vang lên tiếng kêu thảm thiết của một cô bé:

“Cứu tôi với!”

Cô lao đi như một kẻ điên, mặc cho xe cô bắt đầu có trên đường, mặc cho cơn mưa không ngừng chắn ngang lối đi của cô. Không hiểu sao cô cảm thấy sợ mất đi điều gì đó, mất đi Thiên Duy. Đã bao lâu rồi cô quên mất cậu, nhưng khi nhớ ra cô ân hận biết bao. Cậu thiếu niên đó dù bất cứ lúc nào cũng yêu thương cô, không bao giờ căm ghét, phản bội cô, ánh mắt triu mến và giọng nói dịu dàng ấy luôn luôn an ủi cô những lúc khó khăn nhất.

Và cậu ấy ở kia, trên cây cầu của một con sông lớn. Dưới mưa, cậu thật đẹp. Cả đời cô chưa gặp ai đẹp như Thiên Duy. Có lẽ vì mẹ cậu là họa sĩ, là cô giáo mỹ thuật nên cũng “vẽ” được đứa con đẹp tựa bức tranh như vậy. Trong cơn mưa, cái dáng cao hơi gầy đang đứng trên cây cầu được dòng sông soi bóng, dưới bóng hàng cây xanh nghiêng ngả theo gió, gương mặt cậu đẹp đến lạ từ mái tóc, vầng trán đến sống mũi, đôi môi và nhất là đôi mắt sáng như vì sao nhưng lại mang nỗi buồn như cơn mưa kia. Có chút ánh sáng mặt trời mặc dù vẫn còn mưa to lắm, ánh sáng ấy chiếu lên người cậu, chiếu lên cái ô mà cậu đang che, cậu lại càng đẹp thêm. Thiên Duy không chỉ đẹp về ngoại hình, mà về tâm hồn lẫn trái tim, cậu đều là bức tranh hoàn hảo mà số phận vẽ ra.

Nhưng con người đẹp để ấy lại đang gặp cô một lần cuối cùng...

Thiên Duy quay lại nhìn Hương Ly chạy về phía mình, cậu vội che ô cho cô:

“Ướt rồi này, mới sớm ra đi mưa là cảm lạnh đó!”

“Thiên Duy, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với cậu vậy, cậu nói đi.”

Thiên Duy buồn bã:

“Mẹ tớ đã tỉnh được một chút lý trí, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Bố tớ vừa về, bố đã xin được một công việc rất tốt trong Nam và sau mấy năm nhờ năng lực tốt đã được thành giám đốc giàu có. Bố quá mải mê công việc nên đến hôm qua mới trở về và quyết định sẽ đưa gia đình tớ sang Mỹ, mẹ tớ sẽ được chữa trị bên đó.”

“Cậu nói gì???”

“Tớ không thể ở lại, vì mẹ rất cần tớ, mẹ đang dần khá lên, tớ không thể bỏ mặc mẹ để ẹ lại suy sụp. Ngày hôm nay tớ phải vào trong Nam với bố thu xếp vài thứ rồi tớ sẽ đi.”

“Không, cậu đang đùa hả...?” – Hương Ly không tin nổi nữa.

“Hương Ly, trong câu chuyện của chúng ta, tớ như một kẻ thừa phải không?”

“Không phải thế đâu!”

“Có lẽ tớ ít khi được ở bên cậu nhiều như Tú Phong, cũng chẳng dám đứng lên mà giành giật cậu như Hoàng Vũ, hay ở đâu cũng bảo vệ cậu như Tùng Lâm, Bảo Nam. Tớ cứ lặng lẽ, chìm khuất đi, để mọi người lãng quên, để cậu cũng chẳng để ý đến tớ.”

“Thiên Duy, cậu đừng nghĩ thế!”

“Tớ cũng muốn như vậy, cậu hiểu không? Tớ muốn được như những bạn đó! Họ đều ở bên cậu được, còn tớ sao mà khó khăn thế? Vì tớ cho rằng tớ không đủ làm cậu hạnh phúc. Đôi lúc tớ giận mẹ, vì bức tranh của mẹ mà cậu bị thương, tớ sợ rằng ở bên cậu thì tớ chẳng làm được gì. Vì thế tớ cứ như cái bóng vậy, nhưng giờ sao tớ thấy tớ hèn nhất quá! 5 tháng qua, các bạn ấy chia nhau ra tìm cậu, bỏ cả học để tìm cậu, còn tớ chỉ đi nghe ngóng thông tin từ người khác, tớ vẫn cứ ở lại trường, sao mà tớ đáng chết thế?”

“Thiên Duy...”

“Tớ thích cậu, Hương Ly! Tớ đã luôn nhớ cậu không chỉ suốt 5 tháng qua, mà từ ngày tớ gặp cậu, tớ đã luôn muốn là người bạn thân của cậu, được ở cạnh cậu!” – Giọng Thiên Duy xé tan cả màn mưa.

“...” – Hương Ly lặng đi không nói được gì.

“Nhưng tớ không xứng đáng! Tớ ghét chính mình!”

“Không được nói như vậy!”

Thiên Duy sững sờ, buông cả chiếc ô đang cầm trên tay. Hương Ly ôm chặt lấy cậu, cả người cô dựa vào cậu ấm áp vô cùng giữa trời mưa lạnh tê tái cả trái tim.

“Thiên Duy không hề hèn nhất một chút nào, cậu rất dũng cảm và mạnh mẽ.”

“Hương Ly...”

“Đến tớ cũng khó hình dung ra việc cậu phải hằng ngày chăm sóc người mẹ điên loạn khó khăn thế nào, nhưng cậu vẫn làm được, và nhờ cậu mà mẹ cậu đã dần khỏi. Có lẽ với mẹ cậu, cậu như một thiên thần duy nhất trong đời bà ấy vậy. Những người rối loạn tâm thần lúc thì đờ ra không nói gì, lúc thì tức giận hét lên những câu vô cớ, và có thể bà ấy cũng thế, nhưng cậu đã không sợ, không bỏ bà ấy, một mình cậu suốt bao nhiêu năm ở bên cạnh bà ấy. Cậu có một tình yêu thương rất lớn, chính tớ mới là người không xứng với cậu.”

“...”

“Hương Anh nói với tớ rằng, cậu đã mở cửa của cái mê cung đó mà cứu tất cả mọi người. Cậu không sợ ông Trọng, không sợ hiểm nguy, dám mở được cả cái mê cung đó, vậy thì còn hèn nhất cái gì nữa? Cậu đã bảo vệ tớ vào lúc tưởng rằng cái chết đang đổ xuống.”

“...” – Thiên Duy ôm lại Hương Ly, đôi mắt cậu rưng rưng.

“Tớ chưa bao giờ nghĩ cậu là một người bị lãng quên, một cái bóng hết. Có thể người khác quên cậu, không nhớ tới cậu nhiều, nhưng tớ luôn nhớ. Lúc tớ trở về, tớ đã không ở nhà vội mà chạy đi tìm cậu đấy thôi.”

“Cậu...”

“Tớ hiểu tình cảm cậu dành cho tớ.” – Cô ôm chặt cậu hơn – “Tớ cũng hy vọng mình có thể đáp lại tình cảm đó, tớ đôi lúc rất tham vọng được ở bên cậu, cậu bảo vệ bằng tình yêu thương mà tớ luôn ngưỡng mộ. Nhưng có cái gì đó khiến tớ và cậu không thể đi xa hơn, chỉ dừng lại ở một điểm. Mặc dù, trong mỗi lúc nào đó, một phút giây nhỏ thôi, tớ lại chẳng nghĩ đến ai mà lại là cậu. Vì tớ thích ánh mắt của cậu, nó dịu dàng và dễ an ủi người khác đến lạ. Tớ chưa thể nhớ được mọi thứ về cậu, nhưng tớ luôn mơ thấy những ký ức đó, vì tớ không thể quên được cậu, cậu hiểu chứ?”

“Tớ hiểu...”

“Xin lỗi vì chúng ta chỉ có thể dừng lại tại đây.”

“Chúng ta không dừng lại!”

“Hả?”

“Ở bên đó, dù là một nơi xa xôi, tớ vẫn sẽ nhớ Hương Ly. Mọi kỷ niệm về Hương Ly, tớ sẽ mãi nhớ về nó. Tớ đã hiểu ra rồi, cảm ơn đã nhớ tới tớ, để tớ có thể vui hơn, không cảm thấy tự ti nữa. Tớ sẽ coi cậu là một người tri kỷ, tớ không bao giờ quên được, tớ hạnh phúc vì tớ gặp được cậu, Hương Ly à. ”

“Thiên Duy...” – Cô gục vào lòng cậu, nước mắt khê rơi.

“Trước khi đi, tớ muốn đưa cho cậu cái này.”

Thiên Duy buông Hương Ly ra, lấy trong túi một cuộn giấy nhỏ.

“Đây là gì vậy?”

“Một trong những bức tranh cũ của mẹ tớ ngày xưa.”

“Thì sao?”

“Mẹ tớ rất ít khi ký vào tranh, toàn ghi họ tên luôn, nhưng bức tranh này và bức tranh mẹ tớ vẽ cậu ngày xưa là hai bức tranh duy nhất có chữ ký.”

“Tớ không hiểu...”

“Bức tranh mẹ tớ vẽ cậu ngày xưa đã dẫn đến tai nạn của cậu, và bức tranh đó bị thằng bé ấy lấy mất đi. Nếu như cậu gặp bức tranh nào vẽ chân dung của một cô bé xinh xắn, có cả đôi mắt to tròn long lanh (là cậu ngày xưa đó) và có chữ ký này thì đó là bức tranh năm ấy, cậu sẽ tìm ra được kẻ đã hại cậu.”

“Sao cậu lại biết vậy?”

“Bố tớ đã kể lại đó, bố tớ cũng biết chuyện mà. Vì trước khi đi tớ năn nỉ bố hãy giúp cậu nên bố đã nói lại bí mật này. Tớ chỉ muốn trước khi đi sẽ giúp cậu được phần nào mà thôi.”

“Thiên Duy, cảm ơn cậu...”

“Cậu khóc hay là mưa rơi đó?”

“À đâu, mưa rơi đấy...”

Nói dối. Cậu biết là cô khóc mà.

“Cậu về đi, Tú Phong chắc đang đợi cậu đấy. Và cậu cũng ướt cả rồi, về kéo cảm lạnh đấy.”

“Không, Thiên Duy, cậu quá tốt với tớ như thế, tớ làm sao có thể rời xa cậu đây...?”

“Hương Ly...” – Thiên Duy thấy như trái tim nghẹn lại.

Cậu không tìm được, cúi xuống hôn cô. Cuối cùng cậu cũng dám làm điều này. Một nụ hôn nhẹ lắm. Thấm những giọt mưa còn vương. Thấm lại cả một tình cảm đọng đầy giờ phải chia phôi hai con đường. Thiên Duy phải đi thật sao? Hương Ly không muốn chấp nhận điều đó! Cô không muốn trả thù, không muốn đi

tìm kẻ đã hại cô nữa, những việc đó khiến nhiều người liên lụy tới cô quá rồi. Thiên Duy, sao cậu cứ phải tốt với cô thế chứ? Tốt với cô để rồi cả hai phải chia xa ngay lúc này. Không còn gặp cậu nữa ư? Vậy ai an ủi cô mỗi lúc cô buồn? Ai kể cho cô nghe những câu chuyện xoa dịu đi tâm hồn cô? Không còn gặp ánh mắt dịu hiền ấy, giọng nói ấm áp ấy nữa. Phôi pha thật sao? Từ biệt nhau thật sao? Định mệnh những vì sao ngày đó chỉ đến đây ư, sao sáng rồi nhanh chóng tàn đi, vụt mất theo làn mây trôi với những cơn mưa hững hờ.

Thiên Duy rời khỏi Hương Ly, mặt cậu vẫn chạm mặt cô. Cô khẽ hỏi:

“Cậu sẽ trở về phải không? Bao giờ cậu về?”

“Tớ không biết...”

“Không biết ư?”

“Có lẽ trái đất hình chữ nhật, để mình đi xa mãi mà chẳng biết được ngày nào trở về.”

“Không...”

“Chúng ta hãy coi nhau như những vì sao vụt sáng nhé! Tạm biệt cậu!”

Nói rồi cậu chạy vụt đi, để cô khỏi thấy dòng lệ đang chực trào trên mắt cậu.

Còn lại mình cô đứng đó, trái tim cô như vỡ oà. Dòng nước mắt tuôn trào theo cơn mưa cứ rơi chẳng ngừng.

“Thiên Duy, đừng đi...”

Cô gọi trong tuyệt vọng. Hết thật rồi sao? Cô không níu kéo cậu trở lại được. Cô quay lại, đi về chỗ Tú Phong, Cường, Lan đang đợi. Càng đi càng thấy đau. Càng đi như cảm thấy có gì đó ngăn mình lại. Nhưng vẫn phải đi, không thể dừng lại. Bàn tay cô nắm chặt cuộn giấy mà cậu đưa. Mưa sao vẫn không ngừng rơi thế này?

“Cứu...tôi...” – Tiếng kêu ấy mỗi lúc một yếu ớt dần.

Tú Phong giật mình, càng lúc cậu càng nhận ra giọng nói ấy, cậu quên cả việc đi tìm Hương Ly để chạy về phía có tiếng kêu đó. Cậu bàng hoàng khi thấy một đoàn xe đang đuổi theo một cô bé. Cô bé ấy máu me đầy người, bị thương rất nặng, đang cố lê bước trốn chạy.

“Ngọc Thủy!” – Dù cô bé đó khác hẳn lúc đầu nhưng cậu vẫn nhận ra.

Tú Phong chạy đến đỡ lấy cô. Cô cố gượng dậy kinh ngạc nhìn Tú Phong:

“Tú...Tú Phong...Sao lại là anh?”

“Anh đây! Em làm sao thế?”

“Thực sự...anh chưa chết thật...chưa chết thật sao?”

“Anh làm sao mà chết được? Ai nói với em anh chết thế??”

“Tao đây!” – Giọng nói ấy khinh rẻ vang lên.

Tú Phong ngẩng lên nhìn. Lại là chúng, đoàn xe của những kẻ đáng chết ấy mà người đứng đầu chính là gã đã bắt cóc Ngọc Thủy – kẻ bịt mặt giống tên Hero đó mà cậu không biết là ai. Cậu ôm chặt Ngọc Thủy, ném cho hắn cái nhìn tức giận như muốn nói không được động đến cô bé. Cái gã chết tiệt đó nói gì với Ngọc Thủy vậy? Lê nào đúng như hai thằng ở bệnh viện nói...?

“Haizz con bé đó ngây thơ thật đấy, cha tao đúng là thông minh khi cứu nó khỏi bệnh để trở thành con bài cho chúng tao!”

“Mày nói gì?”

“Tao nói là Hương Ly giết mày rồi, nó tin sái cổ và quyết trả thù con bé Hương Ly bằng được. Mà con Ngọc Thủy này nó thay đổi nhanh lắm, có sức khỏe rồi nên nó nhanh chóng trở thành một kẻ máu lạnh, vô vẻ cũng chẳng tồi vì nhờ chúng tao dạy, lẽ ra đi theo chúng tao là thành người sung sướng rồi đấy. Ấy thế mà buồn thật, mày lại trốn thoát được chúng tao và vô tình nó nhìn thấy, nó đã hiểu ra là bị lừa và chạy trốn

bằng xe máy của chúng tao. May là tao về kịp, đã đuổi theo, một phát súng của tao là đủ để nó ngã khỏi cái xe rồi. Nhìn xem, cái lưng nó tội nghiệp thật đấy. Ngã đau, vết thương đau mà nó vẫn cố chạy đi, tao càng bắn thì càng chạy, lãnh ba bốn viên đạn vẫn chạy, và giờ thì gặp lại mày rồi, mừng cho cuộc hội ngộ đấy!”

“Thằng khốn!” – Tú Phong nghiêng chặt răng – “Tao sẽ giết mày!”

“Cứ giết đi, để xem mày làm gì được tao? Dùng cú đá của mày ấy hả? Chẳng có tác dụng với tao đâu. Bố tao còn chống được cái chiêu cón con vớ vẩn đó của mày kia mà. Dẫu sao tao bắn cho con này một phát thể thì cũng đừng có đòi sống, mày có giết tao thì thách mày cứu được nó!”

“Mày...Rốt cuộc mày là thằng nào?”

“Rồi mày sẽ biết, giờ tao phải lui về để theo dõi chuyện vui từ từ xảy đến. Con bé Ngọc Thủy này, tao cóc cần nữa. Anh em, quay xe!”

Nhưng đang định đi thì hắn dừng lại:

“Tao là kẻ hận mày nhất trên đời!” – Rồi hắn nhanh chóng biến mất cùng đoàn xe.

42. Chương 4 .10

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.10

Tú Phong nhìn theo, cảm hận không làm được gì. Cậu giật mình nhìn xuống Ngọc Thủy, hốt hoảng nhận ra máu từ lưng cô bé chảy xuống, hoà cùng mưa loang đỏ cả một vùng. Mái tóc Ngọc Thủy không còn buộc cao nữa, buông xoã xuống khiến gương mặt hiền dịu ngày nào lại trở về. Gương mặt đầy máu vì bị ngã nhưng có vẻ Ngọc Thủy không cảm thấy đau, cô bé chỉ nhìn Tú Phong với ánh mắt hạnh phúc. Anh ấy đã không chết, anh đã đến bên cô bé ngay lúc này.

“Tú Phong, anh giận em không...?”

“Không, sao anh lại giận Ngọc Thủy được?”

“Em quá độc ác và tàn nhẫn, chính em cũng suýt nữa thì hại chị Hương Ly, em đi theo chúng nó làm những việc xấu xa ngay khi mới ở tuổi như thế này, anh không ghét em sao? Nếu là người khác thì người ta đã muốn em phải trả giá nhiều hơn thế rồi!”

“Anh biết em không phải người xấu, Ngọc Thủy! Anh tin em, anh chưa bao giờ nghĩ em độc ác.” – Cậu ôm chặt lấy cô bé.

“Nếu em giết chị Ly thật, liệu lúc đó anh có ghét em không?”

“Anh...”

“Anh yêu chị ấy, em luôn biết điều đó! Em chưa bao giờ nghĩ mình còn một tình cảm khác ngoài tình bạn với anh nữa, nên em đã từng muốn anh và chị hạnh phúc.”

“Ngọc Thủy...”

“Chỉ là em nhận ra mình không muốn là bạn đơn thuần với anh. Anh là người quan trọng nhất với em, anh bảo vệ em, chăm sóc em, khiến em hạnh phúc trong suốt bao nhiêu tháng ngày đau khổ. Em đã hận chị ấy khi nghe cái tin dối trá đó. Em quá cả tin...”

“Em đừng nói nữa!” – Khoé mắt Tú Phong cay xè.

“Từ lúc sinh ra, em chỉ có quãng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi bên bố mẹ, cô Ánh...” – Ngọc Thủy khẽ nhìn chiếc vòng rubi – “Và còn lại cuộc sống của em toàn là một bi kịch. Hơn chục năm chiến đấu với bệnh

tật, tưởng rằng mình đã chết vào một ngày nào đó, nhưng vẫn cứ phải sống trong khổ đau. Đến khi khỏi bệnh, tưởng là đã viên mãn mà phải trở thành một con bé ác độc, xấu xa, bị người ta khinh rẻ, để rồi ngày hôm nay bị chính những kẻ cứu mình giết chết...”

“Anh bảo em đừng nói nữa mà!”

“Xin lỗi, em kể lể quá đúng không? Nhưng em vẫn cảm thấy mình hạnh phúc hơn nhiều người khác khi em có anh. Em hãnh diện khi lũ bạn ghen tỵ với em vì anh đấy. Mọi thứ có đau khổ thế nào, em chỉ cần có anh Tú Phong là dù chết cũng không tiếc...”

“Em sẽ không chết, anh không để cho em chết đâu!”

“Ngọc Thuỷ, em...” – Giọng nói ấy vang lên từ sau.

Tú Phong quay lại. Hương Ly vừa trở về, cô bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô chạy đến bên Ngọc Thuỷ, quên cả chuyện với Thiên Duy vừa rồi:

“Ngọc Thuỷ, em làm sao thế này? Em bị thương nặng quá!”

“Chị Hương Ly...” – Ngọc Thuỷ bỗng mỉm cười, nắm tay Hương Ly – “Chị vẫn an toàn...”

“Ngọc Thuỷ, nói cho chị chuyện gì xảy ra đi!”

“Chị Hương Ly, em xin lỗi đã khiến chị gặp nhiều chuyện không may. Em quá tàn nhẫn đúng không? Chị có tha thứ được cho con bé này không?”

“Chị chưa bao giờ giận em cả! Chị hiểu em có suy nghĩ của mình mà! Nhưng chuyện gì đã xảy ra với em thế?”

“Đừng có hỏi nữa!”

“Tú Phong...” – Hương Ly nhìn người nhìn Tú Phong đang tức giận.

“Em ấy bị thương mà em vẫn hỏi được sao? Em ấy đang rất đau đớn, không thể trả lời được đâu!”

“Em...” – Hương Ly không biết trả lời thế nào.

“Ngọc Thuỷ, giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện. Em không được buông xuôi, nghe chưa?”

“Đến đó, xin anh giúp em một việc được không?”

“Việc gì?”

“Hãy đưa bố mẹ em...đến gặp em...5 tháng qua, em đã rời xa họ...” – Giọng Ngọc Thuỷ cứ ngày một yếu đi.

“Được!”

Tú Phong bế Ngọc Thuỷ đứng lên, quay đi.

“Tú Phong, đừng đi...” – Bỗng Hương Ly vô thức nói.

Tú Phong tức giận quay lại quát lớn:

“Em không nhìn thấy em ấy thế nào hay sao mà ích kỷ vậy!!?? Về đi!”

Rồi cậu chạy vù đi, bỏ lại Hương Ly bơ vơ dưới trời mưa mỗi lúc một tầm tã. Hương Ly không hiểu sao cô nói thế nữa. Cô biết Ngọc Thuỷ đang nguy cấp vô cùng, cô phải để cho Ngọc Thuỷ đi, nhưng tại sao...? Vẫn là Ngọc Thuỷ ư? Vì Ngọc Thuỷ mà Tú Phong lại quên mất cô ư? Phải, cô ích kỷ đấy, cô muốn giữ cậu lại đấy, nhưng là vì cô yêu Tú Phong, yêu cậu nên sợ mất cậu. Cô tự dưng giận Ngọc Thuỷ, con bé này lại xen vào giữa cô và cậu, lại khiến cho tình yêu cậu dành cho cô bị vơi đi lúc này.

Cô trở về trong tâm trạng đau buồn vì bị hai con người bỏ rơi. Chuyện của Thiên Duy, rồi lại chuyện của Tú Phong khiến cô mệt mỏi vô cùng. Không hiểu sao cô đi sang phòng Tú Phong. Cô gỡ cái album ảnh cất trong tủ của cậu ra. Trong đó có rất nhiều ảnh Tú Phong và Thiên Duy. Họ chụp từ hồi bé tí cho đến bây giờ, vì họ luôn là đôi bạn thân nhất. Hai cậu thiếu niên đều đang cười trong ảnh, người thì có nụ cười dễ thương còn người có nụ cười dịu dàng. Bỗng chốc, cô thấy tủi thân vô cùng...

Cô thở dài cất album đi, nhưng cô bỗng giật mình khi định nhét quyển album vào tủ.

Phía sâu trong tủ, hình như có tờ giấy gì đó. À không, một cuộn giấy đúng hơn...

“3 viên đạn đó làm cô bé bị thương rất nặng, nhưng chúng tôi đã tiến hành phẫu thuật lấy đạn ra và nếu cố gắng thì cô bé sẽ qua được cơn nguy kịch!” – Giọng bác sĩ vang lên đều đều.

“May quá, cảm ơn bác sĩ!”

Bác sĩ đi rồi, Tú Phong nhìn vào phòng bệnh. Ngọc Thủy đang nằm trên giường trò chuyện cùng bố mẹ. Vậy là giông bão qua rồi, cô bé ấy đã an toàn và lại hạnh phúc bên bố mẹ mình. Tú Phong ngồi ra ghế, bồn thần nghĩ ngợi. Tự dưng cậu nhớ Hương Ly và lời nói vừa rồi của mình nói với cô. Cậu chợt thấy quá đáng quá. Cô đâu có làm gì sai mà cậu lại như thế chứ? Cô có quyền ích kỷ vì thấy cậu bỏ đi với người con gái khác mà? Chỉ là lúc đó, cậu quá lo sợ cho tính mạng Ngọc Thủy, và vẫn còn tức giận chuyện cô bỏ cậu đi nên đã nóng giận với cô.

Tú Phong đứng lên, chạy ngay về. Cô đã chờ cậu ngay ở cổng. Cậu mừng rỡ vô cùng, vội lao đến ôm chặt cô:

“Hương Ly, anh xin lỗi, anh đã tức giận vô cớ. Đừng giận anh nhé!”

“Bỏ ra!”

Tiếng của cô lạnh lùng vang lên trong không gian.

Tú Phong chết đứng một hồi rồi buông cô ra. Cô nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh lẽo, có phần căm thù. Cô giờ cuộn giấy trên tay ra:

“Cái này là cái gì?”

“Em nói gì anh không hiểu?”

“Lại còn giả vờ nữa à!?” – Cô mở cuộn giấy ra.

Đó là bức tranh vẽ một cô bé xinh xắn có đôi mắt to tròn.

“Đây là...Tranh của em ngày xưa hả?”

“Anh đừng có làm bộ nữa!!! Anh hãy nhìn đi!” – Cô chỉ vào chữ ký phía dưới bức tranh.

“Chữ ký này thì sao?”

Nước mắt Hương Ly trào ra vì uất hận. Cô hét lên:

“Anh có biết kẻ sở hữu bức tranh này chính là kẻ đã hại tôi không!???”

“Cái gì cơ?”

“Bức tranh này là cô Thảo – mẹ Thiên Duy vẽ tôi hồi nhỏ, ngày mà tôi còn hai con mắt. Nhưng đúng ngày tôi nhận được bức tranh này thì một thằng bé lạ đi cùng mẹ nó đã đến cướp giật bức tranh của tôi một cách vô cớ, chắc vì mẹ tôi và mẹ nó quen nhau nên mới nói chuyện và không để ý đến tôi. Vì giành giật bức tranh này mà thằng bé đó đuổi đánh tôi, tôi chạy ra đường và gặp tai nạn để cho cuộc đời tôi đau khổ thế này đây! Vì vết thương trên mắt mà tôi hồi bé tí đã phải nằm viện, vì vết thương này mà sáu năm trời tôi rời xa bố mẹ, rời xa những người mà tôi yêu thương để sống cùng lão Trọng đó! Tôi hận kẻ nào đã hại tôi, cho dù là một thằng bé đi nữa. Và thằng bé đó là người cầm bức tranh này, bức tranh đó lại ở trong phòng anh!!!”

“Ở trong phòng anh? Em đùa à???”

“Trong cái tủ đựng album ảnh của anh chứ ở đâu?”

“Anh đâu có biết chứ? Mà nó cũng đâu chắc là bức tranh đó!”

“Không chắc à, nhìn đi!” – Cô giở tờ giấy Thiên Duy đưa – “Đây là bằng chứng mà Thiên Duy đưa cho tôi! Cô Thảo chỉ vẽ hai bức tranh duy nhất là có cái chữ ký như thế này.”

“Dù là thế em cũng không thể tin anh hại em được! Anh làm sao có thể hại em kia chứ???”

“Không hại à? Anh nhớ thế nào được? Anh có trí nhớ tốt lắm mà, vậy anh có nhớ hồi nhỏ của anh có gì không?”

“Anh...” – Dù trí nhớ tốt nhưng Tú Phong không tài nào nhớ được chuyện từ quá lâu như thế.

“Anh không nhớ thì dựa vào đâu mà nói anh không làm chứ? Anh là kẻ xấu xa, bắt cá hai tay, tôi thừa biết điều đó! Nên từ nhỏ anh đã xấu xa rồi.”

“Em giận anh chuyện Ngọc Thuỷ à?”

“Tôi không thêm giận cái chuyện đó! Nhưng tôi không chịu được việc tôi đã không nhìn ra mọi thứ suốt thời gian qua. Anh phải biết tôi yêu anh đến thế nào, nhưng tôi không muốn bị lừa dối, anh hiểu không?”

“Hương Ly, em không thể tin anh sao!!!???” – Tú Phong lao đến, lay mạnh vai Hương Ly.

“Buông cô ấy ra đi.” – Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Cả hai quay lại. Là Hoàng Vũ ư? Hoàng Vũ đứng dưới mưa, chiếc áo phong không còn màu trắng mà mặc màu đen u ám. Đôi mắt cậu nhìn Tú Phong với ánh nhìn sắc bén. Cậu đi tới kéo Hương Ly ra khỏi Tú Phong.

“Hoàng Vũ, không phải chuyện của cậu!” – Tú Phong tức giận.

“Cái gì mà không phải chuyện của tôi? Đứng đó nghe chối tai quá thì vào can thiệp chứ sao?”

“Cậu...”

“Một kẻ không ra gì, tình cảm thì mập mà mập mờ lúc dành cho người này, lúc dành cho người khác thì đừng có mong giành được tình cảm của cô ấy. Thật đáng khinh rẻ! Vết thương trên mắt cô ấy hoá ra là do cậu.”

“Tôi không làm điều đó! Còn cậu thì tốt gì hơn tôi mà đòi dạy bảo tôi?”

“Tôi chỉ yêu mình cô ấy!” – Hoàng Vũ kéo tay Hương Ly đi.

“Có thật là yêu một mình Hương Ly, hay là còn có cả Hương Anh nữa?” – Tú Phong bỗng cất lên giọng nói khinh miệt.

Hoàng Vũ sững người đứng lại khi nghe thấy cái tên đó. Tức giận trào lên, cậu bỗng quay lại đấm cho Tú Phong một quả khiến Tú Phong không kịp chống đỡ, ngã ra đất. Hoàng Vũ vẫn ánh mắt chết người đó, gầm lên:

“Nếu dám nhắc đến Hương Anh thì đừng trách tôi giết cậu!”

Nói rồi cậu kéo Hương Ly đi bỏ lại Tú Phong sững sờ ở đó với nỗi đau đớn như muốn nát tan trái tim...

(12), (13) Nỗi đau người ở lại – “Anh sẽ ở bên em ngay cả khi chết!”

Nỗi đau người ở lại

Trời đã tạnh mưa, những ánh nắng bắt đầu len lỏi sau đám mây đen vẫn chưa chịu bay đi trên trời. Cô và cậu cứ lặng lẽ đi, không ai nói gì với ai, chỉ nắm chặt tay nhau. Không phải họ không có gì nói, chỉ là họ không biết sẽ bắt đầu như thế nào nữa. Hương Ly cảm thấy rất rối bời, đang lúc cô chỉ muốn điền đầu vì chuyện của Tú Phong thì Hoàng Vũ lại xuất hiện và đưa cô đi thế này sao? Còn cậu thì sau cú đấm “tặng” cho Tú Phong thì thấy tâm trạng cậu không tốt tí nào.

“Hoàng Vũ, có sao không?”

“Không...”

“Xin lỗi, tâm trạng tôi đang không được tốt cho lắm...”

“Có sao đâu, biết là tâm trạng em không tốt nên tôi mới đưa em đi.” – Bỗng Hoàng Vũ cất tiếng.

“Hoàng Vũ...”

Cậu quay lại, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng khác hẳn ánh mắt đáng sợ như vừa nãy. Cậu khẽ cười, đặt tay lên vai cô:

“Tôi biết em yêu cậu ấy, hai người chắc chắn đang rất hạnh phúc.”

“ ... ”

“Tôi đã theo đuổi em suốt thời gian dài như vậy nhưng em chỉ luôn lảng tránh tôi, còn cậu ấy thì dù thế nào em cũng yêu bằng cả trái tim em. Đến bây giờ tôi biết em rất hận vì biết được sự thật về cậu ấy nhưng em vẫn yêu cậu ấy, phải không?”

Cô quay đi, không biết trả lời thế nào nữa.

“Nhìn tôi này!” – Hoàng Vũ nói bắt cô nhìn mình, nhìn ánh mắt buồn thẳm ấy – “Tôi từng sợ ánh mắt của em, nhưng giờ tôi muốn được nhìn thẳng vào em. Em có thể cho tôi một cơ hội không?”

“Cơ hội gì?”

“Tôi không cần em yêu tôi, tôi chỉ cần em một lần ở bên tôi, không lảng tránh tôi.”

“Một lần thôi ư?”

“Em đi cùng tôi được không?”

“Đi đâu?”

“Không biết, đến nơi nào để em có thể xoa dịu đi nỗi đau. Khi em cảm thấy bình tĩnh lại để tiếp tục đi tìm sự thật thì tôi sẽ để em đi.”

Hương Ly rưng rưng lệ, ngược lên nhìn Hoàng Vũ. Lời nói của cậu cảm động biết bao, không cần đi đâu cả, lời nói ấy đủ để cô xoa dịu đi phần nào nỗi đau rồi. Nhưng đúng là cô không nên gặp Tú Phong, cô cần bình tĩnh lại để suy nghĩ mọi chuyện.

“Được, em sẽ đi cùng anh.” – Có vẻ cô rất quen trong việc đổi cách xưng hô.

“Cám ơn, Hương Ly!” – Hoàng Vũ ôm lấy cô, không phải là cái ôm đầy giành giật nữa mà là một cái ôm rất nhẹ nhàng và ấm áp.

Hoàng Vũ có vẻ đã hiền hơn, ai cũng thấy vậy. Nhưng chẳng ai hiểu vì sao ánh mắt cậu vẫn buồn như vậy chẳng thay đổi gì...

“8h sáng mai, hẹn em ở ga tàu A nhé.”

Hương Ly nhìn tin nhắn, trả lời lại “Vâng” rồi nhìn ra cửa sổ. Trời tối rồi. Bầu trời đêm thật yên lặng. Cô nhớ Tú Phong. Giờ đây, cùng ở trong một ngôi nhà nhưng dường như cô và Tú Phong như hai con người xa lạ vậy. Cả ngày hôm nay cô không hề gặp cậu, cô tránh mặt cậu, cứ ở trong phòng, ăn cơm cũng bảo Lan mang lên phòng, không hề giáp mặt Tú Phong. Cứ như hai người cách xa nhau hàng ngàn cây số vậy. Cô gục đầu xuống, cô nhớ Tú Phong vô cùng, trái tim cô mới đón nhận được tình yêu đẹp của cậu và cô thể mà giờ đây cô không thể với đến tình yêu ấy.

“Ly, em đi tắm đi, muộn rồi. Mai còn dậy sớm.” – Lan vẫn ân cần bảo.

“Em biết rồi, nhưng...”

“Tú Phong đang ở trong phòng, không lo gặp cậu ấy đâu. Mà phòng tắm ngay đây, em chạy vù đi một cái là được.”

Thấy xuôi tai, Hương Ly cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng. Đúng là chẳng có ai bên ngoài thật. Cô chạy nhanh vào phòng tắm đối diện đó. Nước trôi đi giúp cô sạch sẽ, nhưng chẳng trôi đi nỗi buồn trong trái tim cô như đã in hằn vào đó rồi. Tự dưng cô khóc. Mắt bên trái khóc thì mắt bên phải cũng muốn khóc, nhưng con mắt ấy đã chẳng thể nào trở thành con mắt bình thường nữa rồi. Cô hận Tú Phong! Sao lại là cậu chứ? Sao kẻ mà cô hận vô cùng, kẻ gây ra vết thương này lại là cậu cơ chứ?

Tắm xong, cô lấy khăn lau nước mắt, bước ra với vẻ lạnh lẽo như trước. Nhưng cô vừa đặt chân ra khỏi phòng tắm thì thấy dáng người cao ráo ấy đứng trước mặt. Cô không ngẩng lên, nhưng cô biết cậu đang

nhìn cô như muốn nói điều gì đó mà cậu cho rằng không đúng. Cô chẳng muốn nghe nữa, lạnh lùng bước qua.

“Mai em đi đâu à?”

“...” – Cô dừng lại nhưng không đáp.

“Đi với Hoàng Vũ phải không?” – Cậu vẫn hỏi.

“Anh quan tâm làm gì?” – Cuối cùng cô đáp nhưng lời đáp lạnh nhạt làm sao.

“Em thật sự hận anh sao?”

“Ngày mai, bố mẹ tôi sẽ về đây. 5 tháng qua họ đã đi tìm tôi, nghe bảo tôi về nên mai họ cũng về vì họ đang ở nơi xa.” – Hương Ly lảng tránh câu hỏi của Tú Phong – “Nếu còn lòng tốt, mong anh nói với họ là tôi đi có việc, tôi sẽ gọi điện và về sau.”

“Vậy đúng là em đi rồi...”

Lần này cô vẫn không đáp lại và đi vào phòng khoá cửa lại. Đứng sau cánh cửa, cô khuyu xuống, nước mắt vừa cố kìm nén giờ lại trào tuôn như dòng suối. Cô thực sự không muốn đi, không muốn rời xa Tú Phong...

7h00 sáng. Trời có vẻ không được nắng đẹp, lại sắp mưa rồi.

“Kính coong.”

“Ai đấy?”

“Cháu đây dì, Hương Anh đây ạ!”

“À Hương Anh à, đợi tí.”

Cửa mở. Người phụ nữ đó bước ra. Hương Anh chào:

“Cháu chào dì, cháu có làm phiền giấc ngủ của dì không ạ?”

“Phiền gì, dì dậy từ lâu rồi con ạ. Con đến đây có việc gì?”

“Hôm qua đi cùng Hoàng Vũ về cháu có mua vài thứ cho dì thôi ạ, gọi là quà lưu niệm chút, lâu lắm cháu mới ghé thăm dì mà. Dì nhận đi dì!”

“Ôi mấy cái vòng đẹp thế này dì không nhận đâu.”

“Dì cứ nhận đi, có sao đâu mà. Hoàng Vũ đâu thế dì để cháu đưa cậu ấy cái này?”

“Nó ở ngoài vườn ấy.”

“Vâng!”

Hương Anh chạy ra vườn, cô có vẻ rất vui. Hoàng Vũ đang đứng dưới gốc cây hồng xiêm, chiếc áo khoác nhẹ màu đen đang bay trong cơn gió mạnh. Đám mây đen đang bay phía trên ngọn cây kia.

“Mùa hè vẫn mặc áo khoác sao? Cậu hắc ám quá đấy!” – Hương Anh chạy đến, cười.

“...” – Hoàng Vũ chỉ ngẩng lên ngọn cây, không nói gì cả.

“À quên hôm nay trời sắp mưa mà, vả lại mặc cái áo khoác nhẹ không ảnh hưởng gì. Hôm qua về tớ đi mua sắm, cậu có thích cái vòng tay bạc hình sợi xích này không? Đây con trai đeo cái vòng tay “hâm hổi” này là tớ hơi bị mê đó nhé!”

“...” – Cậu vẫn chẳng đáp nhưng đã nghe hết.

“Để tớ đeo cho cậu nhé, thử xem tên ác quỷ nhà BOD đeo vòng có đẹp không nào!” – Hương Anh vẫn cười, cô đeo chiếc vòng vào tay Hoàng Vũ. Vừa như in, người đeo là Hoàng Vũ nên lại càng đẹp tột.

Nhưng cô vừa định bỏ tay ra thì Hoàng Vũ tóm lấy nắm chặt bàn tay cô khiến Hương Anh lúng túng. Cậu vẫn cứ ngược mắt lên ngọn cây hồng xiêm, đôi mắt buồn nhìn đẹp lạ:

“Hôm ở dưới cái cây này...”

“Hả? Sao?”

“Vì hôm đó nên giờ cậu có vẻ chẳng sợ gì tôi thì phải?”

“Có gì mà sợ chứ, cứ nghĩ cậu ghê gớm lắm không bằng!” – Hương Anh cười đáp lại. Nhưng Hoàng Vũ ngóni đúng đấy, hôm ở dưới gốc cây này không chỉ khiến cô không sợ cậu mà còn có một tình cảm khác với cậu nữa.

“Hương Anh, sao lại tốt với tôi?”

“Sao lại tốt à? Vì cậu đẹp trai, học giỏi, có võ, rất chi là men lý, vả lại cũng tốt bụng nữa, cậu chẳng giống như cái vẻ ngoài của cậu, chẳng hắc ám hay ác quỷ gì à.” – Hương Anh đùa nhưng trong thâm tâm cô, lời đùa này là thật...

“Nếu tôi không tốt với cậu thì sao?” – Bổng Hoàng Vũ nhìn Hương Anh.

“Hả? Không tốt á? Chẹp chẹp, tớ biết là Hoàng Vũ có bao giờ tốt với ai đâu, Hoàng Vũ ác lắm, tớ biết rồi. Tớ chả cần quái gì cái lòng tốt hiếm hoi của cậu, chỉ cần...”

“Cần gì?”

“Cần mỗi lúc tôi muốn, tôi đều có thể gặp cậu, nhìn thấy cậu, thế là đủ.” – Hương Anh vẫn nở nụ cười triu mến.

“Tôi chuẩn bị đi đây.”

Nụ cười của Hương Anh tắt ngay lại như ngọn nến bị gió thổi.

“Cậu...nói gì thế?” – Cô vẫn cố gượng để mặt mình không bị “biến dạng”.

“Tôi phải đi một thời gian...Không lâu, nhưng...” – Hoàng Vũ có vẻ ngập ngừng, tay cậu vẫn nắm lấy tay cô.

“Đi? Đi với Hương Ly sao?” – Hương Anh cười méo xệch.

“Tôi...” – Hoàng Vũ thở mạnh – “Tú Phong chính là kẻ đã gây ra vết thương trên mắt cô ấy năm xưa.”

“Cái gì?”

“Cô ấy đang rất đau khổ, tôi phải ở bên cô ấy.”

Hương Anh không hiểu sao nghe câu đó cô vẫn có thể cười được dù nụ cười của cô thật chẳng ra cười. Cô gật gật:

“Tớ hiểu rồi, cậu cứ đi đi, có sao đâu mà...” – Cô gỡ tay cậu ra.

“Hương Anh, không sao thật chứ?”

“Gớm đừng có khinh người thế, còn không mau đi đi.”

“Cậu...”

“À nhưng mà...”

“?”

“Trước khi cậu đi, tớ có thể làm một việc được không...?”

“Ừ, việc gì?”

“Là cái này!” – Bổng Hương Anh tiến lại ôm chặt lấy Hoàng Vũ khiến cậu mất đà tí thì ngã.

“Hương Anh, cậu làm gì thế?” – Hoàng Vũ ngạc nhiên.

“Một cái ôm gọi là báỉ bai, không được à?” – Cô vẫn cứ cười đùa.

“...” – Trái tim lạnh lùng của Hoàng Vũ như được thổi ấm, mới đầu còn ngạc nhiên, khó chịu nhưng rồi tay cậu cũng đặt lên lưng cô và quàng lấy siết chặt cô vào lòng mình.

Hương Anh mỉm cười, chưa bao giờ cô được Hoàng Vũ ôm hẳn vào lòng, đó là mong ước duy nhất của cô. Cô biết mình không là gì, không đủ để chiếm trọn trái tim ấy, nhưng chỉ cần vòng tay ấm áp này như thế đủ cho cô hạnh phúc, nhưng sao vẫn thấy quá đau lòng...

Mưa rồi. Mấy ngày hè mà mưa cứ hoài chẳng dứt.

Cậu đã chọn Hương Ly, không điều gì thay đổi được.

“Em yêu anh!”

Tiếng nói ấy vang lên rất nhỏ rồi cô vội vã buông Hoàng Vũ ra chạy đi. Những tưởng tiếng nói mỏng manh ấy sẽ bị mưa trôi đi ngay lập tức nhưng đã được cậu thiếu niên ấy nghe thấy. Cậu cúi mặt, hơi ẩm của cô gái ấy vẫn còn đây. Lần đầu tiên cậu thấy bình yên khi ở bên cạnh Hương Anh, lần đầu tiên cậu cảm nhận được tình cảm chân thành của người khác. Những đứa con gái ngày nào cũng quanh quẩn bên cậu không thể cho cậu cảm giác như với Hương Anh. Chỉ tiếc rằng, cậu không giữ cô lại được...

Cô gái ấy, vẫn cứ chạy đi sau khi vừa thốt lên được lời nói mà mình giấu kín bấy lâu nay.

Chạy được một lúc cô thấy mỏi, cô dừng lại và đi bộ. Cô đi chậm để cảm nhận cơn mưa đang rơi tới tấp lên mặt cô. Càng đi thì cô càng đau, bước chân cô thêm nặng nề thêm. Hoàng Vũ nắm tay cô, ôm cô và...rời xa cô...Sao cô lại yêu cậu chứ? Cô rõ ràng rất ghét cậu mà! Chỉ vì hôm đó cậu lỡ đâm xe vào cô, đưa cô về để cô biết câu chuyện về cậu qua người dì, để cô nhìn thấy một con người dịu dàng khác hẳn trong gã “Devil hắc ám” ấy? Từ ngày đó mà cô yêu cậu sao? Cô thừa biết là Hoàng Vũ chẳng bao giờ yêu cô thật lòng như Hương Ly, nhưng sao cô vẫn cứ yêu, vẫn cứ muốn níu kéo tình cảm này?

Hương Anh bật khóc. Cô lấy tay che miệng để kìm nén tiếng khóc lại, nhưng càng kìm nén thì lại càng nức nở đau đớn thêm. Thật tội nghiệp thay cho cô – một cô gái xinh đẹp, học giỏi, tính nết tốt bụng, thân thiện, được nhiều người để ý, nhưng chưa ai cô dành một tình cảm lớn như Hoàng Vũ cả.

Cơn gió lạnh thổi qua

Nước mắt em rơi khi nghĩ về anh

Ngày anh ra đi không lời từ biệt

Chỉ để lại nỗi nhớ trong em

Trong tim em nhạt nhòa nỗi nhớ về anh

Tưởng rằng anh đã ghé qua trái tim ấy hàng nghìn lần

Dù cho em cứ mãi thét gọi tên anh

Nhưng anh thậm chí còn chẳng đáp lời

Vì sao anh không biết rằng em đang đợi anh

Bất kể mùa nào đi qua em vẫn đợi anh

Em vẫn lặng thầm khóc trong nỗi buồn, em rất buồn

Hãy quay về người yêu của em

Anh không hiểu sao?

Dù nước mắt em cứ mãi rơi không ngừng

Không ngày nào đôi mắt buồn của em không rơi lệ

Vì sao lời từ biệt của em lại càng khiến trái tim em buốt giá

Vì sao chỉ có mình em phải đau đớn như thế này?

Vì sao anh không biết rằng em đang đợi anh

Bất kể mùa nào đi qua em vẫn đợi anh

Em vẫn lặng thầm khóc trong nỗi buồn, em rất buồn và đau khổ
Hãy quay về người yêu của em
Anh không hiểu sao? Anh không biết thật sao tình cảm mà em dành cho anh?
Cơn gió lạnh thổi qua
Nước mắt em rơi khi nghĩ về anh
Ngày anh ra đi không lời từ biệt
Chỉ để lại nỗi nhớ trong em...
(Don't You Know – Davichi)

43. Chương 4 .11

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.11

“Được rồi! Hôm nay em chị xinh quá cơ!”

Lan vẫn cố tỏ ra vui vẻ mặc dù cô chẳng thích tí nào cái việc trang điểm cho Hương Ly để Hương Ly lại đi mất. Hương Ly chỉ được trang điểm nhẹ nhàng, mặc chiếc váy quen thuộc, và vẫn mái tóc dài được buộc gọn nhưng đủ để mọi người trầm trồ trước sắc đẹp của mình. Nhưng đẹp để làm gì chứ? Đẹp vẫn chẳng xoá đi được ánh mắt lạnh lùng chứa nhiều đau khổ ấy. Cô lặng lẽ bước ra ngoài cửa thì Tú Phong đã đứng đó. Cô định đi qua thì cậu giữ tay cô lại:

“Cho anh đi cùng em được không?”

“Gì cơ?” – Cô quay lại.

“Không phải đi cùng em đến đó, mà chỉ đưa em đến nhà ga thôi. Anh sẽ không ngăn cản gì em.”

Hương Ly không nói gì, có nghĩa cô chấp nhận lời mong mỏi ấy của cậu. Họ lên xe ô tô do Cường lái. Ngồi cạnh nhau nhưng cứ như có ranh giới giữa họ vậy, không thể nhìn mặt nhau, không được nắm tay nhau, ôm chặt lấy nhau. Mưa ngoài kia chưa dứt, chỉ nhỏ bớt đi thôi. Mưa bay vào cửa kính, mưa bay ngang chân trời.

“Ngày hôm nay có mưa, mưa bay ngang chân trời

Ngày hôm nay có anh sẽ tiễn em lên đường

Và trong tim anh cũng có cơn mưa...”

Chiếc xe cứ thế đi, nhưng nó đi chậm vì người lái xe cũng không muốn hai người anh yêu mến lại phải rời xa nhau như thế. Nhưng chậm đến mấy thì cũng tới nơi. Vậy là cái giây phút được ở bên nhau lại ngắn ngủi thế sao? Đằng kia, Hoàng Vũ đã đợi. Hương Ly đi xuống, Tú Phong cũng xuống.

“Em quên túi đồ này!”

Cô quay lại nhận túi đồ, vô tình ngẩng mặt lên để ánh mắt cô chạm vào mắt cậu. Ánh mắt lạnh lùng của cô nhưng vẫn ấm áp tình yêu biết chừng nào.

“Nhìn sâu đôi mắt em, anh vẫn biết một điều

Rằng em yêu vẫn yêu, yêu anh như ngày nào

Giờ thì thôi đã quá muộn màng vì anh đã có lỗi lầm.”

Tú Phong muốn giữ cô lại, muốn nhìn tiếp ánh mắt ấy nhưng không thể được. Cô đã quay đi, bước về phía người con trai ấy. Nhìn dáng cô nhỏ nhắn như xiêu vẹo trong mưa gió, cậu thấy chạnh lòng vô cùng. Tại sao lại là cậu? Tại sao người gây ra bao đau khổ cho cô lại là cậu kia chứ? Cậu yêu cô, yêu cô thực sự! Cậu có tình cảm với Ngọc Thủy, nhưng chỉ là một tình cảm cao hơn mức tình bạn, chứ nó không sánh được với tình yêu cậu dành cho cô. Nhưng giờ cô rời bỏ cậu sao? Lại lần nữa cậu đánh mất cô sao?

Bước chân cậu không thể dừng lại được, cậu lao đến ôm chặt cô từ sau. Cô ngỡ ngàng khi vòng tay ấy quàng chặt lấy eo cô, cả cằm cậu tựa lên vai cô, nước mắt cậu rơi, hơi ấm của cậu vẫn còn đây. Cậu đang níu kéo cô, đang van xin cô đừng đi. Nhưng, cô không thể. Dẫu biết còn yêu cậu quá nhiều, cô vẫn chẳng thể làm cách nào để tha thứ cho cậu.

Cô gỡ tay cậu ra. Và bước đi thật nhanh, để cậu đứng lặng đó, hai cánh tay không biết làm sao mà buông xuống.

“Hương Ly, anh yêu em!” – Cậu vẫn cố hét lên.

Cô nghe thấy rồi. Tên ngốc kia, đừng có nói nữa được không? Đừng có bắt cô khóc nữa! Cô càng đi nhanh hơn, bóng dáng cô khuất dần một cách tàn nhẫn.

Tú Phong bật cười. Cười để thay cho khóc. Cười để bớt đau, nhưng sao càng đau hơn thế này?

“Nhìn em mà anh bật khóc

Lệ rơi không ngăn được bước em

Thì thôi đường em bước

Nhưng xin em nhớ một điều: em chính là người anh yêu thật lòng!

Hạnh phúc, khổ đau mình đã có

Niềm tin, tình yêu mình đã trao

Giờ nhìn em trên sân ga, trông theo bóng em phai nhoà

Anh mỉm cười, mình đã xa nhau rồi sao...?”

(Hết – Nam Cường)

Chiếc tàu rời ga đưa người ra đi, để lại nỗi đau cho người ở lại...

“Anh sẽ ở bên em ngay cả khi chết!”

Tàu cứ thế chạy trên đường ray. Cậu thiếu niên và cô gái ngồi đối diện nhau, không nói gì cả. Đường như họ cảm thấy có gì xa vời quá khiến họ không nói gì được với nhau. Cậu vừa thấy cảnh người ấy ôm cô, cậu biết cô còn yêu người ấy, yêu rất nhiều, không thể quên được.

“Em mệt không? Đi tàu dễ mệt lắm.” – Cuối cùng cậu lên tiếng.

Cô không nói gì, chỉ lắc đầu, buồn bã nhìn ra cửa sổ.

“Xin lỗi, tôi không muốn em đi cái tàu này, nhưng vì nó đi qua một nơi nên tôi đành phải đến.”

Cô quay lại nhìn cậu, không nói nhưng cô rất muốn biết đó là nơi nào.

“Rồi em sẽ biết! Đến nơi đó xong thì ta đi bộ một lúc là đến chỗ chúng ta cần tới.”

Tàu cứ thế chạy. Cuối cùng đã đến ga dừng. Hương Ly thấy mùi mặn mặn trong gió. Nơi này gần biển sao? Cô chưa kịp nhìn ra đây là đâu thì Hoàng Vũ đã kéo cô đi. Cậu bước xuống nhà ga, rồi cứ thế đi mãi khiến cô thắc mắc vô cùng. Nơi này không đông đúc gì, nhìn quanh cô mới thấy toàn đồng cỏ trải dài tới chân mây, cây cối rậm rạp. Xa xa, thấp thoáng sau bụi cây là...

Một ngôi mộ ư?

Hoàng Vũ quỳ xuống gạt cây cối lá cây trên mộ, trên bức ảnh. Ảnh của một người phụ nữ. Hương Ly biết ngay đó là mẹ Hoàng Vũ, vì cậu giống bà như đúc, nhất là đôi mắt. Giờ thì cô đã hiểu sao bất cứ lúc nào

nhìn ánh mắt của Hoàng Vũ cũng buồn như thế, hoá ra là vì đôi mắt của mẹ cậu còn buồn hơn thế. Cũng phải thôi, Hương Ly có thể thấy bà rất đẹp, nhân hậu, dịu dàng nhưng có vẻ quá hiền lành, cam chịu, cuối cùng bà đã phải chịu nỗi đau đớn là bị chính chồng mình giết chết.

“Em có thể hỏi vì sao bà ấy mất không?” – Hương Ly lên tiếng.

Hoàng Vũ lặng lẽ thấp hươu.

“Xin lỗi, em không nên hỏi thế...”

“Bà ấy lẽ ra có thể sống!” – Bổng cậu đáp.

“Có thể?”

“Vì bà ấy yêu ông ta đến mù quáng.”

“Ai? Bố anh...?”

“Dù ông ta xấu xa độc ác thế nào thì bà ấy vẫn yêu ông ta, bà ấy không muốn rời bỏ ông ta và cuối cùng thì ông ta đã giết bà!” – Giọng Hoàng Vũ đầy căm hận.

“Vậy bà ấy làm gì mà ông ấy lại...”

“Đừng hỏi nữa được không?” – Hoàng Vũ bỗng quay lại ôm chặt Hương Ly khiến cô suýt ngộp thở.

“Hoàng Vũ...” – Hương Ly đau đầu khi giọng cậu nheo đi.

“Nhưng tôi cũng giống mẹ tôi, tôi cũng yêu một người đến mù quáng đấy, tôi cũng sẵn lòng yêu người đó dù người đó không yêu tôi đấy!” – Cậu hét lên, ôm chặt cô đến mức như muốn bóp nát cả người cô.

Hương Ly lặng đi. Cô chưa bao giờ thấy giọng nói của Hoàng Vũ nhiều đau khổ đến vậy. Phải rồi, cậu lúc nào cũng đi theo cô. Cậu dám cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô ngay tại trận bóng đá ngày ấy mà chẳng thêm đắn đo. Cậu bảo vệ cô, bao nhiêu lần bày tỏ tình cảm với cô, thậm chí dùng thủ đoạn để chia rẽ cô và người khác, cậu độc ác nhưng cậu yêu cô. Nhưng cô thì sợ cậu, lẩn tránh cậu, cho rằng con người độc ác này không đáng để cô yêu thương.

Vậy mà có ác độc đến mấy Hoàng Vũ vẫn có một góc yếu mềm trong tim...

“Chẳng phải anh muốn em đi cùng anh sao?” – Hương Ly lên tiếng.

“Hả?” – Hoàng Vũ buông tay, nhìn cô ngạc nhiên.

“Chúng ta đi thôi, em không muốn mẹ anh thấy con trai mình buồn thiu buồn thiu thế đâu.” – Cô nở nụ cười rồi nắm tay cậu đi.

Hoàng Vũ vẫn chưa hết ngỡ ngàng, nhưng rồi cậu nhận ra điều gì, cậu mỉm cười nắm tay cô bước đi. Họ cứ thế đi cùng nhau đến nơi ấy. Nơi ấy – một bờ biển xanh rì rào sóng vỗ với hàng dừa đung đưa theo nắng và gió, không đẹp như Hạ Long nhưng cũng đủ để thấy không gian thật cao rộng, mát mẻ như xưa tan đi nỗi buồn. Có con chim hải âu đang dang rộng trên bầu trời cao kia, Hương Ly đưa mắt nhìn theo, cánh chim đó đang bay về chân trời nào?

Hoàng Vũ nhìn theo ánh mắt cô, rời tay cô ra:

“Em đợi ở đây nhé!”

“Anh đi đâu?”

“Cứ ở đây đợi đi, không được chuồn mất đâu đấy!” – Cậu cười rồi chạy đi.

Hoàng Vũ đi rồi, còn Hương Ly ngồi dưới gốc cây dừa nhìn bờ biển đông vui người đi lại. Biển đẹp và rộng lớn quá. Gió thổi mát lộng. Gió. Lại là gió. Gió thổi làm cô lại bất chợt nhớ đến người mà cô vẫn yêu thương vô cùng. Cô muốn về bên cậu, nhưng cô làm thế nào đây?

“Ôi xinh đẹp thế! Một cô em đang trầm tư suy nghĩ!”

“Các anh...” – Hương Ly giật mình nhìn thấy mấy thằng con trai cời trần, vừa từ dưới biển lên đang nhìn mình.

“Tụi anh tìm mãi chẳng có được đứa con gái đẹp như thế này đâu, cô em đang không có ai chơi à, thế chơi với bọn anh nhé?”

“Ngu ngốc! Các anh nghĩ các anh là ai?”

“Là ai ư? Toàn hot boy, trai đẹp cơ bắp cả thế này mà em không thèm sao? Nhưng em gái đẹp quá đấy khiến tụi anh phát mê.”

“Hạng như các anh mà hot boy với trai đẹp, gầy nhảnh như que củi mà đòi đẹp gì.” – Hương Ly cười khinh bỉ.

“A con này, mày tưởng gầy như chúng tao mà không đánh được mày hả? Không theo chúng tao là chỉ có chết thôi!” – Một thằng hét lên – “Bắt nó về đi anh em, phải cho con này một trận ra trò!”

“Chúng mày nằm mơ giữa ban ngày à?” – Tiếng nói đồng dục đằng sau.

Lũ con trai quay lại. Hoàng Vũ đứng đó, ánh mắt sắc lạnh khiến ai nấy bủn rủn chân tay. Tay cậu hình như đang cầm cái gì đó.

“Thằng nào vậy?”

“Định làm anh hùng à? Mơ đi!” – Một thằng vẫn chẳng biết sợ là gì, lao vào cậu.

BỐP! Đáng thương thay cho kẻ không biết lượng sức mình, chỉ với một cú huých của Hoàng Vũ hắn đã ngã chổng vó ra cát. Lũ con trai vội xông vào “trả thù” cho bạn. Hoàng Vũ vẫn dùng một cánh tay nắm ổi đũa vài cú, vừa nắm vừa đi về phía Hương Ly một cách thản nhiên. Mấy thằng còn lại run sợ nhìn cậu. Cậu cười:

“Nào đánh đi chứ?”

“Không, tha cho chúng em anh ơi!” – Thế là bỏ chạy mất dép cả bọn luôn.

Hoàng Vũ nhìn theo chúng, cười một cách chế giễu rồi quay lại Hương Ly:

“Có sao không? Sao cái lũ ấy ***** vậy, ở nơi đông người cũng chòng ghẹo người khác nữa!”

“Anh nghĩ em dễ bị bắt nạt lắm ấy, đang định cho chúng nó vài quả thì anh đến.”

“Em cũng biết võ cơ à?”

“Thì xông pha lửa đạn nhiều rồi, khoẻ lên hẳn.” – Cô vẫn cười nhưng Hoàng Vũ thì tắt ngay nụ cười.

Cậu đi tới ôm cô khiến cô ngạc nhiên.

“Em sẽ không phải xông pha lửa đạn nữa, nhất định anh sẽ bảo vệ em!”

“Anh...”

“Chỉ cần em hứa ở bên anh thì anh sẽ mang lại bình yên cho em.”

Hương Ly chớp mắt, lệ rơi ra từ lúc nào. Cô quàng tay ôm lại cậu:

“Em thật sai khi luôn trốn tránh anh.”

“Vậy giờ có trốn tránh nữa không?”

“Nếu anh vẫn độc ác thì em sẽ trốn!”

“Ai cho trốn, trốn lại luôn!” – Nói đoạn cậu để tay ra sau cổ cô.

“Cái gì vậy?” – Hương Ly nhìn xuống cổ. Đó là một chiếc vòng cổ hình chú chim hải âu làm bằng đá quý rất đẹp. – “Ôi đẹp thế! Anh vừa đi “tậu” đó hả?”

“Ừ! Anh mua nó để trói em lại.”

“Anh không định coi nó là cái “vòng cổ cho cún” đấy chứ?”

“Thì cũng đại loại thế, haha!”

“Anh chết đi!!!” – Họ đuổ nhau trên bờ cát, tiếng cười hoà vào tiếng sóng.

Hương Ly chưa bao giờ thấy Hoàng Vũ cười tươi như thế...

Chiều hoàng hôn. Cô gái tựa vào vai cậu thiếu niên. Họ ngồi bên bờ biển nhìn ánh mặt trời đỏ rực nơi chân trời kia. Biển đang dậy sóng, cánh chim đang kia vội vã bay về tổ, vừa bay vừa hót như lưu luyến ngày vui vừa rồi. Cô gái nhìn chiếc vòng tay trên tay cậu thiếu niên, chiếc vòng được ánh mặt trời chiếu vào sáng hẳn lên.

“Hương Anh tặng anh à?”

“Ừ...”

“Em hỏi anh anh đừng giận nhé!”

“Hỏi gì?”

“Anh nghĩ sao về Hương Anh?”

Hoàng Vũ im lặng, tưởng rằng cậu giận, không ngờ lúc sau cậu đáp lại:

“Đó là một cô gái tốt...”

“...” – Cô vẫn chăm chú lắng nghe.

“Với anh, con gái chỉ là đùa vui thôi, nhưng cô ấy thì khác. Ở bên cô ấy, anh thấy vui, và có người để chia sẻ. Cô ấy hiểu anh, khiến anh cảm thấy ấm áp và bình yên hơn. Có vẻ khi ở cạnh cô ấy, anh dễ bị biến thành người khác lắm.”

“Hương Anh đúng là một cô gái tuyệt vời mà.”

“Nhưng anh chỉ có một cô gái thôi, hiểu chưa?” – Hoàng Vũ vòng tay ra ôm vai Hương Ly chặt hơn. – “Anh sẽ không yêu ai khác ngoài em!”

Hương Ly mỉm cười, cô dựa sát vào Hoàng Vũ hơn. Cô chưa bao giờ nghĩ con người độc ác tàn nhẫn đầy thủ đoạn thực chất lại tốt bụng và chân thành đến vậy. Giờ cô đã hiểu, cậu chỉ giấu đau khổ sau vẻ tàn nhẫn chứ thực tình cậu là người tốt, một người rất tốt đối với cô.

“Cám ơn đã đối xử tốt với em như vậy.”

“Có gì đâu chứ, anh sẽ luôn đối tốt với em!” – Cậu mỉm cười, tự tin nhìn lên bầu trời.

“Liệu có ngày anh không còn đối xử tốt với em không?”

“Không bao giờ! Anh sẽ luôn ở bên em, bảo vệ em, và yêu em. Không bao giờ có ngày anh quay lưng với em, chỉ cần em ở bên anh, đừng coi anh là một kẻ đáng sợ, chỉ thế thôi. Anh không cần em phải yêu anh nhiều hơn người khác, anh chỉ cần nhìn thấy em là đủ.”

“Hoàng Vũ...” – Cô nắm lấy cánh tay anh – “Ngay cả phía trước còn nhiều điều đau khổ đang chờ đợi, anh vẫn ở bên em sao?”

“Ngốc lắm, anh sẽ ở bên em ngay cả khi anh chết!” – Hoàng Vũ mỉm cười.

Cậu ít khi cười, và khi cười thì nụ cười đó làm biết bao trái tim rung động chứ không chỉ mình cô bây giờ. Cậu âu yếm nhìn cô bằng ánh mắt buồn nhưng dịu hiền giống như mẹ cậu. Chợt sao cô thấy ánh mắt này quen quá? Cả ánh mắt của cậu, và mẹ cậu, có phải cô đã nhìn thấy vào lúc nào đó không?

Cô định hỏi gì đó thì mây đen bỗng kéo đến đầy trời khiến mọi thứ tối đi, sấm chớp nổ đùng đoàng. Mưa trút xuống rất nhanh. Hè là thế đấy, đang nắng đẹp mà mưa đổ rào rào khiến chạy không kịp. Hoàng Vũ vội cởi chiếc áo khoác nhẹ trên người ra che chắn cho Hương Ly, cả hai vội vàng chạy đi. Hương Ly nói to:

“Mau vào cái khách sạn nào đi!”

“Hả? Khách sạn...?” – Hoàng Vũ dần thộn cả mặt.

“Đầu óc bạn thiếu nghĩ cái gì đó! Đang mùa du lịch, người ta đi tắm biển thì thuê khách sạn là điều tất nhiên. Có nhanh không lại ướt hết bây giờ!”

Hoàng Vũ đành nghe theo. Sao cô nàng này biết cậu nghĩ cái gì nhờ? Cuối cùng họ cũng “an toạ”, nhờ cái áo của Hoàng Vũ nên Hương Ly không ướt nhiều còn Hoàng Vũ cao lớn không thể để cái áo che được nên ướt sũng cả người, nước rỏ tong tong ướt cả sàn nhà. Hương Ly vội xua xua:

“Về phòng anh thay quần áo đi nhanh lên, cảm lạnh bây giờ!”

“Phải ở phòng riêng hả?”

“Chứ còn gì! Đừng có lấy cớ không có tiền thuê thêm cái phòng khác để ở đây giờ trò đây.”

“Giờ trò gì?” – Hoàng Vũ cười gian xảo.

“Ồ thì trò...”

“Trò gì thế? Anh muốn biết cái trò đó lắm, anh ngây thơ quá chẳng biết trò gì cả.”

“Muốn chết lần nữa à??” – Cô lao đến.

Nhưng nước từ người cậu chảy xuống làm trơn sàn, cô chạy nhanh quá nên trượt ngã. Như một phản xạ, Hoàng Vũ đỡ lấy cô nhưng chính cậu cũng bị trượt ngã và cả hai ngã cả ra sàn. Hương Ly nhắm tịt cả mắt:

“Ái đau quá, u cả một cục rồi!” – Cô mở mắt ra định cho cậu một trận...

...thì bắt gặp ánh mắt của cậu.

Ánh mắt ấy nhìn cô tưởng như không hề chớp, cô lặng đi, như mình bị cuốn vào cái nhìn đầy mê hoặc đó vậy. Chưa bao giờ cô nhìn Hoàng Vũ gần như thế này, đôi mắt tuyệt đẹp mà cô chỉ nhìn từ xa nay lại càng được nhìn rõ hơn. Đôi mắt buồn, đẹp đến mê hồn ấy đang nhìn cô. Cô thấy xấu hổ, định quay đi...

...thì bờ môi đó đã cúi xuống chạm vào môi cô.

Cô ngỡ ngàng, Hoàng Vũ làm cái gì thế này? Cô định đẩy cậu ra nhưng cậu đã đè chặt hai tay cô khiến cô không nhúc nhích được. Nước mưa từ tóc cậu rơi xuống mặt cô ướt lạnh cả mặt, nhưng cô thì nóng ran người bởi nụ hôn này. Cậu đã mấy lần hôn cô nhưng chưa có nụ hôn nào như thế. Nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng rồi nồng nàn, mãnh liệt một cách cháy bỏng, như mọi tình yêu của Hoàng Vũ đã phải chôn trong người giờ được bùng cháy ra vậy. Hương Ly chỉ muốn đẩy cậu ra, cô muốn hét lên là cậu không thể làm thế với cô được, cô không yêu cậu như Tú Phong, cô không muốn đáp lại nụ hôn này đâu nhưng cậu vẫn cứ hôn cô. Nước mưa trên mặt cậu cứ rơi vào khoé môi cô. Là nước mưa mà sao mặn chát thế? Hoàng Vũ khóc ư? Người con trai mạnh mẽ, rắn rỏi ấy mà khóc ư...? Hương Ly thấy đau nhói. Cậu cần cô. Cậu luôn cần người mà cậu yêu thương ở bên cô.

“Ừ...Khó thở...” – Cô bỗng kêu lên, lấy sức đẩy nhẹ cậu ra.

Hoàng Vũ giật mình ngẩng lên, vẫn nhìn cô bằng ánh mắt ấy. Có vẻ không phải cậu vô tình hôn cô...Cô đỏ mặt, ngồi dậy định quay đi nhưng cậu đã ôm chặt cô:

“Hứa với anh đi!”

“Hứa gì?”

“Hứa sẽ ở bên anh dù có chuyện gì xảy ra!”

“Sắp xảy ra chuyện gì à?”

“Anh không biết, nhưng có thể lắm chứ. Anh chỉ sợ lúc đó em sẽ quên anh, anh đánh mất em.”

Hương Ly mỉm cười:

“Được rồi em hứa, em sẽ ở bên anh dù có chuyện gì xảy ra!”

“Hương Ly...” – Hoàng Vũ cảm động ôm chặt cô, hôn nhẹ lên vầng trán cô.

“Nhưng mà...”

“Sao?”

“Anh ướt sũng rồi còn ôm em nữa, đi thay bộ khác đi trước khi em nuốt lời hứa đấy!” – Cô cười trên.

“Đừng có nuốt lời chứ, đi thì đi!”

Hoàng Vũ đứng lên, ra đến cửa thì lại quay lại:

“Này Hương Ly...”

“Còn gì nữa?”

“À thì, dù chuyện gì xảy ra thì em hãy luôn tin tình cảm anh dành cho em là thật!”

“Sến quá, có đi không thì bảo? Em biết rồi!” – Cô đuổi anh nhưng thực tình cô rất hạnh phúc khi nghe câu đó.

Hoàng Vũ mỉm cười – vẫn nụ cười rất đẹp đó – rồi quay người đi mà quên mất một thứ vẫn ở trong tay Hương Ly...

Hương Ly nhìn theo cậu, rồi quay vào trong phòng, người cô cũng ướt cả rồi. Chợt cô giẫm phải cái gì đó cũng ướt. Ặc, cái tên Vũ kia để lại cái áo khoác đen này làm giẻ lau nhà cho cô sao? Bắn hết rồi, chắc cô phải giặt cho cậu mới được. Cô đi vào trong phòng tắm riêng của mình, cười tươi vì mình được giặt áo cho Hoàng Vũ.

Nhưng cô vừa gỡ trái cái áo thì từ trong túi áo rơi ra một thứ.

“Cái gì thế này?”

44. Chương 4 .12

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.12

14) Cái tát hận thù

Hương Ly cầm thứ vừa rơi ra lên, đó là một mẫu giấy nhỏ. Cái túi khá sâu nên giấy không bị ướt nhiều. Giấy tờ gì mà Hoàng Vũ để quên ở đây vậy nhỉ? Cô định mở tờ giấy ra thì:

“Em xem cái gì đó?” – Tiếng Hoàng Vũ ở đằng sau.

Cô vội giấu tờ giấy đó vào chỗ cũ, quay lại. Hoàng Vũ đã thay bộ quần áo khác, cái tên này đi biển nên cũng chuẩn bị ghê phết nhờ, có cả cái áo phông và “mít tơ Bò”(ý là quần bò đó mà) cơ đấy. Mà Hoàng Vũ có vẻ đã không đen thì chỉ có trắng, chiếc áo phông màu trắng sáng làm cậu thêm nổi bật, cái vẻ “hắc ám” khi mặc đồ đen cũng bớt đi, thay vào đó là một Hoàng Vũ rất dịu dàng. Chắc, anh đây đẹp trai sẵn rồi, mặc gì chẳng đẹp!

“Không, em đang giặt áo cho anh, cái áo khoác của anh bị ướt hết rồi.”

Hoàng Vũ bỗng tái mặt:

“Ấy cái gì cơ? Không được giặt!” – Hoàng Vũ lao đến giặt cái áo lại.

“Sao thế?”

“Cứ để anh giặt, em không được đụng vào đâu nhé!” – Rồi cậu nhòm nhòm cái túi, có vẻ thứ giấy đó rất quan trọng. Khi thấy cái giấy vẫn còn, cậu thở phào. – “Em cũng ướt kia, thay quần áo đi rồi ra đây.”

“Em biết rồi.” – Hương Ly đóng cửa phòng tắm lại, trong lòng bắt đầu thấy lạ...

Lúc cô bước ra thì Hoàng Vũ vẫn ở ngoài phòng đợi cô.

“Cái áo đâu rồi?”

“Anh để ở phòng anh.”

“Sao anh không ở đó mà sang đây làm gì?”

Hoàng Vũ cười:

“Hôm nay là sinh nhật em hả?”

“Anh biết lúc nào thế?”

“Cái gì anh chẳng biết! Anh nhận ra là anh và em cùng sinh nhật đó Hương Ly.”

“Hả? Sinh nhật của anh...”

“Gì chứ sinh nhật của anh ngoài người thân trong gia đình thì không ai được biết đâu. Hôm nay nên tổ chức sinh nhật cho ai bây giờ?”

“Thế này thì khó quá đi! Thôi tổ chức cho cả hai cho lành. Ra biển chơi đi, tối mà đi chơi thì vui lắm.”

“Mưa thế này đi đâu cho được? Ở trong nhà vậy! Đưa đây.”

“Đưa gì?”

“Cái “vòng cổ cho cún” chứ cái gì?”

(Tên này muốn chết à) “Không, đây là quà sinh nhật anh tặng em, anh đòi lại hả?”

“Nào có dám đòi, vì không sinh nhật thoải nển được thì sinh nhật kiểu khác chứ sao.”

Hương Ly đành đưa chiếc vòng cho Hoàng Vũ. Cậu kéo cô ra phía cửa sổ, giơ chiếc vòng lên bầu trời cao. Chiếc vòng sáng rực giữa trời tối còn mưa xối xả. Hoàng Vũ một tay giơ chiếc vòng, một tay quàng vai Hương Ly, mỉm cười:

“Em ước gì đi! Coi như cái vòng này thay nển vậy.”

“Anh đúng là thông minh đấy.” – Cô ngẩng lên – “Thế anh ước trước đi.”

“Anh ước được ở cạnh em mãi mãi, hết! Còn em?”

“Ờ thì...” – Hương Ly ấp úng – “Thực ra em chưa nghĩ ra được điều ước, hôm khác em nói được không?”

“Sang ngày khác thì còn thiêng gì nữa.”

“Thì cứ nợ đi vậy, chứ giờ làm em khó nghĩ quá.”

“Được rồi.”

Hoàng Vũ kéo cô ngồi xuống, đeo lại chiếc vòng cho cô. Cô nhìn cậu. Cậu có vẻ hạnh phúc thực sự vì được ở bên cạnh cô. Đã bao giờ cô thấy cậu cười thế này đâu? Cười rất tươi, bừng sáng cả căn phòng mà trông nhìn dịu dàng hẳn đi. Tự dưng cô thấy sợ, nếu như cậu lại không cười thế này thì cô biết làm sao đây? Nhưng cô vẫn nghi ngại. Dù có cười thì ánh mắt cậu vẫn buồn. Vẫn còn điều gì buồn đọng trong đôi mắt đó sao? Hay là vì cái giầy kia...?

“Em nghĩ gì thế?”

“Ồ không có gì.” – Hương Ly giật mình – “Chỉ là...mưa mãi không tạnh sao?”

“Biết đâu được, có thể tí nữa tạnh hoặc mai tạnh.”

“Nhưng mà em...”

“Làm sao? Đói hả?”

“Ồ sao anh biết?” – Cô cúi xuống vì ngượng.

“Anh đã nói là cái gì anh chẳng biết mà! Khách sạn này không phải loại sang nên chẳng có cơm luôn đâu. Thôi ngồi đó anh đi ra mua cho cái gì mà ăn, ở đây thiếu gì nhà hàng.”

“Nhưng mà mưa...”

“Mượn cái ô là xong chứ gì? Đợi đó đi, thế thích gì anh mua cho?”

“Gì cũng được, miễn nó lấp dạ dày là ok. Nhưng đừng có cho nhiều hải sản nhé.”

“Em hay thật, ở đây là biển thì chỉ có hải sản chứ làm gì có gì khác! Thôi không sao, thế thì phải ra đâu đường hơi xa tí thì có thứ ngon cho em. Đợi được không vậy?”

“Không sao, anh cứ đi đi! Mưa nên đi cẩn thận đấy, đừng đi nhanh quá.”

“Được rồi.” – Hoàng Vũ cúi xuống hôn nhẹ lên má cô rồi đi.

Hương Ly nhìn theo, thấy cậu đã xuống cầu thang, mượn ô chủ khách sạn và đi khỏi, cô lập tức chạy sang phòng cậu. Chắc chắn có bí mật gì đó! Cô mở cửa. Ô kìa cửa khoá! Sao Hoàng Vũ phải khoá phòng vậy? Cô càng muốn biết có chuyện gì xảy ra hơn. Cô liền chạy vội xuống hỏi chủ khách sạn và mượn được cái chìa sơ-cua. Dù biết lén lút thế này là Hoàng Vũ không đồng ý nhưng cô cần phải biết...

Hoàng Vũ cầm ô đi ra đường giữa bầu trời mưa. Mùi thức ăn, hải sản tanh tanh cứ thơm lừng lên khắp phố. Chà sẽ có nhiều thứ cho Hương Ly đây! Bỗng cậu đưa tay vào túi quần, giật mình nhận ra quên mất cái ví tiền. Trời ạ, quên ví thì làm ăn gì? Thế là Hoàng Vũ quay lại...

Mở cửa. Phòng tối om. Cô bật đèn, đảo mắt tìm kiếm thứ cô đang cần. Kìa rồi! Chiếc áo khoác đen được vắt trên ghế vẫn còn ướt. Cô chạy đến lục tìm túi áo. Không có gì cả. Cái tờ giấy đó biến đi đâu rồi? Cô nghi ngại, chắc phải có gì quan trọng lắm trong cái giấy nên Hoàng Vũ mới giấu đi. Cô tìm khắp phòng. Tủ đồ? Không. Bàn? Không. Ngăn kéo? Không. Rốt cuộc cậu để đâu mới được chứ? Còn gì cô chưa tìm không nhỉ? Hết rồi, còn mỗi cái giường. Hay là cậu giấu dưới gối? Cô lên giường lật gối lên. Chẳng có gì. Hương Ly thở dài, chắc chẳng tìm thấy đâu, không tìm làm gì nữa.

Cô định bước xuống thì nhìn thấy bên giường có một cái bàn nhỏ. Trên bàn là bức ảnh của người phụ nữ ấy...Hoàng Vũ cũng giống Tú Phong ở cái khoản mang ảnh mẹ theo người thế này sao? Hương Ly giật mình, biết đâu cái giấy cậu giấu ở đây – giấu ở thứ quý giá nhất? Cô cầm bức ảnh lên. Quả nhiên tờ giấy nhỏ xíu được kẹp ở khung ảnh phía sau.

Cô mở tờ giấy ra.

Một ánh chớp loé ngoài cửa sổ như xé dọc bầu trời. Đùng! Tiếng sấm nổ lớn.

Hương Ly không tin vào mắt mình nữa khi đọc tờ giấy:

“Chỉ có mày mới có cách để đổ tội cho thằng Tú Phong, tao nghe nói mày vẫn giữ một kỷ vật là bức tranh gì gì đó mà. Hãy làm sao để Tú Phong trở thành thằng bé đã hại Hương Ly năm xưa, cô ta sẽ hận cậu ta và đi theo mày. Nếu mày nghe theo lời chúng tao thì tao sẽ không làm gì con bé nữa, con bé và mày sẽ sống hạnh phúc bên nhau. Chẳng phải mày muốn có tình yêu của Hương Ly sao? Hãy làm theo lời chúng tao, mày sẽ hạnh phúc, tao biết mày đủ thông minh mà. Đừng có ngu đột xuất để cho con bé phát hiện ra kẻ hại nó năm xưa là mày, nếu không thì bắt buộc phải có cuộc chiến xảy ra rồi đấy.”

Nước mắt Hương Ly rơi ra từ lúc nào. Cô run run, những dòng chữ kia là thật sao? Là của chúng! Của cái bọn người bí ẩn ấy, mà theo giọng thư thì là của gã “anh trai Hero”...Là thật? Là thật sao? Cái gì thế này?

“Hương Ly!”

Cô quay lại với nước mắt giàn giụa trên mặt. Hoàng Vũ sau một hồi chết lặng thì lao đến giật phắt tờ giấy trên tay Hương Ly, cậu sa sầm mặt:

“Đây là lý do em bảo anh “đừng đi nhanh” hay sao?”

“Không...Không...” – Cô hoảng sợ lùi lại – “Là anh...”

Hoàng Vũ xiết chặt tờ giấy trong tay:

“Sao tôi ngu ngốc thế chứ? Tôi bị phát hiện rồi sao...?”

“Anh...Anh là kẻ đã hại tôi năm xưa...Và anh biết điều đó?” – Hương Ly vẫn hoảng sợ.

Hoàng Vũ nghiêng rằng:

“Phải, là tôi đấy! Tôi chẳng thể nào quên được cái ngày đó, dù lúc đó là một đứa trẻ nhưng chẳng hiểu sao tôi luôn gặp ác mộng mỗi đêm về ngày ấy – ngày mà tôi làm một cô bé bị thương. Cho đến khi vô tình chuyển trường để rồi gặp em năm lớp 3, tôi chưa nhận ra em nhưng tôi bắt đầu yêu mến em từ ngày đó. Đến ngày năm lớp 5, tai nạn và bi kịch xảy ra với em thì tôi cũng được biết mọi thứ về tôi, và cả về em! Tôi nhận ra em. Tôi biết tôi là kẻ đã gây nên đau khổ cho em...”

“Tại sao anh giấu tôi? Sao anh lại làm thế chứ?” – Cô oà khóc.

“Tôi giấu em vì tôi không muốn em sợ tôi thêm nữa! Em luôn tránh mặt tôi dù cho tôi có theo đuổi em, tôi có yêu em. Tôi muốn quên tất cả đi để được yêu em. Nhưng em không thể tha thứ cho tôi sao!?? Tôi đã làm tất cả vì em, cả đời này tôi chỉ yêu em! Lẽ nào vì một hành động từ nhỏ không biết gì mà em hận tôi, em muốn rời xa tôi?” – Hoàng Vũ hét lên, lay mạnh vai Hương Ly.

“Buông ra!” – Cô đẩy mạnh Hoàng Vũ – “Tôi có thể tha thứ cho cái hành động từ nhỏ ấy, vì dẫu sao số phận tôi đã thế rồi. Nhưng tôi không tha thứ cho hành động bỉ ổi của anh! Anh đổ oan cho Tú Phong!”

“Hả?”

“Là anh, là anh đã lén đột nhập vào phòng Tú Phong giấu bức tranh phải không?”

“...”

“Anh chia rẽ hai chúng tôi chỉ để kéo tôi đến bên, rồi thương yêu tôi để tôi quên đi Tú Phong. Anh khiến chúng tôi trở nên đau khổ, còn Tú Phong thì bị oan ức. Anh cấu kết với nhóm người kia sao? Anh là đồ hèn nhát, ngu ngốc, tôi tưởng anh thông minh lắm ai dè anh dùng cách này sao?”

“Em...hận tôi vì tôi chia rẽ em và Tú Phong ư...”

“Phải! Tôi yêu Tú Phong, anh biết rồi mà anh còn cố tình làm như thế!”

“Nhưng em đã hứa với tôi kia mà!?”- Hoàng Vũ vùng lên, ôm chặt lấy Hương Ly – “Em đã hứa không rời xa tôi! Em ở bên tôi như vậy, có phải vì em yêu tôi không? Em cũng yêu tôi còn gì, em nói đi!”

“Tôi chưa bao giờ nói tôi yêu anh!” – Cô đẩy Hoàng Vũ mạnh đến mức cậu suýt ngã – “Tôi chỉ thương hại cho cái hoàn cảnh của anh thôi, tôi cũng thương thay cho cô bạn của tôi vì yêu kẻ như anh thôi! Tôi hận anh! Tôi hận anh đến chết!”

“Câm ngay!”

BỐP!

Hương Ly ngã ra sàn. Cô bàng hoàng. Một cái tát mạnh giáng vào mặt cô, mạnh đến mức mà máu chảy ra từ miệng cô. Cô đau rất mặt, chết lặng người đi. Còn Hoàng Vũ đứng đó, người cậu như có bóng đen bao phủ. Tay cậu đỏ cả lên khi tát cô, máu từ mặt cô vẫn dính trên tay cậu. Cậu gầm lên:

“Con khốn, cô đang coi tình cảm của tôi như một trò chơi sao?”

“...” – Cô không nói được gì nữa.

“Lẽ ra tôi mới là người hận cô chứ không phải cô hận tôi! Cô bị thương thì có cả gia đình lo giúp, cô vẫn sống, lại được yêu thương, chở che. Cô vẫn là con người hoàn hảo, thậm chí không có con mắt bên phải thì cô vẫn xinh đẹp, vẫn thu hút người ta! Còn tôi, cô nghĩ là tôi sung sướng sau khi lỡ để cô va vào tai nạn ư? Mẹ tôi – người yêu thương tôi nhất đã đánh tôi, mẹ hiền như vậy mà đánh tôi đến mức những vết thương ngày đó hằn thành sẹo trên người tôi đây! Nhưng thậm chí hơn thế, bố tôi vốn là dân giang hồ, ông ta đã suýt thì giết tôi nếu không có mẹ. Mẹ bảo tôi chạy đi, tôi đòi mẹ chạy theo thì mẹ nói mẹ sẽ không bỏ ông ta, dù mẹ có thể chạy được! Và trong cơn điên vì bị bao người chửi rủa có “đứa con giết người”, ông ta đã giết mẹ tôi trước sự chứng kiến của tôi! Gia đình tôi tan tác, tôi sống cô độc, không ai thân thích ngoài dì,

đến trường nào cũng bị kỳ thị, chuyển lớp chuyển trường liên tục. Tôi mới phải là người hận cô, mới phải là người giết chết cô để trả thù! Chính cô đã giết mẹ tôi, làm tôi mất đi người tôi yêu thương mới đúng!”

“Cái gì...?” – Cô sững sờ.

“Nhưng tôi yêu cô! Tôi yêu cô đến mức tôi quên hết cả hận thù để được yêu cô! Bằng mọi giá tôi phải có được cô, dù có hành động thủ đoạn đến thế nào đi chăng nữa. Nhưng cô có bao giờ nghĩ đến tôi không? Nguy hiểm thế nào cô chỉ nghĩ đến Tú Phong, rồi Thiên Duy, Tùng Lâm, Bảo Nam còn tôi thì không bao giờ cô nghĩ tới! Nhưng tôi vẫn bất chấp tất cả để ở bên cô! Ngày hôm đấy khi lão Trọng nói rằng cô đang bị Ngọc Thuỷ hại ở bệnh viện, tôi điên cuồng đi gặp cô thì chỉ gặp cái thằng mà cô gọi là gã “đại ca” đó. Hắn đưa tôi đi, và lúc tôi nhìn thấy cô thì nhìn thấy cái gì cô biết không?? Là cảnh cô hôn thằng đó! Tú Phong và cô hôn nhau, hai người hạnh phúc thì thảo với nhau những lời yêu thương, cô chỉ nghĩ đến sự an nguy của Tú Phong, cô chỉ yêu cậu ta mà thôi! Và lúc cô trở về, tôi đã phóng xe đi là để lấy cái giấy này đây. Tôi quyết phải có bằng được cô, tôi không muốn cô lại của ai cả. Tôi mù quáng, tôi điên rồ đấy, nhưng cũng là tôi yêu cô, vậy mà cô coi tôi như cái gì!?? Cô dám đùa giỡn với tình cảm của tôi! Với ai yêu thương cô là cô cũng đối xử với người đó tốt một tí à? Với kẻ khác thì được, chứ với tôi thì không có đâu!” – Hoàng Vũ lại lao đến siết mạnh vai cô đến đau đớn – “Cô là của tôi! Cô đừng có hòng chạy!”

Hương Ly bật khóc. Cô ù tai rồi, cô không nghe nổi cái gì nữa. Cô đau vai quá, đau cả trái tim nữa.

“Tha cho tôi...Hãy tha cho tôi...Tôi không muốn nhìn thấy anh...”

Hoàng Vũ khựng lại, tay hơi buông lỏng. Lợi dụng lúc đó, Hương Ly hất anh ra và bỏ chạy ra khỏi khách sạn, chạy ra ngoài cơn mưa. Cô muốn chạy thật nhanh, muốn chạy xa khỏi Hoàng Vũ! Cô sợ, cô sợ lắm rồi. Tại sao chứ? Tại sao cô có thể dễ dàng chấp nhận tình cảm của người khác như vậy? Thà cô cứ từ chối từ đầu đi để không đau đớn thế này. Vì, chỉ có mấy tiếng ngăn ngui bên Hoàng Vũ đủ để cô yêu con người đó phần nào...Nhưng sự thật sao lại đau đớn thế? Sao lại bị thăm đến thế này? Cô chạy, chạy nhanh, cô sợ quay đầu lại!

Còn lại Hoàng Vũ ngồi trong căn phòng trống rỗng. Gió thổi mạnh khiến mưa bay hết vào phòng. Sấm chớp đùng đoàng. Cậu thiếu niên vẫn ngồi đó, nhưng không còn hình ảnh chàng trai dịu dàng nữa. Ánh mắt hiền lành vừa rồi loé lên tia lửa, trở thành đôi mắt của bóng tối, của hận thù, ánh mắt sắc nhọn như muốn giết chết ai đứng trước mặt. Cậu đứng lên, vò nát tờ giấy trong tay:

“Còn bí mật nữa mà tôi chưa nói cho cô đâu...”

Chiếc điện thoại được mở ra:

“Alo phóng viên báo mạng điện tử X, Nguyễn Bảo Bình đây. Cho hỏi ai vậy ạ?”

“Tôi.”

“Hả? Giọng ai hắc ám vậy? Hoàng Vũ đó hả? Cậu đang hạnh phúc với người yêu mà gọi tôi làm gì thế?”

“Đừng có nhắc tới cô ta nữa!”

“Ô thế là bị phát hiện rồi hả?”

“Đến lượt anh hành động đi!”

“Hành động cái này mạo hiểm lắm nhé, phải trả nhiều tiền đấy.”

“Bao nhiêu cũng được, quên thoả thuận rồi sao? Mau làm đi! Tôi đích thân sẽ khiến cô ta phải sống dở chết dở trong đau khổ mới thôi!”

“Có vẻ cậu hận cô ta lắm nhỉ? Cứ bình tĩnh đi đã...”

“Làm nhanh lên!”

“Được được rồi, khi cậu điên lên thì đúng là chẳng ai bằng được.”

Tên phóng viên cúp máy. Hoàng Vũ hạ máy xuống, nhìn ra màn mưa vẫn rào rào ngoài kia, gần từng tiếng:

“Tôi hận cô!”

45. Chương 4 .13

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.13

15) Châm ngòi cuộc chiến

“Hãy hứa với anh rằng chúng ta sẽ mãi bên nhau

Em và anh, hai con người, nhưng con tim chung nhịp đập

Nắm tay nhau và cùng bước đi trên con đường dài phía trước

Con đường ấy sẽ chỉ có hai ta, chỉ có hai ta mà thôi!”

“Anh Long, Anh Long!”

“Anh ấy hát hay tuyệt vời!”

Tại sân khấu ca nhạc giữa trung tâm thành phố, mới sáng rất sớm mà gần một trăm con người đổ về xem buổi biểu diễn nhỏ của ca sĩ Anh Long – một ca sĩ vừa mới nổi đã được nhiều người mến mộ. Anh Long được coi là thần tượng tuyệt vời của giới trẻ Việt – một chàng trai rất khôi ngô tuấn tú, hát hay, tài năng, giàu có kék xù. Nhìn buổi biểu diễn nhỏ mà được trang trí đẹp, đầu tư hoành tráng thế cũng đủ biết rồi.

“Cám ơn các bạn nhiều! Tôi sẽ sớm ra mắt bài hát mới cho các bạn thưởng thức. Cám ơn các bạn đã yêu thích bài hát!”

“Hát như dở người, ra bài mới định làm thủng lỗ tai người ta à?” – Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Anh Long và các khán giả giật mình nhìn xem ai “to gan” đến thế. Một chàng trai ngồi chễm chệ trên một cái ghế kê ngay cạnh sân khấu, mặc áo đen, khoanh tay trước ngực, không hề lo lắng khi gần trăm con người nhìn mình. Bất chợt chàng trai ngẩng lên, đôi mắt không hề trang điểm kẻ mắt đậm như mắt của anh chàng ca sĩ kia nhưng đẹp gấp mấy lần, chỉ là ánh mắt sắc như dao quét qua một lượt đủ để các khán giả và chính ca sĩ cũng lạnh xương sống.

Anh Long vẫn cố cười niềm nở:

“Xin hỏi, bạn là ai? Bạn có thể chỉ ra cho tôi những lỗi sai trong việc hát của tôi để tôi rút kinh nghiệm được không?”

“Hát dở thì nói thôi, đi qua thấy chương trình ca nhạc cứ tưởng hay lắm dè gì gặp phải thằng hát như bò rống lợn kêu.”

Anh Long tái mặt, một fan nam không thể chịu được nữa, đứng ra:

“Thằng kia, mày có giỏi thì lên hát đi xem có hay được như thế không?”

“Mới thế đã nổi quạu rồi à? Còn chưa nói thằng ca sĩ này nên giải nghệ đi là may rồi đấy.”

“Mày...Mày dám xúc phạm anh ấy sao? Mày chết đi!” – Anh chàng fan điên tiết lao vào.

Nhưng cánh tay anh ta chưa kịp động vào thì cậu thiếu niên đã túm lấy vạt một cái khiến anh ta mất đà ngã nhào, cánh tay đau như bị đứt ra vậy. Bảo vệ liền xông ra:

“Không được hành hung khán giả! Bắt lấy nó!”

Cậu thiếu niên vẫn ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lùng vô cảm, chỉ có nụ cười thì nở nhưng là nụ cười độc ác. BỐP BỐP BỐP! Lần lượt từng người bảo vệ khỏe mạnh lực lưỡng bị hạ hết chỉ bằng vài quả đấm. Nhưng dù thất bại vẫn có người khác xông vào, từ bảo vệ, người quản lý, những người trong sân khấu cho đến khán giả. Họ quyết bảo vệ ca sĩ bằng được.

“Ngửa tay lăm rồi đấy nhé!”

Cậu thiếu niên đứng bật dậy, quăng cái ghế về phía khán giả. Cái ghế nhựa nhưng va vào đầu rất nhiều người khiến ai nấy choáng váng. Những người trong sân khấu cũng không khá là bao, kẻ gãy răng, người gãy tay chân, bầm dập thân thể. Một cuộc ẩu đả dữ dội thay cho buổi diễn ca nhạc lẽ ra đã rất thành công. Nhiều khán giả sợ hãi bỏ chạy tán loạn, họ quá hoảng sợ trước chàng trai lạnh lùng, vô cảm, không mấy may cảm xúc trước tiếng kêu thét, trước máu của những khán giả không may mắn đang rơi vì những vết thương không gây chết người nhưng cũng đủ đau đớn. Ở chàng trai ấy họ chẳng thấy gì ngoài một bóng đen bao phủ, nhất là đôi mắt chứa đầy hận thù khiến họ càng thêm khiếp đảm.

“Xin dừng lại đi!” – Ca sĩ Anh Long ở trên sân khấu hét lên. – “Đừng có làm hại người vô tội nữa!”

Cậu thiếu niên quay nhìn ca sĩ, chỉ cười khinh bỉ rồi lại quay ra phía những khán giả chưa chạy. Anh Long vội vã bỏ nhào đến, giật luôn cái vòng tay trên tay cậu thiếu niên khiến cậu dừng ngay lại, gương mặt lạnh băng thay đổi ngay tức khắc. Anh Long nhìn cái vòng:

“Cái này có vẻ rất quan trọng với cậu ta...Không được để cậu ta có được nó!” – Nghĩ rồi anh đứng lên chạy thục mạng.

“Định chạy đi đâu?” – Giọng nói hắc ám vang lên đằng sau chàng ca sĩ.

“Tôi...” – Anh Long sợ run người khi cảm thấy lạnh người.

Bàn tay cậu thiếu niên xoay người anh lại và BỐP! Cú đấm giáng trọn vào gương mặt đẹp như hoa của chàng ca sĩ khiến anh ngã lộn ra đất, bảnh cả bộ quần áo hàng hiệu. Khán giả kêu thét lên, có kẻ quên cả sợ chạy về phía thần tượng. Cậu thiếu niên cúi xuống lấy lại cái vòng, không quên tặng cho Anh Long một cái nhìn sắc lẹm:

“Động vào cái này là coi như mày gõ cửa địa ngục đó!”

“Cảnh sát đến rồi!”

Tiếng xe cảnh sát vang lên. Cậu thiếu niên không một chút hoảng sợ, leo lên cái xe máy của mình và phóng vút về phía ngõ ngách khác. Khi cảnh sát đến thì mọi thứ chỉ còn một đồng hồ hỗn loạn, sân khấu thì bị phá tung, người vẫn chưa hết hoảng loạn, còn kẻ gãy ra đã biến mất.

Chiếc xe máy phóng ra đường khác. Chục tên áo đen bịt mặt đã đứng đó đợi, một thằng tung hô:

“Hoàng Vũ quá tuyệt, một mình hạ được nửa chỗ khán giả cùng thằng ca sĩ đó! Còn ai mạnh hơn cậu nữa đâu?”

“Cám ơn.” – Hoàng Vũ đáp lại lạnh tanh.

“Này, nghĩ cũng tội cái thằng ca sĩ đó. Đẹp trai, hát hay thế mà bị đánh chẳng hiểu vì sao.” – Thằng khác lên tiếng.

“Nếu thích nó thì cứ việc đi chuyển đổi giới tính.”

“Ấy ấy ý tôi không phải thế! Chỉ là ông chủ bảo cậu hãy gây ra một vụ ẩu đả, sao cậu không tìm người thường mà ẩu đả với người nổi tiếng làm chi vậy?”

“Tôi chỉ tìm chỗ đông người, và cái bọn khán giả đó là người thường còn gì. Tôi cũng đâu muốn ẩu đả với cái thằng ca sĩ đó, chỉ là...” – Hoàng Vũ nhìn vào cái vòng tay mình đang cầm.

“Vì cái vòng đó sao? Chẳng phải cậu cố tình để thằng ca sĩ giật được cái vòng à?”

“Ngu thế!” – Một thằng nói – “Cái thằng Anh Long đó lấy thứ mà Hoàng Vũ gài trên cái vòng thì được, chứ định cuỗm luôn cả vòng đi thì chắc nó đâm đầu vào chỗ chết rồi.”

“Cái vòng có phải cô gái nào tặng cho cậu không vậy?” – Lại một thằng nữa chen vào – “Có cần sau khi mọi chuyện thành công thì chúng tôi bắt cô ta về làm bạn gái cậu không vậy?”

“Cô ta chẳng là gì với tôi hết!” – Hoàng Vũ nổ máy – “Giờ tôi không nghĩ đến đứa con gái nào ngoài Hương Ly hết, tôi chỉ cần mấy anh giúp tôi thanh toán cô ta, không cần đụng đến đứa con gái nào.”

Rồi Hoàng Vũ phóng xe đi. Mấy gã áo đen ở lại, túm tụm nhau xì xào:

“Cái thằng này chỉ biết nói dối!”

“Quá chuẩn! Chẳng là gì với nó mà nó giữ khư khư cái vòng tay đó như vậy à?”

“Quà của con gái với nó như rác, thế mà đứa con gái này thì hơi bị đặc biệt à nha.”

Hoàng Vũ vẫn lái xe đi, cậu nhìn cái vòng tay. Thực tình là cậu muốn vứt nó đi lắm, nhưng sao có cái gì đó cản cậu lại...

“Oáp sao mới sớm ra gọi nhanh thế? Làm nghề báo mệt thật!”

“Anh Bình, anh đã xong chưa đấy?”

“Cái việc cậu nhờ tôi đấy hả? Tôi viết bài đầy đủ rồi, mà cậu đã về nhanh ghê ta! Thế cậu đã thi hành nhiệm vụ chưa để tôi đăng bài lên đây.”

“Đăng đi!”

“Tôi thề là cả đời đi làm báo chưa bao giờ viết bài trước khi sự việc trong bài diễn ra thế này đâu đấy. Giật tít “Một vụ ẩu đả với các khán giả của ca sĩ Anh Long vào 6h sáng...” được không?”

“Không, tôi đâu có chỉ ẩu đả với khán giả. Ghi lại đi. Viết sao cho ra vẻ anh đã chứng kiến ấy. Có cần tôi miêu tả lại cho không vậy?”

“OK, lời văn của thiên tài như Hoàng Vũ thì bài báo nổi như cồn liền.”

“Nói nhiều, nhanh lên! Nhưng anh cũng phải đến tận chỗ Anh Long mà ghi thêm tin tức đi, cái bài báo “rập khuôn” chưa chắc là đầy đủ đâu.”

“Cậu ւ́nh cả ca sĩ cơ à? To gan vậy?”.

“Anh có vẻ cũng rất to gan khi cứ mở miệng hỏi mãi đấy.”

“Được rồi tôi không hỏi nữa, mà con bé Hương Ly đâu rồi?”

“Thế nào chẳng về rồi, hỏi ngu! Để dụ cô ta cùng nhóm bạn của cô ta lộ mặt ra thì tôi mới phải thế này chứ. Tôi đâu có rảnh hơi mà đi đánh người.”

“Kế hoạch của ông chủ cũng giỏi thật đấy.. À nhưng tôi hỏi thêm tí, xin lỗi tôi nói nhiều quá nhưng tôi tò mò muốn biết cậu làm thế nào để chúng nó lộ mặt ra đấy.”

“Đơn giản thôi, tôi biết cái vòng tay sáng loáng của tôi sẽ dễ được chú ý nên tôi gài một mảnh giấy nhỏ vào, cái thằng ca sĩ Long Leo kia giật được cái vòng thì ắt hẳn đang cầm mảnh giấy đó rồi. Anh chỉ cần viết báo thì tự khắc nhóm Hương Ly sẽ đến hỏi cái thằng ca sĩ đó và cuối cùng thì...”

“Thì cuộc chiến sẽ bắt đầu đúng không? Chà ôi tôi hóng đó nhá!”

Bình cúp máy. Hoàng Vũ nhìn cái vòng tay của Hương Anh, cười nham hiểm:

“Dẫu sao cũng phải cảm ơn nó!”

Mưa đã dứt rồi, nhưng sao nỗi đau thì cứ dâng lên chồng chất con tim? Cô gái ấy đã đi suốt đêm, đi từ thành phố biển đó trở về. Cô không hiểu sao cô không gọi một cái xe taxi nữa, chỉ dám hỏi đường những người đi làm đêm để về, vả lại cô cũng nhớ được chút đường nên không lạc. Mà có lạc thì cô cũng chẳng quan tâm! Cô thực sự muốn chạy đi thật xa, nhưng cô không thể, vì mọi chuyện chưa chấm dứt mà thậm chí còn đang bắt đầu. Máu từ trên miệng cô vẫn cứ chảy làm áo cô dính một màu đỏ tươi. Cái tát ấy quá mạnh, quá đau, cô chưa bao giờ nhận một cái tát nào đau hơn thế. Càng nghĩ cô càng sợ, đôi mắt dịu dàng biến thành đôi mắt của bóng đêm, của hận thù ấy khiến cô rùng mình. Ánh mắt ấy không còn yêu thương cô nữa mà đang muốn tìm cô, giết chết cô!

“Lan! 7h sáng rồi dậy quét sân đi!”

“Tôi biết rồi, anh cũng đi làm việc đi Cường ạ.”

Lan mở cửa, ngáp ngắn ngáp dài cầm cái chổi quét sân. Đêm qua mưa nên sân bẩn chết mất, mà cái sân nhà này thì rộng khiếp đi được. Đang cúi húi quét dọn thì Lan giật mình nhìn ra ngoài cổng. Hương Ly, là Hương Ly! Cô vội vã mở cổng, không tin vào mắt mình nữa. Hương Ly ướt sũng người, mặt và áo dính máu, tóc tai rũ rượi, trông nhìn thật thảm.

“Hương Ly, em sao thế này? Nói chị nghe coi!”

“Em sẽ nói cho chị sau! Tú Phong, Tú Phong đâu?”

“Từ lúc em đi thì cậu ấy giam mình trong phòng, gọi mãi cũng có ra đâu.”

Hương Ly chạy vội lên nhà. Cô đập cửa phòng Tú Phong:

“Tú Phong, anh có ở trong đó không?”

Không có tiếng trả lời. Nhưng có người.

Cậu thiếu niên ngồi trong góc phòng, trốn trong bóng tối. Đôi mắt cậu đầy đau khổ và buồn bã, mới một ngày mà cậu đã gầy đi rất nhiều. Nghe tiếng gọi thân thuộc, cậu giật mình ngẩng lên nhưng nhận ra có gặp cô thì được gì chứ? Thà đừng gặp mặt nhau còn hơn. Thế là cậu vẫn cứ im lặng.

“Em biết anh trong đó, anh mở cửa đi! Tú Phong, nghe em nói không?”

“...”

“Em xin lỗi, là em sai! Em đã nghi ngờ anh! Kẻ đã hại em không phải anh, mà là...”

Tú Phong nghe đến thế giật mình, vội đứng dậy mở cửa. Nhìn bộ dạng Hương Ly lúc này, cậu quên cả việc cô đang nói, hốt hoảng:

“Hương Ly, em làm sao thế này? Bị thương à?”

“Không phải, em chỉ bị...”

“Hoàng Vũ đánh em sao?”

“Sao anh biết...?”

“Vết tay cậu ta vẫn còn ở trên mặt em đây! Tại sao lại thế? Sao cậu ta dám...” – Tú Phong tức giận.

“Chuyện đó không quan trọng nữa, chỉ là Hoàng Vũ...” – Hương Ly không nói nổi nữa, cô mất sức quá nhiều, gục xuống.

Tú Phong vội đỡ lấy cô:

“Hương Ly, Hương Ly! Cường, Lan đâu ra giúp tôi cái!”

“Hương Ly, cậu tỉnh lại rồi.”

Hương Ly khẽ mở mắt. Cô đang nằm trong phòng mình, xung quanh cô không chỉ có Tú Phong mà còn có Tùng Lâm, Bảo Nam, Hương Anh và mẹ Hương Ly. Ai cũng đang nhìn cô lo lắng. Bảo Nam cười an ủi cô:

“Cậu mất sức quá nhiều nên bị ngất đi thôi, không sao đâu. Ngồi dậy ăn gì đi cho đỡ mệt.”

“Cám ơn cậu, Bảo Nam!”

“Hương Ly, rốt cuộc là giữa cậu và Hoàng Vũ có chuyện gì vậy?” – Hương Anh hỏi.

Hương Ly ngồi dậy, nhìn Hương Anh đang rất sốt sắng muốn biết chuyện, làm sao để nói ra bây giờ? Cô buồn bã, nói rất nhỏ:

“Cậu bé đó...là Hoàng Vũ...”

“Cậu nói gì?” – Tùng Lâm, Bảo Nam ngạc nhiên, không hiểu Hương Ly nói gì nữa.

“Hoàng Vũ chính là cậu bé đã vô tình gây nên tai nạn cho tổ năm xưa, là người sở hữu bức tranh của cô Thảo. Nhưng Hoàng Vũ đã lén mang bức tranh đó vào nhà Tú Phong và Tú Phong bị oan như vậy.”

Ai nấy kinh ngạc, cứ tưởng mình nghe nhầm. Tú Phong thì tái mặt đi vì giận, còn Hương Anh...Không thể diễn tả gương mặt của cô thế nào, cô vẫn lặng lẽ không nói gì, vẫn lắng nghe nhưng ánh mắt thì nói lên tất cả.

“Hương Ly!” – Vũ Ngọc lên tiếng – “Hãy đưa mẹ xem bức tranh! Biết đâu có thể nhầm thì sao?”

“Tú Phong, đưa mẹ em cái đó đi.”

Tú Phong lấy ra bức tranh nhàu nhĩ mà hôm trước Hương Ly đánh rơi rồi mới đi cùng Hoàng Vũ. Cô Ngọc mở bức tranh ra, trải phẳng nó, nhìn rất kỹ. Ai cũng nhìn bà đầy hy vọng, không ai muốn chấp nhận sự thật rằng Hoàng Vũ – người bạn thân với họ bao năm lại là kẻ gây ra tai nạn cho Hương Ly cả. Nhưng cuối cùng...

“Đúng là bức tranh đó ...”

“Vây có nghĩa là Hoàng Vũ...” – Tùng Lâm thực sự sốc.

Vũ Ngọc mở cái ví của mình lấy ra một tấm ảnh nhỏ:

“Bây giờ mới để ý, Hoàng Vũ giống bà ấy thật...”

“Mẹ nói gì thế ạ?”

“Mẹ và mẹ Hoàng Vũ đã có mấy ngày gặp nhau khi cùng sinh con cùng ngày, cùng bệnh viện. Mẹ của cậu ta rất đẹp, nhất là đôi mắt của bà rất ám ảnh mẹ nên mẹ đã “chụp trộm” một tấm ảnh bà ấy. Mẹ sao ra nhiều bản, có một bản nhỏ thế này vì mẹ vẫn mong muốn tìm lại bà ấy cùng đứa con trai bà năm xưa. Thế mà mẹ không để ý người đang ở ngay cạnh con gái mẹ chính là cậu con trai ấy. Con hãy nhìn đi thì biết!”

Vũ Ngọc đưa tấm ảnh cho Hương Ly, những người bạn cũng xúm vào xem. Hương Ly không nói gì được nữa. Tay cô run rẩy. Bức ảnh này, bức ảnh trên ngôi mộ, và bức tranh để ở đầu giường, đều là một người...

“Thực sự là Hoàng Vũ sao?” – Bống có tiếng nói vang lên.

“Hương Anh...” – Hương Ly quay lại. Cô thấy đôi mắt Hương Anh ngấn lệ. – “Xin lỗi cậu, nhưng...”

“Có gì phải xin lỗi hả Hương Ly? Tổ cũng vốn cảm thấy cậu ta độc ác sẵn rồi! Cậu ấy là kẻ đã hại cậu, thì có gì cậu phải xin lỗi tổ. Tổ sẽ đòi lại công bằng cho cậu, cậu không phải xin lỗi gì cả.” – Hương Anh cười, nhưng nụ cười méo mó đủ biết cô gái mạnh mẽ ấy giới kìm nén đến mức nào.

“Nếu như chỉ có mỗi việc cậu ấy đã hại tổ năm xưa, thì tổ cũng vẫn sẽ tha thứ cho cậu ta thôi...”

“Hả?”

“Nhưng tại sao chứ? Hoàng Vũ đã lừa tổ, tại sao chỉ vì muốn giành lại tổ, muốn được yêu thương tổ mà phải chia rẽ tổ với người khác như vậy?” – Giọng Hương Ly chua xót.

Tú Phong im lặng, chẳng biết nói gì ngoài việc ôm chặt Hương Ly vào lòng. Cậu biết Hương Ly luôn yêu cậu, và việc cô bị lừa để khiến cậu và cô chia rẽ là điều cô không chấp nhận được. Tú Phong ôm Hương Ly, nói nhỏ vào tai cô:

“Đừng lo, anh và em sẽ không chia rẽ nữa.”

Cô cũng dựa vào người cậu để cậu cảm nhận được tình yêu của cô. Nhưng tại sao, cậu thấy tình yêu đó không còn đọng đầy chan chứa nhiều yêu thương nữa...?

“Hương Ly, xin lỗi vì làm phiền...” – Bống Tùng Lâm lên tiếng – “Nhưng cậu ra ngoài với tổ được không?”

“Hả?” – Hương Ly buông Tú Phong ra – “Được!”

Trong sân vườn, những bông hoa đang nở khoe sắc dưới ánh nắng hè chói chang. Tùng Lâm và Hương Ly ngồi dưới bóng mát của một cây lớn trong vườn.

“Cậu có gì muốn nói với tổ vậy?”

“Thực ra thì, 5 tháng qua tổ cũng không gặp Hoàng Vũ.”

“Là sao? Ý cậu là không phải 5 tháng qua cậu cùng Hoàng Vũ đi gặp tớ sao? Nhưng Hoàng Vũ nói với Hương Anh là...”

“Hoàng Vũ đã nói dối Hương Anh đấy, tớ đâu có đi cùng cậu ấy đâu, chỉ là vì tớ thân với cậu ấy nên nói thế cũng chẳng ai nghi ngờ. Thú thực là 5 tháng qua sau khi thoát khỏi cái mê cung đó thì tớ một mình đi tìm thông tin về cậu cùng bọn kia đấy. Tìm cậu vất vả phết, cuối cùng tớ cũng tìm được vì tớ tìm được và theo đuôi bọn người kia. Thực sự khó để biết chúng là ai nhưng có lẽ giờ chúng liên quan đến Hoàng Vũ rồi. 5 tháng qua Hoàng Vũ biến mất đúng là một sự đáng ngại, và Hương Anh gặp cậu ta trong ngày mưa ở cái chỗ đổ nát đó là lần đầu tiên sau 5 tháng cậu ta mới xuất hiện đấy.”

“Nói tóm lại là không phải cậu ta mới câu kết với bọn người đó mà có vẻ là từ lâu lắm?”

“Ai biết được! Tớ thân với cậu ta thế mà còn không hiểu hết cậu ta nữa là. Cậu ta luôn như bóng ma vậy, lúc ẩn lúc hiện, thật là khó đoán. Bây giờ lại còn xảy ra vụ này nữa, tớ nghĩ phải giải quyết nhanh mọi chuyện.”

“Giải quyết thế nào đây?”

“Hoàng Vũ có thể giải quyết sau, nhưng trước mắt cần phải biết bọn người kia là ai đã. Một lũ người suốt ngày bịt mắt, giấu người đi như ma thế, chúng nó mới nguy hiểm nhất. Hoàng Vũ khéo chỉ là con bài của chúng thôi.”

“Làm sao để biết bọn chúng là ai chứ? Còn chưa tìm được tung tích bọn chúng mà.”

Hương Ly suy nghĩ một lát rồi reo lên:

“Đúng rồi, Hero!”

“Hero?”

“Anh ấy là em trai của gã “đại ca” đó, cũng là con trai của gã đàn ông trung niên đáng sợ đó luôn. Anh ấy chắc chắn biết được họ là ai, đang ở đâu. Tớ nhất định phải tìm được manh mối từ anh ấy.”

Hương Ly rút điện thoại ra gọi cho Hero. Giờ chỉ còn trông cậy vào anh ấy thôi! Làm ơn đi, làm ơn nghe máy đi mà.

“Số mấy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Chuyện gì vậy? Rốt cuộc Hero có thể ở đâu nhỉ? Từ lúc Bảo Nam công cô chạy thoát khỏi Ngọc Thủy hôm đấy, cô quên cả Hero và giờ đây thì anh ấy đang ở đâu?

Hương Ly không hề hay biết ở đằng xa có người theo dõi mình đang nở nụ cười:

“Ngu ngốc, cái thằng Hero chẳng có ở đây lúc này nữa đâu!”

Hương Ly và Tùng Lâm đi vào trong phòng, kể lại vắn tắt cuộc nói chuyện của họ ấy người bạn. Ai nấy gật gù hiểu mình phải làm gì. Hương Anh vốn thông minh nên suy luận ngay:

“Hoàng Vũ đã hiện nguyên hình thì chắc chắn cậu ta sẽ lộ diện lần nữa, cậu không cần phải lo. Giờ chúng ta đi tìm tung tích của những kẻ kia, chúng đông như vậy thì thế nào cũng là một nhóm xã hội đen nổi tiếng cho coi. Hay là đi hỏi công an nhỉ?”

“Ồi giờ các nhóm người như thế thì có hàng tỷ, làm sao mà công an hay cảnh sát biết hết được.” – Tú Phong nói.

“Đã nói xong đâu! Còn nhớ cái mê cung đấy chứ, đừng quên là sau khi căn phòng trung tâm bị sập, chúng nó kéo đi thì công an cảnh sát đã đến làm việc, sau đó mới có lệnh phá cái nhà đó đi. 5 tháng qua nhiều người đi tìm Hương Ly chứ tớ và Thiên Duy ở lại nên biết được rất nhiều thứ. Tớ còn có sổ của chú Minh – chú đội trưởng của nhóm công an đến làm việc đó cơ mà. Để tớ gọi cho.”

Hương Anh gỡ máy điện thoại ra.

“Alo công an Phạm Quang Minh xin nghe!”

“Chú Minh ạ, cháu đây!”

“Cháu nào thế nhỉ?”

“Cháu là Hương Anh đây ạ, chú nhớ cháu chứ?”

“À Hương Anh à, chú nhớ rồi. Cháu gọi chú có việc gì không?”

“Chú ơi, hôm mà đội công an của chú đi xem xét cái nhà, ừm, cái mà gọi là “mê cung” đấy ạ, chú có biết những kẻ trong đó là ai không?”

“À cái nhà đó ấy hả, chú cũng đang đi tìm chúng nó suốt đây. Thực ra chúng nó bỏ đi chẳng để lại dấu vết nào, nhưng căn cứ vào cái nhà cùng một số thông tin của chúng cháu thì đó có thể là nhóm người H.V.H – một trong những nhóm giang hồ rất nguy hiểm, từng “nổi tiếng” về rất nhiều tệ nạn xã hội cướp của, vận chuyển ma túy, heroin, bài bạc, rượu chè,...nói chung là đủ thứ.”

“Nhóm H.V.H ư? Cái tên của chúng có ý nghĩa gì vậy?”

“Đó là tên của ba kẻ quyền lực nhất nhóm! Dẫn đầu bọn chúng là Nguyễn Tuấn Hoàng, hắn từng là một kiến trúc sư tài ba, giỏi bậc nhất nhưng do những lầm lỡ của cuộc sống mà hắn đã đi theo con đường ác. Chính vì cái tài kiến trúc rất giỏi nên cái nhà của hắn “quái dị” không ai là người thứ hai làm được. Hắn cũng vừa mới trở lại thôi mà đã bắt đầu lộng hành rồi.”

“Chú có thể nói rõ về hắn được không ạ?”

“Cháu có thể tự tìm hiểu được không, giờ chú bận quá, chú đang gấp với một vụ ẩu đả có liên quan đến nhóm H.V.H đó đây, để khi nào rồi chú sẽ nói với cháu sau nhé!”

“Ấu đả liên quan đến nhóm đó? Là sao hả chú?”

“Các cháu cứ lên mạng sẽ biết! Báo X đăng bài đó.”

Nhóm bạn vội vã mượn cái máy tính nhà Tú Phong và truy cập vào báo mạng X. Ai nấy kinh ngạc nhìn bài báo được đưa lên trang nhất: CA SĨ ANH LONG VÀ KHÁN GIẢ BỊ ẪU ĐẢ NGAY TẠI SHOW DIỄN Ở TRUNG TÂM THÀNH PHỐ SÁNG NAY.

Hương Anh nhấp chuột vào bài báo.

“...Sáng nay, vào lúc 6h, ca sĩ Anh Long tổ chức một show diễn tại trung tâm thành phố. Dù sáng sớm nhưng buổi biểu diễn của chàng ca sĩ này rất đắt khách, gần một trăm khán giả tới xem. Thế nhưng buổi diễn đã bị hủy do một cuộc ẩu đả xảy ra. Khán giả và bản thân ca sĩ bị một kẻ lạ mặt tấn công, hành hung. Quang cảnh hỗn loạn, nhiều người bị thương vì bảo vệ ca sĩ, từ khán giả cho đến bảo vệ, quản lý, những người ở trên sân khấu. Ca sĩ Anh Long ra can ngăn cũng bị thương phải vào bệnh viện. Không ai nguy hiểm về tính mạng, nhưng đều phải vào viện điều trị. Theo lời của những nhân chứng kể lại, đó là một thanh niên chừng 18 tuổi, mặc áo đen. Điều này rất khó tin vì một thanh niên có thể làm bị thương tận một nửa số khán giả cùng ca sĩ như vậy. Hiện tại công an đã đến và điều tra.”

Nhóm bạn rụng rời chân tay. Còn ai vào đây nữa? Họ cố bình tĩnh đọc những dòng tiếp theo.

“...Ca sĩ Anh Long vừa đưa vào viện cho hay, anh đã giật được một vật trên tay đối phương là một chiếc vòng tay hình xích sắt rất đẹp.”

Hương Anh không nói được gì. Cô biết đó là chiếc vòng của cô.

“Nhưng đối phương đã giật lại, may mắn chiếc vòng có kẹp một tờ giấy rất nhỏ đã được Anh Long giữ lại. Hiện công an đang trên đường đến chỗ ca sĩ. Nhóm phóng viên chúng tôi cũng đang ở bệnh viện. Theo lời ca sĩ thì có vẻ kẻ gây ra vụ ẩu đả này liên quan đến nhóm H.V.H – một nhóm “đàn giang hồ” từng rất nổi tiếng. Công an sẽ đến tìm hiểu và chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục cập nhật thông tin.”

Bài báo kết thúc, nhưng lại bắt đầu châm ngòi ột cuộc chiến...

46. Chương 4 .14

Hạt mưa ngày ấy - Chương 04.14

(16) “Tôi phải làm gì thì cô mới yêu tôi?”

“Vụ này là Hoàng Vũ gây ra chứ không phải ai khác!” – Tú Phong tức giận đập bàn.

“Nhưng tại sao cậu ta lại làm như vậy? Kế hoạch của bọn H.V.H đó sao?” – Tùng Lâm nghi ngại.

“Bây giờ cần phải tìm hiểu kỹ hơn, cái báo này nói chưa rõ lắm. Chúng ta sẽ chia nhóm nhé, một nhóm đến chỗ show diễn còn một nhóm đến bệnh viện chỗ của ca sĩ Anh Long.”

“Đừng chia nhóm, để tớ đi thôi!” – Hương Ly lên tiếng.

“Sao kia?”

“Anh Long là ca sĩ nổi tiếng nên sẽ không gặp nhiều người lạ đâu, cứ để một mình tớ đi gặp anh ấy. Còn các cậu cứ đến hiện trường để hỏi đi. Tớ sẽ tìm hiểu xem Anh Long biết cái gì về Hoàng Vũ.”

“Thôi thế cũng được! Hương Ly, em cẩn thận nhé.”

“Em biết rồi.”

“Nè, cậu có gặp chú Minh thì cứ bảo là bạn của tớ để chú ấy nhận ra cậu nhé.”

“Biết rồi, Hương Anh! Đi thôi, không thể chậm trễ được. Trời lại sắp mưa rồi đấy. Hè gì mưa suốt ngày vậy trời?”

Bệnh viện chật kín người, hầu hết là những fan của Anh Long lo lắng đứng túm tụm ngoài cổng, bên trong chỉ có công an, các nhà báo, phóng viên được vào. Hương Ly đi đến:

“Xin tránh đường!”

Sự lạnh nhạt của cô gái trẻ xinh đẹp khiến ai nấy đều phải tránh ra cho cô đi. Cô bước vào trong bệnh viện thì bảo vệ nói:

“Cô là người thường, không được vào!”

“Tôi cần gặp công an Minh.”

“Cô biết công an Minh?”

“Vâng! Hãy cho tôi vào.”

Bảo vệ thấy Hương Ly đáng tin cậy thì cho cô vào. Cô đi đến căn phòng bệnh của ca sĩ Anh Long. Công an Minh đang ngồi trong phòng, xem một tờ giấy gì đó.

“Xin lỗi!” – Cô chen vào đám người – “Cho hỏi chú có phải chú Minh không ạ?”

“Đúng vậy!” – Chú công an ngẩng lên – “Cháu là...”

“Cháu là Hương Ly, bạn của Hương Anh.”

“Ồ là cô bé mà Hương Anh kể cho chúng ta nghe sao? Cháu đến đây có việc gì vậy?”

“Cháu có thể xem tờ giấy trên tay chú không?”

Chú Minh đưa tờ giấy cho Hương Ly. Khác với dự đoán của cô rằng đây là một mật thư, hoá ra tờ giấy chỉ viết một địa chỉ rất bình thường: “Nhóm H.V.H, sân vận động M., đường...20h30 tối mai.”

Hương Ly cầm tờ giấy đi ra phía giường bệnh của Anh Long, giơ cái giấy lên:

“Anh lấy cái giấy này ở đâu?”

Anh Long cũng phải run người trước sự lạnh lùng của Hương Ly, cứ ngỡ cô gái nhìn rất xinh đẹp này là một fan của anh chứ, dè gì cô ấy chẳng thân thiện chút nào. Đến ca sĩ mà cô cũng lạnh tanh hỏi như người thường vậy.

“Tôi cướp được từ kẻ đó.”

“Cướp như thế nào?”

“Tôi lao ra cản hấn thì chỉ giật được cái vòng tay thôi, nhưng trên chiếc vòng đó gài mẫu giấy này. Vì cái vòng hình cái xích nên cũng dễ kẹp giấy vào, hấn giật lại được cái vòng nhưng tờ giấy thì tôi giữ lại để đưa cho các chú công an đây.”

“Hiểu rồi! Vậy anh cứ nghỉ ngơi đi.”

“Này cô gái xinh đẹp, em là ai vậy? Em muốn đòi lại công bằng cho tôi sao? Em đừng cảm quá!”

“Tôi không rảnh mà lo cho người như anh. Nghỉ ngơi rồi cứ việc hát hò, tôi không quan tâm.” – Hương Ly đứng lên đi ra chỗ chú Minh.

Anh Long nhìn theo cô, chỉ biết chép miệng: “Thật là lạnh lùng!”

Hương Ly ngồi đối diện với chú Minh. Chú hỏi:

“Cháu biết chuyện gì sao?”

“Theo suy đoán của cháu, người này ắt hẳn vô tình hoặc cố tình gài tờ giấy vào chiếc vòng để Anh Long biết được (mà cố tình thì nhiều hơn). Cậu ta là một người của nhóm H.V.H, địa chỉ trên tờ giấy là chỗ bọn chúng sẽ xuất hiện vào 20h30 tối mai. Nhưng cũng rất có thể là một âm mưu vì cháu nghe các chú nói H.V.H lúc nào cũng ẩn hiện khác thường, tự đứng lộ diện thế này thì...”

“Chú hiểu rồi! Mấy tháng qua các chú cũng đang điên đầu để bắt sống được những kẻ này. Không cần biết có âm mưu gì, tối mai các chú sẽ đến đó.”

“Hãy để bọn cháu đi cùng!”

“Hả? Các cháu còn trẻ, làm sao mà...”

“Đừng khinh thường tội cháu. Chúng cháu đã bị mắc bẫy bọn H.V.H này nhiều lần, con mồi của bọn chúng cũng là tội cháu. Các chú cứ đi sau và hành động, đừng để lộ mặt.”

“Được rồi! Cháu rất thông minh đấy. Mà này, gặp bọn chúng rồi vậy cháu biết rõ được kẻ gây ra cuộc ẩu đả cụ thể là ai chứ? Là Hoàng – gã cầm đầu ư?”

“Gã ta lúc nào chẳng đứng sau vụ này, không lộ diện đâu. Người gây ra cuộc ẩu đả, cháu nghĩ rồi chú cũng sẽ biết. Thôi cháu về xem tình hình các bạn cháu thế nào. Có gì cháu sẽ liên lạc với chú.”

Hương Ly rời khỏi bệnh viện. Cô ngẩng lên trời. Mây đen kéo đến che phủ đi ánh sáng, gió thổi giật mạnh khiến hàng cây nghiêng ngả. Không gian tối sầm xuống. Tại sao đang là mùa hè mà ngày nào cũng mưa, mà mấy ngày nay mưa lúc nào cũng kéo dài chẳng bao giờ dứt. Mới đêm qua mưa mà giờ lại sắp mưa...

Đêm qua, tối qua...

Hương Ly đưa tay lên chiếc vòng trên cổ. Hình chú chim hải âu làm bằng đá quý sáng rực lên. Dường như chiếc vòng này còn hơi ấm của ai kia. Mới tối qua thôi, họ còn hạnh phúc bên nhau. Thế nhưng giờ đây, Hoàng Vũ dịu dàng, hiền lành đã trở thành một kẻ độc ác, tàn nhẫn đến thế này sao? Cô không thể hình dung ra cảnh cậu đánh những khán giả vô tội ấy kinh khủng thế nào. Bàn tay cậu đầy máu, sẵn sàng va vào tội lỗi với nỗi hận thù đáng cay. Mà nỗi hận thù đó là ai gây ra? Là cô...Chính là cô đã gây ra...

“Tôi chưa bao giờ nói yêu anh! Tôi chỉ thương hại cho cái hoàn cảnh của anh thôi!”

Lời nói chua chát ấy là do cô nói ra sao?

“Thương hại”, cái từ ấy có thể giết chết tình yêu, đâm thẳng vào trái tim. Có ai hiểu được cảm giác của người “được” thương hại? Yêu ai đó thật nhiều, thật sâu đậm, yêu đến điên cuồng, đến mù quáng, bắt chấp mọi gian khổ khó khăn, bắt chấp cả hận thù để đến với người đó nhưng cuối cùng chỉ nhận lại hai chữ “thương hại”. Ai mà chịu được!? Ai mà đủ để nghe được hai từ như hai con dao ấy? Thế mà cậu thiếu niên ấy phải nghe! Nỗi hận thù đã được cậu cố kìm xuống, giờ đây lại càng bùng cháy hơn, hận sâu đậm hơn.

Nước mắt Hương Ly rơi từ lúc nào chẳng hay. Chính cô đã giết chết tình yêu chân thành của Hoàng Vũ và đánh thức nỗi hận thù trong lòng cậu. Cô đã làm tổn thương cậu, chính cô mới là người gây ra tội lỗi.

Cô tham lam lắm! Cái gì cô cũng muốn, cái gì cô cũng đón nhận, và rồi cái gì cô cũng có thể làm tổn thương nó! Cô bảo cô yêu Tú Phong, vậy mà khi Thiên Duy bày tỏ tình cảm với cô, cô cũng đón nhận tình cảm đó. Cô cũng muốn ở cạnh Tùng Lâm, hay được Bảo Nam bảo vệ. Và rồi đến Hoàng Vũ, cô cũng thế, nhưng tàn nhẫn hơn là cô đã giết chết tình yêu của cậu sau khi đón nhận nó.

Chỉ vì cô ích kỷ, cô chỉ nghĩ đến bản thân mình. Cô giận Hoàng Vũ đã lừa dối cô mà quên mất dù dùng thủ đoạn lừa dối cô thì cũng là vì cậu yêu cô mà thôi.

Cô nhớ cậu.

Lần đầu tiên cô nhớ Hoàng Vũ, nghĩ đến cậu sau biết bao nhiêu thời gian lãng quên cậu đi.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà mọi thứ về cậu hôm đó cô đều nhớ. Nhớ nụ cười tươi lần đầu tiên cô được thấy. Nhớ cái ôm khoác vai nhẹ nhàng, nhớ giọng nói ấm áp chân thành yêu thương.

“Anh sẽ luôn ở bên em, bảo vệ em, và yêu em. Không bao giờ có ngày anh quay lưng lại với em, chỉ cần em ở bên anh, đừng coi anh là một kẻ đáng sợ, chỉ thế thôi.”

Hương Ly bật khóc! Lúc đó như thế mà bây giờ thì thế nào?

Mưa bắt đầu rơi. Mưa càng rơi thì nỗi nhớ càng đầy. Cô nói cô không yêu Hoàng Vũ cơ mà, nhưng sao cô nhớ cậu đến thế? Ừ thì ngu ngốc khi tham lam mong muốn được cậu yêu thương nữa, nhưng cô vẫn muốn. Cô biết cô yêu Tú Phong, giờ người cô cần là Tú Phong, nhưng cô không thể không nghĩ đến Hoàng Vũ. Nụ hôn ngọt ngào, nồng nàn của cậu dường như vẫn vương trên môi cô. Cậu đã thực sự yêu cô, đã cố gắng làm một người tốt nhất để được yêu cô. Nhưng chính cô đã khiến mọi thứ đảo lộn rồi! Làm thế nào để quay lại đây? Làm thế nào để đổi thay khi mọi thứ quá muộn màng?

“Cuối cùng cô cũng mò đến gặp thằng ca sĩ đó rồi sao?”

Cô giật mình, không tin vào giọng nói vừa nghe. Cô ngẩng lên, ngỡ ngàng, chết lặng. Là cậu! Trong chiếc áo khoác đen nhẹ, vóc dáng cao lớn khiến cậu nổi bật giữa màn mưa bao phủ trời đất. Vẫn là con người ấy, mà sao có nhiều sự đổi thay đến vậy?

“Ngày mai cô sẽ đến đó chứ? Tôi đang chờ đây!”

Giọng nói thật lạnh lùng, độc ác. Hương Ly vẫn cứ nhìn gương mặt đó. Cô muốn chạy tới, muốn ôm chặt cậu, muốn được vòng tay ấm áp ấy quàng qua mình, muốn được cảm nhận nụ hôn kia một lần nữa, nhưng không thể được nữa rồi. Cô nuốt nước mắt, bình thản đi về phía trước:

“Hãy đầu thú trước khi ngày mai chúng tôi đến đi, anh nghĩ cái nhóm H.V.H nhà anh làm gì được chúng tôi sao?”

“Vậy nhóm BOD chỗ cô thì làm gì được? Haizz thật buồn cười, sao tôi cứ phải làm thành viên của cái nhóm dở hơi dở hồn đấy mấy năm nhỉ?”

“Ai chẳng biết anh giờ là một kẻ hùng mạnh đầy quyền lực trong một nhóm giang hồ nổi tiếng. Chỉ sợ chưa kịp lên mặt thì vào tù rồi.”

“Vậy thì tôi rất muốn chờ xem cô đưa tôi vào tù thế nào đây. Ừ nhỉ, ngày hôm qua sinh nhật là tôi 18 rồi, vào tù như chơi, cô cứ tự nhiên mà thử đưa tôi vào.”

“Nói đi!” – Bỗng cô dừng lại – “Anh và nhóm H.V.H có quan hệ gì?”

“Tôi có nhất thiết phải nói không?”

“Tuỳ anh! Nhưng tại sao anh phải đánh người vô tội chứ? Làm thế để tôi xuất hiện tại cái địa chỉ anh ghi trên tờ giấy đó sao? Anh hận tôi thì anh cứ tìm thằng tôi ấy?”

“Đâu phải một mình tôi muốn gặp cô, vả lại tôi thích thế đấy, có sao không? Tôi muốn đối diện với cả cái nhóm của cô thế mới vui.”

“Tôi thực sự không còn muốn nói gì với anh nữa.”

Hương Ly thở dài, bước qua. Nhưng cô đứng ngay lại vì...

“Cô thực sự không yêu tôi?”

Hương Ly sững người trước câu hỏi đó. Cô không quay mặt nhìn Hoàng Vũ, cổ bình tĩnh:

“Anh chẳng là gì với tôi hết!”

“Vậy tôi phải làm gì thì cô mới yêu tôi?”

“Dù anh có làm gì đi chăng nữa cũng chẳng được đâu.”

Hương Ly lạnh lùng đáp rồi định đi thẳng. Bỗng Hoàng Vũ nắm lấy tay cô kéo lại:

“Kể cả là tôi chết cũng không yêu tôi sao?”

Cứ mỗi lần Hoàng Vũ nói là trái tim Hương Ly lại thấy đau. Cậu đang nói gì vậy chứ? Cậu thật sự yêu cô như vậy sao? Yêu ngay cả trong khi đang hận thù...

“Có thể đấy!”

“...”

“Nhưng mà kẻ như anh thì làm sao mà chết được? Chết hay sống thì cái thứ tình cảm mù quáng của anh cũng làm người ta khinh!”

Nói xong cô buông tay cậu ra, đi thật nhanh không ngoái lại. Không ngoái lại để cậu không thấy cô đau đớn thế nào khi nói ra câu ấy. Và không ngoái lại nên cô không hề biết ánh mắt cậu đã tối lại càng tối hơn:

“Yên tâm, tôi không chết đâu...Mà cái thằng yêu cô kia sẽ phải chết đầu tiên!”

47. Chương 5.1

Hạt mưa ngày ấy - Chương 05.1

CHƯƠNG 5: KẾT THÚC NÀO CHO ĐỊNH MỆNH?

(1) Cuộc chiến của những hận thù

Đêm xuống. Cái vắng lặng khiến cho cô không thể ngủ được. Ngày mai, tối mai, cô sẽ phải đến đó. Đến đó để làm gì? Liệu rằng ngày mai có chuyện gì sẽ xảy ra? Cô sẽ biết được những kẻ đã hại cô suốt một thời gian qua là ai ư? Một mớ câu hỏi hỗn loạn trong đầu cô, cô chẳng thể nào giải thích được. Cô nằm trong chăn, nhìn ra cửa sổ, nhìn về những ký ức hư vô của tháng ngày nơi đâu xa lắm...Xa lắm rồi những tiếng cười đùa vui, những kỷ niệm yêu dấu bên nhau, được yêu thương, bảo vệ, chở che, sống một cuộc sống bình yên như bao con người khác.

“Em ngủ rồi à?” – Tiếng Tú Phong ở bên ngoài.

“Chưa! Anh vào đi.”

Tú Phong khẽ đẩy cửa bước vào. Từ lúc về đến giờ cô mới nhìn cậu. Cậu gầy đi nhiều, đôi mắt đẹp thoáng buồn khiến cô tự dưng thấy đau lòng. Hình như giờ cô chỉ nghĩ đến ai kia mà quên mất cậu rồi.

“Muộn rồi đấy, em không ngủ được à?” – Cậu ngồi xuống cạnh cô.

“Em lo cho ngày mai...”

“Có gì phải lo chứ? Những kẻ độc ác thì rồi cũng phải trả giá thôi, sẽ không sao đâu.” – Tú Phong càng lúc càng dịu dàng nhiều hơn.

“Em sợ có chuyện gì chẳng lành sẽ xảy ra, đến lúc đó sẽ còn liên lụy đến những người đi cùng em. Anh thực sự muốn đi cùng em sao?”

“Hương Ly, em nghĩ anh là ai vậy?” – Tú Phong ôm chặt lấy Hương Ly – “Anh phải đi cùng em để bảo vệ em chứ!”

“Em không xứng đáng để anh ở bên em như vậy...”

“Đừng có nói linh tinh! Coi như Tú Phong này sinh ra là để gặp em rồi. Được yêu em, ở bên em, đó là điều mà cả đời này anh sẽ không bao giờ hối hận, hiểu chứ? Cho dù ngày mai có chết đi chẳng nữa thì...”

“Anh không được nói gở!” – Hương Ly ngắt lời cậu – “Em không cho anh nói mấy lời đó!”

Tú Phong mỉm cười trêu mếu, ôm Hương Ly chặt hơn:

“Nếu mọi chuyện kết thúc, em sẽ ở bên anh chứ?”

Hương Ly giật mình.

“Em hứa sẽ ở bên anh cho dù có chuyện gì xảy ra.”

Cô đã hứa thế với ai kia, giờ đây Tú Phong lại hỏi cô câu đó ư? Cô sẽ trả lời sao đây? Chẳng lẽ cô lại hứa với cậu? Thế không phải cô “hai mặt” quá sao?

“Em không biết mọi chuyện có kết thúc được không...”

“Không sao đâu!” – Tú Phong dụi dụi vào mái tóc cô – “Không kết thúc thì chúng ta cũng sẽ không xa nhau nữa, em yên tâm đi.”

Hương Ly ghen ngào:

“Tại sao anh phải tốt với em thế? Em đã không tốt với anh. Em là một con người ích kỷ, rồi sẽ có ngày em làm tổn thương anh như đã làm tổn thương...”

“Đừng có nói linh tinh!”

Dứt lời, Tú Phong đã xoay người Hương Ly lại đặt lên môi cô một nụ hôn không cho cô nói thêm gì nữa. Một nụ hôn chan chứa tình yêu, nhẹ nhàng mà ấm áp, nhưng mà...

Tú Phong nhìn Hương Ly, mỉm cười:

“Anh hiểu cảm giác của em, em không cần phải vội vã. Anh tin là rồi em sẽ nhận ra tình cảm của em là dành cho ai, còn anh, anh sẽ luôn dành tình cảm dành em thôi.”

“Tú Phong...” – Hương Ly rưng rưng lệ, ôm chặt lấy cậu – “Em thực sự muốn chỉ có thể yêu một mình anh!”

“Anh hiểu mà.” – Tú Phong cúi xuống ôm cô trong vòng tay mình – “Em ngủ đi để lấy sức. Nhớ mơ về anh đó.”

“Được rồi em sẽ mơ về anh cả đêm.” – Cô mỉm cười.

Tú Phong đứng lên rồi đi ra ngoài. Cánh cửa vừa đóng lại thì nụ cười của cậu tắt ngay. Cậu thở dài:

“Nụ hôn của em...là của người khác rồi đúng không?”

Sáng hôm sau. Con mưa đêm đã tạnh nhưng trời vẫn cứ âm u xám xịt. Chắc trời cũng biết hôm nay sẽ không phải ngày vui vẻ gì. Tú Phong dậy rất sớm, cậu sang phòng Hương Ly thì thấy cô còn đang ngủ. Gương mặt cô khá bơ phờ hốc hác, cậu hiểu ngay đêm qua cô không ngủ được, mệt quá nên giờ mới thiếp đi. Cậu bước vào, ngắm gương mặt cô đang ngủ. Cô thật xinh đẹp với nước da trắng, làn môi hồng, vầng trán cao thông minh. Một người con gái xinh đẹp, thông minh như thế lẽ ra phải có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc mới đúng chứ, vậy mà bao quanh cô lúc này chỉ có hận thù và bi kịch.

Tú Phong khẽ vuốt nhẹ má cô. Cô vẫn ngủ. Chỉ có lúc này là những giây phút bình yên nhất của cô.

“Ủa Phong dậy sớm ghê ta? Cậu đi đâu à?” – Đúng lúc đó Lan đang quét dọn đi qua.

“Ừ! Tôi có việc phải đi một chút, chị đừng nói gì với Hương Ly nhé. Em nghĩ là cô ấy sẽ không thích việc em đi cho lắm.”

“Được rồi đi nhanh rồi về nhé.”

Tú Phong nhanh chóng ra khỏi nhà, đến bệnh viện. Trong căn phòng bệnh yên tĩnh, cô bé ấy vẫn nằm trên giường, đôi mắt mông lung nhìn ra phía cửa sổ.

“Ngọc Thủy!”

“Hà? Anh! Là anh ư?” – Gương mặt Ngọc Thủy tươi hẳn.

“Em khoẻ không? Mấy ngày rồi anh không đến thăm em.”

“Không sao, em đỡ hơn nhiều rồi. Nhưng có vẻ anh đến không đơn thuần là thăm em.”

“Em biết hả?”

“Sao em không biết? Có phải tối nay các anh cùng công an sẽ chạm trán với H.V.H nên giờ anh muốn đến biết vài thông tin về bọn chúng đúng không?”

“Ừ, anh không muốn Hương Ly phải chịu khổ nữa nên anh muốn giúp cô ấy...”

“Em hiểu! Nhưng rất tiếc là trong suốt 5 tháng qua em chẳng biết được thêm nhiều điều gì về bọn chúng cả. Chúng đều là một nhóm “giấu mặt” nên em rất xin lỗi, em không có thông tin gì cho anh được rồi.”

Tú Phong buồn rầu, quay đi:

“Không sao, em không biết thì thôi vậy.”

“Chờ đã, anh đã đến rồi lại về thì vô ích quá, em có cái này may ra giúp được anh đây!”

Tú Phong quay lại, Ngọc Thủy lấy ra một cái ống, à không, nhìn nó giống cây pháo. Trên cây pháo có khắc 3 chữ H.V.H rõ ràng.

“Cây pháo này chỉ có thành viên H.V.H mới có, dùng để thông báo cho đồng đội khi mình gặp nguy hiểm để đồng đội tới cứu. Nếu anh dùng cái pháo này thì sẽ làm cho bọn chúng lộ mặt ra thôi. H.V.H nổi tiếng là một nhóm ẩn nấp nhanh như người nhện mà, khi ném cái pháo này chúng nó sẽ tưởng đồng đội mình bị làm sao thì sẽ lộ diện, đến lúc đó cảnh sát chỉ có việc tóm gọn thôi.”

“Nhờ đâu chúng nó đã tập hợp hết đồng đội lại thì nghe tiếng pháo sẽ biết âm mưu của mình mà?”

“Nhóm H.V.H có số lượng nhiều không đếm được anh không biết sao, trăm người chứ đâu ít, đại đa số ở đây, có một phần nhỏ nữa đang ở các thành phố khác. Chúng nó là “nhóm giang hồ” mà. Nhưng hầu như chúng tồn tại là nhờ gã chủ nhân, chỉ cần chiến thắng được gã là được.”

“Cái gã Nguyễn Tuấn Hoàng đó hả?”

“Công an cho các anh biết tên hắn à? Có lẽ là hắn đấy, hắn rất đáng sợ, để hắn lộ diện là điều khó! À còn một điều nữa, việc nổ pháo là phải thật cẩn thận, nếu nổ pháo xong mà chúng nhảy ra tưởng là “đồng đội” thì coi như các anh thành công, còn nếu chúng đồng loạt nổ pháo của chúng thì có nghĩa các anh bị phát hiện rồi đó, cái này là quy luật riêng của bọn chúng nên cũng không phải thắc mắc đâu, lúc đó việc tìm được gã Tuấn Hoàng coi như...”

“Ngọc Thủy, cảm ơn em nhiều lắm!”

Ngọc Thủy quay lại nhìn Tú Phong, đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn cậu, nở một nụ cười buồn:

“Em chỉ muốn giúp anh, em đã sai trái quá nhiều, nên làm được một điều tốt cho anh là em thấy mình nhẹ lòng hơn một chút rồi.”

“Ngọc Thủy, anh tha thứ cho em mà, đừng dằn vặt nữa!”

“Anh tha thứ nhưng liệu người khác có tha thứ cho em?”

“Người khác?”

“Có thể anh hiểu em nhưng nếu là người khác, nhất là những người 5 tháng qua đã phải hứng chịu sự hận thù vô cớ của em thì họ sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Phải, em không xứng đáng được tha thứ, dẫu sao số phận em đã thế rồi, cuộc đời em sẽ luôn chỉ là đau khổ thôi...”

“Ngọc Thuỷ à...”

“Nhưng có một sự thật sẽ không bao giờ thay đổi: anh Tú Phong là người quan trọng nhất với em, vì anh em không còn sợ gì nữa.”

Tú Phong mỉm cười nhìn Ngọc Thuỷ:

“Mọi người chắc chắn sẽ tha thứ cho em! Hãy sống thật tốt ngay cả khi không có anh, hiểu chứ? Với anh, em là một cô bé tốt, có tấm lòng nhân hậu, trong sáng, lạc quan nhất.”

Ngọc Thuỷ rưng rưng nước mắt, mỉm cười thật tươi. Chưa bao giờ cô thấy vui như vậy. Chỉ cần Tú Phong luôn tha thứ cho cô, nghĩ cô như vậy là cô thấy hạnh phúc lắm rồi.

“Tú Phong, hãy sống hạnh phúc nhé!” – Cô bé nói vọng theo khi Tú Phong đã bước đi.

Tú Phong mỉm cười quay đi thật nhanh để cô không nhìn thấy những giọt nước mắt đã rơi. Liệu tối nay cậu còn có thể trở về để gặp cô bé nữa không? Hay là hận thù sẽ khiến cậu không thể trở lại được nữa, vĩnh viễn rời xa thế gian này đúng như lời đe dọa của Hoàng Vũ? Cậu sẽ chết, có thể lắm chứ! Vì Hoàng Vũ rất hận cậu, cũng như những kẻ đó, cậu biết điều đó. Nhưng có chết vì sự bình yên của Hương Ly thì cậu dẫu có hối hận chứ! Cậu yêu Hương Ly có khác gì Hoàng Vũ chứ, chỉ là nếu đo về độ mãnh liệt thì cậu thua cậu ta thật...

Cầm cây pháo trở về, Tú Phong đã thấy Hương Ly đợi mình ở cổng.

“Em ở nhà một mình à?”

“Ừ, hôm nay giúp việc cũng đi nghỉ mát hết, nhất là ông bà Lan – Cường đó, một lúc là rủ nhau đi chơi.”

“Hai người đó là thế mà, từ khi vào làm giúp việc cho nhà anh là cứ dính lấy nhau, cãi nhau chí chóe nhưng biết đâu đấy.” – Tú Phong cố cười đùa.

“Anh đi gặp Ngọc Thuỷ phải không?”

“Hả? Em biết sao? Anh đã bảo con mụ Lan...”

“Chị ấy có nói gì với em đâu, em đoán mà. Em có thể biết anh đi đâu chứ, nhưng đừng lo, em không giận đâu. Anh đi nhờ em ấy chuyện gì à?”

Tú Phong nghe cô nói vậy thì yên tâm, cầm cây pháo lên và kể lại cho cô mọi chuyện. Nghe xong, cô mỉm cười:

“Em sẽ nói lại với chú Minh, kế hoạch chắc chắn thành công thôi. Ngọc Thuỷ thông minh lắm, em nợ em ấy một lời cảm ơn đấy.”

“Không sao đâu, em ấy cũng muốn em bình yên mà.”

Hương Ly cố nén xúc động:

“Anh làm những việc này...đều là vì em thật sao?”

“Tất nhiên rồi, không vì em thì vì ai chứ?”

“Anh có biết Hoàng Vũ đã đe dọa thế nào không? Cậu ta có thể giết anh thì sao?” – Hương Ly nhìn Tú Phong, nước mắt đã chảy rơi.

“Em nghĩ anh sợ câu đe dọa đó sao?”

“...”

“Anh đã nói rồi, anh sẽ luôn ở bên em và bảo vệ em đến phút giây cuối cùng. Em không được đánh mất lòng tin vào tình cảm của anh! Anh sống vì em, và chết cũng sẽ là vì em. Định mệnh đưa chúng ta gặp

nhau, thì anh sẽ không bao giờ buông tay. Nếu chết thì cái chết đó cũng sẽ là để bảo vệ bình yên của em, như thế thì anh sẽ lại càng chứng minh được tình yêu của mình, như vậy không phải tốt hay sao?”

“Tú Phong, anh sẽ không chết! Em sẽ không để cho anh gặp nguy hiểm đâu.”

“Được rồi, sẽ ổn thôi.” – Tú Phong bước tới hôn lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào hơn nữa rồi ôm chặt cô vào lòng.

Cô cũng ôm lấy cậu, ôm thật chặt. Cô có linh cảm đêm nay, liệu có ai sẽ rời xa cô không? Cô rất sợ nếu đó là Tú Phong...Không, sẽ không có chuyện đó đâu!

Thời gian trôi đi thật nhanh. Mặt trời kia đã lặn sau chân trời đỏ rực màu máu nhuộm chỗ àn đêm. Mây trời vùn vù, gió thổi giật mạnh. Dự báo thời tiết mỗi nhà đều báo rằng đêm nay sẽ có mưa rất lớn. Bên cửa sổ, cô gái trẻ dường như chẳng để ý đến cái dự báo thời tiết đó. Trời có mưa lớn hay mưa nhỏ thì cô cũng phải đi. Đêm nay sẽ là đêm định mệnh của đời cô, để cô biết được những gì đã xảy ra với mình.

Hôm nay, cô xoa tóc. Mái tóc mượt mà không được buộc gọn lên mà xoa ra. Trong cơn gió, mái tóc tung bay khiến cô thêm muôn phần xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng chất chứa bao nỗi niềm. Cô đưa tay lên mái tóc đang che đi con mắt bên phải. Con mắt này, dường như nó giờ là một thứ vô dụng trên mặt cô. Nó không biết nhìn, không biết lay động, không biết tuôn rơi lệ. Phải, nó không biết khóc như con mắt bên trái của cô. Có lẽ nó vô cảm hơn cả trái tim nữa... Thôi đã đến giờ rồi, cô đi xuống nơi những người bạn đã đợi cô. Không chỉ có Tú Phong, Bảo Nam, Tùng Lâm, Hương Anh mà đội công an cũng đã đến. Chú Minh nói:

“Các chú sẽ làm theo kế hoạch, cứ yên tâm là trước khi cây pháo nổ thì bọn nó không nhìn thấy các chú đâu.”

“Vậy làm phiền các chú rồi!”

“Không sao mà Hương Ly, các chú phải cảm ơn cháu. Nếu như bắt được H.V.H thì các cháu sẽ được khen thưởng đấy.”

“Đi thôi chú!”

Sân vận động M. được gắn cái mác “sân vận động” nhưng nó không hề như thế. Nó giống như một vùng đất rộng bị bỏ hoang vậy. Đồn rằng có một vận động viên không may gặp tai nạn chết ở sân vận động này nên người dân sợ hãi, sợ hồn ma của người đã khuất nên dần dần sân vận động đó vắng như bãi tha ma. Ban ngày đã vắng, ban đêm còn vắng hơn. Không khí về đêm u ám, lạnh lẽo, rùng rợn đến lạnh xương sống. Những người bạn nấp sau bụi cây quan sát, tuyệt nhiên chẳng có ai cả. Rõ ràng tờ giấy đó viết là họ phải đến nơi này cơ mà? Có khi nào đằng sau những bức tường cao của sân vận động chính là những con người bí ẩn kia không...?

“Tớ đoán chúng vẫn giấu mặt để quan sát tình hình như chúng ta đây mà.” – Bảo Nam nói.

“Thế thì dụ chúng ra, có vậy thôi! Tôi dám chắc chúng đang nấp sau mấy bức tường cao đằng kia.” – Tú Phong nhướn người định đứng lên.

“Tú Phong, nguy hiểm lắm! Để tớ!” – Hương Anh ngăn Tú Phong lại.

“Hương Anh? Không được đâu! Nhỡ chúng nó hại cậu thì sao?”

“Cứ để tớ làm, cậu nghĩ người như tớ dễ bị chúng nó lừa lắm sao? Đưa đây đi nếu như không muốn tớ giật luôn đấy!”

Tú Phong vẫn lưỡng lự thì Hương Anh đã giật phắt cây pháo trên tay Tú Phong chạy ra khỏi chỗ nấp mặc cho sự hoảng hốt của chúng bạn. Hương Ly không biết nói gì nữa, cô biết Hương Anh làm vậy là vì muốn tận mắt nhìn thấy người nào đó...

Ai nấy nghệt thở. Đội công an đang nấp cũng như ngồi trên đồng lửa.

Chỉ cần cây pháo đó nổ thôi, thì chắc chắn cả nhóm H.V.H cùng kẻ cầm đầu sẽ phải lộ diện. Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Hương Anh quẹt que diêm, đưa lại cây pháo. Pháo nổ, kết thúc...

“Em quyết để tôi bị bắt sao, Hương Anh?” – Một giọng nói lạnh lùng vang lên khắp sân vận động vắng tanh.

Hương Anh khựng lại. Nhóm bạn đều giật mình. Giọng nói này...Không thể là ai khác được, chính là Hoàng Vũ! Cậu ta đang ở đâu vậy? Tại sao có giọng nói mà không thấy người đâu? Hương Ly nhìn về phía Hương Anh, cô tái mặt, Hương Anh lại bị ngăn cản bởi Hoàng Vũ sao?

“Anh...Rốt cuộc anh đang ở đâu vậy?”

Không có tiếng trả lời. Tiếng nói vừa rồi là ảo giác sao? Hương Ly giật mình, hét lên:

“Hương Anh, đừng có phân tâm! Đừng có để ý đến cậu ta! Nổ pháo đi!”

“Giờ nổ thì muộn quá rồi!” – Tiếng cười khả ố vang lên.

ĐỪNG ĐOÀNG! Một, à không, rất rất nhiều tiếng nổ vang lên đỉnh tai nhức óc, loé sáng cả một vùng đêm tối tăm. Hương Anh buông cây pháo, bịt tai lại. Chuyện gì thế này? Tất cả các cây pháo đồng loạt nổ ư?

“...nếu chúng đồng loạt nổ pháo của chúng thì có nghĩa mọi người bị phát hiện rồi đó” – Lời của Ngọc Thuỷ vang lên trong tâm trí Hương Anh.

Hương Anh không thể chịu được nữa, tại sao chứ? Cô đã làm hỏng kế hoạch rồi sao? Nếu cô nổ pháo kịp thời thì bọn chúng đã không phát hiện ra. Nhưng tại sao cô lại nghe thấy tiếng Hoàng Vũ? Cái giọng nói của con người đó khiến cô hồn xiêu phách lạc nhanh như vậy ư? Mắt cô mờ đi vì lệ, cô chỉ nhìn thấy bao nhiêu kẻ áo đen bịt mặt không đếm xuể đang lao ra từ đằng sau bức tường. Chỉ là những kẻ đó thôi, không phải là kẻ cầm đầu. Hắn lại ẩn mình đi rồi, vì hắn đã biết được kế hoạch. Là tại cô. Là do cô mà ra!!

“Hương Anh, chạy đi!!!!!!” – Tiếng Hương Ly hét đến khản giọng đằng sau.

Hương Anh dường như vô cảm ngay lúc đó, và lũ áo đen chạy qua cô, đánh ngã cô, khiến cô ngã lăn ra, mình mẩy đầy thương tích, nhưng cô không còn cảm thấy đau nữa. Cô nằm ra đất, nhìn lên bầu trời vẩn vũ mây bay. Chẳng có lấy một vì sao, một vầng trăng bạc. Chỉ thấy hận thù bủa vây mà thôi.

Bỗng có một bàn tay nâng Hương Anh lên. Cô cố mở mắt ra nhìn người đó. Cô không nhìn được, vì trong đêm đen, người đó lại mặc áo đen nữa, cổ áo khoác cao nên che luôn mặt. Nhưng dáng người này cô nhận ra ngay. Là Hoàng Vũ sao? Chính là cậu sao? Sao tâm trạng cô rối bởi thế này?

Hương Ly giật mình:

“Hương Anh!!!”

“Cẩn thận, Hương Ly!” – Bảo Nam lao ra hắt một kẻ áo đen đang định lao vào cô.

Nhóm bạn quây quanh nhau, chỉ có bốn người: Tú Phong, Bảo Nam, Tùng Lâm, Hương Ly phải đối mặt với hàng chục tên thế này. Còn Hương Anh nữa, cô đang bị Hoàng Vũ bắt sao? Hương Ly thật sự không tin được, Hoàng Vũ có thể từ bỏ cả tình cảm với Hương Anh như thế ư?

Một thằng nói:

“Tóm cổ chúng nó lại!”

Thế là tất cả xông vào. Làm sao đây? Làm sao bây giờ? Ngõ cụt thật rồi!

“Dừng lại, các anh đã bị bắt!” – Tiếng hét đầy mạnh mẽ vang lên.

Bè lũ H.V.H kinh sợ trước người đàn ông cao lớn dẫn đầu một đội công an hùng hậu. Ngôi sao vàng lấp lánh trên chiếc mũ của họ có sức mạnh toả sáng khiến những kẻ đề hèn không thể không lùi. Nhưng tiếng nói ấy vang lên – tiếng của gã Tuấn Hoàng, kẻ giật dây đề tiện:

“Xông vào, không có gì phải sợ! Nếu không muốn đi tù thì bắt hết lũ công an lại!”

Lũ đàn em nghe vậy không nao núng gì nữa, bất chấp tất cả xông vào nhóm Hương Ly và nhóm công an. Một trận đấu quyết liệt diễn ra. Người nhóm H.V.H đều là những tên có võ giỏi, vũ khí mang bên mình toàn là dao, là súng nên những công an giỏi giang đây kinh nghiệm cũng phải dè chừng. Đến Tú Phong, Bảo

Nam, Tùng Lâm cũng phải giở hết ngón nghề của mình ra. Sân vận động trở thành một nơi “chiến trường khốc liệt” chưa từng thấy – một trận chiến giành lại công lý, giành lại ánh sáng đã bị bóng tối lấp đi. Máu đã rơi, thương tích đã có, nhưng vẫn quyết liệt như chẳng phân thắng bại. Những người công an dày kinh nghiệm bắt tội phạm giở giang đã áp đảo được lũ H.V.H, nhưng dường như số lượng thành viên của chúng chẳng hề có giới hạn, một lúc là thấy một đoàn nữa lũ lượt kéo đến tiếp tục đánh “dai như đĩa”. Thấy tình thế bất lợi, Tú Phong nói với Hương Ly:

“Em mau tìm cách cứu Hương Anh đi, bọn này để anh! Hương Anh sẽ giúp ta tìm được lão Hoàng kia ở đâu.”

“Anh...” – Hương Ly nhìn Tú Phong đã có mấy vết máu trên mặt mà lo lắng.

“Anh không sao đâu, đánh nhau thì phải bị thương chứ. Phải hạ được hết lũ này đã, nếu không sẽ còn lũ khác. Không được bỏ cuộc! Mau đi cứu Hương Anh đi!”

“Đúng đấy Hương Ly, mau đi đi mà!” – Bảo Nam vừa đỡ đòn, vừa nhìn cô, vừa cười.

Nụ cười đó...toả sáng như một viên bi màu đỏ – màu rực rỡ, chói sáng...

Tinh thần Hương Ly phấn chấn hẳn, cô nhất định phải cứu Hương Anh. Không có võ nhưng cô nhanh nhẹn không ai bằng, cô né tránh ngay được đòn nào định lao đến bắt cô. Cô chạy về phía Hoàng Vũ và Hương Anh, cô không nhìn rõ mặt của cậu vì cái cổ áo khoác đã che lấp mặt nhưng sao cô thấy ngỡ ngàng đến vậy?

“Hoàng Vũ, thả Hương Anh ra!” – Cô hét lên.

Xoẹt! Một con dao sáng loáng kề ngay vào cổ Hương Anh khiến cả Hương Anh, Hương Ly cùng đoàn đánh nhau kia phải dừng ngay lại. Máu chảy ra từ cổ Hương Anh. Cô không tin nổi nữa, Hoàng Vũ đang làm gì thế này? Cậu định giết cô ư?

“Hoàng Vũ, anh định làm gì? Anh giết em sao?” – Hương Anh không bình tĩnh hơn được nữa, hét lên hỏi cậu.

Hoàng Vũ không hề đáp. Sao vậy chứ? Hắn bị câm ư? Hay là cố tình không đáp? Không khí đầy khốc liệt giờ đã trở thành căng thẳng, run sợ. Không ai dám tiến thêm bước nào vì con dao kia chỉ một nhát nữa thôi là sẽ kết liễu luôn cuộc đời Hương Anh.

“Đừng có làm như thế!” – Chú Minh quát lớn – “Nếu phạm tội giết người, cậu sẽ phải trả giá bi thảm hơn đấy!”

Hoàng Vũ vẫn không hề đáp lại tí nào, gương mặt cúi xuống cổ để không ai nhìn thấy, nhưng con dao thì vẫn cứ kề cổ Hương Anh.

“Hoàng Vũ sẽ giết Hương Anh đó, hô hô!” – Một bóng đen từ đâu bước ra.

“Lão Trọng!!!!?” – Ai đấy thất kinh.

“Lâu lắm mới gặp nhỉ? Sao? Chúng mày thấy thế nào? Ngu xuẩn khi bị rơi vào cái bẫy của chúng tao đúng không? Chúng mày nghĩ Hoàng Vũ không tha cho con bé Hương Anh này hay sao? Mơ giữa ban ngày rồi! Bây giờ chúng mày chịu thua cả lũ đi, để cho cả xã hội này là của H.V.H, nếu không thì Hoàng Vũ sẽ cho Hương Anh một nhát đấy!”

“CÂM MIỆNG ĐI LÃO GIÀ!!!!” – Tiếng cô gái hét như xé bầu không khí.

“Hương Anh...” – Hương Ly nhìn gương mặt hết sức giận dữ của Hương Anh.

“Hoàng Vũ không bao giờ là con người dễ thiện như thế!” – Cô ngẩng lên nhìn người đang kề dao vào mình – “Em biết anh không dành tình yêu cho em, nhưng em biết anh là người tốt! Anh sẽ không giết em phải không? Anh sẽ không vì hận thù riêng mà làm hại người khác, anh đâu có phải kẻ như thế! Đừng để em mất lòng tin vào anh. Cái ngày anh lợi dụng em để chụp ảnh Ngọc Thủy, Tú Phong làm tổn thương Hương Ly, sau đó em đã phát hiện ra nhưng em vẫn tha thứ cho anh, vì em tin anh! Bây giờ, kể cả món quà của em anh sử dụng vào việc lôi kéo mọi người đến đây, em cũng sẽ tha thứ cho anh nếu như anh cho em biết anh không phải người độc ác như thế. Hoàng Vũ, em đến để gặp anh, em muốn nhìn thấy anh, anh không hiểu em dù chỉ một lần sao?”

Nước mắt Hương Anh tuôn rơi. Cô đã quá yêu Hoàng Vũ, quá yêu cậu rồi.

Những tưởng lời nói cảm động ấy khiến con dao rời khỏi cô, thế nhưng...

Hoàng Vũ vẫn chẳng mấy may cảm xúc trước lời nói đó, sự rùng rợn bao lấy cậu vẫn còn đó khiến Hương Ly thực sự nghi ngờ thêm. Đó là Hoàng Vũ ư? Sự hận thù đã thay đổi cậu, hay là đó không phải...Đây đâu phải là lúc mà nghĩ chứ! Cậu ta đã giơ con dao lên, cậu ta quyết giết Hương Anh!

“Tôi hận anh, Hoàng Vũ! Tôi hận anh là vì thế đó!!!” – Hương Anh hét lên khiến con dao trên tay Hoàng Vũ dừng lại.

Mọi người ai cũng nhìn Hương Ly.

“Hoàng Vũ, anh thực sự mất hết tình người rồi sao? Anh nói yêu tôi ư? Đồ mù quáng, tôi không cần tình cảm đó của anh! Tôi không cần anh vì yêu tôi, vì muốn chiếm lấy riêng tôi mà làm tổn thương tới người khác. Anh có biết Hương Anh yêu anh thế nào không hả? Cô ấy có thể tha thứ cho tất cả những lầm lỗi của anh, vậy mà anh muốn giết cô ấy để trả thù tôi? Anh nhầm rồi! Tôi sẽ không bao giờ để anh đắc ý đâu! Anh mới phải là người đau khổ khi anh đã đi nhầm đường! Khi người ta yêu thương ai đó, người ta sẽ hy sinh mọi thứ vì người đó chứ không phải làm mọi cách để khiến người đó khổ đau, dằn vặt. Nếu anh kiên quyết muốn trả thù tôi, sao không ra mà nhắm thẳng con dao đó vào tôi mà phải xuống tay với người con gái vô tội như thế? Anh không đáng để cô ấy yêu đâu!”

Không khí như lặng đi. Không ai tin là Hương Ly có thể nói ra những lời như vậy. Cô đã thẳng thắn mắng Hoàng Vũ như thế mà không một chút run sợ sao? Có ai biết đâu, mỗi lúc nói là cô đau như có ai xé tan trái tim. Cô không muốn nói mấy lời đó. Cô cảm thấy đau, đau lắm, nhưng cô phải bảo vệ Hương Anh...

Ai cũng nhìn về phía Hoàng Vũ, lời nói của Hương Ly như thế chắc chắn tác động mạnh tới cậu ta. Nhưng...

Hoàng Vũ quay lại, nở một nụ cười ác độc, lạnh lùng, vô cảm và tàn nhẫn, một tay giữ chặt Hương Anh, tay kia đâm con dao hướng về phía cổ cô. Con dao lao xuống...

48. Chương 5 .2

Hạt mưa ngày ấy - Chương 05.2

BỐP! Một cú đâm lao thẳng vào mặt Hoàng Vũ khiến con dao rơi ngay trước khi nó đâm vào cổ Hương Anh. Bóng đen đó lao vút như một tia điện vậy, ôm ngay lấy Hương Anh còn kẻ kia thì ngã cả ra vì cú đâm bất ngờ.

“Hero!” – Hương Ly không tin được vào mắt mình nữa.

Chàng trai quay lại nhìn cô. Một ánh chớp loé lên sáng rõ đôi mắt anh. Anh đúng là Hero rồi, nhưng....

“Cái gì? Ánh mắt đó...” – Hương Ly thất kinh. Cô có nhìn nhầm không vậy?

(2) Dòng lệ máu

“Này, hãy bảo vệ Hương Anh đi nhé!” – Hero dìu Hương Anh về phía Hương Ly.

“Hero, cảm ơn anh! May nhờ có anh...” – Hương Ly vừa đỡ Hương Anh vừa nói.

Hero định quay lại thì Hương Ly bỗng nói:

“Hero, quay lại cho em nhìn anh một chút được không?”

“Sao phải nhìn? Anh có gì mà phải nhìn?” – Hero không quay mặt lại.

“Tại vì...”

Cô không biết nói thế nào. Lúc nãy khi ánh chớp loé lên, cô nhìn thấy ánh mắt của Hero có gì đó bất thường nhưng ánh chớp loé quá nhanh nên cô chưa nhìn rõ được. Chỉ biết, ánh mắt ấy hình như rất giống...

“Tại sao mày dám phản bội tao??” – Bỗng tiếng quát như sấm rền vang khắp sân vận động.

Hero nhìn thẳng về hướng đó, là hướng đằng sau Hoàng Vũ. Hoàng Vũ vừa đứng lên định nói gì đó nhưng khi nghe tiếng nói này lại thôi. Hero không hề nao núng, đáp lại:

“Tôi không phải quân cờ mà ông muốn làm gì thì làm!”

“Im cái giọng giả đơ đi!” – Tuấn Hoàng vẫn nói làm Hương Ly giật mình. Giọng giả ư? – “Mày cứ thích cái vỏ bọc ấy nhỉ? Mày nghĩ mày là ai? Mày là con trai tao, mày do tao sinh ra! Tao đã nhờ người dạy võ ày, để mày là một đứa giỏi giang, khoẻ mạnh, lớn lên sẽ trả thù cho tao. Cái trò giả giọng này tao cũng dạy ày để mày núp dưới hình ảnh của một thằng “Hero” như thế mà không bị phát hiện. Nhưng mày phản bội tao thế này ư? Thằng khốn, mày đừng có làm con tao nữa!”

“Tôi chưa bao giờ coi ông là cha!” – Hero hét lên, giọng bắt đầu khang khác – “Cả đời này, người tôi yêu thương nhất là mẹ tôi, còn ông với tôi là một gã khốn, một kẻ tồi tệ, ông không xứng là cha tôi! Ông đừng mơ lợi dụng tôi nữa. Tôi sẽ không giết những người tôi yêu thương, chỉ có ông là quá mù quáng mà đi lầm đường thôi!”

“Câm mồm! Đã thế thì ngày hôm nay tao sẽ giết chết mày!”

Tú Phong bỗng đứng lên. Hương Ly giật mình:

“Anh làm gì thế?”

“Anh đoán được vị trí lời nói của Tuấn Hoàng rồi, hẳn chắc chỉ có một mình đằng sau bức tường kia thôi, anh sẽ ra tóm cổ hắn!”

“Đừng...”

Nhưng cô chưa kịp cản Tú Phong lại thì cậu đã chạy vụt đi. Cậu phải bắt được hắn, gã giật dây đáng nguyên rủa ấy! Đôi chân cậu nhanh như gió, những tên đệ tử kia không thể nhìn ra cậu đang chạy được, vả lại chúng đang mãi để ý đến Hero. Tú Phong càng chạy nhanh hơn, tên Tuấn Hoàng kia sẽ phải trả giá!

Trở trêu thay, có một người mà cậu quên để ý. Đó là kẻ đã bị Hero đánh ngã kia...Cậu ta đứng dậy, vẫn vô cảm không nói năng gì như kẻ bị câm. Cậu ta rút cây súng giắt bên người ra, hướng về phía Tú Phong.

Hương Ly nhìn thấy, hét lên:

“TÚ PHONG, NGUY HIỂM!!!!!!”

“Hả?”

Tú Phong vừa quay lại thì...

ĐOÀNG! Cây súng nổ, viên đạn lao đi với tốc độ xé gió. Tú Phong vội tránh, nhưng muộn mất rồi. Viên đạn lạnh lùng lao đến và cắm phập vào vai Tú Phong làm máu tuôn trào. Cậu hét lên một tiếng đau đớn, ôm vai sụp xuống. Tại sao chứ? Viên đạn này bắn vào vai cậu, vào nơi cậu luôn cảm thấy đau nhất. Cậu nghiêng chặt rằng, nhưng vết thương càng lúc càng đau hơn. Cậu muốn đứng dậy chạy tiếp đến chỗ Tuấn Hoàng nhưng mắt cậu cứ mờ đi, cậu thấy kẻ vừa bắn mình đang lừ lừ tiến lại, cây súng đó vẫn còn rất nhiều đạn...

Vậy là đúng như những gì đã đe dọa, cậu sẽ phải chết ư? Tú Phong ngã gục ra, cậu không gượng dậy được nữa vì vết thương quá đau. Còn kẻ kia, cậu ta vẫn không mảy may có một cảm xúc nào, cách cách giơ cây súng lên. Lần này, cây súng chĩa vào trái tim của Tú Phong...

“Không!!!!”

Hương Ly lao đến, lấy thân mình che đi Tú Phong, ôm chặt cậu đang nằm đau đớn dưới đất. Tú Phong ngỡ ngàng định đẩy cô ra nhưng cậu không đủ sức, vả lại cô ôm cậu quá chặt. Cô bật khóc:

“Hoàng Vũ, anh hãy giết tôi đi! Anh không được giết Tú Phong, không được phép làm hại anh ấy!”

“Hương Ly, không được...” – Tú Phong lấy sức ngăn cô lại.

“Tú Phong, chúng ta đã hứa không rời xa nhau nữa, em sẽ không để anh chết đâu...”

Nước mắt cô lăn dài nhìn khẩu súng kia. Nó thật vô cảm. Nó sẽ giết cô như tình yêu của con người kia cũng đã bị cô giết chết. Cô sẽ chết, nhưng chết để những người yêu thương cô sẽ không còn đau khổ vì cô nữa, để cô không bị giày vò, không bị coi là một kẻ “bắt cá nhiều tay” nữa, thì cô cũng sẵn sàng...

“...Cái chết này, sẽ chấm dứt mọi hận thù và mọi người sẽ được yêu thương xứng đáng!”

ĐOÀNG! Tiếng súng nổ cùng với tiếng sấm vang trên bầu trời đen kịt!

Hương Ly nhắm mắt lại, vĩnh biệt...

Những giọt máu bắn ra màu đỏ của bi ai, đau khổ đến tột cùng...!

Nhưng tại sao, lại chẳng hề đau đớn thế này?

Tiếng sấm sét vẫn ùng ùng. Hương Ly bàng hoàng mở mắt ra.

Tôi đã chờ cái chết, chờ viên đạn đó kết thúc cuộc đời đầy bi kịch và nước mắt này. Tôi sẵn sàng để máu mình rơi vì như thế thì ngày hôm sau không ai đổ máu vì tôi nữa. Tôi sống trên cuộc đời này thì có ích gì? Tại sao vẫn có người phải vì tôi mà chịu khổ đến vậy? Tôi không xứng đáng để họ yêu thương nhiều thế, và tôi không đáp trả được tình yêu của ai, vì tôi không biết lựa chọn...

Nhưng tại sao, đến giây phút cuối cùng...

...Đạn đã bắn, máu đã rơi, mà không phải là tôi!

Hương Ly như bất động khi nhìn thấy bóng đen của chàng trai đó lao ra chắn trước mình. Viên đạn lao thẳng vào ngực chàng trai, bật ra màu máu đỏ đầy đau đớn. Hương Ly còn chưa kịp định thần thì ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG! Khẩu súng ấy vẫn cứ bị bóp cò vì người bắn không kịp dừng. Hơn năm viên đạn liên tiếp xé gió lao đi, không có một tiếng hét đau đớn, nhưng người đó thì đã quy xuống, dòng máu từ trong người bắn văng lên trời, màu đỏ hoà với màu đen tạo thành màu của hận thù, bi thương và nước mắt.

“HERO!!!!!!” – Hương Ly kinh hoàng, vội vàng lao đến.

Cô đỡ lấy Hero trước khi Hero ngã hẳn xuống. Máu Hero loang hết ra tay cô, cô mất bình tĩnh:

“Hero, anh làm gì thế này? Tại sao? Tại sao anh phải làm thế? Hero!”

“Hương Ly...vẫn gọi anh bằng tên đó sao...?”

Hương Ly không tin vào tai mình nữa. Giọng nói này không phải giọng quen thuộc mà Hero thường nói với cô nữa, mà là giọng thật của...Một cơn gió thổi mạnh khiến cho chiếc khăn bịt mắt Hero buông ra, và bay đi, hiện ra gương mặt mà bấy lâu nay cô vẫn kiếm tìm, vẫn mong chờ được thấy.

Sét nổ vang trời, những ánh chớp cứ loé giật xé dọc xé ngang bầu trời đêm. Mưa bắt đầu rơi từng hạt. Hương Ly chết lặng đi nhìn khuôn mặt người anh hùng của cô. Gương mặt tuấn tú, điển trai với đôi mắt buồn đẹp hơn người – đôi mắt duy nhất trên đời này cô luôn nhớ, luôn nhận ra!

“Hoàng...Hoàng Vũ...” – Cô run run gọi tên cậu trong sự bàng hoàng đến tột độ.

“Cuối cùng em cũng nhận ra anh rồi.” – Cậu khẽ cười khi máu bắt đầu chảy ra từ miệng, loang khắp mặt.

“Em không hiểu! Tại sao lại thế này? Tại sao Hero lại là anh? Tại sao...?” – Cô ngẩng lên nhìn kẻ đứng trước mình. Hắn đang đứng đờ đẫn, cây súng trên tay bị rơi xuống. Hắn có vẻ hoảng sợ – “Đó...đó là...”

“THẮNG KHỐN!!!!!!” – Một tiếng hét vang lên.

Tùng Lâm nổi điên, cậu nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện và không thể tức giận hơn nữa khi nhận ra kẻ kia chỉ là “Hoàng Vũ” giả. Cậu lao đến nhanh tới mức hắn không kịp đỡ, bị cậu áp đảo ngay lập tức. Chú Minh cũng chạy tới giúp sức, còng tay hắn lại. Tùng Lâm điên tiết xé cái cổ áo của hắn để gương mặt bị ối

đó được hiện ra. Lại một ánh chớp nữa sáng loé rực trời, chiếu thẳng vào mặt hấn. Ai nấy nhìn theo, bàng hoàng, sững sờ, chết lặng.

Hấn hoàn toàn không phải là Hoàng Vũ. Hấn chính là con trai cả của Tuấn Hiệp, là anh trai của Hero mà có lẽ giờ đây là anh trai của Hoàng Vũ. Đôi mắt độc ác, vô cảm của hấn nói lên tất cả. Nhưng điều mà làm mọi người không thể tin được đó chính là gương mặt này họ đã biết là ai, nhất là Hương Ly và Tú Phong.

“Hấn...là Tuấn Hiệp...”

“VẬY là em vẫn nhớ Tuấn Hiệp.” – Giọng cậu thiếu niên vang lên.

“Thế này là thế nào? Tại sao anh ta lại đóng giả anh? Rốt cuộc là có chuyện gì? Em không hiểu! Em thực sự chẳng hiểu gì cả!!!!” – Cô đau đớn nhìn Hoàng Vũ.

“Là anh muốn anh ta làm đấy.”

“Hả?”

“Anh ta là anh trai cùng cha khác mẹ với anh, thì việc đóng giả anh trong một buổi tối mịt mù thế này có gì khó với anh ta đâu.”

“Nhưng tại sao phải làm như thế?”

“Anh đã rất hận em, Hương Ly à...”

“...”

“Anh vì hận em mà nghe theo mọi kế hoạch của H.V.H để trả thù em. Nhưng hôm qua, gặp lại em khi em đang từ bệnh viện chỗ gã ca sĩ Long đó trở về, anh lại quên mất rằng mình đang rất hận em mà tiến tới hỏi em. Em lạnh lùng, tàn nhẫn bao nhiêu, anh lại càng nhận ra mình yêu em bấy nhiêu. Kế hoạch là anh sẽ tự tay giết chết em, hoặc giết những kẻ yêu thương em để em phải sống trong đau khổ, nhưng anh không làm được, vì anh yêu em quá nhiều...”

“Hoàng Vũ...” – Hương Ly nghẹn đắng khi nghe Hoàng Vũ nói.

“Nên anh mới nghĩ ra việc này, cái con người Hoàng Vũ của anh coi như là giao cho Tuấn Hiệp, còn anh sẽ là Hero. Trong mắt em, anh vẫn sẽ là người tốt, không phải kẻ xấu xa đã lừa dối em, làm em tổn thương, hận thù em. Anh sẽ không sợ phải nhúng tay vào việc giết em nữa, mọi chuyện chỉ giao cho Tuấn Hiệp. Anh sẽ chỉ làm kẻ theo dõi, ngăn cản những kế hoạch của bọn em, vì thế mà anh mới nói cái câu đó để ngăn Hương Anh nổ pháo. Nhưng anh không thể đứng yên được...Anh nghe lời nói của Hương Anh, nghe lời mắng của em về anh, anh thực sự không muốn làm như thế. Anh không muốn trở thành một kẻ bị em hận, dù anh cứ làm một Hero hay ai khác đi chẳng nữa. Anh muốn yêu em, và được em yêu. Không phải em đã nói khi yêu thương ai thì phải hy sinh vì người đó sao?” – Hoàng Vũ cứ nói mặc ình đang rất đau.

“Anh ngốc lắm, sao anh lại làm thế? Em nói thế thì anh cứ mặc kệ em! Sao anh phải đỡ cho em? Sao anh phải làm như vậy chứ?”

“Vì anh muốn bảo vệ sự bình yên của em...” – Hoàng Vũ quay người lại nhìn về phía xa, bỗng nhiên ngồi dậy.

Cậu đứng lên trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Cậu vẫn đi được, dù máu đã chảy thành dòng, thành vũng dưới chân. Một tay cậu ôm vết thương, tay kia cúi xuống giật khẩu súng của Tuấn Hiệp mặc cho hấn cố giằng ra khỏi cái còng để ngăn cậu. Mọi người nhìn về hướng ánh mắt của Hoàng Vũ. Ban nãy vì nổ pháo nên bức tường sân vận động bị hỏng lớn, qua chỗ hỏng đó mọi người nhìn thấy một gã đàn ông cùng lão Trọng đang chạy trốn.

“Là hấn, Tuấn Hoàng!” – Chú Minh kêu lên.

“ĐỂ TÔI...” – Hoàng Vũ giơ khẩu súng lên, chĩa về phía gã đang chạy. – “Cho dù ông là cha tôi, ông đã sinh ra tôi, nhưng tôi sẽ không bao giờ coi ông là cha. Ông phải trả giá!”

ĐOÀNG! Viên đạn bắn ra từ khẩu súng trên tay Hoàng Vũ lao thẳng về phía trước.

“Á!!!!” – Tiếng gã đàn ông hét lên,

Viên đạn đã đâm thẳng vào chân Tuấn Hoàng khiến ông ta quy xuống. Đội công an nhanh như cắt lao đến bắt giữ ông ta cùng lão Trọng, những kẻ đệ tử thấy thế sợ hãi định bỏ chạy nhưng cũng không thoát được. Kẻ cầm đầu cuối cùng bị bắt giữ. Ông ta lê đôi chân đầy máu đi theo công an. Chiếc khăn bịt mặt bỏ ra đã khiến người ta nhìn rõ chân tướng của ông: một gã đàn ông trung niên nhưng nhìn rất khoẻ mạnh, đôi mắt dữ dằn độc ác đáng sợ vô cùng. Ông ta ngẩng lên nhìn kẻ vừa bắn chính là con trai mình.

“Cuối cùng, tôi cũng không thể nào giết ông...” – Hoàng Vũ chưa nói dứt câu đã ngã gục xuống, buông khẩu súng ra.

“Hoàng Vũ!!!” – Hương Ly hét hoảng chạy tới.

Cô quỳ xuống, nâng đầu Hoàng Vũ lên, ôm cậu trong vòng tay mình. Máu từ người Hoàng Vũ vẫn không ngừng chảy, hơi thở cậu yếu dần. Nhưng nhận ra ai đang ở bên mình, cậu cố mở mắt. Không còn đôi mắt lúc nào cũng buồn bã, hận thù, đau đớn nữa, mà là đôi mắt dịu dàng giống hệt đôi mắt của chàng trai Hero. Hoàng Vũ trìu mến nhìn người con gái mình yêu thương:

“Kết thúc rồi, sẽ không còn ai làm hại em nữa.”

“Hoàng Vũ, không... Tại sao anh phải bảo vệ em như thế?” – Cô chua xót kêu lên.

“Quên lời anh nói rồi sao, anh sẽ ở bên em, bảo vệ em ngay cả khi chết.”

“Anh không được chết! Người chết phải là em! Vì em mà anh đã sống trong khổ đau, anh mất đi những người yêu thương mà lẽ ra giờ họ có thể cho anh một cuộc sống tốt hơn. Em đã chẳng bao giờ nghĩ đến anh, em chỉ luôn nói những lời khiến anh đau lòng, anh thêm hận em. Sao anh không để viên đạn đó bắn vào em đi? Anh xứng đáng được sống hơn em!” – Nước mắt cô tuôn rơi, cô nức nở.

“Vậy nếu em chết thì anh có sống được không cơ chứ?”

“...”

“Anh vẫn nhớ ngày đầu tiên gặp em, lúc em còn nhỏ, em là một cô bé chuẩn bị học mẫu giáo. Dù không phải nhớ quá rõ nhưng hồi đó anh nhìn thấy em thật xinh xắn, đáng yêu, lại được gia đình yêu thương nữa. Ký ức về em ám ảnh anh từ lúc đó, dù anh còn nhỏ anh cũng không quên, và rồi càng lớn, thì lại càng không quên được.”

“Anh...”

“Vào ngày đầu năm lớp 5, vết thương của em tái phát khiến cho cuộc sống của em thay đổi, em đi theo lão Trọng thì cũng là lúc anh được kể lại toàn bộ, và anh nhận ra em. Anh đã hiểu vì sao ông ta lại giết mẹ anh. Vì anh đã gây tai nạn cho em, khiến ông ta lên cơn điên và muốn giết anh, nhưng mẹ anh đã bảo vệ anh, mẹ mất để anh sống, và cũng khiến cho ông ta vào tù. Mọi thứ trước mặt ông ta đang trải rộng thì sụp đổ mà ông ta là một kẻ mù quáng, và ông ta hận em, muốn giết em, hại em, tìm kiếm em ngay cả khi chưa ra tù.”

“Anh đừng nói nữa mà, em đau lòng lắm!” – Cô khóc nhiều hơn.

“Giá như anh có thể vô cảm, không biết yêu thương, thì anh sẽ không như thế này. Anh chưa bao giờ nghĩ anh lại nhớ về em nhiều đến thế. Cứ như thế anh phát điên vì em, anh quên mất mình cũng rất hận em.” – Hoàng Vũ đang định nói nữa thì...

“Hoàng Vũ!” – Tiếng gọi của cô gái ấy ngay bên cạnh cậu.

Hoàng Vũ ngẩng lên. Hương Anh vừa cố lê ra chỗ cậu mặc cho cô đang bị thương, nước mắt cô giàn giụa, cô nắm lấy tay cậu – bàn tay vẫn đeo chiếc vòng tay của cô. Cậu nhìn cô, mỉm cười:

“Hương Anh, vì anh mà em chịu khổ rồi, anh xin lỗi.”

“Không, em không chịu khổ gì hết! Em không giận anh! Anh là người tốt, em biết mà. Nhưng anh đừng chết được không? Anh mạnh mẽ lên, anh sẽ vượt qua mà! Tại sao anh đại dột thế chứ?”

“Xin lỗi, anh là một kẻ tồi.” – Hoàng Vũ nắm chặt tay Hương Anh – “Nếu như có một ngày nào đó anh được yêu em, anh sẽ dành cả trái tim mình cho em. Cuộc đời anh chưa gặp cô gái nào tốt như em.”

“Không ...” – Hương Anh gục xuống mà khóc.

Hoàng Vũ ngẩng lên nhìn bầu trời mỗi lúc mưa to hơn, cậu nhìn thấy ở trên cao đó có hình bóng của người phụ nữ ấy:

“Mẹ, hoá ra ngoài mẹ, vẫn còn có người yêu thương con như vậy...”

Bỗng cậu thấy có giọt gì đó rơi xuống mặt mình.

Hoàng Vũ quay lại nhìn Hương Ly, cô gần như bất động, mái tóc bị gió hất lên khiến cho cả đôi mắt của cô hiện ra. Con mắt bên trái không ngừng rơi nước mắt, nhưng con mắt bên phải thì...

“Hương Ly, mắt em làm sao thế này?” – Hoàng Vũ hốt hoảng. Một giọt máu rơi ra từ con mắt bên phải tưởng như không biết khóc ấy.

“Em đã không bao giờ hiểu được anh như thế...”

“...”

“Em luôn đánh giá anh qua vẻ bề ngoài, em sợ cái tính ngang ngược, độc ác, lạnh lùng của anh. Em cho rằng anh là một tên đáng sợ, em không bao giờ chấp nhận thứ tình cảm của anh. Em cứ nghĩ anh chẳng bao giờ có khái niệm yêu thương, anh chẳng quan tâm thứ đó là gì, anh đùa giỡn với những đứa con gái, và anh chỉ biết đến ăn chơi, cờ bạc, và giữ trong lòng một mối hận với người cha mình. Em không hề biết con người của Hoàng Vũ không phải như thế, cho đến khi em ở bên cạnh anh trong một ngày ngắn ngủi.” – Cô nghẹn ngào.

“Hương Ly, em...”

“Vậy mà em giết chết tình yêu mà anh dành cho em!” – Bỗng cô nói to lạc cả giọng – “Em nói em thương hại anh vì em quá ích kỷ, em chỉ nghĩ đến mình, nghĩ đến việc anh lừa dối em để chia rẽ em và Tú Phong nên em quyết làm sao để trả thù anh được mới thôi! Em khiến anh bị tổn thương nặng nề, còn em thì cứ đùa giỡn với tình cảm của anh, và cả những con người yêu thương em nữa. Em chẳng bao giờ lựa chọn dứt khoát, để khiến cho ai cũng phải đau khổ vì em! Em mới là tồi tệ! Hoàng Vũ, em thực tình không bao giờ muốn nói những lời đó! Em không muốn làm tổn thương anh một lần nào cả!!!”

Ai nấy lặng đi nhìn Hương Ly, cả Hoàng Vũ cũng nhìn cô. Lại thêm giọt máu nữa chảy ra từ con mắt bên phải của cô. Không phải là do vết thương, mà là nó đang khóc! Con mắt ấy...biết khóc...

Hoàng Vũ đưa tay lên lau đi giọt máu đó:

“Đừng khóc nữa, nín đi, em khóc là anh đau lòng đấy. Anh không trách em.”

“Anh bảo em nín thế nào đây!!!!????” – Cô hét lên, ôm chặt lấy Hoàng Vũ hơn – “Đừng bỏ em được không? Em không muốn anh vì em mà phải chết! Em không muốn! Không có anh thì em sẽ sống thế nào? Cuộc sống của anh còn dài, anh còn nhiều thứ để làm, anh không thể đi được!!!”

“Hương Ly, anh chỉ còn duy nhất một việc anh chưa làm...”

“Anh...”

Hoàng Vũ ngẩng lên nhìn Hương Ly:

“Anh muốn hỏi em một câu nữa thôi: Có bao giờ em yêu anh không?”

Lời nói của Hoàng Vũ vang lên đến những cơn mưa cũng không át được. Hương Ly nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Hoàng Vũ, đáp:

“Có...”

“Là bao giờ?”

“Em không biết, nhưng em yêu anh! Em đã rất nhớ anh, dù là nhớ kỷ niệm với Hero hay với Hoàng Vũ cũng thế. Em thực sự yêu anh, ngay cả bây giờ, em lại càng yêu anh nhiều hơn nữa!”

“Anh chỉ cần điều đó mà thôi.”

Hoàng Vũ mỉm cười. Nụ cười hạnh phúc nhất trong cuộc đời cậu. Hạnh phúc hơn cả nụ cười nơi bãi biển kia, vì cuối cùng đã nhận được tình yêu từ người con gái mà mình đã hết lòng yêu thương. Máu vẫn chảy, mưa vẫn rơi, nhưng nụ cười thì bừng sáng chói loà cả một bầu trời đêm đen kịt. Hạnh phúc chỉ thế thôi, đơn giản lắm. Mặc dù hạnh phúc đến vào lúc này, nhưng không bao giờ là muộn cả.

“Hãy dành tình yêu đó cho người xứng đáng với em, còn với anh vậy là đủ rồi.” – Anh gục vào người cô.

“Không, Hoàng Vũ, anh không sao đấy chứ?” – Cô hoảng sợ.

“Anh vẫn sờ sờ ra mà.” – Bỗng cậu nhìn chiếc vòng cổ hải âu mà cô đeo – “Mà này, còn chuyện nữa. Điều ước của em là gì vậy?”

“Điều ước?”

“Chẳng phải hôm đó em nợ sao? Trả nợ anh đi nào!” – Hoàng Vũ vẫn cười đùa.

“Em ước anh sẽ ở bên em, anh không rời xa em, anh sẽ không phải sống một cuộc sống đau khổ như thế này nữa!” – Cô cúi xuống ôm chặt Hoàng Vũ, nghẹn ngào nói.

“Này thế là em ước 3 điều rồi à, khôn thế.”

“Nhưng...”

Bàn tay đầy máu của Hoàng Vũ nắm lấy tay cô rất chặt, thì thào:

“Anh muốn đến nơi đó lần nữa...”

“Đến đâu?”

“Nơi mà mấy hôm trước chúng ta đã ở bên nhau.”

“Được!” – Cô như bừng tỉnh – “Vậy anh gắng gượng lên, chúng ta sẽ đến đó! Anh chịu được không?”

“Được chứ, em nghĩ mấy viên đạn này làm gì được anh?”

“Thế thì chúng ta sẽ đi!”

Hương Ly định đứng lên thì Hoàng Vũ ngả vào lòng cô:

“Đến đó chúng ta sẽ không xa nhau nữa phải không?”

“Sẽ không xa nhau đâu, sẽ ở bên nhau mà Hoàng Vũ!”

“Hương Ly à, yên tâm nhé...”

“Sao?”

“Hãy yên tâm vì dù trong bất cứ lúc nào, anh cũng sẽ ở bên em...”

“Hả? Hoàng Vũ...”

“...mãi mãi!”

ĐOÀNG!

Một tiếng sét lại nổ trên bầu trời đầy mưa.

Bàn tay cô gái chơi với trên không trung khi bàn tay đang nắm chặt lấy cô đã buông rơi.

Buông rơi.

Mưa rơi càng lúc càng lớn. Ai nấy sững sờ. Tú Phong chết lặng. Bảo Nam ngã cả ra phía sau. Tùng Lâm quỵ sụp xuống. Hương Anh ngất lịm đi trong cơn mưa nhuộm đầy máu của đau thương.

—

49. Chương 5 .3

Hạt mưa ngày ấy - Chương 05.3

“Tôi là học sinh mới chuyển đến, tên tôi là Hoàng Vũ!”

“Này cậu thích hoa hả?”

“Cô chỉ là của tôi, nghe rõ chưa?”

“Làm bạn gái tôi đi!”

“Tôi thích cậu! Riêng cậu thì tôi thích thật, từ lâu lắm rồi!”

“Tuỳ cô thích đặt tên tôi là gì cũng được.”

“Tôi là một người luôn mong nhìn thấy nụ cười của em!”

“Hãy nhớ, chẳng có điều gì là tôi không biết, tôi biết em đang rất buồn phiền về nhiều thứ, nhưng em không được khóc, hãy cố gắng vượt qua nhé, tôi tin là em làm được, em rất mạnh mẽ mà!”

“Anh sẽ không yêu ai khác ngoài em!”

“Anh sẽ luôn ở bên em, bảo vệ em, và yêu em. Không bao giờ có ngày anh quay lưng với em, chỉ cần em ở bên anh, đừng coi anh là một kẻ đáng sợ, chỉ thế thôi. Anh không cần em phải yêu anh nhiều hơn người khác, anh chỉ cần nhìn thấy em là đủ.”

“Ngốc lắm, anh sẽ ở bên em ngay cả khi anh chết!”

“Dù chuyện gì xảy ra thì em hãy luôn tin tình cảm anh dành cho em là thật!”

“Anh ước được ở cạnh em mãi mãi, hết!”

Và giờ đây...

“Hương Ly, hãy yên tâm rằng anh sẽ ở bên em mãi mãi.”

Bàn tay cô run rẩy, nước mắt cứ thế rơi ra. Từng ký ức ngày xưa hiện về, tất cả mọi kỷ niệm bên cậu đều đã ập đến như thủy triều dâng sóng. Cô nhớ ra tất cả! Nhớ mọi thứ về tuổi thơ ngày xưa – những tháng ngày hạnh phúc nhất cho đến những ngày tối tăm cô vẫn có cậu bên cạnh mình. Tại sao? Tại sao cô lại nhớ ra trong lúc đau đớn đến thế này?

“KHÔNG, ANH TỈNH LẠI ĐI!!!!!!” – Cô hét lên, ôm chặt lấy Hoàng Vũ, lay mạnh cậu. – “Anh đừng bỏ em! Anh hứa sẽ ở bên em cơ mà! Anh tỉnh lại đi, em van anh đấy!”

Cô càng lay, càng gọi thì cậu vẫn không hề tỉnh lại. Càng gào khóc thì trái tim cô như vỡ tan thành nghìn mảnh. Cô đau. Đau vì con mắt bên phải của cô đã khóc, khóc ra cả một dòng lệ máu. Đau vì con tim cô đã nát tan, dù viên đạn đó không bắn vào trái tim cô, nhưng còn đau đớn hơn bội phần! Cậu không trả lời cô nữa. Không còn lời nói ấm áp đầy yêu thương. Không còn ánh mắt dịu dàng như muốn chở che, bảo vệ. Không còn nụ hôn ngọt ngào, bỏng cháy, nồng nàn. Hết thật rồi ư? Vô vọng rồi ư? Cô không tin! Cô không tin bị kịch đến như thế! Trả lại cho cô Hoàng Vũ đi, trả cậu về bên cô đi! Nhưng ai trả cho cô đây? Chỉ còn cô thét gào dưới cơn mưa không hề tạnh, đôi mắt cô như muốn vỡ tung ra vì dòng lệ máu cứ chảy trên mặt cô. Càng lúc cô càng thấy đau! Con mắt bên phải này, nó cũng biết khóc sao? Dù nó không được khóc như một con mắt bình thường, thì nó vẫn khóc, vì nó cũng đau đớn đến tột cùng, vì nó cũng yêu con người đó giống như trái tim đang bị giày vò đến quai quai kia!

Mưa vẫn rơi chẳng ngừng nữa.

Mưa đang rơi, hay là mưa đang khóc?

Mưa đang cố tìm lại nụ cười, hay là mưa nhân lên gấp bội nỗi đau?
Mưa vĩnh biệt cho ký ức nhạt nhoà, mưa rời xa những tháng ngày qua yêu dấu
Chỉ còn lại đây trái tim với nỗi đau vỡ oà trong nước mắt!
Mọi thứ đã tan vỡ theo bong bóng mưa...
Một hạt mưa, trong hàng ngàn hạt mưa rơi, sẽ chẳng thể nào tìm thấy được nữa.
Vì đã chạm vào mặt đất, hạt mưa ấy sẽ tan biến đi mà thôi.
Chẳng lẽ kết thúc lại là như thế? Không! Không thể như vậy! Đau khổ này lúc nào mới hết, ngày nào thì nắng sẽ lên, giây phút nào thì hạnh phúc quay về?
“Người đã trở thành ánh sáng xua tan đi bóng tối trong cuộc đời em
Đối với em, người vô cùng quan trọng
Một ngày, rồi lại một ngày nữa qua đi, em lại càng nhớ anh da diết
Ngày cả khi em đang hát bản tình ca này
Chúng ta đã từng yêu nhau, vì vậy xin đừng làm lệ em tuôn rơi
Vì trong trái tim em, chỉ có mỗi mình anh mà thôi
Nhắm đôi mắt mình lại, em vẫn thấy hình bóng anh
Bịt chặt đôi tai mình lại nhưng vẫn nghe giọng nói của anh
Xin anh đừng rời bỏ em, xin anh đừng ra đi...
Em đã tin rằng anh sẽ trở về, anh sẽ quay lại bên em
Và lại lần nữa, em đợi chờ anh trong vô vọng
Anh không biết được đâu, không hiểu được đâu những đau đớn mà em phải chịu
Ngay cả khi em đang hát bản tình ca này
Chúng ta đã từng yêu nhau, vì vậy xin đừng làm lệ em tuôn rơi
Vì trong trái tim em, chỉ có mỗi mình anh mà thôi
Nhắm đôi mắt mình lại, em vẫn thấy hình bóng anh
Bịt chặt đôi tai mình lại nhưng vẫn nghe giọng nói của anh
Xin anh đừng rời bỏ em...
Nếu phải lựa chọn giữa anh và cả thế giới này
Dù ắt đi của em tất cả mọi thứ, em vẫn sẵn sàng lựa chọn anh
Đêm rồi lại ngày em khát khao tình yêu này
Một lời hứa trái ngang hòng để quên anh đi
Đã khiến em khóc thêm lần nữa, anh nghe thấy không anh?
Chỉ có anh, em mong muốn chỉ có anh mà
Nếu không có anh, em sẽ chẳng thể làm được điều gì cả.
Và nếu anh nghe được bài hát này, thì xin anh hãy quay về đây, trở lại đây...
Yêu thương thật nhiều, rồi chỉ nhận về những nỗi đau đón thê lương!
Vì trong trái tim em, chỉ có mỗi mình anh mà thôi

Chúng ta đã từng yêu nhau, xin đừng làm lệ em tuôn rơi
Xin anh đừng rời xa em, xin anh đừng đi!
Cuối cùng thì anh cũng đã rời xa em, anh đi thật rồi!
Vứt bỏ niềm kiêu hãnh, em gào thét đuổi theo anh như một người điên
Trái tim em thúc giục rằng không được phép để đánh mất anh khỏi vòng tay
Một nụ cười thật gượng, tỏ ra mình vẫn ổn
Đây là bài hát cuối cùng em hát cho anh nghe
Xin anh đừng rời xa em, đừng bỏ em mà đi...”

(We Were In Love – Davichi ft. T-ARA)

4) Giá như thời gian kia quay lại đây một lần nữa

“Mây buồn trôi mãi, trôi về nơi xa...

Mây cũng tiếc nuối tình chúng ta những ngày qua...

Mây buồn tha thiết, áng mây trôi đi lặng lẽ...

Cuộc tình ngày nào nay cũng trôi xa mãi.”

Mặt trời bắt đầu hừng sáng nơi rặng đông, nhưng ánh mặt trời chỉ chiếu sáng chứ không đủ xua đi những cơn mưa vẫn vũ bay trên trời. Những hạt mưa vẫn còn bay trên bầu trời, sau một đêm dài mưa to như vậy mà vẫn chưa hết mưa. Sân vận động M. vắng tanh, những cây cối xác xơ chỉ còn vài chiếc lá. Chẳng còn thấy ai, chỉ còn một mình cô gái bơ vơ giữa không gian vắng lặng. Cô vẫn ôm chặt chàng trai ấy trong vòng tay, cậu ngã vào lòng cô. Mưa đã rửa trôi máu trên mặt cậu nhưng không xoá được cái lạnh ngắt trên gương mặt ấy. Cậu nhắm mắt, hơi thở không còn, nhưng dường như trên môi nở nụ cười. Còn cô, tay vẫn ôm cậu nhưng đôi mắt vô hồn nhìn về nơi xa xăm. Dòng lệ máu trên mặt cô vẫn cứ rơi, dù nó không còn tuôn trào đau đớn như hôm qua nữa. Vắng lặng lại còn đáng sợ hơn biết bao nhiêu. Cô cứ thế nhìn về phía trước, nơi những đám mây đang bay đi theo cơn gió. Mây bay về đâu...

“Còn yêu nhau nữa không, trái tim em như lặng câm

Khi cất tiếng hát là nỗi đau chia lìa nhau

Em buồn biết mấy, biết ta xa nhau từ đây

Yêu em yêu em mà sao cứ gian dối...

Giờ anh đi mãi xa, xa thật xa nơi chân trời

Tình yêu đó sẽ mãi chỉ là bóng mây trôi vào đêm

Mây buồn mây khóc, em buồn em khóc

Em không tin ta sẽ vắng xa nhau từ đây

Ngoài kia mưa đã rơi như giọt nước mắt không lời

Tình yêu đó sẽ mãi chỉ là giấc mơ những ngày thơ

Thôi mình xa cách

Thôi tình đã mất

Em quay lưng cho nước mắt dâng tràn đôi mi!”

(Dường như ta đã – Mỹ Tâm)

Đằng xa, có một bóng người lại gần. Là Bảo Nam.

“Hương Ly à, cậu ngồi đây cả đêm rồi, mau về thôi.”

“...” – Cô không đáp lại.

“Giao Hoàng Vũ cho tớ đi, giờ chúng ta phải để cậu ấy yên nghỉ thôi.”

“Hoàng Vũ không chết...” – Bồng cô đáp mà không biết đáp ai.

“Hương Ly...”

“Đi đi!”

Bảo Nam nhìn cô, dù rất đau xót nhưng cậu không thể nghe theo ý cô được. Cậu giằng tay cô ra khỏi Hoàng Vũ:

“Mau đi thôi!”

“Bỏ ra!” – Hương Ly tức giận nhìn Bảo Nam, hét lên – “Đừng có động vào anh ấy!”

Bảo Nam sững sờ. Hương Ly cũng tức giận với cậu sao? Tự dưng cậu thấy tủi vô cùng, vì cậu cứ nghĩ Hương Ly chỉ luôn vui vẻ với cậu. Cậu quên mất cảm giác hiện tại của cô.

“Thế thì cậu cứ ở lại đây, tớ về xem Tú Phong thế nào.”

“Bảo Nam...” – Bồng cô gọi cậu lại – “Xin lỗi...”

“Sao?”

“Tớ xin lỗi, tớ thực sự đang rất hoảng loạn.” – Hương Ly buồn bã – “Nhưng lẽ nào anh ấy không còn nữa thật ư...?”

“Hương Ly, Hoàng Vũ đã hy sinh vì cậu, cậu ấy sẽ không chết đâu. Cậu đừng buồn nữa.”

“Cậu mang anh ấy đi đi!”

“Cậu...”

“Anh ấy cần được yên nghỉ. Chúng ta sẽ làm lễ tang cho anh ấy.” – Hương Ly lau nước mắt, ôm Hoàng Vũ đứng dậy.

Bảo Nam đỡ lấy Hoàng Vũ, nhìn Hương Ly:

“Cậu không sao đấy chứ?”

“Tớ không sao! Tớ sẽ về xem Tú Phong thế nào.”

Nói rồi cô bước đi, dường như đúng là tâm trí cô đã bình tĩnh trở lại. Nhưng Bảo Nam vẫn thấy cay đắng. Cô bình tĩnh như thế là vì cô sợ sẽ khiến cậu buồn, chứ cậu biết cô đang đau khổ vô cùng. Bóng dáng cô xiêu vẹo trong gió, nhìn chỉ muốn ôm chặt vào lòng mà an ủi, nhưng đâu có được...Bảo Nam không phải là người có thể được ôm chặt Hương Ly như ai kia.

Bệnh viện.

Cô gái bước vào căn phòng bệnh màu trắng ảm đạm. Chàng trai ấy nằm trên giường, băng bó ở vai. Cậu vừa thiếp đi vì quá mệt, nhưng trong giấc mơ vẫn gọi tên cô:

“Hương Ly, Hương Ly, đừng bỏ anh...”

Hương Ly lại gần, đặt tay lên trán Tú Phong. Vầng trán nóng bừng. Tú Phong có vẻ đã bị sốt, hoặc quá mệt. Bồng cậu bình tĩnh, nhìn thấy cô bên cạnh mình, suýt nữa là ngồi dậy ôm chầm lấy cô.

“Hương Ly, em...”

“Anh bị thương, nằm xuống đi!” – Gương mặt Hương Ly lạnh như mặt nước.

“Em...có sao không?”

“Không! Anh nghỉ ngơi đi cho khỏe.” – Nói rồi cô đứng lên.

Tú Phong vội nắm tay cô:

“Em không thể ở lại với anh một chút nữa sao?”

Hương Ly im lặng một lúc rồi nói:

“Xin lỗi, giờ nếu ở bên cạnh anh, em lại lừa dối anh...”

“Em nói thế là sao?”

“Anh đang đau khổ phải không?”

“...”

“Giờ em ở cạnh anh, chẳng phải là lại làm tổn thương anh sao? Tâm trạng em đang rất rối loạn, em nghĩ em không ở bên anh lúc này được.” – Cô buông tay ra, đi tới cửa.

“Em yêu Hoàng Vũ sao?” – Tú Phong lên tiếng khiến Hương Ly sững lại. – “Yêu cậu ấy nhiều hơn anh phải không?”

Hương Ly im lặng một lúc lâu, rồi chạy đi:

“Em xin lỗi, Tú Phong!”

Tú Phong nhìn theo cô, ánh mắt đau khổ vô cùng, cứ như cậu vừa để tuột mất cái gì vậy. Tự dưng cậu ghét Hương Ly! Cô lại bỏ rơi cậu sao? Trái tim cô lại có hình bóng của người khác sao? Cậu đã vì cô mà bảo vệ cô, xông pha lửa đạn, chịu vết thương ở bờ vai này cơ mà! Nhưng...Cậu không thể ghét Hương Ly! Người ta sẽ bảo cậu ngu ngốc khi cứ yêu người con gái không yêu mình bằng cả trái tim như vậy, nhưng ai quan tâm chứ? Cậu yêu Hương Ly, và vẫn tin cô sẽ trở về bên cậu. Chỉ là cái chết của Hoàng Vũ làm sao khiến cô đủ bình tĩnh mà quay về với một mình cậu được. Cậu đã chứng kiến tất cả giây phút đau khổ của Hương Ly. Hương Ly bình thường là một cô gái lạnh lùng, dù đau khổ vẫn không biểu lộ cảm xúc quá nhiều, nhưng vào lúc Hoàng Vũ ra đi, cô đã gào thét, đau đớn như thể cô mới là người phải ra đi vậy. Không ai hiểu được cô đau đến thế nào! Thử hỏi với con mắt đã bị thương như vậy mà tuôn ra cả một dòng máu nước mắt, nó đau lắm chứ, đau đến mức như có con dao đâm thẳng vào mắt vậy. Dòng máu đó chính là tình yêu của Hương Ly đối với Hoàng Vũ – tình yêu bị chôn vùi trong hận thù nay đã được bật tuôn ra sau bao thời gian ngủ quên.

Tú Phong đắm tay xuống thành giường, tình cảm của con người lại như một sợi dây rối lằng nhằng thế này sao?

Phòng bệnh bên cạnh. Cô gái trẻ ngồi trên giường bệnh, gục đầu xuống không ngẩng lên. Trên cổ cô được băng bó, nhưng vết thương ở cổ làm sao bằng vết thương trong trái tim được.

“Hương Anh!”

Nghe tiếng gọi, cô giật mình ngẩng lên và thấy Hương Ly đứng đó, gương mặt lãnh đạm:

“Cậu có sao khô...”

BỐP! Hương Ly chưa kịp dứt câu thì đã ngã cả ra sàn sau cú tát rất mạnh của Hương Anh. Hương Anh đứng hằn dẫy, nhìn Hương Ly với đôi mắt đỏ hoe đầy giận dữ. Cô hét lên:

“Cậu còn mang cái mặt đó đến hỏi thăm tôi à? Cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu! Cậu là ai mà anh ấy phải chết vì cậu, hả???”

“Hương Anh, tớ...”

“Tôi khinh thường loại con gái như cậu! Loại hai lòng, yêu người này rồi yêu người kia! Đồ ngu xuẩn! Yêu một người thì chọn luôn đi, nếu yêu Tú Phong thì chọn Tú Phong, yêu Hoàng Vũ thì chọn anh ấy luôn, sao cứ phải bập bênh mập mờ thế để ai cũng phải đau khổ thế này? Cậu coi Hoàng Vũ là gì? Cậu đối xử với anh ấy chẳng ra cái gì mà đến lúc anh ấy chết cậu lại khóc với chẳng lóc, nói mình yêu anh ấy à? Cậu không có tư cách!!! Anh ấy đã làm nên tội gì mà phải chết chứ? Tôi muốn người chết là cậu chứ không phải anh ấy! Bao năm tôi làm bạn cậu, thế mà cậu đối xử với người tôi yêu như thế à? Tôi nhin thế là đủ lắm rồi!”

Hương Ly nhìn Hương Anh, cô thấy trong ánh mắt giận dữ ấy có nỗi đau khổ tột cùng. Cô im lặng nghe Hương Anh mắng, rồi đáp:

“Tớ xin lỗi...”

“Xin lỗi là được à? Tôi khinh!”

“Cậu còn muốn nói gì thì nói đi, tớ biết tớ chẳng có quyền gì được yêu thương một ai nữa. Tớ chỉ toàn gây ra đau khổ cho người khác, tớ không thể yêu một người như cậu được...”

Hương Anh sững lại. Vừa rồi cô nói cái gì vậy chứ? Hương Ly là bạn cô cơ mà, hai người đã có những kỷ niệm đẹp suốt thời gian qua. Hương Ly cũng có nỗi khổ của riêng mình, có sao cô lại mắng Hương Ly như thế? Cô quay đi:

“Cậu đi đi, tớ muốn yên tĩnh một mình.”

“Hương Anh...”

“Cho tớ rút lại mấy lời vừa rồi...” – Hương Anh lên giường trùm chăn kín mít.

“Hương Anh, cậu không sao thật đấy chứ?”

“Lễ tang của Hoàng Vũ...bao giờ thì tổ chức?”

“Cái đó cậu hỏi Bảo Nam ấy...”

“Được rồi, cậu đi đi! Khi nào tớ sẽ nói chuyện với cậu sau.”

Hương Ly ra ngoài, đi thẳng tới một nơi mà cô muốn đến từ ban nãy rồi.

Phòng tạm giam.

“Cháu đến đây làm gì vậy?”

“Chú Minh, cháu muốn gặp hai kẻ kia.”

“Không được, nhờ đâu nguy hiểm...”

“Hãy cho cháu gặp đi!”

Chú Minh thấy Hương Ly nói nghe có vẻ rất muốn gặp thì đành cho cô vào, đồng thời dặn các công an phải bảo vệ cô cẩn thận. Cô bước vào trong, nhìn thấy hai kẻ kia mặc áo sọc, ngồi thu lu một chỗ. Nhìn thấy cô, gã Tuấn Hoàng lên tiếng trước:

“Cút ra, tao không muốn thấy mày, con bé khôn kiếp!”

“Tôi cũng chẳng muốn thấy mặt ông đâu.” – Hương Ly lạnh lùng ngồi xuống.

Tuấn Hoàng bị vẻ lãnh đạm ấy làm cho chột dạ, nói bắt đầu tử tế hơn:

“Vậy cô muốn gì?”

“Nói cho tôi biết tất cả những gì ông biết! Tôi nghĩ ông đủ thông minh để hiểu.”

Tuấn Hoàng lưỡng lự một hồi, nhưng khi thấy sự tức giận trong ánh mắt Hương Ly thì ông ta thở dài, quyết định nói tất cả:

“Thời trẻ, tôi là một kiến trúc sư. Nhờ được học hỏi rất nhiều nơi nên tôi nhanh chóng trở thành một kiến trúc sư nổi tiếng, được nhiều người biết đến, thậm chí tôi vươn ra cả thế giới vì những phát minh của mình. Tôi có thể thiết kế rất nhiều loại nhà, nên vì thế mà tôi trở nên giàu có ngay khi tôi mới hơn hai mươi. Đó là những tháng ngày rất hạnh phúc với tôi vì không chỉ có tiền của, tôi còn có một tình yêu đẹp.”

“Không phải mẹ Hoàng Vũ sao?”

“Không...Đó là người phụ nữ mà tôi trúng tiếng sét ái tình ngay lần đầu tiên. Cô ta nói thẳng là một người xảo quyệt, lạnh lùng, chẳng giàu có gì nhưng lại cực kỳ xinh đẹp. Cô ta khiến tôi mê hoặc, tôi bỏ ngoài tai lời ngăn cản của bố mẹ mà sống với cô ta. Tôi coi cô ta như vợ vậy, mua nhà, dành tiền cho cô ta. Và cô ta đã sinh cho tôi một đứa con trai.”

Hương Ly nhìn sang Tuấn Hiệp:

“Là anh ta sao?”

“Phải! Tôi yêu cô ta và con đến mức tôi vùng tiền như nước để nuôi cả hai, cho đến khi tôi càng lúc càng túng thiếu đi, giàu có đối với ai cũng phải hết. Bố mẹ tôi thấy vậy liền bắt tôi chấm dứt với cô ta, bố mẹ dùng đủ “chiêu” để tôi lập gia đình, quên cô ta đi. Tôi đã cưới người con gái ấy – người đã rất yêu tôi, nhưng không nhận được tình cảm của tôi. Tôi luôn đối xử lạnh nhạt với cô ấy, tôi mặc cho cô ấy ở nhà một mình, bơ vơ, cô đơn, lại phải làm lụng để kiếm tiền vì nhà tôi càng lúc càng túng. Bao nhiêu thời gian trôi qua tôi bỏ bê cô ấy nhưng cô ấy vẫn chịu đựng, vì cô ấy rất yêu tôi. Sau cùng cô ta – người con gái tôi yêu đã bỏ tôi, để lại cho tôi Tuấn Hiệp. Tôi đã rất hận cô ta, tôi lao đầu vào để kiếm lại tiền, và tôi trượt ngã...Tôi đã thành công vì sau một năm là tôi đã có cả một quân đội H.V.H hùng hậu. Chúng tôi đã có một thời gian tung hoành. Có lẽ mọi tệ nạn xã hội, mọi tội lỗi bọn tôi đều đã làm. Trong số đó thì ông Trọng là người tôi tin tưởng nhất, hẳn được tôi giao cho cả cái sông bạc. Tôi cứ thế chu du ở khắp mọi nơi, một mình nuôi Tuấn Hiệp, dành mọi tình yêu cho nó chứ không phải mẹ nó, và bỏ quên người vợ của tôi ở nhà. Tôi không hề biết cô ấy đã có con và sinh con một mình chẳng ai thân thích bên cạnh vì họ hàng tôi đều ở xa. Thằng bé được cô ấy lấy tên tôi làm tên đệm, và vì nó sinh ra trong ngày mưa nên tên nó là Vũ. Cô ấy cũng nói cô ấy đã vô tình gặp tôi cũng trong ngày mưa, từ hôm đó trái tim cô ấy dành cho tôi. Hoàng Vũ – cái tên đủ để nói người mẹ của nó yêu tôi đến thế nào, nhưng tôi chưa bao giờ đáp lại tình cảm ấy vì dù hận đến mấy thì tôi chỉ nhớ đến người con gái kia.” – Giọng của gã đàn ông sa ngã giờ nghẹn ngào đến lạ.

“Ông nói tiếp đi!”

“Thằng bé ấy vì vẫn có cái tính xấu của bố nó nên mới bé tí mà rất bướng bỉnh, ương ngạnh, khó bảo. Một ngày nọ tôi được báo là vợ tôi ở nhà đã có đứa con trai, mặc dù tôi chẳng quan tâm đến cô ấy nhưng tôi vẫn quan tâm đến đứa con máu mủ ruột thịt của tôi. Tôi trở về đúng ngày mà cô – Hương Ly – xảy ra tai nạn, tôi biết hết mọi chuyện, tôi sợ bị bắt đền, tôi sợ mọi thứ sẽ đổ ập xuống đầu mình nên trong lúc điên loạn tôi đã gây ra bi kịch. Vợ tôi chết! Chết dưới tay tôi! Tôi đã đi tù. Mọi thứ trước mặt tôi đang sáng bừng như thế mà đã sụp đổ hết. H.V.H không có thủ lĩnh thì phải trốn công an hết nơi này đến nơi nọ, ông Trọng cũng dần thua bạc, Tuấn Hiệp thì bơ vơ, cũng may là tôi đã kịp nhờ người dì của Hoàng Vũ nuôi hộ. Dì đã nuôi cả hai đứa chứ không phải mình Hoàng Vũ, chỉ là Tuấn Hiệp lớn lên là nó đã bỏ đi, tự kiếm sống còn Hoàng Vũ vẫn ở cùng dì. Tôi ngồi trong tù ôm nỗi hận cô, hận gia đình cô! Tôi thề “phải tìm được con bé kh.ố.n nạn ấy”, và dù là trong tù thì tôi vẫn có thể điều khiển được mọi thứ bên ngoài. Ông Trọng vẫn thường xuyên giả làm người thường đi đến thăm tôi, và được tôi nói cho biết kế hoạch. Chúng tôi cần phải đợi ngày mà vết thương của cô tái phát thì may ra kế hoạch mới được thực hiện. Nhưng mấy năm trôi qua mà không thấy, cho đến đầu năm cô học lớp 5 thì đột ngột vết thương đó tái phát. Chính chúng tôi đã dựng lên màn drama vào bố mẹ cô khi họ trên đường đến gặp cô để họ bị tai nạn, và không ngờ chúng tôi còn thành công hơn là cô bị mất trí nhớ luôn. Tôi đã bảo ông Trọng hãy mang cô về nuôi, phải làm sao cho cuộc sống của cô thật đau khổ, vất vả, tôi chưa muốn giết hại cô vì như thế thì quá đơn giản, vả lại tôi chưa ra tù. Hoàng Vũ ngoài chuyện biết Tuấn Hiệp là anh trai nó và biết sơ qua cái vụ tôi giết mẹ nó, chứ lão Trọng hay chuyện gì khác mới đầu nó chẳng biết đâu, à thêm cái chuyện nó biết cô là người nó đã hại ngày xưa nữa. Thằng bé dù có hơi độc ác, nhưng nó thừa hưởng trí thông minh từ mẹ nó nên nó rất giỏi, và cũng tốt bụng, tôi nghe nói là nó cũng đã rất thích cái nhóm BOD đó.”

Hương Ly run run, nắm chặt tay thành nắm đấm. Hoàng Vũ từ lâu đã không phải là một con người độc ác, vậy mà cô cứ luôn trốn tránh, sợ hãi như vậy...

“Vậy tại sao anh ấy lại...?”

“Cô hỏi nó đi, tôi không nói nữa đâu!” – Tuấn Hoàng chỉ sang Tuấn Hiệp.

Hương Ly nhìn Tuấn Hiệp, anh ta có vẻ lạnh lùng vô cảm hơn Tuấn Hoàng nhưng không thể tránh được ánh mắt sắc lạnh của Hương Ly. Anh ta đưa tay lên cổ:

“Cô biết vết sẹo này do ai gây ra không?”

“Ai? Tú Phong?”

“Đó là lý do vì sao tôi rất ghét nó! Hoàng Vũ học ở đâu thì tôi cũng học ở đó, hồi cấp II trong một trận đá bóng của các lớp với nhau, khi tôi cướp bóng được thì Tú Phong cũng lao ra giật lại quả bóng, nó giơ chân định đá quả bóng khỏi tay tôi nhưng có vẻ mọi chuyện không theo ý muốn của nó. Tôi né và nó đá trúng

cổ tôi! Cú đá của nó gây ra một vết thương mà không xoa được se trên cổ tôi, tôi cực kỳ hận nó, ghét cay ghét đắng nó và tôi vẫn muốn em trai mình rời khỏi BOD, nhưng tôi không lay chuyển được Hoàng Vũ.”

“Vì chuyện con con thế mà anh ghét Tú Phong ư?” – Hương Ly tức giận.

“Cô nhớ mấy ngày đầu tiên cô chuyển từ trường H. sang trường B. không, hôm mà tôi đánh nhau với Tú Phong ấy, Hoàng Vũ đã tức giận đi xuống gặp tôi. Tôi đã nói với nó rằng tôi đã gặp cha. Cha đã nói một kế hoạch cho chúng tôi là trở thành hai kẻ giấu mặt để thừa cơ trả thù, dẫu sao lúc đó cha sắp ra tù rồi. Trước tiên là vẫn cứ để tôi làm Tuấn Hiệp như thường còn Hoàng Vũ sẽ trở thành một “anh hùng giấu mặt” của cô, anh hùng đó sẽ đối đầu với tôi. Thì giờ tạm gọi là Hero vậy, mấy vụ như tôi bắt cóc cô và Tú Phong đi, hay là tôi định giở trò với cô đều là để Hero xuất hiện thôi. Quả thật là cô rất yêu quý “Hero”, cái tài giả giọng của Hoàng Vũ khiến cô không nhận ra được. Đến lúc đó tôi mới trở thành một gã “đại ca giấu mặt” đi bắt cóc Ngọc Thủy, v...v... Hoàng Vũ cũng dần biết được lão Trọng là ai, và biết được cha mình. Hoàng Vũ đúng là rất ghét cha, nhưng vì nó rất mong muốn được yêu cô nên nó vẫn làm theo. Nó cho rằng nếu làm Hero thì dù là giả vờ nó cũng có thể để cô thấy mặt tốt của nó. Chúng tôi ban đầu nghĩ nó sẽ là một đồng minh đáng tin cậy, cha cũng dần bớt ghét nó hơn vì cha thấy nó rất tài giỏi. Ai biết đâu nó làm tất cả chỉ là vì mục đích có được cô mà thôi. Nó yêu cô hơn cả tính mạng mình. Tôi nhận ra điểm yếu đó và nhân ngày nó không làm Hero nữa, nó trở thành Hoàng Vũ về gặp lại Hương Anh đấy, tôi đã đưa nó đến chỗ cô và nó thấy cô cùng Tú Phong đang tình cảm bên nhau. Nó rất hận, nó quyết phải có được cô dù dùng thủ đoạn đến thế nào đi chăng nữa. Chúng tôi còn bày ra kế hoạch nếu như nó bị phát hiện, chính là kế hoạch ấu đả ca sĩ Long đó.”

“Đừng có nói nữa!” – Hương Ly lùi lại – “Hoá ra...hoá ra đều là do các người...”

“Cô không muốn nghe nữa thì thôi, dẫu sao thì...” – Tuấn Hiệp thở dài – “Chẳng hiểu tình yêu là cái gì mà khiến cho người ta có thể đâm đầu vào như vậy!”

Hương Ly lùi lại mấy bước nữa, rồi chạy vụt ra ngoài. Nước mắt cô lại một lần nữa trào tuôn. Cô đã hiểu rồi. Sự thật là như thế sao? Mọi thứ đều chỉ là những âm mưu, những hận thù, những sự ích kỷ từ trái tim con người! Chính những điều đó đã vô tình làm thay đổi cả một cuộc đời!

50. Chương 5 .4

Hạt mưa ngày ấy - Chương 05.4

“Hương Ly, cậu đã đi đâu vậy?”

Hương Ly ngẩng lên. Là Tùng Lâm. Cậu đi tìm cô.

“Tớ đi một chút việc ấy mà...”

Tùng Lâm nhìn những giọt nước mắt vương trên má cô là hiểu ngay, cậu ngồi xuống bên cạnh cô. Lúc này hai người đang ngồi trên một cánh đồng hoa rất đẹp.

“Tớ hát cho cậu nghe nhé?”

“Hát à...?”

“Cậu thích nghe bài của cậu ấy không?”

“Ai?” – Hương Ly giật mình.

“Hoàng Vũ là một thiên tài mà, cậu ấy có thể làm bất cứ cái gì cũng được, đến sáng tác nhạc cậu ấy cũng làm được đấy. Có lần tớ nài nỉ cậu ấy sáng tác cho tớ một bài để tớ thể hiện, và giờ tớ vẫn chưa hát bài đó cho ai nghe cả. Cậu nghe không?”

Hương Ly im lặng thay cho lời đồng ý.

“Chẳng còn lối đi nào cho định mệnh hai ta
Nơi nào là nơi dành cho ký ức, dành cho những năm tháng bình yên?
Vào ngày đó bước chân ai chạy trên cánh đồng hoa
Với nụ cười tươi tắn, xinh xắn cùng biết bao niềm vui
Khi một hạt mưa rơi xuống
Tôi tìm thấy em trong biết bao giấc mộng
Em là ánh sáng mang lại bao nhiêu niềm vui trong cuộc đời tôi
Tôi cảm nhận được trái tim đó, trái tim khao khát được yêu thương
Và tôi muốn đến bên em, ôm chặt em trong vòng tay mình
Tôi muốn là ánh nắng khi cuộc đời em gặp những cơn mưa
Kể cả ánh mắt của em không quay về với tôi, tôi vẫn sẽ tin
Tin một ngày nào đó em đón nhận tình yêu này
Thời gian trôi đi, xoá nhoà biết bao nhiêu hạnh phúc
Có những giọt nước mắt đã rơi, có những niềm vui đã biến mất
Tôi lặng lẽ đi theo em, vẫn tiếp tục cố gắng lau khô giọt nước mắt ấy
Cười lên đi, vì cuộc sống này chẳng ai là hoàn hảo cả
Những khổ đau, những thử thách dẫu có đang chờ phía trước
Thì niềm tin đừng bao giờ dễ dàng dập tắt như một ngọn đèn trước gió
Hạt mưa ngày ấy, đem em đến cuộc đời tôi
Dẫu cho có bao nhiêu đau khổ, tôi vẫn sẽ chỉ chờ đợi một mình em
Tình yêu dành cho em chưa bao giờ nhỏ đi
Mà nó cứ bùng cháy, giống như một ngọn lửa nồng nàn yêu thương
Nếu có ngày nào đó em cảm thấy đau khổ, lại rơi nước mắt
Hãy để tôi đến bên em vào khoảnh khắc ấy
Tôi sẽ ở bên cạnh em, bảo vệ em, và yêu em
Tôi chỉ là một hạt mưa vô hình
Sẽ rơi vào trái tim em cũng vô hình như thế!”

Bài hát ấy lại được hát một lần nữa. Đó chính là ngày mà người con trai ấy sẽ trở về với thiên đường kia mãi mãi.

Bài hát có cái tên “Hạt mưa ngày ấy”...

Mọi người mặc áo màu đen, lặng yên trong tiếng nhạc, tiếng ca da diết của Tùng Lâm. Ai cũng khóc, nhất là dì Hoàng Vũ, rồi đến Tú Phong đã cố gắng lắm vẫn đỏ hoe đôi mắt. Chỉ có cô gái ấy vẫn không khóc. Mặc cho bài hát vẫn vang lên đầy xúc động, cô vẫn không hề rơi một giọt nước mắt. Ai tốt thì bảo cô mạnh mẽ, ai xấu thì bảo cô vô cảm. Nhưng cô không quan tâm. Cô vẫn không khóc, ngay cả lúc ngọn lửa đó đã cháy bùng. Ngọn lửa cháy đi hết những gì đau khổ trong cuộc đời ngắn ngủi của cậu thiếu niên ấy, và mang linh hồn cậu bay đi. Chỉ còn lại tro tàn trong chiếc bình màu trắng.

“Hương Ly này...” – Hương Anh cầm cái bình ra chỗ Hương Ly.

“Hương Anh cầm đi!” – Hương Ly nói – “Cậu hãy tự tay an táng cho anh ấy.”

“Giờ chúng ta đến đó à?”

“Ừ!”

Chiếc xe ô tô đưa họ đến bờ biển – nơi mà Hoàng Vũ muốn đến lúc ra đi. Hôm nay trời âm ảm vô cùng, những hạt mưa lại rơi, gió thổi thấy lạnh. Bờ biển phẳng lặng, dường như biển cũng biết buồn trước sự ra đi của con người.

Hương Anh cầm chiếc bình tro đi ra bờ biển. Cô đeo găng tay. Cuối cùng cô vẫn được an táng cho người con trai cô yêu. Cô thả tro cậu ra biển. Gió và biển đã đưa cậu về nơi vĩnh hằng – nơi mà cậu sẽ được hạnh phúc, không còn cuộc đời đầy khổ đau và giông bão.

“Vĩnh biệt anh...” – Hương Anh nghẹn ngào – “Em sẽ yêu anh đến hết cuộc đời này!”

Liệu ở nơi bầu trời cao kia, anh có nghe thấy lời em nói không?

Và lúc đó, không ai để ý là Hương Ly không có ở đó. Cô không chứng kiến cảnh an táng của Hoàng Vũ. Cô một mình đi đến nơi đó.

“Cô thuê khách sạn ạ?” – Ông chủ hỏi.

“Không, cháu chỉ vào...xem một tí được không...?”

“Ồ không được...” – Ông chủ toan từ chối nhưng thấy ánh mắt buồn của Hương Ly thì động lòng – “Vây cô lên nhanh rồi xuống nhé!”

Hương Ly gật đầu rồi đi lên căn phòng đó. Không có ai thuê cả. Cô một mình bước vào trong. Căn phòng sao trống vắng và lạnh đến thế này?

“Về phòng anh thay quần áo đi nhanh lên, cảm lạnh bây giờ!”

“Phải ở phòng riêng hả?”

“Chứ còn gì! Đừng có lấy cớ không có tiền thuê thêm cái phòng khác để ở đây giở trò đấy.”

“Giở trò gì?” – Hoàng Vũ cười gian xảo.

“Ồ thì trò...”

“Trò gì thế? Anh muốn biết cái trò đó lắm, anh ngây thơ quá chẳng biết trò gì cả.”

“Muốn chết lần nữa à??” – Cô lao đến.

Nhưng nước từ người cậu chảy xuống làm trơn sàn, cô chạy nhanh quá nên trượt ngã. Như một phản xạ, Hoàng Vũ đỡ lấy cô nhưng chính cậu cũng bị trượt ngã và cả hai ngã cả ra sàn. Hương Ly nhắm tịt cả mắt:

“Á đau quá, u cả một cục rồi!” – Cô mở mắt ra định cho cậu một trận...

...thì bắt gặp ánh mắt của cậu.

Ánh mắt ấy nhìn cô tưởng như không hề chớp, cô lặng đi, như mình bị cuốn vào cái nhìn đầy mê hoặc đó vậy. Chưa bao giờ cô nhìn Hoàng Vũ gần như thế này, đôi mắt tuyệt đẹp mà cô chỉ nhìn từ xa nay lại càng được nhìn rõ hơn. Đôi mắt buồn, đẹp đến mê hồn ấy đang nhìn cô. Cô thấy xấu hổ, định quay đi...

...thì bờ môi đó đã cúi xuống chạm vào môi cô.

Cô ngỡ ngàng, Hoàng Vũ làm cái gì thế này? Cô định đẩy cậu ra nhưng cậu đã đè chặt hai tay cô khiến cô không nhúc nhích được. Nước mưa từ tóc cậu rơi xuống mặt cô ướt lạnh cả mặt, nhưng cô thì nóng ran người bởi nụ hôn này. Cậu đã mấy lần hôn cô nhưng chưa có nụ hôn nào như thế. Nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng rồi nồng nàn, mãnh liệt một cách cháy bỏng, như mọi tình yêu của Hoàng Vũ đã phải chôn trong người giờ được bùng cháy ra vậy.

Hương vị ngọt ngào ấy vẫn vương trên môi cô. Cô đưa tay lên chiếc vòng hải âu mà cô vẫn đeo. Nó là minh chứng cho tình yêu của cậu dành cho cô. Cả đời cô chưa gặp ai yêu cô đến như thế. Giá như...giá như...mọi thứ chỉ là “giá như” thôi, giá như thời gian kia quay trở lại, để cô được đáp lại tình cảm ấy...

“Ngồi một mình trong căn phòng cô đơn lặng vắng

Mọi thứ dường như đã chấm dứt...chấm dứt thật rồi...

Câu chuyện đôi ta giờ đã trở nên vô nghĩa

Lời chia tay anh nói ra quá dễ dàng

Một lỗi lầm là đủ hối hận vô cùng

Chẳng có ai hoàn hảo trong cuộc sống này

Dù em đã cố gắng thanh minh

Dù em có nói gì thì vết thương lòng cũng không thể lành lại được nữa”

Cô đi ra ngoài. Đi thật chậm. Cô cảm nhận ở chỗ nào cũng thấy bước chân của Hoàng Vũ đi theo cô. Nhưng khi cô ngoảnh lại, cô chẳng thấy ai nữa! Cô đi ra biển. Biển thật rộng lớn và mênh mông so với bóng dáng nhỏ bé của cô. Mái tóc cô tung bay trong gió chiều. Bầu trời kia sao bao la quá vậy, anh đang ở nơi nào? Anh đang ở nơi đâu mà em chẳng tìm được anh nữa? Cô ngẩng lên nhìn đôi chim hải âu đang bay về nơi mặt trời rực đỏ, đôi chim ấy có nhau, còn cô thì bơ vơ một mình. Hoàng Vũ không còn bên cô nữa. Ngay tại chỗ này, chỉ mới hôm ấy thôi cậu còn ôm chặt cô, thì thào với cô những lời yêu thương. Còn giờ đây, người cô chỉ thấy lạnh dần vì không còn hơi ấm của cậu nữa. Vòng tay ấm áp và cả thân hình cao lớn của Hoàng Vũ hôm đó như đã bảo vệ cô, che chở cô thật sự. Cô nhận ra, cô yêu Hoàng Vũ rất nhiều. Tình yêu đến muộn màng, nhưng đúng là cô yêu cậu. Cô biết mình có lỗi với Tú Phong vô cùng, nhưng tại sao cô không tránh được tình cảm với Hoàng Vũ? Càng tránh xa, càng sợ hãi thì càng thêm yêu thương. Cô không biết tình cảm của cô với Tú Phong nhiều hơn hay tình cảm với Hoàng Vũ nhiều hơn, chỉ biết giờ đây, cô ân hận, đau đớn, xót xa. Chỉ vì những sự ích kỷ nhỏ nhen, chính cô đã đánh mất người mà giờ đây cô nhận ra cô đã yêu. Mặc dù biết nếu cậu ra đi, đó là sự giải thoát cho cuộc đời khổ đau của cậu, nhưng cũng là tại cô. Nếu không phải vì cô thì Tuấn Hoàng đã không như vậy, và không có biết bao bi kịch xảy đến. Nhưng tại sao định mệnh lại khiến cô gặp Hoàng Vũ ngay từ khi sinh ra, để cuộc đời cô gắn với cuộc đời cậu, và rồi giờ đây chia xa như thế? Cô không khóc, vì trái tim cô vỡ tan rồi, cô khóc làm sao được nữa đây? Ai tha thứ cho cô? Ai giúp cô làm lại từ đầu? Bao nhiêu năm giông bão như vậy mà cô chỉ nhận được kết thúc như thế này sao?

“Em sẽ bước lên cổ máy thời gian

Nếu em có thể gặp lại anh, em chẳng còn ước muốn gì hơn

Trước khi những kí ức đôi ta nhạt nhòa theo làn mây khói

Em cần có cỗ máy thời gian

Thật sự cần một cỗ máy thời gian”

Cô nhìn ra chân trời. Mặt trời đang lặn. Lặn rất nhanh. Cô chợt thấy bóng hình ai trong mặt trời ấy...Là anh sao? Là anh đang ở nơi đó sao Hoàng Vũ? Anh vẫn ở đây với em sao? Nhưng mặt trời cứ lặn mỗi lúc một nhanh! Cô hoảng hốt, đứng bật dậy và chạy theo mặt trời, chạy theo ảo ảnh mà cô nhìn thấy đằng kia.

Cô chạy dọc bãi biển, chạy mãi, chạy mãi, chỉ để đuổi kịp mặt trời, không, là đuổi kịp Hoàng Vũ! Cô nhìn thấy cậu, cô sợ nếu như bóng đêm phủ xuống thì cô sẽ không được nhìn thấy cậu một lần nào nữa.

Mặt trời dừng lặn được không? Thời gian không thể dừng lại sao?

“Khi em cô đơn thời gian trôi qua thật chậm

Sự trừng phạt này sao nặng nề đau đớn đến thế?

Những lời cuối cùng anh đã nói với em ngày ấy

Giờ đây vẫn không ngừng vang vọng bên tai khiến trái tim em vẫn tổn thương vô cùng!

Chỉ một lỗi lầm, chỉ một lần hối hận

Dù em quá ích kỉ nhưng đó là vì em quá yêu anh, yêu anh thật nhiều!”

Mặt trời vẫn cứ lặn xuống thật nhanh, ánh nắng nhạt nhoà của hoàng hôn sắp tắt rồi.

Cô vẫn chạy, cô không muốn đánh mất.

Tại sao? Tại sao số phận vẫn luôn cứ trở trêu như thế?

“Nếu có thể vượt qua không gian và thời gian

Giá mà em có thể gặp lại anh

Giá mà chúng ta cùng có chung một suy nghĩ

Thì giờ đây đôi ta đã không phải hối tiếc nữa!”

Đừng mà mặt trời! Xin đừng lặn! Đừng mang anh đi!

Cô chạy lên mỏm đá cao, giờ cô không thể chạy đi được nữa. Mỏm đá cao ngất vẫn không thể để cô với đến mặt trời được.

Và cuối cùng, mặt trời lặn, ánh sáng và cả hình ảnh Hoàng Vũ biến mất dưới mặt biển. Chỉ còn để lại chân trời đỏ rực màu máu. Đôi chân cô gái dường như bất lực. Trái tim đã vỡ tan lại càng tan vỡ hơn. Anh đi thật rồi sao? Anh mãi mãi không quay lại thật rồi sao?

“Đừng bỏ em mà, Hoàng Vũ...” – Cô nghẹn ngào cay đắng, bật khóc những giọt nước mắt tưởng đã cạn khô.

Nếu không có anh, em sống thế nào được nữa?

Cô không thể sống mà không có Hoàng Vũ. Cô nghĩ đến Tú Phong. Cậu cũng đã chịu đau khổ vì cô quá nhiều. Cô không muốn cậu đau khổ, cậu xứng đáng có người con gái khác ở bên thay cô!

Hương Ly lao ra phía trước mỏm đá, và nhảy xuống...

Biển xanh sâu thẳm kia sẽ đưa cô về với Hoàng Vũ...

“Em sẽ lên cỗ máy thời gian

Nếu em có thể gặp anh lần nữa, em sẽ chẳng ước muốn gì hơn

Trước khi kỉ niệm đôi ta phai nhòa

Trước khi tất cả trôi sâu vào quên lãng

Hãy cho em một cỗ máy thời gian

Cho em một cỗ máy thời gian

Hãy mang cho em một cỗ máy thời gian”

(Time Machine – Girls’ Generation (SNSD))

PẶP! Một cánh tay bông từ đâu lao ra, nắm kịp lấy tay Hương Ly khi cô vừa nhảy xuống. Cô giật mình mở mắt ngẩng lên:

“Hương Ly, cậu điên à? Không được làm như vậy!”

“Hương Anh, bỏ tớ ra!”

“Cậu định chết sao? Cậu không còn cách nào khác ngoài chết à?” – Hương Anh hét lên.

“Tớ không thể sống để khiến mọi người đau khổ vì tớ nữa.”

“Thế cậu nghĩ cậu chết thì người ta hết đau khổ à???” – Hương Anh hét lên – “Tớ cũng muốn chết, muốn đi theo anh ấy, nhưng tớ không muốn làm thế là vì ai cậu biết không? Vì cậu đấy! Trên đời này tớ chưa có

người bạn nào mà tớ mến như cậu! Chúng ta đã là bạn bao nhiêu năm, tớ làm sao để cậu đau khổ được? Mặc dù tớ yêu anh ấy, tớ muốn giành tình yêu của anh ấy nhưng tớ không muốn cậu phải đau khổ! Hương Ly, cậu không thể nghĩ tốt hơn được sao? Cậu phải mạnh mẽ lên chứ, đồ ngốc! Anh ấy chết là vì cậu, anh ấy muốn cậu sống, không phải là để cậu chết theo anh ấy!”

Hương Ly rưng rưng nước mắt nhìn Hương Anh:

“Cám ơn Hương Anh, cậu là một người con gái tốt, và tớ không xứng làm bạn của người tốt như cậu. Để tớ đi!”

“Này, cậu mà nhảy xuống thì sẽ kéo theo tớ đấy, cậu nghĩ sao hả? Cậu cũng muốn tớ chết cùng cậu sao?” – Hương Anh đe dọa.

Quả nhiên là đúng thế thật, Hương Anh không thể giữ được Hương Ly lâu, người cô bắt đầu lao ra phía trước.

Nhưng Hương Ly không hề phản ứng gì, cô cười buồn:

“Tớ luôn mong bạn của tớ hạnh phúc, thế thôi...”

“Cậu...”

“Xin lỗi, Hương Anh!”

Ngay lúc Hương Anh không kịp để ý như vậy, Hương Ly đẩy mạnh tay của Hương Anh ra, và rơi xuống biển...

(4) Ngày nào nắng quay về?

“Này, cậu mà nhảy xuống thì sẽ kéo theo tớ đấy, cậu nghĩ sao hả? Cậu cũng muốn tớ chết cùng cậu sao?” – Hương Anh đe dọa.

Quả nhiên là đúng thế thật, Hương Anh không thể giữ được Hương Ly lâu, người cô bắt đầu lao ra phía trước.

Nhưng Hương Ly không hề phản ứng gì, cô cười buồn:

“Tớ luôn mong bạn của tớ hạnh phúc, thế thôi...”

“Cậu...”

“Xin lỗi, Hương Anh!”

Ngay lúc Hương Anh không kịp để ý như vậy, Hương Ly đẩy mạnh tay của Hương Anh ra, và rơi xuống biển. Hương Anh chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã thấy tay Hương Ly buông ra khỏi mình. Cô sửng sốt, bàng hoàng! Cô đã để tuột tay Hương Ly! Cô không cứu Hương Ly được! Tại sao? Tại sao Hương Ly lại yếu đuối như vậy chứ? Hương Ly không nhận ra điều gì tốt hơn là một cái chết sao????

Hương Ly không nghe thấy những suy nghĩ đó của Hương Anh được nữa. Cô lao thẳng xuống, mặt biển sâu thẳm kia đang chờ đợi và nuốt chửng cô. Cô nhắm mắt, xung quanh chỉ nghe tiếng sóng biển và gió. Cô sẽ chết, đến lúc đó thì mọi chuyện mới thực sự kết thúc. Chẳng còn gì phải luyến tiếc nữa, chẳng còn gì phải vẩn vơ nữa...

“Hương Ly!!!!”

Có ai gọi cô.

Gọi từ trên cao kia. Nhưng không phải Hoàng Vũ.

Ai gọi cô? Ai đang gọi cô vậy? Cô mở mắt, qua dòng nước mắt mờ nhòe cô thấy một ánh sáng loé lên trong bóng tối...

TỪM! Cô rơi xuống biển ngay khi vừa nhìn thấy ánh sáng đó.

Sóng biển vùi cô xuống sâu, nước đã áp đi mọi không khí của cô. Cô không thở được nữa. Càng xuống sâu thì cô càng không thở được, cô quẩn quại vùng vẫy trong nước biển. Hoá ra khi chết đi đau đớn thế này

sao? Cảm giác không thở được, thấy mình yếu dần đi trong nước, không còn nhìn thấy bầu trời đầy nắng trên cao kia nữa...Đây là phút giây chết sao? Hương Ly không thể bơi lên được nữa vì lực nước đã kéo cô xuống, sức cô yếu dần. Thôi cũng được, hãy xem đây là kết thúc của cô. Hãy để biển xoá hết đi những đau khổ, hãy để biển làm tan đi trái tim đã vỡ nát này...

Cô định nhắm mắt, buông xuôi mình, thì bỗng có ánh sáng loé lên trong đáy biển đen ngòm...

Ai vậy? Ai đã nhảy xuống biển cùng cô vậy?

Người đó lao về phía cô. Người đó nhìn thấy cô trong bóng tối của đáy biển. Và bàn tay người đó đỡ lấy cô. Khó thở lắm rồi, không thể chịu được nữa, tưởng rằng đã chết rồi, nhưng đến lúc này vẫn còn có ai ở cạnh cô thế? Cô mở mắt ra, thấy đôi mắt ấy sáng hẳn lên trong màu đen của biển. Đôi mắt dịu dàng tràn đầy yêu thương này, là của...

Là anh sao? Tú Phong, có phải là anh không?

Sao anh lại ở đây? Anh đang bị thương cơ mà, anh phải ở trên kia chứ? Sao anh lại nhảy theo em? Có phải trong phút giây cuối cùng em lại nhìn thấy ảo ảnh không? Chắc là vậy rồi, đến lúc ra đi em lại nghĩ về anh sao? Tú Phong, anh có biết em yêu anh thế nào không? Em thực sự rất yêu anh, yêu anh nhiều vô cùng, em yêu anh từ lâu lắm rồi, chỉ là em có lỗi với anh. Em không thể dành trọn cả trái tim này cho anh, anh thấy em ích kỷ không? Em có lỗi với anh thế mà anh vẫn yêu em, anh có biết em dần vật thế nào không? Em sẽ chết vì hạnh phúc thực sự của anh. Anh hãy sống hạnh phúc nhé, dấu sao khi chết em lại nhìn thấy anh thế này là đủ rồi, mặc dù cho đó chỉ là ảo ảnh thôi...

Nhưng, không phải là ảo ảnh!

Mọi suy nghĩ của cô bị cắt ngang ngay lập tức. Bóng người ấy không phải ảo ảnh, vẫn ôm chặt lấy cô, và làn môi của ai kia áp lấy môi cô, truyền cho cô hơi thở. Người ấy vẫn thở được, và cô nhận được hơi thở đó. Cô thấy mình dần thoát ra khỏi cái chết. Cơ thể lạnh ngắt của cô nóng dần lên. Bờ môi của người đó không rời khỏi cô, người ấy hôn cô. Một nụ hôn níu kéo cô lại từ tay thần chết. Nước biển mặn và lạnh vô cùng, chỉ có nụ hôn của người ấy cứ ấm áp dần lên. Cô nhìn thấy bờ vai của người đó chảy máu, máu lan ra khắp biển, nhưng người đó không đau nữa. Người đó chỉ cần có cô, vẫn cứ ôm chặt cô, và hôn cô. Nước mắt cô tuôn rơi. Cô nhận ra mình quá ngu ngốc khi quyết định chết đi! Cô quên mất người ấy, dù cho cô yêu Hoàng Vũ, thì tình yêu vẫn chưa là đủ. Cô nhận ra ở bên người đó, cô còn có những tình cảm khác, có thể tình yêu với người đó không mãnh liệt như với Hoàng Vũ, nhưng người đó mới là người quan trọng nhất với cô. Ngay trong lúc cô định chết, người đó đã nhảy xuống cùng cô, dù cho người đó có thể chết theo cô, nhưng người đó sẵn sàng vì cô mà làm tất cả, chỉ vì một điều duy nhất là được ở bên cô mãi mãi...

“Tú Phong...” – Cô gọi tên cậu trong suy nghĩ, cô không nói được.

Cậu nghe rồi. Cậu biết cô đang gọi cậu. Cậu ôm chặt cô hơn, ôm cô lao xuống đáy biển. Cô ở đâu, cậu sẽ ở đó. Cậu sẽ không để cô ra đi, rời xa cậu dù chỉ một lần nào nữa! Chúng ta đã hứa sẽ không bao giờ xa nhau phải không?

Nụ hôn càng lúc càng nồng cháy, như một ngọn lửa sáng rực cả biển đêm đen...

51. Chương 5 .5

Hạt mưa ngày ấy - Chương 05.5

“Hương Ly, tỉnh lại rồi à?”

Cô từ từ mở mắt, và nhìn thấy Hương Anh ngồi bên cạnh. Cô đang ở đâu thế này? Bệnh viện ư? Chuyện gì vậy?

“Chuyện gì xảy ra thế? Sao tớ lại ở đây?”

“Muốn biết chuyện gì thì đi ra ngoài này nói chuyện!” – Hương Anh đáp.

Hương Ly theo Hương Anh ra ngoài. Trời đang về đêm, trên trời có mấy ngôi sao lấp lánh chiếu soi bóng xuống mặt biển. Hương Anh ngồi xuống bên bờ biển, nhìn ra phía chân trời xa. Hương Ly cũng ngồi xuống. Hương Anh khoác thêm cho cô cái áo ấm:

“Tú Phong đã nhìn thấy cậu tự vẫn và nhảy theo cậu.”

“Có lẽ tớ biết rồi...Tớ và anh ấy đã...”

“Đã lao xuống đáy biển cùng nhau phải không? May mắn là đội cứu hộ đã đến kịp lúc đó, trời chưa tối hẳn và họ thấy cả một vùng biển đầy máu nên họ cứu được các cậu đấy. May là chỗ đó không phải sâu thẳm như đáy đại dương nên cứu kịp. Cậu mê man từ tối qua đến giờ là 4h sáng rồi.”

“VẬY ANH ẤY...”

“Vết thương trên vai Tú Phong chưa khỏi, mà có vẻ đã truyền hết hơi thở cho cậu nên giờ anh ấy vẫn bất tỉnh. Tú Phong bị nặng hơn cậu nhiều.”

“Tớ...” – Hương Ly đau lòng vô cùng.

“Cậu đừng day dứt làm gì, cứ vui lên đi.” – Hương Anh mỉm cười – “Bây giờ cậu nhận ra cái chết là quá ngu ngốc rồi chứ?”

“Ừ...”

“Yên tâm, tớ không trách cậu đâu. Con người ai cũng phải có lúc yếu đuối mà. Có hai thứ mà ai nghe cũng phải ghét cay ghét đắng đó chính là yếu đuối và ích kỷ, nhưng tớ chắc chắn là khi đã là con người thì ai cũng phải có hai thứ đó!”

“Hương Anh...”

“Hương Ly đang nghĩ cậu thật đáng trách vì ích kỷ, tham lam, yêu một lúc hai người, để rồi chính cậu đã làm họ đau khổ phải không? Đừng nghĩ như thế vì nếu là Hương Ly tớ không chỉ yêu Tú Phong, Hoàng Vũ đâu mà Bảo Nam, Tùng Lâm, Thiên Duy khéo tớ cũng “lãng nhăng” được đấy, cả 5 đều yêu cậu như thế mà. Đơn giản vì tớ cũng hiểu điều gì là ích kỷ chứ. Khi tớ tát cậu, đó là lúc tớ ích kỷ, tớ chỉ muốn giành Hoàng Vũ cho bản thân mình. Chẳng có ai là hoàn hảo, trong trái tim đều phải có cái phần gọi là độc ác, tham lam, chứa đựng những điều xấu. Chỉ là có người thì luôn thể hiện cái xấu ra còn có người rất biết che lấp cái xấu đó. Khi ta đọc một câu chuyện cổ tích, câu chuyện nào cũng đều có hai phe: phe công chúa, hoàng tử, nàng tiên thì lúc nào cũng lương thiện, hoàn hảo, xứng đáng có kết thúc hậu còn phe phù thủy, ác ma, dì ghẻ thì luôn độc ác đến hết truyện, cuối cùng phải có cái kết là chết. Nhưng rồi ta lớn lên ta mới hiểu cổ tích thì cứ là cổ tích, còn trên thế giới này chẳng bao giờ có những con người như thế. Ai tưởng là hiền lành thì cũng sẽ phải có phần độc ác, ai tưởng độc ác thì cũng có phần đáng thương, đáng trân trọng, dù cái phần đó chỉ là nhìn ở một góc cạnh nào đó rất nhỏ mà thôi.”

Hương Ly nhìn Hương Anh, không biết nói gì hơn nữa.

“Vì thế Hương Ly đừng bao giờ nghĩ cậu là một người đáng trách! Cậu đúng là đã giống như “hai lòng”, không chung thủy với một người, nhưng đó là vì cậu không muốn phụ đi tình yêu của Tú Phong hay Hoàng Vũ. Cậu muốn yêu cả hai, muốn đáp lại cả hai vì tình yêu của ai cũng đẹp cả, phải không? Chính điều đó khiến cậu yếu đuối, cậu không biết làm thế nào khi Hoàng Vũ đã ra đi. Tớ hiểu chứ, tớ cũng đã muốn chết theo Hoàng Vũ đấy, nhưng tớ nhận ra khi đã sống thì luôn phải mạnh mẽ. Tớ cũng có phần xấu xa ích kỷ trong mình và cách duy nhất để vượt qua nó là tớ phải đứng lên, phải vượt qua mọi khổ đau để dù không có một trái tim hoàn hảo thì tớ vẫn hạnh phúc vì biết đâu còn được về phe lương thiện. Hương Ly, tớ hiểu Hương Ly đang đau khổ lắm, nhưng Hương Ly hãy tin là ai cũng sẽ tha thứ cho cậu nếu cậu biết mạnh mẽ đứng lên nhé!”

“Nhưng Hoàng Vũ...”

“Đừng bao giờ day dứt vì cái chết của anh ấy nữa!” – Hương Ly đứng lên – “Cuộc đời anh ấy đã quá đau khổ, chỉ có cái chết là giải thoát cho anh ấy mà thôi. Nếu giờ anh ấy sống lại thì sẽ còn đau khổ hơn nhiều cho cả anh ấy, Tú Phong và cậu. Hãy để anh ấy bình yên nơi xa kia. Và cậu phải nhớ: anh ấy đã ra đi vì hạnh phúc của cậu, cậu nhớ lúc trước khi ra đi anh ấy nói cái gì chứ?”

Hương Ly im lặng một lúc.

“Hãy dành tình yêu đó cho người xứng đáng với em, còn anh thì đủ rồi.”

Khoé mắt cô cay cay. Hoàng Vũ dù rất muốn yêu cô, muốn cô là của mình nhưng vẫn luôn mong cô hạnh phúc.

“Người xứng đáng với cậu là Tú Phong, dù cậu ấy không có tình yêu mãnh liệt như Hoàng Vũ nhưng cậu ấy không chỉ là người yêu, mà còn là người bạn, mà còn là người đã cứu cậu, cho cậu hiểu thế nào là giá trị sống. Hãy đem cả trái tim của mình dành cho cậu ấy, tớ nghĩ đây cũng là điều mà Hoàng Vũ mong muốn.”

“Vậy còn Hương Anh?”

“Tớ sẽ sống tiếp cuộc sống như những ngày bình thường thôi. Anh ấy sẽ trở thành một ký ức đẹp nhất trong cuộc đời tớ.” – Hương Anh nhìn ra nơi bầu trời đã bắt đầu rực sáng ánh bình minh.

Hương Ly đứng lên. Đôi khi ta nghĩ cuộc sống này vô vị đau khổ biết bao, nhưng đó chỉ là vì ta chưa biết niềm vui của cuộc sống ở đâu mà thôi. Sống để được nhìn thấy ngày mai, đó chính là điều mà ai cũng phải nhớ.

Phòng bệnh. Ánh nắng chiếu rọi qua cửa sổ, chiếu lên gương mặt của chàng trai đang ngủ yên. Cô bước vào, ngồi xuống cạnh cậu. Cô nắm lấy bàn tay ấy – bàn tay cậu lạnh ngắt vì thiếu bàn tay cô. Cô nhìn cậu – gương mặt đẹp dịu dàng và thân thương đến lạ. Gương mặt ấy đã xuất hiện khi cô cận kề cái chết. Chính cậu mới là người quan trọng với cô, quan trọng hơn bất kỳ ai khác.

“Nhìn gì mà kỹ vậy? Bộ mặt anh có cái gì hả?” – Bỗng tiếng nói cất lên và Tú Phong mở mắt.

“Anh tỉnh rồi à?”

“Thế em nghĩ anh ngỏm củ tỏi rồi hả?” – Tú Phong mỉm cười. Nụ cười ấy đẹp biết bao.

“Không, làm gì có chứ...”

“Anh nằm đây nghe lỏm cuộc nói chuyện của em với Hương Anh từ bấy đến giờ đấy.”

“Anh nghe hết rồi à?” – Cô bối rối.

Tú Phong ngồi dậy, quàng tay ôm chặt cô vào lòng.

“Này vết thương của anh...”

“Kệ nó, có đau đâu mà! Giờ anh vui lắm, cuối cùng em cũng ở bên anh lúc này.”

Hương Ly rưng rưng nước mắt:

“Tú Phong, hiện tại em không biết liệu trái tim mình đã dành cả cho anh nữa không...?”

“Ai cần chứ! Anh đợi! Đợi đến già rụng răng cũng được. Chỉ cần lúc nào cũng được thấy em bên cạnh, em không rời xa nữa là anh thấy hạnh phúc rồi.”

“Tú Phong...” – Cô mỉm cười.

“Sao nữa đây?”

“Dù bây giờ trái tim chưa hoàn toàn dành cho anh, nhưng một ngày nào đó trái tim ấy sẽ dành cho anh với một tình yêu lớn hơn tất cả.”

“Ừ, anh đợi ngày đó.” – Tú Phong siết chặt cô trong vòng tay mình.

Ngày đó là ngày nào, thì anh không biết.

Nhưng anh vẫn sẽ đợi chờ, vì anh biết, em luôn là tia nắng trong cuộc đời anh. Cuộc đời anh đã gắn bó với tia nắng ấy. Anh sẽ đợi ngày nào nắng quay về bên anh.

“Đỗ rồi đỗ rồi!”

Mọi người ai cũng tròn mắt nhìn chàng trai mập ú nhìn rất dễ thương đang chạy vù ra phía nhóm bạn của mình.

“Bảo Nam, cái gì thế?”

“Hehe Hương Ly, vậy là tất cả chúng ta đều thi đỗ đại học hết! Thôi mau ăn mừng đi thôi!”

“Thật sao? Vậy ước mơ làm bác sĩ của Bảo Nam càng trở rộng rồi.”

“Bảo Nam béo béo tròn tròn mà làm bác sĩ thì rất hợp.” – Hương Anh đùa.

“Hương Anh, đừng có đùa tở nữa. Phải gầy như Tùng Lâm làm bác sĩ mới gọi là đ-ẹ-p t-r-a-i!”

Tùng Lâm cúi:

“Nè ông mập kia, đá đểu tôi đấy à? Tôi phải tiếp tục sự nghiệp ca sĩ của tôi chứ bộ! Tôi đang đứng trên đỉnh cao của âm nhạc, làm sao đi làm bác sĩ được, nhất là bác sĩ chuyên khoa Béo Phì như ông, há há há!”

“Ông có thể thôi chém gió đi không? Đứng trên đỉnh cao phải là Hương Anh ấy! Học không khác gì thiên tài, sau này chắc đỗ tiến sĩ vẫn còn bình thường.”

“Bảo Nam, cậu đang khen tớ đấy à, ngại quá đi!”

“Giỏi quá, thế thì chúc mừng tất cả các cậu luôn!” – Bống có tiếng nói vang lên.

Ai cũng giật mình quay lại phía sau, không ai tin vào mắt mình nữa. Đứng đằng sau họ là một chàng trai dáng vẻ cao gầy, chững chạc, gương mặt vô cùng tuấn tú điển trai cùng đôi mắt sáng hiền dịu không ai quên được.

“Trời ơi có phải Thiên Duy đấy không?” – Hương Ly reo lên đầu tiên.

“Tớ đây! Mấy năm rồi, tớ nhớ các cậu quá, nhất là Hương Ly đó.”

“Hura, Thiên Duy về rồi!” – Cả nhóm lao đến ôm chầm Thiên Duy.

Họ ôm nhau đến nghẹt thở thì mới buông ra. Thế mà lại có tiếng ai chanh chua vang lên:

“Thiên Duy, cậu về rồi!!!”

Thiên Duy tí nữa thì ngã vì cô gái đó lao đến ôm mình.

“Hả, bà Diễm đó hả?”

“Sao cậu bỏ đi không biệt tích thế? Tớ chờ cậu mãi đấy! Về rồi thì mau làm bạn trai tớ đi!”

Ai nấy toát mồ hôi vì độ mạnh dạn của Kiều Diễm.

“Tôi làm bạn trai của ma còn hơn là làm bạn trai cậu.”

“Này này cậu khinh thường tớ thế à? Tớ vì cậu mà học hành chăm chỉ mấy năm qua, còn thi đỗ để đến với nghề người mẫu à nha. Cậu xem, xinh đẹp như tớ thì làm người mẫu quá hợp còn gì. Thế nên mau làm bạn trai tớ đi.”

“Có bạn gái như cậu chắc tôi khổ cả đời mất thôi!” – Thiên Duy đi ra chỗ Hương Ly – “Mấy năm qua, cậu khỏe không?”

“Tớ khỏe, còn mẹ cậu thế nào rồi?”

“Mẹ tớ đỡ nhiều rồi, khi nào bà có thể về thì tớ sẽ đưa bà đến gặp cậu.”

“Được rồi được rồi, Thiên Duy đã trở về thì chúng ta phải ăn mừng cái gì đã chứ nhỉ?” – Hương Anh lên tiếng.

“Tớ đề nghị chúng ta sẽ đi ăn một bữa!” – Bảo Nam nói.

“Sao ta không đi hát karaoke nhể?” – Tùng Lâm lại nói.

“Chúng ta có thể đi xem phim!” – Kiều Diễm nêu ý kiến.

“Đẹp tất đi!” – Giọng nói đầy quyết đoán vang lên.

Mọi người quay lại. Chàng trai đứng dưới gốc cây phượng đỏ đã nghe hết mọi chuyện. Cánh hoa phượng rơi trong cơn gió càng làm anh thêm đẹp, một vẻ đẹp đầy trưởng thành của những chàng trai hơn hai mươi. Anh mỉm cười nhìn Thiên Duy:

“Đồng chí, cuối cùng cậu trở về rồi, tớ sẽ khao cậu một bữa luôn.”

“Khao gì?”

Tú Phong lấy ra mấy tấm thiệp đỏ:

“Khao ăn cưới!”

“Ô cái gì cơ???” – Ai nấy đồng thanh – “Sao mà cưới nhanh thế Tú Phong!?”

Hương Ly đỏ bừng mặt, vội thanh minh:

“Không phải, là lễ cưới của chị Lan và anh Cường.”

“Ôi bộ đôi ô-sin dễ thương đã thành đôi rồi sao?”

“Ừ, hai anh chị ấy tổ chức lễ cưới ở vùng biển, mình đến đó nghỉ hè luôn.”

“Thế thì còn không mau đi luôn!” – Hương Anh reo lên, chạy ra đường.

“Không chuẩn bị hành lý hành leo gì sao?” – Tùng Lâm lên tiếng.

“Đến đó mua sắm tha hồ, cần quái gì hành lý. Tớ muốn ra biển lắm rồi. Taxi!!!” – Cô vẫy tay.

Một chiếc taxi đỗ xích lại. Nhóm bạn chen chúc nhau đi lên. Lần lượt Hương Anh, rồi Bảo Nam, Tùng Lâm, Thiên Duy. Kiều Diễm nhỏ con nên cũng chui lọt vào trong xe. Chỉ còn Tú Phong và Hương Ly.

“Ồ này thế Hương Ly...?” – Thiên Duy nói.

“Không sao, sư tử cứ phải đi với người canh chuồng chứ.” – Tú Phong hồn nhiên đáp mà không biết không khí tự dưng nóng ngay sau lưng.

Thiên Duy bật cười, đóng cửa xe lại. Chiếc xe taxi vừa đi khuất thì...

“Nè người canh chuồng, có muốn làm bữa ăn của sư tử không hả?”

“Á đau, sao lại véo tai anh? Anh nói đúng rồi còn gì?”

“Còn muốn đùa à?” – Hương Ly véo thêm cái nữa.

“Đau! Bỏ ra nào, được rồi Hương Ly dịu dàng như thỏ, không phải sư tử, được chưa?” – Tú Phong kêu oai oái.

“Thế thì mau đi thôi!”

Cả hai đi lên chiếc xe riêng của Tú Phong. Tú Phong đúng là một tay lái ô tô thiện nghệ, anh phóng rất nhanh để đuổi kịp được chiếc xe taxi kia. Đang đi thì bỗng Tú Phong nhìn sang Hương Ly:

“Mặt em sao đỏ bừng lên thế?” – Anh cười cười làm Hương Ly sồn da gà.

“Làm gì có! Anh cứ tưởng tượng!”

“Không phải lúc anh nói “Khao ăn cưới” là hiểu nhầm thành cái gì đó chứ?”

“Anh...” – Hương Ly xấu hổ – “Thế anh nghĩ là hiểu thành cái gì chứ?”

“Hương Ly có lẽ đến tuổi “chồng lấy” rồi còn gì, phải không?” – Tú Phong bật cười.

“Hừ, em có “chồng lấy” thì phải đủ tiêu chuẩn chứ không phải thấy ai là lấy đâu.”

“Vậy tiêu chuẩn của em có phải là một anh chàng đẹp trai, dễ thương, giàu có, tốt bụng nhất quả đất không?”

Sặc! Tí nữa Hương Ly đập đầu vào cửa kính rồi.

“Không! Em phải lấy một anh chàng xấu trai, nghèo nàn, hiền lành chứ không phải suốt ngày nói em là sư tử. Đó là người mà em muốn chung sống cả đời đấy!”

“Thế còn anh, em bỏ xó à?”

“Ừ cho anh ế luôn.” – Hương Ly cười.

“Ể không được đâu cô ạ, giờ tôi bắt cóc cô đi thì đừng có mơ chạy được khỏi tôi.” – Tú Phong lên tiếng hăm dọa.

“A sợ quá đi! Thôi tôi sợ anh rồi, anh muốn bắt tôi đi đâu thì bắt.”

Tú Phong cười khoái chí, phóng xe đi nhanh hơn. Mùi mặn của biển đã xuất hiện. Không khí mát mẻ và thoáng hơn. Một giọt, hai giọt, ba giọt... Từng hạt mưa rơi vào cửa kính. Lại mưa rồi, không phải mưa to, chỉ là những hạt mưa nhỏ rơi. Hương Ly nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nói:

“Dừng xe đi!”

“Vừa bảo để anh bắt đi đâu thì bắt mà?”

“Dừng một lúc đi rồi em lên.”

Tú Phong nhìn theo hướng cô nhìn, và nhận ra vì sao cô lại đòi xuống xe. Cậu dừng xe lại:

“Cẩn thận nhé, đang mưa đấy.”

“Mưa nhỏ mà, em lên luôn. Đợi em mấy phút nhé!”

Cô gái chạy ra ngoài. Trước mặt cô là một đồng cỏ xanh tươi đang hứng những hạt mưa long lanh rơi xuống. Cô nhẹ nhàng hái mấy bông hoa trắng bước tới hai ngôi mộ nhỏ. Mộ của một người phụ nữ và một chàng trai. Dù chàng trai được mai táng ở biển nhưng người ta vẫn xây cho anh một ngôi mộ bên cạnh mẹ mình. Hương Ly đặt mấy bông hoa trắng xuống mộ người phụ nữ, lạy bà ba cái rồi nhìn sang ngôi mộ bên cạnh. Cô khẽ đưa tay lên bức ảnh trên ngôi mộ. Vẫn là gương mặt ấy thân thuộc vô cùng, đôi mắt đẹp như đang nhìn cô trìu mến.

“Em lại được đến đây thăm anh rồi! Thời gian qua em bận quá, không đến đây với anh và cô thường xuyên được.”

Những hạt mưa vẫn tiếp tục rơi.

“Dì anh giờ đã có một cuộc sống an nhàn cùng với Hương Anh, Tuấn Hoàng và Tuấn Hiệp đã phải trả giá cho tội ác của mình bằng bản án tù chung thân, nhóm H.V.H đã bị bắt hết. Còn chúng em ai cũng sống tốt cả, nhất là Hương Anh trở thành một sinh viên học giỏi nhất nhì, anh có thể yên tâm rồi.”

Cô mỉm cười, nhưng không hiểu sao nước mắt lại rơi.

“Em vẫn luôn nhớ anh, và yêu anh. Nhưng em sẽ dành tình yêu đó cho Tú Phong. Đó là điều anh mong muốn phải không? Em sẽ sống thật hạnh phúc để anh luôn luôn được mỉm cười. Anh là một người tốt, nhất định rồi anh sẽ được sống thật tốt, và hạnh phúc hơn em nữa. Anh đang hạnh phúc, phải không anh?”

Một tia nắng bỗng sáng rực lên giữa cơn mưa lạnh lẽo. Hương Ly giật mình đứng dậy. Nắng lan toả khắp không gian, xua đi đám mây đen hiện ra bầu trời xanh thẳm. Hương Ly nhìn bầu trời đó. Anh đáp lại cô. Ở nơi bầu trời ấy, anh đang nhìn thấy cô, nghe lời cô nói.

“Hương Ly, hãy yên tâm nhé! Anh sẽ ở bên em mãi mãi...”

Lời nói cuối cùng của anh, mãi mãi cô sẽ không bao giờ quên.

Cô bước đi. Trong ánh nắng nhẹ nhàng ấm áp, chàng trai ấy đứng tựa vào chiếc xe ô tô, nhìn cô thật dịu dàng. Cô mỉm cười, chạy đến ôm chặt lấy anh. Anh cũng ôm cô, vòng tay của anh ấm áp biết bao.

“Giờ đi được rồi chứ?”

“Vâng!”

Họ lên xe. Chiếc xe phóng đi hướng về phía bờ biển rộng lớn với nắng trải dài chân trời.

Ngày nắng quay về, chính là ngày hiểu điều gì mới thực sự là hạnh phúc. Hạnh phúc không ở nơi nào xa xôi cả, chỉ cần bạn tự đứng lên đi tìm, thì sẽ nhận ra nó đang ở ngay trong tầm tay bạn.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hat-mua-ngay-ay>